

Giới thiệu Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới

Thể loại: Huyền huyền, tiên hiệp, dị giới, xuyên không, dị năng

Thánh Gióng sau khi dẹp được giặc Ân đã phụng mệnh Lạc Thần xuyên không về thế giới tu chân để tiếp tục viết lên con đường truyền kỳ bất hủ.

Khai mở tu chân, đập phá thần giới

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xung thiên thần vương

Văn Lang Hùng Vương thứ 6, chân núi Trâu Sơn khói bụi ngập trời một đoàn quân chẳng biết nhìn không có điểm cuối người người với khuôn mặt hung thần ác sát cầm đầu là Ân Vương, nổi tiếng độc ác, dữ tợn.

Một phó tướng thúc ngựa chạy lại nói:

- Tướng quân, một Văn lang nhỏ nhoi thánh thượng lại cử chúng ta đi nhiều như vậy chẳng phải là dùng dao mổ trâu giết gà sao??

Ân vương với khuôn mặt di hợm quay lại:

- Quả thật có chút chơi lớn, nhưng thánh thượng làm việc đều có lý của mình ko đến lượt ngươi bàn luận.

Tên phó tướng cười ngượng

- Tiểu nhân chỉ tò mò thôi nào dám bàn luận mong ngài suy xét

Ân Vương cười dài với động ngai ngái vỗ gậy tên này nói:

- hahaha Nói cho ngươi cũng chẳng sao, Văn Lang chỉ cho ta nửa đạo quân này cũng đủ quét ngang một cõi nhưng đây lại là giết gà dọa khỉ.

Tên phó tướng gãi đầu hỏi lại với ánh mắt mờ mịt khó hiểu:

- Giết gà dọa khỉ?

- Hùng Vương cậy nước mình giàu mạnh, mà chèn ép việc triều cận Bắc phương ta. Thánh thượng mượn cơ tuần thú sang xâm lược một là mài đi tính khí của bọn mọi dân phương nam này hơn nữa là dẫn dắt các tiểu quốc xung quanh này cho chúng biết dưới chân thiên tử bọn chúng chỉ là lũ kiến hôi, thôi không nói nữa ngươi đi chinh đồn đội ngũ đi nhanh chút rượu thịt gái đẹp ở trước mắt rồi.

Tên phó tướng ứng lời:

- Đã biết tướng quân

Rồi chạy đi hối thúc quân sĩ tăng cước bộ hành quân nhưng mới đi được một, lúc đoàn quân bỗng dừng lại xông xáo thay nhau chỉ trỏ về phía trước. Hắn tò mò rồi phi ngựa về phía trước mặt giận giữ định quát mấy tên đi đầu làm trễ nải nhưng vừa đến hàng đầu roi da chưa kịp vung lên, mắt hắn tròn to phía trước là một mảng sương trắng có một tiếng phi phò với từng vệt lửa rồi một bóng dáng to lớn, tiếng phi phò và vệt lửa càng rõ không hiểu tại sao tâm hắn càng loạn, mồ hôi từ trên người hắn không biết từ đâu bắt đầu chảy dài.

Hắn tự hỏi mà không biết đầu lưỡi mình cắn đầu cứng lại tự bao giờ:

- quái dị gì thế này? mà quý sao? không ổn phải đi báo tướng quân ngay.

Nói rồi hắn vội vã quay ngựa chạy thục mạng lại về trung quân nơi Ân Vương đang gập gù trên ngựa mặc kệ đã xô ngã bao nhiêu tên lính trên đường hắn vừa keeoo với giọng thất thanh:

- Tướng quân, tướng quân...

Ân Vương ngồi trên lưng ngựa gập gù nửa tỉnh nửa mơ hắn đang mơ về cô nàng đêm qua ôi mộng đời thật ngọt nước, nàng ta thật tuyệt thật là vu vật hại nước hại dân khiến hắn phải vất kiệt sức đến tận canh năm mới hết hơi nhưng vẫn còn tiếc nuối xoa nắn một lúc lâu mới ngủ được vậy mà chưa chớp mắt được bao lâu mà sáng đã phải hành quân rồi một chết đi được phải nhanh nhanh xong trận rồi quay lại với nàng thôi không đưa đi lâu lại ừng mắt.

Đang mê man hần chợt loáng thoáng nghe tiếng gọi hần choàng tỉnh, chưa kịp lau nước miếng trên miệng đã thấy tên phó tướng hót ha hót hải chạy ngựa lại hần chợt giật dữ tự nhủ gọi tên tám đời tên nhóc chết bầm làm hỏng mất giấc mộng đẹp của bản soái.

Tên phó tướng chạy lại gần Ân Vương dừng lại thở phì phò nói gấp:

- Tư... ướng quânnnnn

Chưa kịp nói hết câu hần ăn ngay một phát trời giáng vào mặt khiến hần bay luôn xuống ngựa hần phải lao đảo một chút mới tỉnh táo lại được thì thấy khuôn mặt đen sì của Ân Vương đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, đầu má tên điên nổi loạn cha thẳng bố nguoi, bố nhin.

Nuốt cục tức xuống miệng nghĩ về chuyện lạ vừa thấy hần nói:

- Tướng quân, có quái sự phía trước

Ân Vương vẫn chưa hết giận nhưng thấy lạ hỏi lại:

- chuyện gì nói mau, có địch sao???

- không biết có phải địch không nhưng...

Phó tướng ngập ngừng nói

- nhưng sao??nói hết đi.

- hình như có yêu quái, yêu quái phun lửa

Ân Vương ngăn người gì vậy má? yêu quái lại còn phun lửa? kì lân à rồng à? tây du ký hay sao mà liêu trai dữ vậy?? hần nhìn nhìn tên phó tướng thấy mặt không thấy giống nói giỡn mặt lại mở hôi nhễ nhại thế kia.

Hần lấy tay quyết đi nước miếng trên miệng nói:

- Đi dẫn đường, dẫn ta đi xem con yêu quái của người, hừ ta không tin tà.

Nói rồi hần thúc ngựa lên trước, tên phó tướng vội trèo lên ngựa đuổi theo trên đường đi hần nghe mọi người chỉ trò ban bàn tán, hần càng tám tặc kêu lạ không lẽ là thật???

Đang mãi suy nghĩ tên phó tướng kéo tay gãi chỉ nói:

- Tướng quân phía trước.

Hần nhìn rồi mắt tròn to tiếng lộc cộc của bước chân vang lên, mặt đất dưới chân hần như đang rung chuyển, con ngựa dưới thân hần hí dài chồm lên như gặp phải một thứ gì đó đáng sợ, hần phải giữ mãi mới chịu ở, mắt hần nhìn chăm chăm không chớp lóp sương mù trước mặt một bóng hình to lớn lay động trong sương, tiếng thở phì phò càng ngày càng lớn gì nữa kia?? lửa thật sự là lửa, nó đang đến gần, con ngựa của hần và hàng quân hần bắt giác lùi dần thứ đó đến càng gần bọn hần lại lùi. hần nghe tiếng tim mình tiếng xung quanh mỗi khi tiếng phì phò đó càng lớn tiếng tim đập một lúc càng nhanh như tiếng trống trận trên chiến trường dồn dập, lùi lùi từng bước chân lùi không biết bao nhiêu bước, hần nghĩ thấy mùi ngai ngái như có ai vừa đá ra quần mùi rất đậm rất nồng hình như không phải của một người nhưng hần không quan tâm, không thể quan tâm nổi vì thứ đó hiện ra rồi dần dần càng rõ ràng từng chút một, hần chết lặng gì thế kia?? hần không thể tin vào mắt mình.

Một bóng dáng khổng lồ thân thân mặc giáp sắt che kín người, tay cầm một cây roi sắt lớn như bắp đùi Ân Vương hần, còn gì nữa nhỉ? con gì kia? ngựa sao? ngựa gì mà to lớn vậy? con ngựa màu đen to lớn biết phun lửa? tiếng thở khiến lá cây xung quanh nó khô hắt lại như lá non gặp hạn hần. thứ gì đây? ai trả lời giúp hần, hần không biết, hần muốn chạy trốn chạy thật nhanh, lần đầu tiên trong cuộc đời chiến trận này hần muốn như vậy vì hần biết đó là thứ hần không thể chống lại, hần sẽ chết.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ta là thiên binh đây

Chân núi Trâu sơn, khi làn sương mờ tan dần hình ảnh khôi vĩ hiện ra dáng người cao lớn toàn thân được che kín bởi một bộ giáp màu đen, tay cầm một chiếc roi sắt có những hình viên kì lạ. bên dưới là một con ngựa sắt cũng một màu đen nhưng nó cử động uyển chuyển một cách kì lạ, đuôi và mao của nó là tổng hợp những sợi dài thật mềm, đôi mắt là hai đốm lửa lay động và miệng phun ra những tia lửa mỗi khi thở.

Ân Vương như chết lặng đi, chiến mã dưới chân hắn lùi dần với thân hình run rẩy, hắn muốn chạy nhưng không hiểu sao hắn không làm được.

Hắn cố hít thật sâu nhìn thân ảnh đó và hỏi:

- Xin hỏi các hạ là ai??

Người mặc giáp sắt nhìn thẳng vào mặt hắn và trả lời:

- Ta là Thánh Gió, làng Phù Đổng.

Có tên, có làng tức là người không phải yêu ma quỷ quái. Hắn thở phào niềm tin vui lại đôi chút nói:

- Xin các hạ nhường đường cho quân ta hành quân.

Thánh Gió cười nói:

- Các ngươi nên trở về đi, Có ta ở đây ko ai có thể đi qua được

Ân Vương tỏ vẻ khó xử đáp:

- Trở về, ta không thể, không chiến mà về ta chỉ có thể chết mà thôi.

Thánh gió xoay chiếc roi trên tay mình nói:

- Vậy thì chiến đi đừng nhiều lời

Ân Vương cười nói:

- Chiến dựa vào một mình ngươi mà đòi chống lại trăm vạn binh mà của ta thật nực cười ngươi nghĩ ngươi là ai hahaha...

Hắn phất tay về phía đoàn quân nói:

- Xong lên giết cho ta

Giặc Ân lấy lại tinh thần ai nấy tay lăm lăm tay giáo tay mác lao lên

Thánh Gió quát to:

- Ta là thiên binh đây.

Nói rồi múa roi phi thẳng vào quân giặc, ngựa sắt hí lên những tiếng vang dội chân nhấc lên đập bay hai con chiến mã phía trước, miêng phun lửa khiến những tên lính bị cháy chạy toan loạn. Thánh Gió ngồi trên thân ngựa vung roi sắt quay trái, quay phải, phía sau rồi đến phía trước những nơi roi sắt vung tới xác người chồng chất, nằm ngổn ngang.

Ân Vương đứng giữa đoàn quân mà mắt đục ngầu liên tục kêu gọi:

- Lên giết hắn, giết hắn cho ta. Ta không tin hắn không biết mệt.

Lính Ân run rẩy, sợ hãi nhưng vẫn cắn răng lao lên như thiêu thân lao vào lửa.

Thánh Gió càng đánh càng hăng, mỗi khi roi sắt ra là hàng chục, hàng trăm người mất mạng. Nhưng đang đánh bỗng chốc roi gãy, không bối rối Gió thuận tay nhỏ bụi tre lớn quật vào đám quân đang cố xông lên theo lệnh chủ tướng nhưng chẳng mấy chốc chúng sợ hãi vút vũ khí chạy tứ tán chẳng còn ai có tâm trí mà chiến đấu nữa.

Mỗi nơi Thánh gió qua giặc Ân đều vút vũ khí rồi quỳ lạy cầu xin tha mạng:

- Thiên tướng! Tha mạng...

Thánh Gió cười ngựa chạy thẳng về phía Ân Vương. Lúc này quân lính xung quanh Ân vương tránh xa khỏi hắn, người trên ngựa thì nhảy xuống đất, rồi cùng người dưới đất lùi ra một khoảng rồi quỳ xuống đất đập đầu phía Thánh Gió xin tha.

Ân Vương hắn tức lắm mặt đỏ bừng nhưng hắn sợ hãi, hắn sợ nhiều hơn, hắn nhìn thẳng về Thánh Gió chờ đợi.

Ngựa sắt đi từng bước đến trước mặt Ân Vương, hắn cảm nhận sự bóng rập từ từng tiếng thở của nó khiến mồ hôi trên người hắn chảy từng giọt nặng trĩu.

Thánh Gió nhìn Ân Vương cười nói:

- Ta đã nói ta là thiên binh

Ân vương nhìn Thánh gióng thật lâu, khuôn mặt của một người trẻ tuổi, đôi mắt sáng trong treo mà kiên định. Hắn tự hỏi Ân triều liệu có ai có thể thắng được người này?? Người Nam nếu ai cũng như vậy thì đất nước của hắn có thể tồn tại không? Hay bị xóa tên khỏi dòng chảy lịch sử???

Hắn gật đầu nói:

- Giờ thì ta tin. Ta không cầu xin tha thứ vì những điều ta đã làm vì nếu được làm lại ta vẫn Sẽ làm như vậy. Hôm nay ta thua vì có người ở đây, nhưng ngày mai, rồi một khi nào đó không có người ở đây Văn Lang sẽ có một kết cục khác.

Gióng trầm ngâm, suy nghĩ rồi nói:

- Người thua hôm nay vì có ta. Nhưng hôm nay nếu không có ta thì cũng Sẽ có người khác, nước nam ta địa linh nhân kiệt, người tài thời nào đâu có thiếu, chỉ có phương Bắc các người luôn cho mình là cao quý, tài giỏi... Hahaha các người cứ đến đi, đến bao nhiêu bỏ xác lại bấy nhiêu. Đến đi rồi các người sẽ hiểu. Giờ thì người có thể đi, ta tha cho người.

Nói rồi Thánh Gióng thúc ngựa lướt qua Ân Vương, Ân Vương đang suy nghĩ thấy Thánh Gióng đi qua mình không phòng bị, hắn chợt tỉnh táo lại lạng lẽ rút thanh đao chép về phía gáy Thánh Gióng.

Gióng không quay mặt lại nhưng Gióng biết, Gióng hiểu khi Nhìn vào mắt kẻ này ánh mắt mất hồn tràn đầy vẻ xấu xa, oán độc. Gióng vùng nhẹ tay.

Ân Vương khẽ cười, hắn rất tin tưởng vào nhát đao này nhưng hắn đã lầm, gốc tre lớn với những trùn rế lớn quét mạnh vào người hắn rồi hắn chẳng còn biết gì nữa.

Giặc Ân nhìn vào thảm trạng của tướng soái của mình rồi thở dài ngán ngẫm, trong suy nghĩ của chúng lúc này chỉ mong được về nhà, chúng nhìn về phía thiên tướng nhưng thiên tướng cứ đi thẳng về phía trước. bóng lưng cao lớn ấy khuất dần, nhưng chúng không dám động mà cứ quỳ gối như vậy vì chúng sợ, sợ thiên tướng. Mãi đến khi Hùng Vương dẫn quân đến và chúng được đưa lên xe tù chúng mới dám cử động.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cưỡi gió về trời

Hùng vương và quân đội Văn Lang vốn theo sau Thánh Gióng vào chiến trường nhưng không thể theo kịp dấu chân của Thần tuần, dọc đường đi tới họ chỉ thấy những dấu chân ngựa lớn như những chiếc ao nhỏ nổi dài, cây cối thì đổ rạp xuống hai bên vệ hình thành một con đường.

Khung cảnh hùng tráng hơn cả chính là nơi giao tranh, cả một vệt rừng bị ngựa sắt phun lửa thiêu cháy và những xác giặc Ân bị thiêu khói vẫn còn bốc lên vị khét của thịt đã chín tới. Rừng tre nơi Thánh Gióng nhổ tre để làm vũ khí bị lửa đốt lá xanh ngả thành màu vàng và có những vết cháy lốm đốm.

Khắp nơi là một mảnh hoang tàn, xác giặc rải rác khắp một miền núi, máu người vung vẩy khắp nơi những có những nơi trũng máu dồn nhau lại như những chiếc am nhỏ màu đỏ sẫm sẫm.

Những tên giặc còn sót lại thì đều đang quỳ áp mặt xuống đất không động đậy như những tín đồ chung thành của một giáo phái nào đang chờ Thánh lệnh trên ban. Hùng vương phát tay với vị lạc tướng phía sau nói:

- trói tất cả lại đem về xử lý sau.

Vị lạc tướng tùy tùng khom người thưa:

- Vâng thưa bệ hạ.

Đang toan người đi thì nghe lại nghe Hùng Vương nói:

- hỏi xem Thần nhân đâu rồi?

Lạc tướng thúc ngựa về phía sau kêu gọi một toán lính lấy dây thừng chạy lại trói tù binh lại rồi hỏi han tin tức, biết rằng Thánh Gióng đã đi về phía núi Sóc sơn.

Ông quay lại thông báo lại với Hùng Vương và đội lệnh ban, cũng trong lúc này người dân từ tứ phương tám hướng đều đã đổ về đây nhìn ngó xung quanh, ai nấy đều vui mừng với ánh mắt cuồng nhiệt tìm kiếm vị thần quân dũng mãnh. Hùng vương ra lệnh cho một nhóm quân dẫn tù binh về thành rồi, cùng những binh lính khác và người dân đi theo hướng Sóc sơn.

Lại nói tới Thánh gióng sau khi thắng trận. Gióng thúc ngựa chạy đến núi Sóc trên đường đi chàng dừng lại cột ngựa sắt vào hai cột đá lớn nghỉ ngơi, hai

cột đá này cao khoảng ba thước vòng rộng vòng rộng sáu tấc, xầu thẳng xuống một bệ đá tự nhiên hình bầu dục. Ngựa sắt mệt quá sùi bọt mép thành một bãi cát trắng xóa lấp lánh dưới ánh mặt trời. Gió nhìn ngắm khung cảnh quê hương, nơi đây thật đẹp nhưng đôi mắt đầu đó có một chút thất lạc không nữa.

Nghỉ ngơi xong Thánh Gióng lại thúc ngựa đi tiếp, Người đi qua một ngôi làng nhỏ nhưng lúc này khung cảnh có đôi chút hiu quạnh không thấy một bóng người. Bất chợt Gió thấy ở góc nhỏ phía xa có một bà lão đang ngồi bán nước.

Thánh Gióng tiến về phía bà lão rồi nhảy xuống ngựa đi lại gần bà nói:

- bà ơi! Mọi người trong làng đâu hết rồi? Sao bà lại ở một mình thế này?

Bà lão nhìn thanh niên mặc giáp sắt trước mặt mỉm cười hiền hậu nói:

- hải tử ngoan, Làng đi tránh giặc hết rồi, già một thân một mình đã lâu, lại không muốn xa quê chạy loạn nên ở lại dù có chết ở nơi này ta cũng cam lòng. Còn con, con đi đâu vậy?

Thánh Gióng nhìn bà lão bất chợt đến người mẹ của mình, mẹ tuổi cũng đã già rồi nếu như Ân Vương và quân giặc đến có lẽ mẹ cũng như bà vậy không nữa rồi xa quê hương.

Gióng mỉm cười nói:

- con đi đánh giặc bà ạ! Nhưng đến đây thì khát nước quá, bà cho con xin một bát nước nhé!

Bà lão khẽ đưa đôi tay nhăn nhúm của mình nắm lấy đôi tay to lớn của Gióng rồi nói:

- tốt, tốt không hổ là hải tử Văn Lang ta! Lão bán nước nhưng giờ nước chưa kịp sôi. Chỉ có bầu rượu này con có đem uống không chàng trai trẻ?

Gióng cười dài:

- hahaha trăm vạn đại quân Ân con còn không sợ, sợ gì một bầu rượu.

Uống xong Thánh Gióng ngồi nói chuyện rôm rả bà với bà kể với bà những câu chuyện trong cuộc đời bà, kể về đất nước này về làng của bà kể về những khó khăn trong vụ mùa, rồi bà mong Gióng đặt cho ngôi làng một cái tên. Gióng cảm ơn lòng tốt của bà, gióng ngồi suy nghĩ nhìn về bầu rượu trên tay mình mỉm cười đặt tên làng là làng Bầu. Gióng dặn bà khi nào hạn hán thì dân làng cho phép cầu mưa thì Sẽ linh nghiệm.

Thánh Gióng từ biệt bà lão già dặn rồi nhảy lên ngựa tiếp tục đi lên núi Sóc sơn. đến đây Gióng cởi bỏ áo giáp, mũ trụ lại rồi cưỡi ngựa lên đỉnh núi. Đang đi Gióng nghe thấy tiếng bước chân rầm rập ở dưới núi vọng lại, Gióng quay người nhìn thì thấy một đội quân và những người dân đang đi về phía mình. Người đi đầu cất tiếng gọi:

- Thần tướng xin dừng bước.

Những người này tiến lại gần Gióng nhận ra người đi đầu là Hùng Vương, trong đó còn có mẹ Gióng, bà con trong làng những người đã đưa đồ ăn, vật dụng đến cho mình, có bà lão làng Bầu

Mọi người dừng bước trước Thánh Gióng một khoảng rộng rồi đồng loạt quỳ xuống hô to:

- Bái kiến thần tướng.

Thánh Gióng vội chạy lại đỡ Hùng vương cùng mẹ mình trước khi họ kịp quỳ xuống với nói mọi người:

- Mọi người đừng làm vậy, Gióng ta chỉ làm những việc mình cần làm, Đại lễ này ta không thể nhận.

Hùng Vương nhìn Thánh Gióng nói:

- công của thần tướng không gì có thể kể hết, xin Thần Tướng dòi giá về kinh để toàn thể dân Văn Lang được cảm tạ người.

Thánh Gióng cung kính hướng về phía trời xanh và nói với Hùng Vương rằng:

- Gióng làm những điều trong khả năng của mình hơn nữa Gióng cũng là người Văn Lang ta đó là việc bất cứ người con Đất Việt nào cũng phải làm và nên làm. Hơn nữa còn là phụng lệnh trên hành sự mà thôi!

Hùng Vương biết không thể giữ người lại nên đành thôi. Thánh Gióng nhìn tất cả mọi người nhìn về mẹ của mình, tóc mẹ dường như già thêm, đôi lưng dường như còng thêm một chút. Đôi mắt mẹ nhậ nhòa những giọt nước mắt. Gióng đi đến trước mặt mẹ và Hùng Vương quỳ xuống và nói:

- mẹ ơn dưỡng dục, sinh thành con không thể nào nói hết biết nói cảm tạ người, dù đi đâu con vẫn luôn là con của mẹ. Bệ Hạ những ngày qua cảm tạ sự quan tâm của người.

Mẹ gióng gạt đi những giọt nước mắt trên đôi mắt của mình rồi nói:

- Gióng con của ta, ta tự hào vì con.

Nói rồi bà nắm lấy đôi tay con trai và nâng dậy.

Thánh Gióng đứng dậy rồi nhìn về những khuôn mặt quen thuộc xung quanh mình rồi chấp tay nói:

- cảm ơn tất cả mọi người đã yêu quý Gióng. Giờ Gióng phải đi rồi, từ biệt mọi người tại đây.

Nói rồi Thánh Gióng quay người lại nhảy lên ngựa. Ngựa sắt phi ra một cột lửa nóng rồi hí dài đạp thẳng từng bước lên trời.

Hùng Vương nhìn Thánh Gióng cưỡi ngựa đạp gió về trời mà nắm tay cúi người hô to:

- cung tiễn thiên tướng về trời.

Người dân và quân lính xung quanh đều quỳ cúi rạp người xuống đồng thanh hô theo:

- cung tiễn thiên tướng về trời.

Tiếng hô vang vọng khắp cả núi rừng mãi đến khi hình bóng của vị Thiên tướng khuất hẳn trong mây trời mới chấm dứt. Rồi mọi người mới lục tục đứng dậy để trở về, nhưng thi thoảng vẫn ngoái lại nhìn đỉnh núi ấy. Đỉnh núi Sóc sơn nơi thiên tướng về trời. Nó và câu chuyện vị Thiên tướng Văn Lang Sẽ mãi lưu truyền.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hồi thiên đình gặp bạn cũ

Ngựa sắt đạp từng bước trên thiên khung, Thánh Gióng không quay lại nhìn về phía Sóc sơn, Vì Gióng sợ khi trông thấy mẹ của mình thì lại không nỡ dời đi.

Vượt cửu trọng thiên Thánh Gióng đã đến trước thiên môn quan, lúc này thiên môn đang được canh giữ bởi một toán thiên binh. Thấy Thánh gióng cưỡi ngựa sắt đến trước thiên môn mà không xuống ngựa xuất trình giấy thông hành. Nhưng đoán biết có thể đến được đây cũng là tiên nhân. Hắn liền tiến lên hỏi:

- vị đại nhân này, xin mời xuống ngựa xuất trình giấy thiên hành.

Thánh Gióng nhìn tên thiên binh rồi nhìn lại mình trên thân mình làm gì có giấy Thông hành cười khổ nói:

- xin lỗi! hiện tại ta không mang giấy thiên hành. Ai phụ trách ở đây có thể thông báo cho ta gấp chút được không?

Thiên binh hơi chần chừ nhưng thấy người trước mặt dáng mạo đường hoàng, ăn nói lễ độ khách sáo như vậy, hắn liền ôm quyền đáp:

- phụ trách hôm nay ở đây là Thiên Lôi đại nhân, đại nhân xin chờ chút để tiểu nhân đi thông báo.

Nói rồi tên thiên binh bàn giao lại canh gác cho đồng bạn rồi chạy vào trong thiên môn. Lúc này Thánh Gióng xuống ngựa, ngựa sắt liền biến hình cuộn tròn lại thành một viên bi sắt nhỏ rồi biến mất vào trong người Gióng. Bụi tre đằng ngà cũng thu lại nhỏ xíu và biến mất không thấy đâu. Gióng chấp tay sau lưng chờ đợi, nghĩ đến Thiên Lôi người bạn cũ lâu năm bất giác mỉm cười đó là một người thú vị.

Thiên Lôi người mang giáp sắt màu đỏ đen, thân hình vạm vỡ, râu hùm, hàm én, đôi lông mày đen xậm như hai con sấu róm to bò trên đôi mắt lớn. Tay hắn cầm một chiếc rìu cỡ lớn mà trông chừng nhẹ như một que tăm, hắn vung rìu vào đám lá cây trên một cây cảnh lớn vừa vung hắn vừa lầm bầm oán giận:

- Xung thiên, tên chết bầm, ta chém ngươi hừ hừ hừ từ lúc ngươi Hạ phàm làm tên Bắc Đẩu bám đuôi ta suốt hừ hừ ta chém ngươi...

Đang trút giận vu vơ hắn thấy Tên thiên binh gác cổng chạy lại gần.

Hắn dậm chân quát lớn làm đoạn hành lang cũng phải rung rinh:

- to gan! Dám bỏ vị trí

Tên thiên binh đang chạy giật thót mình quỳ sụp xuống run rẩy thưa:

- tiểu nhân không dám, tiểu nhân có chuyện bẩm báo đại nhân, ngoài cửa có kẻ tìm người.

Rồi hắn kể chuyện của Thánh Gióng ngoài cửa thiên môn rồi xin chỉ thị của Thiên lôi.

Thiên Lôi ngẫm nghĩ rồi kêu thiên binh dẫn đường hắn tò mò vì có người muốn vào thiên đình mà không có giấy phép. Hắn phải xem thế nào, nếu ko quen biết không ai bảo lãnh thì hắn phải dẫn cho tên kia một trận rồi lột quần áo ném xuống trần cho bõ tức chuyện Bắc Đẩu ẻo là từ khi Thánh Gióng Hạ phàm không có ai đùa cớ tìm hắn ườn ẹo, đến giờ giờ cái động ai ái cố tỏ ra thực nữ cứ lớn vòn trong đầu hắn lúc ngủ cũng như đi nhà cầu.

Vừa đi vừa nghĩ, đã đến thiên môn lúc nào không hay tên thiên binh gọi giật hắn lại chỉ về phía người lạ. Hắn nhìn theo về người trước mặt một thân áo vải mỏng lay động, hai tay vòng qua lưng, ánh mắt người đó nhìn hắn mỉm cười. Nhìn đôi mắt đó mặt hắn đỏ bừng, đúng là đốt hương muỗi cũng lên tên chết về đúng lúc lắm, hắn hét lớn:

- Tên chết bầm

Rồi cầm rìu chạy thẳng về phía trước những bước chân của hắn trầm trọng. Chạy đến còn chỉ cách hai thước hắn co người bật nhảy lên không chung, hai tay nắm rìu giơ cao, cả cây rìu lớn được bao quanh bởi những tia sét nhỏ chạy loảng ngoảng vang lên những tiếng xẹt xẹt nho nhỏ. Hắn bỏ thật mạnh vào phía đầu người thanh niên trước mặt này.

Thánh Gióng đứng đợi gã thiên binh đi gọi Thiên lôi một lúc lâu thì hắn đi ra theo sau hắn là một vị tướng quân thân hình cao lớn. Gióng nhìn vị tướng quân ấy, Gióng bất giác mỉm cười đang tính gọi tên thì thấy Thiên lôi mặt đỏ bừng cầm rìu bỏ về phía mình. Gióng chẳng kịp hỏi han liền triệu hoán một thanh côn tre xanh, rồi vận lửa bao trùm lên cả hai tay và cây côn của mình giờ lên đỡ.

Lửa, sét, va chạm vào nhau sáng cả thiên môn. Sau lần va chạm đầu tiên Thánh Gióng và Thiên Lôi đồng thời bị đẩy lùi về sau. Hai người nhìn nhau một lúc lâu.

Gióng nổi giận quát:

- Lôi gàn muốn ăn đòn rồi hả??

Thiên Lôi hất hàm múa máy cây rìu trong tay nói:

- chết bầm! Chiến rồi nói sau. Hôm nay ta muốn chiến một trận thống khoái.

Dứt lời hai người xông vào nhau tạt xung hữu đột, rìu bỏ gây đập loạn một đoàn. Thiên binh gác thành mặt ngăn tò te chạy tứ tán xung quanh tránh ăn đòn lạc. Kẻ ở xa thì cảm thán đúng là thần tiên đánh nhau ruồi muỗi chết, kẻ thì nhìn với ánh mắt ngưỡng vọng xuýt xoa không hổ là chiến công của thiên đình. Nhưng ai nấy cũng tự hỏi người lạ mặt kia là ai mà có thể đánh ngang tay với Thiên Lôi, nhìn kĩ lại có phần nhỉnh hơn như vậy.

Đánh nhau chán chê hai người lại tách nhau ra nhìn nhau cười lớn rồi giang tay ôm nhau cười lớn.

Nhìn những thiên binh mặt nghệt ra chạy loạn Thiên Lôi quát:

- chạy khi mẹ các ngươi. Còn không mau mau lại đây bá kiến Xung Thiên thần vương.

Xung Thiên, tứ bát tử Xung Thiên Thần vương??? nghe vậy đám thiên binh đang thất thần liền xếp hàng ngay ngắn quỳ rạp một chân xuống nhìn Thánh Gióng với ánh mắt nồng nhiệt, lần đầu tiên từ khi phi thăng đến nay họ lần đầu tiên được diện kiến vị tứ bát tử huyền thoại này.

Thánh Gióng nhìn một lượt nhóm người gật gật đầu vỗ lưng Thiên Lôi nói:

- không tòi, huấn luyện không tòi, đứng dậy cả đi.

- còn ngươi Lôi gàn, sao ngươi ra tay ác liệt vậy?? Muốn lấy mạng già ta sao?

Thiên Lôi lắc đầu chán nản nhìn sang bạn mình nói:

- còn chuyện gì nữa từ khi ngươi đi Bắc Đẩu tinh quân giày vò ta suốt. Ta số khổ nhiều khi ta mong mình già đi để cáo lão về quê nhưng... Ôi chao ta chẳng thể già.

Thánh Gióng nhìn Tên gàn giờ này bằng ánh mắt đồng cảm nói với giọng trầm ngâm:

- Làm soái tướng thật khổ a.

Hai người vừa đi vừa hàn huyên thì nghe thấy tiếng người cười mây lại gần. Người trên mây mặc một chiếc váy màu hồng phớt pha thêm đôi chút xanh lam, tà áo bay trong gió phất phơ như trong viễn cảnh tiên nữ hạ phàm. Những khi nhìn thấy khuôn mặt ôi thôi khuôn mặt nam tính, nhẵn nhụi trát phấn mịn. Ác mộng trần gian ở đâu xa? Ngay đây thôi!

Hai người đứng trời chông mãi đến khi người ấy đứng trước mặt một lúc lâu mới mặt tỉnh bơ ôm quyền chào:

- Bái kiến Tinh quân.

- Tinh quân mạnh giỏi.

Thì ra người mới đến này là Bắc đầu tinh quân một trong bộ đôi nắm trong tay sổ sách sinh tử Nam Tào - Bắc Đẩu. Người đàn ông ngày càng trở nên nữ tính.

- tưởng ai thì ra ai thì ra song Thiên đây mà! Cả hai cùng ta đi thăm trà hoa cúc thế nào?

Giống Lôi nhìn nhau đùn đẩy, một lúc sau Thánh Gióng chấp tay nói:

- Gióng vừa trở về thiên đình nên phải lên điện trình báo Đại đế. Mong tinh quân thứ lỗi hẹn ngài khi khác vậy. Thiên Lôi đang rảnh đây.

Nói rồi Thánh Gióng cười mây chạy một mạch để mặc Thiên Lôi dầm chân hậm hực bị Bắc Đẩu choàng tay kéo đi mặt mếu như muốn khóc

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Trống đồng vang tận tận thần sơn

Thánh Gióng tách khỏi Thiên Lôi, Bắc Đẩu rồi đi thẳng đến điện Linh Tiêu. trên đường đi Gióng điều động khôi giáp của mình từ khắp nơi tới. Những mảnh áo giáp xé gió từ tứ phương tám hướng bay tới lắp ráp vào người, khi dừng chân trước cửa điện thì trước cửa điện thì trên người Gióng đã mặc chỉnh tề một bộ giáp trụ màu vàng uy nghiêm.

Thấy người mặc áo giáo vàng dừng chân trước cửa linh tiêu một thiên binh tiến đến quỳ gối nói như đã được báo trước:

- xin mời Thần Vương vào điện. Bệ Hạ chờ người đã lâu.

Thánh Gióng nghe vậy gật đầu coi như đáp lời liền tiến vào. Điện Linh tiêu là nơi nơi Ngọc Hoàng triều kiến thần tiên, nơi người ra những quyết định quan trọng nơi mà một lời nói ra có thể xoay chuyển tam giới. Đây là nơi có tầm quan trọng lớn bậc nhất trong Thiên Đình chỉ sau Thần điện trên Long Thần sơn.

Điện được được bảo vệ nghiêm ngặt người muốn tiến vào điện phải được Ngọc hoàng phê chuẩn. Thánh Gióng bước không nhanh, không chậm vào điện ngược nhìn về phía phía trong điện lúc này Ngọc Hoàng đang ngồi uy nghi trên Hoàng tọa, nét mặt không giận mà uy phía sau và hai bên là bốn nàng tiên nữ cầm quạt túc trực. Bên dưới bậc thềm bên phải là công chúa Liễu hạnh, sau lưng nàng cũng có hai cung nữ hầu cận.

Thánh Gióng đi đến chân bậc thềm thấp nhất bắt đầu bước lên Hoàng tọa thì quỳ một chân chấp tay nói:

- mặt tướng tham kiến Đại Đế, tham kiến công chúa. Chúc đại đế thiên tuế thiên tuế...

Ngọc Hoàng mỉm cười phát tay rồi nhìn Thánh Gióng nói:

- Thần Vương bình thân.

Rồi hỏi han Thánh Gióng về lần Hạ phạm lần này. Gióng nhất nhất trình báo lại với Ngọc Hoàng về tình hình dưới Hạ giới. Ngọc Hoàng trầm ngâm nghe Gióng kể lại, đôi lúc vỗ đùi khen hay rồi nói Gióng làm rất tốt.

Trình báo xong đang định tạ ơn cáo lui thì đúng lúc này âm thanh chín tiếng trống đồng từ Long thần sơn vang lên.

Ngọc Hoàng vỗ án đứng dậy, liễu hạnh công chúa đứng dậy đỡ tay cha. Gióng nhìn phía nơi phát ra thanh âm có một suy nghĩ hiện ra trong đầu mà bất kì một thần tiên nào cũng biết.

Cả ba người cùng nhìn về phía thần sơn rồi nhìn nhau.

Ngọc Hoàng sau khi vỗ án đứng dậy nói:

- Trống đồng vang, tiên tận thần sơn. Người, người đã trở về. Mau theo ta đi điện kiến người

Nói rồi bước xuống hoàng tọa, Liễu Hạnh công chúa đi theo đỡ tay cha. Thánh Gióng đi sát phía sau, chân bước nhanh về phía thần sơn.

Tương truyền từ hàng ngàn đời nay, từ khi khai thiên lập địa thần sơn đã ở đó. Nơi tất cả nhân tiên tam giới đều hướng về. Thần sơn là nơi rồng thần và tiên hạc cư ngụ. Và mỗi khi trống đồng Đông Sơn vang lên thì tức là thần triệu kiến dù bất kể ở đâu mọi tiên nhân đều phải trở về.

Trống đồng Đông sơn siêu cấp thần khí trấn quốc. Mỗi tiếng vang lên vượt cửu trọng thiên, vang xa tam giới. Người người nghe thấy người người trong

đầu đều vang lên một tiếng sấm truyền nằm lòng từ thừa lợt lòng" trống đồng vang, tiên tự thần sơn."

Lúc này trên thiên đình các thần tiên người bước ra từ tiên phủ người chạy về từ một góc trời nào đó. Dù đang ngủ hay đang làm gì đều gác cả lại cười mây, đập gió, thuận di, xé không gian chạy trở về triều kiến.

Chư thánh đầu đội nón lá ngự pháp về trời, Tiên dung chân đạp loan phượng, thánh đuóm, Lâm cung thánh mẫu, thủy cung thánh mẫu...

Hạ giới núi tản viên. Từ bất tử tản viên sơn thánh tay cầm rìu đứng ở giữa không trung đối diện một người có làn da xanh quá dị cười thủy long tay cầm tam xoa kích. Không khí giữa hai người căng thẳng trùng trùng. Sơn thánh nói với người đối diện:

- thủy tinh đừng đánh nữa đi thôi!

Thủy tinh đáp lời:

- được lần sau ngươi biết tay ta.

Nói rồi hai người phá không về trời theo hai phía khác nhau.

Trong bếp của ngôi nhà nhỏ nào đó hiện lên ba bóng người hai nam một nữ, ba người nhìn nhau không nói. Cười cá biến mất.

Gốc đa cổ một thanh niên người để trần tay cầm búa, lưng đeo cung Tên cười đại bàng xé gió thẳng thiện.

Tây nguyên một vụ tù trưởng bỏ lễ hội đâm trâu. Tay cầm khiên, tay cầm giáo cười thần mã đập không.

Âm phủ Diêm vương, phán sự ngô tử văn ngồi xe ngựa biến mất trong khói đen.

Thiên đình Sau khi Thánh Gióng cùng Ngọc Hoàng và Liễu Hạnh công chúa rời điện. Ba người đi thẳng về thần sơn. Vừa đến thần sơn thì cũng vừa lúc các tiên thánh đều đã tụ tập đủ cả. Mọi người xôn xao nói:

- Chúng thần bái kiến Ngọc Hoàng.

Ngọc Hoàng đưa tay ra hiệu chúng tiên im lặng rồi nói:

- Người đã trở về. Chúng ta lên thôi

Ngọc Hoàng quay lưng đi đầu dẫn chúng tiên cung kính bước lên thần sơn

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Long thần sơn, sứ mệnh mới

Tương truyền Sau khi khai thiên lập địa Lạc Long Quân cùng Âu Cơ phi thăng tiên giới. Lúc này tiên giới vẫn còn hoang sơ, thần đã khai mở nên Thiên đình ngày nay để làm nơi cư ngụ của chư vị thánh thần.

Nhưng hai người không quen sống trong lầu các xa hoa ồn ã nên Long Quân đã dùng đại thần Thông đắp nên một ngọn sơn hùng vĩ đặt trên cửu cửu trọng thiên rồi đưa các loại thần thú trên tiên dưới trần về thả trên núi. Âu cơ dùng tiên lực hiển hoá các loại tiên thảo, thần thụ, rồi dựng nhà cư ngụ trên núi. Vốn dĩ ngọn núi không có tên nhưng người đời cung kính đặt tên là Long thần sơn.

Ngọc Hoàng đi trước dẫn chúng tiên bước lên Thần sơn. Đường lên đến đỉnh sơn là chín trăm chín mươi chín bậc thang được làm bằng thiên ngoại vắn thạch, đường không xa nếu như dùng pháp lực để đi, thần sơn cũng không có cấm pháp nhưng chẳng một ai làm như vậy vì không biết tự bao giờ đó đã là một quy củ bất thành văn trên thần sơn. Chúng tiên xếp hàng ngay ngắn đi bộ nhẹ nhàng lên từng bậc thang mà không một ai phàn nàn, xôn xao.

Phải mất hai canh giờ chúng tiên mới lên được đến đỉnh thần sơn. Trước mặt họ lúc này hàng rào bằng tre đi thêm một chút là một cánh cửa nhỏ chiều rộng đủ ba người đi vào một lần. Lúc này cửa vẫn đang đóng kín, Chúng tiên dừng lại, Liễu Hạnh đỡ tay Ngọc Hoàng lên gõ cửa rồi cả hai lùi lại chờ đợi cùng chúng tiên.

Một vài khắc sau một ông lão râu tóc bạc trắng mở cửa ra đưa tay ra thể mời mọi người vào nói:

- Ngài đợi đã lâu, các vị vào đi.

Ngọc Hoàng và chúng tiên chấp tay với ông lão nói:

- đa tạ kim lão! Xin mời kim lão dẫn đường.

Kim lão quay người đưa chúng tiên vào đi qua một vài ngôi nhà gỗ đến một khoảng sân rộng, trên sân có một chiếc trống đồng lớn một chiếc Long tọa trống, đằng sau là một dãy nhà đất.

Chúng tiên cung kính đi vào tập trung vào giữa sân lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Long tọa rồi quay qua nhìn nhau khó hiểu.

Ngọc Hoàng nhìn Kim lão hỏi:

- kim lão! Người đâu?

Kim lão mỉm cười:

- Ngài đến ngay bây giờ.

Dứt lời trên bảo tọa từng sợi ánh vàng từ không trung tụ lại thành thân hình một người cao lớn, uy nghiêm mắt nhìn về chúng tiên.

Trong lúc chúng tiên còn kinh ngạc về việc trước mắt thì kim lão vội quỳ:

- Tham kiến cha Long.

Chúng tiên đồng loạt quỳ xuống đồng thanh kêu to tiếng kêu vang dội cả thần sơn:

- tham kiến cha Long.

Đúng lúc đó cả thần sơn từng tiếng kêu của các loại thần thú trên thần sơn vang lên hoà quyện với nhau như một lời chào đến vị thần.

Long quân nhìn chúng tiên phát tay nói:

- các con của ta đứng dậy cả đi.

Chúng tiên nghe lời đứng dậy cung kính. Long quân đợi mọi người đứng lên rồi nói:

- Ta triệu tập các con lần này lên đây là có hai điều quan trọng cần nói, và để các con chuẩn bị sẵn tinh thần.

Ngọc Hoàng tiến lên trước chấp tay, cúi đầu thưa:

- xin cha dạy bảo.

Long quân gật đầu nhìn chúng tiên cất giọng:

- như các con đã biết vạn vật trong thiên địa đều có hai mặt của nó như có âm ắt phải có dương. Có sai ắt phải có đúng. Có mặt trắng ắt phải có mặt trời. Có tiên ắt có ma.

Chúng tiên gật đầu cho là phải thì long quân tiếp lời:

- hầu hết chúng tiên các con đều xuất phát từ phạm nhân giới, người do tín ngưỡng của dân gian mà thành tiên, Các con đều là những người tài giỏi nổi bật trong loài người, có người do tu luyện thành tiên hay sinh ra đã là tiên nhân. Nhưng chênh lệch giữ tiên nhân quá sau biệt sao không cân bằng như âm dương như nhật nguyệt tiên ma. Vậy chúng ta có phải mất cân bằng kia của thế giới phạm nhân hay không??.

Người nhìn ta ta nhìn người rồi tự hỏi lẫn bản thân chúng tiên lộn xộn hẳn lên. Ngọc Hoàng sáng ý chấp tay thưa:

- thưa cha! Ý cha là chúng ta ko phải mất cân bằng của thế giới phạm nhân?? Vậy thế giới đó là??.

Long quân mỉm cười nói:

- hỏi hay lắm thế giới cân bằng với phạm nhân giới phải là một thế giới có nhiều tiên nhân hơn hiện tại. Không dám nói là người người có thể tu tiên nhưng ít nhất người tu tiên nhiều hơn phạm nhân giới. Lần này ta và nương tử của ta vân du ta đã phát hiện ra thế giới đó và đặt tên nó là tu chân giới.

Chúng tiên búng nõ tu chân giới, thế giới của người tu chân có người lại cho rằng đây là điềm báo của nguy cơ, Long quân nhìn về phía mọi người ông cũng đoán biết suy nghĩ, tâm tư của họ. Ông nói tiếp:

- ta biết các con nghĩ gì, vậy thế giới tu chân đó ở đâu, nhiều tiên nhân như vậy họ có đánh chiếm tiên giới thiên đình ta không?? Ta cho các con biết rằng ta nói cân bằng với thế giới phạm nhân tức cùng đẳng cấp với giới phạm cũng tức là không gian đẳng cấp thấp hơn tiên giới chúng ta.

Ngọc Hoàng hỏi lại:

- từ trước đến nay sao chưa từng thấy ai phi thăng lên tiên giới? Phải chăng bị điều gì ngăn cấm

Long quân vuốt cằm trầm ngâm nói:

- đúng vậy đây chính là điều chúng ta phải tìm lý do bị ngăn cấm hay thiếu điểm tiếp dẫn thì chúng ta phải đi vào trong đó tìm hiểu và đánh ra một con đường. Vì đánh từ trong ra luôn dễ hơn từ ngoài đánh vào.

Chúng tiên đồng thanh hô lớn:

- cha long anh mình

Long quân nói tiếp:

- vị trí đại khái ta đã rõ, phương pháp cũng đã có. nhưng còn một việc liên quan rất lớn nữa ta muốn nói với các con, ngoài việc phát hiện ra tu chân giới ta cũng phát hiện ra thần giới. Ta và nương các con đã đến thần giới nhưng vấn đề là hiện tại ta chưa tìm được con đường để trở về.

Lại một cú chốt làm rung động thiên sơn chúng tiên bàn tán xôn xao. Thánh Gióng lúc này chấp tay nói:

- cha không thể trở về?? Vậy người hiện tại đang ở đây là? Phải chăng là chưa xác định được điểm tiếp dẫn?.

Long quân nhìn thánh gióng, ở vị tứ bát tử trẻ tuổi này ông rất coi trọng ở tính cách cũng như thiên tư. Ông cười khổ:

- điểm tiếp dẫn bởi vì ta chỉ tình cờ đến thần giới từ một vòng xoáy không gian, nên quá khó để xác định, nếu xông loạn thì ai biết được có thể đến hay không? Ta hiện tại chỉ là một hình chiếu ta gửi về mà thôi. hơn nữa thần nhân quá mạnh, tiên giới chúng ta lực lượng quá mỏng muốn đập một chân xuống là quá khó khăn.

Ngẫm nghĩ rồi tiếp lời:

- ta nói hai chuyện này liên quan đến với nhau vì ta muốn các con trước đi khai mở đường đến tu chân gian giới rồi xây dựng một đội tiên nhân sau xông phá thần giới. Nhưng muốn làm được vậy thì lại không thể đi quá nhiều người vì pháp lực hình chiếu này quá thấp, độ an toàn quá thấp, tính nguy hiểm quá cao, để đi vào đó các con phải phá bỏ pháp lực hiện tại, ta lại không thể cho các con sự trợ giúp gì cả. Các con sợ rằng có thể mất đi tính mạng của mình, ta cần sự tự nguyện của các con.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Xung Thiên, ta chọn con

Khai mở tu chân đập phá thần giới, chúng tiên bắt giặc tay nắm chặt lại mắt trở nên nồng nhiệt. Cả khoảng sân bỗng chốc có một khí thế hùng hục.

Ở đây ai ai chẳng là nhân trung chi long, không là văn thần cũng là võ tướng lưng lẩy cổ kim. Cái tư tưởng đã ăn sâu vào tư tưởng mỗi người không ít người ở đây trên mình đến có hình xăm "nghĩa dĩ quyền khu, hình vu báo quốc" mỗi nam tử đại Việt từ xưa đến nay đều được dạy rằng "nam nhi đại Việt. Trước bảo vệ gia hương, sau mở mang bờ cõi.". Có thể thấy đây là một vinh dự lớn lao cỡ nào. Chúng tiên đồng loạt quỳ gối xin đi,

Long quân nhìn xuống từng khuôn mặt chúng tiên ngẫm nghĩ rồi nói:

- thành hoàng, thổ địa là thần cai quản một phương nhân giới không thể đi, các tào cũng không thể, thánh mẫu, thánh nữ đi khó tránh khỏi rắc rối, âm tào địa phủ thì phải ở lại cai quản âm giới.

Những tiên nhân nghe vậy thì lục tục đứng dậy lùi về sau tiếc nuối.

- thiên lôi phải ở lại trông coi thiên đình. Nam tào - Bắc đẩu sự vụ quần thần. Đồng cổ, kim lão ở lại.

Lại thêm những người phải ở lại đứng dậy. Lúc này trên sân chỉ còn lại tứ bát tử, thanh niên trẻ cầm rìu khoác cung tên, nam tử tay cầm khiên giáo, người có nước da xanh và vảy cá trên người, một tráng hán người mặc giáp sắt là còn quý thấm thắm.

- chủ thánh ở lại, Liễu hạnh ở lại đi, sơn thánh ở lại quản lý yêu thú dưới trần. Đức thánh trần ở lại ta còn có nhiệm vụ giao.

Chủ thánh, mẫu Liễu hạnh, sơn thánh, Đức thánh đứng dậy khom người lùi ra sau

- những người còn lại

Long quân chưa dứt lời thì bốn người đồng thanh hô:

- xin cha Long thành toàn.

Long quân nhìn bốn người rồi phất tay, lúc này ở sườn thần sơn phát ra những tiếng rầm rầm, một toà tháp bốn tầng cao gần bảy trượng như bị nhấc lên bởi một bàn tay vô hình rồi bay thẳng đến khoảng trống trên sân rồi từ từ hạ xuống. Long quân nói:

- như ta đã nói số người đi không thể quá nhiều. Lần này Các con Hạ giới, hình chiếu này của ta pháp lực có hạn chỉ có thể đưa một người xuyên không những người còn lại sẽ phải vào tháp. Đây là Bảo tháp ta làm dựa theo thượng phẩm thần khí Đại Thắng Tư Thiên Bảo Tháp, là trung phẩm thần khí không gian và thời gian bên trong mỗi tầng là một khoảng không gian tách biệt, có gia tốc thời gian tỉ lệ 5,10,15,20. Sẽ có thể lưu trữ khi xuyên không nhưng sau khi các con vào đó ta sẽ phong kín cửa tháp lại để đề phòng dị số xảy ra. Với tu vi của các con khi sang bên đó có thể bị thiên địa bài xích nên ta đặt một quy tắc đó là người giữ tháp tu luyện đến một cấp bậc nào đó mới có thể mở ra mỗi tầng và người mỗi tầng có tu vi cách chủ thể hai đại cảnh giới sở dĩ như vậy là để các con các con thể thích ứng được với tu chân giới cũng như ảnh hưởng đến quá trình phát triển của bản thân. Các con hiểu chứ??

Bốn người đồng tập trung nghe kĩ những điều Long quân nói, rồi đồng thanh đáp:

- hiểu thưa cha!

Long quân gật đầu suy nghĩ rồi nói:

- các con là nhân tộc ừm cả thủy tộc nữa. Vậy ta thêm cho các con vài thần thú hỗ trợ

Ngài nói rồi chúng tiên thấy từng tiếng yêu thú gầm thét chạy lại, chấn tĩnh trườn mình trên những chiếc lá khô, đại bàng tinh quạt gió, thần mã hí vang chín hồng mao phấp phới, thần tượng chín ngà trên lưng có một con gà chín cựa từng bước nặng nề đi tới.

Long quân nhìn chúng thần thú:

- hai người các ngươi còn không mau ra đi

Vừa dứt lời thì một cây đại thụ nhắc những chiếc rễ cây lớn của ra khỏi mặt đất tiến đến giọng nói ồm ồm:

- Long quân đã lâu không gặp

Một dòng nữ mỵ hoặc phát ra từ một con cửu vĩ yêu hồ hoà theo:

- tưởng ngươi đã quên chúng ta rồi chứ??

Đây là hai kẻ thù của Long quân tiêu diệt khi còn ở dưới Hạ giới nhưng không biết sao giờ này lại ở đây. Đoán chắc rằng sau khi phi thăng Long quân quân đã dùng pháp lực tạo lại sự sống cho chúng.

Long quân không đáp lời chúng mà quay về phía bốn người vẫn còn đang quỳ nói:

- bây giờ phải chọn ra một chủ thể nắm giữ bảo tháp và là nhân vật chính lần này.

Bốn người nhìn cha chờ đợi. Long quân nhìn lướt qua từng người ngẫm nghĩ bỗng người dừng ánh mắt lại phái Thánh Gióng vài lần. Ở Thánh gióng có một thứ gì đó rất quen thuộc. Ông nói với Gióng:

- xung thiên trên người con phải chăng có một thứ gì đặc biệt???

Gióng ngẫm nghĩ rồi ngửa tay xuất ra viên bi mà ngựa sắt biến thành, thấy Long quân lắc đầu thì lại xuất ra một bụi tre nhỏ.

Bụi tre vừa ra mắt Long quân tỏa sáng ngẫm nghĩ, yêu hồ tiến lại gần ngửi ngửi với ánh mắt kì dị rồi đưa mắt nhìn long quân.

Long quân cười phá lên:

- haha trời xanh an ban, tre đằng ngà có huyết mạch Long. Hồ bạch nhớ chứ ngày xưa ta và người đánh nhau từ tây hồ đến sóc sơn ngươi cắn ta một phát, máu chảy ah.

Hồ yêu nhăn mũi:

- có gì đáng cười chứ?? Còn muốn ta cắn không??

- ngươi không hiểu, tre đằng ngà này đã hấp thụ máu huyết của ta, nó sẽ luôn tìm được vị trí của ta. Lần này có thể thành công rồi

Long quân cách không cầm lấy bụi tre, bụi tre như cảm nhận được long huyết chiếc ngọn nhỏ của nó quán quýt lấy tay ngài như mình chứng cho lời của ông.

Long quân nhìn Thánh Gióng gật đầu:

- tốt tốt Xung Thiên ta chọn con. Đừng khiến Ta và chúng tiên thất vọng.

Nói rồi ông im lặng đợi Thánh gióng đáp lời. Chúng tiên, thú cũng nhìn về Thánh gióng chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ta phán con tử

Long quân và chúng tiên nhìn về Thánh Gióng vị thần vương một trong tứ bất tử, vị thần tượng trưng cho sức trẻ Đại Việt.

Thánh Gióng không ngờ bụi tre mình tiện tay nhổ ở dưới Hạ giới lại có tác dụng trong sứ mệnh lần này đến vậy. Gióng chấp tay thưa:

- Gióng tạ ơn cha giao phó, nguyện không làm nhục sứ mệnh. Dù chết không từ.

Nói rồi Gióng đập đầu hô lớn:

- khai mở tu chân đạo phá thần giới, Đại Việt bất hủ.

Chúng tiên, thú lắng nghe từng lời Thánh Gióng nói cũng đều quỳ xuống hướng về Long quân hô:

- khai mở tu chân đạo phá thần giới, đại Việt bất hủ.

Tiên hô, thú rống vang dội cả thần sơn. Long quân ngồi yên vị nghe từng tiếng hô hào hùng này, Đại Việt bất hủ đúng vậy Con người đại Việt ta những con người của nhiệt huyết, gặp khó không nản mà đập tan mọi vật cản.

Khẽ phát tay:

- tốt, tất cả đứng dậy đi. Ta Sẽ nói rõ cách mà ta đưa các con đến tu chân giới

Bốn người được chọn và chúng tiên im lặng nghe cha nói ai cũng tò mò về điều này.

- đầu tiên Thạch Sanh, Đàm San, Thủy tinh và chúng thú Sẽ vào các tầng của bảo tháp, các con tiến vào rồi ta Sẽ phong bế cửa tháp lại. Xung thiên sẽ trích máu nhận chủ Bảo tháp rồi thu nó vào trong linh hồn.

- về phần Xung thiên thì ta.

Long quân đang nói thì dừng lại sắc mặt thay đổi, trên mặt ông có đôi chút lo lắng, băn khoăn. Chúng tiên thấy vậy nghi hoặc nhưng không lên tiếng chỉ chờ đợi, một lúc ông kiên định nói:

- về phần Xung thiên, ta phán con tử.

Tiếng xôn xao, những ánh mắt nhìn nhau khó hiểu. Phán chết?? Vậy là sao?? Có phải nghe nhầm không??.

- tất cả im lặng. Đúng vậy không hề nhầm ta Sẽ phán con tử. Sau khi con chết ta sẽ dùng pháp lực để bao bọc linh hồn của con lại rồi xé rách không gian đưa linh hồn con sang thế giới tu chân, sau đó linh hồn con Sẽ phải tự tìm chỗ trú ngụ. Là thú hay là người riu con quyết định, nếu con không thể tìm được thì hồn phi phách tán. Thế nào có dám đi nữa không??

- Dám! Cùng lắm là chết thôi, Gióng không lo chi lo các vị đồng đạo sợ thôi hahaha..

- Thần vương coi thường chúng ta quá, sống lâu rồi mạo hiểm một lần có sao đâu???

Long quân nhìn mọi người đối đáp cười nói:

- phải vậy chứ, ở đây ta có một số bí tịch tu luyện phù hợp với các con mong sao Sẽ trợ giúp được con tu luyện. Còn tiên khí, thần khí ta Sẽ không cho tránh cho các con quá dựa dẫm ngoại lực.

Nói rồi Long quân truyền vào thức hải từng người bí tịch. Mọi người nhìn nhau nhìn nhau hưng phấn, không hổ là cha long đồ đặc quá mức hữu dụng.

Sau khi đưa bí tịch Long quân nói với ba người và chúng thú:

- được rồi tiến hành thôi! Thạch sanh, chần tinh, đại bàng vào tầng hai. Đàm san, mã tượng kê vào tầng ba. Thủy tinh, lão mộc, hồ ly vào tầng bốn đi.

Tiên, thú lần lượt chào tạm biệt chúng tiên vái lạy Long quân rồi đi thẳng vào bảo tháp. Đội mọi người vào hết Long quân phong bế cửa tháp lại.

Thánh Gióng tiến lên nhỏ máu nhận chủ bảo tháp rồi thu nhỏ bảo tháp lại thành một hạt bụi li ti đậu trên tay. Gióng đưa hạt bụi lên mi tâm thu nó vào trong linh hồn hải.

Thánh gióng quay lại nhìn chúng tiên nhưng khuôn mặt quen thuộc rồi chấp tay mỉm cười nói:

- Gióng đi đây! Chúng tiên bảo trọng.

- tái kiến!

- thần vương bảo trọng. Tái kiến!

Mọi người chấp tay đáp lại lời của thần vương trẻ tuổi và thầm mong một ngày không xa thần vương sẽ trở về như đúng với thần hiệu của mình Xung Thiên.

Long quân nhìn quanh tìm kiếm nói:

- Bắc Đầu ở đâu??

Bắc Đầu mặc một chiếc váy hồng vẫn dáng điệu không thể tả như mọi khi. Bàn tay không vung vẩy như mọi khi mà lúc này tay hắn cầm một quyển sách giấy cộp một tay cầm tiên bút, nét mặt nghiêm nghị lách chúng tiên bước lên phía trước cúi đầu nói:

- thưa cha! Có con.

- phán tử cho ta.

Bắc Đầu nhìn thẳng vào Thánh Gióng rồi tung sỏ từ lên trời đồng thời tay kia cầm tiên bút viết miệng thì nói lớn:

- Chương quân tử môn, ta Bắc Đầu tình quân phạt ác chi thần, phán tội Xung thiên vì quá soái. Phán tử.

Tiên bút gạch lên sỏ sinh tử, sấm chớp nổi lên. Người Thánh Gióng từng lớp da thịt bốc cháy như những trong giấy bị đốt bay trong gió.

Thân thể cháy hết chỉ còn linh hồn, thì Long quân hai tay di chuyển thiên địa nguyên khí từ khắp nơi tụ lại bao quanh linh hồn nhỏ hình người lơ lửng trên không trung đang cầm trên tay một bụi tre, một tay khác thì cầm một chiếc tiêu thấp, tai đeo một chiếc khuyên tai sắt hình tròn nhỏ nháy mắt tinh nghịch nhìn mọi người.

Long quân thì pháp bảo vệ linh hồn Thánh gióng xong tay kia xuất trảo xé rách hư không, đưa linh hồn nhỏ bé vào. Hư không dần dần liền lại như ban đầu, linh hồn thì đã đi mất, chúng tiên nhìn một lúc lâu rồi cảm khái. Thần vương nhớ trở về chúng ta đội người.

Long quân nhìn chúng tiên nói:

- đừng cảm khái! Mà hãy tin tưởng đi. Giờ chúng ta nói tiếp.

Chúng tiên lấy lại tinh thần cung kính lắng nghe.

- Ngày Xung thiên thành công thì cũng là ngày tiên giới được nối thông với tu chân giới. Thì cũng là ngày bình chương ngăn cách tiên giới ta với các không gian cùng đẳng cấp khai mở vì nên biết rằng chúng ta không cô đơn giữ thiên địa này.

- lúc đó khó tránh khỏi đấu tranh rối loạn nên các con phải chuẩn bị trước để tránh bất ngờ.

Chúng tiên lắng nghe cung kính gật đầu.

- Đức thánh trần đầu???

Nam tử thân mang giáp trụ tiến lên hành lễ:

- có con. Xin cha dạy bảo.

Long quân nhìn nam tử trung niên này tin tưởng gật đầu:

- ta cần con làm việc mà con giỏi nhất.

Đức thánh trần suy nghĩ:

- ý cha là??

Bật cười Long quân nói:

- Xây dựng quân đội, bảo vệ tiền giới

Phối hợp Xung thiên, đến tìm ta

Đập tay lên ngực cúi đầu Quốc Tuấn Trịnh trọng:

- cần tuân ý chỉ. Thà chết không từ.

Long quân gật đầu đứng dậy nhìn chúng tiên với ánh mắt thâm tình mong đợi nói:

- đã đến lúc ta phải đi. Hãy nhớ nam nhi phải biết tự cường, mắt nhìn về phía trước. Hẹn gặp các con tại thần giới.

Chúng tiên quý gồi tiễn đưa đến khi hình ảnh Long quân biến mất hoàn toàn chỉ còn long tọa trống không, mới cùng nhau lục tục đứng dậy, chấp tay cáo biệt kim lão rồi xếp hàng cùng nhau xuống thần sơn.

Ai lòng cũng thôn thức về những tin tức biết được hôm nay, những việc hôm nay trên thần sơn Sẽ in dấu trong lòng họ mãi về sau, tự dặn lòng phải tích cực tu luyện và chờ đợi ngày Xung Thiên trở về tìm đường lên thần giới.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tu chân giới, Gióng ta đến rồi!

Trúc gia trang là một thôn nhỏ ở sâu trong núi vạn tượng. Sở dĩ thôn được gọi như vậy vì bao quanh thôn là rừng trúc xanh, những cây trúc mọc lên san sát như một tấm lá chắn tự nhiên bảo vệ những con người nơi đây khỏi yêu thú.

Khắp nơi trong trúc gia trang là một mảnh yên bình, trẻ nhỏ luyện quyền, khi thì nô đùa đuổi bắt dưới những tán trúc xanh, chờ đợi những người lớn tuổi đi săn thú trở về mang những trái cây nhỏ làm quà sau mỗi chuyến đi.

Mỗi ngày đều như vậy giản dị, nhẹ nhàng. Nhưng hôm nay lũ trẻ ngừng chơi đùa, vì chúng bị ngắt quãng bởi tiếng bước chân chạy qua. Đó là một thiếu phụ xinh đẹp mái tóc dài đen, tay bế một đứa trẻ chạy hối hả.

Thanh Hà bế đứa con nhỏ hai tuổi của mình, Nàng tự nhủ bản thân phải nhanh chân thêm một chút mặc kệ những giọt nước mắt lăn dài trên má. Con của nàng Tần Minh bị ốm từ năm ngày trước, mới đầu nàng nghĩ rằng nó chỉ bị sốt nhẹ uống thuốc đôi ba hôm đôi ba hôm rồi sẽ khỏi. Nhưng bệnh tình của nó ngày càng nặng hơn, đến hôm nay người nó nóng bừng hơi thở ngày càng yếu dần.

Nàng chạy vội đến một ngôi nhà đầu thôn thất thanh hô:

- Lương đại phu, cứu mạng.

Lương đại phu là đại phu duy nhất ở trúc gia trang này, là cơ hội duy nhất của con nàng.

Lương tôn nghe tiếng gọi thì mở cửa thấy thiếu phụ đang bế một sinh mệnh hấp hối.

- Tần nương tử, mau vào đi

Nge lời đại phu nàng bế con vào trong phòng. Đặt nó xuống chiếc giường đơn nhỏ rồi đứng ra đầu giường chờ đợi. Lương tôn lấy một chiếc ghế đầu nhỏ ngồi lại, đưa tay nhắc mí mắt của tần minh rồi khẽ ấn nhẹ lên bàn tay nhỏ xíu chuẩn mạch, hơi thở tần minh yếu dần, nhịp đập trái tim yếu dần yếu dần rồi ngừng hẳn.

Lương tôn buông tay, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- xin lỗi! Ta không thể giúp được gì.

Thanh hà quý xuống cầu xin đại phu, nhưng đại phu lắc đầu an ủi nàng đừng quá đau buồn. Nàng bế con ôm vào lòng khóc nức nở. Sao có thể như vậy chứ?? Phu quân nàng đã ra đi nay máu mủ duy nhất của chàng lại như vậy, nàng làm sao có thể nhìn mặt phu quân ở dưới suối vàng đây??.

Nàng ôm chặt con mà khóc, những giọt nước mắt lăn dài. Bỗng chốc mái tóc dài đẹp của nàng lốm đốm trắng những đốm trắng cứ lớn dần, chỉ một lát sau cả mái đầu nàng đã bạc trắng.

Nàng vuốt ve khuôn mặt bé nhỏ im lặng, mà lòng đau như cắt. Bỗng dưng nàng cảm nhận được trong lòng mình thân hình bé nhỏ đã trở nên lạnh lẽo đó chợt ấm dần lên, da thịt hồng hào trở lại. Nàng gọi với đại phu.

- Đại phu

Lương tôn nhìn người thiếu phụ ôm con, lúc này ông cũng nhận ra sự trở lại của sinh mệnh nhỏ bé ấy, những luồng linh khí đang dần tụ tập lại tiến vào cơ thể. Ông cũng cảm thấy vui mừng nói:

- kì tích, kì tích. Cô để ta xem.

Lương tôn ấn tay vào mạch máu trên tay đứa trẻ cảm nhận, một lúc sau mỉm cười.

Thánh Gióng sau khi được Long quân xé rách hư không đưa đến tu chân giới, thì bị mất đi tri giác do ảnh hưởng của hư không hôn loạn. Linh hồn theo gió bay vút vương, tưởng chừng như sắp tan rã thì tự chủ tiến vào một cơ thể bất kì đã mất đi linh hồn.

Thánh gióng đôi mắt khẽ rung rung, cảm nhận linh khí xung quanh. Thật nhiều linh khí hơn hẳn phạm nhân giới. Đến rồi đây là tu chân giới sao??? Cha con thành công rồi, chúng ta thành công rồi.

Hắn muốn hét to:

- tu chân giới, Gióng ta đến rồi!

Nhưng gì thế này môi mấp máy, mà chẳng thể nói nên lời, hắn cố mở đôi mí mắt nặng trĩu, những hình ảnh trong đôi mắt rõ ràng dần. Trước mắt hắn lúc này là một khuôn mặt nữ nhân xinh đẹp có một mái tóc bạc trắng và một đôi mắt trong veo đang rơi những giọt nước mắt đẹp như những hạt Ngọc châu. Hắn cảm thấy từ nữ nhân này với mình có một sự liên kết mĩ diệu, sự liên kết huyết mạch. Đôi mắt hắn nhoè ướt miệng lắp bắp vang tiếng yếu ớt

- mẫu thân.

- mẫu thân, người đừng khóc.

Thanh Hà nghe tiếng nói quen thuộc đang yếu ớt gọi mình thì vui mừng cắn môi gật gật đầu đáp:

- mẫu thân Sẽ không khóc nữa

Nói vậy nhưng nước mắt càng tuôn nhiều hơn. Thánh gióng đưa bàn tay ngỏ xiu lên hắn ngạc nhiên nghĩ:

- ta trở thành đứa trẻ hai tuổi sao?? Thôi mặc kệ.

Hắn đưa bàn tay nhỏ xiu lau đi những giọt nước mắt của mẫu thân và tự nhủ mình sẽ để mẫu thân rơi lệ một lần nào nữa.

Lương tôn sau khi bật mạch nhìn Thanh Hà và tần mình mỉm cười nói:

- tốt, tốt. Chúc mừng hai mẫu tử. Ta sẽ đi bốc mấy thang thuốc để cho tiểu tử này hồi phục nhanh hơn.

lương tôn bảo thanh Hà đợi ông đi bốc thuốc, rồi quay lưng đi ra ngoài. Thanh Hà cúi đầu tạ ơn ông rồi đặt tần mình xuống giường vuốt ve đôi má bầu của Con trai.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cha Long! Con sẽ làm được

Rời khỏi nhà của lương tôn, Thánh gióng lúc này với Tên gọi mới, thân phận mới. Được mẫu thân bé trong lòng, vỗ về trở về nhà, cái cảm giác vi diệu của huyết mạch khiến Gióng cảm khái, giống nhớ về người mẹ già tại phạm nhân giới của mình. Tuy chỉ được làm con mẹ ba năm, nhưng giống rất yêu mẹ. Mẹ đã già rồi là con mẹ nhưng không thể ở chăm sóc mẹ. Gióng nhìn thật lâu khuôn mặt người mẹ tu chân này, tự nhủ bản thân kiếp này phải đối xử với mẹ thật tốt Sẽ không bao giờ để mẹ phải buồn, phải khổ.

Trên đường về Gióng tò mò nhìn xung quanh dưới những khóm trúc xanh, có đứa đang luyện quyền, có đứa ngồi khoang chân tu luyện. Nơi những ngôi nhà tranh các thiếu phụ ngồi quay tơ, dệt vải, những người cao tuổi bắt cặp cười nói tán gẫu chờ đợi những người chủ gia đình trở về sau một chuyến đi săn. Cảnh tượng yên bình khiến cho gióng có một cảm giác thân thiết, nó rất giống với đại Việt. Chỉ khác là ở nơi đây linh khí thật nồng đậm, xung quanh người nào người nấy đều có linh khí vờn quanh với mức độ khác nhau tuy không nhiều nhưng hắn có tu luyện.

Nhà gióng ở gần cuối trang, ngôi nhà nhỏ lợp mái tranh đã ngả màu vàng ứa, trước ngôi nhà là một khoảng sân đất chất đầy những chiếc tạ đá lớn bé.

Thanh Hà bế giống vào nhà đặt giống trên một chiếc nôi nhỏ, rồi đi thấp nhan cho phu quân của mình. Nàng nhìn lên linh vị vẫn còn thom mùi gỗ mới với ánh mắt trĩu mến rồi nói:

- phu quân, tạ ơn chàng phù hộ.

Nàng đưa tay vuốt chút bụi trên linh vị hồi tưởng về quá khứ thật lâu. Giống nhìn về phía mẫu thân, bên linh vị của người phụ thân mà giống chưa từng gặp, linh vị được khắc tên Tàn nguyên trí được chiếc bàn thờ được đóng mới. Trước linh vị được đặt một thanh huyết đao gãy nửa.

Giống nhìn quanh, cả ngôi nhà là những đồ vật đơn sơ ngoài chiếc bàn thờ ở giữa nhà, là một chiếc giường đôi, một chiếc nôi giống đang nằm, một chiếc bàn được đặt sát cửa sổ nhìn ra sân. Nhìn qua chiếc bàn điều làm giống chú ý nhất là ở trên bàn đặt mấy sách nhưng đã bị phủ bởi một lớp bụi mỏng vì chắc hẳn đã lâu không có người động đến.

- chính nó, ta phải đọc nó để có thể hiểu biết về thế giới này

Giống tự nhủ, thân thể này quá nhỏ nên trí nhớ của nó chẳng có lưu lại gì nhiều. Nên phải phổ cập tri thức từ sách vở, may thay thân thể hai tuổi, còn nhỏ yếu nhưng bên trong lại là linh hồn của một vị thần.

- ừm nhưng phải đợi đêm khuya lúc mẫu thân ngủ say thì ta mới hành sự được

Nói rồi giống ta liền nhắm mắt lại ngủ một giấc, xuyên không ah xuyên không cũng mệt lắm ah.

Thanh Hà thấp hương khăn phu quân xong, quay lại nôi của con thì thấy con đã ngủ, nhìn khuôn mặt của sinh mệnh nhỏ bé này đang say giấc, khoan khoái. Nàng mỉm cười khẽ vuốt đôi má tròn trĩnh thấp giọng thủ thỉ:

- Minh minh, cảm ơn con đã ở lại với ta. Hãy lớn lên thật mạnh khỏe được không con.

Nàng thiếu nữ xinh đẹp đôi mươi, tuổi đương xuân. Ngỡ như sẽ được sống một cuộc sống ước mơ, nàng có một tình yêu đẹp, một mầm xanh non đang từng ngày lớn lên. Nhưng thiên khung sao nở tàn nhẫn như vậy, cướp đi người phu quân đã bên nàng từ thừa còn thơ, nếu lần này minh minh có ra sao thì nàng biết sống ra sao.

Ngồi nhìn con suy nghĩ miên man, nàng ngủ say lúc nào không biết. Mấy ngày nay từ khi con bị ốm nàng có thể chợp mắt nổi. Hôm nay nàng có thể thả lỏng rồi nên nàng ngủ ngon hơn.

Một lớn một trẻ đều ngủ say, khiến cho ngôi nhà dường như rộng rãi, tĩnh lặng hơn. Ngoài trời từng hàng trúc lao xao trong gió như khúc nhạc êm đêm khẽ ru cho hai tâm hồn mệt mỏi.

Khẽ ngoáp ngoáp cái miệng nhỏ xíu còn vương sợi nước miếng dài, giống mở đôi mắt nhìn xung quanh. Lúc này đã là cuối canh một trong phòng là một màu đen tĩnh mịch. Giống nhìn thấy mẫu thân dựa vào nôi ngủ say, từng sợi tóc trắng như những sợi cước khẽ rủ trên mặt, giống nghĩ một người như mẫu thân tại sao lại phải gánh chịu như vậy? Phải đau lòng như thế nào mới khiến mái tóc dài thanh xuân trở nên bạc trắng như vậy?? Giống khẽ trườn mình ra khỏi nôi một cách nhẹ nhàng để tránh người thức giấc. Giống muốn đưa mẹ nằm lên giường nhưng khổ nỗi nghĩ được mà lại không thể làm được với thân hình nhỏ bé này.

Lấy chiếc chăn mỏng trên giường lại nhẹ nhàng khoác lên vai mẫu thân. Giống quay lưng đi thấp sáng chiếc đèn dầu, rồi tiến lại chiếc bàn với những cuốn sách. Giống đứng trên ghế cổ với tay đến những cuốn sách này, nhưng tay ngắn quá không với nổi. Giống tức mình liền trèo thẳng lên bàn ngồi.

Trước mắt giống lúc này là ba cuốn sách nhỏ:

- cửu đại cảnh giới, tu chân giới tổng quát, vạn thú quyền sơ lược.

Giống lật đầu tự cảm thấy may mắn vì đây đúng là những thứ hiện tại hắn cần biết. Nhất là hai cuốn trước.

Cuốn đầu tiên hắn chọn xem là tu chân giới tổng quát. Tu chân giới gồm đại lục và tứ hải. đại lục được chia làm tứ vực nhân loại sinh sống trên đông vực, tây vực. Bắc vực thú tộc, nam vực ma tộc. Tứ hải đông, tây, nam, bắc.

- tứ hải, tứ vực. Đông tây nhân, Bắc thú, nam ma. Có phân chia tức có đấu tranh. Tốt xem ra cuộc sống này Sẽ không quá tịch mịch.

Thánh giống vừa xem vừa trầm ngâm. Hắn lật cuốn thứ hai cuốn cảnh giới tu luyện.

Trong thiên địa tồn tại linh khí, người có linh căn hấp thu loại linh khí này tích súc trong đan điền trở thành linh lực, đến mức độ nhất định sẽ đột phá bình cảnh.

Cửu cảnh giới tu luyện: Luyện khí, trúc cơ, kết đan, nguyên anh, hoá thần, luyện hư, hợp thể, đại thừa, độ kiếp. Luyện hư cửu tầng, ba tầng một giai nhập khí, luyện khí, vận khí. Bát cảnh giới sau mỗi cảnh giới được chia thành: tiền, trung, thượng.

Thánh giống mãi mê lật từng trang sách như không biết mệt mỏi. Đến khi lật cuốn sách lại thì trời đã mờ sáng, giống nhìn ra ngoài cửa sổ nghĩ về lần tiên tự thần sơn, nghĩ về cha long, sự kì vọng của người, ánh mắt cuồng nhiệt của quần tiên mà tự nhủ với bản thân:

- cha long! Con sẽ làm được.

Hình ảnh một hài tử nhỏ bé ngồi bên khung cửa sổ, bàn tay nắm chặt ánh mắt nhìn xa xăm ấy dường như lớn dần lên. Điềm báo cho hành trình chinh phục kỳ diệu bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thoát phạm nhập khí

Thanh Hà tỉnh giấc mơ màng thấy mình nằm dựa nôi, biết rằng đêm qua vì được thả long sau những ngày mệt mỏi nên đã ngủ mê mệt đến mức như vậy. Nàng cười khổ lắc đầu.

Khê đưa mắt nhìn về phía trong nôi, nàng bật dậy lo lắng tìm kiếm, chiếc chăn mỏng rơi lúc này vẫn còn trên lưng rơi xuống đất. Nàng cúi xuống nhặt chiếc chăn lên, nàng nghĩ thầm:

- đêm qua mình ngủ quên, nào có đắp chăn đâu nhỉ??? Ai đắp cho mình vậy??

Nàng cảm chân trong tay đưa mắt nhìn khắp phòng. Nàng nhìn thấy nhi tử đang ngồi trên bàn gỗ, bàn tay đang nắm chặt mắt thì nhìn chăm chú nhìn ra sân. Nàng khẽ mỉm cười, sự lo lắng trong lòng vui đi, đang toan gọi nhi tử của mình thì nàng bỗng ngẩn ngơ.

Rõ ràng là một đứa trẻ nhỏ nhưng lúc này nàng cảm giác như bóng lưng bé nhỏ trở nên to lớn khác thường, có ở đó một sự kiên định, bá đạo, nàng khẽ lắc đầu nghĩ mình bị ảo giác rồi.

Nàng tiến lại gần nhi tử, đưa tay vuốt đầu nhi tử rồi nói với giọng yêu thương:

- mình mình hư không ngủ lại chạy linh tinh phải không?

Thánh gióng quay lại Giang hai tay ôm lấy mẫu thân giọng nũng nịu:

- không mình mình ngoan, không có nghịch gì cả.

Nàng ôm chặt đứa con nhỏ của mình vuốt ve

- mình mình đắp chăn cho mẫu thân phải không??

- dạ

- mình mình ngoan lắm. Mẫu thân cho con ăn, rồi mình mình chơi trong nhà ngoan nhé!

Cho con ăn xong nàng để con xuống chơi ở trong phòng. Rồi nàng ra ngoài sân dệt vải, thi thoảng lại ngó qua con một chút mỗi khi nó khóc. Không phải nàng ko quan tâm con, mà vì đứa trẻ từ khi mất cha dường như ít khóc hơn trước, phần cũng vì đây là tu chân giới trẻ con sinh ra khỏe hơn trẻ tại phạm nhân giới, hai tuổi những có thể lực như trẻ em bốn tuổi.

Đội mẫu thân ra khỏi phòng Thánh liền ngồi dậy suy nghĩ về những điều hôm qua đọc về cách tu luyện. Cảnh giới đầu tiên đó là luyện khí kỳ, cảnh giới đầu tiên của tu chân, luyện gồm cửu tầng, ba tầng một giai nhập khí, luyện khí, vận khí. Ba tầng đầu tiên còn được gọi là giai đoạn luyện thần nhập khí tức là cảm nhận linh khí. Gió hít thật sâu tự như:

- bắt đầu tu luyện nào!

Rồi gió khoanh chân lại thủ thế tu luyện, mắt từ từ nhắm lại bắt đầu cảm nhận. Trong không gian linh khí trộn lẫn với không khí, như những sợi dây uốn lượn, lập lòe, linh khí tiến vào vạn vật...

Gió đang ngồi tu luyện một lúc lâu thì choàng mở mắt đây rồi

- đột phá luyện khí tầng một, thoát phạm nhập khí.

Thực ra việc cảm nhận linh khí trời đất này đối với gió không có gì quá xa lạ, hẳn là ai chứ đường đường là một thần vương thiên đình. Mặc dù trước đây là thể tu nhưng đây vốn là việc nhỏ mà thôi.

Gió tiếp tục nhắm mắt tinh tế cảm nhận, tầng thứ tiếp tục được kéo lên. Tầng thứ hai, thứ ba, gió mở mắt thở một hơi dài. Đột phá ba tầng luyện khí mất cả một buổi sáng.

Thì thấy nghe thấy tiếng bước chân mẫu thân tiến vào phòng. Gió dừng tu luyện tụt xuống giường chạy ra ôm mẫu thân.

Nàng vào cho con ăn, rồi ru con ngủ. Gió nằm yên nghe mẫu thân hát ru mà mắt lim dim, đúng là trẻ nhỏ dễ ngủ. Mặc dù linh hồn là của một người lớn nhưng thân thể vẫn không thể cưỡng lại thói quen của lứa tuổi. Gió ngủ một giấc dậy đã là giữa chiều, gió không tiếp tục tu luyện nữa mà xuống giường đi ra khỏi phòng. Gió muốn xem xét xung quanh.

Bước ra sân thì thấy mẫu thân đang làm việc chạy lại ôm người rồi xin phép đi chơi loanh quanh. Thanh Hà vỗ vỗ lưng nhi tử dặn không được đi quá xa.

Trong sân những cục tạ đá lớn nhỏ được bày ở một góc, đoán chừng là của phụ thân hắn, hắn lắc đầu đáng tiếc là hiện tại mình còn quá nhỏ chưa luyện thể được, phía xa một góc thị khá lớn ở góc sân bên dưới có chiếc sạp nhỏ.

Thánh gió bước chập chững vào thôn, có những ngôi nhà nhỏ lợp mái tranh giống như nhà gió. Vãn cảnh tượng như lần đầu tiên gió đến, những đứa trẻ luyện quyền, tu luyện dưới tán trúc. Ở đây trẻ con bắt đầu tu luyện từ năm bảy tuổi, những đứa khoanh chân ngồi thì đang cảm nhận linh khí, những đứa lớn hơn đang luyện quyền thực hành vận dụng linh khí.

Thánh gió vừa đi vừa ngó nghiêng, những thiếu phụ thấy gió đi qua thì vẫy chào, người thì tiến lại ôm gió dặn gió đi lại cẩn thận. Những vị nãi nãi tặng gió những miếng bánh, trái quýt làm quà. Gió đều mỉm cười lễ phép tạ ơn.

Gió tiến về trung tâm thôn, ở đây là một ngôi nhà lớn được bao quanh bởi một tường đá cao, đại môn là một cánh cửa gỗ lớn được canh gác bởi hai tráng niên tu vi trúc cơ. Đây là cửa gia chủ trúc gia trang, trúc thanh. Trúc thanh là người có tu vi cao cấp nhất gia trang, kết Đan kỳ, trúc gia là người thành lập nên trang này và cũng là những người đầu tiên sống ở đây. Những người còn lại thì đều là người thân của gia nhân trong trúc gia hoặc là những dòng binh chọn làm nơi sinh sống để thuận lợi cho hoạt động tại vạn tượng sơn mạch. Hàng năm trúc gia đều thu nhận những tiểu hài tử trong thôn có tu chất tu luyện để dạy dỗ.

Thánh gió đi một vòng quanh thôn thì cũng chập chòn tối, cái bụng tí hon bắt đầu réo. Gió toan quay về thì nghe tiếng mẫu thân gọi với phía sau, gió vui mừng chạy lon ton chạy lại nhào vào lòng người. Thật may ah đang đói mà phải đi bộ về ko biết lúc nào mới đến nhà. Được mẫu thân bế trong lòng trở về, gió nhìn về phía trúc gia tự nghĩ:

- kết đan kỳ sao??? Rất nhanh ta sẽ đạt đến thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gió Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Trong mắt người Việt, không gì là không thể

Trở về sau chuyến đi chơi quanh thôn. Gió ăn uống và chơi đùa với mẫu thân một chút rồi lần quay ra ngủ, trẻ con mà luôn vậy ngủ gà ngủ vịt.

Đến khi thức giấc thì đã là nửa đêm, Thánh gió nhẹ nhàng rời giường để khỏi khiến mẫu thân thức giấc. Gió bước ra ngoài sân, tiến về chiếc phản nhỏ bên góc sân. Chiếc phản là địa điểm tu luyện thích hợp nhất với gió lúc này, vì không thể tu luyện trong nhà mẫu thân sẽ thấy, ban ngày lại khó có thể tu luyện chỉ có ban đêm thôi.

Gió ngồi lên phản nhìn về hướng rừng trúc lẩm bẩm:

- luyện khí tầng thứ ba, ta đã kết thúc giai đoạn cảm khí, giờ đến giai đoạn nhập khí, thu thập linh khí xung quanh vào trong cơ thể..
- ta cần bí tịch, pháp quyết.
- công pháp, pháp quyết muốn tu luyện hiệu quả nhất là phải phù hợp với linh căn. Linh căn của ta là???

Từ khi đến luyện khí gió chưa từng nội thị thể nội, Thánh gió ngồi khoanh chân nhắm mắt cảm nhận.

Đan điền của Thánh gió có ba màu chủ đạo quay xung quanh kiêu chế lẫn nhau, xanh, đỏ, vàng.

- tam hệ linh căn kim mộc hỏa, nan giải rồi đây. Nhất cực, nhị tinh, tam bình, tứ yếu, ngũ phế. Đời này ta không có cơ hội vắn đỉnh sao??? Không thể nào.

Thánh Gió ngẫm nghĩ, ngẩn ngơ. Tu chân giới Linh căn: được chia theo Ngũ hành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ; linh căn biến dị là: phong, lôi, độc, băng... theo đó người càng sở hữu nhiều loại linh căn thì càng khó tu luyện. Người có nhất hay nhị linh là thiên tài bẩm sinh, tu luyện với tốc độ nhanh hơn người khác nhiều lần, tam linh là thiên phú bình thường, còn tứ hay ngũ thì cả đời đừng mơ đến Trúc Cơ hoặc Kim Đan. Gió có tam loại thì làm sao có thể hoàn thành sứ mệnh của mình đây??

Thánh Gió nhìn về phương trời xa nét mặt bất lực:

- cha, quần tiên ta phải làm sao đây.

- Xung thiên.

Bất chợt một giọng nói vang lên trong đầu, giống nhìn xung quanh nhưng không có ai cả, với lại Xung thiên cái tên này ở đây không một ai biết cả. Báo thiên tiểu bảo tháp thì chưa được giống khai mở nên không thể là những người trong đó được. Giọng mù mờ miệng dò hỏi:

- là ai, giả thần giả quỷ??

Giống dứt lời thì một luồng sáng vàng từ người giống bay ra hình thành một dáng người mờ ảo. Giống há hốc mồm khi nhìn thấy hình ảnh đó, làm sao mà hắn có thể không nhận ra được chứ, dù là hắn hay bất kì một người đại Việt nào hình ảnh ấy đã đi vào tâm khảm.

Thánh giống bật dậy từ trên phản, phủ phục xuống đất:

- Giống, gặp qua cha.

Giống cũng kính thưa, mà trong lòng dậy sóng cha là cha sao mà cha có thể đến được đây? Không phải người đang ở trên thần giới sao? Mặc dù thác mắc nhưng giống không có dò hỏi mà chờ đợi.

Hư ảnh long quân nhìn vị thần vương truyền kỳ trong thân ảnh một tiểu hài đồng thì cười ý nhị nói:

- tốt con đứng dậy đi. Không cần phải chấp nệ tiểu tiết như thế, đây chỉ là một luồng thần niệm của ta phân ra để bảo vệ linh hồn con xuyên đến thế giới này mà thôi! Sở dĩ ta có thể hiện thân là vì con đã mở được cánh cửa vào tu tiên, ta mới xuất hiện được, nhưng ta không thể ở cùng con một chút thời ta đang cảm giác khối thiên địa này đang bài xích ta. Nào có điều gì mà có thể khiến một vị thần vương như con suy sụp vậy.

Thánh giống nghe cha nói mà long cảm khái, không hổ là cha long thần thông quảng đại, pháp tranh tạo hoá. Nghe cha hỏi vấn đề của mình giống liền thuật lại tường tận chuyện linh căn, mà khổ sở cung kính nói:

- cha! Giống lo lắng sợ làm cha thất vọng.

Long quân cười gật đầu, chấp tay sau lưng nhìn giống như người cha già dạy dỗ con nhỏ về đạo lý nhân sinh mà nói:

- nhất, nhị, tam, tứ, ngũ. càng nhiều linh căn càng khó tu luyện. Hahaha đó chỉ là khó thôi chứ không phải không thể. Trên đời này không có gì là không thể.

Giống nghe vậy lòng sáng sủa, mắt nhìn về cha càng thêm cung kính. Giống biết và giống tin lời cha

Long quân tiếp lời:

- tất cả vạn vật trong thiên địa này đều phát sinh từ ngũ hành và luân chuyển theo ngũ hành. Chỉ cần con vững tin vào bản thân thì chẳng có điều gì cản được bước chân con. Đáp án cho vấn đề này nằm ở bộ pháp quyết ta đã đưa cho con lần trước.

Thánh giống nghe được mình có đáp án thì vui mừng, sự tin lại dần trở lại trên khuôn mặt, giống cúi đầu nói:

- tạ ơn cha

Sự biến đổi của trạng thái của Thánh giống làm sao qua nổi mắt của Long quân, ngài mỉm cười hài long:

- tốt, giờ ta phải đi rồi. Hãy nhớ lời ta, trong mắt người Việt, không gì là không thể.

Nói rồi hình bóng Long quân mờ dần rồi biến mất trong màn đêm.

Thánh giống quỳ gối cung kính tiến đưa đến khi xung quanh chỉ còn lại một màu đen của màn đêm, bàn tay nhỏ xíu nắm chặt nhớ lại những điều mà cha nói miệng lầm bầm:

- trong mắt người Việt, không gì là không thể.

Giống trở lại ngồi khoanh chân, lục tìm trong kí ức của mình. Cơ hội của giống một lần nữa được mở ra, giống biết mình phải nắm thật chặt vì bản thân, vì niềm tin cha đã trao, vì quần tiên đang chờ đợi. Giống phải làm được vì giống là nam tử Việt.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngũ hành thiên địa quyết

Thánh giống ngồi chăm chú, tĩnh tâm nhớ lại pháp quyết mà hồi trên long thần sơn cha long cho mình. Từng dòng chữ hiện lên trong đầu giống, khuôn mặt giống biến đổi khi tò mò, lúc nhăn nhó, lúc cuồng hỷ. Giống ngẩng ngẩng nghĩ hồi lâu rồi mở mắt lăm lăm:

- vạn vật trong thiên địa đều khởi sinh từ ngũ hành, luôn luôn trải qua năm trạng thái ngũ hành. Ngũ hành diễn dài sự sinh hoá của vật, ngũ hành tương sinh, ngũ hành tương khắc.

- ngũ hành tương sinh: mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim sinh thủy, thủy sinh mộc.

- ngũ hành tương khắc: mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim, kim khắc mộc.

- ngũ hành thiên địa quyết, pháp quyết tu luyện ngũ hành, vận dụng ngũ hành gồm năm tiểu quyết: thanh mộc quyết, thanh thủy quyết, huyền hỏa quyết, trầm thổ quyết, kim tinh quyết mỗi quyết mười ba tầng.

- tu luyện cùng lúc năm nguyên tố ngũ hành, độ khó cao, thời gian mất quá nhiều. Nếu có thiên địa linh vật phù trợ thì Sẽ giảm thiểu thời gian tu luyện.

- ta có tam linh căn kim, mộc, hỏa linh căn vậy hiện tại chỉ có thể tu luyện thanh mộc, huyền hỏa, kim tinh. Còn hai quyết kia phải đợi khi nào tìm được thủy, thổ căn nguyên thì dùng ngũ hành quyết luyện hoá mới có thể tu luyện được.

- tiếc rằng không có thiên địa linh vật, không thì ta có thể làm chơi ăn thật rồi.

Giống lắc đầu cười mình tham lam rồi nhắm mắt tu luyện.

Giống tu luyện tam quyết, tam linh khí trong không khí tiến vào với tốc độ nhanh khiến cho giống bất ngờ mở mắt:

- không thể nào sao có thể nhanh như vậy chứ

Giống nội thị tò mò. Giống thấy lơ lửng trong không trung Đan điền ba đồ vật đang tỏa quang mang màu khác nhau. Đẳng ngà màu xanh, một đốm lửa nhỏ màu hồng, viên bi sắt quang mang màu đen.

- thì ra ba đồ vật này, tre đẳng ngà, thiết mã, còn đốm lửa chắc lửa trong thiết mã rồi.

- quang mang này không lẽ nào là thiên địa linh vật. Haha thiên thời địa

Ngoài ba thiên địa linh vật thì còn một tiểu tháp nhỏ chính là tiểu tháp bảo thiên chứ gì nữa, giống gọi tiểu tháp ra trên lòng bàn tay, giống cố gắng mở nhưng không được có lẽ là vì chưa đến cấp độ phù hợp. Giống vuốt ve tiểu tháp cổ xưa này nói thầm:

- bằng hữu của ta, hãy đợi nhé! Rất nhanh thôi đến lúc các ngươi xuất thế. Chúng ta cùng chinh phục chặng đường này.

Giống cất tiểu tháp lại rồi khoan chân tiếp tục tu luyện linh khí tiếp tục tiến vào cơ thể giống. Thời gian cứ dần dần trôi đi, chẳng mấy chốc trời đã tăng sáng, giống mở mắt sáng khoái, giống phải dừng tu luyện lại thôi, hiện tại không thể để người khác biết được để tránh rắc rối, một đứa trẻ gần ba tuổi tu luyện có thể gây rung động cỡ nào. Người ta lại nghĩ là yêu thú thì khổ, hơn nữa đã tọa mãi không phải là tốt, cách tu luyện có nhiều thứ đó là hoạt động, chiến đấu.

Giống đứng dậy cất bước vào phòng, mẫu thân giống vẫn còn đang ngủ, liền tiến lên giường nằm cạnh người. Rất nhanh giống chìm vào trong giấc ngủ.

Thanh Hà thức giấc thấy con nằm ngủ ngon bên ngủ ngon, nàng khẽ vuốt đôi má bầu của nó rồi khẽ kéo chiếc chăn mỏng đắp cho con rồi thức dậy chuẩn bị bữa sáng.

Giống ngủ một lúc lâu thức dậy bước ra phòng khách thấy một mâm cơm với mấy món đơn giản, mẫu thân đang bê một nồi cháo nhỏ từ dưới bếp lên. Giống tiến đến chạy tung xung quanh chân mẫu thân. Mẫu thân mỉm cười vui vẻ rồi kêu giống ngồi xuống mâm cơm.

Giống nghe lời ngồi xuống mâm, mẫu thân múc cho một bát cháo nhỏ, rồi người thổi nhẹ nhẹ để nó nguội đi một chút. Khi nó gần nguội thì đưa cho giống, giống nhìn hành động của người cảm động. Giống ăn ngon lành rồi xin thêm một bát nữa.

Ăn uống xong giống phụ giúp mẫu thân dọn mâm, rồi xin phép người cho mình ra ngoài chơi.

Thanh Hà nhìn nhi tử của mình mỉm cười rồi gật đầu cho phép, nhìn khuôn mặt bé nhỏ vui sướng tung tăng chạy ra ngoài, nàng thầm mong cho nhi tử luôn vui vẻ, sống lên thật mạnh khỏe. Chỉ cần vậy thôi nàng đã sống không uống đời này.

Giống bước đến rừng trúc nơi vắng vẻ không có người khác. Giống muốn luyện quyền cước, vì ngoài đã tọa thì phương pháp tốt nhất để tu luyện là chiến đấu nhưng với thân thể này thì chiến đấu là việc quá xa vời, chỉ còn lại là luyện tập.

Luyện tập quyền cước có thể giúp linh lực trong cơ thể vận động một cách thuận lợi trơn chu hơn. Vắt kiệt linh lực trong cơ thể rồi sau đó đã tọa thì tốc độ hấp thu linh khí Sẽ trở nên nhanh chóng hơn.

Giống khởi động những bộ vị nhỏ nhắn của cơ thể ngẫm nghĩ mình nên luyện bộ quyền gì? giống hồi tưởng lại trí nhớ của mình, giống chọn bộ ngũ cảm hỷ mình được sơn thánh truyền cho mình ngày trước.

Gióng luyện tập một cách say mê, tay vùng chân đá. Từng tiếng xào xạc, theo cử động của gióng phát ra nho nhỏ, và thời gian cứ thế trôi qua.

Hình ảnh một hài tử luyện quyền cước trong rừng trúc, những cây trúc ngả nghiêng trong gió. Từng chiếc lá nhỏ bay bay thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tiểu mỹ nam, vạn nữ mê

Những cây trúc xanh đung đưa theo gió nhẹ, vài chiếc lá lìa cành rơi giữa không trung, có chiếc rơi xuống đất, chiếc thì nhẹ đậu trên mái đầu nhỏ với những sợi tóc lưa thưa, chiếc rơi trên quyền đầu như sợ hãi chạy bị kinh phong đẩy bay ra.

Gióng thu công lại đứng lại, mỉm cười mà cảm hỉ cũng quá tinh diệu đối với một hài tử. Gióng diễn luyện bốn năm lượt thì linh lực trong thể nội đã cạn kiệt.

Gióng đã toạ ngay trên những lá cây khô hấp thu linh khí bù đắp. Linh khí tủa vào người giống như những dòng nước nhỏ, gióng mừng khi linh khí đã cạn đã toạ thì tốc độ nhanh hơn bình thường.

Một lúc sau gióng mở mắt mỉm cười:

- tam quyết nhất tầng, nhất cử tiến tứ khí

Gióng nhìn khoảng rừng trúc xung quanh, đã đến lúc trở về. Không thể để mẫu thân lo lắng. Gióng quay lưng đi về nhà, nhưng ngón chân trần nhỏ xúi đạp lên những chiếc lá khô xào xạc.

Thời gian cứ dần dần trôi gióng đã đến tu chân giới được hai tháng. Đêm đã toạ tu luyện, ngày luyện quyền thử cước nhưng tốc độ không còn nhanh như những ngày đầu tiên.

Có thể thấy càng về sau này mỗi khi đến một tầng mới tốc độ sẽ giảm dần, tuy vậy gióng cũng đã đột phá đến luyện khí tầng sáu. Chuẩn bị bước vào luyện khí hậu kỳ.

Gióng không quá bất ngờ vì điều này. Lúc này gióng đã lớn hơn một chút so với ngày đầu mới đến. Những bước chân không còn lảo đảo như hán tử quá chén nữa mà đã vững vàng, ổn định hơn. Khuôn mặt nhỏ dễ thương luôn mỉm cười, nụ cười như gió Xuân, đôi mắt tròn trong suốt có con ngươi đen nhánh.

Gióng mặc một chiếc áo bông nâu cổ trắng, chân đi một đôi hài đen vì trời đã sang đông.

Ngoài sân tuyết phủ trắng, từng bông tuyết bay bay. Gióng đứng ngoài hiên chờ mẫu thân, tay gióng đưa ra ngoài trời đón lấy những bông tuyết trắng trên tay cảm nhận hơi lạnh trên đôi tay nhỏ thú vị. Đây là lần đầu tiên gióng thấy tuyết vì ở đại Việt không hề có.

Thanh Hà từ trong phòng bước ra nàng mặc một thân áo xanh, thân hình cao dong dỏng, thân hình lồi lõm mặc dù được che dấu bởi lớp y phục bên ngoài, nhưng không dấu nổi nét đẹp của người thiếu phụ tuổi đôi mươi. Vẫn mái tóc trắng được búi ra sau và được cài bằng chiếc trâm bạc.

Nàng nhìn thấy nhi tử đang đưa tay nghịch nhưng bông tuyết bay nơi hiên nhà. nàng mỉm cười trìu mến tiến về phía con đem một chiếc mũ len hình gấu đội lên đầu nhi tử và đeo cho con một đôi găng tay nhỏ. Dặn con phải ngoan không được nghịch ngợm nhiều, Sẽ bị cảm lạnh. Nàng đóng cửa nhà lại rồi bật ô dắt con rời nhà đi vào thôn.

Hôm nay gióng không tu luyện nữa, giống với mẫu thân đi vào trúc gia trang vì hôm nay có kiểm tra linh căn của trẻ nhỏ và thi đấu của các thiếu niên trúc gia trang.

Hàng năm cứ vào ngày này trúc gia tổ chức kiểm tra linh căn cho các hài đồng bảy tuổi để từ đó giúp hài đồng định ra phương hướng tu luyện về sau và thi đấu để kiểm tra mức độ tu luyện một năm qua.

Gióng cùng mẫu thân đi trên đoạn đường tuyết trắng, giữa hai hàng trúc, phía sau hai mẫu tử là những dấu chân dần dần bị tuyết phủ trắng, một vết chân lớn, một vết nhỏ xú. Gióng một tay nắm tay một tay chỉ chỗ xung quanh cười nói với mẫu thân. Thanh Hà nhìn theo hướng tay nhi tử, mỉm cười giải thích. Mẫu tử bước đi dưới trời tuyết trắng xóa.

Trước cửa trúc gia lúc này, người vô tập nập. Ai cũng háo hức chờ đợi ngày hôm nay, không biết bắt đầu từ ai mọi người đều nhìn về phía xa. Giữa một trời tuyết trắng một thiếu nữ váy xanh mái tóc bạc dặt tay một đứa trẻ bước đi trên nền tuyết. Cảnh tượng đẹp như một bức tranh thủy mặc.

Đội hai người đến gần khi nhìn rõ hai mẫu tử người chấp tay, kẻ mỉm cười nói:

- tằm nướng từ đến rồi

Mọi người ai cũng biết đây là mẫu tử nhà đội trưởng săn thú của trúc gia trang, ở đây người thì đã từng được đội trưởng cứu mạng, người thì được chia sẻ cho những thức ăn. Nên ai ai cũng đối gia đình nàng yêu quý.

Thanh Hà mỉm cười chào hỏi, có vài thiếu phụ, bà lão tiến đến nắm tay hỏi han nàng và nhĩ tử về cuộc sống hàng ngày.

Nàng bảo con tiến lên chào hỏi mọi người, giống nghe lời tiến lên khoanh tay cúi chào mọi người:

- mình mình, gặp qua các vị nãi nãi, bá bá, thăm thăm...

Mọi người nhìn đứa trẻ dễ thương lễ phép này gật đầu mỉm cười yêu thích, ở hải tử này có một thứ gì đó thật thu hút, nhất là khi chiếc miệng bé nhỏ mỉm cười.

Đám nữ nhân già trẻ đều xúm lại vuốt xoa người thì, nắm tay, kẻ véo má rồi truyền tay nhau bế. Thanh Hà nhìn nhĩ tử được mọi người yêu thích như vậy thì mỉm cười, đến nàng cũng cảm thấy vậy từ khi con khỏi ốm đến nay có một cảm giác lạ không muốn rời. Mọi người truyền tay nhau bế giống đến khi nàng thấy giống mặt như sắp khóc thì mới đón lại nhĩ tử thả xuống đất để nhĩ tử tự chạy đi chơi, rồi mình nói chuyện với mọi người.

Thoát khỏi những vòng tay âu ỉm đến mệt, giống chạy vào trúc gia, lúc này ở trong người người đứng xung quanh một khoảng sân rộng. Giống lên lời những người đang đứng để tiến vào phía trong nhìn cho rõ.

Hàng đầu lúc này hai nữ tử khoảng mười ba, mười bốn tuổi đang nhìn nhau gườm gườm như sắp sửa lao vào nhau cắn xé, giống từ giữa đám người đang cổ lên thì không chú ý vấp ngã vào giữa khoảng đất trống giữa hai người.

Giống đứng dậy lấy tay phủi phủi quần nhìn hai người mỉm cười. Hai nàng nhìn vị tiểu đệ này sừng sốt ngừng chiến:

- tiểu đệ đệ, lại đây ta bế đệ xem nhé! Ta có bánh gạo nè.

Nữ tử thanh y nhìn giống dụ dỗ nói

Nữ tử hồng ý cầm một que kẹo hồ lô hua hua, không chịu thua nói:

- hồ lô ngon hơn, lại đây với tỷ tỷ đi.

Giống nhìn bên này rồi bên kia, đầu sao thì thân thể này vẫn là hải tử ah làm sao nỡ bỏ đám mê, nước miếng sắp chảy ra rồi. Giống đưa hai bàn tay nhỏ mình nắm lấy tay hai thiếu nữ đứng đưa nói:

- đệ lấy cả hai nhé!

Hai nữ tử nhìn nhau lườm nguýt, thăm mắng xú tiểu tử, rồi đưa tay xong lại thay nhau đưa đồ ăn đã hứa hẹn vào miệng cho giống ăn.

Giống cầm tay hai người, quay đầu sang ăn bánh, khi lại quay qua ăn kẹo. mắt nhìn lên khoảng sân trống chờ đợi cuộc kiểm tra hàng năm.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Trắc thí bắt đầu, lại nhĩ linh

Giống nắm tay hai thiếu nữ xinh đẹp, vừa ăn uống và chờ đợi. Hình ảnh này khá là thú vị hai thiếu nữ, mắt lườm nguýt nhau, sau lại quay ra ân cần chăm sóc một tiểu hải tử.

Người cho ăn, người lau miệng rồi đổi ngược lại, những người quen biết hai thiếu nữ trở mắt nhìn, các thiếu nữ khác khi nhìn thấy hai nàng cầm tay tiểu hải tử này thì đoán ra được nguyên do, vị tiểu đệ đệ này thật cuốn hút. Các nàng xúm xít lại quanh giống, những nữ hải, thiếu nữ đợi trắc thí, thí luyện đều chạy lại, trong ánh mắt tràn ngập sự thân thiện.

Họ muốn bế, muốn nựng, muốn thom lên đôi má của giống. Nhưng nhìn về phía hai nữ tử mà giống đang nắm tay đó, họ cố dằn lòng lại.

Giống thấy cảnh tượng chúng nữ vây quanh mình, có chút được sủng mà kinh, tuy có hơi hơi cảm giác hưởng thụ nhưng ngẫm nghĩ có lẽ sau này ra đường phải che mặt hix hix.

Đám đông chúng nữ vây quanh xôn xao làm ồn ã cả sân. Những người lớn tuổi hơn cũng đã nhìn thấy giống tuy rất yêu thích nhưng ngại tuổi tác không có lại gần nhưng thì thoáng đưa mắt nhìn qua.

Thanh Hà nói chuyện với mọi người ở ngoài cổng một lúc, rồi đi vào sân không thấy nhĩ tử đâu. Nàng nhìn quanh tìm kiếm trong đầu nghĩ quái lạ, đưa mắt khắp sân. Nàng thấy một thiếu nữ đang vây quanh thành một vòng tròn gần sân thí luyện.

Nàng lách người đến lại gần đám đông, thấy giữa đám đông chúng nữ là nhĩ tử của mình. Nàng từng nghe câu nghiêng nước nghiêng thành nhưng mà để chỉ nữ tử ah, con trai mình tuy có chút đặc biệt. Nhưng mà như vậy thì thái quá ah.

Thấy mẫu thân đến giống thờ phào, cuối cùng thoát khỏi hiểm cảnh nha. buông tay chạy đến nhào vào lòng mẫu thân.

Chúng nữ thấy giống chạy đi thì trong lòng có chút mất mát không rõ, nhưng khi thấy người giống chạy lại đó là Thanh Hà thì đoán chắc giống là nhĩ tử của nàng, đã biết rồi thì sau này còn gặp lại mà.

Chúng nữ lấy lại tinh thần lục tục vấn an nàng khuôn mặt có chút ửng đỏ, xấu hổ như thiếu nữ lần đầu ra mắt.

Thanh Hà nhìn chúng nữ mắt đầy ẩn ý, sau này con mình khó chọn vợ ah! quá nhiều, quá nguy hiểm lại không thể lấy tất cả được. Thấy chúng nữ vấn an, nàng mỉm cười gật đầu thấy tay nói:

- các con tản ra đi, sắp sửa tiến hành Trắc thí rồi, ai Trắc thí thì mau mau trở về.

Chúng nữ vâng dạ rồi đi, khi đi không quên nháy mắt, vẫy tay với giống. Giống vẫy tay lại mỉm cười, khiến chúng nữ ngất ngây.

Thanh Hà thấy hành động nhĩ tử với chúng nữ thì nheo nheo cái mũi nhỏ xinh nói:

- xú tiểu tử, đã biết lấy lòng nữ nhân rồi.

Giống nghe lời mẫu thân nói cười hi ha dụi mặt vào lòng người.

Trúc thanh trang chủ trúc gia trang, là người chủ trì lần Trắc thí này, vì đây vốn là việc liên quan đến tương lai của trúc gia trang.

Hắn vốn đã định dậy tuyên bố cuộc Trắc thí bắt đầu nhưng thấy chúng nữ tập trung xôn xao, hắn lại thôi vì trong đám đông đó có cả nhĩ nữ của mình. Hắn bất đắc dĩ ngồi xuống chờ đợi, thấy Thanh Hà giải tán đám đông nhìn mình gật đầu. Hắn gật đầu đáp lại rồi tiến lên cái bục giữa sân tuyên bố:

- ta thay mặt trúc gia trang Thông báo. Trắc thí bắt đầu.

Lời vừa dứt thì hai hộ bê ra giữa sân một chiếc bàn gỗ, bên trên là một viên cầu màu trắng. Đó là Trắc thí thạch, viên thạch được một vị đại năng dùng pháp lực ngưng tụ ra kiểm tra linh căn. Người có linh căn khi đặt tay lên Sẽ hiện ra màu tương ứng với linh căn của mình.

Phía bên phải là hai mươi năm hài tử bảy tuổi xếp hàng ngay ngắn mắt sáng rực nhìn về viên cầu trắng. Đây là giấy phút quyết tương lai tu tiên của mình, chúng đóng tai nghe gọi tên. Đám đông phía dưới bàn luận, người có nhĩ tử đang đứng phía trên thì nín lặng mong đợi.

Trúc thanh đứng bên trái viên cầu, bên phải là lão ông cao tuổi cầm một cuốn sách, lật ra trang sách ghi tên giọng già nua vang lên:

- lâm thanh, mãnh nam, hoàng tiên, thanh Thuý, nguyệt phương.

Năm người một tiến lên đặt tay Trắc thí, trúc thanh đứng kiểm tra rồi hô lớn:

- lâm thanh tứ linh thiếu hoả, mãnh nam tam tinh thủy hoả thổ, hoàng tiên ngũ linh, thanh Thuý tam linh, nguyệt phương tứ linh thiếu thủy.

- lãnh phi, mã bạch, khai nhung, trúc linh, hầu khí.

- Lãnh phi tam linh kim thủy mộc, mã Khai tứ linh thiếu mộc, Khai nhung tam linh kim hoả thủy, trúc linh nhị linh mộc thủy, hầu khí ngũ linh.

Nhị linh, nhị linh trúc linh trúc gia đám đông ồn ào có nhị linh, thiên tài tinh anh trúc gia hai nữ tử đều nhị tinh, phen này lật người rồi. Ngoài trúc linh thì tỷ tỷ ruột trúc Ngọc người mặc thanh y cầm tay giống cũng ở trong đó. Giống nhìn trúc Ngọc ngạc nhiên, trúc Ngọc lúc này vẫn đứng bên cạnh thanh Hà. Thấy giống nhìn mình ngạc nhiên nàng nháy mắt với giống nháy mắt lại đôi má nàng phớt hồng.

- mân cô, hoài bát, trương phó, mạnh cường, phi nhung.

- mân cô tam linh thủy mộc kim, hoài bát tứ linh thiếu kim, trương phó tứ linh thiếu hoả, mạnh cường ngũ linh, phi nhung ngũ linh.

- lâm vũ, lam trường, hoàng bách, khắc Việt, hương trầm.

- lâm vũ tứ linh thiếu hỏa, lam trường tam linh mộc kim thủy, hoàng bách ngũ linh, khắc Việt ngũ linh, hương trầm nhị linh thủy hoả.

Lại nhị đám đông sôi trào tung hô trúc gia trang đến lúc lật người rồi

- lý tú, minh ngọc, thâm Thuý, triều nhung, minh hiền

- lý tú ngũ linh, thâm Thuý ngũ linh, triều nhung tứ linh thiếu mộc, triều nhung ngũ linh, minh hiền tam linh hỏa thổ kim.

Trúc thanh gạt đầu thông báo Trắc thí kết thúc. Những hài tử tham gia Trắc thí chạy về với vòng tay gia đình, đứa khóc Thút thít, đứa cười vui vẻ, đứa được tung hô lên trời,

Đám đông thì vẫn còn bàn tán về hai nhị linh mới, trúc thanh kêu mọi người im lặng rồi thông báo:

- như thường lệ các cấp bậc linh căn Sẽ được phát, nhân, thiên, địa cấp bí tịch.

Bí tịch được cấp tới các hộ gia đình tham gia Trắc thí.

Trúc thanh tiếp lời:

- bây giờ Sẽ đến phiên ti thí giữa các hài tử đã tu luyện.

Hơn ba mươi hài tử đứng dưới đám đông tách làn tiến về sân, trúc Ngọc vẫy tay với gió rồi cũng đi. Tử y thiếu nữ bẹo má giống đi theo sau. Gió vẫy tay với hai nữ nhân chờ đợi.

Đám đông nhìn những hài tử đi lên này cổ vũ nhất là hai thiếu nữ thanh y, tử y Hai thiếu nữ nhị linh gây bùng nổ lần trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Song linh tử đấu

Ti thí trong trúc gia trang hàng năm được tiến hành từ lứa tuổi tám đến mười ba tuổi. Tức là một năm sau khi tham gia trắc thí đến lúc đến độ tuổi làm lễ trưởng thành.

Lần ti thí này gồm có một trăm hai mươi hài tử, luyện khí từ tầng một đến tầng bốn có một trăm linh hai người, mười người luyện khí tầng năm, sáu người luyện khí tầng sáu, hai người trúc cơ.

Vì phần đa lứa tuổi này các hài tử đều ở luyện khí kỳ nên ti thí chủ yếu là quyền cước xem ai hao hết lực trước mà thôi. Nên cuộc ti thí diễn ra rất chóng vánh, mọi người cũng không quá xem trọng.

Chủ yếu mong đợi nhất cặp song linh Trúc Ngọc và tử vân lên sân đấu nhưng chẳng ai tiếp chiến với các nàng, vì tu vi quá chênh lệch. Nên từ lâu hai nàng đã coi nhau như là đối thủ cạnh tranh duy nhất, luôn gây gỗ, đánh nhau, duy chỉ hôm nay hai người hoà thuận nhất vì có Gióng đứng giữa.

Nói là hoà thuận nhưng chỉ khi ở bên Gióng mà thôi! Trên sân đấu thì lại khác. Hai người một thanh y một hồng y, ngũ quan xinh xắn, tóc đen dài chấm lưng thon, thân hình đang trong thời kỳ phát dục, đôi mông cong tròn, cặp gò bồng đảo đã nhú lên dần định hình lục địa khiến những nam tử trẻ tuổi mất nhìn ước mong.

Khí thế giữa hai người dần được đẩy lên không phân cao thấp, chẳng ai nói phóng xuất pháp khí lao thẳng vào nhau, khí thế từ cú va chạm làm cho những bông tuyết trên sân đấu bị gạt sang hai bên.

Mỗi người lùi lại sau lưng ba bước thì đều dừng lại hẳn nhiên lực chiến không chênh lệch nhau là mấy.

Trúc ngọc niệm pháp quét xung quanh nàng xuất hiện những quả cầu lửa bay xung quanh, nàng phát tay cầu lửa lần lượt bay về phía tử vân mang theo hơi nóng rực

Tử vân thấy vậy nhưng không hoảng nàng tạo cho mình một bức tường đất ở trước mặt chắn hoàn toàn hỏa cầu ở bên ngoài. Bức tường vỡ dần còn vài hoả cầu nhỏ cuối thì đã yếu dần nàng phát tay hỏa cầu liền tan vào hư không.

Phòng ngự hỏa cầu của trúc thanh tử vân điều khiển pháp khí phi kiếm chém về trúc thanh

Trúc thanh đưa kiếm lên đỡ hai thanh phi kiếm ca chạm vào nhau khi trái, khi phải. Hai nữ tử tay niệm pháp quyết điều khiển phi kiếm một hồi thì trên khuôn mặt xinh đẹp lấm tấm những giọt mồ hôi

Người xem xung quanh sân reo hò cổ vũ, giống nhìn giữ sân hai mỹ nhân, khi thì sử dụng pháp lực, lúc thì phi kiếm, cũng gọi là đặc sắc

Trên sân hai nữ tử thu hồi phi kiếm, trúc ngọc lại phát tay những hỏa cầu bay về tử vân, rồi bay nhảy khắp nơi trên sân để tìm sơ hở của tử vân rồi điều khiển những hỏa cầu khác tấn công.

Tử vân thấy đối thủ bay nhảy xung quanh tấn công mình sao chịu đứng yên hứng đòn, nàng bay ngược lại về phía ngược lại tay phát lên từng quang mang màu vàng đón đỡ hỏa cầu, tay thì đưa lên hình thành những cọc đất nhọn nhỏ không chịu thua kém phóng về phía trúc Ngọc.

Trúc Ngọc hình thành quanh thân một khiên lửa đốn đỡ đòn đánh của đối thủ, và tấn công không ngừng.

Hai mỹ nữ di chuyển nhanh chóng trên sân tập khi tấn công khi phòng thủ, lúc dưới sân, khi bay lượn. Y phục bay phấp phới

Đi đi lại lại mãi cả hai đứng lại thở hổn hển một lúc lâu, cùng đưa ánh mắt nhìn nhau. Trúc ngọc nhìn từ vân nói:

- kết thúc nhanh đi, một chiêu phân thắng bại

Từ vân không thua kém nói:

- được đến đi

Trúc Ngọc huy tay ra trước mặt hỏa linh lực từ tay tay nàng phát ra hình thành một hư ảnh hỏa phượng nóng rực bằng lửa, hỏa phượng ngẩng đầu khiêu một tiếng tiến về phía trước

Từ vân hình thành một hư ảnh đại hùng chấn trước mặt nàng hai đang rộng nắm lại chộp lấy hỏa phượng đang bay đến.

Phượng gặp hùng, hỏa thổ va chạm với nha tạo nên một tiếng vang lớn hai nàng bay về phía sau lao đảo. Giữa sân một cái hố xuất hiện.

Hai nàng đang đình tiếp tục ra tay thì trúc thanh tiến lại, trong cú va chạm vừa rồi hẳn đã tạo ra một màng chắn để không thể ảnh hưởng đến người xem. Khi thấy hai người dự định đánh tiếp thì hẳn nói:

- dừng lại ở đây đi, bắt phân thắng bại.

Nhị vị thiếu nữ cúi đầu xin vâng rồi Hạ khí thế xuống. Bước ra khỏi sân tiến về phía Gióng.

Gióng nhìn hai người thăm nghĩ không hổ là nhị linh chiến lực rất mạnh. Thấy gióng nhìn mình hai nàng vẫn đang hậm hực liền tươi tắn hẳn, trúc thanh nói:

- đệ đệ thế nào? chút nữa là ta đánh thắng được cô ta rồi! Ta mạnh chứ hìhì

Từ vân lườm trúc Ngọc nói:

- mơ đi người sao thắng được ta, đệ đệ đấy là ta chỉ thủ thôi đấy, nếu ta tấn công thì ai kia làm gì còn có thể ở đây mạnh mẽ.

Hai nàng chống nạnh nhìn nhau cổ ưỡn bộ ngực tròn trịa lên thật cao thách thức đối phương. Gióng mỉm cười:

- hai vị tỷ tỷ đều rất mạnh ah!

Được gióng khen tặng hai nàng hí hửng trở về đứng hai bên Thanh Hà chờ đợi thông báo kết quả cuộc tỉ thí năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nhị nữ lại nhà

Ngăn cản song nữ, trúc thanh đứng ra giữa sân tuyên bố ngày Trắc thí năm nay kết thúc, hẳn rất hài lòng vì kết quả năm nay trúc gia hẳn có thêm một nhị linh, chỉ cần hai nữ nhi an toàn trưởng thành thì trúc gia hẳn sẽ ngày càng phát triển, trúc gia trang số lượng tam linh cũng nhiều hơn trước đó là điều tốt.

Dân chúng nghe vậy thì lục tục quay về, gióng được mẫu thân bế trên tay trở về, trời tuyết vẫn rơi đầy. Chúng nữ nhìn thấy vậy cũng đi theo cả một hàng dài hơn hai mươi thiếu nữ từ lứa bảy đến mười ba.

Thanh Hà thấy vậy cười khỏ, những gia đình thấy con mình đi theo nàng liền gọi với trở về, những đứa đứa bị gọi tên dầm chân hậm hực quay về. Thanh Hà cũng nhắc chúng trở về nhà đã sắp đến giờ cơm chiều khi khác đến nhà chơi.

Chúng nữ đi hết chỉ còn lại hai nữ tử trúc Ngọc, từ vân hai nàng đi hai bên Thanh Hà thân hình đang tầm tuổi phát dục dáng người đã dong dong cao gầy bằng nàng nhưng một vài bộ vị thân thể vẫn thua kém một chút.

Thanh Hà nhìn hai nàng ngẫm nghĩ nếu nhi tử mình lớn hơn một chút thì, người tu luyện tuổi tác không quan trọng.

Ba nữ một hài tử, đi dưới trời tuyết. Đôi khi hàn huyền cười đùa vui vẻ, đường về ngày càng gần tâm trạng nhị nữ càng xuống dần.

Thanh Hà đến sân nàng nhìn nhị nữ đang tâm trạng nói:

- hai con vào nhà ngồi lúc đi.

Nhị nữ gật đầu bước theo vào nhà. Gió được mẫu thân thả xuống đất vui đùa cùng chúng nữ trong nhà, cả nhà vui vẻ tiếng cười đùa

Chơi đùa một lúc thì trời đã sẩm tối, Thanh Hà đứng dậy nói:

- các con chơi tiếp đi nhé! Ta đi làm cơm

Nói rồi nàng đứng dậy đi ra bếp, bếp là một căn phòng nhỏ bên cạnh nhà ngang. Nhị nữ thấy nàng đi, nhìn nhau đã đến lúc các nàng phải về nhà, nhưng chưa muốn về ah. Đang toan đứng dậy ôm gió rồi tạm biệt.

Gió nhìn thấy nhị nữ dè dặt buồn bã thì mỉm cười nói:

- hay hai vị tỷ tỷ, ở lại ăn với đệ đi.

Nhị nữ hí hửng đập tay với nhau rồi nói:

- được vậy tỷ ở lại với đệ nhé!

Nói xong thấy gió đưa mắt chỉ tay về phía bếp, nhị nữ hiểu ý cười thẹn thùng

Trúc Ngọc đứng dậy nói rồi đi vào bếp:

- ta đi giúp mẫu thân, à giúp thăm thăm

Rồi xấu hổ hai tay ngúng nguẩy chạy vội xuống bếp. Thấy đối thủ của mình chạy đi giúp Tần thăm thăm làm cơm, từ vân cũng muốn đi nhưng Gió kéo tay nàng lại.

- tỷ kể chuyện cho đệ nghe nhé!

Gió dặt tay từ vân ra chiếc sạp ngoài sân. Từ vân ngồi xuống sạp bé gió đặt vào lòng mình để đầu gió tựa ở giữa hai gò bồng đảo bằng chiếc bát con của mình, rồi vòng tay qua người gió, cả người nàng đông đưa theo nhịp nhún của đôi chân thon dài.

Nàng cảm thấy trong lòng mình có một sự hạnh phúc trào dâng, muốn giây phút này kéo dài thật lâu hơn nữa. Đang suy nghĩ miên man thì nàng thấy ở ngực có sự cọ sát nhẹ nhàng cúi mắt xuống nhìn thấy gió ngẩng đầu nhìn mình, đôi mắt đen trong sáng như hút đi tâm hồn non nớt của nàng, nàng thất thần nhìn thật lâu.

Gió ngồi trong lòng từ vân thoải mái theo nhịp rung của nàng, nhưng đợi mãi không thấy nàng kể chuyện thì ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt trắng hồng với những đường nét hài hoà gió nhìn nàng một lúc rồi mỉm thở thê:

- kể chuyện đi tỷ tỷ.

Từ vân đang thất thần nghe thấy giọng nói của gió, thấy nụ cười ấy nàng nhoen miệng thẹn thùng đưa mắt nhìn về ngoài trời từng bông tuyết đang rơi, nàng cất giọng ngọt ngào kể về một câu chuyện tình xưa cũ.

Gió ngồi yên nghe từ vân kể chuyện, gió nhớ về câu chuyện bên Hạ giới nàng từng nghe người mẹ kể những đêm mưa gió chuyện về nàng Tô thị một tình yêu khiến người đời thổn thức, tình yêu đôi khi làm người ta khổ, nhưng người ta lại không thể ngăn cản mình yêu.

Gió chợt thấy từng giọt nước rơi xuống má, ngẩng đầu thấy người thiếu nữ đã rơi lệ từ bao giờ. Gió đứng dậy quay lại đưa những ngón tay nhỏ nhẹ lau đi giọt lệ trên mắt nàng rồi vòng tay ôm cổ nàng đứng đưa nói:

- tỷ đừng khóc nữa, đệ sẽ khóc theo đấy.

Từ vân vừa kể chuyện mà lệ nàng rót từ bao giờ, mỗi khi nghe câu chuyện này nàng đều thổn thức. Thấy gió đứng dậy lau mắt cho mình rồi ôm đứng đưa bảo mình đừng khóc, nàng cứng người một lúc, "không biết có phải gió dắm vào bộ vị gì không chắc không phải rồi " nàng ôm gió trong tay thủ thỉ nói:

- tỷ xin lỗi, xin lỗi đệ.

Rồi đặt gió trở lại lòng mình. Gió ngồi trong lòng nàng đưa tay đón những bông tuyết nhỏ, lắng tai nghe những tiếng cười đùa vang từ trong bếp, gió mỉm cười nhà có nhiều người thật tốt, có lẽ bao lâu nay mẫu thân mới cười đùa vui vẻ như vậy.

Trúc Ngọc dọn đồ ăn lên nhà thì thấy gió ngồi trong lòng đứng đưa thì nổi lên niềm ghen tỵ. Đặt thức ăn lên chiếc bàn trong nhà. Nàng tiến ra trước mặt từ vân bế gió, tư thế bế này làm mặt gió úp mặt sát vào ngực nàng rồi kêu từ vân vào ăn cơm.

Gió bảo nàng đặt mình xuống rồi nắm tay nhị nữ vào nhà, mọi người ngồi vào mâm cơm vừa ăn vừa nói cười. Chưa bao giờ trong ngôi nhà tranh nhỏ ấy rộn ràng đến thế.

Chương 18: Thanh Hà, không phải là thường nhân

Bữa cơm thân mật gia đình diễn ra vui vẻ, ngôi nhà nhỏ của giống đường như có thêm sức sống hơn mọi ngày, giống nhìn khuôn mặt luôn mỉm cười của mẫu thân. Giả như mình lớn hơn chút có thể kiếm cho người vài nàng dâu có lẽ sau này mình bắt người sẽ được đỡ đần phần nào.

Nhưng sứ mệnh còn trên vai, mẫu thân ơi có lẽ đời này nhi tử khó làm tròn chữ hiếu. Cha long, quân tiên, đại Việt vẫn đang chờ con đến. Con phải biến cường, thật nhanh nào có thể quan tâm nữ nhi tình trường.

Ăn uống xong mọi người ra sạp ngoài sân ngồi hàn huyên, nhị nữ thay nhau diễn luyện kiếm pháp. Người thì ôm giống trong lòng, nói chuyện với Thanh Hà chỉ trò người đang diễn luyện dưới sân.

Thanh Hà nhìn nhị nữ thay nhau diễn luyện gật đầu, không hồ là nhị linh căn tốc độ tu luyện nhanh hơn thường nhân. Nhị linh căn được coi như thiên tài chỉ dưới nhất linh, nhưng nhất linh đâu dễ gặp.

Nhị nữ diễn luyện uyển chuyển khi nhanh khi chậm, váy áo tung bay như đùa giỡn với những bông tuyết nhỏ diễn luyện xong liền đi về phía sạp hỏi Thanh Hà:

- thăm thăm, tiểu ngọc, tiểu vân diễn luyện thế nào?? Có gì cần sửa đổi không ạ?

Hỏi như vậy theo lẽ lịch sự thôi, các nàng không trông mong gì vì theo mắt các nàng thấy thì trên người thanh Hà không cảm nhận chút linh khí nào, vì theo lẽ thường người tu luyện không nhìn thấy tu vi cảnh giới của đối phương, một là người có cảnh giới cao hơn quá nhiều, hai là cơ bản không hề tu luyện, nói chính xác chỉ là phạm nhân mà thôi. Hiện nhiên nhị nữ nghiêng về ý sau hơn vì theo biểu hiện của thanh Hà thường ngày giống với phạm nhân hơn.

Thanh Hà nhìn nhị nữ mỉm cười hài lòng nói:

- tiểu Ngọc, con diễn luyện hẳn là lưu thủy kiếm pháp của trúc gia. Lưu thủy kiếm pháp được phỏng theo sự chuyển động thủy, thủy khi nhanh khi chậm, uyển chuyển hài hòa, khi đứng lặng nhẹ nhàng, bình yên, khi mạnh mẽ dứt khoát, khi bùng nổ sôi trào, con tuy đã có hình nhưng thiếu thần. Con nên dành thời gian cảm ngộ bên sông hồ, thác nước sẽ rất tốt cho sự cảm ngộ lưu thủy kiếm.

- còn tiểu vân thanh mộc kiếm pháp, mộc tính vững trãi, bền bỉ, khi mềm dẻo lúc cứng rắn, cứng rắn như thành đồng vách sắt mềm như cánh hồng trước gió, con cũng giống tiểu Ngọc nắm hình thiếu thần, rùng rùng thôn ta khá phù hợp với cảm ngộ của con.

Nhị nữ từ không mong đợi đến há hốc ngạc nhiên rồi đến chăm chú lắng nghe dạy bảo, có đôi chút ngộ đạo. Nghe giảng xong nhún chân cảm tạ nàng:

- đa tạ thăm thăm chỉ dạy. Tiểu Ngọc, Tiểu Vân ghi nhớ.

Đúng là trẻ nhỏ dễ bảo mới nói đôi chút mà đã có chút sở ngộ. nàng gật đầu:

- cố gắng tu luyện, đường các con đi còn rất dài

Nhị nữ cung kính đáp vâng rồi ngồi xuống hai bên Thanh Hà. Giống ngồi nhìn mẫu thân mắt tròn mắt dẹt thường ngày không thấy người tu luyện, giống cũng không nhìn thấy tu vi hay linh khí trong người người. Nhưng hôm nay sự diễn giải này, không lẽ mẫu thân là...

Thanh Hà thấy nhi tử nhìn mình với ánh mắt kì lạ như suy đoán gì gì đó. nàng hỏi:

- mình mình đang nghĩ gì vậy?

Nghe mẫu thân hỏi giống mơ hồ đáp lời:

- không lẽ mẫu thân là lão bà bà biến thái??

Thanh Hà và nhị nữ ngẩn người, nhị nữ nhìn nhau ngớ ngẩn có thể lắm. Thanh Hà thì cười cười hỏi lại:

- sao con lại hỏi vậy???

Giống biết mình lỡ lời gãi đầu hi hi đáp lời mẫu thân:

- người ta hay gọi mấy bà tu vi cao thâm nhưng về ngoài luôn giữ sự trẻ trung của thiếu nữ để lừa dối thường nhân nhưng trong lòng không có gì

không biết.

Nghe suy luận của nhi tử nàng cốc nhẹ đầu nhi tử, cười nói:

- ngốc tử ta mà là lão bà bà thì con mới có chừng này tuổi thôi sao??? Ta chỉ là có đôi chút mắt nhìn thôi!

- ui da!

Bị mẫu thân cốc đầu giống làm bộ ôm đầu lẫn lộn, Chúng nữ nhìn hành động trẻ con của giống thì ôm đầu nắc nẻ.

Trời đã dần khuya Thanh Hà dặn nhị nữ nên trở về nhà, nhị nữ cúi chào rồi tạm biệt ra về. Thanh Hà bẽ giống nhìn theo một chút rồi quay vào nhà.

Trúc Ngọc với Tiểu Vân cáo từ Thanh Hà về nhà, trước đó không quên bẹo má giống một cái thích thú. Trên đường về không ai nói với ai một câu mà mãi mê suy nghĩ lời dạy của Thanh Hà.

Đi đến giữ thôn thì hai người tách ra vì đã đến trúc gia, còn nhà của Tiểu Vân ở đầu thôn.

Trúc Ngọc tiến vào cửa nàng mãi suy nghĩ mà không nghe tiếng chào của gia nhân. Đi qua sân luyện võ, không thấy phụ thân ở đó.

Trúc Thanh thấy trưởng nữ nhà mình đi qua mà không như mọi khi tíu tít hôm nay lại như không thấy mình. Hắn ngẫm nghĩ đúng là gái lớn là con người ta. Hắn lớn tiếng gọi nhị nữ:

- tiểu Ngọc, tiểu ngọc...

Mãi mê suy nghĩ mà giật mình nghe gọi tên thấy là phụ thân, tưởng phụ thân trách mắng. Nàng bèn lén tiến về gần cha.

Nhìn con gái tiến lại mình như người mắc tội trúc thanh bật cười hỏi:

- nhị nữ của ta có điều gì khiến con băn khoăn vậy???

Thấy cha chỉ hỏi han không trách mắng gì, nàng thờ phào thuật lại chuyện ngày hôm nay. Đặc biệt đề cập đến việc mình đang suy nghĩ lời nói của Thanh Hà.

Nghe nhị nữ thuật lại mọi chuyện, ông có điều ngẫm nghĩ:

- thủy khi nhẹ nhàng uyển chuyển, khi bùng nổ sôi trào, thiên biến vạn hoá... Hảo không hổ là Thanh Hà.

Vỗ nhẹ nhẹ vai nhi nữ ông nói:

- con hãy ghi nhớ lời thăm thăm, sau này hãy qua lại hỏi han người thường xuyên hơn. Con hãy nhớ thăm thăm của con, Thanh Hà không phải là thường nhân. Thôi giờ con đi nghỉ ngơi đi.

Trúc Ngọc ứng lời rồi nàng đi về phòng, trong lòng nàng vui sướng cha không trách mắng mình vì quan tâm quá mức đến Tần minh mà còn khuyến khích mình năng qua lại. Nàng tung tăng vui vẻ.

Nhìn nhị nữ vui vẻ, ông cũng thấy vui lây. Bất kì người phụ thân nào sống trọn đời cũng chỉ mong thấy được niềm vui trên khuôn mặt nhi tử của mình mà thôi!

Khi bóng trúc Ngọc khuất đi ông thờ dài nhìn về hướng ngôi nhà trúc nhỏ cuối trang. Thanh Hà, ông nhớ ngày ấy ngày băng tuyết phủ kín trúc gia trang lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đột phá tầng bảy, mở tháp bảo thiên

Nhìn theo bước chân nhị nữ đi xa dần, giống và mẫu thân trở vào nhà. Thanh Hà đặt nhi tử xuống giường rồi đặt mình nằm cạnh, nàng kiếp chiếc chăn nhỏ xú đắp cho nhi tử, thơm nhẹ lên má nhỏ xinh. Nàng vỗ bụng rồi khẽ cất tiếng hát du dương.

Như thường lệ, tự tập thành thói quen từ ngày mới đến. Giống nhẹ nhàng thức dậy khẽ kéo chăn đắp cho mẫu thân rồi bước ra ngoài.

Giống ngồi lên sạp đã tọa tập trung vận chuyển tam quyết hấp thụ linh khí tu luyện, càng lên tầng tốc độ tăng cấp lại chậm hơn, vì mức độ yêu cầu linh khí dễ thăng cấp lớn hơn trước, cũng có thể vì mật độ linh khí ngày càng thấp so với cấp độ ngày càng lên.

Tam quyết đều đã được giống tu luyện lên đến tầng hai, sau khi lên đến tầng hai thì tốc độ hấp thụ linh khí có nhanh hơn tầng một nhưng lên một tầng luyện khí thì ngày càng kéo dài thêm.

Mặc dù vậy giống vẫn rất khả quan vì so với những người khác thì mình đã là quá nhanh rồi. Nhưng bên cạnh đó giống biết một ngày nào đó trúc gia trang không còn phù hợp để mình tu luyện nữa hoặc là giống sẽ phải tìm kiếm vật phẩm phù hợp để bù đắp vấn đề ít nhiều của linh khí.

Giống yên lặng đã tọa linh khí tiến vào người giống càng lúc càng nhiều thời gian trôi dần dần một canh giờ hai canh giờ linh khí đang tiến vào cơ thể giống chột dừng lại. Lúc này khí thể trên người giống bỗng chốc được đẩy cao hơn, lớp tuyết trên sạp gỗ bị khí thể của giống đẩy rơi xuống đất. Giống đang nhắm mắt, thì từ từ mở mắt ra miệng mỉm cười:

- luyện khí tầng bảy, ba tháng bảy tầng luyện khí. Người ngoài biết thì sẽ có cảm giác thế nào đây.

- thử mở tháp bảo thiên xem sao

Giống triệu hồi tháp bảo thiên, nói chính xác hơn thì là tiểu tháp bảo thiên bản sao của tháp bảo thiên. Đây là trung phẩm thần khí mà ngày trước trước khi rời thần sơn, cha long đã đưa cho giống. Tháp là một thần khí không gian thời gian, tháp có bốn tầng trong mỗi tầng là một khoảng không gian, và thời gian trong mỗi tầng được gia tốc so với bên ngoài theo tỉ lệ: 5, 10, 15, 20. Điều này rất có ích cho việc đẩy nhanh tốc độ tu luyện của giống. Đặc biệt nữa là trong đó còn có các nhân vật truyền thuyết của đại Việt.

Mỗi lần tăng một tầng thứ, giống đều triệu hồi tiểu tháp để thử mở nhưng không thành công. Hi vọng lần này trời không phụ lòng người.

Giống vận chuyển linh lực trong cơ thể truyền vào cửa tháp thứ nhất. Linh lực càng truyền vào thì quang mang ở cửa tháp thứ nhất càng mờ đi, linh lực truyền vào yếu dần mà cửa vẫn chưa mở. Giống càng hồi hộp, bỗng oang một tiếng vang lên trong đầu giống hồ nhô:

- mở ra rồi, cuối cùng cũng mở rồi.

Giống hí hửng nhảy xuống rạp chạy khoa tay, múa chân một lúc lâu rồi mới bình tĩnh lại nhìn tiểu tháp cổ xưa trên tay.

- thử vào xem thế nào

Giống nhắm mắt tập trung truyền linh lực vào tiểu tháp một vài tích tắc sau thân hình giống trống rỗng biến mất khỏi sân, chỉ có một tiểu tháp rơi từ khoảng không xuống mặt đất lún vào lớp tuyết.

Giống mở mắt thấy mình đang ở trong một khoảng không màu trắng rộng tầm năm mươi thước hoặc không biết nữa vì tất cả đều màu trắng nền, tường, trần đều trung một màu, giống khoan chân ngồi tu luyện ở trong không gian tầng một khoảng một canh giờ rồi thử đi ra ngoài xem sự chênh lệch thời gian nó như thế nào???

Một lát sau giống trở về đứng trên sân, giống nhìn xuống đất thấy tiểu tháp nằm trên nền tuyết, xa thêm một chút là những vết chân của giống nãy cậu chạy vòng quanh vẫn chưa bị tuyết lấp đi mặc dù giống đã ở trong tầng một tiểu tháp một canh giờ đồng hồ.

- vậy đúng là tỉ lệ thời gian 1:5. Bên ngoài trôi qua một ngày bên trong năm ngày. Nhưng ta lại không bị già đi bởi thời gian trôi đi bên trong, quá tốt, quá tốt

- cha long! Người thật thần thông. Người nói sẽ ko trợ giúp được con gì nhiều những với con như này là quá nhiều rồi.

Giống ngẫm nghĩ vui mừng.

- nếu mở được tầng hai, ba nữa hay qua bao nhiêu. Hahaha ta quá tham lam rồi.

Giống vỗ gáy suy tư tầng hai, tầng ba, tầng bốn ngoài trợ giúp về không, thời gian còn có các nhân vật truyền thuyết nhân gian nữa. Càng nghĩ càng ước ao.

Thạch sanh một rìu chếp đầu một con chồn thành tinh, một tiễn bắn thương đại bàng khổng lồ sự to lớn ấy được biểu hiện bằng việc nó có cắp lấy một người trưởng thành và bay một quãng đường dài mặc dù đã bị thương. Một mình trần thành đuổi vạn địch thì làm sao có thể là một gã bình thường được. Đã vậy chồn tinh với đại bàng lần này cũng đi theo.

Đam san vị tù trưởng hùng mạnh dám đơn phương độc mã theo đuổi nữ thần mặt trời ai mà không biết chứ, ai dám làm như san. Tượng mã kê thì không nói quạ mà sơn thánh đi hỏi vợ, vừa độc vừa lạ có thể yếu sao??

Thủy tinh kê được cho bá chủ biển đông đánh gần ngang tay với sơn thánh mặc dù giờ cánh giới thay đổi nhưng sao có thể là kẻ bạc nhược.

Mộc tinh, cửu vĩ yêu hồ thần thú từ thời hồng hoang. Người từng giao chiến với cha Long, nếu mà chúng quá tầm thường thì cha đã không cho mang chúng đi.

Giống nghĩ về những nhân vật tồn tại trong tháp, chặng đường sau này của giống sẽ không quá tịch mịch rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Hình như đệ bắt đầu thích các tỷ rồi!

Mở được báo thiên tháp tầng thứ nhất, giống vui vẻ quay về ngủ bên cạnh mẫu thân. Kéo mẫu thân thức dậy không thấy mình lại lo lắng.

Ngủ được một lúc thì hai mẫu tử tỉnh giấc vì những tiếng động ngoài sân vọng lại, Thanh Hà bế nhi tử ra mở cửa ra thì thấy đám hài tử, thiếu nữ hôm trước. Chắc hẳn là đến tìm nhi tử mình rồi, nàng thả nhi tử xuống dưới hiên, mình thì quay vào nhà.

Giống nhìn mẫu thân rồi nhìn chúng nữ cười khổ, không biết phải làm gì. Chúng nữ kéo giống ra giữa sân, người lớn tuổi hơn chút thì bế, người bé chưa được lúc thì kẻ khác đã dành, tiểu hài tử thì nhỏ hơn thì sờ má nắm tay. Ôn ả cả sân nhỏ.

Giống chật vật, được yêu quý quá cũng không vui vẻ ah. Đang tính toán thì giống nhìn thấy hai nữ tử quen thuộc đang từ xa tiến đến. Giống mỉm cười rang mãnh. Dùng đẳng khối mọi người chạy đến gọi tên nhị nữ:

- Ngọc tỷ, vân tỷ

Nhị nữ đi từ đằng xa thấy chúng nữ xôn xao giữa sân nhà tần mình, hơi choáng ngợp. Lòng nghĩ mình đến quá muộn rồi ah. Không biết còn gặp được mục tiêu của mình không, thì nghe thấy tiếng gọi của giống một lúc sau thấy giống chạy về phía mình thì vui mừng. Trúc Ngọc tiến lên trước quý xuống đón giống vào lòng, từ vân tiến chậm hơn không kịp thì dậm chân hậm hực.

Giống úp mặt vào ngực Trúc Ngọc cọ quây làm mặt nàng đỏ lựng. Giống bí bô nói với giọng dễ thương:

- Ngọc tỷ, vân tỷ. Đệ nhớ các tỷ.

- các tỷ cũng nhớ đệ

Trong lòng nhị nữ là một mảng ngọt ngào đêm qua các nàng cứ luôn nghĩ về giống một cách kì lạ.

- đêm qua đệ không ngủ được.

Giống nói giọng buồn thiu kết hợp với khuôn mặt mếu mếu. Nhị nữ thấy biểu cảm giọng nói và khuôn mặt nhỏ đó mà lòng thương xót. Không đợi nhị nữ đáp lời:

- vì hình như đệ bắt đầu thích các tỷ rồi!

Nghe vậy nhị nữ sung sướng, mặt có đôi chút phớt hồng có chút xấu hổ ngại ngùng. Giống vươn tay về phía từ vân đòi bế, từ vân vui vẻ bế giống vào lòng. Giống nói nhỏ vào tai nàng rồi nhìn về phía chúng nữ ở giữa sân.

Hai nàng nhìn nhau cười, tiến vào sân nói với chúng nữ. Chúng nữ nhìn nhau rồi lục tục trở về, lúc trở về không quên vẫy tay chào giống. Có người về thẳng có người tiến vào rừng trúc gần đó nơi mà có thể nhìn thấy ngôi nhà từ đằng xa.

Từ đó các nữ nhi trong làng không còn tụ tập ở nhà giống nữa nhưng các nàng vẫn hay qua đùa chơi với giống một lúc, nhưng không nán lại quá lâu. Xoa người kiểm có mượn gì đó hay đi qua để thấy được giống. Khoảng trúc cách nhà giống thì cũng bắt đầu có người đến luyện quyền, tu luyện.

Người qua nhà giống thường xuyên nhất và cũng được giống chấp nhận là Trúc Ngọc và Từ Vân ngoài ra còn có nữ hài trúc linh bám tới theo tỷ tỷ. Các nàng thì thoảng giúp Thanh Hà quét tước, dọn dẹp, khâu vá, diễn luyện kiếm pháp, hỏi Thanh Hà về những thắc mắc trong tu luyện, rồi chơi với giống.

Có các nàng đến nhà thường xuyên, ngôi nhà nhỏ trở nên rộn ràng hơn. Tiếng cười nói như chuông hạc của các thiếu nữ như xua tan cái cảm giác lạnh lẽo của mùa đông.

Giống dùng nhị nữ để khiến các nữ hài khác không đến nhà quá nhiều. Tuy xoa hơi chút không được thật tâm nhưng như vậy cũng có người giúp mình đỡ đần mẫu thân, mình lại có thời gian để tu luyện hơn.

Giống mỗi ngày cũng bỏ ra chút thời gian để chơi đùa với các nàng rồi kiểm có đi ngủ để trốn vào tháp tu luyện. Đèn thì cũng vào tháp. Giống hoá tiểu tháp thành những hình hài nhỏ xiu khoa nhận ra để mọi người không chú ý.

Mỗi ngày như vậy thành một thói quen mà giống không hề hay biết, thời gian dần dần bình yên qua đi. Thời gian giống đến thế giới này lại càng nhiều hơn, cảm xúc dành cho mọi người càng thêm sâu đậm.

Đông qua xuân tới, từng bông tuyết ngừng rơi nhường chỗ cho khung trời xanh mới, những chồi non tách thân cây chồi ra hít thở, cành lá xanh mơn của những lá trúc khiến cho không gian đầy sức sống.

Thế là mùa xuân đầu tiên mà giống đến tu chân giới đang đến gần. Khắp nơi trong trang chẳng đèn, kết hoa. Người người, nhà nhà thi nhau dọn dẹp để đón tết nguyên đán.

Giống đã bỏ đi những chiếc áo bông ấm áp thay vào đó là chiếc áo mỏng cảm chiếc chổi quét dọn trong sân ngoài ngõ. Giống có chút háo hức vậy là đã lớn thêm một tuổi nhưng lớn cũng có chút chậm ah.

Nhìn nhị từ cảm chiếc chổi lớn hơn cả cơ thể mình quét dọn, Thanh Hà mỉm cười hiền dịu. Nàng con mình lớn lên và luôn khỏe mạnh, còn mọi thứ thì cứ thuận theo tự nhiên.

Nhị nữ đến mang theo những trái cây, món quà nho nhỏ rồi cũng xắn tay áo vào dọn dẹp nhà. Các nàng bây giờ không còn hay cạy khoé nhau như trước, đôi khi còn cười đùa vui vẻ. Cả nhà ai ai cũng vui. Nhị nữ vui vì các nàng đã được gia đình đồng ý sang đây mấy ngày tết, Thanh Hà vui vì năm nay tết nhà nàng có thêm người, giống vui vì thấy mẫu thân vui vẻ chỉ cần như vậy hiện tại với giống là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ta thật sự... Sẽ rất nhớ mẹ

Trúc gia trang như chìm trong sắc hoa, các đường đi trong trang đường mọi người treo lên những chiếc đèn lồng đỏ sắc sỡ. Các thiếu nữ thiếu hài mặc cho mình những bộ quần áo mới tung tăng cười đùa, khi thì vẩy tay mỗi khi giống đi qua.

Sáng sớm đầu năm giống nắm tay mẫu thân đi tảo mộ phụ thân, khác với năm ngoái năm nay đi bên cạnh còn có nhị nữ. Nhị nữ năm nay vừa sang tuổi mười ba, cái tuổi người ta đã coi là bắt đầu bước vào tuổi trưởng thành. Các nàng đi hai bên Thanh Hà, giống thì chạy tung tăng phía trước, trước đôi khi nhìn về chúng nữ vẩy tay vui vẻ.

Thanh Hà nhìn nhị từ vui vẻ nàng mỉm cười, nhìn sang chúng nữ nhu thuận đi hai bên nàng nào nàng ấy anh tư sáng ngời, ngũ quan xinh xắn. Nàng thỏ thẻ nói:

- khổ nhọc các con rồi!

Nhị nữ bẽn lẽn cười thưa:

- thăm thăm, khổ nhọc gì chứ là tự tụi con muốn đi mà

Nàng nhìn nhị nữ gật đầu. Bốn người một goá phụ tuổi đôi mươi, một mái tóc trắng búi cao được giữ bởi chiếc trâm ngọc với những nét chạm trổ tinh xảo. Tà áo xanh kín kẽ nhưng không dấu đi được nét đẹp tuổi thanh xuân của nàng, nàng rất đẹp. dáng người dong dong cao đôi chân thon dài, mông cong tròn vênh lên, một cặp núi đôi lớn ngất ngưỡng, đôi bàn tay trắng muốt với những ngón tay nhỏ thon dài.

Nhị nữ đi bên một thanh một tử, váy xẻ tà kẻ dài lộ ra đôi chân trắng dài, tuổi tuy còn nhưng những bộ vị đã hình thành lồi có lõm có, mái tóc đen dài chấm lưng. Tương lai có lẽ cũng là bậc mỹ nhân.

Nam hài đi trước tiếng cười như chuông bạc trong gió, nụ cười như mùa xuân đến.

Tổ đội này đi đến đâu từng ánh mắt nhìn theo đến đây, nhưng phần đa là ánh mắt nữ nhân. Nhìn nam hài từ, ở cậu có một sự cuốn hút kì lạ, lấn át mọi thứ.

Chạy nhảy một lúc giống trở về trong lòng tử vân nghỉ ngơi, bốn người đi vào sâu rừng trúc. Mộ phụ thân giống ở giữa rừng trúc, xung quanh mộ trúc đã được chặt đi tạo thành một không gian riêng biệt, trước được cắm một bảng gỗ nhỏ ghi hai dòng chữ:

- Tàn Nguyên Trí chi mộ. Người lập Tang Thanh Hà.

Bốn người dừng lại trước ngôi mộ đã được phủ một lớp lá trúc dày. Thanh Hà lại gần cúi người nhặt phôi đi những chiếc lá trên mộ, giống cũng làm theo mẹ, nhị nữ ở hai bên dùng cành trúc gạt đi lớp lá khô. Các nàng không dùng pháp lực mà làm cách của một phẩm nhân vì đó là sự thể hiện tôn trọng với người đã khuất.

Dọn dẹp xong xuôi, bốn người người đứng trước mộ. Thanh Hà quỳ hai chân xuống trước mộ, giống quỳ xuống theo mẹ, nhị nữ nhìn nhau ý nhị lui xuống. Thanh Hà thấy nhị nữ lùi ra sau, nàng cười nói:

- các con cũng quỳ xuống đi, người trong nhà cả.

- người trong nhà cả

Nhị nữ mắt tròn nhắc lại lời của Thanh Hà, lòng vui mừng đây chẳng phải là sự chấp nhận sao?? Nhanh chóng đáp lời:

- vàng thắm thắm

Nhị nữ quý xụp xuống. Nhìn nhị nữ Thanh Hà mỉm cười ý nhị, nàng bày biện đồ ăn từ chiếc giỏ mang theo ra trước mộ. Rồi cầm một bầu rượu và hai cái chén nhỏ đưa cho nhị tử.

Giống không có ý kiến về việc của nhị nữ, đưa tay đón lấy rượu và chén từ tay mẹ. Giống đặt hai cái chén xuống sát mộ rồi rót đầy.

Đội giống rót xong, Thanh Hà nhìn băng gổ nói:

- nguyên trí! Mọii đưa các con đến thăm chàng đây

Nói xong nàng dập đầu ba lần, ba người lạy theo sau nàng. Rồi đứng dậy lùi ra sau rồi đội nàng nói chuyện xong để trở về.

Nàng kể cho phu quân về những ngày cuộc sống của nàng và nhi tử ra sao, giới thiệu về nhị nữ rồi đứng dậy bảo các con dọn đồ rồi trở về.

Trên đường về giống và nhị nữ theo mẹ vào chúc tết các gia đình trong trang, về đến nhà trời cũng đã xẩm tối. Mọi người lại tất bật làm cơm.

Dùng cơm tối xong cùng quây quần bên nhau chơi đùa đến khuya, thì nhị nữ mới xin phép đi về. Thanh Hà bảo giống tiễn nhị nữ trở về vì nàng cảm nhận thấy về cuối ngày tâm trạng của cả hai có gì không đúng.

Giống vâng lời dắt tay hai người đi ra ngoài nhà, mẫu thân đã nhận ra thì sao giống không nhận ra chứ vừa đi giống vừa hỏi:

- hai tỷ có điều suy nghĩ sao, hôm nay đi mệt lắm ah??

Nhị nữ lặng im nắm tay giống đi ra từ nhà nghe giống hỏi vậy:

- không, không mệt chỉ là...

Trúc Ngọc ngần ngừ nửa muốn nói nửa không. Từ vân cướp lời nói, nàng vốn mạnh bạo hơn trúc ngọc

- mai hai ta cùng với những người khác trong thôn phải đi vào nhiên lam thành tham dự tuyển chọn đệ tử của các tông môn, có lẽ cũng phải đi vài ngày.

Giống tưởng chuyện gì mỉm cười nói:

- đây là chuyện tốt, các tỉ phải vui lên chứ sao lại buồn???

- chúng ta sẽ rất nhớ đệ. Ta thật sự... Sẽ rất nhớ đệ

Nhị nữ mà lời thỏ thức. Giống ngăn tò te nhìn chúng nữ, khó xử, đành nói:

- nếu nhớ đệ, các tỉ phải làm thật tốt nếu không đệ sẽ rất buồn.

Nhị nữ nghe vậy gật đầu kiên định. Từng người ôm giống vào lòng rồi kêu giống nhanh trở vào nhà kéo cảm lạnh. Giống nhìn bóng từng người khuất sau rặng trúc thì lắc đầu lầm bầm:

- đều là nữ nhân tốt cả, lão thiên ah thích trên ngời vậy sao???

Giống chẳng muốn nghĩ nhiều, mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên đi. Đường đến đầu ất sẽ thẳng, nữ nhi thì mặc kệ nữ nhi. Quan trọng nhất vẫn là mẫu thân. Giống quay người chạy tung tăng về vừa chạy vừa gọi:

- mẫu thân, mẫu thân. Minh minh nhớ người.

Thanh Hà nhìn nhi tử chạy lại thì cười hạnh phúc cúi người đón nhi tử vào lòng mình. Giống dụi đầu vào ngực mẫu thân, ở trong lòng mẫu thân vẫn luôn là hạnh phúc nhất sự hạnh phúc ấy sẽ đi theo giống suốt cả cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Điều quan trọng vẫn là thần thái

Nhiên lam thành là thành trì gần nhất trúc gia trang, hàng năm tam tông tứ môn cùng các môn phái lớn nhỏ của Đông vực đều đặt địa điểm tuyển chọn đệ tử ở đây để tìm kiếm đệ tử cho tông môn của mình.

Đồng vực thập nhị thành, thập nhị điểm tuyển chọn, mỗi lần tuyển chọn phải mất khoảng thời gian bốn đến năm ngày tính cả thời gian đi lại, ngủ nghỉ.

Từ ngày nhị nữ đi cũng đã sang ngày thứ tư, mấy ngày này giống không tu luyện vì đang là tết nguyên đán mà. Giống muốn dành thời gian bên mẫu thân nhiều hơn, thỉnh thoảng cũng có đi ra ngoài chơi nhưng phần lớn là ở nhà nhiều. Khi ngồi chơi với đám hài tử theo gia đình đến chúc tết, khi thì cùng mẫu thân đi tết các nhà khác trong trang.

Tuy nhị nữ đi nhưng chẳng có ai đến làm phiền giống quá nhiều, chắc vì uy vọng của các nàng ở trong lứa hài tử rất lớn. Nhị linh căn cơ mà!

Giống nằm vắt vẻo trên sạp một mình, mẫu thân đi sang nhà mấy vị thăm thăm đầu trang buồn đưa lê bán đưa chuột chắc cuối chiều mới về.

Giống tay đặt lên trán, một tay buông thõng ra ngoài sạp. Cổ tay phe phẩy quang mang linh lực, thay đổi khi vàng, khi xanh, khi đỏ. Đầu thì ngẫm nghĩ.

- từ khi ta đến đây cũng đã bốn, năm tháng rồi nhưng có vẻ sự yêu thích của chúng nữ đối với ta ngày càng kì lạ sao vậy nhỉ???

Giống tay vuốt trán đưa xuống sờ sờ khuôn mặt:

- khuôn mặt nhỏ bé này.... Ừm... Đẹp thật có chút dễ thương nhưng không thể thái qua như vậy được.

Ngẫm nghĩ sờ sờ tuy có hơi chút tự mãn về khuôn mặt nhưng giống phủ định ngay. Một đứa trẻ dù có đẹp đến đâu thì không thể thu hút mọi lứa tuổi như vậy được. Giống nội thị thân thể:

- có lẽ do tu luyện từ sớm linh khí gột rửa thân thể nên tạo nên tạo nên sự thu hút, sự mềm mại sức sống của mộc, nóng bỏng cuốn hút của hỏa, sắc bén cứng cỏi của kim.

Ừm còn gì nữa nhỉ???

- ah đây là huyết mạch

- huyết mạch màu đỏ chủ đạo có đôi chút sắc vàng, hồng nhạt phớt phớt trắng. Huyết mạch gì mà kì dị thế này??

Lần đầu tiên giống thấy thứ huyết mạch pha trộn như vậy thì ngẫm nghĩ:

- màu đỏ là huyết mạch nhân loại thì là đi chuyển từ phụ mẫu rồi

- sắc vàng này có chút quen thuộc đó là gì nhỉ??

Giống trầm tư sắc vàng trong huyết mạch mang lại cho giống một cảm giác rất quen thuộc như từng gặp đã biết chợt giống thốt lên:

- cha long, là cha long Huyết mạch của người. Vậy thì hồng nhạt này là của mẹ Âu cơ sao?? Phải chăng là nguyên nhân ở đây??

Truyền thuyết kể rằng sau khi cha Long mẹ Lạc, khai thiên lập địa thì sinh hạ trăm con, năm mươi xuống biển, năm mươi lên non. Từ đó hình thành nên Đại Việt ngày nay. Dòng máu lạc hồng, nòi giống rồng tiên, chẳng trách chẳng trách.

- huyết mạch rồng tiên, huyết mạch được vạn người đại Việt tín ngưỡng ah. Huyết mạch cao cấp thuộc hàng bậc nhất trong thiên địa

Giống gật gù ánh mắt sáng tỏ:

- ta không thể làm ô danh huyết mạch này được.

Tâm trạng thoải mái hẳn khi biết được nguồn con giống cười thoải mái đùa bản thân:

- nguyên nhân đã rõ, nhưng quan trọng vẫn là thần thái ah hahaha...

Chợt nghe thấy tiếng bước chân từng đàng xa vọng lại giống ngừng cười

Từ khuất sau bụi trúc trước cổng, tay dừng huy động linh lực lại, đầu ngêng lên nhìn một bóng xanh thiết tha là mẫu thân về rồi.

Giống bật dậy từ trên sạp xuống đất chạy đến phía mẹ mà quên cả đi giày vừa chạy vừa hô:

- mẫu thân, mẫu thân

Thanh Hà đi ra mấy nhà đầu trang ngồi Hàn huyên uống trà, những chẳng ngồi lâu được mấy, được hai ba giờ thì cũng đứng dậy ra về vì lo nhị tử ở một mình. Mới đến rặng trúc trước nhà không xa thì nghe thấy tiếng cười non trẻ của con phát ra như kịp hiểu nguyên do thì thấy nhị tử vui mừng hô to hô nhỏ chạy đến nàng Giang tay đón lấy nhị tử, khẽ đưa môi xinh thom vào má con.

Giống nhào vào lòng mẹ thủ thủ:

- mẩu thân, mình mình nhớ người!

Nàng mỉm cười hiền hoà xoa đầu giống treu đùa:

- vừa nãy cười cao hứng lắm cơ mà, giờ lại kêu nhớ mẩu thân. Mình mình hư lắm nhé! Nói dối mẩu thân.

- mình mình ngoan, thấy mẩu thân về mình mình cười cao hứng mà!

Giống nói giọng nũng nịu dụi mặt mặt vào lồng ngực cao vút của mẩu thân. Thanh Hà ôm chặt con vào nhà mà trong lòng hăng phúc dạt dào

- mẩu thân cũng nhớ con.

Nữ nhân của thế giới này có lẽ có hứng thú lớn với giống bởi vì huyết mạch giống mang trên người bởi về ngoài của giống nhưng nữ nhân này dù giống không mang huyết mạch đó hay có về ngoài xấu xí thì nàng vẫn yêu thương giống. Giống biết và giống cũng yêu thương nữ nhân này vì nàng là mẩu thân giống là sự liên kết máu thịt.

**

" trên thế gian này, tình mẫu tử đó là thứ tình cảm cao quý nhất. Hãy nói và thể hiện tình yêu của bạn đến với người. Ngay khi còn có thể. "

chúc mừng ngày 8/3/2018

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Sau này lớn lên, chàng có thể lấy ta không??

Giống thức dậy khá sớm, vươn vai hít thở giữa sân. Mẩu thân vẫn còn đang ngủ trong giường, giống không gọi người mà để người ngủ thêm một lúc.

Giống diễn luyện một bộ võ cổ truyền lưu hành tại đại Việt gồm các bài:

Thập tự quyền: thế võ tung ra những đòn thế liên hoàn quền cước tứ phía, gây sát thương đơn mục tiêu.

Long hổ quyền: Liên tục tung ra nhưng đòn công kích mạnh mẽ dồn ép đối phương lâm vào thế hạ phong. Long hổ quyền, quyền kinh mạnh mẽ có thể đối phương choáng váng sát thương đơn mục tiêu

Thập thế bát thức quyền: Liên tục tung ra thập quyền đầu vào vùng ức đối phương làm đối phương nghẹt thở đồng thời kết thúc bằng bát cước vào mặt đối phương làm cho đối phương hoàn toàn mất tự chủ rơi vào trạng thái hôn mê.

Hạc quyền: là quyền thế phòng theo hạc cầm có thể công mạnh mẽ uyển chuyển đẹp mắt với các đòn đấm với kinh lực mạnh mẽ gây nên sát thương diện rộng ảnh hưởng sáu mục tiêu xung quanh, phạm vi sát thương năm trượng

Diễn luyện một lúc, giống thu công thiệt mạnh. Tuy quyền pháp của thường nhân Hạ giới nhưng khi kết hợp với thu phát linh lực thì hiệu quả chẳng thua kém công pháp tu tiên. Phàm nhân đại Việt ta nếu có thể tu luyện thì thiên tài đâu có thiếu.

Ngoài quyền cước thì còn có song kiếm, thương đao, nhưng thứ giống mong chờ và thích thú nhất chính là côn pháp, vũ khí yêu thích của giống. Nhưng có lẽ phải đợi lớn lên chút mới có thể tập luyện được.

Giống có hơi chút tiếc nuối vì còn quá bé, giống trở vào nhà. Bởi giống phát hiện mẩu thân đã dậy, giống chạy vào quanh quần dưới chân mẩu thân, đợi mẩu thân rửa mặt, thay y phục cho mình. Tuy thân thể còn bé nhưng giống đã có thể tự làm hết mọi việc mà mình muốn nhưng giống vẫn để mẩu thân làm cho mình. Phần vì giống muốn giữ bí mật để không quá làm người khác chú ý phần nhiều hơn là mẩu thân vui vẻ.

Ngay cả tắm giống cũng tắm cùng mẩu thân, mẩu thân giống có một thân hình đẹp mà mọi nữ nhân ao ước, nam nhân thèm muốn. Mẩu thân cao khoảng thước bảy, làn da trắng muốt, đôi chân thon dài với cổ chân nhỏ, móng to cong vênh lên thách thức mọi ánh nhìn, eo con kiến nhỏ, bộ ngực lớn nhưng không xệ mà căng tròn mềm mại với hai núm vú lớn hồng hào, chiếc gầy nhỏ, bờ vai xinh. Thân hình đồng hồ cát tiêu chuẩn, có thể nói khuôn trăng đầy đặn nét ngoài nở nang.

Mỗi khi nhìn thấy thân hình mẩu thân, giống luôn tự hỏi phụ thân mình là người như nào mà có thể khiến một đại mỹ nhân như vậy đổ gục.

Giống với mẩu thân ăn sáng xong thì như thường ngày mẩu thân dệt lụa bên hiên, khi thì làm việc vặt trong nhà mẩu thân mặc một bộ y phục xanh giản dị, hơi rộng để khuất lấp đi những bộ vị quyến rũ trên cơ thể, ống tay áo được xắn lên đến khuỷu lộ ra một một cánh tay nhỏ với những ngón thon thả. Giống thì quanh quần vui đùa một chút rồi đi xin đi chơi khuất trong rừng trúc. Nhìn quanh không có ai rồi gọi tiểu tháp tiến vào tháp, thu nhỏ tháp lại thành một

hạt bụi rơi trên tầng lá trúc khô.

Giống cứ thế tu luyện ở trong tháp rồi tính giờ để trở về trước khi bắt đầu xẩm tối.

Ăn cơm tối xong thì cùng mẫu thân tắm tấp, rồi mẫu thân đi sang nhà hàng xóm thăm thềm nói chuyện thì Giống ở nhà một mình. Trước đây thì giống khi thì tu luyện khi thì diễn luyện quyền pháp đơn giản không thì mang sách của phụ thân ra nằm sạp đọc. Khi nhị nữ bắt đầu đến nhà, giống chơi đùa với họ, nghe họ kể chuyện, nhìn họ diễn luyện.

Tối nay giống nằm đọc sách trên sạp, không luyện quyền vì lúc chiều khi đi ra ngoài tu luyện. Giống nghe thấy tiếng ồn ào chúc tụng ở phía xa chắc là nhị nữ cùng những người đi dự tuyển đã về. Đoán các nàng có thể đến bất cứ lúc nào nên không luyện quyền nữa để tránh bị phát hiện.

Trúc Ngọc tham gia dự tuyển thật ra đã về từ đầu giờ trưa. Mặc dù nàng rất muốn qua gặp giống nhưng gia đình tổ chức ăn mừng việc nàng được nhận vào tông môn tu luyện nên nàng không thể tránh đi được, buổi tối thì nghe phụ mẫu, thúc bá trong nhà dặn dò. Mãi mới xong nàng mới được rảnh rang mà đi.

Đi ra đến cổng thì nàng bắt gặp từ vân đang đi từ đầu trang lại, nàng đứng đợi cùng từ vân cùng đi. Quan hệ hai nàng từ ngày hôm đó hoà hoãn hơn rất nhiều, xu hướng như thân thiết hơn.

Nhị nữ vừa đi vừa nói chuyện ngày mai đi đến tông môn, kể lại những chuyện ngày trước mình tranh cãi như thế nào, đánh đấm ra sao. Hai người người câu kẻ cười đùa vui vẻ, nhưng càng đến gần nhà giống thì tâm trạng càng rối bời.

Đến trước chiếc cổng nhỏ bằng tre trước nhà, nhị nữ thấy thân ảnh bé nhỏ ấy, đang ngồi đọc sách trên sạp nhỏ, thân ảnh mà mắt ngày nay luôn quanh quẩn trong tâm trí mình, bất giác mắt đã nhoè lệ. Chỉ mới ngày thôi đã nhớ như vậy, sau này xa cách thì biết làm sao??

Nhị nữ mở cánh cửa tre bước vào. Giống đang tập trung nghe tiếng mở cửa thì bỏ sách ra nhìn thấy chúng nữ, thì mỉm cười nhảy xuống chạy nhào vào lòng từ vân,

Từ vân một thân thanh y ôm giống vào lòng thật chặt như sợ chỉ là ảo mộng. Trúc Ngọc không gan tị đưa tay xoa đầu giống nói:

- từ vân chúng ta ra sạp nói chuyện đi

Từ vân gật đầu bế giống trong lòng theo sau Ngọc tiến về sạp đặt giống ngồi trên sạp rồi hai nàng ngồi hai bên. Cát ba nhìn về phía rìa trúc xanh đang rì rào trong gió, chưa một ai cất lời.

Một lúc lâu. Giống thấy không khí hơi trầm lắng cất giọng nói:

- hai ti dự tuyển thế nào? Tốt chứ

Từ vân cầm tay giống vuốt ve nói thỏ thẻ:

- tốt chứ. Đệ biết chúng ta là ai mà!

Giống gật đầu, nhị linh căn, mười ba tuổi trúc cơ. Thiên tài như vậy nếu không được nhận thì mấy tông môn này là bọn bỏ đi.

Trúc Ngọc bế giống vào lòng nói nhỏ:

- ngày mai chúng ta phải theo họ đến tông môn tu luyện, có lẽ rất lâu mới có thể trở về với đệ

Nàng nói mà những giọt lệ rơi trên đôi mi cong từ lúc nào không biết, từ vân bên cạnh mắt Ngọc đã ướt nhoè.

- thật ra hôm nay ta qua đây là vì nhớ đệ, một nửa là muốn hỏi đệ, hỏi đệ sau này lớn lên... Sau này lớn lên..hức hức...

Trúc Ngọc giọng run lên không thành tiếng. Nàng đưa tay ngọc của mình lên lau đi khoé mắt kiên định hỏi:

- sau này lớn lên đệ có lấy ta không???

Ngập ngừng ngẫm nghĩ nàng sửa lời:

- sau này lớn lên chàng có thể lấy ta không??

Nói rồi nàng đặt giống đứng trên sạp nhìn thật sâu vào mắt giống, nàng chờ đợi, từ vân ngồi bên kia cũng chờ đợi vì câu hỏi trong lòng nàng cũng như vậy.

Ở ngoài kia hàng trúc lặng im như tiếng lòng của tiểu thiếu nữ, chờ tiếng gió xôn xao của người thương.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Từ giờ thiếp là của chàng

Những thiếu nữ tuổi mười ba nói chuyện tình yêu nam nữ với một hài tử ba tuổi. Nếu người lớn nghe thấy có lẽ cười dài và cho đó là trò chơi của trẻ con, trò phụ thê.

Nhưng giây phút này nơi sân nhà nhỏ của giống, chuyện kì lạ đó đang diễn ra và nó không phải là một trò đùa. Nhị nữ khẽ lau giọt lệ lăn trên má, nhìn giống chờ đợi câu trả lời. Không ai thúc dục, chẳng ai nói gì chỉ nhìn về nam hài đứng trước mặt mình.

Giống hơi thần thờ vì nghe câu hỏi ấy, vốn chỉ cho là sự yêu thích của nhị nữ dành cho mình, chỉ dừng lại ở mức thích thú của người lớn dành cho trẻ nhỏ một đứa trẻ hơi đặc biệt một chút thôi. nhìn thấy lệ rơi từ những đôi mắt ngọc, trên khuôn mặt vẫn còn mang nét thơ ngây, thiên thần của nhị nữ. Giống biết nhị nữ đang nói thật và thật sự mong đợi vào câu trả lời của mình.

Trò đòi mà trong lòng hơi khó xử nhìn nhị nữ thật sâu, không đành lòng làm họ khó xử giống gật đầu nhĩ nha nói:

- lấy chứ, đệ lấy cả hai tí

Giống đưa tay lay dòng lệ trên mặt nhị nữ

- các tỷ đừng khóc nữa. Mẫu thân về thấy tương đệ bắt nạt các tỷ, lại roi đít đệ đấy.

Giống gờn nhị nữ, nhị nữ nhận được câu trả lời của giống vui mừng lau vội đi khuôn mặt nhỏ xinh. Nghe giống nói gờn thì cười toe.

Giống hỏi nhị nữ về cuộc dự tuyển tông môn. Từ vân nhớ lại

- dự tuyển của tông môn được mở mỗi năm một lần, tuyển các đệ tử từ mười ba tuổi trở lên, gồm có hai vòng là trắc thí linh căn, một vòng là thực chiến với khôi lỗi. Ta với tiểu Ngọc đều trọn vẹn vượt qua và cùng Bái làm môn hạ bách hoa tông một trong tam tông. Ngay mai những đệ tử được nhận Sẽ quay về tông môn và ở tại đó tu luyện.

- đệ tử mới phải tu luyện luyện đến nguyên anh kỳ mới được rời tông môn ra ngoài, hoặc là đi làm nhiệm vụ ở những nơi chỉ định có giới hạn thời gian.

Giống nghe chăm chú đây ít nhiều là những điều giống cần tìm hiểu giống hỏi:

- bách hoa tông này là tông môn như thế nào??

Trúc vân trả ôm giống lại trong lòng mình nói:

- bách hoa tông là một trong tam tông nằm giáp biển đông hải, một mặt giáp với giao đới Bắc thú. Tông chủ là đại năng hoá thần kỳ

Hoá thần kỳ cũng được coi là rất mạnh đây giống ngẫm nghĩ giờ mình mới luyện khí ah, hấn phát tay cái là mình bẹp dí luôn rồi.

- các tỷ phải cố gắng tu luyện đây

Giống nói giọng dạn dò. Chúng nữ gật đầu Từ Vân cười gờn:

- phải cố gắng chứ, vậy mới mau gặp lại đệ được.

Giống ra vẻ dỗi dối hất tay từ vân đang bẹo má mình:

- muốn ta cười tỷ, mà còn gọi ta là đệ sao??

Nhị nữ nhìn giống hờn dỗi, nhìn nữ cười nói:

- chúng thiếp biết rồi! Thưa chàng. Hihi..

Giống gãi gãi đầu nói:

- không có ai thì gọi vậy được nhưng đông người thì không thể ah.

Nhị nữ nhìn nhau, quay sang nhìn giống

- vậy gọi như thế nào???

Giống ngẫm nghĩ

- gọi thẳng tên đi, còn ta vẫn gọi là tỷ ah

- mình mình, lại đây ta ôm nào

Từ vân ôm lấy giống, đưa đầu giống dí vào bầu ngực sữa của mình day day ranh mãnh nói.

Giống bị hành động của từ vân làm cho không nói nên lời đành chịu trận từng luồng hơi nữ nhân thanh thoát xộc vào miệng làm mặt giống đỏ lựng.

Nhị nữ cười vang cả sân. Ba người cười đùa vui vẻ, nhưng cuộc vui nào rồi cũng đến lúc phải tan. Cả hai nàng phải trở về chuẩn bị để mai rồi đi.

Từ Vân nhìn giống dịu dàng nói:

- chàng phải nhớ những gì đã nói hôm nay. Chàng đừng quên thiếp, rất nhanh thôi thiếp sẽ trở về và bắt chàng thực hiện lời hứa hôm nay.

Nàng nghiêm túc nói rồi đưa tay ngọc ngà nắm lấy tay của giống luồn qua lớp y phục của mình đặt hẳn lên nhũ phong Giống nhìn hành động của nàng sững sờ, theo phản xạ tay nắn nắn ngón đôi nhỏ trên trên thảo nguyên. Mặt nổi lên một hồi lúng túng.

Từ Vân bị giống nắn mà dần dần má hồng lên nàng nói với giọng mà nàng không biết có phải của mình không nữa

- từ giờ thiếp là của chàng. Chỉ là của chàng thôi!

Nói rồi nàng vội vàng bỏ chân xuống sạp xấu hổ chạy biến về nhà. Giống ngẩn ngơ nhìn theo dáng người đó mãi khi khuất tầm mắt.

Trúc Ngọc nhìn hành động của hai người mà bụm miệng cười hihi

Giống nghe tiếng cười mới hoàn hồn quay lại xấu hổ. Nhưng giống bị Trúc Ngọc tấn công bất ngờ, nàng đưa đôi môi anh đào của mình đặt lên môi nhỏ của giống rồi chạy mất hút.

Giống ngẩn ngơ một hồi rồi vỗ trán

- Haizzz, chỉ mong tất cả đối với các nàng chỉ là xung động nhất thời. Rồi mai ra ngoài kia thiếu niên anh hùng lớp lớp các nàng Sẽ tìm được hạnh phúc thật sự của mình.

Giống nhìn ra ngoài rặng trúc cười hạng phúc rồi chạy nhào vào lòng một nữ nhân thành thực.

- mẫu thân! Con nhớ người.

Thanh Hà ôm giống khề thơm lên đôi má nhỏ. Đôi cánh cửa khép lại, màn đêm tĩnh mịch bao trùm cả trúc gia trang.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhị nữ rời đi

Trúc gia trang hôm nay mọi người dậy từ sớm, khi những cây trúc xanh còn được phủ mình trong sương lạnh. Từ khắp nẻo đường trong trang, tiến về cổng trang để đưa tiễn nhị nữ.

Đây là lần đầu tiên tại trúc gia trang có người được nhận vào tam tông tứ môn nên mọi người rất háo hức, vì nếu như nhị nữ tu luyện thành công trở về trang sẽ có thêm hai cường giả. Sự an toàn của trang sẽ được nâng cao hơn, ca nếu như nhị nữ thể hiện xuất sắc trong tông môn thì được tông môn đó bảo hộ.

Nhị nữ đứng giữa vòng vây của gia đình và mọi người cảm tạ lại từng lời chúc phúc, từng lời dặn dò nhưng tâm trạng đang ở một nơi khác. Ánh mắt đôi khi liếc tìm kiếm một thân ảnh.

Các nàng có chung một sự lo lắng, rằng hành động của mình tới qua có làm phụ quân không vui, làm người không đến đây sáng hôm nay. Tìm kiếm nhưng chẳng thấy, tâm trạng tụt dốc ngàn ngọ.

Thanh Hà và giống cũng biết hôm nay nhị nữ đi nhập môn nên cũng có ý tới chào tạm biệt. Nhưng vì nhà cách hơi xa nên đến nơi đã thấy đám đông dân trang đã đang vây quanh một đoàn ở cổng rồi. Mọi người biết Thanh Hà đến thi đấu, quay ra chào hỏi. Nhị nữ thì tâm trạng thấp lại được kéo lên, nghĩ đến tới qua, thấy giống nhìn mình cười thì mặt đỏ bừng xấu hổ, hận không kiếm được lỗ để chui xuống.

Trúc thanh thấy Thanh Hà và nhị nữ từ đến thì tiến lại chấp tay nói:

- tằm nướng từ đến rồi, cảm ơn muội thời gian qua đã dạy bảo Ngọc nhi.

Thanh Hà nhì Trúc thanh tiến đến nói như vậy thì đáp lời:

- Trúc đại ca khách khí rồi! Nó cũng như con cháu của muội, Muội đâu có hướng dẫn được gì.

Trúc thanh gọi với tiểu Ngọc lại phía mình. Trúc Ngọc nghe thấy phụ thân gọi thì cùng với tiểu vân tiến đến chỗ Thanh Hà và phu quân vui vẻ nháy mắt với giọng nói:

- vẫn an thăm thăm

Thanh Hà gật đầu nói:

- Ngọc nhi, vân nhi nhớ chú ý bảo trọng thân thể, tu luyện cố gắng không cầu nhanh mà phải ổn trọng giữ vững trụ cột. Cảm ngộ thuộc tính phải làm nhiều hơn Sẽ tốt cho việc vận dụng linh lực.

Nhị nữ cung kính, cúi đầu lắng nghe. Giỡn à mẹ chồng dạy bảo phải nghe chứ, không thì gia pháp có ngay. Nghe dạy bảo xong nhị nữ kéo giống ra một góc đe dọa:

- chàng nhớ giữ lời đấy

Trúc Ngọc giờ ngón tay đưa qua, đưa lại trước mặt đe dọa

- chàng ở nhà đừng có lằng xằng, thiếp Sẽ bảo tiểu linh qua chú ý đến chàng đó.

Giống nghe nhị nữ người đe, người nạt thì cười khở gật đầu. Nhị nữ truyền tay nhau ôm giống vào lòng, có đôi chút thốn thức. Có lẽ rất lâu rất lâu về sau các nàng mới có thể gặp lại phu quân.

Các nàng đang bịn rịn thì Trúc Thanh gọi với lại, đã đến giờ phải đi. Ông Sẽ là người hộ tống nhị nữ đến lam nhiên thành, từ đây sẽ có người phụ trách tông môn đưa họ về Tông.

Nhị nữ đưa giống trở về trên tay Thanh Hà rồi cúi đầu chào nàng, các nàng quay lại tiến về phía Trúc Thanh. Tiến lên xe ngựa ở cổng, xe dần dần lăn bánh các nàng vén rèm cửa lên vẫy tay chào tạm biệt mọi người, nhìn thật lâu về phía giống cho đến khi trúc gia trang khuất khỏi tầm mắt, khẽ đưa tay ngọc lên lau giọt lệ trên mi, chiếc rèm buông xuống.

Giống và mọi người vẫy tay chào nhị nữ rồi trở về với công việc hàng ngày của mình. Mặc dù nhị nữ đã đi những các hài tử cũng không đến làm phiền giống có lẽ vì trước nhị nữ đã nhắc nhở họ.

Đúng như lời Trúc Ngọc đe dọa, vài ngày sau Trúc Linh hài tử nhị linh lần trước, hay sang nhà giống hơn nhưng không nhiều mà thi thoảng mới sang vì nàng nàng còn phải tu luyện.

Giống thi thoảng cũng vui đùa cùng nàng đôi chút rồi tập trung tu luyện hơn vì thiếu đi nhị nữ nên cũng có nhiều thời gian hơn. Giống khá là hài lòng với điều này, nhưng phải nói thật là có đôi chút nhớ nhị nữ, khoảng thời gian nhị nữ còn ở tiếng cười đùa luôn vui vẻ rộn ràng.

Thời gian cứ dần trôi đi, xuân qua rồi Hạ tới với những cơn mưa chóng vánh và mát lạnh, giống cứ lớn theo từng ngày, cũng đã tu luyện đến luyện khí tầng tám, tam quyết cũng được thăng lên một tầng, giống càng quyết tâm hơn vì điều đó có nghĩa là giống càng tiến thêm một chút nữa đến việc có thể khai mở được tiểu thập bảo thiên tầng hai, giống lại sắp sửa có thêm người bạn đến cùng quê hương với mình. Đó là Thạch sanh kẻ đi săn huyền thoại và hai con Hạ cấp thần thú, nếu đúng như lời cha long đã nói trên thần sơn thì cả ba một người hai thú này Sẽ có tu vi nguyên anh kỳ đó sẽ là trợ lực lớn đối với giống trong thời gian này. Và cũng là thời khắc giống bắt đầu bước chân vào hoàn thành sứ mệnh thần sơn" khai mở tu chân, đập phá thần giới".

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Hoả linh thạch

Từ ngày nhị nữ rời đi đã sang tháng thứ tư trời đã sang hè, tháng của những cơn mưa rào bất chợt. Bầu trời trong xanh, những đám mây trắng như hài tử đùa giỡn với gió trên không trung, trúc gia trang như được khoác lên mình bộ y phục mới có sắc áo xanh của những lá trúc và cài lên những khóm hoa mùa Hạ nở rộ, tiếng chim hót như những bài hát du dương làm khung cảnh thêm phần thanh nhã.

Như mọi khi, giống đã dậy từ sớm tham lam hít vào lồng ngực làn không khí tươi mới. Khẽ xuống tấn diễn luyện quên pháp quen thuộc, quyền kinh cước đá thân di chuyển hài hoà, linh lực thay đổi theo từng động tác của cơ thể khi sắc xanh, khi vàng kim, khi hoả hồng diễn luyện xong thu công hài lòng.

Gần bốn tháng giống đã tu luyện đến luyện khí tầng tám sự nắm bắt linh và vận chuyển linh lực trong cơ thể ngày càng thuần thực hơn, nhưng tốc độ tu luyện quả thật là một vấn đề nói là bốn tháng nhưng trừ đi hoạt động sinh hoạt hàng ngày thì mỗi ngày giống dùng một nửa để tu luyện ở trong bảo tháp vậy tức là để lên luyện khí tầng tám giống đã phải tu luyện trong thảo mười tháng thời gian

- tốc độ tu luyện càng ngày càng chậm tăng tiến, có lẽ ta phải tìm cách khác thôi. Đan dược cái này khó kiếm ah, nơi linh khí sung túc càng khó, song tu ươm cái này hơn cả khó giờ chưa thể làm, làm được gì bây giờ nhỉ??

Đang mải mê suy nghĩ nghe thấy tiếng bước chân trong nhà là mẫu thân người đã dậy giống chạy vào với người.

Ăn uống sửa soạn xong giống cùng mẫu thân mang số lụa đã dệt được đến trúc gia để gửi họ mang vào lam nhiên thành bày bán vì trúc gia có cửa hàng ở trong đó.

Đến trúc gia gửi lụa Mẫu thân nói chuyện hàn huyên với trúc thanh và trúc phụ nhân, giống chơi đùa với tiểu linh ở sân thì thấy tiếng bước chân chạy dồn dập từ phía ngoài vào một tráng hán với khuôn mặt góc cạnh có bộ râu xồm vừa chạy vừa thất thanh kêu:

- trang chủ, trang chủ có chuyện...

Giống nhận ra đây là người trong đội ngũ săn bắn, vội vàng như vậy có chuyện gì sao??? Giống ngừng chơi chạy vào sảnh hóng

Thanh Hà cùng phụ phụ trúc thanh lúc này cũng đã nghe thấy tiếng kêu, vốn Thanh Hà muốn cáo từ đi về nhưng Trúc Thanh giữ lại, nàng cũng hiểu kì là có chuyện gì nàng bề nhĩ từ từ ngoài chạy vào lòng nhìn hán tử vừa đến trong sảnh.

Đó là Mạnh cường thành viên đội săn bắn cùng với nguyên trí trước đây mối quan hệ với nhau cũng được coi là khá thân thiết, nay đã là đội phó. Mạnh cường chạy vào sảnh thấy phụ phụ trúc thanh còn có một người nữa là Thanh Hà thì chấp tay chào

- tằm nương tử cũng ở đây??

Thanh Hà mỉm cười gật đầu nói:

- mạnh ca có gì báo với trang chủ thì cứ nói đi, đừng quan tâm đến ta

Mạnh cường gật đầu đáp lại rồi thưa với Trúc Thanh:

- Trang chúng ta có phát hiện ở đèo mã phục

Thấy không phải tin thương vong thì Trúc Thanh nhẹ gật gù ý bảo Mạnh cường nói tiếp

- chúng ta đuổi theo hỏa nha thú qua đèo mã phục thì phát hiện một sơn động, ở trong đó có một yêu thú bảo hộ. Nó bảo hộ những viên đá này

Nói xong mạnh cường tay móc từ trong túi ra mấy viên đá lớn nhỏ khác nhau cho Trúc Thanh.

Trúc thanh cầm hoá thạch trong tay nhìn kĩ, viên đá toàn thân hoá sắc, có thể cảm nhận được hoá linh khí tỏa ra. Hắn ngẫm nghĩ hắn không biết đây là đá gì.

Giống nhìn viên hỏa thạch phát hiện ra những viên đá này có điểm kỳ lạ. Thanh Hà nhìn Trúc Thanh đang xem xét viên đá thì nói:

- trúc huynh có thể cho ta xem một chút không??

Trúc Thanh nhìn hoá thạch ngẫm nghĩ nhưng không biết thì nghe giọng Thanh Hà cất lên, hắn nghĩ đúng ah còn có Thanh Hà ở đây, hắn bảo mạnh cường đưa hỏa thạch cho nàng. Rồi chờ đợi nàng

- muội có kiến giải gì không??

Nàng cầm viên nhìn một lúc ngẫm nghĩ nói:

- đây là hoá linh thạch, chính xác là Hạ phẩm hoá linh thạch

- hoá linh thạch sao?

- đúng hỏa nguyên thạch, là những viên đá chỉ xuất hiện ở trong hỏa sơn. Vốn là những viên đá bình thường nhưng do hấp thụ hỏa linh khí phát ra ở hỏa sơn lâu năm mà chứa hoá linh khí. Người tu luyện hỏa hệ có thể hấp thụ hỏa linh khí này để tu luyện, hiệu quả tuy thuộc vào phẩm cấp.

Trúc Thanh, Mạnh cường nghe nàng giảng giải mà vui mừng

- yêu thú bảo hộ là yêu thú gì tu vi ra sao?

Mạnh cường thấy nàng hỏi thì nói:

- Hoà kim sư kim đan trung kỳ

- kim Đan trung kỳ bảo hộ thì hiển nhiên không thể chỉ là có một vài viên như vậy được nếu ta đoán không lầm đây là một mỏ hạ phẩm hỏa linh thạch, có khả năng có trung phẩm không biết chừng

- tần nương tử phán đoán như thần trong động mà chúng ta phát hiện rất nhiều hỏa linh thạch này, chỉ là có yêu thú nên chúng ta chỉ nhặt vài viên về thôi.

Trúc thanh nhìn viên đá trong tay mình nghe màn đối đáp giữa hai người ngẫm nghĩ rồi nhìn Thanh Hà hỏi ý:

- Thanh Hà muội nghĩ ta nên sử lý mỏ hỏa linh thạch này như thế nào???

- hỏa linh thạch này tuy chỉ là hạ phẩm nhưng đối với người dưới kết đan tu luyện rất hiệu quả, khai thác về phân phát cho đám hài tử tu luyện là một việc tốt. Phần mang đi bán thu lợi cũng không tệ. Nhưng làm việc bí mật một chút, đạo lý mang Ngọc mắc tội chắc huynh hiểu?? Nếu bị phát hiện thì dứt khoát vứt bỏ thì hơn.

- được, ta hiểu

Trúc Thanh nghe vậy hẳn cũng hiểu việc này không thể để người khác biết được, nếu người khác biết thì cũng chỉ biết lui thôi trúc gia trang không đủ sức để đua chen với người khác.

Giống nhìn viên hỏa linh thạch trong tay mẫu thân, liền cầm lấy yêu thích nói:

- trúc bá bá cho mình viên này chơi đùa được không??

- được mình cứ cầm lấy đi.

Nói rồi trúc thanh quay qua nói với mạnh cường bảo hấn dẫn đường đến mỏ hỏa động.

Giống và Mẫu Thân thì cũng cáo từ đi về. Giống có chút háo hức muốn thử luyện hoá hấp thu hỏa linh thạch này xem hiệu quả thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Diệt kim sư nắm động linh

Trở về từ Trúc Gia giống vui đùa một lúc cùng mẫu thân lấy cớ đi ngủ để trở vào hấp thu hỏa linh thạch, hỏa linh thạch trong tay giống to bằng một cửa trứng gà.

Giống dùng mắt gần hai canh giờ ở trong tiểu tháp mới hấp thu được hết, nhìn bụi trắng trong tay giống cảm khái

- một hỏa linh thạch nhỏ có thể tiết kiệm một tháng tu luyện bình thường, hỏa linh lực trong cơ thể dồi dào hơn một chút, đáng tiếc có nhiều hơn một chút, hi vọng trúc bá bá có thể thành công khai thác. Thì ta có thể xin một ít rồi.

Nói rồi giống nhắm mắt tập trung tu luyện các hệ linh lực khác.

Đèo mã phục cách trúc gia khoảng mười dặm về phía tây Bắc, lúc này giữa đèo có một đám hắc tử minh để trần tay lăm lăm vũ khí đang bao quanh một động khẩu từ phía xa không dám lại gần, vì có một con kim tinh sư lớn nằm án ngữ trước cửa động.

Người thì nấp sau gốc cây, người thì nấp sau tảng đá, gò đất thì thoáng thì đầu ra ngó nghiêng. Mặc dù con tinh sư này là yêu thú kết Đan kỳ nhưng họ không sợ, vì nó đang bảo hộ vật phẩm thường thì những yêu thú này Sẽ không đi quá xa sẽ sợ mất đồ.

Họ phải đợi đội phó trở về báo cáo trang chủ ra chỉ thị để sau đó mới sử lý. Một kết đan kỳ yêu thú tuy mới là tiền kỳ nhưng lực chiến đã tương đương với nhân lại kết đan trung kỳ rồi nên họ cũng không giám xung động, đùa chứ nó thối ra một miệng lửa là cả đám đi tong.

Thấy từ xa trang chủ và đội phó đến chúng nhân lực tục tập trung lại để nghe lệnh

- trang chủ người đến rồi

Quan vũ đội trưởng hiện tại của đội săn sau khi nguyên trí không may, tiến lên trước cúi đầu thưa

- trang chủ chúng ta nên làm thế nào

Trúc thanh nhìn chúng nhân rồi quay nhìn con hỏa sư to lớn. Hỏa sư từ lúc hắc tử minh mới đến cũng nhìn chăm chăm về đây có lẽ nó biết kẻ mới đến như hắc

khó chơi. Hắn cười kết đan kỳ yêu thú dù có hơn hẳn nhân loại cùng cấp nhưng hắn tin tưởng mình có thể Hạ ngục được nó. Hắn nói với chúng nhân

- các ngươi lùi ra xa cảnh giới, ta đi kiếm mồi nhắm tới nay

Đám thợ săn nghe vậy nhìn nhau cười cười rồi tỏa đi bốn phía cảnh giới, thịt kết Đan kỳ ăn chắc ngon lắm đây, không phải lúc nào cũng được ăn nha có thêm mấy bầu nữ nhi hồng nữa thì hết sảy.

Đội chúng nhân rời đi. Trúc thanh triệu hồi phi kiếm phóng thẳng về phía hoả sư với khí thế hùng hổ.

Hỏa sư đang nằm đứng thẳng dậy gầm lớn mồm máu rộng nhúc nhích phát ra tiếng người ồm ồm

- nhân loại vô sỉ, dám đến tranh đồ của bốn Sư, ta muốn nhai ngươi.

Hỏa sư nó đường đường một soái sư thần Tuấn nào thích bị coi thường đứng dậy chân sau đạp đất khí thế bùng nổ giờ trào hất bay phi kiếm, miệng phun một hoả cầu về phía trúc thanh

- tốt một đầu súc sinh

Hắn nói rồi gọi phi kiếm bị hất văng về trong tay rồi dựng tường nước chắn trước người. Hoả cầu gặp tường nước yếu dần dần rồi biến mất

Trúc thanh không dừng lại cầm kiếm tiến thẳng cận chiến với hỏa sư. Hắn dùng chính là lưu thủy kiếm pháp mà lần trước Trúc Ngọc từng diễn luyện ở nhà giống, nhưng uyển chuyển và dứt khoát hơn nhiều.

Chiến loạn một đoàn cây cối xung quanh đổ rạp, bụi đất tứ tung. Người ra kiếm sư né tránh, sư vung trào người phi thân, lửa đến thủy đờ, thủy đổ lửa phát khói, kẻ bên này kẻ bên kia mắt nhìn nhau

Người y phục cháy cạnh mặt đen thui, tóc tai toán loạn, một vài vết cào làm rách y phục lộ ra những rãnh thịt rỉ máu.

Sư bộ lông kim sắc thân đầy vết chém huyết dịch đỏ tươi chảy theo dòng nước thấm đẫm cả khoảng đất dưới chân

- nhân loại chết tiệt, ta thiêu ngươi

Hoả sư ngoác mồm thổi mạnh ra một hoả cầu lớn về phía trúc thanh, chân nó đã run lẩy bẩy hẳn nhiên đã sắp kiệt sức rồi.

Trúc Thanh nhìn trạng thái của hỏa sư cười biết đến đòn kết thúc rồi. Hắn đứng thẳng rang hai tay ra không trung từng quang mang xanh biếc tụ tập lại tạo nên một thanh kiếm lớn.

Thanh kiếm đang đứng thẳng theo pháp chỉ của trúc thanh nằm ngang trên không trung.

- Đại thủy kiếm đi.

Đại kiếm lao thẳng vào hỏa cầu nóng rực, xuyên qua hỏa cầu đâm thẳng vào chiếc miệng lớn, xuyên qua gáy hỏa sư. Hỏa sư mắt trừng lớn, chân không còn run rẩy nữa cả người đỏ sập xuống làm cả mảnh đất dưới chân rung nhẹ.

Trúc Thanh nhìn hỏa sư đã mất đi sinh mệnh thì thở hắt ra một hơi dài. ngoài

Lực chiến hơn nhân loại cung cấp ra thì lực phòng ngự quá biến thái khiến hắn mất không ít lực ah.

Chúng nhân từ phía xa quan sát trận đấu cũng thẩn thẫn lúc lâu thì tiến lại nhìn thân thể to lớn của hỏa sư nói chính xác hơn là kim tinh sư hỏa hệ.

Trúc thanh phẩy bụi đất trên y phục rồi nói:

- chọn ra hai người canh giữ cửa động. Còn lại xử lý con hoả sư rồi theo ta trở về

Chúng nhân vâng lời rồi nhanh chóng xử lý thi thể hoả sư, Trúc Thanh tiến vào động khá rộng cỡ năm mươi thước động là một sắc đỏ rực. Trúc Thanh đứng giữa động ngơ ngàng, trúc gia trang dường như khí vận đang lên song nhị linh giờ thêm động linh thạch này. Có lẽ trở về phải tụ tập bô lão bàn thật kỹ chuyện khai mở tốt nhất.

Chúng nhân xử lý xong vào gọi Trúc Thanh trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Khai thác mỏ

Trúc Thanh sau khi tiêu diệt kim tinh sư trở về triệu tập các chủ hộ trong trang thông báo về sự việc phát hiện mỏ linh thạch, và nói về kế hoạch khai thác mỏ hòa linh thạch mới phát hiện này.

Các hộ dân khi biết tác dụng của hòa linh thạch thì hết sức ủng hộ, mọi người đều nhất trí các kế hoạch phân phối cũng như tiêu thụ của trang.

Giống khi biết tin trang đã bắt đầu khai thác hòa linh thạch thì không có gì bất ngờ vì hiệu quả hòa thạch này rất có lợi cho việc tu luyện của người dân trong trang, yêu thú kết đan sơ kỳ bảo hộ thì với một kết đan hậu kỳ như Trúc Thanh muốn xử lý thì không có gì quá khó khăn

Điều khiến giống cảm thấy vui là các hộ trong trang tham gia khai thác Sẽ được nhận tháng hai viên, mỗi người có tu luyện hóa hệ linh căn được ba viên, nhà giống chỉ có hai mẹ con không thể tham gia khai thác nhưng tháng cũng được nhận ba viên, tuy hơi ít nhưng có vẫn hơn không nó Sẽ giúp giống rút ngắn được thời gian tu luyện.

Hoạt động khai thác mỏ được diễn ra một cách bí mật, mỗi tuần Sẽ có mười người tham gia khai thác họ sẽ mang theo đồ dùng đồ ăn và sinh sống ngay tại sơn động, khi đi lại sẽ sử dụng trang phục của đội săn thú hay mặc và lẫn vào đội săn thú để trở về. cách nơi khai thác không xa sẽ bố trí người canh giới để thông báo mỗi khi có người lạ vào gần khu vực khai thác.

Đội săn thú cũng được sắp xếp hoạt động gần khu vực khai thác để tiện tiếp ứng khi có biến bất kể biến ấy xuất phát từ người hay yêu thú.

Hòa tinh thạch khai thác được vận chuyển bằng nhẫn trữ vật được giữ trên hai trục cơ hậu kỳ. Hai người này cũng được thay ca mỗi tuần vì họ vừa làm nhiệm vụ vận chuyển, lại ở lại để bảo vệ trong hang động khỏi yêu thú Vào động vì ban đêm yêu thú thường kiếm các sơn động để nghỉ ngơi đặc biệt là các nơi vô chủ như này.

Nếu có yêu thú kết đan đến thì việc xử lý chúng sẽ được đội canh giới thông báo lại để Trúc Thanh hoặc phụ thân Trúc Thanh, Trúc Mặc đến giải quyết vì cũng là kết Đan kỳ sơ kỳ.

Hòa Linh thạch được đích thân Trúc Thanh dùng dịch đan đưa đến Lam nhiên thành để tiêu thụ ở các thương hành khác nhau và khi trở về sẽ đi đường vòng để tránh sự chú ý của người khác.

Trên hết việc khai thác này được yêu cầu những người trong thôn trang không được tiết lộ ra ngoài, hoặc là nói chuyện này với nhau khi ở bên ngoài trang. Và đặc biệt là không được hải tử biết.

Kế hoạch khai thác mỏ được đề ra có thể nói là khá ổn, nên vận hành rất trơn chu. Nhờ có hòa linh thạch nên tốc độ tu luyện của người dân trong trang tăng lên khá nhiều.

Một tháng sau khi tiến hành khai thác mỏ, Quan Vũ đội trưởng đội săn thú đột phá tiến vào kết đan sơ kỳ, hai tháng tiếp theo Mạnh Cường cũng nhất cử tiến vào kết đan kỳ.

Tính đến thời điểm hiện tại sau bốn tháng tính cả phụ tử Trúc gia thì trục gia trang có tổng cộng bốn tu sĩ kết Đan kỳ trong đó một hậu kỳ và ba sơ kỳ. Đội hình có thể nói là khá ổn trong vùng ven vạt tượng sơn mạch này.

Nhìn hoạt động khai thác và sự tăng tiến tu vi của mọi người giống cũng có chút vui mừng, trong bốn tháng này nhờ có sự trợ giúp của hòa linh thạch giống cũng đã tiến vào luyện khí tầng chín lại gần thêm chút với trục cơ kỳ,

- quả nhiên tác dụng của thiên tài địa bảo tốc độ tu luyện tăng nhanh hơn. tu luyện bình thường có lẽ hết năm nay ta mới có thể tiến được đến luyện khí tầng chín.

- sau này có lẽ phải nghĩ cách để kiếm được thật nhiều để có thể thăng cấp nhanh hơn nữa mới được. Cứ ở mãi trong trục gia trang không phải là cách hay.

Giống Ngẫm nghĩ rồi thở dài nếu muốn biến cường thì giống phải rời đi nơi này, tuy từ lúc đến đến đây tới giờ cũng chỉ được một thôi những trong lòng giống thật sự đã coi nơi này là quê hương của mình, có lẽ bởi vì khung cảnh nơi đây phần nào rất giống với khung cảnh quê hương đại Việt, người dân trong trang rất thân thiện và yêu quý giống. Và quan trọng nhất là ở đây có mẫu thân, làm sao giống có thể rời đi để người ở lại đây??

Giống nhìn ra ngoài rặng trúc trầm tư giá như không có nhiệm vụ trên vai, sẵn sàng từ bỏ cuộc sống tu tiên, từ bỏ trường sinh. Chấp nhận làm một phạm nhân chỉ để được sống bên mẫu thân, cùng vui, cùng cười, phụng dưỡng người làm tròn đạo hiếu làm người ở đời.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bại lộ, rút lui, nguy hiểm

Việc khai thác mỏ tiến hành thuận lợi, tốc độ tu luyện của mọi người được nâng cao hơn. Cũng như từ đó kiếm được lợi nhuận nên chúng dân trong trang rất phấn khởi.

Nhưng lẽ thường ở đời cái kim trong bọc lâu ngày cũng bị lòi ra, hơi thở của lợi ích luôn bị những người thêm thường người thấy

Một ngày mưa rào ồ ạt như một quái thú bị nước làm ướt bộ lông dày cộp của mình, run rẩy.

Trương phi người được trang giao cho cảnh giới lần này, hần đứng trên một cành cây cao nhưng mưa gió lớn quá, hần cố nép mình sâu vào đám lá để tránh mưa chút ít. Nhưng vì mãi tránh hần sơ sẩy chú ý một chút dưới gốc cổ thụ hần đứng có hai bóng người lén lút đi qua.

Hai người đi vào mặc y phục trên ngực có thêu một chữ lang. Hai người nhẹ nhàng vén từng lá cây, rồi ẩn khuất thân mình sau những thân cây. Người đi sau tiến lên gần người trước nói nhỏ:

- viên ca, qua được cảnh giới rồi

Người được gọi là viên ca này gật đầu ra hiệu người sau cẩn thận rồi nói:

- ừm nhưng cẩn thận, lần trước ta đội săn thú trúc trang hay săn thú ở đây

- có khi nào họ chỉ đơn giản là săn thú hay không, chúng ta nghĩ nhiều??

- ta đề ý mỗi lần đi trở về trong đám săn thú có thêm rất nhiều người lạ mặt, săn thú mà cần có người cảnh giới từ xa như vậy ư?? Chắc chắn có điều gì che giấu.

- hi vọng chúng ta đúng.

Hai người tiếp tục đi tiếp tìm tòi trên mã phục, mất gần buổi chiều nhưng chẳng thấy gì người trẻ tuổi làm bầm

- viên ca, chúng ta trở về đi. Ở đây chẳng có gì cả. Ừm ừm...

Viên thừa chỉ không để hần hết lời bịt miệng hần tiến vào bụi cây, vì hần nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần, bỏ tay ra khỏi miệng tên trẻ tuổi rồi ra hiệu hần giữ im lặng. Người trẻ tuổi vốn định chửi thề mấy câu nhưng thấy viên hầu ra hiệu như vậy thì im lặng.

Hai người dấu mình trong bụi cây một lúc thì thấy gần hai mươi người đội săn thú trúc trang đi qua, họ chăm chú nhìn đội khi đám người qua hần, mới bước ra từ bụi cây.

Đánh mắt với nhau ra hiệu cả hai cẩn thận theo dấu đoàn người, đi đến trước cửa một sơn động thì dừng lại vì đám người đó đã tiến vào sơn động.

- viên ca quả nhiên có mắt nhìn, chúng ta có nên vào trong xem xét không??

- không quay trở về báo trại chủ

Hai người quay lưng trở về báo cáo, lòng hí hửng hi vọng về sẽ được thưởng lớn.

Trời đã ngừng mưa tầm mắt nhìn cũng đã tốt hơn, trương phi quay trở lại vị trí của mình, thấy hai người đang lén lút từ phía sơn động quay ra. Hần biết có thể đã lộ, thò tay lấy một chiếc tiêu nhỏ trong ngực ra thổi để báo cho đồng đội. Rồi thân hình lén khuất trong bóng đêm tiến về sơn động tụ họp.

Trở vào trong sơn động báo cáo với mọi người, cả đám nhìn nhau nhớ đến lời dặn của trang chủ:

- bị lộ thì rút lui tránh xung đột

Nhìn hòa bình thạch trong động có chút tiếc nuối, cả đám thu dọn đồ đạc, sản lượng khai thác tuần vừa rồi quay trở về thôn

Đại sảnh trúc gia, chúng nhân cúi đầu báo cáo lại với Trúc Thanh, hần gật đầu:

- mọi người làm rất tốt, có biết người đến là ai không?

Trương phi tiến lên nói:

- trang chủ kê đến là viên thừa chí, khai nhan của ngũ lang trại.

Trúc thanh đôi chút trầm tư:

- ngũ lang trại có đôi chút khó khăn đây. Được rồi các người về nghỉ ngơi đi, từ chiều nay tăng cường cảnh giác trong và ngoài trang cho ta.

Đèo mã phục trước cửa sơn động hoà bình thách toán người ngũ lang trại đứng vây quanh. Lúc chúng đến thì đội người của trúc gia trang đã không thấy đâu, cứ tưởng sẽ phải chiến đấu một trận ai dè họ lại bỏ dễ dàng như vậy.

Trong sơn động Viên thừa chỉ cung kính đứng sau năm người, bốn nam một nữ họ là ngũ vị trại chủ của ngũ lang trại.

Nữ tử thân thể nảy nở, nét mặt đậm đàng uốn éo nói:

- đại ca đây là quán thạch gì vậy?

Đại hán râu xồm to lớn cười nói:

- đây chính là hoá linh thạch, phát tài rồi háhha. Bọn người trúc gia trang thật may mắn khi tìm được nhưng giờ chúng là của ngũ lang trại ta.

Nói rồi quay lưng bảo tứ đệ của mình trở về đưa người đến khai thác. Tên tứ đệ là một tên béo tròn ục ịch thừa:

- được đại ca, chỉ là bọn trúc trang dễ dàng bỏ đi liệu có âm mưu gì không?

- âm mưu gì chứ, một kết Đan hậu kỳ mà thôi sao dám ở lại chịu chết.

Gã mặt trắng nhợt thân hắc y, phe phẩy quạt cao ngạo nói.

Viên thừa chỉ cung kính nãy giờ sau lưng ngũ nhân chen miệng thừa:

- đại trại chủ, các vị trại chủ sơn động hoá linh thạch này giá trị không nhỏ ah, phải giữ bí mật không thể lực khác biết tranh giành khó tránh được.

Ngũ trại chủ khi viên thừa chỉ mở miệng nói định chửi mắng một trận nhưng sau đó ngẫm nghĩ cho là phải, ngũ nhân nhìn nhau. Tên lão đại nói:

- lão nhị mai đệ với tam muội, ngũ đệ đến trúc gia một chuyến bàn bạc

Lão nhị vẫn đứng đưa quạt dò hỏi:

- ý đại ca là...?

Lão đại đưa tay cửa qua cổ, cả đám nhìn động tác của hắn cười sát khí tỏa ra làm viên thừa chỉ rùng mình mồ hôi ướt lưng tựa như Trúc gia trang xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngũ lang trại đến

Ngũ lang trại nằm cách trúc gia trang hơn năm mươi dặm về phía trong vạn tượng sơn, là đám đông dong binh tụ tập lại dưới trướng ngũ huynh đệ chuyên săn bắt yêu thú, giết người cướp của hung danh không nhỏ.

Khi biết người phát hiện ra sơn động hoá linh thạch không phải thế lực nào khác mà là chúng thì Trúc Thanh lo lắng nhưng hi vọng mình đã bỏ lại mỏ cho chúng, chúng sẽ không làm quá đáng.

Hi vọng là vậy nhưng ông vẫn thúc dục chúng nhân trong trúc gia trang đẩy cao cảnh giác và thu xếp những người cao tuổi trẻ nhỏ luôn sẵn sàng rút khỏi trang khi bất chắc xảy ra.

Sáng hôm sau trúc gia trang chìm trong một trận mưa lớn, những cây trúc xanh Ngả nghiêng rạp bên này rồi bên kia bởi những cơn gió mạnh. Người dân trúc gia trang đều ở trong nhà, phụ nữ dệt lụa bên hiên nhà, hài tử quanh quần bên chân mẫu thân, nam tử ngồi cùng phụ thân hay gia gia ngồi trên sạp cạnh cửa nhâm nhi ly rượu buổi sớm. Khung cảnh yên bình trong ngày mưa bão, giản đơn, chẳng ồn ã, chỉ có tiếng mưa.

Nhưng không gian ấy bỗng bị ngắt bởi những tiếng xôn xao, mọi người đều nhìn về phía cổng trang. Từng tiếng vang dội tràn đến, âm thanh giống như những lần thú triều trước đây. Có ai đó đang dùng lực phá cấm chế bảo vệ trúc gia trang.

Cấm chế này được Trúc trang chủ dựng nên để bảo vệ trang khỏi yêu thú xâm lấn, vì hạn chế của tu vi nên nó chỉ có thể ngăn cản tu vi dưới kết đan trung kỳ.

Mọi người trong trang đều lục tục rời nhà những hài tử được mẫu thân bế chặt trong lòng, nam nhân cầm bầu rượu dốc cạn ném góc sân tay nắm binh khí, nài nài gia gia diu nhau. Mọi người lục tục kéo về trung tâm trang nghe chỉ thị của trúc gia.

Giống được mẫu thân bế trong lòng cũng rời nhà nhập vào dòng người. Nhìn đoàn người giống cảm khái, dù là ở nhân giới hay tu chân giới thì ở đâu cũng có sự cạnh tranh, nắm tay ai lớn thì người ấy đứng. Muốn bảo vệ những gì thuộc về bản thân thì luôn phải tự cường.

Phụ tử Trúc Thanh ngồi trong sảnh nghe tiếng động biết chuyện không mong nhất đến rồi. Cả hai đứng dậy bước ra, dân chúng đã tập trung chật kín khoảng sân trước trúc gia, cả trúc gia trang có khoảng hai trăm hộ dân, già trẻ lớn bé ngót nghét hơn nghìn người ai cũng nhìn về trúc thanh.

Trúc Thanh nhìn những ánh mắt chờ đợi này phát tay ra hiệu về phía quan vũ nói:

- quan vũ đội trưởng ở đâu??

Quan vũ từ đám người tay cầm đại đao lách ra đứng chấp tay:

- có quan vũ ở đây

Trúc Thanh gật đầu ra lệnh

- triệu tập đội săn thú, nam đinh tráng hán lại.

Quan vũ nghe lệnh cúi người quay lưng khoảng trông ngay phía sau đại môn cầm đại đao xuống đất hô to:

- đội săn thú, nam nhân trên mười ba tuổi lại đây

Dứt lời từng người ôm lấy nhi tử rồi trả lại mẫu thân chúng, người ôm nữ nhân, kẻ vái lấy phụ mẫu, kẻ là tráng hán, kẻ luống tuổi, kẻ khuôn mặt non nớt tay lấm lấm vũ khí, tiền lại đứng sau quan vũ.

Hàng ngũ được được chia thành bốn cấp, đứng trước là quan vũ, mạnh cường kết đan, sau là trúc cơ, rồi đến luyện khí. Tổng cộng gần năm trăm người, tay cầm vũ khí nào là gậy, đao, kiếm, rìu. Khuôn mặt đỏ rựng vì vừa nốc bầu rượu lúc trước mắt nhìn ra đại môn chờ đợi.

Trúc thanh gật đầu hài lòng rồi quay lại với phụ nữ, người già và trẻ em nói:

- trúc nghiên muội đưa những người còn lại qua thông đạo ra khỏi thôn không được chậm trễ

- được, huynh ở lại cẩn thận

Trúc nghiên nữ tử kim y này là muội muội của trúc thanh, hai mươi ba tuổi cũng đã có tu vi trúc cơ, nàng đứng ra dẫn đầu mọi người tiến vào trúc gia. Bởi thông đạo được thiết kế ở dưới hòn giả sơn trong trúc gia.

Mọi người tiến vào trúc gia trước khi qua cánh cửa không quên nhìn bóng lưng thẳng của phu quân, nhi tử của mình trong mưa.

Nhìn mọi người tiến vào trúc gia hết, phụ tử trúc thanh tiến về hàng ngũ. Đứng ở hàng đầu với quan vũ và mạnh cường. Đội ngũ lặng im đứng trong làn mưa đổ như trút, không có sợ hãi, không có thở than, không dùng linh lực để bảo vệ mình trước những giọt mưa, từng hơi thở mang theo men say. Họ lắng nghe tiếng động phía ngoài, tiếng nổ vang to, từng tiếng bước chân người, tiếng ngựa hí, đang tiến lại gần. Tay nắm chặt binh khí, từng tia máu trong đôi mắt hiện lên, lồng ngực phập phồng. Tự nhủ bản thân Gia hương phía sau địch nhân phía trước không thể lùi bước.

Mưa càng lúc càng lớn, tiếng bước chân rầm rập làm mặt đất rung chuyển nhưng chẳng thể làm ai trong đội ngũ ấy ngã nghiêng.

Ở phía sau nơi cửa đại môn có đôi mắt nhỏ lặng lẽ theo dõi và chờ đợi những thứ đang đến, vì đây là lần đầu tiên nhìn thấy trận chiến đấu ở tu chân giới. Có sự lo lắng, nhưng có lẽ nhiều hơn là sự cuồng nhiệt hận mình còn là hải tử không thể đứng vào hàng ngũ trước mắt này. Để tìm kiếm lại cảm giác năm xưa.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Huyết chiến trong mưa, kẻ phá rồi

Mưa ngày càng nặng hạt, những giọt mưa làm nặng đi những lớp y phục, khiến nó dính sát vào thân thể nam nhi trúc trang làm hiện rõ những thân hình lực lưỡng cơ bắp, họ nhìn về phía những người vừa đến, không nói chỉ chờ đợi mà nhiệt huyết sôi sục.

Ngũ lang trại lần đầu tiên là nam tử bạch diện bạch khôi cùng với tam muội và hai đệ đệ của hắn. Nữ tử là Hàn Lệ vóc dáng nuột nà mặc bộ váy xe cao lộ chân dài miên man vòng eo bó sát, bộ ngực lồ lộ hẳn nửa khuôn mặt dâm đãng mắt lúng liếng liếc nhìn những cơ thể rắn chắc đang đứng dưới mưa mà đưa chiếc lưỡi hồng nhỏ xiu lém liếm từng giọt mưa trên khoé miệng. Tứ đệ tiểu ngư nhi phi lũ ục ịch có bộ râu xồm xoàm mặt như cái mẹt đặt trên gác bếp lâu ngày đen thui, tóc thì như rễ tre xoè ra hai bên tai vì gỡ đội cái mũ bé. Ngũ đệ ái ái da trắng bóc tay mai hoa chỉ vuốt tóc mai phương danh hoa vô khuyết. Phía sau tứ lang là hơn sáu trăm người Tên nào cũng hầm hăm sát khí

Hai bên nhìn nhau một lúc lâu không nói. Trúc thanh tiến lên trước chấp tay nói:

- chẳng mấy khi mấy vị đương gia đến trang chơi, quả là hân hạnh

Bạch khởi vãn vung vẩy chiếc quạt mặc dù trời đang mưa, cái mặt trắng như một geisha mỉm cười:

- tròng cảnh đón tiếp của trúc gia trang hoành tráng như vậy, cũng khiến bản trại chủ và các huynh đệ đây nở mày nở mặt ah.

Chúng nhân lang trại nghe thấy trại chủ nói vậy cười ha hả. Trúc thanh mỉm cười:

- không biết chư vị trại đại giá có gì dạy bảo chăng???

- quả thật ta đến đây có chuyện nói với trang chủ. Hôm qua ta đi dạo đèo mã phục có nhặt được món đồ trang chủ để quên nên giờ đến bàn giao lại với trang chủ.

- nhị trại chủ thật nhiệt tình, vốn món đồ đó ta định mang tặng quý trại không hiểu sao lại đánh rơi. Thật may lại rơi về phía trại chủ, trại chủ thích món quà này chăng??

- bản nhân thật sự yêu thích, quá quý gia ah, làm sao trả được nhân tình này bây giờ??

- trại chủ khách khí rồi, trại chủ vui là tốt nào mong đáp trả gì

- bản nhân vốn là người tốt, có nhận có trả. Tiền phạt thì tiền đến tây thiên, ta quyết định tiền trang chủ một đoạn đường

Dứt lời bạch khởi giơ tay lên trời quát:

- lên giết hết cho ta

Chúng nhân lang trại xông lên hò hét:

- giết giết...

Trúc Thanh nhìn tròng cảnh cười khinh miệt

- đúng là lũ chó

- lên giết đám chó này cho ta.

Đám nam nhân trúc gia trang gầm thét, giây phút đến rồi

- giếttttttt

Hai đám người đâm xầm vào nhau người phi hành, phi kiếm tung bay, luyện khí kỳ chân đạp đất nước bắn tung toé, người ôm chầm lấy nhau vật lộn trong Vũng nước vùng quyền thụ.

Trúc thanh tay cầm kiếm đằng không đối mặt với bạch khởi cầm quạt lửa, từng vệt lửa luồng nước qua lại. Lưu thủy kiếm pháp khiến hấn như một con cá uyển chuyển trong mưa, bạch khởi một thân lửa đỏ pháp phối.

Quan vũ cầm đại đao vượt râu chém ngư nhi, ngư nhi mặt đen hoá đỏ au cầm song rìu đón ngang trên trán. Ngư nhi chẳng kém giờ rìu bổ, quan vũ cười kẻ vũ phu điên cuồng.

Mạnh cường cười khở nhìn Hàn lệ, nàng nhìn hán hấn, đánh sao đây? Tay vung tiên dài, nàng uốn mình. Ngực đi trước nhất hở cả núm, hấn đành đáp lại giờ côn sắt. Đánh qua đánh lại mặt cả hơi.

Lão trúc tóc trắng ướt nhẹt mưa, đưa mắt chán ghét nhìn kẻ ái, Cầm trượng đưa cao đập tới tấp. Vô khuyết tay kiếm tay hoa, mặt khở sờ, lực mạnh như vậy tàn hết hoa.

Trận chiến kéo dài hồi lâu mưa càng nặng hạt, dưới nền đất máu hết chảy thành từng dòng lênh láng, có nơi đất trũng nước mưa với máu dồn lại thành vũng, những mảng thịt đỏ au, tay chân đứt từng nơi, có những cái xác liên tục đổ rạp xuống. Như không để ý đến tất cả vẫn diễn ra cả dưới đất cũng như trên không.

Trúc thanh mặt mày phờ phạc hơi thều thào hấn đã đuối dần, phía đối diện bạch khởi hơi choáng vì sức chiến đấu của lão. Hấn khờ lau máu chảy trên miệng nói:

- ngươi khá lắm đáng tiếc. Tới đây kết thúc đi. Hỏa tiễn xuất

Dứt lời hấn phát quạt lửa hình thành một mũi tiễn hỏa lớn bay nhanh về phía trúc thanh.

Trúc thanh gắng gượng đứng thẳng Giang tay giữa không trung đại kiếm lại xuất hiện trong màn mưa

Tiền kiếm và nhau trúc thanh bay ra sau như điều gặp gió, bạch khôi toàn thân trên xuất hiện một vết kiếm lớn máu chảy lênh láng.

Mạnh cường thân cuốn trong tiền của hàn lệ đang bị nàng ta xăm sỡ

Lão trúc bị thanh niên vừa thoá mạ vừa xuất kiếm làm khổ sở đón đỡ.

Quan vũ nhìn thấy thảm trạng của trang chủ không để ý bị tiểu ngư nhi dùng rìu và một nhát rựa mấy cái xương sườn đau điếng hạ xuống đất ôm bụng thờ đốc.

Chúng nhân trúc trang thần thờ buông kiếm còn đánh gì nữa

Giống ngó mắt nhìn qua khe cửa nhìn trăng cảnh rồi loạn chém giết, mà hào hứng nhiệt huyết trong mạch máu sôi trào. Chân tay qua lung tung đập vào tấm cửa thùm thụp, thấy chiến cuộc dừng lại thì tức giận đập mạnh một cái cánh cửa có lẽ đã lâu không tu sửa hay vì lực đạo quá mạnh mà đổ đánh rầm một cái nước văng tung tó khắp nơi

Toàn trường nghe động, quay lại nhìn một hải tử tay đưa gãi đầu chân bé xú giờ còn chưa kịp đặt xuống

Mọi người nhìn giống, giống nhìn mọi người đứng hình:

- chết cha

Khẽ đặt chân xuống đất, mỉm cười đưa tay vẫy vẫy chào tạm biệt nắm tay sau lưng đi nhẹ vào trong

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tỷ cũng thích đệ, đệ theo tỷ nhé??

Dưới cơn mưa đổ, cả đám người nhìn nhau, ta nhìn người, nhìn tiểu hải tử đang chấp tay sau lưng đi vào trong ung dung. Họ bỗng chốc thấy mình như là những hải tử đang chơi đùa trò tắm mưa trước mặt tiền bối, bị tiền bối bắt gặp đang lo lắng bị ăn mắng thì người chỉ vẫy chào quay đi.

Giống bước đi từ từ cười khỏ sổ nhỏ, phen này làm sao đây??

Hàn lệ đang đùa giỡn với mạnh cường thì thấy sự xuất hiện bất ngờ của giống và hành động sau làm bật cười:

- khách khách.. Hải tử thú vị lại rất cuốn hút

Dứt lời nàng vung tiên hất đối thủ vào tảng đá phía sa một cái. Rồi phi không tiến lại chắn trước mặt giống. Giống bắt ngờ dừng lại nhìn nàng

Nở một nụ cười tươi roi rói như mặt trời xuất hiện sau màn mưa nói giọng dễ thương muốn xỉu

- tỷ tỷ xinh đẹp chắn đường ta làm ta sợ ah

Hàn lệ đang ngả ngón nhìn nụ cười của giống cùng với giọng nũng nịu làm cứng người, vu vơ ah sao lại có thể có tiểu tử như này chứ?? Thậm chí nàng cho rằng nếu trước mặt này làm nam nhân trưởng thành nàng sẵn sàng lột đồ và mời người xoi cho nóng.

Nàng ngồi xổm xuống nhìn ngang tầm mắt chăm chú, tim nàng đập thình thịch, nui dồi do bị nàng ngồi bất ngờ mà đập dềnh lên xuống. Nàng vói tay ôm giống vào lòng vỗ lưng giống nói nhẹ nhàng như muốn an ủi hải tử

- tiểu đệ đệ đừng sợ tỷ tỷ thương.

Chúng nhân lang trại nhìn khung cảnh trước mắt sững sờ đưa tay lên má mình véo đau điếng, lão thiên ah đã bao giờ tam trại chủ dịu dàng như vậy chứ?? Ngay cả đại trại chủ cũng bị nang thi thoảng giày xéo nha, thần thích, thần tích phát sinh.

Giống bị Hàn lệ kéo ôm vào lòng, cặp gò bông đào lớn bất bình thường làm mặt giống lún hẳn vào sâu bên trong, chỉ còn phần gáy của giống với những sợi tóc đen nhánh đung đưa.

Hai tảng thịt lớn ép hai bên má giống lại, làm miệng bị kéo dài ra. Hít thở thật khó khăn, giống hít thở như mà như hôn vào ngực Hàn lệ kiến má nàng đỏ rực.

Không chịu nổi nữa giống đưa hai lên ngang đầu ý định kéo hai cái gò đồ sộ ra ai dè do không nhìn chộp ngay giữa gò nơi có hai cái núm nhỏ, giống hơi dùng lực nắm bàn tay nhỏ xú lại. Ô rất mềm giống hơi thả tay ra rồi lại nắm lại mềm mềm như đậu hũ, cái cảm giác hiếu kỳ của trẻ con bỗng dưng xuất hiện trong đầu giống, giống lại tiếp tục nắn thả, nắn thả. Lúc nắm thật chặt kéo lên lại thả xuống, lúc xoa xoa nhẹ mạnh, nhẹ mạnh. Động tác tăng giảm liên

tục, xoa nắn bóp, khi thì cầm cái nệm day day kéo đánh pục pục. Phải một lúc lâu mới dừng lại

Hành động bộc phát của gióng khiến nàng bất ngờ, một lúc sau là một hồi ã ã theo từng động tác mắt nàng nhắm lại hưởng thụ khoái cảm này cả người nàng run run, chân nhỏ xinh lay bầy. Nàng thấy phần dưới nàng hơi ươn ướt. Miệng thì những tiếng ư ư nhỏ vang lên rồi lớn dần

Chúng nhân chết lặng mồm há hốc, âm thanh mê hồn này khiến hạ bộ của nhiều gã ngong ngóc trời lên.

Hàn lệ bị khoái cảm dục vọng làm mờ dần hai cánh tay buông thõng xuống hai bên. Nhờ vậy gióng mới dễ dàng thoát khỏi hiểm cảnh, đập vào mắt gióng là khuôn mặt dâm dăng đang hưởng thụ.

Gióng cười khỏ, không có ý, không có ý ah bản thân là người thuần khiết. Ồ mà cảm giác tay không tẽ hơn hẳn của trúc Ngọc ah.

Gióng dừng lại một lúc sau thì Hàn lệ mới tỉnh khỏi hương vị vừa nãy. Nàng thấy gióng đang nhìn ngực mình suy nghĩ mà đôi tay ma quái còn đang thả ra nắm lại thì mặt xấu hổ nói:

- xú quý dám làm trò bậy bạ hại tỷ tỷ.

Gióng gãi gãi đầu vờ đáp:

- tại tỷ tỷ dõi quá, chỗ nào cũng đẹp ah

Hàn lệ mỉm cười hạnh phúc vì được khen tặng, tay đưa lên nhéo nhéo má gióng nói:

- tỷ đẹp thật chứ??

Gióng đưa mắt nhìn Hàn lệ gật gật đầu khẳng định:

- đẹp, đẹp tỷ là đẹp nhất

Hàn lệ như thú non được tắm gió xuân hồn lâng lâng theo gió hỏi:

- tỷ đẹp, vậy đệ có thích tỷ không???

Gióng ngẫm nghĩ trong đầu đâm lao phải theo lao ah, đẹp quá thật khó:

- đệ thích tỷ lắm lắm ấy.

Vừa nói gióng vừa đưa tay đưng đưa thể hiện sự lắm lắm mình nói

Hàn lệ nhìn hành động nho nhỏ này bật cười thích thú

- tỷ cũng thích đệ, đệ theo tỷ nhé??

Một đoạn đối thoại dường như thân mật của của những người thân quen lại diễn ra giữa hai người mới gặp nhau lần đầu giữa khung cảnh một đám khán giả bất đắc dĩ đang đứng dưới mưa mắt nhìn trần trời, miệng há hốc mặc kệ những giọt mưa rơi vào miệng mà không biết

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Dám chạm đến nhi tử của ta, đã hỏi ta chưa?

Quá điên cuồng, quá kỳ lạ một nữ tử trường thành đang đồ gục trước chân của một tiểu hài tử, bất kỳ ai một nam nhân thẳng nào cũng phải bật dậy và thốt lên rằng:

- lão tặc thiên, lão bất công với ta.

Hàn lệ nhìn gióng chờ đợi. Gióng giả vờ ngẫm nghĩ bắn khoăn rồi đáp:

- hảo đệ đi với tỷ

Đùa à bản thân mà không đi cũng phải đi ah, đi đến đâu tính đến đấy vậy. Gióng nắm tay Hàn lệ quay trở về đám người đang đứng dưới mưa.

Lúc này mọi người đã tỉnh táo lại, bạch khôi kêu người trời chúng nhân trúc gia trang lại

- trói chúng lại, mang về. Giết cũng phí mang về để chúng khai thác mỏ.

Lũ người ngừ lang trại túm tụm mang dây trói lại, Trúc thanh lúc này đã tỉnh, người còn suy yếu nhìn về phía giọng đang cầm tay Hàn lệ lắc đầu

- tần minh ah, sao con lại chạy lung tung vậy chứ. Con có làm sao thì ta biết ăn nói sao với Thanh Hà đây.

Người trúc gia trang bị trói lại nói với nhau thành một hàng dài. Nhìn mọi việc đã hoàn thành bạch khởi tiến về phía Hàn lệ nói:

- tam muội, vị nam hài này là thế nào??

Hàn lệ nhìn bạch khởi cười:

- muội muốn đưa nó theo chơi đùa.

Mắt bạch khởi loé sang, có tia ghen ghét sát khi phảng phất

- không được, muội chắc hiểu tầm quan trọng của hoạt động này.

Cảm nhận từ sự bất thường của lời nói và sát ý từ người hấn, nàng đứng chắn trước người giọng đáp lại:

- nó chỉ là một tiểu hài tử mà thôi! Huynh có thể tha cho người lớn thì sao không thể tha cho nó?

- tha ư?? Bọn chúng ta sẽ bắt chúng khai thác mỏ đến chết, còn đám nữ nhân có thể chạy đi đâu chứ đem về làm vật tiêu khiển cho huynh đệ rồi giết. Đám hài tử để làm gì?? Giết đi trừ hậu hoạn.

- tránh ra

Bạch khởi quát, đoạn đưa tay gạt Hàn Lệ ra một bên. Nhưng Hàn lệ không di chuyển

- muội muốn trái lại ta sao???

Hàn lệ vẫn đứng chắn trước giọng mặc kệ hấn muốn gạt nàng sang một bên, nàng biết rằng không thể giữ tiểu nam hài này lại rồi nàng quay đầu lại nói:

- đệ đệ chạy đi

Giọng nghe vậy quay người chạy, bạch khởi cười:

- khặc khặc chạy được sao

Toan bật người đuổi theo thì bị Hàn lệ vung tiên chặn lại, nhìn Hàn lệ vì một tiểu hài tử mà định xuất thủ với mình, mắt loé lên hung ác nhếch mép nói:

- muốn chết..

- nhị ca đắc tội rồi! Ta không thể để huynh đi.

Nàng kiên định nói, mặc kệ nàng không thể để hài tử này rơi vào tay bạch khởi được.

Bạch khởi vung vẩy quạt không nói phát từng đám lửa về Hàn lệ. Nàng gắng sức vung tiên sử dụng linh lực chống đỡ lại. Khí kinh giữa trận giao đấu giữa hai người làm giọng mới chạy được mấy bước chân bị hất bay xuống Vũng nước pha máu loãng, bị bạch mãi mới đứng dậy được.

Giọng nhìn về phía hai người, hai người quẩy gậy chực chiêu thì do chênh lệch cấp độ tu vi chỉ một lúc Hàn lệ đã bị bạch khởi phát bay ra xa, y phục của nàng bị lửa đốt cháy phần thân trên, bộ ngực lớn trắng muốt, vung vẩy có hai cái núm hồng xinh xắn, nàng nhìn về phía giọng đang đứng dậy từ Vũng máu bất lực.

Thấy nàng đã không thể ngăn trở nữa bạch khởi ra lệnh cho một gã trúc cơ bên cạnh:

- đi đưa nhóc lại đây ta phải giết nó trước mặt tiểu tiện nhân này.

Nói rồi hấn tiến về nơi hàn lệ đang nằm trên mặt đất đang cố chống hai tay để nâng thân trên với bầu sử khiêu khích vung vẩy.

Hấn lại gần một tay chộp lấy bên ngực hàn lệ nắn nắn tay kia vỗ vỗ má hàn lệ, vừa vỗ vừa nói, nắn cái, vỗ cái, nói từng câu:

- tiện nhân nguoi ngừ nguoi là ai??

- bọn ta chỉ gọi nguoi một câu tam muội là nguoi nghĩ nguoi thật sự là tam muội của bọn ta sao??

- nguoi chỉ là con hàng bị bọn ta lợi dụng thôi, không là kết Đan thì ta đã ăn nguoi lâu rồi.

- có mò linh thạch, người nghĩ một kết đàn như người còn thiếu sao???

- dám xuất thủ với ta, để xem tối về ta xử lý người thế nào??

Hàn lệ bị hấn bóp ngực những nàng chẳng thấy một thứ khoái cảm giống như mới đây không lâu, nàng chỉ thấy đau điếng, thấy nhục nhã, ngực nàng hấn lên những lần đỏ. Nàng nhìn hấn với ánh mắt oán độc, đầy hận thù nhỏ một bãi nước bọt vào mặt hấn nói:

- lũ vô sỉ.

Bạch khôi đưa tay quét nước bọt của Hàn lệ đưa vào miệng mút chụt chụt cười âm thầm:

- hương vị không tệ, có cá tính, ta thích

Nói rồi vùng tay tát mạnh một cái hàn lệ úp người sang một bên dúm dụi.

Tiếng tát đánh bốp một cái thì một tiếng đánh rầm một cái thân thể người to lớn đổ xập xuống cạnh hấn, thân thể này trên má có một vết tay hấn đỏ nằm bất tỉnh, bạch khôi nhận ra đây là tên vừa nãy hấn sai đi bắt tiểu hải tử. Đang không hiểu tại sao thì nghe một giọng nói thanh thúy vang lên:

- giám động đến nhi tử của ta, đã hỏi ta chưa???

Hấn đứng dậy quay người lại nhìn về nơi phát ra thanh âm, bên cạnh tiểu hải tử đó xuất hiện một thiếu nữ dáng cao mặc y phục trắng, lớp y phục bị nước mưa ướt dính sát vào người thiếu nữ làm hiện ra lồ lộ những đường cong quyến rũ, hấn nuốt nước bọt ừng ực. Hấn chưa từng thấy nữ nhân đẹp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Mẫu thân, người rất ngu ah

Người mới đến chính là Thanh Hà, vốn dĩ nàng đã cùng mọi người theo thông đạo tiến về phía trong vạn tượng sơn mạch cách trúc gia trang khá xa. Nhưng lại không tìm thấy nhi tử của mình đâu, nàng nhớ rõ lúc mới bế con đến trúc gia thì trúc linh tới kéo nhi tử đi chơi, giờ sang hỏi linh nhi bảo lúc đến cửa thông đạo thì nàng đã bị tách ra khỏi giống bởi đoàn người.

Thanh Hà nhìn quanh đám người một lượt rồi nhìn về phía thông đạo ngẫm nghĩ lắc đầu:

- tiểu tăng động này chắc lại trốn lại xem nào nhiệt rồi

Nàng tiến định tiến vào Thông đạo trở về trúc trang tìm kiếm nhi tử thì bị trúc nhị tiểu thư kéo lại nói:

- Thanh Hà tỷ tỷ, tỷ không thể quay lại được.

Nàng nhìn trúc tiểu thư lắc đầu bỏ tay nàng ra khỏi tay mình nói:

- trúc muội ta phải quay lại, mình mình đang ở đó.

Nhị tiểu thư trúc gia biết không thể giữ nàng lại, nàng ngáp ngừng nói:

- tỷ nhớ cẩn thận, nếu có thể... Nếu có thể hãy chiếu cố đại ca ta một chút.

Thanh Hà nhìn vị muội muội này không nói chỉ gật đầu rồi đi vào thông đạo. Chúng nữ nhìn theo bóng lưng ong mất dần thì trầm mặc không nói, có người lặng lẽ thở dài.

Thông đạo khá dài nên lúc nàng đến thì cuộc chiến cũng đã kết thúc rồi, lúc nàng tiến ra cổng trúc gia thì thấy đám nam nhân trúc gia trang bị trời thành một hàng, đám người ngũ lang trại thì đang nhìn về một phía với ánh mắt đề tiện.

Nàng nhìn theo hướng đấy thì thấy một nam nhân mặt trắng đang dùng một tay nắm bóp bầu ngực trắng muốt một nữ nhân, tay kia thì vỗ vỗ má nói nhưng lời vô sỉ. Nàng cảm thấy thật chán ghét quay đi không nhìn nữa.

Đưa mắt quanh sân tìm kiếm nhi tử thì thấy nhi tử đang đứng ở trong vũng máu, người ướt như chuột tắm trên thân bùn đất lấm lem. Bên cạnh một gã tráng hán mắt nhìn về phía thiếu nữ bị bóp ngực mà đưa tay chộp về phía gáy nhi tử mình.

Trong lòng nàng bùng lên một cỗ tức giận, nàng tiến về phía nhi tử của mình, gã tráng hán đang mãi nhìn cảnh xuân sắc bên kia thì nghe thấy tiếng bước chân ngoảnh mặt lại, đập vào mắt hấn là một cảnh núi non hùng vĩ. Chưa kịp tặc lưỡi thì hấn ăn ngay một cú vả tay trái, hấn mất đi tri giác bay như một lá

trúc mà mặt vẫn toát lên vẻ hạnh phúc.

Tất xong nàng phe phẩy tay như hơi môi nói lớn:

- giám động vào nhi tử của ta, đã hỏi ta chưa??

Cả toàn trường sững sờ nhìn về phía nàng với ánh mắt đầy sắc dục, thèm thuồng, có kẻ nuốt nước miếng đánh ừng ực, từng chiếc tiều côn ngọc dấy khỏi áp bức. nhìn thấy như vậy nàng thiếu chút nữa chửi thề, nhưng nhớ ra có nhi tử ở đây còn phải giữ phong phạm ah.

Nhìn thảm trạng của nhi tử nàng bật cười thanh thúy, đưa tay ngọc cốc đầu gối:

- tiểu tăng động, con mới đi bơi à??

Giống đang ngổ ngàng trước pha tất bóng tấn công vừa rồi thần thờ nói:

- mẫu thân, người rất ngu ah.

Thanh Hà hỏi không thấy con đáp mà

Lại thần thờ nói vậy thì ôm bụng cười ra nước mắt. Tiếng cười như tiếng chuông vàng lanh lảnh khắp sân.

Bạch khởi nhìn về nữ nhân ánh mắt thèm muốn phát tay với đội ngũ lang trại:

- lên bắt nàng cho ta, ai bắt được có thưởng.

Cả đám lao vào như thiêu thân, chúng biết không thể giành ăn được với trại chủ, nhưng lên tranh thủ xoa bóp chút kiếm lợi tức cũng đủ rồi. Đồi núi chập trùng, hoa thơm trái lớn, chỉ nghĩ đến thôi đã muốn đi nhà vệ sinh rồi.

Nhìn cả đám bu lại chỗ hai mẫu tử mình, giống ngẩn tò he. Biết mẫu thân đẹp vì đã được nghiệm chứng tận mắt nhưng vẫn đánh giá thấp sức hút của người ah

Thanh Hà đứng chắn trước người giống, hai tay chống nạnh chờ đợi người tiến đến.

Kẻ đến đầu tiên nàng vung tay phải và hất bay ra ngoài khóm trúc nằm bẹp, rồi tay trái tay phải đôi qua đôi lại người bị bắt tình nằm đất mặt thô lỗ, kẻ bay ra rừng trúc làm gãy mấy cây rồi nằm lăn lộn.

Dùng tay hơi môi nàng chuyển qua chân, nhìn đôi chân đi qua đi lại quần dính mưa áp chặt lộ một đoạn thon dài, cổ chân bé xiu, bắp đùi tròn đầy đặn, lên cao chút nữa đằng sau là cặp mông lớn cong vút phía đằng trước nơi tiếp gáo giữ hai chân à một mảnh xuân sắc cả đám như quên thảm trạng của đồng hành mà lao vào như thiêu thân.

Giống đứng trong nhìn từng người ngã rạp, người bay thỏn thức lắm lắm:

- mẫu thân, người rất ngu ah.

Bạch khởi cùng hai đệ, Hàn lệ nằm dưới đất, nam nhân trúc trang bị trời nhìn khung cảnh trước mặt mà há hốc mồm, đây là bắn pháo hoa sao đàn người xúm xít lại rồi từng người từng người bay ra, ta đang xem pháo hoa sao?? Nữ nhân này là người?? quái thú à???

Đánh đám một lúc đám người đã đổ rạp hết người nằm úp mặt xuống đất, kẻ vất vèo trên cành trúc, trên mô đất, dưới Vũng nước, người nằm như một đồng rác tứ tung.

Giữa khung cảnh lộn xộn chỉ có một nữ nhân mặc y phục trắng đưa tay phui phui những chỗ xộc xệch trên người. Một hài tử ngẩn ngơ vẫn đứng trong Vũng nước pha máu ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Thanh Hà tiên tử, biến dị băng linh căn

Trời vẫn đang mưa, mưa ngày càng lớn hơn đám người nằm rải rác trên sân lục tục đứng dậy, quần áo trên người bết bát lùi tránh xa nữ nhân ấy. Họ không phải là đối thủ của nàng nha, họ tụ tập lại đứng sau tam vị trại chủ.

Thanh Hà nhìn chúng nhân chẳng để ý nữa, nàng quay lại bế nhắc nhi tử ra khỏi Vũng nước, mà nó đứng nãy giờ bế lại đặt trên hiên công trúc gia.

Nàng đưa tay phui phui trên lớp y phục của nhi tử rồi đưa tay kéo thẳng lớp y phục ướt mưa của mình cho thật thẳng để che bớt đi vẻ hương điểm trên cơ thể mình. Nàng đứng trong mưa nhìn về phía chúng nhân ngũ lang trại.

Bạch khởi thấy thăm trạng trên sân thì biết nữ nhân này không phải người đơn giản, tuy trên người không có dấu hiệu linh lực nhưng có lẽ thân thể nàng có chút đặc biệt. Nhưng luyện khí kỳ không thể nào là đối thủ của nàng được.

Đám nam nhân trúc trang cũng bất ngờ về lực chiến thân thể vừa rồi của Thanh Hà, thường ngày nàng luôn là người hiền dịu, niết na hôm nay thì nàng thật mãnh liệt. Trúc thanh và đám đội săn thú biết nàng là người đặc biệt, nhưng võ lực như vậy thì cũng quá kinh khủng đi, nghĩ tới tay chân nhỏ bé xinh xắn như Ngọc thạch mà sức lực lại lớn như vậy.

Bạch khởi phát tay về phía đám trúc cơ kỳ ý bảo chúng tiến lên, cả đám gần năm mươi tên trúc cơ nhìn nhau rồi chẳng không lơ lửng bay lên. Nếu lên cả đám có vẻ hơi giống đánh hội đồng nên chúng ngần ngại.

Thanh Hà tiến ra xa nhi tử một đoạn để cuộc chiến không bị ảnh hưởng. Nhìn đám người chẳng không, nàng tự nhủ không thể chỉ dùng thân nữa rồi. Nàng nhắm mắt lại, khí thể trong người dần dần kéo lên phạm nhân rồi luyện khí, lên dần lên đến trúc cơ thì dừng lại, khoe miệng nàng một dòng huyết dịch đỏ tươi chậm chậm chảy xuống, khuôn mặt hương sắc tái nhợt đi đôi phần.

Thân thể nàng dần lơ lửng bay lên, không gian xung nhiệt độ giảm dần từng vùng nơi mặt đất dưới chân nàng bắt đầu đông kết lại, những giọt mưa hoá thành những bông tuyết rơi xuống xung quanh.

Khi khí thể nàng kéo lên trúc cơ đỉnh thì không gian mười mét xung quanh nàng mặt đất đã thành một mặt băng, từng bông tuyết rơi, bên ngoài không gian ấy trời mưa tầm tã

Chúng nhân nhìn trân trân vào không gian xung quanh nữ nhân xinh đẹp ấy há hốc mồm. Trúc Thanh và những người khác trong trúc gia trang thì đỡ hơn vì họ đã biết điều này ngày đó ngày mà tin Nguyên Trí đội trưởng chết được đưa về nhà nó còn khủng khiếp hơn bây giờ nhiều.

Trúc Thanh nhìn khung cảnh cười lắm lắm:

- Thanh Hà tiên tử, biến dị bằng linh căn. Ngũ lang trại các người xong rồi.

Giống nhìn chăm chú về phía mẫu thân, bản thân sai rồi, lâu nay cứ ngỡ người chỉ là một phạm nhân. Đầu ngờ người lại mạnh mẽ như vậy ah.

Bạch khởi và chúng nhận ai cũng lắm lắm:

- linh căn biến dị. Bằng linh căn, thiên tài tu luyện.

Bạch khởi bắt đầu ngẫm nghĩ:

- phải chăng tính toán của ngũ lang trại lần này sai rồi?? Khoan nhưng à mới trúc cơ nha?? Nếu à thật sự là thiên tài thì sao trúc gia trang phải bỏ hoà linh thạch chứ?? Trừ khi tất cả chỉ là giả, dù là thật thì trúc cơ vẫn chỉ là trúc cơ thôi! Hahaha vẫn chỉ để làm ám giương bản trại chủ ta.

Cố trấn tĩnh lại hấn phát tay quát lớn:

- linh căn biến dị thì sao chứ?? Vẫn chỉ là trúc cơ thôi, tất cả trúc cơ lên hết cho ta.

Cả đám trúc cơ nghe trại chủ nói như được uống thuốc trợ tim. Nhìn nhau người phóng phi kiếm, người cầm vũ khí phóng về phía nàng đầy khí thế

Nhưng chúng sai rồi phi kiếm khi tiến vào khoảng không gian của nàng từ từ băng kết lại dừng trên không trung rồi rơi cắm xuống mặt băng phía dưới. Người phóng về bị đóng băng bắt đầu từ cánh tay rồi dần biến thành băng đều rơi xuống rầm rầm

Những người sắp sửa tiến đến thì dừng phát lại trên không trung không dám vào hay để phi kiếm vào nữa, đành thi pháp phóng linh lực vào đủ loại hình thù, đủ loại quang mang tiến vào nhưng không ăn thua, mặt đất xung quanh Thanh Hà như một bảo tàng băng quy mô nhỏ.

Cả đám nhìn nhau vậy thì đánh sao đây?? Trong khi ngũ lang nhân đang suy nghĩ Thanh Hà đứng lơ lửng trên giang hai tay lên ngang người, lòng bàn tay hướng lên trời miệng lắm lắm điều gì đó lúc sau xung quanh nàng từng bông tuyết tụ tập lại với nhau thành những băng thương nhỏ, rồi nàng lật bàn tay ngang về phía ngũ lang nhân băng thương liền bay nhanh về phía chúng.

Ngũ lang nhân thấy hành động của nàng, nhìn băng thương bay về phía mình, băng thương nhỏ trên đường đi lớn dần chúng quay đầu chạy nhưng không kịp nữa rồi, tiếng băng thương cắm vào da thịt

- pháp pháp...

Ngũ lang nhân trên thân cảm những băng thương lớn bằng ngón tay, từ những nơi băng thương cắm vào từng tia máu đỏ thành màu xanh nổi lên cơ thể chúng, mặt mũi trở nên trắng dần, miệng thở ra luồng khí trắng như mùa đông, sinh mệnh tắt dần, rơi xuống như lá vàng khô.

Chỉ một đòn mà cả đám bốn mươi bảy trúc cơ tử trận, bạch khởi quay sang nhìn hai đệ đệ của mình nói:

- chúng ta cùng lên.

Tiểu ngư nhi và hoa vô khuyết nhìn bạch khôi gật đầu, cả ba phi thân tiến về phía Thanh Hà

Bạch khôi quạt lửa pháp phối, ngư nhi khắp người quang mang thổ sắc, vô khuyết mộc kiếm tiến thẳng cả ba vây quanh Thanh Hà lại.

Thanh Hà mỉm cười khí tức lại tăng lên đến kết Đan hậu kỳ thì dừng lại, nàng tránh né quạt lửa của bạch khôi, giơ tay về phía vô khuyết một hư ảnh hình tròn lớn chụp về phía hấn đẩy mạnh hấn xuống mặt băng phía dưới nằm im lìm.

Nàng vòng sau tránh riu của đang bỏ xuống của tiểu ngư nhi. Đặt tay ngọc đặt lên vai hấn hô nhẹ:

- hãm mộ hàn băng

Cả người tiểu ngư nhi đóng băng cứng ngoắc băng lan xuống tận đất khiến hấn như một cái trụ núi băng.

Bạch khôi nhìn thăm trạng của hai người tâm trạng đầu mà đánh nửa quay lưng ngư khí chạy thẳng, chẳng mấy chốc đã đến năm trăm mét.

Thấy vậy Thanh Hà tiếp tục kéo tu vi lên đến nguyên anh hậu kỳ, tay đưa lên hình thành một cây cung, tay kia làm động tác kéo một mũi tiễn nhỏ hình thành nàng thả tay kêu lớn:

- đại băng tiễn đi.

Mũi tiễn trên đường bay lớn dần biến thành một mũi đại tiễn phá không đâm vào lưng bạch khôi, nổ vang thân thể bạch khôi biến thành từng cục băng nhỏ văng ra xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Công tử đã sờ ta, ta đi theo công tử được không??

Trời đã ngừng mưa, những cây trúc xanh dập dũu trong gió nhẹ như để rũ bỏ những hạt mưa trên cành lá. Sân trúc gia trang ngổn ngang những xác người băng băng đá.

Sau khi bắn xong đại băng tiễn vào người bạch khôi. Thanh Hà hạ xuống đất khẽ dùng linh lực ép những giọt nước ra khỏi y phục, nàng tiến đến trước mặt nhi tử, nhìn nhi tử của mình vẫn đang thần thờ vì cảnh tượng vừa rồi nàng cười xoa đầu hỏi:

- thế nào minh minh, mẫu thân rất tuyệt phải không??

Giống gật gật cái đầu nhỏ xíu

- quá tuyệt! Mẫu thân là nhất

Nàng cười hiền lành bế con vào lòng khẽ đưa tay phát quần áo của nhi tử cho khô. Nàng nghe thấy tiếng gọi sau lưng

Đám nam nhân trúc gia trang gọi nàng để mong nàng đến cười trối cho mình

- Thanh Hà tiên tử

Nàng quay lại nhìn thấy đám luyện khí của ngũ lang trại vẫn đứng tò he ở trên sân không dám chạy vì chúng biết tam vị trại chủ không trốn nổi thì mình chỉ nên chịu trận mà thôi.

Đám nam nhân trúc gia trang thì vừa gọi nàng vẫn đang bị trối đứng xếp hàng, nàng ra lệnh đám ngũ lang nhân cười trối cho người của trúc gia trang.

Được cười trối xong họ túm tụm đứng trước mặt Thanh Hà cảm tạ:

- cảm tạ tiên tử cứu mạng

- tạ ơn tiên tử

Thanh Hà gật đầu nói với mọi người:

- tiện tay mà thôi, đừng gọi ta là tiên tử. Hãy cứ gọi như trước đi

- vâng tần nương tử

Mọi người đồng thanh đáp. Trúc Thanh tiến lên trước chấp tay nói:

- lần này may có Thanh Hà muội ra tay. Nhưng không biết muội muốn xử lý những người này như nào??

Thanh Hà nhìn hần nói:

- trúc lão ca khách khí rồi. Còn xử lý như thế nào thì ta nghĩ như thế nào thì ta nghĩ huynh đã có tính toán, chỉ là làm sạch sẽ chút đừng làm ảnh hưởng đến khung cảnh là được rồi.

Trúc thanh nghe vậy gật đầu, hần hiểu ý nàng những ngũ lang nhân này đều không phải người tốt, giết người cướp của trong vạn tượng sơn mạch nhiều không kể hết, bao nhiêu gia đình đã tan vỡ vì bọn chúng.

Ông gọi quan vũ với mạnh cường lại nói:

- Quan vũ dẫn người trói bọn chúng lại, bảo người dọn dẹp chỗ này rồi mang tất cả chỗ ra xa xa trang một chút xử lý sạch sẽ đi

- Mạnh cường đi ra báo cho những người khác trở về được rồi, quay về thì xử lý hậu sự cho tốt

Hai người cúi đầu nghe lệnh rồi rời đi, Mạnh cường chạy vào Thông đạo trong trúc gia. Còn Quan vũ đứng giữa sân chỉ đạo mọi người làm việc, một lúc sau chạy về phía Trúc thanh nói:

- trang chủ, còn nữ nhân Hàn Lệ thì xử lý sao?

Trúc thanh nhìn về Hàn Lệ lúc này đã hồi phục đang cười chiếc áo của một người đã chết mặc lên người để che đi đôi núi lớn của mình. Ông nghĩ đến hành động bảo vệ tần mình lúc trước nói:

- Hàn lệ thì để đưa cho tần nương tử giải quyết đi.

- vâng, vậy thì giờ tiểu nhân xin phép đi ra ngoài một lúc

- cẩn thận một chút, xử lý xong cho người đi giám sát ngũ lang trại chặt chẽ vào không được lơ là.

- đã rõ

Nói rồi Quan vũ với đám nam nhân áp giải ngũ lang nhân, phía sau kéo theo mấy xe ngựa lớn trở đầy xác ra khỏi trang.

Hàn lệ đang mặc quần áo thấy hai người nhìn mình thì biết rằng giờ đã đến lúc xử lý cái mạng nhỏ của mình. Nàng đợi Quan vũ đi rồi tiến lại trước Trúc Thanh cúi đầu nói:

- trúc trang chủ

Trúc thanh nhìn nàng lúc này không còn vẻ dâm đãng như trước gật đầu:

- đi theo ta

Hàn lệ đi theo sau lưng trúc thanh thấp thỏm lo âu.

Giống với mẫu thân đang ở trên bực của trúc gia, giống thì đang nhảy nhót vung vẩy tay kẻ lại cho mẫu thân ngồi nghe về trảng cảnh chiến đấu lúc trước thì thấy Trúc Thanh dẫn Hàn lệ đi tới, đành dứt truyện trở về ngồi trong lòng mẫu thân.

Trúc thanh tiến đến trước mẫu tử Thanh Hà thì dừng lại chấp tay nói:

- muội muội, ta nghĩ ta nên để muội xử lý người này

Thanh Hà lắng nghe trúc thanh nói thì nhìn về nữ tử Hàn lệ này, nàng nhận ra chính là nữ tử bị sàm sỡ lúc nàng vừa đến. Nàng cũng nghe nhi tử kể nàng ta đã cố gắng giúp nhi tử mình ra sao. Nàng nhìn nữ tử quỵến rũ trước mặt cười nói:

- người hần là Hàn Lệ tam trại chủ ngũ lang trại đi. Ta nói đúng không???

Hàn lệ đứng trước nữ tử nguyên anh hậu kỳ này mặc dù đang cười nói hiền hoà nhưng vẫn cảm rất áp lực cúi đầu nói:

- thưa tiên tử, tiểu nữ chính là hàn lệ. Còn tam trại chủ chỉ là nỗi ô nhục trước đây thôi!

Thanh Hà nhìn Hàn lệ ngẫm nghĩ theo lời kể của nhi tử mình thì nữ nhân này hần không quá tệ

- đừng gọi ta là tiên tử. giờ ngươi muốn ta xử lý ngươi thế nào??

Hàn lệ nghe Thanh Hà hỏi như vậy ngẫm nghĩ nói:

- phu nhân ban nãy...công tử đã sờ ta, ta đi theo công tử được không???

Thanh Hà ngẩn người nhìn Hàn lệ hồi lâu, không giống nói dối ah, mà cũng khôn thấy nhi tử của mình kể về đoạn hương diễm này. Quay mặt nhìn nhi tử trong lòng mình, thấy nhi tử ngó lơ đi nơi khác thì cười khò gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bàng Xuân Mai

Hàn lệ đứng chờ đợi câu trả lời, mà lòng thấp thỏm. Cái mạng nhỏ của nàng đang phụ thuộc vào nữ nhân cường đại trước mắt này, sở dĩ nàng đưa ra yêu cầu như vậy là vì nàng thấy thích tiểu nam hài này, một nửa là lý do xàm sỡ tuy hơi xấu hổ nhưng danh tiết nữ nhân ah cũng phải chịu trách nhiệm chứ.

Thấy vị tiên tử nghe thỉnh cầu của mình chăm chăm, nàng xấu hổ cúi đầu nhìn xuống đất.

Thanh nghe Hàn lệ nói hơi thần thờ nhìn nữ tử trước mắt này, tam trại chủ ngũ lang trại thật ra hung danh không có mấy nhưng âm danh thì nhiều. Những trước mặt nàng lúc này chỉ là một thiếu nữ thẹn thùng, thân hình nóng bỏng vậy sẽ tà lộ ra cặp đùi no đủ, chân dài trắng như ngọc với đôi bàn chân nhỏ nhắn. Nhưng nàng vẫn nhận ra được nữ tử này vẫn còn là xử nữ, có lẽ âm danh chỉ là nguy tạo để tồn tại ở ngũ lang trại mà thôi.

Về ngoài xinh xắn, quyến rũ hơn người. Tuổi mười tám đôi mươi mà đã có tu vi kết Đan trung kỳ, nhị linh căn thủy mộc, cũng được coi là thiên tài. Nàng ngẫm nghĩ quay nhìn nhi tử trong lòng mình thì thấy nhi tử tránh ánh mắt của mình ngó lơ quay đi. Nàng biết rằng vụ sờ mó này hẳn là đúng rồi, nàng cười khò nhi tử mình tuổi nhỏ nhưng bản lĩnh câu dẫn nữ nhân không nhỏ nha. Nàng nhìn sang Hàn lệ gật đầu tay chỉ vào giọng nói:

- đi theo thì cũng được đi. Còn sờ mó gì đó thì ta không biết người tìm nó đi.

Hàn lệ đang cúi đầu nghe vậy ngẩng mặt lên nhìn thấy nàng gật đầu xác nhận thì vui mừng quỳ xuống dập đầu:

- đa tạ phu nhân thành toàn.

- uhm đứng dậy đi, sau này chăm sóc công tử cho thật tốt.

- vâng phu nhân. Xin phu nhân sau này hãy gọi ta là xuân mai

- tốt

Người nói người đáp rồi Thanh Hà quay về phía trúc thanh đang đứng gần nói:

- trúc lão ca. Phiên huynh cho vài người đến nhà ta dựng thêm vài gian phòng được không?? Giờ ta về trước

Trúc thanh nghe vậy nói:

- muội về trước đi, lát ta bảo bọn quan vũ qua.

Thanh Hà gật đầu bẻ giọng trở về Hàn lệ lúc này với tên xuân mai thân mặc chiếc áo của một nam nhân rộng người rộng thùng thình, chỉ có đôi gò bồng đảo là vừa rung rung theo từng bước chân nàng lẻo đẻo theo sau.

Theo chỉ thị của trúc thanh chiều quan vũ với mấy người đội săn thú đến dựng ở sân nhà giống thêm một gian nhỏ, khiến khoảng sân như nhỏ thêm chút. Nhà chính mẹ con giống ở chính, bên trái là gian của Hàn lệ bên phải là bếp. Chiếc sạp giống hay ngồi thì nằm ở gần sát gian phòng của nàng.

Gần chập tối thì mọi người đã từ thông đạo trong trúc gia trở về. Có những hộ vui mừng vì nam nhân mình mạnh khỏe, có hộ từng tiếng khóc nỉ non chuẩn bị tang gia. Cả trang tuy biết nguy hiểm đã bị đẩy lùi, nhưng trong lòng có một nỗi tang thương nhẹ nề.

Nhà giống lúc này đã có thêm một người nhưng bữa ăn đầu tiên có đôi chút gượng gạo, giống bị mẫu thân cười thâm ý thì hơi xấu hổ. Hàn lệ như nàng dâu mới về nhà chồng, mặt như úp hân vào bộ ngực lớn của mình ăn nhón nhén.

Dùng bữa xong mẫu thân đi hỏi thăm những nhà có tang sự, chỉ có giống với Hàn lệ ở lại. Giống ngồi trên sạp nhìn nàng đứng bên cạnh mình nàng lúc này đã thay một bộ thanh y mà mẫu thân giống đưa, vóc dáng hai người nhưng núi đồi khác nhau nên có vẻ nàng mặc căng đét.

Giống mỉm cười:

- Hàn lệ tỷ tỷ ngồi xuống đây, không cần phải đứng như vậy

Hàn lệ ngồi xuống cạnh giường thưa:

- công tử, đừng gọi ta là Hàn lệ nữa gọi ta là xuân mai đi.
- xuân mai là tên tỷ sao???
- đúng vậy, tên ta là bàng xuân mai. Hàn lệ là. Tên ta dùng khi lên ngũ lang trại sống.

Giống nhìn nàng nghĩ có lẽ nàng cũng có nỗi khổ của mình

- xuân mai tỷ, ta thấy nàng cũng không phải là người xấu nhưng sao nàng lại gia nhập ngũ lang trại thế??

Xuân mai nghe giống hỏi thì nói:

- công tử đừng gọi ta là tỷ nữa, người có hứng nghe ta kể chuyện không??? Ta bé công tử được chứ??

Giống gật đầu bước vào lòng nàng, đầu gối lên hai cái gối bông mềm mại, bỗng bình theo từng hơi thở nàng.

Xuân mai vòng tay ôm giống, khẽ hít lên mái tóc đen nhánh, lòng nàng dâng lên một cảm giác khoan khoái. Đã lâu rồi nàng chưa cảm thấy bình yên như bây giờ, nàng nhìn từng răng trắng đen đưa mắt mơ màng như nhớ về quãng thời gian qua, nàng cất tiếng khoan thai kể về cuộc đời nàng.

Nàng vốn sinh ra trong một gia đình nghèo, lên năm tuổi cha mẹ chết trong một lần thú triều, nàng lang thang kiếm ăn trong thanh lâu thành, một hôm năm bảy tuổi nàng được một gia đình lớn nhận nuôi, được tu luyện do có nhị linh căn nên tốc độ tu luyện rất nhanh năm mười hai tuổi đã trúc cơ thành công ngộ chưởng tử nay cuộc sống đã êm đềm. Nhưng nàng càng lớn lên càng xinh đẹp, thân thể trở nên hấp dẫn nên người cha nuôi liên tục kiếm cách xâm sở nàng, nàng thường tìm cách tránh xa hắn, nhưng theo thời gian dục vọng của hắn càng lớn, hành động càng thô bỉ. Nàng đã nhiều lần bẩm báo với mẹ nuôi và mọi người cho rằng nàng lăng lợ quyến rũ cha nuôi hòng kiếm danh phận. Một hôm năm mười bốn các vị phu nhân trong nhà đi lễ chùa, hắn tiến vào phòng nàng tính hấp diễm thì bị nàng chống cự quyết liệt, giây phút đó nàng nhờ may giết chết hắn, nàng chạy ra khỏi phòng quần áo xộc xệch, bị mọi người bắt được tra tấn dã man ngày qua ngày. Nàng chờ đợi từng giây phút họ lơ là nàng trốn chạy đến lam thiên thành mở một quán nước ở ngoài thành lam thiên thành thì bị người ngũ lang trại nhiều lần làm phiền nhưng vì lúc này tu vi đã cao hơn nên được chính mời lên trại làm một đầu mục, lên rồi nàng cố tạo dựng cho mình một hình ảnh Hàn lệ dám đương đầu những tên có ý nghĩ xấu nàng đều cho uống xuân dược rồi vứt cho quan hệ với thú, rồi đem xác vứt cho chúng nhân xem để tưởng mình làm cử thể danh tiếng vang khắp lang trại không còn ai dám động đến người nàng nữa. Năm mười tám nàng kết đàn được phong làm tam trại chủ và được nhận làm huynh muội kết nghĩa, tưởng rằng địa vị đã cao tu vi cũng ổn rồi mọi thứ sẽ khác ai dè lũ trại chủ cũng chỉ coi nàng là món đồ chơi để lợi dụng.

Chuyện kể đã xong nàng và giống đều trầm ngâm nàng chợt hỏi:

- công tử có chê thân ta nhơ nhớp không??

Giống đang nghiệm câu chuyện nghe tiếng hỏi của nàng giống đứng dậy trong lòng mỹ nhân, đưa tay lau dòng lệ trên khuôn mặt Ngọc, lúc này trước giống đâu phải là Hàn lệ tam trại chủ nữa mà chỉ là một thiếu nữ yếu đuối ủy mị.

- không. Ta trân trọng nàng, nàng là một nữ nhân tốt

Hành động nhỏ khiến cho lòng xuân mai một mảng áp áp, nàng ôm giống vào lòng thút thít:

- cả cuộc đời này công tử để ta theo người được không???

Giống gật đầu, lòng ngẫm nghĩ làm sao bản thân có thể từ chối được cơ chứ?? Thân bất do kỷ ah.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ngũ lang trại kế hoạch mới

Ngũ lang trại, là một doanh trại gồm hơn một ngàn tên dong binh hoạt động tại khu vực vạn tượng sơn mạch này đã hơn mười năm, được thành lập bởi bốn huynh đệ kết nghĩa, bốn kết Đan kỳ, một hậu, một trung, hai sơ mới vài năm gần đây kết nạp thêm một sơ kỳ nữa, thế lực cũng được coi là khá lớn trong phạm vi quản hạt của lam thiên thành.

Sảnh đường ngũ lang trại tại vị trí trung tâm có năm chiếc ghế lớn, một chiếc cao nhất, bốn chiếc thấp hơn về phía trước một chút. Bốn chiếc phía dưới trống không, trên chiếc ghế cao một hán tử trung niên hơn bốn mươi tuổi đang ngồi chém tẻ bên cạnh có hai tiểu nữ từ mười hai mười ba tuổi, xinh xắn, thân hình tuy còn hơi nhỏ nhưng những bộ vị trên cơ thể đã dần định hình đồi núi nhấp nhô. Người cầm quạt mỏng bị một bàn tay lớn nắm nắm, người thì cầm hoa quả đút cho gã, gã sáng khoái hưởng thụ.

Trung niên nam tử này, chính là đại trại chủ ngũ lang trại Điền Khung. Hai tiểu mỹ nữ là chiến lợi phẩm gần đây hắn lấy được từ mấy thương đội đi qua sơn mạch. Khiến hắn rất thích thú, tính đợi nuôi thêm một thời gian nữa, thành thực hơn chút để ăn rau sạch.

Điền khung ngồi ung dung, tay bóp mông em này, mồm đớp hoa quả mút ngón tay em kia. tâm trạng hắn rất tốt, vụ vật Hàn lệ sắp đến ngày thu hoạch, lại kiếm được nhị nữ này làm lứa kẻ cận, đã thế hôm nay nhặt được mỏ hỏa linh thạch. Đường như khí vận hắn gần đây rất tốt

Chờ đợi nửa ngày giờ mà mấy đệ đệ chưa về, hắn nghĩ chắc bọn này lại làm mấy cuộc trước đây, nghe nói nữ nhân trúc trang cũng không tệ. Lát kiểu gì cũng mấy em khá khá về cho hắn ăn đêm tối nay. Hắn nhếch miệng cười dâm dề khiến hai tiểu nữ co rút cả người lại.

Đang miên man hưng phấn thì tiếng bước chân chạy vội vào sảnh, hắn nhận ra kẻ này, đạo gần đây gã khiến hắn khá hài lòng

Viên thừa chỉ chạy vào sảnh vội vàng chấp tay nói:

- đại trại chủ, lớn chuyện rồi

Điền khung lo lắng quát:

- chuyện gì nói đi.

- toàn quân bị diệt, tam vị trại chủ mất mạng, Hàn lệ đầu hàng

Điền khung tay đang bóp mông tức giận bóp thật mạnh khiến nữ tử đau mắt trợn trắng đã khụy xuống ôm mông rên rĩ

- không thể nào, huynh đệ của ta, không thể nào, con đi Hàn lệ chết tiết

Hắn gầm gừ dữ tợn nói:

- chuyện như thế nào kể lại tường tận cho ta, toàn quân bị diệt sao người lại còn đây

Viên thừa chỉ hơi xấu hổ:

- là tiểu nhân trốn về

Hắn kể lại đầu đuôi sự việc, từ lúc mới tiến đến, lúc giống xuất hiện Hàn lệ vì giống mà phản, đến khi Thanh Hà ra mặt.

- nữ nhân xinh đẹp, biến dị bằng linh căn. Nguyên anh hậu kỳ, chết tiết

Hắn đi đi lại lại lẩm bẩm, lo lắng, chùi rửa, làm sao đây chết cả rồi, rau sạch mất thì trồng rau mới, nhờ may bằng linh căn đó đánh đến thì sao đây???

Đang suy nghĩ thì lại có tiếng người chạy vào điền người hắn cảm ném thẳng vào mặt tên đó quát:

- chạy chạy cái mẫu thân người.

Tên lính đưa tay đỡ đĩa hoa quả sợ hãi quỳ xuống

- đại đại đậu.. Đại trại chủ người người lực lâm bang tới thu tiền.

Điền khung vo đầu

- đậu hủ thối chết tiết đang mất mạng đến nơi rồi còn bị đòi tiền.

Viên thừa chỉ, mặt hèn mọn loé tinh quang ngẫm nghĩ hắn vất ra được phương án rồi. Chấp tay vội thưa:

- đại trại chủ, ta có kế này

Điền khung đang điên người thì nghe có kế thì như vớt được vàng trời nói vội

- nói mau

- trại chủ sao ta không lợi dụng lực lâm bang đối phó với nữ nhân kinh khủng kia?? Vừa giải trừ được nguy cơ trước mắt, vừa được tiếng cống hiến cho lực lâm bang. Biết đại trại chủ lại được hưởng lợi lớn

- tốt, tốt, không hổ là quân sư của ta. Hahahaha đi đi cùng ta tiếp kiến mấy vị cứu tinh nào.

Hắn cười lớn hài lòng dẫn viên thừa chỉ đi gặp mấy người lực lâm bang, hắn thấy đường sống trong cái chết. Mặt tươi tỉnh hơn hẳn, Hàn lệ người không thoát khỏi kết cục nằm dưới thân ta đâu, còn nữ nhân xinh đẹp kia ta chưa từng thử qua vị nguyên anh ah.

Trúc gia trang vẫn một mảnh tình lặng. Gió sau một ngày tu luyện người ngòm đầy mồ hôi trở về nhà, mẩu thân vẫn đang ngời diệt lửa ở ngoài hiên như thường, một vị tiên tử ah sống cuộc sống như thường nhân. Phía trong bếp xuân mai lục tục làm bếp, nàng dường như rất cố gắng khi nấu nướng, nàng nấu rất ngon.

Thanh Hà nhìn nhi tử mỉm cười đưa tay hất hất mấy sợi tóc đầy mồ hôi trên trán nhi tử, nói với vào trong bếp:

- xuân mai, đi tắm cho công tử đi.

Xuân mai từ bếp bước ra lau tay vào tạp dề mặt ửng hồng vẫy vẫy về phía giống:

- vâng, công tử đi vào đây

Trong phòng tắm xuân mai cười quần áo của giống ra rồi đặt giống ngồi trên một chiếc ghế nhỏ. Rồi nàng đứng đối diện giống cười từng lớp y phục của mình ra chiếc cổ nhỏ xinh xắn, vai trần Ngọc ngà, đôi gò bồng đảo lớn trắng muốt đung đưa thách thức với hai núm hồng đào, eo thon mượt, một con sâu róm lớn mập mập, đôi chân dài miên man. Giống ngồi lặng người, tạo hoá thật biết đùa. Giống không biết rằng ngoài kia một con bảo mới đang đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Một mình không đánh được thì ta gọi hội

Trúc gia trang mấy ngày sau cuộc chiến đấu, như đã trở lại với nhịp sống thường trực, bình dị, nhẹ nhàng.

Nhưng một sáng kia mọi thứ bị phá vỡ bởi một tiếng nói lớn từ bên ngoài truyền vào:

- xin mời vị tiên tử trong trúc gia ra đây nói chuyện.

Mọi người trong trang nhìn về phía nhà giống lo lắng, trúc thanh, quan vũ, mạnh cường nghe thanh âm cảm nhận được sự cường đại của kẻ mới đến, thì phi hành đến sân nhà giống.

Khi thanh âm phát ra Thanh Hà đang ngồi diệt lửa dừng tay nghe rồi đứng dậy, xuân mai bế giống đang ngồi trên sạp vào lòng cảnh giác nhìn xung quanh. Giống được mỹ nhân ôm nhưng đầu còn hứng thú hưởng thụ nữa đưa mắt lo lắng về mẩu thân.

Thanh Hà đứng dậy nghe thanh âm, thấy ánh mắt lo lắng của nhi tử, thì cười dịu dàng xoa đầu trấn an:

- không sao đâu chỉ là nói chuyện thôi mà! Không phải mình mình nói mẩu thân rất ngu sao??

Giống nhìn mẩu thân gật đầu

- mẩu thân cẩn thận. Đi rồi mau về với mình mình ah

Thanh Hà gật đầu đáp ứng thì thấy mọi người phi hành đến nhà mình.

Cả ba người tiến về phía Thanh Hà chấp tay chào. Trúc Thanh tiến lên trước nói:

- Thanh Hà muội muội, chuyện này tính sao đây??

- đã có người tìm thì muội phải đi thôi! Huynh có biết người đến là ai không??

Thanh Hà đáp lại, rồi hỏi dò.

Trúc thanh ngẫm nghĩ rồi nhớ đến lời báo cáo của người hần sai đi cảnh giới bên ngũ lang trại thì đáp lời Thanh Hà

- ta sai người đi quan sát động tĩnh của ngũ lang trại thì thấy có người lục lâm bang qua lại mấy hôm nay. Ta nghĩ người đến hẳn là người lục lâm bang.

Xuân mai đứng bên cạnh nói chen vào:

- phu nhân, mỗi năm vào thời gian này lục lâm bang thường đến thu tiền. Người chắc chắn phần nhiều là người lục lâm.

Thanh Hà nghe hai người đoán thân phận người đến thì gật đầu chấp nhận ý kiến, nàng nói với hai người

- trúc huynh nếu là người lục lâm bang đến thì hẳn là kế hoạch của ngũ lang trại, huynh nên bảo mọi người chú ý một chút chắc chắn ngũ lang sẽ có hành

động tiếp. Xuân mai ta đi người ở lại bảo vệ công tử cho tốt.

Hai người gật đầu đáp:

- được, muội nhất định phải cẩn thận
- vâng thưa phu nhân.

Thấy hai người nói vậy thì nàng yên tâm, khẽ thom len đôi má bầu của nhi tử, rồi quay người phi thân ra khỏi thôn.

Mọi người đứng trong sân nhìn theo nàng rồi đi, Trúc Thanh quay lại nói với quan vũ và Mạnh Cường:

- hai người đi thông báo với tất cả cảnh giác, sẵn sàng chiến đấu.
- vâng trang chủ.

Hai người đáp lời rồi phi thân đi, chuyện này không thể chậm trễ được an nguy của toàn trang đang đặt trên vai họ.

Trúc Thanh ngồi xuống sân tu luyện, xuân mai bế giống trở lại ngồi trên sạp, cả ba người lẳng lặng chờ đợi Thanh Hà chở về.

Trong trúc gia trang nam nhân được cử cảnh giới người người lăm lăm vũ khí trong tay đi lại trong trang, người thì tụ tập trước sân trang sẵn sàng chuẩn bị.

Thời gian chậm chậm trôi qua, một canh hai canh lại ba canh, nhưng Thanh Hà vẫn chưa trở về, mọi người bắt đầu cảm thấy lo lắng. Thì người cảnh giới đầu trang chạy vào phá tan sự yên tĩnh trong sân nhỏ

- trang chủ người lục lâm bang đến.

Trúc Thanh trong tu luyện mở mắt đứng dậy, nhìn về xuân mai rồi quay gật đầu

- đi, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến.

Rồi theo người đến gọi tiến ra ngoài trúc gia trang, xuân mai ngồi trên sạp nhìn theo. Gió nhảy xuống sạp kéo tay xuân mai

- xuân mai chúng ta đi xem thế nào

Xuân mai kéo giống trở lại phía mình

- công tử không được, ngoài kia qua nguy hiểm.

Gióng vùng tay ra khỏi tay nàng

- nàng không đi ta tự đi

Xuân mai bất đắc dĩ nói:

- thôi được, để xuân mai đưa người đi. Nhưng công tử không được rời khỏi xuân mai.

Gióng nhìn nàng gật đầu, xuân mai ôm giống vào lòng ngực khí bay ra đầu trang nơi mọi người đang đứng trước màn cấm chế

Phía ngoài đám người lục lâm bang người ngực khí, kẻ cười ngửa, phía trong mấy trúc cơ, kết Đan của trúc gia trang ngực không luyện khí thì đứng dưới đất. Trong ngoài nhìn nhau chằm chằm.

Xuân mai bế giống ngực không lại đứng cạnh trúc thanh, trúc thanh gật đầu với nàng rồi nói với ra bên ngoài:

- người lục lâm bang đến đây làm gì?? Chẳng nhẽ muốn xâm phạm trúc gia ta

Kẻ đầu lĩnh bên ngoài cười hắc hắc

- xâm phạm thì đã làm sao?? đến nguyên anh kỳ của các người cũng sắp bị chúng ta giết thì giết thêm các người nữa đã làm sao??

Mọi người trúc gia trang sùng sốt một lúc thì người người nắm chặt tay tức giận. Gióng mắt hiện những tia máu đỏ chằng chịt.

Nhìn thấy vẻ căm phẫn của người trúc gia trang, tên đầu lĩnh đắc chí giơ tay ra hiệu cho mọi người phá lớp cấm chế.

Trúc Thanh và mọi người vận khí chuẩn bị chiến đấu vì biết lớp cấm chế này không phòng ngực được lâu sau lần khai mở đợt trước, mọi người không ai chạy trốn cả vì họ biết làm gì có nơi để chạy nữa.

Tuy máu huyết đang sôi trào nhưng giọng vẫn cố giữ cho mình tỉnh táo, vì giọng biết hiện tại mình không thể làm được gì, trong đầu những suy nghĩ, phương án nhanh chóng xẹt qua, chết tiệt làm sao đây?? Đúng rồi, một mình không đánh được thì ta gọi hội. Mắt sáng lên giọng quay ra nói:

- trúc bá bá, đưa ta tất cả hòa linh thạch đi

Trúc thanh đang vận khí thì ngẩn người không biết giờ này lấy hoá linh thạch làm gì?? Hắn quay sang nhìn giọng ngẫm nghĩ thôi kệ, hôm nay chắc gì đã sống được đưa cho hài tử này coi như bù đắp, hắn tháo nhẫn chữ vật phá đi liên hệ của mình bên trong ném cho giọng.

Giọng bắt lấy nhẫn chữ vật nhìn một lúc, đây là cơ hội duy nhất. Mong sao còn kịp. Giọng nói:

- xuân mai đưa ta về nhà.

Xuân mai không hiểu gì cả nhưng vẫn nghe lời bế giọng phi hành về nhà bỏ sau lưng đám người, và những tiếng hò hét.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Diên cuồng hấp thụ, tiến trúc cơ

Người phá vào, kẻ đứng chờ. âm thanh kinh lực phá cầm rung động cả trúc gia trang. mẩu thân bế nhi tử, phụ lão ngồi ngoài hiên nhân nhả, nhâm nhi chén chè xanh, chẳng sợ hãi, trốn tránh vì trốn đi đâu được chứ?? Sau là vạn tượng yêu thú đầy rẫy với tu vi nhỏ bé vào chỉ có chết, trước là địch nhân. Không bằng chờ đợi, đến đây đi ít ra còn có cái đệm lưng.

Giống bảo xuân mai đưa về nhà, nằm trong lòng xuân mai trên không trung, ta phải trúc cơ, như vậy mới có thể mở được tầng hai. Vậy mới có cơ hội giải cục này.

Xuân mai đáp xuống sân, giọng nhảy từ lòng nàng xuống đất. Khí thể trên người giọng kéo lên đến luyện khí tầng chín. Nàng nhìn công tử mắt dễ thương tròn tròn lấp bắp nói:

- công tử.. Người tu vi của người... Luyện khí tầng chín sao có thể chứ?? Người tu luyện từ trong bụng mẹ sao???

Giống nhìn thái độ của nàng, cười khổ biết mà quá rung động đi chứ gì?? Nàng đã biết thì không thể nàng rời ta được nữa rồi. Giọng nói với xuân mai:

- ta sẽ kể cho nàng sau, giờ ta cần tu luyện để đột phá trúc cơ, nàng ở đây hộ pháp giúp ta được không??

Xuân mai tỉnh táo lại, đột phá trúc cơ hèn gì công tử muốn lấy hoá linh thạch từ người trúc thanh, vậy chắc công tử có tu luyện hoá hệ linh căn. Không biết có phải đơn căn như phụ nhân không?? Nàng gật đầu

- được, nhưng công tử dường như mới bước vào luyện khí tầng chín ah, muốn hiện tại trúc cơ thì không thể nào ah

Giống sờ sờ nhẫn trữ vật trong lòng bàn tay nói:

- từng này hòa linh thạch thì chắc đã đủ, thời gian thì ta tự có cách của ta.

Xuân Mai nghe vậy không hỏi nữa, nàng biết công tử mới ba tuổi mà đã có tu vi như vậy thì chắc sẽ có điều đặc biệt. Nàng ngẫm nghĩ hình như nàng cũng có thứ gì đó có thể giúp được công tử, nàng đưa thần thức vào nhẫn trữ vật trên ngón tay mình, rồi xuất ra một Lọ Ngọc nhỏ

- công tử người đã quyết như vậy thì ta cũng không hỏi nhiều. Ở đây ta có hai viên trúc cơ Đan hi vọng giúp được công tử.

Giống thấy nàng đưa cho mình Lọ ngọc nói trong đó có hai viên trúc cơ đan thì mắt loé sáng, có trúc cơ đan thì việc này có thể thành rồi. Đưa tay nhận lấy lọ ngọc

- vậy thì phải cảm tạ nàng rồi

Nhận lấy đồ, giọng phát tay một ngọn tháp bốn tầng lớn trống rỗng xuất hiện giữa sân làm cho sân bụi bay mù mịt

Xuân mai thấy bảo tháp xuất hiện rất ngạc nhiên há hốc miệng.

Giống gật đầu với nàng rồi biến mất ở sân, xuân mai chưa kịp tỉnh táo thì thấy bảo tháp thu nhỏ lại thành một tiểu tháp nhỏ bay về phía mình nàng đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra đón, tiểu tháp hạ xuống lòng bàn tay nàng, nàng về sập ngồi nhìn tiểu tháp đáng cổ xưa trong tay, khẽ đứng đưa chân thon chờ đợi.

Giống tiến vào trong tháp, rồi thu nhỏ tháp lại điều khiển tháp thu nhỏ về tay xuân mai. Giọng nhìn không gian quen thuộc hít thở thật sâu hi vọng kẻ

hoạch của mình có thể thành công.

Giống khoanh chân ngồi xuống, đưa thần thức vào nhãn trụ vật trúc thanh đưa, hơn một ngàn viên hỏa linh thạch xuất hiện xung quanh giống thành một vòng tròn, nhìn vậy giống gập đầu hải long, cất lọ Ngọc trúc cơ đan, Mắt nhắm lại tĩnh tâm

Ngũ hành thiên địa quyết được vận hành, hơn nghìn viên hỏa linh thạch ở xung quanh bốc lên hỏa linh khí đỏ rực làm sáng cả tầng tháp, nhiệt độ được kéo lên cao, hỏa linh khí như một hỏa cầu lớn bao phủ lấy giống. Thân hình bé nhỏ của giống tĩnh lặng như một bức tượng đồng.

Hỏa linh khí theo vận chuyển của pháp quyết mà tiến ừn ừn vào cơ thể của giống. Cơ thể nhỏ bé bị sắc hỏa bao trùm, người giống chuyển từ màu trắng sang hồng rồi đỏ quý dị, da thịt nứt toác tỏa mùi thơm của thịt được nướng trên than đỏ, tóc tai khô dần rồi rụng như bụi phấn, một lúc sau thì đã hiện ra một cái đầu trọc lốc, quần áo trên thân đã bị sức nóng làm cho biến mất,

Thân thể giống từng đường nứt đan xen nhau, chẳng chít, mặt giống nhăn nhúm lại, răng cắn chặt lại với nhau chịu đựng sự giãy vò, pháp quyết được một vòng thì da thịt mới lại được gây dựng lại rồi lại nứt toác ra rồi lại lập lại

Sự lặp đi lặp lại này càng nhiều thân thể giống càng cứng cáp hơn, càng về cuối thân thể không bị nứt nữa nhưng da thịt vẫn đỏ rực.

Vòng tròn hỏa linh thạch toả ra hỏa linh khí yếu dần, một canh, hai canh, ba canh giờ từng viên từng viên thay nhau hoá thành bụi phấn trắng, hỏa linh thạch vỡ hết, thân thể giống chuyển dần về màu da quen thuộc.

Giống mở mắt nhìn vòng tròn bụi trắng rải xung quanh cười khỏ, nhớ lại cảm giác lúc trước người như bị ném vào lò lửa mà toát mồ hôi. nắm tay cảm nhận linh lực trong cơ thể, khẽ cười mỉm

- luyện khí tầng chín đỉnh. Đến lúc đột phá rồi.

Lọ Ngọc trắng xuất hiện trong tay, giống đổ một viên trúc cơ Đan ra, mùi dược liệu khiến toàn thân thoải mái, tham lam đưa lên mũi hít hửi. Giống kiên định ném một viên vào miệng nuốt xuống bụng, mắt từ từ nhắm lại.

Linh lực trong người giống lớn dần dần rồi ngừng hẳn, giống biết bình chương đây rồi.

Tập trung tinh thần giống, vận dụng linh lực trong cơ thể tập trung nén lại thành một mũi tiền nhỏ, mũi tiền đâm dần về vách bình chương, bên ngoài từng giọt mồ hôi xuất hiện trên người giống từ trong suốt rồi dần chuyển sang màu đen. Mũi tiền càng tiến sâu một chấm rách nhỏ xuất hiện, rồi từ chấm nhỏ từng vết nứt xuất hiện trên bình chương

- oang

Bình chương nổ tung, khiến cơ thể giống rung động. Giống mở choàng mắt, nhìn lớp đen nhánh do mồ hôi kết lại toát mùi hôi thối, cảm nhận linh lực trong cơ thể giống mỉm cười hài lòng.

Trúc cơ cuối cùng cũng trúc cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Độ kiếp(thượng): Hư ảnh thần tiên

Thành công phá vỡ bình chương tu luyện, giống biết mình đã tiến vào trúc cơ kỳ sơ kỳ. Thường thì sẽ phải độ kiếp, nên giống đứng lên im lặng chờ đợi những chẳng thấy đâu

- không lẽ thiên kiếp mãi chơi quên mình rồi?? Thôi ra ngoài cái đã.

Nói rồi thân hình giống biến mất khỏi tầng một bảo tháp. Xuân mai đang ngồi Nhìn ngắm tiểu tháp cổ xưa trong tay, thì bị tiểu hắc nhân cười chuông ngọt xuất hiện làm giật mình nhảy căng lên sập đứng.

Nhưng từ hình dáng quen thuộc, ánh mắt tròn trong vắt ấy nàng nhận ra đó là công tử của mình. Nàng đưa tay vỗ vỗ bộ ngực lớn thờ phào, đột phá cũng quá ghê rợn đi đến thúi lúi còn ở trần, khoan ở trần nàng liếc mắt xuống dưới thấy thứ nho nhỏ, má khẽ ửng hồng.

Hai người nhìn nhau, giống thấy hành động của xuân mai thì không quá bất ngờ. khi thấy má nàng ửng hồng thì giống biết nàng đang nhìn gì rồi, mặc dù tấm với nhau vài lần cái gì cần nhìn thì đã nhìn đủ cả, sờ xoạng thì cũng sờ rồi, nhưng theo thói quen vẫn đưa tay che chắn. Không khí có chút ám muội thì cảm giác trời có chút đen lại.

Khoảng không gian trên đầu giống trời đen lại, từng tiếng ì ùng, các tia xét đi chuyển như những chiếc sợi nhỏ giữa mây đen. Giống nói với xuân mai:

- nằng đi cách xa một chút, ta cần độ kiếp

Nói rồi quay mặt lại, thân thể lơ lửng trên không trung, tay giống xuất hiện một chiếc gậy tre xanh nhỏ, khẽ rung

Cả chiếc gậy bị lửa bao trùm. Gió yên lặng chờ đợi, giống đã biết thiên kiếp là gì từ trong sách của phụ thân. Nói đơn giản là phải chịu sét đánh, không chịu được thì hồn phi phách tán, còn sống vượt qua thì thiên địa chúc phúc chính thức bước vào cảnh giới.

Xuân mai nghe lời giống lùi cách xa hơn mười mét, nhìn về phía thân hình nhỏ bé trên không trung khiến lòng nằng thổn thức mong chờ, hi vọng người ấy sẽ vượt qua được.

Gióng chờ đợi một lúc lâu, thiên kiếp phải xúc tích lại rồi mới đánh xuống, nhưng như vậy thì quá lâu đi. Đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì từ trên trời như có người đổ nước xuống người giống. Nước quá nhiều khiến giống bị sặc ho khục khặc, cái nước này có vị khăm khăm như nước rửa chân, hơi có vị khí tức của thiên lôi giống ngẫm nghĩ:

- chẳng nhẽ lôi bản tử chương quân thiên kiếp??? Không thể nào nếu vậy chẳng phải hấn đồ cả chậu nước rửa chân vào ta sao??

Gióng lắc đầu kì quái, xuân mai ở phía ngoài mắt tròn mắt dẹt. Thiên kiếp gì thế này??

Gióng đang thăm rú chín đời thiên kiếp thì ụp, một tia sét đánh xuống làm giống không kịp phản ứng. Gióng bị sét đánh tóc tai chổng ngược lên, mặt đen sì rơi từ trên không trung xuống đất, đất lún thành một hình người nhỏ.

Xuân mai đứng ngoài che miệng, xót xa. Nàng muốn chạy vào đỡ công tử dậy nhưng mà không thể, nếu người khác can dự vào sẽ làm rối loạn uy lực của thiên kiếp, và quá trình chúc phúc sẽ không được hoàn thành.

Gióng chặt vật bỏ từ hình người dưới đất lên chửi rủa:

- khốn kiếp giám đùa giỡn bản thân, bản thân đánh nguoi.

Gióng bay lại lơ lửng trên lòng bàn tay trái xuất hiện một viên bi sắt, từ bi sắt từng miếng giáp sắt xuất hiện dần dần bao trùm toàn thân giống. Một bộ giáp sắt đen, giống tay cầm gậy trúc thủ thế-

Tia sét thứ hai đánh xuống uy lực mạnh hơn, giống đưa ngang gậy trúc đón đỡ vì lực mạnh nên giống bị đẩy từ trên không xuống đất thì dừng lại

Tia thứ ba mặt sân dưới chân giống bị lún xuống gần mét, tia thứ tư giọng đập chân sau xuống đất tay gậy phóng lên trời đập tan thiên kiếp

Thiên kiếp tứ tán khoảng không trên đầu giống sáng sủa trở lại, các đám mây dần ra nhường chỗ cho một luồng sáng vàng chiếu xuống người giống.

Gióng thu hồi giáp sắt và gậy tre trở về giang hai tay lơ lửng trên không trung, mặc kệ những tia sáng này chiếu lên người, giống thấy cảm giác thật khoan khoái dễ chịu, những vết thương trên người lành lặn trở lại.

Khi từng tia sáng tiến vào người giống thì trên không trung trên tu chân giới xuất hiện hư ảnh lớn hư ảnh long vờn diều lớn.

Hư ảnh này xuất hiện khắp góc ngách tại tu chân giới, đều có cảm giác muốn quỳ xuống triều bái, ngoài trúc gia trang hai đám người vừa mới bước vào giao tranh ngẩn ngơ nhìn trời, phía sâu trong sơn mạch một nữ nhân tóc trắng cảm thấy cảm giác quen thuộc từ hư ảnh ngẫm nghĩ, bách hoa tông hai tiểu thiếu nữ đang bị vây giữa đám đông ngừng đầu nhìn trời không hiểu sao nước mắt lăn dài.

Tứ hải tứ long vương hóa hình đằng không nhìn hư ảnh rồng cung kính và đoán thân phận thần diệu.

Nam ma trương tiểu phạm cảm trọng gỗ, tay sờ má một thiếu nữ thanh y xinh đẹp trên giường băng, mắt nhìn chăm chú nhìn lên không trung.

Bắc thú hoa quả sơn hầu tử thân kim giáp, áo choàng đỏ tung bay cầm gậy gỗ mắt nhắm nhìn chiến ý bốc ngút trời.

Tây vực đại diện trên một đỉnh núi cao tuyết trắng lão già tóc trắng, tay cầm tia sét ngồi trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Độ kiếp(Hạ): Huyết mạch thức tỉnh

Hư ảnh thần long và tiên lạc trên không trung gây chấn động cả tu chân giới, những người tu vi thấp quỳ gối triều bái, kẻ hùng mạnh bị uy áp lòng cung kính, kẻ hiểu chiến hạo hức chờ đợi.

Gióng nhìn lên không trung lòng tự hào thổn thức:

- cha, mẹ chờ con. Rất nhanh thôi con sẽ đến chiến đấu bên người.

Từng tia sáng của thiên địa chúc phúc vẫn chưa kết thúc, hư ảnh thần tiên vẫn hiển hiện trên không trung. Tia sáng càng rực rỡ.

Hư ảnh dần tan thành từng chấm sáng nhỏ, nhập vào luồng sáng chúc phúc này tiến vào người giống.

Tu chân giới mọi người đều trở lại về với cuộc sống thường nhật nhưng hư ảnh này sẽ tồn tại mãi trong lòng mọi người, còn một việc nữa họ sẽ chưa thể biết được chỉ có một người đó là xuân mai.

Trên sân nhà tranh nhỏ, tia sáng chúc phúc cùng chớp sáng hư ảnh tiến vào người giống, trên thân giống từng long lân dần dần xuất hiện những long lân ngũ sắc, bao trùm từ chân đến cổ. Một đôi cánh trắng nhỏ viền hồng nhỏ xíu phe phẩy sau lưng.

Xuân mai đứng từ xa ngẩn ngơ thật kỳ diệu, quyến rũ.

Trong báo thiên tháp ba hán tử nhìn long lân, và cánh lạc trên cơ thể mình sửng lẫm bầm:

- Thần vương, là thần vương người đã chính thức bước vào hành trình rồi. Tiêu nhân đợi để được chiến đấu bên cạnh người.

Thiên đình Đại Việt từng người nhìn hiện tượng trên cơ thể hạo hức:

- là tin của thần vương, thần vương nhất định sẽ trở về.

Việt Nam Ở một đầu đó:

Một người mẹ nhìn đứa con tật nguyền của mình đầy thương xót, con của nàng từ nhỏ đã không thể đi lại. Hôm nay như mọi ngày đứa trẻ chống tay, lê đôi chân trên mặt đất bỗng đứng dậy bước đi chập chững đến vòng tay của nàng. Làng nước ơi con tôi đi được rồi, nàng bế con chạy ra ngoài đường hò hét.

Một bệnh viện, một bác sĩ nhìn đứa nhỏ tim đã ngừng đập, dù hấn đã cố gắng dùng xung điện để kích tim bé. Hấn nhìn khuôn mặt hồn nhiên bé nhỏ ứa nước mắt rơi. Bỗng nhiên nhịp tim cô bé nhảy lên bình thường, hấn mừng rỡ ôm mặt khóc như một đứa trẻ.

Sắc đỏ ngập tràn phố phường mọi người chăm chú vào ti vi hồi hộp, nghe từng tiếng bình luận viên vang lên "thời gian kết thúc hiệp hai chỉ còn năm phút... Các cầu thủ của chúng ta đang ngã gục vì quá mệt mỏi... chỉ còn ba phút cuối cùng... Gì thế này?? Các cầu thủ của chúng ta như được uống một thùng bò húc, họ đang đang lao lên

... Cướp được bóng rồi... Đối mặt với thủ môn... Sútttttt vào vào rồi chúng ta đã rút ngắn tỷ số xuống còn ba hai... còn hai phút cuối... Phạt góc phạt góc rồi... Tiền đạo của chúng ta nhảy như một vận động viên bóng rổ... Bóng bay về phía góc xa... Vàooooooooooiiiiii hoà rồi... Còn một phút... Các cầu thủ brazil đang tràn lên tấn công... Sút thủ môn bay như chim đón bóng một cách dễ dàng, anh chuyển bóng cho hậu vệ trái anh chạy như nhân vật trong phim tia chớp.. Vượt qua từng người bên phía đối thủ, đối mặt với thủ môn rồi sút hay không??? Qua roiiiiii anh đã bỏ qua thủ môn đối phương anh đang chạy, anh không sút anh dẫn bóng thẳng vào môn.... Vàoooooooooo các bạn ơi kì kì tích lần đầu tiên trong lịch sử chúng ta đánh bại các đội bóng mạnh trên thế giới.... Vô địch rồi... Chúng ta đã vô địch word cup... Các bạn ơi khục khục... Các bạn ơi bão đê cả nước Việt nam Sẽ bão đêm nay khục khục... Các bạn ơi... Tôi không thờ được... Vì bình luận về xxx phải nhập viện cấp cứu nên. Cờ đỏ bay phấp phới mọi nẻo đường.

Đội tuyển hàn quốc đang tổ chức ăn baron, ăn thành công rồi, họ đang tràn lên nhà chính với đội hình ba một một, chúng ta phải combat thôi.. Chim hơi to đã tele sang đằng sau đội hình địch, địch không có tầm nhìn.. Chim hơi to dùng hoá dương hiệu triệu thành công làm choáng được cả ba người. Cú xoáy của chơi đến chết thành công giết được cả ba người. Trong lúc đó ad bắn như hack thành công giết được shen ở đường trên... Sp địch tốc biến đập mặt vào móng, à nhầm đập vào tường.. Ace.. Chúng ta đã thành công đạt được chức vô địch cktg.

Tia sáng chúc phúc của thiên địa nhạt dần rồi biến mất, giống khê vũ cánh trên lưng Hạ xuống đất. Nhìn thân thể mình giống cảm thấy tràn trề sức mạng, giống gật đầu hài lòng, thu mọi thứ trở về. Nhìn thấy xuân mai đứng ở xa giống phi thân đến gần nàng hỏi:

- sao vậy xuân mai ta oách quá à

Xuân mai mắt nhìn công tử như nhìn quái vật nói:

- công tử rất soái

Giống cười

- thời gian đã qua bao lâu rồi??

- hơn một canh giờ thừa công tử

Giống gật đầu một canh giờ, hy vọng vẫn còn kịp, khẽ phát tay tiểu tháp từ tay xuân mai trở về trong tay giống. Giống vận dụng linh lực để phá vỡ cấm chế tầng hai, lòng đầy mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Thạch sanh, cùng ta đi giết người thế nào??

Thánh giống đặt tiểu bảo tháp trên tay vận dụng linh lực, đánh vỡ cấm chế cửa tầng thứ hai. Giống hy vọng Sẽ thành công, vì như cha long đã từng nói mỗi người ở trong đó Sẽ hơn giống hai đại cảnh giới, giống trúc cơ vậy thì thì họ Sẽ là nguyên anh kỳ. Đúng lúc phù hợp với lúc này.

Cấm chế mỏng dần rồi bị phá vỡ, giống thở phào thật may mắn tính toán đúng nếu như yêu cầu tu vi cao hơn thì giống cũng hết cách. Giống dùng thần niệm triệu hồi những người ở tầng hai ra.

- đi ra đi chiến hữu của ta

Xuân mai ngần ngại

- công tử nói ai vậy? Ở đây làm gì có ai

Giống không nói chỉ chờ đợi, một lúc sau ba thân ảnh to lớn xuất hiện chật kín cả sân nhỏ.

Xuân mai nhìn ba thân ảnh này choáng váng, sợ hãi lùi về sau mấy bước. Giống không để ý đến nàng mà nhìn ba thân ảnh này mỉm cười:

- cuối cùng các ngươi cũng đến rồi.

Ba thân ảnh đứng giữa là một tráng hán cao lớn gần mét chín, thân trên để trần với cơ bắp cuộn cuộn cảm giác có thể thấy dưới lớp cơ bắp này một sức mạnh kinh khủng.

Bên trái là một con trăn đang cuộn mình to như một như một ngọn núi. Bên phải là một con đại bàng khổng lồ có đầu và cổ đuôi màu trắng, thân đen tuyền.

Cả ba đang ở trong bảo thiên tháp tầng hai thì bỗng dưng xuất hiện ở ngoài một sân nhỏ đang hơi bất ngờ thì nghe giống nói chúng nhìn về phía thanh âm phát ra, dù trước mặt chỉ là một tiểu hải tử nhưng cả đều vui mừng cung kính cúi đầu:

- ra mắt thần vương.

Thánh giống gật đầu nói nhìn về phía tráng hán cao lớn nói:

- hãy gọi ta là công tử. có gì nói sau, thạch sanh, cùng ta đi giết người thế nào??

Thạch sanh cúi đầu nhìn giống cảm nhận sát khí trên người vị thần vương trẻ tuổi này toát ra thì gật đầu nói:

- như công tử mong muốn. Kẻ ngáng bước chân người đều phải chết.

Giống gật đầu, đại bàng lên vũ cánh nhắc mình lên không trung nói:

- mời công tử lên

Giống bật người lên không trung, xuân mai thấy vậy bay lên cùng, chần chờ thu người nhỏ lại phi hành giữ không trung, thạch sanh từ sau lưng xuất hiện đôi cánh trắng viền hồng bay lên. Giống nhìn đôi cánh này ngờ ngợ vì giống đôi cánh của mình thì hỏi:

- đôi cánh này là??

Thạch sanh đáp:

- mới rồi ngài tu luyện trong tháp, tiểu nhân phát hiện thân thể xuất hiện long lân với cánh lạc này, tiểu nhân nghĩ hẳn là do công tử gây nên

Giống ngẫm nghĩ gật đầu có thể do mình đã kích phát huyết mạch nên mọi người cũng bị ảnh hưởng theo.

Mọi người bay ra đầu trang, lúc này lục lâm bang đã phá được cấm chế một lúc đang hỗn chiến với người trúc trang. Thấy một tráng hán to lớn, một con đại bàng lớn bay đến thì dừng lại. Trúc thanh thấy người cười trên đại bàng là xuân mai và giống thì mừng rỡ biết đây hẳn là cứu binh rồi liền bay lại.

Giống và Xuân mai bước xuống khỏi đại bàng thấy trúc thanh bay lại thì giống nói

- trúc bá bá kêu mọi người trở về đi

Trúc thanh nghe nói vậy thì tin tưởng vì hần cũng cảm nhận được khí tức trên họ cũng giống như thanh hà. Hần gật đầu quay lại nói với mọi người

- nam nhân trúc gia trang trở về

Mọi người nghe vậy liền lùi trở về sau đại điêu và tráng hán, người lục lâm bang cũng bắt giác lùi về sau.

Giống đưa tay chỉ về phía đám người lục lâm bang nói:

- ba người lên hết tất cả những người này đi. Nhớ bắt sống tên đầu sỏ cho ta.

Thánh sanh nhìn về đám người hơn năm trăm người này nói với giống:

- công tử mấy người này mình ta là đủ rồi.

Giống gật đầu, nguyên anh kỳ đối đầu với một đám này thì đúng là quá dễ dàng với lại cũng muốn xem thạch sanh chiến đấu như thế nào. Còn hai con Hạ cấp thân thú thì điềm nhiên không phản đối, không dám phản đối dù là tên này ngày xưa từng giết mình đấy.

Thạch sanh nhận được sự đồng ý thì đằng không trên tay xuất hiện một cây trường cung lớn, một tay cầm cung một tay đưa lên một mũi tiễn vàng được tạo bằng kim linh lực xuất hiện, hần làm động tác kéo rồi buông ra mũi tên ra mũi tên rồi cung biến thành mấy trăm mũi tiễn nhỏ bay nhanh về phía lục lâm bang từng tên gục xuống chỉ còn tên cầm đầu còn đứng trên không trung run rẩy, thạch sanh bay đến một tay nắm cổ hần như xách một con gà quay trở về phụng mệnh.

Giống và người dân trúc gia trang nhìn cả quá trình ngắn ngủi này choáng váng. Cái này quá nhanh đi à nha. Biến thái

Thạch sanh thả tên này xuống đất, rồi đứng trở về bên cạnh giống. Giống gật đầu với hần rồi hỏi tên đầu sỏ này:

- chuyện ban nãy người nói nguyên anh kỳ của chúng ta sắp bị giết là thế nào??

Tên này nghe thấy người hỏi mình lại là một tiểu hài tử, tuy hơi kỳ lạ nhưng vẫn cung kính nói

- bang chủ chính ta cùng với mấy vị phó đường chủ vây nàng trong pháp trận ở hẻm thiên nhai, giờ này ta cũng không biết tình trạng thế nào

- người dẫn đường cho chúng ta đến đó

Nói rồi bảo thạch sanh nhắc theo rồi ba người lên đại bàng bay đi

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Họ Lý tên Thông, siêu cấp bạo hung

Tháng giống cùng mọi người đứng trên thân thể lớn của đại bàng, theo chỉ đường mà bay nhanh tới hẻm thiên nhai trong vạn tượng sơn mạch.

Trên đường đi giống đã hỏi kỹ sự việc từ tên đường chủ lục lâm bang này. Thì ra theo thường lệ lục lâm bang đến thu cước phí của ngũ lang trại. Điền khùng Thông báo là phát hiện một mô hoá linh thạch định hiến cho lục lâm bang, thì bị trúc gia trang cướp mất, vị nguyên anh của trúc gia trang còn giết nhiều người của hần và không coi lục lâm bang ra gì. Bang chủ tức giận sai ngũ vị phó bang chủ dẫn người đến tiếp nhận và xử lý. Năm vị sẽ dụ nguyên anh kỳ đó đến hẻm thiên nhai nơi đã bày sẵn một pháp trận.

Giống nghe hần kể ngẫm nghĩ hỏi lại:

- quả nhiên là ngũ lang trại, đợi cứu được mẫu thân. Ta nhất định sẽ tru lang.

- bang chủ vs ngũ vị phó bang chủ của các người tu vì ra sao?? Cả sáu người cùng đi đôi phó với mẫu thân ta??

- thừa công tử, Họ đều có tu vì nguyên anh kỳ, bang chủ với đại phó, nhị phó là hậu kỳ. Còn tam, tứ, ngũ phó là trung kỳ. Bang chủ được điền khùng hiến cho một tiểu mỹ nữ, nên chỉ có các vị phó bang chủ đi.

Giống ngẫm nghĩ năm người hai nguyên anh hậu kỳ ba người trung kỳ, phía mình tính cả mẫu thân thì có bốn người mẫu thân là nguyên anh hậu kỳ. Còn những người khác thì không biết tu vì ra sao?? Giống nhìn thạch sang hỏi:

- Thạch Sanh tu vì của các người ra sao??

Thạch sanh nghe công tử hỏi thì đứng bên cạnh cúi đầu thưa:

- công tử, tiểu nhân là nguyên anh hậu kỳ còn tiểu tinh với tiểu bàng nguyên anh trung kỳ.

Giống nói:

- vậy thì mới có bốn người, vẫn kém bọn chúng một người, ta và xuân mai không đổi phó được kẻ còn lại kia ah.

Thạch ngẫm nghĩ, rồi như nghĩ ra gì đưa tay sờ sờ trong khó lúc sau lấy ra một cái túi nhỏ cười cười nói

- không biết công tử có biết ta có một vị huynh đệ kết nghĩa.

Giống không biết thạch sanh hỏi vậy làm gì nhưng nhìn thạch sanh tìm kiếm trong khó lấy ra túi nhỏ, Tên này phong cách giấu đồ có chút đặc biệt ah. Không lẽ trong túi này có gì phá cục.

- là tên bị lôi bàn tử dùng sét đánh ah?? Hắn thì có liên quan gì đến chuyện này??

Thạch sanh thấy công tử có biết thì có chút đặc ý nhìn cái túi trong tay lắc lắc nói:

- công tử anh minh. Hắn họ lý Tên thông năm đó cùng mẹ bị lôi thần dùng sét đánh thành một con bọ hung.

-rồi sao??

- tiểu nhân trong một lần đi săn tìm thấy hắn, nên luôn mang theo bên người. Cho hắn một tròng phạt nho nhỏ, dù sao hắn cũng suýt chút nữa cướp vợ tiểu nhân ah.

Thạch sanh cầm túi trên tay lắc nhẹ kể rồi chỉ tay vào cái khó của mình.

Giống nghe vậy ngăn người

- cách trả thù của ngươi có chút đặc biệt nha không sợ bị nó cắn mất khoai à?, khoan ý ngươi trong túi này chính là lý thông.

Thạch sanh cười:

- tiểu nhân da dày thịt béo sợ gì chứ, ý chính xác là vậy đây là lý thông ah. Có lẽ cũng có tu vi nguyên anh kỳ rồi!

Giống vậy vui mừng có thêm lý Thông vậy thì đủ đội rồi, toan lấy túi thả người thì nghĩ tới cái túi được lấy ra từ đâu, cánh tay đi được nửa đường Hạ xuống nói với:

- người thả huynh trưởng của ngươi ra đi

Thạch sanh thấy hành động của công tử thì cười hắc hắc cầm túi dốc ngược trên không trung:

- bọ hung đại ca ra mặt đi ah.

Từ trong túi có một con bọ hung nhỏ xuất hiện trước mắt mọi người, con bọ đen xì im lìm như bị chết cứng ngoắc roi thẳng xuống phía dưới đất.

Hai người một chân một chim đang mong đợi háo hức xem một con bọ hung nguyên anh thế nào thì thấy thân trạng của nó thì mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau rồi nhìn về phía khó của thạch sanh như hiểu được nguyên do.

Giống nhìn tụt hứng, cảm giác muốn nhảy vỗ đầu thạch sanh một trận nói giọng ngán ngẫm:

- dù sao cũng từng là huynh trưởng ngươi a

Thạch sanh thấy mọi người nhìn chăm vào khó mình thì một tay một tay gãi đầu nói:

- công tử minh xét ah. Tiểu nhân không có chỗ để nhờ vả lại ở trong tháp mười năm không có nước để tắm nha, tiểu nhân cũng không ngờ sức chịu đựng của hắn lại yếu vậy.

Giống lắc đầu không nói, ra hiệu cho mọi người tiếp tục đi không để ý nữa. Thì bất chợt có tiếng tiếng vỗ cánh phe phẩy ở phía dưới.

Mọi người quay nhìn thì thấy con bọ hung đang nằm giữa roi xuống ấy, sau lưng bỗng bung ra một đôi cánh trắng, nó vỗ cánh vừa có lật người lại, quay được rồi nó ra sức vỗ cánh bay lên chỗ mọi người, nó vừa bay vừa lắc lư. Có vẻ như lâu ngày không bay nên có chút không quen.

Con bọ hung bay được một đoạn thì thân thể lại biến lớn, lại dừng bay roi xuống, lại bay lên với tốc độ nhanh hơn, lại biến lớn, lại roi.

Mọi người nhìn mà ngây ngốc, đến khi con bọ hung này bay đến nơi thì thân thể nó cũng to ngang cơ đại bàng.

Giống nhìn con bọ to lớn này.cơ thể nó chia làm 3 phần: đầu, ngực, bụng. Đầu có cặp râu và cái sừng cứng chắc, Ngực gắn sáu cái chân và đôi cánh

cứng tựa như bộ giáp sắt che kín cả phần trên của ngực và bụng. đầu dạng cái mai, chân trước dạng cái xèng và đầu nhọn hơi cong.

Giống ngẫm nghĩ người ta thường nói nó có thể nâng khối lượng nặng gấp tám lần cơ thể. Vậy với thể hình này chẳng phải nói nó có thể nâng cả một ngọn núi nhỏ sao?? Càng nghĩ mắt càng sáng. Đây là một hảo thủ ah.

Bộ hung vỗ đôi cán lớn trên không trung quay đầu về phía giống phát ra thanh âm nhân loại nói:

- lý thông ra mắt công tử.

Giống gật đầu, xem ra nó ở trong túi cũng nghe được bên ngoài nói chuyện rồi. Bộ hung nhìn thạch sanh không nói mà im lặng bay theo sát đại bàng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Giải cứu mẫu thân(1)

Đội hình ba người ba thú bay trên không trung vạn tượng sơn mạch, khiến các dong binh và chúng yêu thú chú ý nhưng từ khi tức cường đại phát ra khiến không ai dám làm phiền.

Mọi người đều chú ý đặc biệt con yêu thú lạ cứng cáp đen nhánh. Đầu óc mờ mịt vì chẳng ai đoán được là loại yêu thú gì.

Giống nhìn từ chân đến đầu lý thông

- lý thông tu vi của ngươi hiện tại là gì?? Người biết tất cả mọi chuyện rồi chứ?

Lý thông đưa cái mặt đen quay sang

- tội nhân là nguyên anh trung kỳ. Tội nhân tuy bị thành ra như này, nhưng vẫn là linh hồn của thường nhân ah, chuyện từ thần sơn hay chuyện đi hôm nay thì từ trong túi tội nhân đã nghe được. Đơn giản là đi giết người thôi, công tử cứ sai phái là được.

Giống gật đầu

- hiểu là tốt, ngươi đừng xưng là tội nhân như vậy nữa. Phải chăng ngươi vẫn còn oán trách??

Lý Thông trầm ngâm đổi lại xưng hô

- mọi chuyện năm xưa lý thông đã thông suốt, hình phạt này lý thông nhận là thông đã sai. Nhưng..

Lý thông nhìn chằm chằm thạch sanh

- nhưng chuyện túi khó này, thông sẽ tính toán sau.

Lý thông nhìn thạch sanh, đại bàng, chần tình cũng nhìn sang tráng hán nam tử cao lớn này đầy chiến ý.

Giống cười khở mấy người này tuy đã về cùng đội nhưng vẫn có khúc mắc không nhỏ ah. Kẻ thù cũ chuyển sang làm bạn không dễ ah, giống đặng hăng nói:

- tính toán gì thì cứ luận bàn chà đạp nhau đi, đừng quá mức là được. Nhớ mục đích chúng ta đến đây làm gì.

Ba thú một người gật đầu, họ làm sao yên được, coi như có thể tránh được thần vương nhưng làm sao tránh được người đó

- đã biết công tử yên tâm

Phi hành một lúc lâu tên đầu mục lục lâm bang thưa:

- công tử đã đến thiên nhai, còn chỗ cụ thể dựng pháp trận ở đâu thì ta không rõ. Công tử có thể tha mạng cho ta được không??

Giống ngẫm nghĩ gật đầu

- được ngươi đi đi

Đầu mục nghe nói vậy thì nhảy khỏi lưng đại bàng đang tính phi hành rồi đi, giống nháy mắt ra hiệu với chần tình. Chần tình há miệng thật to nuốt trôi tên đầu mục

- ực ực

Giống và chúng nhân lặng hình, quá trực tiếp ah nha. Giống nói:

- xử lý cũng hơi bị ghê rợn đi

Chấn tinh phát ra giọng nữ ma mị

- công tử đây gọi là hủy thi diệt tích ah, làm phải triệt để mà lại no bụng hihi..

Thạch sanh nghe nói thì hỏi lại:

- ngươi là mẫu chấn à??

Chấn tinh trừng mắt lớn

- ngươi biết rồi còn hỏi?

- ta biết bao giờ?

- lúc trước ngươi giết ta, ta đã bảo ta là mẫu rồi mà

- ta tưởng ngươi lừa ta chứ??

- ta lừa ngươi làm gì?

- ờ nhỉ?? Ngươi là mẫu thì ta vẫn giết ngươi thôi!

Hai người đối đáp như mặt mũi hầm hầm, om xòm như sắp lao vào nhau đến nơi. Giống giờ tay ngăn lại

- dừng, chúng ta xuống đây

Đại bàng đậu xuống đất, mọi người rời khỏi lưng. Mắt nhìn xung quanh tìm kiếm, hẻm thiên nhai là một hẻm núi ngăn cách giữa hai ngọn núi đá cao.

Thạch sanh cầm một chiếc búa lớn tiến vào trước, giống và xuân mai đi ở giữa phía sau là tam thú lúc này đã thu hồi nhỏ thân hình lại để tiện di chuyển.

Đi được một lúc thạch sanh đưa tay bảo mọi người dừng lại

- công tử, hon một dặm phía trước có dao động linh lực. Ta nghĩ hẳn là phu nhân và mấy Tên lục lâm bang

Giống nghe vậy thì hỏi lại:

- tốt tốt. Cứ đi thẳng tới chỗ tỏ ra tự nhiên vào, đến gần thì tập trung dùng một kích thật mạnh phá vỡ pháp trận cho ta

Chúng nhân gật đầu, rồi tự nhiên như không bước vào.

Một lão giả đầu hói nói với một gã tóc hoa râm

- đại phó, ta phát hiện có người tiến vào gần đây

Gã tóc hoa râm đáp lại

- ừm ta cũng biết rồi đội hình khá cường đại một hậu kỳ ba trung kỳ, một nữ nhân kết đan người ngòm ngon phết.

- có khi nào là viện quân của nữ nhân này không??

- hẳn là không, tên điên khùng nói trước gia trang chỉ có nữ nhân này là nguyên anh kỳ thôi

- vậy xử lý sao??

- đội họ đến gần, rồi bảo họ ra đi đường khác không thì giết quách đi cho xong. Giờ tập trung xử lý nữ nhân này đi biến dị linh căn đúng là khó chơi. Nhưng ả chắc sắp cạn linh lực rồi.

Giống cười đùa với xuân mai, tam thú với thạch sanh đi bên ngoài như những hộ vệ bình thường. Đi đến gần lũ người người

Lão giả hoa râm ra hiệu với gã hói, gã hói đứng dậy chắn trước mọi người chấp tay khách khí nói:

- lực lâm bang đang giờ việc ở đây xin chur vị chịu khó đi đường khác vậy

Giống và chúng nhân dân hàng ngang đứng lại, xuân mai theo chỉ thị đứng ra trước đáp lời gã:

- lực lâm bang là ai ta không biết ta và phu quân muốn đi đường này có việc, xin chur vị chịu khó đi đường khác giờ việc đi

Gã hói nóng mặt, con tiện nhân này nếu không có việc ta nhất định sẽ chiến với người sau mui chín thế, cho người oán vì mình đã được sinh ra trên đời này. Gã đang định nói thì giống đã chen miệng

- nương tử, lão già này làm mất thời gian quá đi

Giống vừa nói vừa đưa tay lên nắn nắn ngực lớn của xuân mai nhìn gã hói thách thức, bốn người khác thì vận lực thạch sanh nắm chặt rìu, đại bàng vùng vung đôi cánh, chấn tinh ngồng đầu cao lên miệng có sắc xanh lấp ló, lý thông hai chân trước cắm xuống đất cắt một hòn đất lớn rồi dùng sừng mức lên tung tung

Năm lão già bị hành động của giống thu hút chú ý, má con hàng ngọt nước này lại là nương tử của một thằng Nhãi con, lão thiên bất công ah

Gã hói tức giận nói:

- đây là các người đang chọc giận lực lâm bang ta.

Giống lại bóp cười mỉa mai nói

- vậy thì sao?? Lão già có giỏi lại đây

Gã hói bốc hỏa đang muốn xông vào thì lúc này bốn quang mang bay đến, thạch sanh đưa rìu chém ra một kim nhận lớn, đại bàng cánh phát ra hai phong nhận hai phong nhận Đan chéo vào nhau, chấn tinh há miệng phun một quả cầu xanh lớn. Lý thông tung cục đất lên không rồi ngoảnh mặt dùng sừng đánh mạnh một cái.

Gã hói hốt hoảng đưa tay lên trước thủ thế nhưng đợi một lúc không thấy gì tiến về phía mình. Mà một tiếng oang phát ra từ đằng sau

- chết cha, bị lừa rồi, đó mới là mục đích chính của chúng

Pháp trận bị công phá mạnh, quang mang yếu dần, hiện lên hình ảnh một nữ nhân xinh đẹp tóc trắng ở trong. Trên người nàng lúc này y phục bị rách và nơi làm lộ ra vẻ băng thanh Ngọc tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Giải cứu mẫu thân(2)

Thanh Hà sau khi rời khỏi trúc gia trang đi theo hướng phát ra thanh âm, thì phát hiện đó là một lão giặt nguyên anh hậu kỳ, hai người giao chiến một lúc hần thua chạy trốn.

Mới đầu nàng cũng không định đuổi theo nhưng hần nói sẽ quay lại đồ sát trang. Nàng bắt đắc dĩ phải diệt tên này, nàng đuổi theo hần đến hẻm thiên nhai thì bị vây bởi trận pháp này.

Trận pháp này có các loại linh lực liên tục tấn công nàng, mới đầu thì không sao vì uy lực cũng không quá mạnh nhưng theo thời gian trôi nàng nhận ra linh lực trong cơ thể nàng cạn dần mà trận pháp này ngăn cản nàng hấp thu linh khí từ bên ngoài.

Nàng không biết mình đã chống cự được bao nhiêu thời gian, trên cơ thể nàng y phục đã nhiều vết rách. Sức lực yếu dần, ý thức càng này càng mơ hồ, nàng nhớ về quá khứ, nàng nhớ phu quân nhớ chàng, nàng nhớ mình mình nếu giờ này trở về nó sẽ chạy về phía mình nhào vào lòng mình ní non nói mình mình nhớ nàng. Từng dòng kí ức xẹt qua nàng mỉm cười.

Trong giây phút đó một tiếng nổ lớn vang lên, không gian pháp trận sáng rõ hơn. Nàng nhìn thấy phía ngoài bốn lão già đang ngồi các vị trí điều khiển pháp trận, một lão hói đang đứng chấn một tổ hợp người và thú. Những người đó thật xa lạ, nhưng khoan người thiếu nữ đó không phải là xuân mai sao?? Vậy hài tử trong lòng đó không phải mình mình sao??? Nàng muốn về phía nhi tử nhưng chân không thể bước nổi nữa nàng gục xuống.

Khi đòn tổ hợp của bốn người thạch sanh đánh về phía trận pháp, linh lực trong đó tán loạn rồi sáng rõ hơn. Giống nhìn thấy mẫu thân trong đó, thấy trên thân người y phục rách với những vết thương, thấy người gục xuống trước mắt mình giống bật khỏi lòng xuân mai chạy về phía mẫu thân gọi lớn:

- mẫu thân... Mẫu thân....mình mình đến rồi...không mẫu thân.

Xuân mai nhìn thảm trạng của phu nhân nước mắt nàng tuôn rơi, thấy công tử trong lòng mình chạy đi nàng chạy theo, ba thú biến thành bản thể to lớn, thạch sanh mọi người chạy theo công tử.

Lão già tóc trắng đã đoán được những người này là ai theo lời hô của gió, hấn hét lớn với bốn người khác:

- cản chúng lại, cho ta chút thời gian à sắp xong rồi.

Bốn lão già vũ khí xuất nơi nơi tay xông vào đám người mới đến. Lão hói nghe lệnh thấy gió chạy về phía mình thì giờ kiếm xông đến chém.

- thì ra nhi tử của à tiện dân kia, người cũng đi theo mẫu thân người đi.

Gió như không thấy gã chỉ chăm chăm chạy đến phía mẫu thân, xuân mai che miệng lo lắng khoảng cách quá gần nàng không thể đến kịp.

Kiểm giờ lên chuẩn bị chém xuống thì bị ngăn lại bởi một tráng hấn người ở trần, sau lưng đôi cánh trắng viền hồng hai tay cầm búa chắn lại, nguyên bản đang chạy theo công tử, thì thấy lão hói chém về phía công tử. Gã vận hết sức bay tới nhưng khoảng cách giữa hấn và công tử quá xa, tuyệt vọng dâng lên hấn chợt nhớ mình có một đôi cánh, đôi cánh xuất hiện tốc độ của hấn tăng lên mấy lần, đến vừa kịp hấn đỡ kiếm kiên định nói:

- có ta ở đây không ai có thể động đến công tử

- công tử đi đi

Đại bàng, chấn tinh, lý thông đều chặn nhưng gã còn lại. Gió đập gãy trúc bay đến nơi mẫu thân nhưng bị chắn lại bởi pháp trận. Hấn lại cố đâm vào nhưng lại bị đẩy ra.

Nhìn mẫu thân nằm trong đó sông xoài, nước mắt gió tuôn rơi gió cảm gậy tre ra sức đập vào pháp trận vừa đập vừa kêu gào:

- mẫu thân... Mẫu thân... Minh minh đến rồi

- người mở mắt ra đi... Mở mắt ra nhìn minh minh đi

Từng tiếng đập thùm thụp vang lên, bàn tay gió ứa máu, máu chảy giống không đau nhưng lòng gió từng khúc ruột như sắp lìa nhau. Xuân mai chạy đến sau lưng công tử nhìn công tử đau lòng nàng xót xa vùng tiên đập về pháp trận, nếu phu nhân có mệnh hệ gì nàng làm sao có thể nhìn mặt công tử đây.

Cuộc chiến vẫn nổ ra ác liệt giữa sân, mọi người thấy công tử gào thét như vậy rất sốt ruột, nhưng tu sĩ cùng cảnh giới muốn phân thắng bại không phải một hai chiêu có thể tách ra được. Thạch sanh cánh lạc trời nổi trên không trung cầm rìu quang mang vàng chém tới tấp lão hói, chấn tinh đưa thân đỡ kiếm đuôi quạt về phía đối thủ khi thì há miệng phun ra quang mang ác liệt đại bàng cánh quạt ra những lưỡi phong nhận liên tục. Ai cũng muốn nhanh chiến thắng để đến giúp công tử.

Lý thông nhân lúc đối thủ sơ hở dùng sừng hất mạnh hấn về phía thạch sanh nói:

- đệ đệ. Đệ có thể cầm chân thêm tên này không ta đi giúp công tử

Thạch sanh nhìn vị huynh trưởng này nói:

- được đại ca đi đi, việc công tử nhờ đại ca vậy.

Lý thông vỗ cánh mạnh bay với tốc độ nhanh về phía thánh gió. Thạch sanh long lần đầu mình cuốn lấy hai lão già, để họ không dây dưa tới lý thông

Lý thông cánh vỗ điên cuồng hết lớn:

- công tử tránh ra để ta

Gió nghe tiếng hét đằng sau của lý thông thì kéo tay xuân mai tránh ra thấy lý thông bay nhanh đến như một khối thiên thạch đen sì.

Lý thông cúi đầu đưa chiếc sừng cứng cáp của thẳng về phía trước, hấn đâm cả người vào pháp trận

- rầm

Pháp trận đẩy hấn bay ngược ra ngoài, chân hấn cày dài xuống đất thành hai rãnh sâu hoắm. Phía trong trận nhãn trung tâm pháp trận đại phó mặt trắng bệnh phun ra một luồng máu tươi, có thể thấy vụ va chạm ấy mạnh thế nào.

Lý thông nhấc chân ra khỏi mảnh đất vỗ cánh bay về phía sau một khoảng xa hấn quay đầu chĩa sừng tiếp tục đâm vào.

Lần này hấn thành công trận pháp nổ tung, đại lão bị kinh lực đập bay va vào vách núi bất tỉnh nhân sự.

Gió chạy vào trong lay lay người mẫu thân lo lắng.

Xuân mai chạy đến nói:

- công tử để ta

Nói rồi nàng ngồi đem đầu phu nhân đặt lên đùi, để tay lên cổ người cảm nhận vui mừng nói:

- công tử, phu nhân không sao, chỉ bị kiệt sức nghỉ vài hôm rồi Sẽ khỏe lại. Người đừng lo ta còn hồi khí Đan đây

Nàng lấy từ nhẫn trữ vật ra một viên Đan dược màu đỏ nhét vào miệng Phu nhân, đan dược vào miệng một lúc thì sắc mặt thanh Hà đã có chút sức sống.

Thấy vậy giống thở phào quay lại nhìn về cuộc chiến. Lý thông sau khi đâm vỡ pháp trận, không kịp dừng lại đâm cắm sừng vào vách núi, hấn trở lại đứng bên cạnh giống nghe được phu nhân không sao hấn nhẹ cả người.

Giống vỗ chân lý Thông nói:

- ngươi làm tốt lắm! Cảm ơn ngươi.

- đó là điều lý thông cần phải làm.

Giống gạt đầu, cả người toát lên sát khí nồng đậm nói

- giờ thì giết hết tất cả đi

- đã rõ thưa công tử

Lý Thông xoè đôi cánh nhắc mình lao lại trận chiến, nhị thú cùng thạch sanh nhìn thấy phu nhân đã không còn lo lắng, lý Thông cũng đã trở về trên người sát khí nồng đậm như vậy thì biết công tử muốn giết hết những người này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Mẫu thân! Minh minh nhớ người

Cuộc giải cứu diễn ra hoàn hảo mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Cuộc chiến tiếp tục diễn ra và kết thúc sau đó hơn canh giờ.

Chấn tinh cuốn đối thủ đến chết, thạch sanh không biết có phải theo thói quen hay không chặt đầu lão hói, lý thông xiên một cái xác lơ lửng ở trên sừng của mình, đối thủ của của đại bàng bị phong nhận cắt thành bánh thịt bầy nhầy. Kê tên đại lão tinh dậy thấy kết quả của đồng bọn thì toan chạy trốn, thì bị thạch sanh nhắc cổ đem về.

Giống nhìn lão giờ đang quỳ trước mặt

- bang chủ các ngươi ở đâu??? Lục lâm bang còn ai nhiều??

Lão giả ngạc nhiên khi người tra khảo mình là một hài tử, hấn kiên quyết không khai

- các ngươi giết ta đi, ta sẽ không cho các ngươi biết điều gì đâu

Giống nhìn lão, rồi nhìn mọi người

- lý thông bắt hấn nôn ra vài thứ đi.

Sở dĩ giống giao cho lý thông, vì hấn vốn là nhân vật gian xảo nổi tiếng. Có người nói hấn vốn là khai quốc công thần của đông hán, sau khi chán cuộc đời quân ngũ trở về nước buồn rệu lệu. Tuy cái này không biết đúng sai, nhưng có lẽ đưa việc này cho hấn là hợp lý hơn những người khác.

Lý thông theo lời phân phó, tiến đến lấy miệng kẹp người hấn lại rồi quay đi một góc.

Gim lão giả vào vách núi, lý thông nhìn lão chậm chạp, chẳng nói chẳng rằng đưa chân lên mũi ngoáy ra một cục rỉ mũi nhỏ rồi nhỏ một bãi nước bọt xuống đất, để cục rỉ mũi xuống bãi nước bọt hấn dùng chân trước lấn lấn.

Đại phó nhìn hành động của lý thông khó hiểu. lúc sau cục rỉ mũi nhỏ đã biến to như một quả trứng gà màu nâu, hấn đưa một tay mở miệng lão tay kia cầm quả trứng nhét vào miệng lão rồi bịt lại. Đại phó bị lý thông nhét trứng vào miệng không thờ được ực một cái nuốt hấn quả trứng xuống miệng, quả

trứng bóc lên một cái mùi khó tả, trong bụng lão từ quả trứng dường như có những con gì đó ngo ngoe, bắt đầu bò ra, mặt hấn xanh mét

Không dừng lại ở đấy, lý thông dùng cái gai trên chân cắm vào thân thể lão ta từng cái hốc nhỏ nhét ri mũi vào trong đó, từ hốc da thịt hấn chuyển sang màu đen từng con dòi bò lổm ngổm.

Giống và những người còn lại ở xa nghe những âm thanh gào thét rùng rợn, tiếng khóc lóc, cầu xin. Ngẫm nghĩ hẳn là chọn đúng người rồi ah.

Một lúc sau âm thanh đã tắt, lý thông lúc lắc thân thể to lớn tiến về Phía mọi người nói:

- công tử, bang chủ lục lâm bang hơn năm mươi tu vi nguyên anh hậu kỳ, hấn hiện tại đàn ở ngũ lang trại đợi mấy lão già này trở về

- tốt còn gì nữa không??

- lục lâm bang ở cách đây hai trăm năm mươi dặm, thuộc dạng trung đẳng thế lực, bang còn hai lăm tên kết đan, còn lại là trúc cơ vs luyện khí, bang có gần ba ngàn người.

Giống gật đầu, ba ngàn người hai mươi năm kết đan số lượng không nhỏ nhưng mới chỉ là trung đẳng thế lực đã có nguyên anh tọa trấn vậy chẳng phải nói đẳng cấp cao hơn thì thế nào?? Nhiên lam thành cũng mới chỉ là rìa ngoài của đông vực thôi ah.

Giống nói:

- tốt, lục lâm bang tôi chúng ta Sẽ đi xử lý giờ về trúc gia trang trước.

Cả đám phi hành trở về trúc gia trang, xuân mai bế phu nhân bước lên lưng

Đại bàng, nàng ngồi xuống rồi để phu nhân tựa đầu lên đùi nàng. Giống đứng ở bên cạnh nhìn về mặt mẫu thân chua xót.

Đám nam nhân trúc gia trang, vì được thạch sanh giúp giải quyết người lục lâm bang nên không có tổn thất gì về nhân số. Đang ngồi chờ đợi ở sân trúc trang.

Hai canh giờ sau họ thấy phía không trung vạn tượng sơn mạch xuất hiện bóng đội ngũ ấy trở về, hộ đứng cả dãy tập trung nhìn lên không trung vì lúc này có thêm một đầu yêu thú quái lạ, hơn cả họ muốn biết thanh Hà tiên tử có được cứu thành công hay không.

Đại bàng hạ cánh xuống sân, lăm bụi sơn bị thổi bay mù mịt. Mọi người lo lắng tiến lại vì họ thấy thanh hà nằm yên trên đùi xuân mai, trúc thanh tiến lại hỏi:

- minh minh, mẫu thân con sao rồi??

Giống đáp lời và nhờ trúc thanh:

- trúc bá bá, mẫu thân không sao chỉ bị kiệt sức thôi, giờ ta đưa mẫu thân về nhà nghỉ ngơi. Bá bá gọi giúp ta lương tôn đại sư đến nhà được không??

Trúc thanh gật đầu sau người đi nhà lương tôn. Xuân mai bế phu nhân phi thân về nhà, giống và đám người thú đi theo trở về.

Xuân mai đặt phu nhân lên giường đóng cửa bảo mọi người ở ngoài chờ. rồi lau người thay y phục cho phu nhân. Bên ngoài giống với thạch sanh ngồi trên sạp khoan chân chờ đợi, chúng thú thu thân hình nhỏ lại chần cuộn mình mất lìm dim một góc, lý thông đi lại quanh sân, đại bàng đậu trên hàng rào tre.

Lương tôn được người đưa đến xem qua thì vào nhà kiểm tra cho thanh hà

- minh minh, xuân mai không cần quá lo lắng. Tàn nương tử chỉ bị kiệt sức, linh lực bị cạn kiệt, hơi chút nội thương nhẹ không đáng kể, vết thương ngoài da dễ lành. Tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng sẽ khỏi hẳn. Ta sẽ về nhà bốc thuốc rồi cho người mang đến sau.

Giống và mọi người thở phào, không sao là tốt rồi. Giống ngồi bên cạnh giường mẫu thân, cầm lấy tay người nhìn khuôn mặt nhợt nhạt mà lòng giống quặn thắt lại.

Thanh Hà mắt khẽ rung rung rồi từ từ mở mắt, thấy trước mắt là khung cảnh quen thuộc, thấy nhi tử đang cầm tay mình nàng nở nụ cười yếu ớt, thì thào nói:

- mẫu thân làm minh minh lo lắng rồi, mẫu thân xin lỗi.

Giống vui mừng nước mắt rơi nói:

- mẫu thân không sao là minh minh vui rồi.

Thanh Hà đưa tay lên lau giọt nước mắt nhi tử, mắt nhìn con trĩu mến

Giống để mặc người lau nước mắt cho mình, nghẹn ngào nói:

- mẫu thân! Minh mình nhớ người.

- mẫu thân cũng rất nhớ mình mình.

Thanh Hà nói xong thì mệt mỏi nhắm mắt lại nài, thân thể nàng mệt mỏi quá rồi. Gió nắm tay mẫu thân một hồi lâu, gió suy nghĩ mình phải làm một điều gì đó để những việc như vậy Sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Công tử, Thanh Xà không có gì để mặc

Nhìn mẫu thân mệt mỏi thiếp đi như vậy, gió nhẹ nhàng rời khỏi phòng để không làm ảnh hưởng đến người nghỉ ngơi, xuân mai hiểu ý cũng bước theo sau.

Gió bước ra sạp ngoài sân nhìn ba người một thú, mỗi người một việc kẻ đang gặt gĩa gặt gù, kẻ đàn bật tách tách dưới đất, kẻ đậu như một con gà nhà nuôi.

Gió ngừng nghĩ nói:

- tất cả lại đây đi. Ta có chuyện muốn nói

Cả đám nghe thấy công tử có chuyện nói liền tụ tập lại xếp hàng trước sạp, xuân mai đứng sau gió tò mò háng hót

- các sẽ theo ta đi đến ngũ lang bang xử lý điền khung và tên bang chủ lục lâm kia, còn xuân mai ở nhà chăm sóc phu nhân cho tốt

Xuân mai gặt đầu, nàng biết nàng đi cũng không có tác dụng gì nhiều, nàng chỉ là kết Đan trung kỳ thôi ah.

Gió nhìn thạch sanh và tam thú

- nhưng trước hết các ngươi phải thay đổi nha, đội hình này quá thu hút đi

Đám thạch sanh ngần người thay đổi như thế nào chứ??

Gió cười khổ nói:

- thạch sanh bộ khổ truyền thống của ngươi quá khác biệt so với mọi người, thay đồ khác đi

- công tử ta chỉ có mỗi bộ này ah.

- không sao lát xuân mai chạy đi nhà khác mượn bộ đồ mặc tạm là được, sau này có thời gian đi mua sắm sau.

Thạch sanh cúi đầu nhìn khổ, xuân mai đứng phía sau gặt đầu đứng vậy nha nàng chưa thấy ai ăn mặc như này cả. Cả hai gặt đầu

- vâng, công tử.

Còn lại ba con thú giống bảo:

- các ngươi đã nguyên anh kỳ hãn là có thể hoá hình rồi đi

Ba thú nhìn nhau, nhìn giống ngờ nghệch, giống nhìn cả ba như vậy thì khó hiểu

- không lẽ các ngươi không biết hoá hình??

- cái này chúng tiểu nhân chưa từng thử ah, quả thật không biết. Xin công tử chỉ dạy

Gió cười khổ

- ta chỉ dạy ah, ta cũng không có biết nha.

Xuân mai bụm miệng nén cười nói

- khục khục... Khích khích...

- công tử, xuân mai có biết xơ xơ ah

Ba thú, một người mắt sáng Lạng nhìn xuân mai chờ đợi

- tâm trung tư tưởng, tưởng tượng ra hình thể muốn hoá thành rồi vận dụng linh lực trong cơ thể đến từng bộ vị cơ thể định hình ah.

Ba thú nghe gật đầu, bắt đầu tập trung tư tưởng, đại bàng với lý thông có vẻ hơi mù mờ thanh xà tư chất chắc cao hơn thông suốt nói:

- công tử, ta hình như làm được

Mọi người thấy chấn tinh nói vậy thì hào hứng mong chờ, nhị thú dừng lại xem để học hỏi. Gió phát tay

- người làm đi.

Chấn tinh gật đầu, nhắm mắt tập trung. Một cảnh xuân sắc tràn ngập dần hiện ra

Chấn tinh hoá thành một thiếu nữ xinh đẹp mười sáu mười bảy tuổi toàn thân trắng muốt như được điêu khắc bằng Ngọc thạch.

Gióng và mọi người trở mắt nhìn thiếu nữ có bàn tay thon nhỏ mềm mại, bộ ngực nở nang đầy đặn gọi cảm có hai cái công tắc hồng, cổ dài mềm mại và thanh mảnh, bờ vai mịn màng, eo nhỏ rắn chắc, đôi chân thon dài thướt tha. Đặc biệt hút người là đôi đồng tử xanh lá khiến nàng toát ra một vẻ kiều mị, quyến rũ động lòng người

Gióng mắt không dời tầm tắc

- cái này đúng là hoá hình ah, quá dọa người đi

Thạch sanh gật đầu đồng ý, mắt mờ lung hấn nhớ về nguyệt nga nàng cũng như vậy là một thiếu nữ đẹp.

Mắt chim mất bộ trở mắt nhìn, mắt loé lên khác lạ, lý thông chính xác là nam nhân rồi, đại bàng lúc này hẳn nhiên là chim đực ah.

Xuân mai cũng thất thần, nhưng tỉnh táo ngay. Thấy mọi người thương thức cảnh xuân chăm chú, đặc biệt công tử còn nhỏ mà còn tâm tắc như vậy thì hồn dỗi dậm chân, nàng hận ah lẽ ra nàng phải nhớ có đoạn này.

Chấn tinh nhẹ nhàng mở mắt ra thấy mọi người nhìn mình khác lạ thì đoán rằng mình đã hoá hình thành công. Nàng cảm nhận cơ thể nhân loại này, nàng đưa tay ngọc sờ soạng cơ thể thích thú. Có hai điểm nàng đặc biệt yêu thích, nàng đưa một tay lên nhũ phong nắn nắn, tay kia đưa xuống xoa xoa vùng tiếp giáp giữa hai chân nhẹ nhẹ, như tìm được một thứ gì bí ẩn, ngón tay trở của nàng co lại rồi duỗi ra từ từ rồi nhanh dần. Trên khuôn mặt nàng xuất hiện nét mê mị, hơi thở bình thường trở nên dồn dập hơn gấp hơn, chân ngọc run rẩy, từng tiếng rên nhẹ bắt đầu.

Gióng và mọi người đang thương thức kiệt tác. Thì bị chấn tinh tung ra quả bom có sức công phá như vậy thì người lão đạo, cảm giác muốn phun máu mũi ah

Gióng hơi thất thần nói:

- chấn tinh, người đang làm gì vậy???

Chấn tinh mê mị choàng tỉnh, mở mắt nhìn về phía mọi người, hình như mọi người ánh mắt có gì không đúng ah.

- công tử! Thanh xà không có gì để mặc, gió thổi nó lạnh nha, nhưng thân thể không tệ. Công tử có muốn thử không???

Gióng chẳng biết nói gì hơn lúc đầu. Muốn câu dẫn bản thân sao?? Bản thân rất thuần khiết ah.

Thanh xà dừng hành động, mọi người cũng đã bình tĩnh hơn nhưng một thanh âm phát ra khiến mọi người mặt dị sắc:

- đại bàng, lý Thông nghĩ đã có thể hoá hình

Xuân mai mặt đỏ bừng đưa hai tay che mặt lại, chết tiệt hoá hình giống như vừa rồi mà còn hành động nữa thì hại chết nhau à??

Gióng ngất lịm:

- không được, xuân mai đi kiểm quần áo lại đây.

Xuân mai quay người bay đi lúc sau đã quay lại trên tay ôm mấy bộ áo nam nhân lại

Gióng phân phó:

- các người lấy quần áo vào trong phòng của xuân mai hoá hình rồi mặc vào.

Thạch sanh, lý thông, đại bàng lấy quần áo trong tay của xuân mai rồi thu nhỏ hình thể lại vào phòng.

Giống nhìn về xuân mai rồi nói

- nàng lấy một bộ quần áo cho thanh xà mặc đi, kéo nó lại lạnh

Xuân mai che miệng cười lấy từ nhắt trữ vật ra bộ y phục nữ nhân đưa cho thanh xà. Thanh xà mặc xong y phục, y tuy đã che đi mảng xuân sắc ấy nhưng đôi núi nhấp nhô vẫn cuốn hút lòng người.

Nàng tiến về bên cạnh giống nói nhỏ:

- cảm giác rất không tệ, công tử thật sự không muốn thử sao???

Giống đưa tay phất một cái mạnh vào cái mông to khiến nàng im bật. Hai thiếu nữ đứng bên cạnh một nhi đồng, cả ba người không nói chỉ chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đến ngũ lang trại

Thánh gióng và nhị nữ đợi một lúc thì ba nam nhân bước ra đi đầu là thạch sanh, trên người lúc này khổ đã được thay bằng bộ y phục màu xám đen, tóc búi cao, làn da nâu khuôn mặt góc cạnh. phía sau là một nam tử tóc bạch kim Tuấn mỹ, vận hắc y ánh mắt sắc lạnh. Đi cuối cùng là một gã béo ụ, mặc chiếc quần xanh, thân trên có lẽ vì cái bụng quá to nên chỉ sở được hai tay.

Cả ba đi đến trước mặt giống cúi đầu thưa:

- thạch sanh, hắc tuyên, lý thông ra mắt công tử

- công tử đã thay đồ xong.

Giống nhìn cả ba người một vòng hài lòng

- tốt, giờ đi thôi. Xuân mai ở nhà nhớ để ý phu nhân.

Năm người đồng thanh đáp

- vâng, thưa công tử.

Hắc tuyên biến thành bản thể để mọi người bước lên rồi vỗ cánh bay về phía sau vạn tượng sơn mạch. Xuân mai nhìn theo rồi thở dài bước vào nhà.

Ngũ lang trại là trại tập hợp những dong binh vất vưởng trong sơn mạch này, mới đầu trại có năm vị trại chủ nhưng giờ chỉ có đại trại chủ còn tại thế.

Đại sảnh lang trại đền khung đứng cung kính bên cạnh chiếc ghế yêu thích mình từng ngồi, hôm nay trên chiếc ghế là một người khác người hán không thể đắc tội được

- Diệp bang chủ cứ thông thả một trúc gia trang mà thôi, giờ này năm vị phó tiền bối chắc bận hưởng thụ thành quả nên chưa về.

Diệp hành đợi gần ngày trời chưa thấy thuộc hạ về có chút tức giận:

- mấy tên chết bầm, sử lý chút chuyện mà cũng không xong

- Diên Khung người nói nữ nhân băng linh căn đó rất tuyệt đúng không??

Diên khung trong lòng cười khò, lão nhân gia người thật khó hầu hạ ah. Hỏi bao nhiêu lần rồi chứ, ta cũng không rõ ah

- bang chủ, nữ nhân đó là đại mỹ nhân khó gặp ah. Nếu mà đi với đại nhân chính là mỹ nhân xứng anh hùng, đẹp đôi đẹp đôi...

Diệp hành được tăng bốc sượng rơn người:

- lần này người làm tốt lắm, đợi bọn chúng về ta sẽ thưởng cho người. Còn hai tiểu mỹ nhân người hứa đâu??

Diên khung ngờ diệp hành đã quên ai dè lão già này vẫn nhớ. Rau của mình ah, chăm bón mà chưa được ăn mà đã phải đi biếu. Dù trong lòng lệ rơi

nhưng ngoài mặt cười lấy lòng nói

- bang chủ hai tiểu mỹ nữ đã được tiểu nhân sắp xếp ở phòng bên để chờ đợi bang chủ ban ân.
- tốt, dẫn đường
- xin mời bang chủ.

Diễn Khung dẫn điệp hành rồi sánh sang phòng bên, Diệp Hành vừa đi vừa xoa bụng mong đợi.

Cửa phòng mở hần bước vào, vì ngoài trời vẫn là ban ngày nên nhìn rất rõ ràng. Giữa phòng là một cái bồn nước to trái đầy hoa hồng, hai bên hai tiểu thiếu nữ mười hai, mười ba tuổi khuôn mặt thiên tiên, ngũ quan tinh xảo dễ thương, cao gần mét sáu thân thể đang thời kỳ phát triển bộ vị lượn sóng. Hần gạt đầu hài lòng hần tiến đến tay sờ ngực, rồi bóp mông em kia tám tấc:

- hảo ah, hảo ah quả là mỹ vị

Nhị nữ chùng chân thưa:

- đều tiểu nữa tắm cho bang chủ

Hần hưởng ứng giờ hai tay ngang ra nói:

- hảo ngộ thích, ngộ thích.

Nghe vậy nhị nữ người đứng ra sau cởi áo cho hần, người pha nước tắm. Hần quay người về phía nhị nữ lột y phục của từng người rồi thả họ xuống bồn nước lớn.

Nhị nữ người dùng khăn lau trên thân hần, người đưa tay xuống dưới hạ thân của hần, hần nhắm mắt sáng khoái hưởng thụ. Mặt nước trong bồn lăn tăn xung động.

Diễn Khung từ ngoài nhìn lên vào thấy như vậy miệng thèm chảy nước, khẽ lắc đầu quay đi, vì tương lai lão tử nhin, lão tử còn chưa được sơ mùi gì.

Phía ngoài cổng ngũ lang trại có người đến ba nam một nữ. Nữ tử xinh đẹp quên rũ trong lòng bế một tiểu nam tử, bọn lính canh cổng mắt xoe tròn nhìn nữ tử xinh đẹp này.

Cả năm người tự nhiên như không nhìn nhau. Thạch sanh hỏi giống:

- công tử, đến rồi giờ sao??

Giống nằm trong lòng mỹ nhân, gãi gãi mũi nói:

- lý thông xông vào gọi điệp khung ra đây cho ta.

Lý thông bước ra khỏi hàng, hai tay vỗ vỗ bụng lớn chân trùng xuống làm thể xuất phát rồi hét lớn xông thẳng vào cổng. Đúng là da dày thịt béo mà man lực kinh khủng.

Bọn lính gác đang ngẩn ngơ ngắm người đẹp thì thấy một lão béo phi vào như trâu húc mã, thì giật mình giờ giáo về phía trước phòng ngự

Lý thông chạy thực mạng vào mặc kệ giáo mác giang hai tay ra mặc kệ đâm vào người, giáo mác đâm vào lý thông như đâm vào miếng sắt, hần ôm cả đám đâm đồ cả cánh cổng rồi hét lớn:

- Rầm... Diễn khung ra đây cho gia gia

Giống nhìn lý thông làm việc gạt đầu đắc ý, tên này để làm thay dụng cụ phá thành được ah.

Diễn khung đưa điệp hành vào phòng thì quay lại sảnh chưa kịp ngồi xuống thì đã nghe thấy tiếng động ngoài cổng sau đó kèm tên tiếng hét gọi mình là là cháu thì tức điên phi xuống núi

Cổng trại lúc này đám đông đang vây quanh vì âm thanh lớn ngông cuồng, diễn khung đổ xuống đối diện lý thông, hần nhìn thấy cánh cửa đã bật góc nằm trên mặt đất thấy gãi phi lũ trước mặt, phía sau là hai nam tử một nữ nhân với cả hài đồng. Hần ngạc nhiên hần không biết lũ này là ai nhưng ở đây là địa bàn của hần, nếu có chuyện gì đã có lực lượng chống lưng hần hất hàm về phía lý thông quát

- các ngươi là kẻ nào, dám xâm phạm lang trại ta?? Lại còn sỉ nhục bổn...

Chưa kịp để hần nói hết câu lý thông bật người đến sát người hần đưa cái tay to và một cái

- bổn bổn cái con mẹ ngươi. Dám cứng miệng với thông gia gia.

Ăn một vả của lý thông điền khung gằm im dưới chỗ vữa này đang đứng, mặt méo xệch, răng môi lẫn lộn máu chảy ròng im lặng

Đám nhân mã ngũ lang trại đang tiếc nuối cho bọn người lạ này thì há hốc. Nhìn trại chủ nằm dưới đất như một nhĩ từ làm sai bị phụ thân đánh, mà toát mồ hôi cái này là trại chủ quá yếu hay là ngoại nhân quá mạnh đây??

Lý thông xách cổ tên trại chủ này từ dưới đất lên quay về chỗ giống giống nhìn điền khung hỏi:

- ngươi là điền khung??
- gât gât
- bang chủ lục lâm bang ở đây??
- gât gât
- chỉ đường cho ta
- gât gât

Lý Thông nhắc cổ điền khung đi trước dẫn đường đâm nhân mã tách ra một con đường sợ hãi.

Diệp hành nằm hưởng thụ trong bồn tắm, hưởng thụ có nghe được tiếng quát tháo phía ngoài nhưng hần mặc kệ. Hần định ninh điền khung sẽ xử lý được nếu không đã tới thông báo mình. Bỗng cánh cửa đổ sụp xuống

- Rầm..

Hần tức giận mở mắt đứng choàng dậy định phát tiết thì thấy điền khung bị xách cổ bởi một gã béo, hần kéo chiếc áo lại choàng vào người. Đạp vỡ bồn nước phá không bay đi.

Giống theo sự dẫn đường của điền khung đến trước cửa phòng. Giống sai lý thông phá cửa, cửa phá giống phát hiện một già hai trẻ đang trong bồn tắm, tên trong bồn vội vã phá không bay đi. Giống ra lệnh cho thạch sanh, hắc tuyên:

- đi bắt hần lại đây

Hai người phá không đuổi theo. Giống nhìn hai tiểu thiếu trần truồng, một người cầm khăn che chỗ hiểm, người còn lại dùng tay che nhưng trên tay dính thứ gì đó nhon nhót. Giống lắc đầu cũng thật là biết hưởng thụ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Ta không cần những kẻ biến thái

Diệp hành bị gặp tình huống bất ngờ nhưng không hoảng, có lẽ cuộc sống tranh giành ở tu chân giới này đã dạy hần biết phản xạ, hoặc có lẽ mấy pha bắt tại trận quá nhiều.

Hần đạp vỡ bồn nước để gây nhiều sự chú ý rồi phá không xuyên thẳng qua tường, ở trên không ngoái lại phía ngũ lang trại. Hần đắc ý nghĩ tuy không biết bọn họ là ai nhưng cũng chỉ là nguyên anh mà thôi, hần chạy trước tuy không lâu nhưng muốn đuổi kịp là không thể

- đợi ta tìm được ngũ phó sẽ quay lại, ta còn chưa kịp ăn hai bé kia khặc khặc.

Quay đầu vừa bay vừa cười nhưng hần phát hiện phía trước có hai người đang đứng trên không trung. Một hắc y tóc bạch kim, cánh đen tuyền. Một xám y cánh trắng có viền cánh hồng. Thăm nghĩ chắc là người qua đường thôi, hần định lách qua

- ê biến thái người sao lâu vậy mới đến???

Hần phanh kít lại, ngăn người là đợi hần sao??? Khoan đây không phải hai người trong nhóm vào phòng lúc nãy sao?? Chết tiết.. Thăm rửa hần hần chuyển hướng nhanh về phía khác nhưng lại thấy hắc y nam tử chặn đường chém phong nhận về phía hần hần chặt vật tránh, dừng hần lại hần biết tốc độ của hai người quá nhanh.

Cười nhả nhờ hần nói:

- nhị vị đạo hữu nếu tới vì hai nữ tử đó thì, ta chưa làm gì cả mới có tắm cùng thôi ah! Bỏ qua cho ta lần này đi nha.

Hắc tuyên cười

- không bỏ qua được rồi, đưa người về là lệnh ta nhận được, còn hai nữ tử đó thì chưa có tư cách.

- ồ nếu không phải vì hai nữ tử đó, vậy thì tại hạ vốn không có ân oán gì với chư vị, ta không phải là người ngũ lang trại ah, ta là người lục lâm bang.

Nếu là ân oán với ngũ lang trại thì dễ giải quyết rồi hắc ngẫm nghĩ nhìn hai người cười một cách thật thân thiện, không quên nói ra lục lâm bang để tăng cân nặng.

Hắc tuyên nhìn hắc cười như một kẻ ngốc thì cười mỉa:

- vì biến thái người là người của lục lâm bang nên càng phải về ah.

Hắc cười khổ vậy là tới vì mình rồi, tên điên khùng chết tiết không phải nói chỉ cần đối phó một nữ nhân thôi sao??

Thạch sanh đứng yên từ nãy đến giờ, hắc cười nói với những kẻ biến thái như này, thật mất quan điểm. Hắc giờ riu chém ra kim quang về phía kẻ này

Diệp hành đưa kiếm lên đỡ người bị lùi về sau một khoảng:

- kim linh lực thật khủng bố

Hắc đỡ được kim quang thì sau lưng phong nhận cào rách lưng hắc

- chết tiết biến dị phong linh căn, biến dị linh căn giờ rề vậy sao?? Nơi khi ho ra đờm này lại có hai cái rồi

Kim quang, phong nhận liên tục chém khiến hắc quay như chong chóng, chống đỡ được một lúc thì người hắc đã rách buồm hết khả năng chiến đấu.

Hắc tuyên bay lại gần tay nắm lấy vai gã biến thái cùng thạch sanh phi hành trở về.

Giống ra lệnh cho hai người đuổi bắt tên bang chủ lục lâm bang rồi lý thông, thanh xà ra sảnh ngũ lang trại. Giống ngồi ghế trung tâm, vừa hay trong sảnh có năm ghế một ghế trung tâm hai ghế hai bên ở phía dưới. thanh xà chọn một ghế bên trái ngồi xuống, lý Thông thả diên khung quỳ dưới sảnh rồi qua ghế bên phải ngồi.

Diên khung lúc này đã tỉnh táo hơn. Nhìn về ba người này, thấy một tiểu hài tử ngồi chính diện cao nhất. Mà hai gã nguyên anh lại như cận vệ ngồi hai bên, gã tuy kinh ngạc nhưng không dám nói nhiều chỉ chờ đợi số phận của mình đến.

Nhị nữ sau khi sự việc diễn ra thì nhanh chóng mặc quần áo lại. Nhưng không dám chạy mà lẻo đẻo đi theo đến đại sảnh thì quỳ xuống bên cạnh diên khung.

Thanh xà nhìn hai nữ tử này

- công tử, nhị nữ này xử lý như thế nào??

Giống nhìn hai nàng nghĩ lại hình ảnh lúc trước thì có vẻ chán ghét nói:

- mới từng này tuổi mà đi làm những việc bẩn thỉu như vậy thì sau này Sẽ chỉ gây hại thôi. Đợi lát nữa đông đủ thì giết cả đi

Thanh xà có chút tiếc nuối đứng dậy nói:

- người ngòm ngọt nước như vậy lớn lên chắc hẳn là mỹ nhân. Sau này để công tử khai chi tán diệp là lựa chọn không tệ. Đáng tiếc

Giống nghe lời thanh xà nói thì tí bật ngựa khai gì mà khai bổn thân không phải đến đây để kiếm nữ nhân.

Nhị nữ nghe lời phán từ cho mình liền vội đập đầu van xin:

- công tử khai ân, xin công tử khai ân. Tiểu nữ làm những việc này đều do ép buộc cả

Thanh xà nhìn chúng nữ rồi nói với giống:

- công tử, nghe họ nói xem. Ta thấy chắc có uẩn khúc ở bên trong ah, hai nàng vẫn là xử nữ, người vẫn nên để làm ấm giường nha.

Giống lờm thanh xà

- sao không nói sớm, làm ta suýt giết nhầm người

Thanh xà nháy nháy mắt với giống, giống hừ lạnh, nếu không phải ngồi quá xa thật sự muốn vỗ mông mấy phát cho chừa.

- nói đi chuyện là như thế nào??

Nhị nữ mừng rỡ công tử chịu nghe là mình sống rồi, hai nàng bắt đầu kể. Thì ra hai nàng vốn là con của hai thương đội vận chuyển hàng hoá buôn bán giữa hai thành nhiên lam và thanh khâu, không may bị ngũ lang trại bắt được thấy hai nàng xinh đẹp liền phong ấn tu vi hai nàng, giữ lại để phục vụ cho hãn, vì sợ hai nàng tự sát nên đã giam giữ gia đình để uy hiếp, hôm nay tưởng như đã nhờ nhuốc thì may có gió xuất hiện.

Nghe lời kể của hai nàng, giống nhìn diện khung càng chán ghét hơn. Diện khung nghe tội ác của mình cúi áp mặt xuống đất không dám ho he.

Gióng bảo thanh xà phá phong ấn cho nhị nữ rồi nói:

- các ngươi đứng dậy đi, lát nữa ta sẽ sai người thả gia đình các ngươi ra

Nhị nữ khôi phục tu vi nghe giống nói vậy thì dập đầu tạ ơn rồi lui vào góc đứng.

Lúc này thì thạch sanh cùng hắc tuyên cũng đã trở về, hai người thu cánh lại rồi rời đi hành vào để hãn quỳ với diện khâu chấp tay nói

- công tử, đã bắt điệp hành trở về

Gióng gật đầu

- lại đây ngồi xuống đi

Đội hai người ngồi xuống ghế, giống nhìn hai gã đang quỳ nói

- hãn các ngươi không biết ta là ai, sao lại đến đây

Diệp hành nhìn hải tử cầm đầu này ngạc nhiên, hải tử này lại là trung tâm của đội ngũ cường đại này:

- xin công tử kiến giải

Gióng cười sát khí tỏa ra mờ mịt

- các ngươi muốn giết mẫu thân ta, phá gia hương ta. Ta nói vậy các ngươi hiểu chứ??

Diện khung điệp hành nhìn nhau cười khò thì ra vậy:

- xin công tử tha tội, ta xin quy phục công tử, ta xin dâng cho người lục lâm bang. Nguyên vì công tử mà ra sức.

- ta cũng vậy nguyện sức vì công tử.

Gióng cười lớn:

- nguyện sức vì ta?? Dâng thể lực của các ngươi cho ta??

Hai người vui mừng gật đầu:

- chỉ cần công tử tha chết, chúng nguyện hiệu lệnh vì công tử.

Gióng ra nhìn hai người nói:

- dù ta có cần người làm việc, nhưng ta không cần những tên biến thái.

- thanh xà giết cho ta

Thanh xà nghe lệnh tiến lại đầu dài ra nuốt chửng hai người xuống bụng

- ực ực

Nhị nữ ở trong góc mắt tròn ngược miệng há hốc to như quả trứng gà. Gióng cười khò trách:

- trước ta đã nói rồi xử lý sao cho đẹp đề chút, nhân văn ah nhân văn đây ngươi hiểu không???

Thanh xà cười nói:

- công tử thứ tội ah, thấy đồ ăn lại nhất thời quên.

Cả năm người nghe lời thanh xà nói thì cười ha hả vang động khắp sanh, giống thấy thật thoải mái từ khi đến tu chân giới tuy có mẫu thân thương yêu và các nữ nhân quý mến. Nhưng chỉ có ở cạnh những người này hãn mới có cảm giác thả lỏng cảnh giác, họ là người cùng quê ah, cùng chung một chí hướng vì Đại Việt.

Chương 51: Bắt đầu thực hiện kế hoạch

Những tiếng cười đùa vang lên trong đại sảnh, khiến cho chúng nhân ngũ lang trại không hiểu mô tê gì nhưng chẳng ai giám ho he tiến lại gần. Cũng chẳng ai dám chạy đi khỏi vì dưới tu vi cường đại kẻ yếu nhược phải học cách phục tùng.

Nhị nữ đứng trong góc vì được phá phong ấn nên các nàng dường như trở nên thanh thoát hơn. Các nàng nhìn những người trong đại sảnh cười vui nói giỡn thì cũng thêm thường được hoà nhập với họ, đặc biệt khi nhìn phong thái của nam hải tử này khiến cho trái tim nhỏ nhoi của nàng nhảy nhót như một chú thỏ con vậy, các nàng mang ơn người này, muốn được gần bên người.

Mọi người cười hả hê một lúc, giọng gió tay ra hiệu dừng lại nói:

- thạch sanh, đi kêu những người phụ trách dưới trại chủ lại đây.

Thạch sanh đứng dậy khỏi ghế chấp tay thưa:

- vâng, công tử

Thạch sanh đứng dậy đi ra ngoài hò hét một trận, một lát sau đi vào sau lưng là bảy tên lão đồ theo sau

Thạch sanh đứng lại thưa:

- công tử đây là những tên hiện tại giữ chức vị cao nhất

Giống gật đầu nói:

- tốt, ngươi ngồi xuống đi

Thạch sanh trở về chỗ ngồi xuống

Giống nhìn về bảy người này tuy tu vi cao nhất chỉ là trúc cơ hậu kỳ, nhưng lúc này cần thiết để quản lý nhưng tên lang nhân hiện tại

- các ngươi là ai?? Giữ chức vụ gì tự báo cáo đi.

Chúng nhân nhìn nhau rồi từng người quỳ xuống báo cáo:

- tiểu nhân viên thừa chỉ, chức vụ quân sư đưa ra ý kiến, sách lược.

- tiểu nhân hạ hầu hải, chức vụ tổng quản phụ trách phân phối tài nguyên trong trại

- tiểu nhân vân tùng, chức vụ thương nghiệp phụ trách buôn bán với bên ngoài

- tiểu nhân Khải Hưng, chức vụ đại đầu chủ, phụ trách quản lý các đầu chủ khác

- tiểu nhân lâm văn, chức vụ đầu chủ số một, phụ trách bảo vệ trại

- tiểu nhân viên la, chức vụ đầu chủ số bốn. Phụ trách khai thác bên ngoài

- tiểu nhân Hà thư, chức vụ quản lý bảo kho.

Giống gật đầu hầu như những chức vụ cơ bản vẫn còn

- hiện tại ta cho các ngươi hai lựa chọn một là phục tùng ta, hai chết

Năm người ngồi ghế nhìn chăm chăm vào chúng nhân chờ đợi sự lựa chọn của họ.

Chúng nhân nghe lựa chọn, lại bị ngũ nhân nhìn chăm chăm như vậy thì đồ mờ hời rờng rã đập đầu đồng thanh hô:

- tiểu nhân nguyện nhận công tử làm chủ, vì công tử mà hiệu lệnh, chết không chối từ.

Giống tỏ vẻ hài lòng:

- tốt tất cả đứng lên đi, sau này các ngươi sẽ thấy được hiệu triệu vì ta là sự vinh quang của các ngươi.

Nhìn về phía viên thừa chỉ với ánh mắt khác thường:

- người là quân sư vậy hẳn là kế hoạch đối phó với trúc gia trang ta đều là ngươi bày ra cả đi ngươi biết tội chưa??

Viên thừa chỉ vai hơi run nhưng vẫn chấp tay thưa

- vâng, thưa công tử kế hoạch đều do tiểu nhân nghĩ ra. Tiểu nhân biết tội, nhưng tiểu nhân không hối hận, người quân sư bày mưu tính kế là lẽ đương nhiên. Chìm chết vì mỗi người chết vì lợi ích, tu thân giới này việc này con người phải dẫm đạp lên nhau để trở nên cường đại.

Giống gật đầu ở cái thế giới này quan trọng vẫn là quyền đầu ah

- Khải Hưng, nhân số hiện tại trong trại còn bao nhiêu??

Khải Hưng gã trung niên mặt vuông tiến lên cúi đầu nói:

- công tử, nhân số ngũ lang trại hiện tại còn bảy trăm năm mươi người. Trong đó có hai năm trúc cơ kỳ, còn lại là luyện khí kỳ

Giống ngừng nghĩ tạm thời như vậy cũng đủ để làm chút việc, kiểm tra linh căn bọn chúng rồi chọn ra người có tư chất tốt một chút rồi bồi dưỡng sau.

- Hà thư dẫn ta đi xem bảo khố

Hà thư lão giả tóc trắng cúi đầu

- vâng, mời công tử đi theo lão hử.

Hà thư dẫn mọi người ra một căn phòng nhỏ, cách đó không xa. Lão đẩy cửa vào căn phòng nhỏ trống trơn, gã tiến lại bức tường trong góc ấn tay vào một cái lỗ nhỏ bức tường được mở ra hai bên lộ ra một bậc thang đi sâu xuống dưới. Hắn cầm một chiếc đèn soi đường xuống phía dưới nền xuống đến có một cánh cửa hắc lấy chìa khoá đeo bên hông mở ra.

- công tử đây là bảo khố, ồm gồm hai mươi nghìn Hạ phẩm linh thạch, hai ngàn năm trăm hòa linh thạch, hơn một trăm quyền bí tịch, pháp quyết, da thú, yêu đan, xương cốt các loại pháp khí, đan dược cấp thấp, trúc cơ đan hai trăm viên, đan dược kết đan hơn mười viên

Giống gật đầu phát tay thu tất cả vào bảo thiên tháp rồi quay lại nói:

- các ngươi quay trở về vị trí của mình, hoạt động bình thường. Có chi thị gì ta sẽ thông báo sau.

Bảy người cúi đầu lui về, giống và năm người trở lại đại sảnh ngồi xuống nói:

- các ngươi hẳn nhớ nhiệm vụ chúng ta được giao tới đây là gì??

Cả năm đồng thanh nói:

- nhớ thưa công tử

Giống gật đầu nói tiếp:

- đây sẽ là bước đầu tiên trong hành động của chúng ta.

Bốn người nhìn giống hào hứng chờ đợi:

- thạch sanh, hắc tuyên các ngươi ngay bây giờ đi đến lục lâm bang nắm lục lâm bang cho ta.

- lý thông ngươi trấn thủ ở đây, kẻ nào ko nghe lời thì giết cả đi.

- thanh xà theo ta trở về trúc gia trang. Chậm nhất chiều mai các ngươi phải xử lý xong tối về họp tại nhà ta.

Mọi người đồng thanh hô

- rõ

Giống vừa ý phát tay:

- giờ đi làm việc đi.

Thạch sanh nhảy lên lưng hắc tuyền biến mất trong bóng đêm, lý thông tay xoa xoa bụng béo đi bắt đầu đi dạo trong trang ngõ nghiêng. Thanh xà bế giống phi hành trở về phía sau giống có hai bóng đen nhỏ thập thò.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nhị nữ đòi theo hầu

Phân phối xong nhiệm vụ, giống và thanh xà nhanh chóng trở về nhà. Đi ngủ lang trại cũng mất thời gian cả buổi chiều, giờ trời đã xẩm tối.

Giống phải về vì mẫu thân vẫn đang nằm ở nhà, tuy có xuân mai chăm sóc nhưng sợ mẫu thân tỉnh giấc không thấy mình thì lại lo lắng.

Thanh xà bế công tử trong lòng mỉm cười trêu đùa nói:

- công tử, hai tiểu nữ nhân muốn theo về nhà làm ấm giường kia.

Giống cũng phát hiện các nàng đi theo từ hồi nãy rồi nhưng mặc kệ thôi. Giống cười dụi mặt vào ngực thanh xà

- ta không cần ah, giường của ta có thanh xà là ấm lắm rồi.

Thanh xà biết công tử đùa nhưng nàng không hiểu sao từ lúc hoá hình, cảm giác công tử đem lại rất đặc biệt, cái cảm giác giữa thiên địa này chỉ cần được ở bên người vậy là đủ rồi. Nàng lắc thân nhẹ nhè làm ngực cọ vào mặt giống nói:

- công tử ah, thật sự biết lấy lòng nữ nhân ah. Tối nay thanh xà sẽ đến thật đấy không đùa đâu.

Giống bông đùa:

- ai mà nói nhĩ cảm giác không tệ, công tử muốn thử không??? Giờ này mới là giờ nên thử nha.

Thanh xà mặt ửng hồng

- công tử thật xấu xa, tiểu thanh giờ lại không muốn nữa rồi.

Nàng ngừng nguẩy hồn dỗi, giống cười hai người đi chẳng mấy chốc đã về đến trúc gia trang. Hai tráng hán đứng canh cổng thấy người đến thì quát hỏi:

- ai, đến đây làm gì?

Giống không muốn phiền phức

- Khái thúc thúc ta mình mình đây, cho ta vào đi.

Vị Khái thúc thúc này thấy là người quen đến thờ phào, dạo gần đây trang xảy ra nhiều chuyện hán hơi căng thẳng, với cả lúc chiều tàn mình qua hán cũng đã thấy rồi trong đó có cả nữ tử này. Hấn nói

- mình mình về muộn thế mau vào đi

Tiểu thanh bế giống bay vào thì giống kêu

- khoan

Rồ giờ tay vẫy gọi nhị nữ đi vào, nhị nữ từ xa thấy giống vẫy tay gọi thì hơi xấu hổ bay tới chào

- công tử khõe

Giống gật đầu rồi bảo tiểu thanh đi tiếp, thực ra giống có thể tự phi hành nhưng nếu xoa việc gấp thì đi ké vẫn nhanh hơn với lại cảm giác được mỹ nhân bế thật sự không tệ. Nhưng vẫn phải giữ bí mật ah không thể để quá nhiều người biết về mình quá nhiều, hi vọng xuân mai chưa nói với ai đi.

Tiểu thanh bế giống Hạ xuống đất đi bộ về nhà, trong trang ít khi người ta phi hành. Nhị nữ lẽo đẽo theo sau cung kính, về đến sân giống nhảy xuống đất đẩy cổng đi vào

Xuân mai từ trong nhà nghe thấy tiếng cửa mở biết công tử đã về, mới lúc này nàng còn lo lắng đêm nay công tử không về nữa lòng có đôi chút nhớ mong. Nàng đi ra thì thấy ngoài giống và thanh xà thì có thêm nhị nữ hơi ngạc nhiên vì nàng biết hai nữ tử này ah.

- công tử, thanh xà tiểu thư đã về, Oh bình nhi, kim liên cũng đến sao??

Nhị nữ cũng bất ngờ không kém, đây chẳng phải tam trại chủ sao?? Trại chủ khác với thường ngày quá thực nữ hơn dịu dàng hơn, thì ra người đã đi theo công tử rồi nhị nữ quý xuống.

- tam trại chủ khoẻ.

Xuân mai khẽ dùng linh lực nâng hai nàng dậy, từ ngày nhị nữ bị diễm khùng bắt về nàng có chút cảm thông vì hai nàng có hoàn cảnh với nàng ngày xưa nhưng nàng không thể giúp được gì, chỉ thi thoảng chiều cổ đôi chút

- đừng gọi ta như vậy nữa, gọi ta là tỷ tỷ ah xuân mai tỷ tỷ nghe tốt hơn.

- vâng, xuân mai tỷ

Nàng yêu thích ôm lấy hai cô bé này. Giống nói với nàng

- xuân mai, đi nấu cơm nhiều chút để các nàng ăn cùng, mai các nàng Sẽ rời đi

Nhị nữ kéo tay nhau dùng dằng đĩnh nói gì rồi thôi, theo xuân mai vào bếp làm cơm, tiểu thanh thì nằm trên sạp nằm vắt chân ngọc nháy mắt nhìn giống

Giống nhìn chúng nữ lác đầu, đi vào phòng mẫu thân, mẫu thân sắc mặt đã đỡ hơn. Giống ngồi bên giường nắm tay mẫu thân, khẽ đưa tay mấy sợi tóc bạc trên má người.

Giống đứng dậy nhẹ nhàng ra ngoài, vì mẫu thân vẫn cần nghỉ ngơi nhiều. Giống ra sạp thấy tiểu thanh đã chợp mắt được một lúc giống mỉm cười nữ nhân này lúc ngủ cũng rất xinh đẹp ah.

Giống ngồi xuống bên cạnh nàng rồi khoanh chân tu luyện, tiểu thanh nhìn giống không nói chỉ lặng im ngắm nhìn.

Giống tu luyện một lúc thì dùng cơm với chúng nữ rồi kêu mọi người ra sạp ngồi nói chuyện. Giống nhìn chúng nữ nói:

- xuân mai, kim liên, bình nhi chuyện của ta hôm nay các nàng không được tiết lộ cho người khác, phải giữ bí mật giúp ta được không??? Kể cả đó là mẫu thân ta.

Chúng nữ mặc dù không hiểu lắm nhưng công tử đã bảo vậy thì phải nghe đồng thanh đáp

- vâng, công tử yên tâm.

Giống nhìn nhị nữ xinh đẹp này ngắm nghĩ

- còn kim liên, bình nhi có lẽ mai nên theo gia đình trở về đi.

Nhị nữ quý xuống cầu xin

- công tử, ân của công tử như trời biển xin công tử để chúng ta được báo đáp ân này.

Giống cười

- chỉ là tiện tay thôi, có gì mà ơn với huê, xem như là sắp đặt của số phận, các nàng trở về đi.

Nhị nữ dập đầu Thùm thụp:

- không tiểu nữ không về, kim liên xin theo hầu công tử. Nếu không kim liên trả lại mạng này cho người.

- bình nhi xin theo hầu công tử

Giống khó xử nói:

- hai nàng còn nhỏ như vậy đã trúc cơ, tư chất cao như vậy theo ta Sẽ lỡ tiền đồ của các nàng

Nhị nữ ngẩng đầu lên nhìn giống mắt kiên quyết giọng tay lên nói:

- tiểu nữ nguyện hủy bỏ tu vi chỉ mong công đừng từ chối.

Giống hết nói nói:

- được rồi theo thì cứ theo đi.

Giống mặt xám xịt, cái này ah thuần túy là ép người ah. Ta phải làm sao chứ?? Nếu các nàng làm thật thì ta mang tội suốt đời. Bản thân là thần những đâu

để qua được ải mỹ nhân, vô tình bản thân làm sao được.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Khởi lập Việt tông

Sáng sớm hôm nay trúc gia trang như trở lại với viễn cảnh yên bình sau những đợt bão, lá trúc xanh mướt một mảng nhẹ nhàng.

Giống bước ra nhà khê vượn vai hít thở khoan khoái diễn luyện đôi chút quyền cước, nhị nữ rục rịch dọn dẹp nhà cửa, xuân mai vào bếp làm lụng. Tiểu thanh bộ dáng lười biếng nằm trên sạp đưa mắt đẹp mơ màng nhìn công tử.

Tiểu thanh đang nằm ngẩn ngơ thì đứng dậy nói

- công tử, ba người thạch sanh đã trở về.

Giống dừng quyền đứng giữa sân chờ đợi. Một lúc sau thấy ba người từ ngoài đi vào, đi đến trước giống thì chấp tay cúi đầu thưa

- công tử, chúng ta đã xong việc trở về

Giống gật đầu hài lòng:

- tốt, giờ đi theo ta.

Giống dẫn đầu, bốn người bước theo sau. Xuân mai từ trong bếp ngó ra nói:

- công tử, người đi đâu vậy??

- ta ra ngoài một chút rồi về.

Giống dẫn mọi người đi sâu vào trong rừng trúc, bảo hắc tuyền dọn dẹp một khoảng trống. Giống lấy từ trong tháp bảo thiên ra bộ bàn ghế lớn rồi ngồi xuống chủ vị.

- các ngươi ngồi xuống đi.

Bốn người nghe lệnh lục tục ngồi xuống nghe công tử hiệu lệnh. Giống đợi mọi người ngồi xuống cả, giống bắt đầu

- thạch sanh, lý thông mọi chuyện xử lý thế nào??

Thạch sanh lý thông nhìn công tử nói:

- công tử, đã xử lý ổn thỏa cả

Giống gật đầu

- vậy thì tốt

Thạch sanh lấy từ trong người ra một chiếc nhẫn trữ vật

- công tử đây là tất cả bảo khố của lục lâm bang

Giống nhận lấy nhẫn trữ vật, dùng thần thức đảo qua rồi không quá chú ý đa số đều là đồ cấp thấp, giống dồn đồ của ngũ lang trại vào chung nhẫn trữ vật rồi ném cho lý thông

- lý thông ngươi cầm lấy lát sẽ nói ngươi cần xử lý như nào.

Lý thông bắt lấy trữ vật trên không, nhận chủ rồi đeo vào tay

- vâng, công tử

Bây giờ là việc chính ta Thông báo với các ngươi

- chuyện trên long thần sơn, mọi người ai cũng đã rõ. Sứ mệnh cha long giao phó chúng ta nhất định phải hoàn thành.

Chúng nhân lắng nghe chăm chú gật đầu, ngày ấy là ngày không thể quên ah. Quân tiên tụ hội, thần lệnh ban xuống, nhiệt huyết sôi sục.

- đã thông tiếp nối tu chân giới với tiên giới thiên đình sau đó đến thần giới tụ hội cùng người. Để làm việc đó chúng ta phải trở nên cường đại, tiếp theo là chúng ta phải xây dựng lực lượng cường đại chinh phạt thần giới.

Chúng nhân nắm chặt tay mình, khí thế hùng hục

- xin công tử cứ phân phó

Giống nhìn chúng nhân vừa lòng

- ta muốn gộp ngũ lang trại, lục lâm bang làm một. Từ đó bắt đầu khôi lập nên Việt tông

- Việt tông??

Bốn người mắt sáng loáng quay ra nhìn nhau, nhìn về phía công tử. Việt tông, tông môn của người Việt

- đúng vậy Việt tông, ta muốn xây dựng một Việt tông hùng mạnh. Ta muốn Việt tông cùng ta đập phá mọi trở ngại.

Chiến ý trên người giống tỏa ra xung quanh người, hấn vì chiến mà thành được phong thần. Giống ngại gì mọi trận chiến

Chúng nhân đứng dậy chấp tay cúi đầu hô:

- Việt tông hùng mạnh đập phá mọi trở ngại

Tiếng hô vang khiến rừng trúc xôn xao. Giống giơ tay đề mọi người im lặng, rồi cất tiếng nói:

- các ngươi sẽ ra mặt hành sự, ta không tiện xuất hiện, mỗi người sẽ giữ vị trí riêng vai trò riêng.

- thạch sanh ngươi lập chiến đường, phụ trách huấn luyện, chiến đấu

- vâng

Giống nhìn thạch sanh gật đầu, thạch sanh kỹ năng chiến đấu giữa bốn người là đứng đầu, hơn nữa trước kia ở Hạ giới tham gia chiến đấu quy mô không ít.

- hắc tuyên ám đường, phụ trách ám sát, điều tra

- vâng

Hắc tuyên, đại bàng lợi thế tốc độ coi như phù hợp

- Tiểu thanh thì mỹ nhân à nữ đường, quản lý nữ nhân, không thể để nam nữ lẫn lộn được

Tiểu thanh che miệng cười duyên

- hihi vâng công tử

- lý thông bảo đường, phụ trách tài nguyên cũng như buôn bán bên ngoài

- vâng, công tử

Giống nhìn bốn người nói:

- bốn vị đường chủ có ý kiến gì với sắp xếp của ta không???

Bốn người vẫn còn hơi ngờ ngợ về cách xưng hô này

- không thưa tông chủ

Giống gật đầu, đây chỉ là mới bắt đầu thôi. Còn hai tầng tháp chưa mở nữa những người đó chính là quái vật trong quái vật ah.

- còn các chức vụ khác thấp hơn các ngươi tự chọn người phù hợp, cao hơn thì ta đã có sắp xếp cho mấy vị đồng hương của chúng ta.

Bốn người nhìn nhau, từ đồng hương này gọi cho họ nhớ đến những hình ảnh quen thuộc. Những người đó đều là những nhân truyền kỳ, thần thoại ah

- còn đây là hai viên Trắc linh thạch dùng để kiểm tra linh căn của người tu luyện, các ngươi cần nhớ không cầu nhiều người chỉ cần tinh anh. Những người

còn lại của ngũ lang lục lâm về các người kiểm tra một lượt kẻ nào lĩnh căn thiên phú tốt thì tập trung ươm bồi dưỡng còn kẻ kém quá thì để làm việc vất vả.

Bốn người cung kính thưa

- đã rõ thưa tông chủ
- lý đường chủ nhiệm vụ của bảo đường ảnh hưởng đến sự phát triển của tông đấy, người đã có phương án gì chưa??
- tông chủ, do thành bộ lâu ngày nên quên mất đôi chút, ta cần ít thời gian tìm hiểu thị trường ah.

Giống đối với tài buôn bán của lý thông rất tin tưởng ah, tên này này xưa buôn lậu rượu có tiếng đấy gian xảo, lừa lọc đủ cả suýt chút nữa còn lừa chân phò mã đấy.

Ba người khác nhìn lý thông cười trêu đùa nói:

- hay lý đường chủ trở lại buôn rượu lậu đi

Lý thông tím mặt nói:

- ta đang nghĩ cho chiến đường các người đi bốc vác

Thạch sanh đáp:

- bốc vác là cách luyện thể không tệ ah

Lý Thông hừ lạnh chỉ tay hắc tuyến nói:

- còn ám đường đi ám sát lấy tiền nha

Hắc tuyến cười:

- cái này người không nói ta cũng làm ah
- còn người nữ đường, ta mở thanh lâu cho các người vào công tác thế nào??
- chỉ cần họ muốn, ta nghĩ lý đường chủ cứ trở về nấu rượu đi
- hừ cứ cười đi. lúc cần tài nguyên tu luyện đừng có đến hỏi bốn đường chủ.

Mọi người cười đùa vui vẻ thì bị cắt đứt bởi tiếng động ngoài xa, ba nữ tử tiến lại nói:

- tông chủ, đệ tử xin gia nhập Việt tông

Ba nữ kim liên, bình nhi, xuân mai. Thấy công tử đi hơi lâu nên mò theo, đúng lúc vừa nghe được đoạn lập tông môn này, các nàng liền tiến đến quỳ xuống xin gia nhập

Giống nhìn chúng nữ ba nọ tử này đều có tu vi không tệ, quay nói với tiểu thanh:

- chúc mừng tiểu thanh có những đệ tử đầu tiên rồi
- vâng, nhờ tông chủ cả, ta đang nghĩ có phải người để ta quản nữ đường có phải là để làm đồng cung không nữa

Giống hơi đỏ mặt, suy nghĩ gì vậy chứ?? Ba nam tử cười hữu ý cười

- xuân mai làm phó nữ đường, nhị nữ làm đệ tử đi

Tam nữ đứng dậy tạ ơn

- tạ ơn tông chủ thành toàn.

Tam nữ tiến về đứng sau lưng thanh, giống bảo mọi người giải tán bắt đầu công việc của mình được giao. Bốn đường chủ cùng xuân mai rời đi, giống nhìn theo họ rồi cùng nhị nữ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54: Việt tông sơ bộ hình thành

Việt tông được dựng ở vị trước kia của lục lâm bang ngày trước, cách trúc gia trang khoảng hai trăm dặm. Một khu đất rộng được bao quanh bởi các ngọn núi lớn.

Sau khi lựa chọn nơi này làm bản doanh. Bốn người thạch sanh tiến hành tổ chức tông môn thành hệ thống, ngoài tông chủ thì phía dưới là phó tông chủ, trưởng lão, đường chủ, chấp sự. Đệ tử cũng chia thành chân truyền, hạch tâm, nội môn, ngoại môn.

Rồi lựa chọn những người phù hợp để họ giữ chức vụ khác nhau, các hài tử thiếu niên cũng được Trắc thí linh căn rồi những người có tam linh căn được sắp xếp làm đệ tử ngoại môn nếu đột phá trúc cơ sẽ được tiến vào nội môn, kết đan trở thành hạch tâm.

Chúng nhân ngũ lang trại và lục lâm bang hay tin sẽ thành lập tông môn thì rất hưng phấn vì vốn dĩ trước đây họ vốn bị coi là thảo khấu nay có cơ hội được thay đổi người có tu vi khá thì được tuyển dụng vào các vị trí còn thiếu, nhi tử thì được Trắc thí nếu không tậ thì sẽ đc nhận. Nên ai cũng hết cỡ vũ nhi tử mình đi Trắc thí hi vọng Sẽ được nhận làm đệ tử dù là còn nhỏ tuổi.

Sau khi trắc thí thì cũng tuyển chọn được gần năm trăm đệ tử, phần đa đều là đệ tử ngoại môn. Phan kim liên, lý bình nhi, trúc linh, hương tràm trở thành những đệ tử nội môn.

Sở dĩ có người trúc gia trang ở đây là vì không lâu sau khi quyết định lập Việt tông. Gióng đã sai thạch sanh thông báo với trúc thanh việc này, trúc thanh biết tin thì rất vui mừng cũng tin tưởng vì đám thạch sanh từng là ân nhân của trang phần là nếu Trắc thí thành công những tam linh căn hài tử dù còn trẻ cũng được nhận vào tông môn như vậy các hài tử này sẽ có không gian tu luyện tốt hơn so với việc phải tu luyện ở thôn rồi đợi đến mười ba tuổi mới đi tham gia tuyển Trạch ở các tông môn khác. Tuy Việt tông mới thành lập nhưng hẳn nhận ra đám người thạch sanh không phải là người đơn giản.

Giống khá hài lòng với Việt tông hiện tại, vì mới thành lập nên sau này sẽ hoàn thiện và phát triển hơn.

Về phần lý thông đường chủ bảo đường, sau khi hợp trở về hấn tạm thời vẫn giữ nguyên đội hình làm công tác mật dịch cũ tuyển gã viên thừa chí quân sư của ngũ lang trại làm phó đường chủ, vì hẳn thấy Tên này cũng khá hữu dụng gian xảo, mưu kế.

Lý thông có ý tưởng thành lập thương hành ở bên ngoài để buôn bán kiếm lợi nhuận, hẳn đã liên hệ với phủ thành chủ để đặt vài cửa hiệu trong thành để chủ yếu tiêu thụ sản phẩm yêu thú, linh thảo. Cửa hàng của trúc gia cũng bị hẳn tuyệt phục trúc thanh sát nhập vào thương hành, hẳn đặt tên là thiên việt thương hành. Nhưng hẳn chỉ đứng sau màn để cho viên thừa chí làm đại lão bản vì hẳn không muốn mọi người biết sự liên hệ giữa thương hành và tông môn để tránh sự chú ý và rắc rối không cần thiết.

Còn giống tuy là tiểu tông chủ nhưng cũng không quá can thiệp vào sự vận hành của tông, giống sai bốn người thạch sanh theo dõi về mình khiến cho tông chủ của Việt tông trở thành một mảng sương mù. Chúng nhân chỉ biết rằng tông chủ là một người tên là thánh giống có tu vi cường đại mà bọn đường chủ không thể chống cự nổi, tông chủ là người thích du sơn ngoạn thủy ít ở tông môn chỉ cách một khoảng thời gian trở về ra sắc lệnh rồi rời đi.

Thời gian này giống ở nhà khá thoải mái thi thoảng bốn người đến báo cáo tình hình, đôi lúc giống đến tông môn dạo chơi vì có hắc tốc độ phi hành nhanh nên đi lại cũng không mất bao lâu.

Thanh Hà hơn nửa tháng đã khỏe hẳn, hỏi han giống về bốn người thạch sanh là như nào, giống chỉ nói là có một lão giả tự xưng là thánh giống du ngoạn qua trúc gia trang thấy trang gặp khó khăn thì giúp đỡ sau đó vì nhìn giống thấy yêu thích nên nhận giống làm đệ tử.

Nàng tin tưởng nhi tử nên cũng không hỏi han gì nhiều, thấy nhà xuất hiện hai tiểu ny tử xinh đẹp. Nghe giống kể về hoàn cảnh của nhị nữ, nàng rất thương thấy tư chất nhị linh căn tâm tính, tư chất không tệ nàng nhận hai nàng là đệ tử. Biết hai nàng đã là đệ tử của Việt tông nhưng không sao con nàng cũng là đệ tử Việt tông cơ mà.

Nhị nữ được mẫu thân tông chủ nhận làm đệ tử, theo lý thì sẽ là sư tỷ của giống nhưng nhị nữ làm sao dám gọi giống là sư đệ nên quyết định gọi giống là sư huynh. Thanh Hà biết nhị nữ hẳn xa vào lưới tình của nhi tử mình rồi nên cũng không sửa đổi làm gì.

Có nhị nữ ở nhà bầu bạn với mẫu thân, giống cũng yên tâm phần nào. Nên cũng chuyên tâm tu luyện, có tài nguyên từ tông môn đem lại nhưng tốc độ tu luyện cũng không nhanh được là mấy vì giống tu luyện tam linh căn, có báo thiên tháp rút ngắn thời gian nhưng cảnh giới càng cao thì tốc độ tu luyện của giống cũng chỉ ngang ngửa với nhị linh căn mà thôi.

Thời gian dần trôi, Việt tông ngày càng củng cố hơn. Thương hành thiên việt hoạt động khá tốt đã có chút danh trong thiên lam thành nên tốc độ tu luyện của đệ tử được đẩy nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Đồng hương ở bên, có tết Việt

Mọi thứ đã được vận hành theo quỹ đạo định sẵn, Việt tông được hình thành làm bàn đạp cho hành động sau này cũng là lá chắn giống muốn để bảo vệ trúc gia trang, bảo vệ mẫu thân.

Thời gian trôi thắm thoát cũng được vài tháng thời gian. Giống cũng đến tu chân giới này được hai năm thời gian, kế hoạch đã bước đầu được định hình.

Giống lại chuẩn bị đón cái tết thứ hai của mình. Tết năm ngoái có nhị nữ tử vân, ngọc nhi nhưng các nàng đã rời đi, ở tu chân giới này tết nguyên đán không có gì đặc biệt chỉ là sự chuyển giao của năm thôi. Nên giống không có gì quá mong chờ.

Nhưng giống quên năm nay còn có những người khác rất quan tâm đến cái gọi là tết. Giống và nhị nữ phụ mẫu thân dọn dẹp nhà cửa.

Thì thấy bốn người thạch sanh đến nhà. hắc tuyên vẫn hắc y tay cầm mấy con son kê, lý thông cầm mấy vò rượu cười hề hề, thạch sanh vác một con trư yêu lớn, thanh xà ôm một nắm lá xanh mướt.

người nhìn giống hơi cúi đầu nói:

- công tử, bọn ta đến cùng đón tết với công tử ah

Giống cười hào hứng

- tốt, tốt phải ăn cái tết thật hoành tráng mới được.

Thanh Hà nhìn nhị tử và bốn người này, thấy nhị tử vui vẻ hào hứng nàng cũng thấy vui lây.

Bốn lớn một nhỏ nhìn nhau cười, rồi mỗi người bắt vào làm việc. Lý thông đặt rượu vào chiếc bàn trong nhà, hắc tuyên vớt gà góc bếp hai người theo sau lưng thạch sanh đang vác trư yêu ra ngoài sân. Giống hiểu ý kêu kim liên, bình nhi vào bếp lấy mấy thứ đồ cần thiết mang ra sân.

Ra sân lý thông dùng linh lực tạo ra một ụ đất nhỏ, thạch sanh đặt ngựa con trư yêu xuống ụ đất, trư yêu giãy dụa muốn dậy. Hai người giữ lấy tứ chi nó, rồi thạch sanh lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một con dao nhọn, tay trái nắm lấy mõm nó cho hơi nghiêng đầu với cổ qua một bên tay phải đưa dao lên ướm ướm rồi đưa mắt nhìn giống nói:

- công tử còn chờ gì nữa, làm mấy bát tiết canh ah.

Giống cười cười lấy thau nhỏ, vói bát đũa trên tay kim liên, việc máu me không nên phiền đến mỹ nhân. Giống cầm thau đến cạnh cổ làm động hứng nói:

- ra tay đi, ta vẫn biết làm điều này

Thạch sanh cười cười rồi cầm dao đâm thẳng theo cổ trư yêu ngập hẫh về phía trong. Trư yêu rú lên run rẩy quẫy đạp thạch sanh từ từ rút dao ra một dòng huyết đỏ chảy xuống.

Giống đưa bát lớn có chút muối ở trong hứng lấy đầy một bát tay kia cầm đũa khoắng khoắng rồi đưa chậu về phía cổ trư hứng nốt chỗ huyết còn lại.

Rồi thạch sanh bắt đầu xử lý thịt trư yêu như làm lông, mổ bụng, lòng phèo. Xong xuôi thì xẻ thịt, chặt xương, thái từng miếng rồi đưa bảo kim liên mang cho tiểu thanh.

Tiểu Thanh trong khi thạch thịt trư thì mang gạo ra ngâm nước, rồi rửa nắm lá mình mang theo rửa xong thì vẩy vẩy lá cho ráo nước, vớt gạo trong nước ra. Nhận thịt từ kim liên nàng bắt đầu gói bánh.

Kim liên, bình nhi nhìn đường chủ làm thì cảm thấy thích thú hỏi:

- đường chủ người đây là đang làm gì vậy??

Tiểu thanh nhìn nhị nữ cười nói:

- ta đang làm bánh trung, bánh trung là loại bánh tượng trưng đất. Công tử rất thích ăn vào dịp này đây, các ngươi muốn học không??

Nghe đường chủ bảo công tử thích, nhị nữ gật gật đầu xắn tay áo vào học làm bánh, tiểu thanh cười thủ đoạn.

Xử lý xong trư yêu, tam nam nấu một nồi com lớn đợi com chín thì đổ ra một mảnh rồi lấy ra một cái cối ba cái chày. Dường như họ đã chuẩn bị từ trước rồi ah, cho com vào cối rồi đứng vòng quanh thay nhau giã.

Chuẩn bị tất cả xong xuôi, com nước được bày ra một mâm lớn giữa sân mọi người quây quần ăn uống, rồi đem ngồi quanh nồi bánh trung. Thạch sanh kể lại sự tích bánh trung, bánh dày mà người ta thường hay kể cho nhau nghe mỗi độ xuân về.

Đêm ba mươi, giao thừa bốn người dùng linh lực phóng lên trời những quang mạng đầy màu sắc rồi kích nổ, quang mạng sáng cả một vùng trong trúc gia trang.

Lý thông rót rượu ra những chiếc bát lớn cho mỗi người. Gióng cầm bát rượu đưa ra trước

- năm mới chúc cho chúng ta ngày càng cường đại, chúc một Việt tông hùng mạnh

Mọi người đưa bát của mình đồng thanh nói

- chúc cho một Việt tông hùng mạnh.

Rồi đưa lên miệng uống cạn nhìn nhau cười lớn.

Gióng kêu lý thông rót cho mình một bát rồi quay về phía mẫu thân quỳ một chân dâng lên:

- năm mới! Minh minh chúc mẫu thân luôn mạnh khỏe, xinh đẹp

Chúng nhân cũng quỳ xuống nói:

- chúc phu nhân vạn điều tốt lành

Thanh Hà một tay đỡ nhi tử đứng dậy tay kia đón lấy bát rượu nói:

- nhi tử ngoan, mẫu thân nhận bát này chúc con luôn bình an. Cũng cảm ơn tất cả mọi người ta cũng chúc mọi người như vậy.

Thanh Hà cầm bát uống cạn, đã lâu rồi nàng không uống rượu, má nàng hồng như hoa nở mùa xuân. Gióng nhìn mẫu thân nhìn tất cả mọi người, tết đến xuân về còn điều gì tuyệt vời hơn khi được ở cùng người thân và gia đình?? Cứ mặc kệ ngoài kia sóng gió đi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cắm bảng hiệu, tuyển sinh

Mọi người tụ tập vui vẻ, thì hôm sau xin phép về tông môn để chuẩn bị cho đợt tuyển trạch hàng năm diễn ra trong thiên lam thành. Tiểu thanh hẹn gióng hôm đó sẽ qua đón gióng đến xem.

Gióng cùng mẫu thân đi tảo mộ phụ thân mất một buổi sáng, thời gian còn thời gian còn lại thì xem nhị nữ diễn luyện. Nhị nữ là đệ tử Việt tông nhưng thanh Hà nhận làm đệ tử nên được tiểu thanh cho ở lại đây chăm sóc bầu bạn cùng gióng và Thanh Hà.

Sáng hôm sau thì tiểu thanh đã đến từ sớm ngồi đợi gióng trên sạp. gióng xin phép mẫu thân rồi đi cùng nàng, nhị nữ cũng được cho đi xem náo nhiệt. Mọi người đứng trên lưng hắc tuyên bay đến thiên lam thành.

Trên đường đi thấy rất nhiều thiếu niên, thiếu nữ từ các nơi tiến về thành tham dự truyền trạch của các tông môn. Hắc tuyên hạ cánh trước cổng thành rồi mọi người nộp phí tiến vào thành là một hạ phẩm linh thạch.

Tuyển Trạch còn hơn canh giờ nữa mới tiến hành nhưng trong thành đã tụ tập rất đông đúc. Đây là lần đầu gióng vào thành nên có chút háo hức tìm hiểu xung quanh, thành rất rộng với những dãy nhà san sát, các cửa hiệu từ lâu, nhà ở sắp xếp bên đường lớn.

Tiểu thanh thấy gióng khá hứng thú thì nói:

- tông chủ, tuyển Trạch chưa bắt đầu nhân phái Việt tông ta chắc giờ đang trên đường đến. Chúng ta đi dạo một chút thế nào??

Gióng gật đầu nói:

- gọi ta là công tử đi, ừm đi dạo một chút.

Nhị nữ thấy công tử đồng thì rất vui mừng, vì các nàng đều là con cháu thương đội thường xuyên đến thành này không xa lạ gì lắm cũng có cửa hiệu ở đây nhưng đông đúc như này là lần đầu gặp. Đây cũng là dịp các nàng có thể về thăm gia đình nên mời mọc gióng.

Kim liên nói:

- sư huynh, nhà ta và bình nhi đều có cửa hiệu ở trong này. Huynh với nhị đường chủ ghé thăm một chút được không??

Gióng gật đầu bảo nàng dẫn đường. Cửa hiệu nhà kim liên thuộc loại trung. Hai thị vệ gác cổng thấy tiểu thư trở về thì rất vui mừng lại đi cùng với mấy người tu vi họ không cảm nhận thấy nhưng nhìn giá trị đồ không đơn giản, nên đều cung kính

- tiểu thư đã về, mấy vị này là??

Kim liên gật đầu với hai người

- Uh, đây là các trưởng bối trong tông môn và sư huynh của ta chính là người trước đây cứu thương hội chúng ta. Cha ta có ở đây không??

Thị vệ nghe nói là trưởng bối tông môn còn là ân nhân của thương hội thì càng cung kính hơn:

- tiểu thư, hội trưởng có ở trong. Mời tiểu thư cùng các vị tiền bối vào trong.

Kim liên gật đầu dẫn mọi người đi vào, giống nhìn một lượt trong hiệu được bày bán các loại pháp khí, dược thảo một số Đan dược. Phía trung tâm có một chiếc quầy lớn, đứng trong quầy là hai thiếu nữ cùng một lão giả tóc hoa râm tu vi trúc cơ hậu kỳ, ba người thấy người đi đầu vào là tiểu thư thì cung kính cúi đầu.

Kim liên gật đầu với ba người rồi hỏi:

- tôn gia gia, phụ thân ta đâu??

Lão giả nhìn kim liên ánh mắt yêu mến nói

- tiểu thư, gia chủ ở trên lầu.

Nói rồi hán dẫn kim liên và mọi người lên lầu, trên lầu hai một hán tử đang ngồi uống trà như đang mải suy nghĩ điều gì đó. Hán tử tuổi gần bốn mươi có tu có vi kết đan trung kỳ, nghe tiếng chân hán quay người đứng lên giang tay đón thiếu nữ đang chạy đến vào lòng

Hán được kim liên giới thiệu về mọi người khi biết mọi người đều có tu vi kinh khủng, là đường chủ trưởng bối của nhi nữ thì cung kính, liên tục cảm tạ ân cứu mạng. Hán cũng đặc biệt vui mừng vì nhi nữ đã gia nhập Việt tông nhất là có một sư phụ là biến dị linh căn hiếm có. Trước khi mọi người rời đi hán còn tặng cho một chiếc trữ vật làm quà và hứa hẹn chỉ cần Việt tông cần đến kim thị thì sẽ hết mình hỗ trợ.

Sau khi rời kim thị thương hội giống và mọi người được bình nhi dẫn tới lý thị thương hội, ở đây cũng là một cảnh tượng tự như ở kim thị, một nhẫn trữ vật và lời hứa hẹn. cầm hai nhẫn trữ vật trong tay giống cười cười cái này là đến chơi hay là đi thu phí đây??

Ngoài kim thị và lý thị giống cũng ghé qua thiên Việt thương hội mà lý Thông mở, thiên Việt có cửa hàng to hơn hai của hàng kia một chút. Người quản lý lúc này là viên thừa chỉ, khi biết tông chủ và nhị đường chủ đến thì hán cung kính hầu Hạ rồi báo cáo tình hình phát triển của thương hội. Giống khá hài lòng với thương hội, giống vút hai giới chỉ vừa nhận được cho viên thừa chỉ làm hán vui mừng suýt nhảy cẫng lên, giống ngẫm nghĩ xem ra quả được nhận cũng có hữu dụng.

Rời khỏi thiên Việt thì cũng đến giờ bắt đầu tuyển trạch, giống theo đoàn người tiến về quảng trường. Lúc này quảng trường đã đông nghịt người

Quảng trường rất rộng nên mọi người đứng vây quanh lại, có năm hàng dài những người đứng sẵn để đợi tiến vào tuyển trạch. Giữa quảng trường là khoảng trống rộng để thí luyện, phía trung tâm trong cùng là bảy chiếc bàn lớn dành cho người của tam tông tứ môn, bên trái bên phải mỗi bên là hai chiếc bàn của bốn tông môn trong khu vực thành nhiên lam

Giống nhìn về hướng đó nhưng chưa thấy người Việt tông đâu, hơi lo lắng không biết có chuyện gì mà họ chậm trễ vậy. Thành chủ hoắc kỳ đứng lên Thông báo:

- thưa quý vị đại diện tông môn, các vị thí sinh. Theo thường lệ hàng năm kỳ tuyển Trạch xin phép được bắt đầu.

Nghe hán nói xong mọi người hô hào vang rộ. Đưa tay ra hiệu chúng nhân giữ im lặng hán định ra chỉ thị cho người gọi tên bắt đầu thì bị người nhảy vào hống

- khoan, khoan đã nào

Hán hơi tức giận nhìn về phía đám đông phía ngoài, chúng nhân cũng ngăn ra tìm kiếm, một lúc sau một đoàn người tiến vào dẫn đầu là một người to béo đi sau là hai mươi tên hùng hổ tiến vào.

Hoắc kỳ và những tông môn khác đang định nổi đóa thì cảm nhận khí tức của đám người khá khủng bố ah dẫn đầu là một nguyên anh trung kỳ những người còn lại đều là kết Đan kỳ ah. Mười một người đại diện tông môn tham dự tuyển Trạch nhìn về phía hoắc kỳ mắt dò hỏi, hoắc kỳ lắc đầu tỏ ý mình cũng không rõ. Hán lớn giọng hỏi:

- các vị là ai, tiến vào đây có việc gì??

Lý thông vỗ bụng béo:

- chúng ta đến để tuyển đệ tử cho tông môn ah, các vị từ từ để ta an toạ đã rồi hãy bắt đầu

Mười hai người ngẩn ngơ nhìn nhau, hoắc kỳ hỏi:

- các vị thuộc tông môn nào?? Sao ta không thấy Thông báo??

Lý Thông thùng thảng vẫn đi nói:

- Việt tông vạn tượng son mạch ah, mới thành lập nên chưa kịp Thông báo cho chư vị.

Mười hai người cười lớn, tông môn mới thành lập mà giám công nông đến vậy?? Có một nguyên anh trung kì thì thế nào?? Đang định quở trách thì hành động tiếp theo của gã béo khiến họ há hốc mồm.

Lý Thông vừa đi vừa nói rồi dừng lại vị trí trung tâm trước bảy cái bàn xoa xoa bụng nói lảm nhảm:

- chỗ này cảm bằng hiệu, tuyển sinh được tầm quan sát tốt.

Chúng nhân trên quảng trường sững sốt, mười hai gã kia từ ngạc nhiên sang đỏ mặt. Giọng cười khỏ, tên này thật biết mua việc ah, sẽ rất náo nhiệt đây.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Ta là đường chủ, không phải tông chủ

Quảng trường nhiên lam thành tụ tập hơn mười nghìn người nhưng lúc này không khí thật yên ắng. Họ im lặng theo dõi hành động của những người đang tiến vào quảng trường này, vì đây là lần đầu tiên có người cắt ngang việc tuyển trạch đệ tử của các tông môn.

Lý Thông lựa chọn vị trí này rồi quay lại với một gã đứng sau:

- cảm biến hiệu ở chỗ này đi, vị trí tốt ta thích.

Người đứng sau hơi bất ngờ về sự lựa chọn của đường chủ, vì đây là ngòi ngay trước mặt các tông môn khác, đặc biệt là tam tông tứ môn ah. Tuy vậy nhưng hắn tin tưởng rằng đường chủ cũng biết điều này và cũng đã có tính toán riêng hắt cùi đầu thừa:

- vâng thưa tông chủ.

Nói rồi hắn lấy từ trong giới chỉ một tấm bảng lớn, tấm bảng này phải lớn gấp mấy lần biển hiệu của các tông môn khác. Trên biển hiệu ghi hai dòng chữ lớn " Việt tông, tuyển chọn đệ tử đến nhanh còn kịp." Hắn cầm biển xuống đứng vị trí đường chủ vừa chỉ.

Lý Thông thấy vậy gật đầu ra ý hài lòng. Một tên khác không đợi đường chủ ra lệnh mà nhanh nhẹn bày ra bên cạnh tấm biển một chiếc bàn gỗ lớn, sau bàn gỗ đặt một chiếc ghế lớn và hai mươi chiếc ghế nhỏ hơn ở đằng sau rồi nói:

- mời lý đường chủ thượng tọa.

Lý Thông xoa xoa cái bụng lớn ngồi xuống đưa tay ra hiệu với chúng nhân

- các ngươi cũng ngồi xuống đi.

Hai mươi người cùng đồng thanh hô

- vâng.

Cả đám lục tục ngồi xuống ngay ngắn, Lý Thông đợi tất cả ngồi xuống rồi mới nói:

- Hoắc thành chủ giờ thì đã bắt đầu được rồi.

Đám người trong quảng trường lúc này mới xôn xao âm ĩ, nói:

- Việt tông?? Việt tông nào thế??

- thấy bảo mới thành lập nhưng mà cũng bá đạo quá đi,

- dám ngăn cản tuyển trạch, lại ngồi chổng mông trước mặt tam tông tứ môn??

- ta thấy đây là đang đánh vào mặt tất cả tông môn khác ah

- Việt tông này chán sống rồi sao???

Lý Thông ngồi vuốt vuốt bụng thân nhiên không phải hấn không nghe thấy đám người nói. Mà hấn chính là muốn hiệu quả như vậy, phải gây sự chú ý nếu không đừng mơ tranh đoạt được đệ tử với các tông môn khác, còn các người không muốn cứ đến đi đến một ta đánh một, mười ta đánh mười.

Hoắc kỳ và những người tông môn khác nghe tiếng xôn xao của đám đông lúc này cũng đã tỉnh táo lại mắt nhìn về Việt tông một cách bất thiện. Hoắc kỳ chấp tay hướng lý Thông nói:

- xin hỏi quý danh của các hạ??

Lý Thông gật đầu ung dung nói:

- tại hạ họ Lý tên thông.

Hoắc kỳ nóng mặt trước thái độ dửng dưng của Lý Thông nhưng vì giữ thể diện trước dân chúng hấn vẫn từ tế nói:

- Lý thông các hạ làm vậy có phần hơi quá ah, đã đến chậm lại cắt ngang truyền trạch, lại còn ngồi trước các tông môn khác như vậy là không được ah.

Lý thông điềm nhiên từ tốn trả lời:

- hoắc kỳ thành chủ nói vậy là sai rồi, ta đã đến từ sớm nhưng do đám đông quá nhiều người nên chen vào hơi khó, còn cắt ngang truyền trạch ah truyền trạch đâu đã có bắt đầu chưa có ai vào truyền trạch cơ mà?? Còn vị trí ngồi ai quy định vậy?? Huống chi thành chủ nhìn xem đâu còn chỗ nào khác để ngồi, chỗ này trống không thì ta ngồi thôi. Lần sau thành chủ nên bố trí hợp lý một chút chớ làm buồn lòng những người có tâm như chúng ta.

Hoắc kỳ ngăn người ta đang hỏi tội các người mà các người quay lại khiển trách ta làm việc không hợp lý sao??? Hoắc kỳ tức giận nhưng cố lấy lý nói:

- từ trước đến nay truyền trạch vẫn như vậy nhưng chẳng có ai nói là không hợp lý cả

Lý Thông nhìn hoắc kỳ

- không ai nói, nhưng trong lòng không ai nghĩ đến sao??? Lý Thông ta là người không đã nghĩ là phải nói ah, thắc mắc thì phải hỏi. Đây là ta đang nói hộ tiếng lòng của mọi người nha.

Đám đông quảng trường ngấm nghĩ tên mập này cũng lắm lý sự ah ai cần người nói hộ chứ??? Ta còn không nhớ ta có nghĩ đến vấn đề này không, chỉ là thường lệ thành thói thôi.

Hoắc kỳ sắp hết kiên nhẫn

- ý ta là xin mời Việt tông các hạ ra ngoài.

- có vẻ như thành chủ cũng không hiểu ý ta. Ý ta là ta đến đây để truyền trạch đệ tử, truyền trạch cứ bắt đầu đơn giản thế thôi

Lý Thông không nhùng nhịn đáp lời, gia gia biết ý người vậy thì sao?? Gia gia thích ngồi đây thì ngồi, cháu trai người lắm sự làm gì nhiều?? Muốn vào thì vào đi, làm ta nói nhiều để đói bụng.

Nghe đối thoại giữa hai người có vẻ như đám người đại diện của các tông môn khác tức giận mất kiên nhẫn bay đến chỗ Lý Thông, hoắc kỳ thấy vậy cũng bay lại.

Đám người Lý Thông thấy họ đến thì cũng đứng dậy nhìn chăm chăm. Đám người các tông môn đứng đối diện người Việt tông. Một gã nguyên anh sơ kì tiến lên chỉ thẳng vào mặt Lý Thông nói:

- ý hoắc tông chủ bảo người biến không hiểu à??

Gã này là phó tông chủ của hai hưng môn sỏ dĩ hấn biết Lý Thông cảnh giới cao hơn mình nhưng vẫn quát mắng vì ban nãy có người của tam tông truyền âm cho hấn ra mặt. Với cả hấn cũng tự tin ở đây đông người Lý Thông sẽ không dám làm gì mình.

Nhưng hấn sai rồi, Lý Thông đưa tay và một cái tên này nằm vật xuống đất. Lý Thông dẫm cho mấy cái khiến hấn phụt máu tươi

- ai cho người dám chỉ vào mặt ta?? Hận mình sống lâu quá à?? Thấy lão tử hiền muốn bắt nạt sao??

Đám đông ngăn tờ te cái này cũng quá ngu bực đi nha đánh người ngay trước mặt các tông môn khác, thiếu não à??

Hoắc kỳ vẫn ra vẻ quân tử khuyên hiền tài

- Lý tông chủ đánh người như vậy là không nên ah

Lý Thông tức giận hầm hè sút một phát khiến tên kia bay đi như đạn pháo nói:

- ta vốn hiền lành không làm hại ai bao giờ, từ nãy ta rất tôn trọng các quý tông môn. Nhưng tên này ah, ta ghét nhất bị người khác chỉ mặt ta. Hoắc thành chủ nói đùa rồi ta là đường chủ không phải tông chủ, nếu tông chủ ở đây thì tên này đã mất mạng rồi.

Hoắc kỳ và đám người các tông môn nhìn nhau ngơ ngác mà hiền lành?? Đánh người ta như thế còn kêu mình hiền lành?? Từ nãy giờ người tôn trọng chúng ta sao?? Nguyên anh trung kỳ chỉ là đường chủ nhỏ thôi sao?? Đường chủ đã mạnh như vậy thì tông chủ sẽ như thế nào??

Mọi người bắn khoả hấn mạnh miệng hay tông chủ của hấn quả thật ghê gớm như vậy??? Không phải chỉ là tông môn mới thành lập sao??

Hoắc kỳ ra vẻ hiểu kỳ hỏi:

- vậy Lý đường chủ, tu vi của tông chủ của quý tông là gì?? Tông chủ hôm nay có đến không?? Trên đường chủ còn những ai??

Lý Thông biết bọn này bị mình dọa rồi

- Tông chủ ah nếu ta đối diện với tông chủ chắc ta còn thê thảm hơn gã vừa nãy. Trên ta còn có bốn vị trưởng lão ba vị phó trưởng môn ah tiếc là ta tư chất kém cỏi không biết bao giờ tu vi mới theo được họ.

Đùa ah?? Người mới bao nhiêu tuổi đa trung kỳ còn nói tư chất của mình kém vậy thì mấy kẻ kia sẽ như thế nào chứ còn tông chủ cường đại người nói chẳng phải hù người sao??

- hừ nói dối không biết ngưng ở nơi khi đi ỉa này làm gì có như người nói

Gã đại diện cho tam tông cười lạnh, chính hấn là người đã sai tên vừa nãy ra mặt. Mọi người nghe hấn nói cũng có lý.

Giống đứng bên ngoài chứng kiến tất cả thì nói với hai người tiểu thanh và hắc tuyên:

- hai người lên trợ giúp hấn một chút đi. Ra về hoành tráng một chút.

Tiểu thanh, hắc tuyên nhận lệnh rồi đi.

Gã tam tông thấy đám người bị mình lung lạc rồi thì hứng chí nói:

- tất cả lên cho đám hỗn xược này biết tay.

Đám người các tông môn toan xông vào thì một phong nhận lớn chém xuống ngăn lại. Phong nhận rất uy lực xé xuống đất, làm bọn chúng hết hồn. Biển dị phong linh căn, là tông chủ Việt tông sao đến sao??

Lý Thông mỉm cười, xem chúng ta hù chết các người thế nào. Hấn chấp tay về phía phát ra phong nhận nói:

- hắc đường chủ đến thật muộn, ah còn có thanh đường chủ cũng đến

Chúng nhân nhìn theo hướng chấp tay thấy một nam tử hắc y có đôi cánh màu đen ánh mắt sắc lạnh, một nữ tử thanh y bay đến người nào khí thế tỏa ra mạnh đến kinh hãi vượt khỏi phạm trù nguyên anh trung kỳ. Đã có tu vi như vậy lại còn linh căn biến dị lại là đường chủ??? Tông môn quý quý gì thế này?? Chúng nhân quay lại nhìn nhau đánh gì nữa??.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tuyển chọn thành công

Đám người thuộc các tông môn im lặng nhìn về phía hai người mới tới. Họ cảm thấy hai người trẻ tuổi này không đơn giản, hắc y nam tử ánh mắt sắc bén khiến người ta khi nhìn vào cảm thấy mình như một mình đang đối diện với thú săn mồi, thiếu nữ trẻ tuổi vũ mị mới mười sáu mười bảy có tu vi bậc này sao đơn giản được.

Hai người đi đến trước chỗ lý thông nói:

- để lý đường chủ đợi lâu rồi, hai chúng ta mới gặp tông chủ một lát.

Lý Thông ra vẻ ngạc nhiên

- tông chủ có ở gần đây sao? Không phải người nói phải rất lâu mới trở về sao???

Cả hai gật đầu ý trách móc nói

- tông chủ với hai vị sư muội đang xem người làm việc đấy. Làm cho tốt vào không thì chưa cần tông chủ ra tay sư muội tông chủ ai cũng đủ xử lý người rồi.

Lý Thông điệu bộ tìm kiếm xung quanh ánh mắt sợ sệt. Đám người các tông môn cũng đưa mắt tìm kiếm xung quanh tò mò lo lắng, đã có tông chủ ở đây lại còn hai vị sư muội cường đại hơn cả lão béo này. Họ là người đại diện tông môn đi tuyển Trạch nên tu vi cũng chỉ nguyên anh sơ kỳ, tam tông tứ môn tuy vài người là trung kỳ nhưng không ổn ah.

Lý Thông thôi đưa mắt nhìn xung quanh, quay đầu chấp tay với hoắc kỳ

- hoắc thành chủ, ngại quá ngại có thể bắt đầu cuộc tuyển Trạch luôn được không??? Không thì mạng ta xong mất.

Đám người nhìn nhau truyền âm một lúc lâu hoắc kỳ niềm nở nói:

- bắt đầu chứ, bắt đầu luôn bây giờ thôi

Đùa ah cục tức này phải nhịn thôi, đám người tông môn khác không vui nhưng lục tục cùng nhau tiến về chỗ ngồi.

Lý Thông vui vẻ chấp tay hỏi:

- vậy Việt tông ta ngồi chỗ này được chứ???

Hoắc kỳ ra hiệu mời ngồi nói;

- chỉ là một chỗ ngồi thôi mà, các vị cứ ngồi tự nhiên.

Ba người lý thông cùng của Việt tông ngồi xuống, chờ đợi tuyển Trạch bắt đầu.

Tuyển trạch tham gia là những người trên mười ba tuổi dưới mười năm tuổi, gồm hai bước đó là kiểm tra linh căn rồi kiểm tra thực chiến. Những người không thể vượt qua sẽ rời đi, người vượt qua sẽ tập trung lại. Nghe các tông môn giới thiệu, mời mọc, rồi họ được tự lựa chọn tông môn của mình muốn tham gia, nếu tông môn đó thấy phù hợp thì sẽ chấp nhận hoặc ngược lại.

Tuyển trạch năm này của thiên lam thành có gần năm nghìn tham dự qua hai bước kiểm tra số người thông qua là một ngàn tám trăm người. Đa số đều là tam linh căn, có mười năm người là nhị linh căn.

Các tông môn tuyển trạch đệ tử hải lòng mười năm người nhị linh căn này nhất định phải đoạt được đến tay, ai cũng háo hức nhưng lý thông thì không hẳn quay ra thờ dài nói với hắc tuyên:

- ta đã rất mong chờ kỳ tuyển Trạch này nhưng mà chỉ có nhị linh căn là cao nhất rồi. Vốn muốn kiếm mấy tên làm đệ tử chân truyền linh căn biến dị như hai người các ngươi hoặc là đơn linh căn như ta và thạch đường chủ với những người khác nhưng đáng tiếc ah.

Hắc tuyên biết Lý Thông muốn hút sự chú ý trước khi các tông môn phát biểu với chúng nhân. Hắn nhìn Lý Thông như nhìn kẻ ngốc nói:

- ngươi nghĩ đơn linh căn với biến dị linh căn là cái trống sao? Kể cả ngươi cả tông cũng chỉ sáu người có đơn linh căn thôi. Biến dị linh căn cũng chỉ có bốn người thôi, còn phong thủy linh căn của thủy phổ đường chủ là loại đặc biệt ah.

Lý Thông gật đầu cho là phải:

- xem ra không đạt được yêu cầu của tông chủ giao rồi. Tông mới thành lập nên mới có ít như vậy, thời gian sau hi vọng kiếm được nhiều hơn

Ba người ngồi bàn tiếp nhân gật đầu. Chúng nhân nghe mấy đường chủ Việt tông thì sững sờ nói đúng ah đơn linh, biến linh đúng là hiếm nhưng Việt tông có cả bàn tay ah, nghe nói là năng lực lại mạnh mẽ như vậy chỉ mới thành lập vậy thành lập lâu rồi chẳng phải quá ghê gớm sao?? Chúng cường giả các tông môn khác thì tái mặt. Đây là đánh vào mặt họ ah.

Hoắc kỳ giờ tay ra hiệu cho mọi người im lặng rồi từng người đại diện tông môn đứng dậy, phát biểu mời mọc chúng nhân nhưng mọi người ánh mắt đều nóng cháy nhìn về Việt tông, địa vị Việt tông trong lòng họ lúc này đã lên cao hơn, đặc biệt là tông môn ở rất gần ah.

Các tông môn khác phát biểu xong thì đến lượt Việt tông, chúng nhân đều tập trung xem họ sẽ nói gì??

Hắc tuyên, tiểu thanh nhìn về Lý Thông ý bảo gã lên tràng. Vì gã vốn là dân buôn ah không để gã thì để ai. Lý Thông đứng dậy tay xoa bụng theo thói quen nói:

- kính thưa chư vị, những điều hay điều tốt thì mấy vị tông môn ở đây đều đã nói rồi ah. Ta không nặn ra được những gì tốt hơn ah

Chính nhân ngẩn ngơ vậy chẳng phải không muốn nói gì sao??

- như chư vị đã biết Việt tông ta mới thành lập, đệ tử thật sự không có qua nhiều nha. Nếu chư vị tiểu hử gia nhập thì sẽ là khai tông công thần được ưu đãi tu luyện tốt nhất, ươm tài nguyên ăn như cơm, gái xinh đây rẫy nha. Ta chỉ nói vậy thôi, chỉ một lần một lần duy nhất, ai chậm chân người ấy chịu.

Mọi người cười vui về tên đường chủ béo này khá thú vị. Tất cả các tông môn phát biểu đã xong chúng nhân bắt đầu đi đến tông môn mình chọn lựa.

Có lẽ do sức hấp dẫn Việt tông thể hiện khá tốt nên đám người đến xin gia nhập Việt tông khác hẳn với sự heo hút của các tông môn còn lại.

Kết thúc lựa chọn Việt tông thu được một ngàn hai trăm đệ tử trong đó có tám tên nhị linh căn, bảy người còn lại đều gia nhập tam tông tứ môn. Đám người tông môn khác nhìn về Việt tông mắt này lửa.

Giống đứng cùng nhị nữ từ bên ngoài nhìn thấy như vậy thì hài lòng, lần đầu như vậy là tốt rồi. Nhưng giống cũng có suy nghĩ sau hôm nay chắc sẽ có sự quan tâm của những tông môn này àh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Gã bợm rượu đến từ tây vực

Tuyển Trạch kết thúc, mọi người xem giải tán. Những người trúng tuyển vái chào những người tiền bối tông môn để trở về nhà. Như thường lệ trước đây những tân đệ tử sẽ được cho phép hai ngày để trở chuẩn bị đồ dùng cũng như từ biệt gia đình, vì có thể rất lâu sau họ mới có thể trở về.

Nhìn những tân đệ tử trẻ tuổi của Việt tông Giống có chút cảm khái đây là những lực lượng đầu tiên cho kế hoạch. Nên phải tập trung dạy dỗ cho tốt, tư chất linh căn tuy quan trọng nhưng nhân cách, tâm tính phải đặc biệt chú trọng. Dù cho người là thiên tài nhưng nhân cách bỏ đi thì vẫn phải diệt.

Giống và mọi người đi dạo trong thành ngắm nghía. Giống nói với mấy người:

- khi đón các đệ tử này trở về tông môn, các người nhớ chú ý động tĩnh các tông môn này. Hôm nay chúng ta skcxn quả đáng từ chúng ta, chắc về sẽ khó nuốt trôi.

Ba người chăm chú nghe giống nói, việc này bọn hắn cũng đã nghĩ đến, mấy tông môn này lâu nay được người người cung kính mấy khi bị đánh rắm vào mặt như vậy. Vì đang ở ngoài đường nên không thể dùng lễ số nên chỉ cùng nhau gật đầu nói:

- vâng, công tử.

Lý Thông là kẻ có đầu óc nhanh nhạy xin chỉ thị

- công tử, nếu bọn chúng thật sự ngứa ngáy tìm ta kiếm chuyện. Vậy ta nên xử lý thế nào?

Giống ngẫm nghĩ rồi nói:

- nếu tứ tông bản địa thái quá thì diệt đi, nhiên lam thành cũng không cần có quá nhiều tông môn đâu. Tệ nhất là lực lượng của Việt tông.

Mọi người mắt loé lên chiến ý, hừ đến đi đến thì khỏi về. Hắc tuyên hỏi:

- công tử, vậy còn tam tông tứ môn??

- tam tông tứ môn thì khoa giải quyết hơn. Nhưng ở đây chỉ chỉ là một phân đà nhỏ, chuyện này chưa đến mức hưng sư động chúng. Nếu bọn chúng biết điều thì cho chút bồi thường nho nhỏ là đc, còn không thì diệt đi nhưng nhớ làm để không ai biết là được.

- vâng, thưa công tử.

Giống như nghĩ ra điều gì đó

- Lý đường chủ, thiên Việt thương hành hoạt động tốt chứ???

Lý Thông thấy giống hỏi thì chăm chú

- công tử, thiên Việt vẫn hoạt động tốt. Lần này trở về ta tính toán cùng với các đường khác tổ chức sảnh nhiệm vụ dành cho đệ tử tiếp nhận các nhiệm vụ thu hoạch yêu thú cũng như linh thảo, được liệu vừa để đệ tử tu luyện thực chiến vừa lấy đó làm sản phẩm kinh doanh. Lợi cả đôi đường, công tử thấy sao??

Giống ngẫm nghĩ những điều này, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển

- ý tưởng không tồi, những chú ý phân khu cho phù hợp với tu vi đệ tử. Đừng vào quá sâu trong sơn mạch, vào càng sâu yêu thú càng khó đối phó.

- ừm người nên năng qua lại với kim thị thương hội, lý thị thương hội hợp tác cho tốt. Nếu được thuyết phục sát nhập luôn.

Lý Thông đi bên cạnh suy nghĩ những điều công tử dặn, hai thương hội này tuy không phải lớn nhưng hoạt động đã lâu năm hay đi lại giữa thanh khâu với nhien lam nếu sát nhập được thì bớt được rất nhiều thời gian phát triển. Hắn liền đáp ứng:

- vâng, ta sẽ chú ý

Mọi người đi dạo cũng được một lúc thì trời cũng đã nhá nhem, giống nhìn nhị nữ cũng đã ịu xiu thì cười nói:

- trời đã tối rồi, tối nay chúng ta cũng nên uống một bữa ăn mừng. Lý đường chủ kiểm tửu lâu to nhất đi.

Mọi người nghe giống nói vậy thì ai nấy cũng mừng rỡ. Tuy tu luyện đến cấp độ nào đấy, ăn uống đã không còn là điều quá quan trọng. Nhưng ăn mừng vẫn là điều khiến người ta thích thú, nhất là với tên bọm rượu như lý thông. Hắn nhanh nhau đáp:

- tốt để ta dẫn đường.

Lý Thông dẫn mọi người đi đến một tửu lâu lớn tên là vạn thọ lâu. Vì hôm nay diễn ra tuyển trạch nên tửu lâu đông hơn thường ngày, người ăn uống rôm rả.

Hắn tiến vào quầy nói với Tên chường quầy:

- lão bản, cho ta một phòng sáu người. Rồi mang thức ăn ngon nhất ở đây lên.

Lão bản thấy có khách đến hỏi phòng thì hơi ra vẻ chút khó xử nói:

- vị khách nhân này, thật tiếc lâu chúng ta đã hết phòng riêng rồi, chỉ có bàn ở sảnh thôi. Không biết có được chăng??

Lý Thông quay lại đưa mắt hỏi ý kiến giống, thấy giống gật đầu thì nói

- cũng được mang đồ ăn lên đi. Nhớ là đồ ngon nhất ở đây.

Chuyện đã ăn mừng thì phải đồ ngon, hắn vốn là đường chủ bảo đường mà, tiền hắn không thiếu ah. Nhất là hôm nay công tử khỏi xướng nha.

Lão bản gọi tên tiểu nhị vào bếp chuẩn bị rồi hỏi

- khách nhân còn rượu thì sao??

Lý thông phát tay, đùa à lão tử là chùm trữ rượu có tiếng hạ giới đại Việt. Thiếu gì rượu ngon.

- không cần,

Một gã tiểu nhị đến dẫn đường. Giống và mọi người ngồi xuống ghế, trong giây phút chờ đợi đồ ăn. Lý Thông lấy mấy vò rượu trong nhẵn trữ vật để ra bàn, rượu này là hắn tự cất nhưng thời gian ủ hắn nhờ công tử cất vào ủ trong bảo thiên tháp để cho nhanh được uống.

Giống nhìn xung quanh đại sảnh, người ăn uống ở đây gần như chật kín. Hắc tuyên ghé vào tai giống nói:

- công tử, ở đây cũng có cao thủ ah

Giống nghe nói vậy thì hỏi:

- ở đâu??

Hắc tuyên đánh mắt về phía trong góc đại sảnh, giống nhìn theo đó là một đám đông người đang xắc xì ngầu uống rượu. Trong đám đó có một gã to béo đang cục cằn lầu bầu chắc vì thua quá nhiều, tay cầm một thùng rượu lớn nốc liên tục.

Gã béo đầu hói tròn lông lốc, tóc đỏ lông mày đỏ, bộ râu dài đến bụng cùng màu được tết lại và cài bằng những vòng sắt, thân trên gã để trần để lộ một cái bụng lớn. Người có sợi dây thừng cuốn vòng quanh, còn có các vết sẫm trắng, khi uống rượu xong luôn ợ ra những tiếng lớn.

Giống gọi một tiểu nhị đến hỏi:

- đại ca, vị to béo kia là ai nhìn khác người thế

Gã tiểu nhị nhìn giống, tuy giống còn nhỏ tuổi những cũng là khách nhân hắn cung kính nói:

- tiểu thiếu gia, đang hỏi gã bọm rượu kia ư. Hắn là người tây vực lưu lạc đến đây, đã ăn uống ở chỗ chúng ta mất hôm rồi. Cả ngày chỉ uống rượu rồi gây gỗ đánh lộn, may hắn còn trả tiền chứ không chúng ta đã báo thành chủ đuổi đi rồi.

Giống nhìn gã bọm rượu này ngẫm nghĩ. Người tây vực sao??? Nghe nói ở đó tu vi mạnh mẽ hơn đông vực rất nhiều, nếu có cơ hội tất ta phải qua đó

chiêm ngưỡng một phen.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Lý Thông chiến Gragas

Ánh mắt hiếu kỳ giống đánh giá gã bọm rượu này, gã hẳn là mà cao thủ mà hắc tuyến nhắc tới. Một gã kì dị, với những hành động trang phục kì quái.

Thức ăn đã được dọn lên đầy đủ. Nhị nữ sau một ngày đi lại nhìn một mâm thức ăn thì háo hức. Gióng mỉm cười, hai tiểu ny tử xinh đẹp vẫn còn trẻ con lắm. Gióng bảo với mọi người:

- chúng ta dùng thôi!

Lý Thông kêu tiểu nhị lại nói:

- tiểu nhị, lấy cho chúng ta mấy cái bát uống rượu,

Tiểu nhị vâng lời chạy đi, lúc sau lấy lại mấy cái bát lớn. Lý Thông mở vò rượu ra rót đầy sáu cái bát lớn nói:

- công tử, đây là rượu táo mèo do chính tay ta nấu rất ngon đấy, hôm nay chúng ta phải uống thật say thế nào??

Gióng đứng lên ghé cầm bát giờ ra giữa bàn, mọi người hiểu ý đứng dậy cũng giờ bát ra chạm vào bát của gióng. Gióng nói:

- tốt chúng ta phải uống mừng thành công của Việt tông ngày hôm nay. Bây giờ ta làm quán ca mọi người hô theo ta thế nào??

Chúng nhân gật đầu chờ đợi gióng bắt giọng

- một... Hai... Ba...

- dô.....

- một... Hai... Ba...

- dô....

- một... Hai... Ba...

- uống..

- một... Hai... Ba..

- cạn.

Tiếng hô của mọi người làm vang dội cả từ lâu, đám khách nhân đều nhìn về phía này.

Chén rượu chưa kịp được uống sau tiếng cạn thì một tiếng động khác cất lên phá vỡ khung cảnh ăn mừng. Bàn của gióng và chúng nhân từ lâu nhìn về phía phát ra tiếng động.

Đó là bàn của tên bọm rượu tây vực, lúc này cái bàn đã bị hấn đập nát những người cùng uống rượu cùng hấn ban này nằm la liệt dưới đất.

Hấn bước qua những người đang nằm tiến về phía bàn của gióng. Gióng và mọi người để bát rượu xuống nhìn hấn, ngẫm nghĩ muốn gây sự hay sao đây??

Gã bọm tiến đến bàn gióng chẳng nói chẳng rằng cầm bát rượu của Lý Thông lên ngửi ngửi nói lắm lắm:

- rượu ngon đúng là rượu ngon rất tốt

Nói rồi hấn toan đưa bát rượu đổ vào miệng. Lý Thông đưa tay cầm lấy bát ngăn hấn uống nói:

- thằng bọm, đây là rượu của lão tử. Ai cho ngươi uống.

Gã bọm đưa tay kéo về phía mình

- rượu ngon, ta thích uống đưa đây

Lý Thông kéo lại

- ta không cho, ta không cho

Cả bàn giống ngẩn ngơ nhìn hai gã bọm tranh nhau rượu như trẻ con tranh đồ ngọt. Bát rượu bị hai người to béo kéo đi kéo lại một lúc thì bị nứt đôi rượu bị rót hết xuống sàn.

Tên bọm tức giận chỉ thẳng mặt Lý Thông nói:

- tên béo chết bầm, ta uống một tí thì đã làm sao??

Lý Thông tức giận không kém chỉ lại mắng

- thằng bọm, rượu ta nấu. Ta không cho người tranh, tranh cái mụ nội à??

- thằng thô tục như người mà nấu được rượu ngon??

- thằng bọm như người thì biết quái gì là ngon??

Hai người găm ghè nhắc bụng đùn đẩy nhau. Giống ngồi trên bàn mỉm cười gã này cũng là một gã thú vị đây, ra chiều ngẫm nghĩ giống nghĩ ra một ý hay, vừa có thể giải quyết vấn đề lại có thể kết giao với hảo thủ này vì giống nhận ra gã này không đơn giản. Giống nói:

- Lý đường chủ, sao phải cãi nhau cho thêm đôi bụng. Ta có một ý này

Gã bọm nhìn giống bất ngờ Tên tiểu tử này có thể nói chuyện ở đây?? À khoan đường chủ?? Thuộc về tông môn sao?? Lý Thông nghe công tử nói, tuy không biết người có ý gì nhưng vẫn cúi đầu hỏi lại:

- công tử, người có ta gì vậy???

Giống cười nhẹ nói

- bây giờ hai người đường chủ ra ngoài kia đánh một trận. Nếu vị này thắng thì đường chủ cho hắn một vò rượu, dù sao rượu này người nấu cũng vẫn còn nhiều cho đi một vò cũng không sao. Còn nếu đường chủ thắng vị này phải xin lỗi. Thế nào vừa hay chút được cục giận.

Hai gã béo nhìn nhau rồi lại nhìn giống

- công tử, ta chỉ sợ thằng bọm này không giám.

- có người không giám ấy tên keo kiệt

- dám thì đi

- đi thì đi xem ai sợ ai

Hai người xia xối nhau bước ra đường, giống và chúng khách nhân trong sảnh bước ra xem.

Hai người đứng đối diện nhau trên đường. Người đi đường thấy sắp đánh nhau thì dẹp hết về hai bên dành đoạn đường cho cuộc chiến.

Hắc tuyến được giống chỉ thị, tung cánh lên trên không trung làm trọng tài, hất gơ tay ra trước mặt nhìn sang hai người, thấy hai gã gật đầu đáp lại. Hắn nhắc tay lên trời đồng thời hô bắt đầu.

Gã bọm chân đạp đất thật mạnh bật người lên không trung bay đến phía lý thông quát:

- lấy thịt đè người.

Lý Thông cười mỉa dám cày mạnh với ta. Hắn cũng đạp đất bắt người bay đến kêu:

- không thể cản phá.

Hai Tên béo lao thẳng vào nhau như hai quả bóng khí kinh va chạm làm khói bụi trên đường bị thổi hất về hai bên vệ.

khán giả nhìn khung cảnh va chạm xác thịt này mà há hốc, phong cách chiến đấu cũng quá dị ah thuần túy là man lực. Giống cùng chúng nhân Việt tông cũng ngạc nhiên không phải vì cách chiến đấu mà là gã bọm này có thể so man lực với Lý Thông nha.

Hai người va chạm vào nhau rồi bị bật ra sau chân cày đất một đoạn thì mới dừng lại, cả hai cũng bất ngờ về đối phương.

Gã bọm xuất hiện một thùng rượu ném Lý Thông, Lý Thông dựng tường đất chắn lại mắg:

- thằng điên lằng phí rượu

Gã mắg lại

- rượu ta nấu ta thích làm gì là việc của ta. Ngươi quản cái gì.

Gã bọm lấy rượu ra nốc rồi ném, cứ nốc rồi ném, Lý Thông thấy hấn ném rồi dựng tường. Quá trình lặp đi lặp lại, Lý Thông bắt ngờ lắm bắm:

- thằng này cũng có nhiều rượu quá đi. Không thể cứ chống đỡ mãi được.

Nói rồi hấn vừa dựng tường vừa lấy tay cào xuống đất nhấc lên những cục đất lớn ném về phía gã bọm, gã bọm tránh né rồi hấn cầm trên tay vỏ rượu bật cao lên không nện xuống đầu Lý Thông.

Lý Thông đứng thẳng giờ tay lên đỡ bình rượu người đập từ trên xuống, người đỡ từ dưới lên hai người thờ phỉ phỏ.

Thấy không ăn thua sức lực của tên này cũng rất lớn đi. Gã bọm bật người lại phía sau cầm thùng rượu, thùng rượu lúc này quang mang thủy linh lực càng lúc càng lớn hấn cầm thùng rượu quăng thẳng tới đối phương hét:

- giải tán đám đông

Thấy hành động của gã bọm và quang mang trên thùng rượu, Lý Thông biết gã ra chiêu cuối rồi. Hấn đưa tay lên vận pháp hét:

- mộ địa tàn vương

Mặt đất bao phủ lên người Lý Thông, khiến cho hấn như một tác phẩm hoá thạch trong một cái ụ đất lớn. Mộ địa vừa hình thành thì cũng là lúc thùng rượu rơi xuống, nó đập mạnh vào mộ địa vỡ ra từng mảnh cùng với rượu vung ra hết khoảng không gian xung quanh mộ, mùi rượu xông lên nồng nặc.

Thấy chiêu cuối của mình không thành công gã bọm hết hơi. Lão đảo, miệng thờ phỉ phỏ, hấn hết sức chiến đấu rồi. Ở trong mộ địa Lý Thông thấy vậy thì thu hồi mộ địa cười cười nói:

- gã bọm ngươi thua rồi.

Trận chiến đặc sắc khiến người xem tấm tắc, giọng cũng gật đầu khen hay. Gã bọm này ngang cấp tu vi với Lý Thông đều là nguyên anh trung kỳ nhưng dù sao lực chiến vẫn kém hơn một chút. Đây còn là Lý Thông dùng nhân hình nếu là bản thể siêu cấp bọ hung thì mọi chuyện càng khác.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bái sư học rượu

Cả một đoạn đường dài trước vạn thọ lâu bị cây xới tứ tung. Mùi rượu xộc lên trong không khí, có thể làm người ta chéng choáng như mới vào hầm rượu.

Gragas thở ra một hơi dài, lấy ra một thùng rượu nốc cạn. Tên béo đông vực này quả là mạnh hơn gã tướng tượng nhiều. Hấn nấc cụt mấy cái nói:

- ta thua rồi! Xin lỗi ngươi chuyện bát rượu lúc nầy

Lý Thông nghe vậy hứng chí, tên này rất khá nếu trong nguyên anh kỳ nhân loại cùng cấp có thể coi nhân vật đứng đầu nhưng so với hấn thì vẫn thua một chút ah. Lại là người không tệ khắg khắi nói xin lỗi ngay theo ước định không trốn tránh

- được rồi, ta chấp nhận lời xin lỗi của ngươi.

Chúng nhân xem trận chiến thấy đã kết thúc thì tiếp tục quay lại ăn uống. Gióng nhìn hai người rồi nói Lý Thông:

- Lý đường chủ, đánh xong rồi thì chúng ta tiếp tục ăn thôi!

Lý Thông nghe lời đáp

- vâng, công tử xin mời

Giống và cả bàn quay vào lâu. Gragas ngán ngẩm một lúc thì cũng hậm hực bước vào trở về chỗ lúc này đã được thay bằng chiếc bàn mới. Nhưng lũ ngồi cùng hắn đã chạy biến, hắn gọi ra đồ ăn mới, tay cầm thùng rượu nốc. Mắt thì luôn nhìn về bàn giống về thèm thường có vẻ như sự đề kháng của hắn với rượu ngon hơi kém.

Giống và người Việt tông ngồi ăn uống. Giống để ý thấy gã này luôn chú ý đến bàn mình thì biết cơ hội đến rồi. Quay lưng lại nói:

- vị hán tử này ngồi một mình có chút cô đơn, mang ghế lại đây ngồi với chúng ta thế nào??

Gragas hơi bất ngờ đưa tay chỉ chỉ vào mình ý hỏi có phải gọi mình không thấy giống gât gât đầu hắn bê ghế lại ngồi vào bàn.

Giống bảo với Lý Thông:

- Lý đường chủ đưa cho vị hán tử này vô rượu đi

Lý Thông hơi chần chừ đưa lại vô rượu nhưng vẫn thắc mắc hỏi:

- công tử chuyện này?? Ban này ta thắng cơ mà, sao lại phải cho thằng bọm này

Lý Thông bất ngờ, Gragas cũng khó hiểu chuyện này. Giống cười nói:

- chỉ là một vô rượu, rượu nguoi nấu còn một đồng ở kho kia kia

Lý Thông thấy giống có ý như vậy thì thôi không ý kiến nữa mà đưa mắt nhìn Gragas. Gragas thấy vậy thì cảm vội vô rượu như sợ bị người khác lấy mất.

Gã mở nắp vô, hơi rượu từ trong bay ra, hắn đưa qua mũi hít hà hứng thú. Chỉ hửi mùi hương hắn đã biết đây là rượu ngon.

Hắn đưa vô lên rồi nghiêng vô để rượu chảy dần vào trong miệng. Rượu chảy vào miệng qua cuống họng rồi xuống dạ dày, rượu khi mới uống chỉ cảm thấy vị ngọt của hoa quả pha chút rượu nhưng càng uống gã cảm thấy cảm giác càng ngát ngậy, thấy tâm thần tỉnh táo an tĩnh không bị đau đầu như các loại rượu khác.

Nốc hết vô rượu, hắn khoan khoái cười nói:

- rượu ngon, không hổ rượu ngon. Sáng khoái

Lý Thông thấy khen luôn miệng như thế thì nhìn hắn có hảo cảm hơn cười nói

- chuyện. Rượu chính tay ta nấu không ngon sao được hahaha

Gragas nhìn gã mập này có cảm giác như gặp người động đạo

- thì ra thật sự là người đồng đạo. Chuyện ban này thật sự xin lỗi các hạ

Lý Thông phẩy tay ý bảo chuyện đã qua. Mọi người ngồi rôm rả nói chuyện phiếm như thân quen đã lâu, hai gã béo còn thi thoảng vỗ vai nhau bôm bốp hứng chí.

Qua cuộc nói chuyện mọi người cũng đã rõ về gã này gã vốn là một tên bán rượu thành đông hoang tây vực, có sở thích uống rượu từ nhỏ. Gã đã đi rất nhiều nơi ở tây vực để thưởng thức các loại rượu và tìm nguyên liệu để nấu rượu. Vì nghe nói đông vực có nhiều loại rượu ngon nên hắn đã lặn lội sang đây cũng đã mấy năm.

Ngoài rượu ra việc hắn làm nhiều nhất là ầu ẩu, mỗi lần như vậy hắn đều lấy rượu ra để đền bù tổn thất

Lý Thông nghe chuyện thì trầm ngâm nói:

- tốt cho một nam nhân dành cả cuộc đời để theo đuổi rượu. Rượu ah rượu khiến người ta tiêu sầu, rượu nối niềm vui. rượu khiến kẻ yếu ớt trở thành anh hùng. rượu tiếp thêm sức mạnh để vượt khổ nạn để tiến tới thiên đường. Rượu giúp người ta trị thương đau, quên đi vết thương linh hồn và thể xác. Có rượu người ta có thể làm những việc phi lễ thường.

Giống và mọi người nghe có điều suy nghĩ, trầm ngâm nói:

- rượu đơn thuần là tốt nhưng uống nhiều là không tốt ah. Cách uống cũng rất quan trọng đấy.

Lý Thông nghe giống nói thì gât đầu

- công tử nói đúng. Rượu có thể khiến người ta trở nên tốt hơn cũng sẽ khiến người ta trở nên xấu đi. Điều đó đều phụ thuộc vào người ta sử dụng nó như thế nào.

- xưa nay người ta chia khi uống rượu làm tiên tử, phạt tử, cuồng tử, tục tử và ti tử. Rượu uống với người tri âm, tri kỉ, thổ lộ được với nhau những nỗi niềm tâm sự mà ngay cả người thân trong gia đình cũng không nói được. Lúc này càng uống càng tỉnh. Đó là Tiên tử. Rượu uống say rồi nằm ngủ,

đó là Phật tử. Rượu vào lời ra, nói năng văng mạng, ăn uống thô tục, gây gổ đánh nhau, đó là Tục tử. Mượn chén rượu để khích bác, bới xấu nhau một cách vô liêm sỉ, đó là Ti tửu.

- uống rượu thì phải thấm phải hưởng, cảm nhận hơi thở của rượu, rượu uống tùy thuộc tâm trạng khác nhau Sẽ có vị khác nhau. Khung cảnh khác nhau cũng sẽ có cảm nhận riêng, uống rượu thưởng hoa, uống rượu ngắm trăng, uống rượu trên sông nước, uống giữa đại ngàn, Uống rượu nghe nhạc ngắm nữ nhân. Mùa hè ngâm rượu trong băng tuyết, mùa đông hâm rượu trên bếp than.

- uống rượu là một phạm trù nói đơn giản thì là đơn giản. Bảo phức tạp thì cũng có thể ah.

Chúng nhân nghe Lý Thông mà há hốc, chỉ có uống rượu thôi mà cũng đông dài lý thuyết gớm. Gragas chăm chú lắng nghe, khi gật đầu như gà mổ thóc, lúc thì ngạc nhiên đồ dẫn hấn chấp tay nói:

- đường chủ lý luận cao siêu, tiểu đệ xin cam tâm hạ bái. Đường chủ hiểu rõ rượu như vậy hèn chi chi có thể nấu được một loại rượu ngon như vậy, trước đường chủ tiểu đệ thấy mình chỉ là kẻ ngờ nghệch.

Lý Thông phát phát ty ý bảo nguoi quá lời rồi. Gióng cười cười nói với Lý Thông:

- mỗi người có cách hiểu và suy nghĩ khác nhau. Mà nói Lý đường chủ chỉ nấu được một loại ngon là sai rồi, phải không đường chủ?? Mau lấy ra vài loại cho vị này thử tài nghệ đi

Gragas ngạc nhiên và mong đợi nhìn Lý Thông chăm chăm người này một kẻ hiểu rượu thâm sâu lại có biệt tài nấu rượu vậy sao?? Lý Thông bị nhìn như vậy thì khoe khoang lấy từ trong trữ vật ra từng vò nhỏ đặt trên bàn nói:

- ta cũng mới ù được đôi chút thôi. Đây là rượu táo mèo, rượu men lá, rượu nếp mới, rượu sim, rượu chuối, rượu nho, rượu tắc kè, rượu nhân sâm, ngẫu pín, rượu măng xà

- hừ hừ

Lý Thông nghe tiếng hừ hừ thì cất vôi rượu măng xà vào giỏ chỉ cười cười

- Thanh đường chủ bớt giận ah.

Thanh xà quay đi không thèm nhìn hấn. Lý Thông nói với gã bọm

- huynh đệ có thể thử nhưng mỗi loại một bát thôi, nhiều không tốt đâu vì mỗi loại có tác dụng riêng.

Gragas cầm từng vò lên mũi hửi hửi rồi rót ra bát nhỏ uống, rồi ngẫm nghĩ rồi lại uống. Mắt hấn sáng rực tất cả các loại đều là hảo tửu, bằng này rượu mà nói mới ù được ít thôi vậy chẳng phải còn có thể nấu được rất được rất nhiều loại khác sao??? Uống xong hấn nhìn Lý Thông ngẫm nghĩ rồi đứng bật dậy hát cái ghê ra đằng sau

- rầm

Gióng và chúng nhân ngạc nhiên nhưng hành động của gã, làm sao đang vui vẻ uống rượu mà lại thay đổi thế này??

Gragas đứng dậy xoay về phía trước mặt Lý Thông quỳ xuống dập đầu nói:

- xin Lý Đường chủ nhận ta làm đệ tử.

Ngẩn người tuyệt đối khó tưởng tượng, Lý Thông đứng hình một lúc thì đứng dậy đưa tay nâng Gragas dậy nói:

- Gragas huynh đệ ah, tu vì chúng ta ngang nhau sao lại có thể như vậy ah, ta không có gì dạy nguoi trên phương diện tu luyện.

Gragas không chịu đứng dậy tiếp tục nói:

- ta xin đường chủ dạy ta về phương diện tửu, xin hãy nhận ta làm đệ tử.

Lý Thông khó xử nhìn hấn rồi nói:

- phương diện này chúng ta có thể giao lưu, đàm đạo việc nhận đệ tử hay là thôi đi.

Gragas ngẩng đầu nhìn Lý Thông nói:

- ta thấy mình không có tư cách ngang hàng đàm luận với ngài, ta muốn ngài dạy ta. Xin ngài thành toàn.

Thấy Lý Thông khó xử như vậy. Gióng cười nói:

- Lý đường chủ nếu vị huynh này đã có tâm thì nguoi nên nhận đi.

Lý Thông được giống đồng ý thì cũng vui vẻ nói

- được rồi ta nhận người người đệ tử này, đứng lên đi.

Gragas vui mừng cảm tạ

- tạ ơn sư phụ

Lý Thông gật đầu ngẫm nghĩ:

- ta thấy cái tên Gragas rất khó đọc, ta đổi cho người một cái tên ừm.. Ngô ngạn thế nào không có ý kiến gì chứ??

Gragas được lý Thông nhận làm đệ tử thì cung kính

- Ngô ngạn tạ ơn sư phụ.

Lý Thông bảo hấn ngồi xuống, rồi cả bàn ăn uống lại tiếp tục. Giống nhìn hai người một sư phụ một đệ tử, hai gã to béo vì một chữ rượu mà nên duyên thầy trò.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Dụ khỉ rời núi

Trời dần khuya, vạn thọ lâu người ngày càng ít dần. Người thì trở về nhà nghỉ ngơi, người từ xa đến đều lục tục kéo nhau đi tìm quán trọ.

Thấy mọi người đã đi gần hết, giống và mọi người trở về Thiên Việt thương hành nghỉ ngơi, vì ở đây cũng phòng nghỉ được thu xếp cho các nhân viên trong thương hành.

Ngoài Thương hành hai bóng đen nhìn đám người Giống đi vào đợi một lúc không thấy quay ra thì một gã nói với kẻ còn lại:

- người ở lại đây canh chừng, ta quay lại báo với các vị trưởng lão.

- được

Kết thúc cuộc nói chuyện một bóng đen bay đi khỏi. Hắc tuyên nói với Giống:

- công tử, một kẻ đã đi rồi

- được, các người đi làm gọn gẽ vào.

Hắc tuyên cùng ba người thay đồ rồi bí mật rời khỏi thiên việt. hai người này bắt đầu theo dõi đám người Giống từ khi rời quảng trường. Bị hắc tuyên phát hiện vì cảm giác của hấn tốt nhất trong đội.

Gã mặc đồ đen bay khỏi Thiên Việt thương hành thì bí mật tiến vào nhà trọ nam danh.

Hấn đẩy cửa tiến vào một căn phòng lớn

- các vị đại nhân, tiểu nhân đã trở về

Trong căn phòng này có mười hai người đang ngồi xung quanh một chiếc bàn gỗ lớn. Một gã trong đó gật đầu rồi hỏi:

- sau khi được các vị đại nhân phân phó, hai người tiểu nhân đã theo dõi người của Việt tông. Bọn chúng gồm có năm người, ba người là đường chủ ngày hôm nay đã xuất hiện còn ba người khác là hai thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi và một tiểu hài tử bốn tuổi. Họ chỉ đi dạo và dùng cơm ở vạn Thọ lâu sau đó có xích mích với một gã người tây vực, rồi gã tây vực đã bái Lý Thông làm sư phụ. Hiện giờ đang cùng nghỉ ở Thiên Việt thương hành.

- không có ai khác nữa chứ? Tu vi gã tây vực sao??

- đại nhân không có ai cả, hấn đã so đấu với Lý Thông và dường như thua một chút.

Hoắc kỳ gật đầu nói

- người đi ra ngoài đi.

Đội tên thám báo đi ra ngoài hoặc kỳ quay trở lại hỏi:

- các vị đại nhân thấy thế nào??

Tên bị Lý Thông đánh ở trên quảng trường mặt tím bầm tức giận nói:

- các vị đại nhân. Ta thấy Tên lý thông này cơ bản là nói phét, nếu Việt tông cường đại như hắn nói thì đã không lập tông môn ở chỗ này.

Mọi người nhìn nhau gật đầu Tên này nói không phải không có lý. Một người khác ra vấn đề

- vậy chuyện nói là tông chủ với nhị vị sư muội thì sao??

- không phải có ba đứa trẻ con sao?? Chẳng lẽ đó là tông chủ trong lời bọn hắn

- nhưng ba gã đó là đơn linh căn và biến dị linh căn ah

- hắn nói vậy thì là vậy ư?? Cái trắng đầu mà lấm vậy?? Tên phong linh căn kia dù mạnh cũng chỉ có một mình chúng ta có nhiều người như vậy không ăn được sao??

- đúng vậy các vị đại nhân tam tông tứ môn cũng có bốn nguyên anh trung kỳ, chúng ta có thêm tám sơ kỳ nữa đánh bất ngờ thì diệt bọn chúng quá dễ dàng.

Hoặc kỳ gật đầu

- vậy chúng ta đi, đêm nay mạng chúng định rồi. Dám tranh ăn phần của chúng ta.

- haha đi chúng ta cùng đi.

Mười hai người đứng dậy ra khỏi nhà trọ rồi ngự khí bay đi. Bốn người hắc tuyến đã nghe hết cuộc nói chuyện, lý thông nói:

- hắc đường chủ, người tốc độ nhanh nhất người đi dụ hắn ra năm mươi dặm thành tây, chúng ta đi ra đó đợi trước. Nhớ cẩn thận,

Nói rồi ba người phá không bay đi, hắc tuyến nhìn ba người đi xa rồi đuổi theo đám người hoặc kỳ cánh đám người hoặc kỳ một khoảng hắn cố ý phát ra khí tức của mình để gây chú ý.

Hoặc kỳ cùng người của mười một tông môn đang bay đến thiên Việt tông thì thấy có khí tức đang bay ở phía sau. Bọn hắn quay lại phát hiện người đó là hắc đường chủ của Việt tông thì vui mừng:

- haha bọn ta đang định tìm hắc đường chủ thì thật may gặp được ngài ở đây.

Hắc tuyến ra vẻ mờ mịt nói

- chư vị tìm mỗ có chuyện gì?? Định mời mỗ uống rượu đàm đạo sao?? Nhưng giờ khuya lắm rồi ah?? Không lẽ các vị là trai cong??

Hoặc kỳ hừ lạnh:

- chúng ta muốn tiến người một đoạn đường mà thôi!

- lên giết hắn.

Hắc kỳ sừng sốt chém một đạo phong nhận về phía đám đông tức giận nói:

- chúng ta nước sông không phạm nước giếng các người đừng quá đáng.

Hoặc kỳ cười lạnh nói:

- không phạm cũng phải chết

Đám người dùng linh lực phá giải phong nhận. Rồi thi nhau thi pháp phóng về phía hắc tuyến.

Hắc tuyến né tránh, cố ý để một vài đòn đánh vào người làm hắn bị bắn về sau. Hắn tức giận nói:

- non xanh còn đỏ nước biếc chảy dài, ta sẽ trở lại các người chờ đấy.

Nói rồi sau lưng hắc tuyến bung ra một đôi cánh quay người chật vật bay đi.

Đám người nhìn hành động của hắc tuyến, thấy triệu ra đôi cánh bay đi

- phi hành pháp khí, không ổn đuổi theo

Đám người ra sức đuổi theo, hắc tuyến không bay quá nhanh chỉ vừa tầm không cách quá xa bọn chúng. Thi thoảng lùi một chút rồi như cố hết sức lại phóng nhanh hơn

Hoắc kỳ vừa phi hành đuổi theo nói:

- hoắc đường chủ không lo cho những người khác sao??

Hắc tuyến không quay đầu mà nói:

- haha sao ta phải lo chứ, bọn họ đã rời đi từ nãy rồi.

Đám người nhìn nhau chết tiệt, không lẽ bị lộ rồi cả đám tăng tốc đuổi theo. Hắc tuyến cười lạnh bọn ngốc dễ lừa vậy sao??? Hắn ung dung diễn kịch bay đến phía công thành tây.

Nhiên lam thành trời đã về khuya không gian tĩnh mịch êm đềm như chờ đợi con địa chấn sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Diệt sát, gọi thú

Núi thúc hiên nằm gần công thành tây nhiên lam thành cây cối rậm rạp, ba bóng người lảng không chờ đợi trong bóng đêm. Hai gã to béo, một tên đưa tay xoa bụng, một gã cấp thùng rượu vào nách, một thiếu nữ thanh y xinh đẹp ma mị.

Ngô ngân đưa thùng rượu nốc một hơi dài rồi hỏi:

- sư phụ, thật sự phải giết hết bọn chúng sao??

Lý thông đưa tay về phía ngô ngân, ngô ngân hiểu ý tung thùng rượu sang. Lý thông đón lấy cũng làm hơi

- công tử đã dặn rồi, ta cứ làm là được.

Ngô ngân tuy không biết sao sư phụ lại chấp hành mệnh lệnh của vị tiểu công tử ấy như vậy. Nghĩ nghĩ lại hắn cũng thấy vị công tử ấy rất kỳ lạ, lời ăn tiếng nói khiến người khác muốn phục tùng. Hắn gật đầu coi như đồng ý với sư phụ.

Tiểu thanh nhìn xung quanh ngẫm nghĩ

- Lý huynh, diệt thì tất nhiên phải diệt rồi nhưng xử lý như thế nào hợp lý đây??

Lý Thông nhìn tiểu thanh gật đầu, cô nàng này bữa nay lại gọi ta là huynh lạ nha, nhưng cảm giác không tệ. Hắn cười gian xảo nói

- lát chúng ta diệt sát bọn chúng, rồi đi triệu tập yêu thú xung quanh đây lại tạo ra một trận thú triều nho nhỏ vớt xác chúng vào là được. Ừm giữ lại tên thành chủ làm lá chắn đi.

- tốt, ý này hay. Mà ta nghĩ huynh từ nay nên bớt ử rượu mạnh xà đi ah.

Lý Thông cười cười

- được được muối không thích thì ta thôi.

Ba người nói chuyện một lúc thì thấy mười ba khí tức bay đến, người dẫn đầu là hắc kỳ. Lý Thông giờ tay vẫy vẫy gọi

- hắc huynh lại đây

Hắc tuyến từ xa thấy tiếng gọi thì bay lại

- ta dẫn bọn chúng đến rồi. Chuyện tiếp theo nên làm thế nào???

Lý Thông ghé vào tai hắc tuyến nói nhỏ, hắc tuyến gật gật đầu rồi cùng ba người quay về phía những người đang đi tới.

Đám người hoặc kỳ đuổi theo thì thấy bốn gã Việt tông đứng sẵn đợi thì hơi bất ngờ nhưng nghĩ rằng bọn họ chỉ ở lại để chặn truy binh cho những người khác rút lui khỏi thành mà thôi. Bốn người mà muốn đánh mười hai người sao??

Phi hành đến trước bốn người một khoảng hoặc kỳ giơ tay ra hiệu mọi người dừng lại rồi nói:

- mọi người tụ tập lại một chỗ cẩn thận Tên hắc tuyến đánh lên

Mọi người gật đầu đứng sát lại gần nhau hoặc kỳ nói với về phía bốn người

- ở lại hiến mạng sao?? Thông minh đấy

Hắc tuyến cười

- mấy thằng ngu, ngại sống quá lâu rồi thì tới đây đi.

Hắn đưa tay ra trước vẫy vẫy như chủ gọi chó con. Đám người hoặc kỳ nóng mặt phi toi, hắn nói với ngô ngạn:

- tách bọn chúng ra đi.

- được chuyện này để ta.

Ngô ngạn đưa thùng rượu làm một hộp rồi tung mạnh về phía người đang đến, thùng rượu bay đến trên đầu đám người khiến bọn chúng bất ngờ rồi nổ tung người hất văng ra xung quanh dúi dụi.

Lý thông hạ chân làm thế xuất phát nói

- hắc huynh huynh xử lý nhanh gọn bọn sơ kỳ, thanh muội cùng ta thịt hai tên tam tông tứ môn. Ngạn nhi người chơi đùa với thành chủ một chút đừng giết hắn là được.

- tốt

Cả ba người đáp ứng rồi bay vào đối thủ của mình, hắc tuyến vỗ cánh sau lưng thân hình thoát ần thoát hiện xuất hiện bên cạnh những tên tu vi thấp còn đang chật vật đứng dững bàn tay sắc bén của mình gạt tính mạng từng người, tiếng la hét sợ xệch vang lên. Những kẻ xoay người muốn chạy trốn thì bị phong nhận từ phía sau đến cắt ngọt xốt.

Đối thủ của lý thông là một lão già ngũ tuần tóc đã hoa râm, hắn bị hất tung bất ngờ bởi lý Thông khiến đầu óc choáng váng hắn tức giận nói

- thằng cục súc, xem kiếm

Lão xuất phi kiếm đâm về Lý Thông, lý Thô xuất tường đất ra đỡ kiếm đâm pháp một cái cắm vào lún cán. Lão gọi phi kiếm trở về, lý Thông đưa tay cầm cán kiếm lại, lão cố hết sức gọi nhưng không thể. Lý thông dùng thần thức cắt đứt liên hệ của phi kiếm rồi vút vào giới chỉ. Khiến lão già học máu tươi mặt tái mét, lý thông cười mỉa mai phi vào cận chiến, lão già bị hắn và cho túi bụi

Hoặc kỳ khổ không thể tả, hắn bị ngô ngạn bị tung thùng rượu tứ tung, hắn vừa tránh thùng thì bị lăn bụng vào, tránh cái này lại tránh cái kia, phóng linh lực từ ngoài vào thì bị gã dùng thủy linh lực phòng ngự, tiến lại gần thì lại người ta dùng thùng rượu đập. Hắn hết cánh chỉ có thể chạy nhảy xung quanh.

Thanh xa thì xuất ra một vùng độc bao trùm lấy một mỹ phụ, rồi Phát tay phóng những độc nhận chém vào ả. Ả tự bao phủ mình bằng một quang mạng thủ hộ hệ mộc vì vừa chống đỡ sự xâm nhập của khí độc và độc nhận, quang mạng mờ dần trên trán ả xuất hiện mồ hôi ngày càng nhiều, lớp y phục mỏng bị mồ hôi ra làm dính vào lộ ra bộ vị thân thể khá đặc sắc.

Gần hai canh giờ sau không gian xung quanh trở thành một bãi hỗn loạn, cây cối đổ rạp, xác người ngổn ngang. Hắc tuyến cầm một chiếc khăn đen lau từng ngón tay dính máu, hắn đã giết hết tám tên nguyên anh sơ kỳ, hắn cúi người từ trên từng cái xác gỡ từng cái giới chỉ rồi vút vào của mình, đây là cái lợi cần có ah.

Lý thông đã đập lão già thành một mớ bánh thịt, khê thờ ra một hơi

- lão già cũng dẻo dai phết đấy, làm ta bắt đầu thấy đói rồi

Lấy cái giới chỉ vào tay, khê đảo thần thức qua, gật gù đầu tiến về phía hắc tuyến.

Mỹ phụ bị tiểu thanh biến thành một độc nhân da thịt xanh lè lở loét, người bốc lên thứ mùi kì dị,

Thấy mọi người đã xong việc ngô ngạn cầm cổ hoặc kỳ lôi lại

Bốn người xong việc tập trung lại với nhau, ngô ngạn vút hoặc kỳ xuống đất, toàn thân gã ướt nhem, thân hình run lẩy bẩy. Lý Thông ngồi xuống vỗ mặt hắn nói:

- hoặc thành chủ ta cho người lựa chọn một là chết hai là sống nhưng phải nghe lời ta.

- lý đường chủ, các vị đường chủ tha mạng.
- tốt vậy người phải giữ kín việc hôm nay.
- việc này làm sao tiểu nhân có thể giữ kín được ah. Mười một người đều là người của các tông môn đến tuyển trạch ah.
- yên tâm bọn ta sẽ cho người lý do

Lý Thông nói rồi nhìn hai người hắc tuyến khí tức từ hai người toát ra mạnh mẽ như là một lời hiệu triệu, một lúc sau từng tiếng yêu thú gầm gào, bước chân rầm rập từ khắp núi thức hiện tiến lại quây năm người thành một vòng tròn rồi khuy gối chào đón vương giả.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Sắp xếp một vở diễn

Đám đông yêu thú trong núi thức hiện và các nơi xung quanh đều gầm rú tiến về triều bái. Hoắc kỳ, ngô ngạn nhìn cảnh tượng trần trần, cái này cũng quá đà đi.

Chúng yêu thú tụ tập lại quanh mọi người đều quỳ xuống cúi đầu, rồi đứng lên. Có năm con tiến lại phía ba người hoá thành nhân hình chấp tay nói:

- ba vị thần thú đại nhân, triệu tập chúng ta đến có việc gì phân phó vậy??

Đội hình yêu thú rầm rộ này vậy mà có đến năm con tu vi nguyên anh, trong đó một con hậu kỳ, hai trung kỳ, hai sơ kỳ được coi là hùng mạnh nhưng vì uy áp huyết mạch của thần thú nên chúng rất cung kính.

Lý Thông nhìn đội hình này khá hài lòng, coi như cũng đủ để thực hiện kế hoạch mà không bị quá nghi ngờ

- chúng ta cần các người giúp một việc. Các người ở xung quanh đây có số lượng như thế nào??

Năm yêu thú nhìn nhau, ngư yêu hoá hình một tráng hán cơ bắp chấp tay thưa

- thưa đại nhân, yêu thú xung quanh thành nhiên lam có gần mười năm nghìn. Đến đây lúc này là tám vạn, tu vi từ trúc cơ trở lên, có việc gì xin đại nhân cứ phân phó.

- ta cần các người quây thành nhiên lam trong hai ngày này.

Năm yêu thú nhìn nhau, chỉ quây thành không phải đánh thành sao??

- đại nhân chỉ quây thôi không đánh sao??

- ừm, các người quây thành rồi đòi người của tam tông tứ môn rồi tứ tông thành nhiên lam ra rồi giết là được.

Ngư yêu ngẫm nghĩ việc quây thành thì dễ thôi, những người tông môn đến tuyển trạch trong thành thì hơi khó dù sao cũng là mười mấy tên nguyên anh ah.

- đại nhân, quây thành đòi người thì cũng được. Nhưng mà giết thì cũng không dễ chúng ta chỉ có năm nguyên anh kỳ thôi, còn lấy lý do gì được cơ chứ???

Lý Thông nghe đầu ngư yêu nói thì cười chỉ tay vào mắt xác chết ngổ ngang phía ngoài

- những tên nguyên anh thì người không cần lo chúng nằm hết đây rồi. Người chỉ cần đồ cho chúng lấy đồ vật gì đó quan trọng rồi bị người giết là được. Còn quây thành là kêu người xử lý những tên yếu hơn còn lại.

Năm yêu thú cung kính tỏ ra hiểu nhưng còn hơi băn khoăn

- việc này vẫn hơi khó, nếu việc chúng ta đối phó với bọn chúng sợ rằng lũ tiểu nhân khó sống lại mảnh đất này.

Lý Thông đưa tay xoa xoa bụng có điều ngẫm nghĩ nói

- các người yên tâm xong việc các người lập tức rời khỏi đây, ừm đến lúc đó các người đến Việt tông đi.

Mặc dù hơi đáng tiếc vì phải rời đi nhưng còn sống vẫn tốt hơn ah

- đại nhân Việt tông ở đâu??

- người biết lục lâm bang chứ?? Giờ ở đó gọi là Việt tông. Các người đến rồi ta sẽ thu xếp cho các người.

Lục lâm bang thành lập cũng đã được một thời gian khá dài đương nhiên bọn yêu thú biết.

- vâng các vị đại nhân.

Lý Thông gật đầu nhìn hoắc kỳ nói

- người cũng đã nghe cả rồi, người và chúng phải phối hợp sao cho không có sơ hở. Nếu không mạng người không giữ được rồi, làm tốt người vẫn là thành chủ.

Hoắc kỳ nghe cuộc đối thoại cũng đã nắm rõ kế hoạch thì cũng kính:

- rõ, đại nhân yên tâm.

Lý Thông hài lòng

- ừm lát các người chà đạp mấy xác chết kia cho giống bị yêu thú giết rồi, cho hoắc kỳ chạy trước các người đuổi theo là được. Nhớ diễn thật vào đừng để lộ sơ hở, giờ chúng ta trở về trước tránh bị nghi ngờ. Các người mờ sáng thì bắt đầu.

Hoắc kỳ và ngũ yêu thú cung kính tiễn đưa

- cung tiễn các vị đại nhân.

Lý Thông ra hiệu cho ba người ngô ngạn rồi bí mật tiến về thành nhiên lam. Năm yêu thú nhìn theo một lúc rồi cả năm nhìn nhau rồi đi về phía mười một xác chết chà đạp chúng thành bánh thịt. Hoắc kỳ đứng giữa đám đông yêu thú cười khỏ, hẳn đã tính sai lần này giờ chỉ biết làm theo thôi vậy hẳn mới có thể sống được.

Giống ngồi khoanh chân, chờ đợi trong thiên việt lâu. Nhị nữ thì đã bị giống bắt đi nghỉ ngơi, giống nhìn ra màn đêm tĩnh lặng suy tính. Giống không lo bọn lý thông không xử lý được đám người mà hẳn đang nghĩ nên sử lý hậu sự của bọn chúng thế nào.

Lý Thông và ba người phi hành trở về thấy giống đang ngồi thì chấp tay thưa

- công tử chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ.

Giống mở mắt nhìn bốn người hài lòng gật đầu

- nói lại ta nghe

- vâng

Lý Thông thuật lại từ đầu đến cuối. Chuyện bọn họ định sử lý Việt tông ra sao rồi hắc tuyên dẫn dụ ra khỏi thành, rồi kế hoạch sử dụng yêu thú thế nào.

Giống nghe lòng trầm tán dương, không hỏi là Lý Thông

- công tử, những yêu thú này chúng ta nên sắp xếp thế nào??

Giống hơi suy nghĩ nếu đã vận dụng đám yêu thú này thì không thể để chúng lại đây được, mà lực lượng mạnh như vậy phải nắm trong tay

- ừm trở về thành lập thêm yêu đường tạm thời cho chúng quản đi.

Hắc tuyên suy ngẫm rồi hỏi

- công tử, chúng ta nên cuốn đám tân đệ tử mà bọn chúng mới thu không???

Lý Thông không đợi giống trả lời mà đưa tay vỗ vai hắc tuyên nói:

- hắc huynh, đám đệ tử đó chúng ta không thể động đến. Nếu động đến sẽ gây ra nghi ngờ từ các tông môn, dù không nghi thì cộng với việc hôm tuyên Trạch cũng đủ để bọn hắn sống chết với chúng ta. Ta nói thế đúng không công tử??

Hắc tuyên gật đầu ra vẻ đã hiểu, giống cười cười giờ ngón cái về phía Lý Thông rồi nói

- tốt, giờ chúng ta đi ngủ ah, sáng mai còn phải diễn cho tốt.

Bốn người cười ha hả quay trở về phòng nghỉ ngơi chờ đợi ngày mai đến rồi diễn nốt vở kịch mới dựng nên này.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Yêu thú quay thành

Nhiên lam thành, sáng sớm tinh sương mọi người vẫn còn trong giấc ngủ mơ màng. Bốn gã lính gác cổng thành tây tay cầm giáo kẻ gặt gù, kẻ ngăn ngõ phò phạc sau một đêm dài làm việc.

Một tay lính đưa tay dụi dụi mắt, lau đi nước miếng trên miệng nói

- đại ca, canh hộ một chút ta đi tiểu rồi quay lại

Không thấy lời đáp lại hắn quay ra nhìn thấy gã đang ngủ gật. Thôi kệ hắn bước ra phía trước một đoạn xa đưa súng vào bụi cỏ tưới hoa, người ngả nghiêng lắc lư.

Nhưng hắn bỗng cảm thấy mặt đất rung rung nhẹ rồi trở nên mạnh hơn, làm cho hắn tiểu cả ra tay với quần. Cấu kinh hắn cất súng vào quần quay trở lại chỗ gác nhưng hắn chợt đứng người đưa tay dụi mắt nhìn cho rõ hơn.

Ngoài gần năm dặm phía trước bụi bay mù mịt, tiếng bước chân rầm rập, tiếng gầm rú ngày càng gần. Hắn chạy vội trở về hét toáng lên

- thú triều, thú triều đến

Ba tên lính gác choàng tỉnh dậy nhìn khói bụi mù mịt hoảng hốt. Gã lính lớn tuổi nói vội

- nhanh, nhanh vào trong, người tiêu mạch đi gõ trống mau lên. Đóng cổng lại.

Tiêu mạch nghe đội trưởng ra lệnh chạy như bay vào cái trống lớn phía mặt trong thành.

Tùng tặc trống thùng thùng vang lên khắp cả các ngõ ngách, bã gã lính còn lại ra sức kéo hai cánh cửa đá lại thì một bóng người y phục trắng bay vội vào. Nhìn người mới đến này y phục xộc xệch máu me làm cho y phục của y đầy vết loang lổ. Ba người nhận ra là thành chủ thì cúi đầu

- Bái kiến thành chủ

Hoắc kỳ gật đầu nói:

- mau đóng cổng vào đi. Lão xá người đi khỏi động trận pháp.

Mọi người nghe lệnh làm việc, hoắc kỳ trèo lên tường thành kín về đám đông yêu thú chờ đợi.

Tiếng trống báo hiệu thú triều khiến cho mọi người thức tỉnh trong cơn mơ, chẳng kịp rửa ráy. Mặc vội y phục phi thăng ra tường thành, người yếu ớt thì xôn xao lục lọi cất đồ huyền bảo cả một vùng.

Giống được ngô ngạn đặt lên vai cùng chúng nhân bước ra hiên thiên Việt lâu.

- đến rồi chúng ta đi thôi.

Chúng nhân gật đầu phi hành rồi đi, theo sau là hai mươi gã kết đan kỳ lần trước. một số người của thiên Việt lâu thì đi sau một khoảng để tránh quá thân thiết.

Những người có tu vi luyện khí hậu kỳ, trúc cơ kỳ trở lên trong thành giờ đều đã tụ tập đông đúc trên tường thành trong tay lâm lâm vũ khí chờ đợi.

Đám người giống đang bay đến trên không trung, giống ra hiệu dừng lại rồi nói:

- nhị nữ cùng ta ở lại ngoài này xem nào nhiệt

- lý thông người cùng tiểu thanh, hắc tuyên bay lại chỗ hoắc kỳ đi nhớ phối hợp ăn ý một chút.

- ngô ngạn. Người lẫn vào đám người khác lúc cần thiết thì nhớ hô hào đứng lúc vào

Bốn người nhận mệnh rồi đi. Sở dĩ giống ra lệnh như vậy vì nếu lúc có chuyện mà người Việt tông không xuất hiện thì quá là có vấn đề, còn ngô ngạn thì ít người biết hắn đã gia nhập Việt tông nên để cho hắn đi làm rối loạn lòng người. Giống và nhị nữ hạ xuống một nóc nhà cao gần đó, lấy ra một chiếc ghế

nhỏ ngồi xem kịch.

Hoắc kỳ đứng trên tường thành, liên tục chỉ tay ra lệnh cho mọi người. Nhìn thấy người Việt tông đến thì tiến lại chấp tay:

- Lý Đường chủ và các vị đường chủ Việt tông đến rồi

Lý Thông cùng hai người tiểu thanh chấp tay đáp lễ, tiểu thanh hỏi hoắc kỳ

- thành chủ là thú triều đến sao?? Số lượng như thế nào vậy?? Lam nhiên thành có thể vượt qua được không??

Hoắc kỳ mặt đầy lo lắng nói với chúng nhân trên tường thành

- chư vị, phía ngoài có tám nghìn yêu thú hung hãn. Có năm con yêu thú nguyên anh kỳ trong đó có một hậu kỳ, hai trung kỳ và hai sơ kỳ.

Chúng nhân nghe vậy thì tiếng xôn xao nghị luận

- tám nghìn yêu thú lại có nguyên anh hậu kỳ thật sự muốn phá thành sao??

Ngô ngạn đứng trong đám người lớn tiếng nói

- lo gì chứ các tông môn đã có mười mấy người nguyên anh kỳ rồi.

- tên gốc không thấy có nguyên anh hậu kỳ kia sao??

- sợ gì chứ còn có người Việt tông không phải sao, hậu kỳ đánh hội đồng thì cũng nghèo.

- đúng đúng có người Việt tông nữa, hôm trước ta thấy đều là người cường hãn

- ah nhưng cường giả các tông môn khác đâu??

- không phải chạy trốn rồi chứ??

- ta thấy hãn thấy sợ bỏ chạy rồi không thì đã ra đây rồi.

Đám người còn lại của các tông môn cũng không biết các vị cường giả phe mình đâu. nhưng nghe mọi người nói xấu thì nóng mặt đáp lại

- có mà các ngươi sợ ấy tông môn chúng ta không có người sợ chết.

- giới các ngươi nói lại xem ta giết các ngươi thế nào

- đm dám dọa giết lão tử. Có tông môn bảo hộ thì đc sao, cút ra đây đấu với lão tử ba trăm hiệp.

Tranh cãi, hỗn loạn văng tục một đoàn lộn xộn trên tường thành. Hoắc kỳ gơ tay quát

- im lặng, tất cả im lặng cho ta. Kê nào lộn xộn ta vút ra ngoài.

Ngô ngạn oai phong lẫm liệt giáng về không sợ chết chấp tay nói:

- thành chủ, thứ cho tại hạ lỗ mãng nhưng xin hỏi cường giả các tông môn đâu sao giờ chưa ra mặt?? Phải chăng đúng là sợ chiến bỏ chạy??

Đám đông hòa theo

- đúng họ đi đâu cả rồi???

- sợ chạy rồi sao??

Hoắc kỳ vẻ mặt bất đắc dĩ

- chư vị đến nước này thì ta không dấu diếm nữa. Mười một vị cường giả tông môn đã bị yêu thú giết ở bên ngoài. Giờ chúng ta chỉ có thể tự lo cho chính mình.

- khốn kiếp chết lúc nào không chết lại đúng lúc này.

- không phải yêu thú đến là vì bọn họ chứ???

- ta nghĩ cơ bản là chính xác ah. Mọi khi làm gì có thú triều vào thời gian này.

Đám người tông môn nghe tin dữ nhìn nhau, chết cả rồi sao lại thế được

- thành chủ, sao lại có chuyện như vậy được

Không đợi hoặc kỳ trả lời, thì từ ngoài pháp trận tiếng ngưu yêu hét lớn:

- chúng bay tưởng cái pháp trận còn con con này có thể ngăn chặn được bản ngưu sao??? Bay đâu toàn lực phá trận cho ta.

Đám yêu thú gầm rú, con phóng linh lực từ xa vào, con thì đâm hấn người vào. Ngưu yêu thân thể khổng lồ có chiếc sừng đen dài ra sức húc vào pháp trận, pháp trận bị man lực công kích run rẩy, tia sáng pháp trận theo từng đợt công kích giảm dần rồi vỡ tung.

Pháp trận bị phá xuất hiện trước mắt chúng nhân là một đoàn yêu thú được dẫn đầu bởi một đầu ngưu yêu to lớn:

Ngưu yêu lúc lắc cái đầu của mình thờ phỉ phò nói:

- lên giết tất cả cho ta

Nói rồi nó dẫn đầu yêu thú đâm chạy nhanh về phía thành nhiên lam. Lý Thông hơi ngăn người ah Tên trâu ngốc này đã nói chỉ quây thành rồi đòi người rồi thôi, sao hăng máu thế. Hấn nhìn nói với mọi người

- chúng ta lên

Ba người hắc tuyến gặt đầu bay tới năm con yêu thú cầm đầu. Hoặc kỳ thấy vậy hét với đám đông:

- lên, giết...

Từng người trên tường thành hò hét vung vũ khí bay đến đám yêu thú trước mặt. Lý Thông bay thẳng người đến dùng hai tay cầm lấy sừng của ngưu yêu ghim thân đầu hấn lại truyền âm nói

- trâu ngốc xung quá đấy.

Ngưu yêu bị đại nhân giữ đầu lại cũng đáp

- đại nhân, ta quên mất làm sao đây

Lý Thông đầu óc xoay chuyển một chút

- đánh một lúc rồi tiến hành theo kế hoạch.

Lý Thông vận sức nhắc bổng ngưu yêu vút về phía đám người tông môn. Ngưu yêu lúc lắc đầu đâm chết mấy tên rồi lại lao về phía Lý Thông

Hai người quần nhau một lúc, thì quay ra thờ phỉ phò. Lý Thông giơ tay nói lớn:

- dừng lại. Có gì từ từ nói.

Đám người và thú đang đánh chiến, đều dừng lại đưa mắt nhìn về phía Lý Thông

Ngưu yêu lúc lắc cái đầu

- nói cái gì mà nói. Các ngươi dám cướp đồ của bản ngưu, bản ngưu phải giết các ngươi mới hả dạ.

Lý Thông ra vẻ mờ mịt nhìn ngưu yêu rồi nhìn chúng nhân. Chúng nhân cũng ngẩn tò te.

- đồ gì ta không hiểu, phải chăng các vị hiểu lầm??

Ngưu yêu thờ phỉ phò nói:

- hiểu lầm hahaha hiểu lầm con mẹ các ngươi. Rõ ràng mười hai tên nhân loại thành các ngươi tiến vào cướp huyết lan thảo ngàn năm của bản ngưu, không tin ngươi hỏi tên thành chủ đi

Lý Thông và chúng nhân nghe ngưu yêu nói ra nguyên nhân thì hơi tức giận nhìn về hoặc kỳ chờ đợi câu trả lời của hấn

Hoặc kỳ thấy mọi người nhìn mình thì chậm rãi nói:

- đúng là ta cùng các vị đại nhân mười một tông môn đi tìm huyết lan thảo nhưng không hề có lấy được ah.

- hừ không lấy được thì nó bị biết mất đâu ah.

- không tin đây là giới chi của ta ngươi cứ kiểm tra

Hoắc kỳ gỡ giới chỉ trên tay ném về phía đầu ngưu. Giới chỉ dùng trước mặt ngưu một lúc mắt ngưu mở to như đang tìm kiếm. Dường như không thấy hần nuốt chiếc giới chỉ vào bụng khiến cho hoắc kỳ mặt xám xịt rồi nói

- coi như ngươi nói thật. Hừ vậy giao người tông môn ra đây để ta kiểm tra

- việc này

Hoắc kỳ ra vẻ khó có thể phục tùng, ngưu yêu thở mạnh chân sau đập đập mặt đất

- một là giao ra, hai là ta cày nát nhiên lam.

Hoắc kỳ nhìn đám người tông môn chấp tay

- chư vị, chỉ là kiểm tra thôi. Không có huyết lan thảo hẳn là không sao.

Đám người tông môn gật đầu tiến ra ném giới chỉ về phía đám yêu thú

Ngưu yêu đuôi lớn phe phẩy

- người tông môn lui về tường thành, còn đám tông môn không được di động để ta kiểm tra.

Hoắc kỳ nhìn mọi người ra hiệu ý bảo quay về, đợi đám người trở về rồi. Ngưu yêu và một số yêu thú tiến lại gần. Đám người tông môn nghĩ là kiểm tra nên thật sự không hề di động. Nhưng chúng nhầm rồi đám yêu thú như nổi lên cuồng sát giết bọn họ từng tiếng la hét vang lên, rồi máu bắn tung toé khắp nơi xác người ngổn ngang đổi chỗ đầu và các bộ vị thân thể bị xé toạc, lòng ruột lủng lẳng.

Đám hoắc kỳ trên tường thành nhìn nhau nhưng chẳng ai nói gì, không một xung động vì lũ yêu thú quá cường đại.

Ngưu yêu cùng thuộc hạ giết hết đám người rồi tức giận

- rốt cuộc là giấu ở đâu??? Sao lại không tìm được. Chết tiệt lũ khốn nạn.

- lên lên giết cho ta

Đám yêu thú gầm rú điên cuồng đang toan xông đến thì một lang yêu bay từ xa đến hô:

- đại nhân tìm thấy rồi, tìm thấy huyết lan thảo rồi.

- tất cả dừng lại. Ngươi nói gì

Lang yêu hạ xuống cúi đầu nói:

- đại nhân tìm thấy rồi! Huyết lan thảo bị rơi xuống vách núi thức hiên

Ngưu yêu ngẩng đầu cười lớn

- tốt tốt phí một hồi chân tay hoá ra là bị rơi xuống vách.

Noá quay đầu ra hiệu với chúng yêu thú rồi nói:

- hừ tha cho các ngươi lần này chúng ta đi.

Đám yêu thú đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh chỉ để lại bụi mù dày đặc, chúng nhân nhìn bóng yêu thú khuất dần trong khói bụi, rồi lại nhìn những thi thể trên mặt đất thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Đi chúng ta trở về

Trận chiến kết thúc, rốt cuộc nó chỉ là một hiểu lầm. Đám đông nhìn nhau ngán ngẩm, nhìn về thi thể người các tông môn chán ghét. Nếu không phải do bọn họ có khúc mắc với yêu thú thì đã không có chuyện này xảy ra rồi.

Mọi người lục tục phi hành trở về. Hoắc kỳ gọi đám lính đến thu chiến trường rồi lại phía ba người Lý Thông

- Lý đường chủ mọi chuyện đã xong bây giờ bước tiếp theo??

Lý Thông ngẫm nghĩ rồi nói

- người gom thi thể bọn chúng lại rồi sai người đi từng tông môn thông báo đến mà nhận. Còn nếu có hỏi thì người nói các người phát hiện huyết lan thảo, rồi bị đuổi giết, chuyện hôm nay cứ kể đúng như thấy là được.

- vâng, đường chủ. Vậy còn các tân đệ tử thì sao??

- người sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho bọn họ rồi tiện thể đưa cho người của các tông môn là được. Cũng chỉ là một vài tên đệ tử mà thôi Việt tông ta cũng không có thiếu.

- vâng

Lý Thông nói rồi cùng mọi người quay trở về. Ngô ngạn từ lúc chúng nhân rời đi đã quay lại chỗ giống, hắc công kênh giống trên vai. Nhìn thấy ba người Lý Thông xong việc trở về thì hài lòng giống nói

- làm tốt lắm, chúng ta trở về.

- vâng công tử.

Giống cùng chúng nhân trở về thiên Việt thương hành chờ đợi, lũ tân đệ tử ngày mai đến rồi họ mới có thể trở về Việt tông.

Sáng ngày thứ hai một kết Đan kỳ Việt tông trở về thông báo

- công tử, các vị đường chủ đại nhân, tân đệ tử đã đến đầy đủ ở quảng trường, xin mời các vị đại nhân ra chỉ thị.

Giống gật đầu kêu hắc rui ra ngoài

- chúng ta đi gặp các tân đệ tử một chút, cũng đã đến lúc về tông rồi.

Chúng nhân cúi đầu

- vâng công tử.

Quảng trường nhiên lam thành, một ngàn hai trăm tân đệ tử của Việt tông sau khi trở về nhà đã tập trung lại đây để sẵn sàng đến tông môn mới của mình.

Giống nhìn thấy nhưng tân đệ tử này từ xa

- Lý đường chủ, lát nữa phát biểu đôi lời hay ho một chút. Đây đều là những người sẽ chinh chiến cùng chúng ta tương lai đấy.

Lý Thông gật đầu tỏ vẻ đã rõ. Đám người giống cùng hai mươi gã kết đan. Hạ xuống trước đám tân đệ tử. Chúng tân đệ tử cung kính chấp tay

- chúng tiểu nhân tham kiến chư vị đường chủ, các vị đại nhân.

Lý Thông cùng đám người gật đầu hài lòng. Lý thông chỉ tay từng người giới thiệu nói

- đây là thanh đường chủ, đường chủ nữ nhi đường biến dị độc linh căn nguyên anh trung kỳ. Hắc đường chủ, đường chủ ám đường biến dị phong linh căn, nguyên anh trung kỳ. Đây là hai vị đại sư tỷ của nữ nhi đường, nhị linh căn trúc cơ sơ kỳ. Đây là tần công tử. Ta là Lý đường chủ, đường chủ bảo đường thổ linh căn đơn hệ. còn tên béo này là đệ tử của Ngô Ngạn, thủy hệ linh căn ừm hiện tại là phó đường chủ bảo đường, nguyên anh trung kỳ. Hai mươi người này là các chấp sự của các đường.

Chúng tân đệ tử nghe Lý Thông giới thiệu từng người thì mới rõ sự cường đại của Việt tông, lần trước nói trên quảng trường này không phải là chém gió lừa người, họ nhìn nhau thấy ánh mắt hưng phấn của nhau hai biến dị linh căn hai đơn hệ linh căn đều là cường giả nguyên anh kỳ cường đại. Xem ra không lựa chọn sai rồi, họ chấp tay vãn an từng người

- đệ tử tham kiến thanh đường chủ, hắc đường chủ, Lý đường chủ, Ngô phó đường chủ, công tử, nhị vị đại sư tỷ và các vị chấp sự đại nhân.

Đám người Lý Thông gật đầu vừa ý. Lý Thông đợi tân đệ tử vãn an xong thì giờ tay ra hiệu im lặng

- như ta đã nói từ trước gia nhập Việt tông các người sẽ được cung cấp tài nguyên cần thiết để tu luyện tốt nhất. Vũ khí, công pháp phù hợp và được những người hướng dẫn tốt. Nhưng nếu như các người không có sự cố gắng thì Sẽ bị đào thải. Những kẻ có dị tâm phản bội tông môn thì phải nhận sự trừng phạt nghiêm khắc nhất đối lại những người có sự trung tâm trong tu luyện cũng như đối với tông môn thì sẽ được khen thưởng phù hợp. Một ngày nào đó không xa các người sẽ thấy tự hào về lựa chọn của bản thân ngày hôm nay. Nhiên lam chỉ là khởi đầu thôi, ta sẽ dẫn bước chân các người ra toàn đông vực này, vươn xa hơn là toàn bộ tu chân giới này.

Thanh âm của Lý Thông văng vẳng trên quảng trường, thanh âm như ma mị khiến đám tân đệ tử ánh mắt lấp lánh hào quang hưng phấn, cuồng nhiệt. Ngô Ngạn nhìn thân hình cùng lời nói của sư phụ, hai vị đường chủ khác, thấy nụ cười thần nhiên của công tử, nhị nữ cùng các vị chấp sự khác. Hắn không hiểu sự tự tin này từ đâu mà có nhưng hắn cảm thấy rất hào hứng và mong đợi vào tương lai.

Đám tân đệ tử chấp tay cung kính cúi đầu kiên định

- đệ tử nguyện trung thành với Việt tông, vì một Việt tông cường đại.

Lý Thông gật đầu

- tốt giờ chúng ta trở về

Chúng tân đệ tử vâng lệnh, lý thông cùng đám người giống đặng không lên trước dẫn đầu toan bay đi thì nghe tiếng gọi với lại

- Lý đường chủ, các vị đường chủ xin dừng bước.

Lý thông quay người lại thì thấy gần sáu trăm tân đệ tử của các tông môn khác từ khắp các nơi tiến về hắn hơi ngạc nhiên cùng mọi người Hạ xuống

- các tiểu huynh đệ có chuyện gì sao??

Một thiếu niên đại diện cho đám người đứng lên trước quỳ xuống, những người khác cũng quỳ xuống. Hắn nói:

- xin các đường chủ cho đệ tử gia nhập Việt tông.

Những người khác cũng đồng thanh nói theo:

- xin các đường chủ cho đệ tử gia nhập việt tông.

Những tân đệ tử này sau khi rời nhà trở về thành nhiên lam đã nghe những sự kiện vừa xảy ra. Trong lúc chờ đợi những người được tông môn cử đến để tiếp nhận thì ra quảng trường theo dõi những tân đệ tử của Việt tông nhập môn. Nghe được những lời Lý Thông nói vừa rồi khơi dậy trong chúng niềm khao khát được gia nhập vào đoàn thể này.

Lý Thông nhìn về mọi người rồi nhìn những đệ tử các tông môn này cười nói

- các vị tiểu huynh đệ đứng lên đi

- xin các vị đường chủ thành toàn

Nhìn sự mong đợi của đám tiểu tử này hơi bất đắc dĩ

- các tiểu huynh đệ nam nữ đều là Tuấn kiệt nếu như bình thường ta tất nhiên đưa hai tay đón nhận. Nhưng hiện giờ đều đã là tân đệ tử bá nhập vào các tông môn khác nên thứ lỗi chúng ta không thể nhận vì không hợp lẽ đối nhân. Hơn nữa ta không dám chắc một ngày các vị lại diễn lại một cảnh như vậy.

Lý Thông nói với đám tân đệ tử Việt tông:

- đi chúng ta trở về.

Lý Thông và đám người Giống đặng không phi hành trở về, một ngàn hai tân đệ tử bay theo. Để lại sau lưng sáu trăm tân đệ tử đang quỳ dưới đất, họ lục tục đứng dậy theo đoàn người lòng tiếc nuối quay đi, họ có cảm giác mình vừa bỏ lỡ một cơ hội nhưng không sao cả, họ trở về vị trí được sắp xếp để chờ đợi người tông môn mình đến. Nhưng họ không biết rằng rất lâu về sau này họ vẫn nhìn về những người đó mà tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Huyết mạch hỗn độn thần thú

Vì đi cùng đám tân đệ tử chỉ có vài trúc cơ kỳ và đa số còn lại luyện khí hậu kỳ, nên tốc độ phi hành của đoàn người giống khá chậm. Dự kiến phải mất bốn ngày mới có thể về đến Việt tông.

Mọi người phi hành di chuyển rồi dừng lại nghỉ ngơi. Đây cũng coi như là một dạng tu luyện cho các tân đệ tử, phi hành cho cạn kiệt linh lực rồi nghỉ ngơi đã toạ, đôi khi phân phó cho chúng đi giết các yêu thú để làm thức ăn, tuy đối thủ là các yêu thú cùng cấp nhưng cũng được các chấp sự giám sát chặt chẽ.

Đêm ngày thứ hai sau khi rời khỏi nhiên lam thành. Gióng và những người khác nghỉ ngơi ở một khoảng đất rộng giữa rừng, mọi người phân thành những nhóm nhỏ vây quanh những đống lửa ngồi trò chuyện.

Hắc tuyên ngồi cắt những miếng thịt trư yêu quay trên Đống lửa cho gióng và nhị nữ, thanh xà ngồi đưa những que củi vào cho lửa thêm sáng. Hai sư đồ Lý Thông vừa uống vừa gặm thịt quay bàn luận về rượu đôi khi cười ha hả.

Hắc tuyên đang cắt dở thịt thì ngừng lại nhìn về phía trong rừng

- công tử năm con yêu thú lần trước đến rồi

Gióng và sáu người nghe vậy đưa mắt nhìn về phía hắc tuyên nhìn. Thấy năm bóng người tiến từ rừng ra và đi thẳng về phía họ. Dẫn đầu là một hán tử để trần có lớp da nâu người cơ bắp vạm vỡ, phía sau là một nam tử hình thể cân đối vận hắc y, một gã béo mặc kim y, một thiếu nữ thanh y xinh đẹp, một nam tử thân hình vạm vỡ.

Tân đệ tử và các chấp sự Việt tông thấy xoa người lạ bước vào thì đứng dậy cảnh giác nhìn họ.

Lý Thông thấy hành động của chúng nhân thì giơ tay lên ra hiệu dừng lại

- đều là người mình cả, các ngươi ngồi xuống đi

Chúng nhân nghe vậy thì yên tâm ngồi xuống ăn uống. Đám chấp sự cũng ngồi xuống nhưng thì thoảng đưa mắt lướt về năm người này, ngầm nghĩ đều là người mình cả sao ta chưa gặp bao giờ nhỉ?? Còn cảm giác này, khí thế của họ rất mạnh y như mấy vị đường chủ vậy.

Năm người không để ý đến hành động của những người khác mà tiến về chấp tay hành lễ với đám người lý thông:

- gặp qua chư vị đại nhân.

Lý Thông gật đầu

- chuyện hôm trước các ngươi làm không tệ. Mà còn chúng yêu thú đâu???

Hán tử để trần cúi đầu cười nói

- hề hề, chúng yêu thú đã được tiểu nhân ra lệnh bí mật tiến về lục lâm bang. Chắc giờ cũng sắp đến nơi rồi. Còn chúng tiểu nhân đến đây phục mệnh đề các vị đại nhân sau sử.

- tốt ta nhận tâm ý của các ngươi.

Lý Thông quay về nói với gióng:

- công tử, đây là những yêu thú hôm trước ở thức hiện sơn.

Gióng nhìn kĩ năm người này toàn thân ai nấy lực lượng cường đại hài lòng gật đầu

- quả nhiên không tệ

Lý Thông nói với năm người

- còn không mau ra mắt công tử.

Gióng cười cười. Năm người ngạc nhiên nhìn về hán tử trước mặt này, hán tử này có thân phận gì mà khiến cho các vị thần thú đại nhân tôn kính đến vậy??? Chúng nhìn chăm chú. Càng nhìn càng thấy có một cảm giác thân cận một cảm giác muốn phục tùng, dường như chỉ cần hán tử này muốn chúng chết chúng luôn sẵn sàng, cảm giác sự khởi nguyên. Đây là uy áp nhưng không giống với mấy vị kia đây là sao???

Chúng yêu chấp tay với gióng

- chúng tiểu nhân tham kiến công tử. Công tử phải chăng là....

Ngưu yêu ngần ngừ không dám hỏi. Gióng thấy chúng thú có điểm kỳ lạ

- ngươi muốn hỏi gì cứ hỏi đi

Ngưu yêu được công tử cho phép thì hít thật sâu lấy tự tin

- công tử người cũng là thần thú sao???

Gióng và đám người lý Thông ngần ngừ. Gióng nhìn thật sâu vào con trâu này

- ta là nhân loại sao người lại hỏi thế???

Ngư yêu bất ngờ nhưng vẫn cung kính

- tại sao lại như vậy??? Chúng ta cảm thấy từ trên người công tử có uy áp nhẹ nhàng của thần thú đẳng cấp cao??

Đám người lý thông cũng ngờ ngợ nhìn về phía gió. Giờ nghĩ lại từ trên người công tử và thạch sanh chúng cũng có cảm giác tương tự nhưng rõ ràng hai người đều là nhân loại ah cứ ngỡ cảm giác ấy có là vì thân phận lúc trước nhưng khi nghe thấy ngư yêu nói vậy. Thì hẳn là sai rồi.

Gióng thấy mọi người nhìn mình như vậy thì trong lòng cũng có suy nghĩ. Việc này không phải cùng với huyết mạch chứ??

Gióng nghĩ nghĩ rồi nói:

- không phải các người nói đến thứ này chứ???

Gióng giơ cánh tay nhỏ lên, cánh tay xuất hiện từng long lân tam sắc nhỏ dần dần bao trùm cả cánh tay.

Ngư yêu và bọn lý thông nhìn thấy long lân xuất hiện trên tay công tử thì trở tròn mắt lên, từ long lân xuất hiện sự uy áp phục tùng đáng sợ, uy áp khiến chúng tự nguyện phục tùng từ trong máu mủ, hay trong suy nghĩ.

- rầm...rầm... rầm

Tám đại yêu thú quỹ xuống làm mặt đất rung chuyển, bọn Lý Thông có chút mờ mịt. Ngư yêu và bốn con yêu mắt sáng rỡ hiển nhiên chúng biết

- người là thần. Tiểu yêu tham kiến thần, nguyện thần Vĩnh hằng.

Nhị nữ, ngũ ngân ngồi bên Đông lửa sừng sốt, mồm há to. Thần cái gì là thần??? Đám đông ngồi ngoài xa cũng ngạc nhiên nhưng không nghe rõ thanh âm bên này mà chỉ đặt trên thân phận hải tử khiến năm tám người cường đại phải phục đại lễ.

Gióng nhìn tay mình cảm giác mờ mịt, đây là hình tượng xuất hiện sau khi trúc cơ thành công, gióng cũng đã nghĩ đây là do trên mình có huyết mạch Long Lạc. Nhưng huyết mạch của cha mẹ khủng khiếp như vậy sao??

Gióng thu hồi long lân lại rồi hỏi:

- các người đứng lên nói rõ ràng cho ta.

Long lân thu lại tám người cung kính đứng dậy, ba người lý thông nhìn về năm yêu thú chờ đợi kiến giải. Năm yêu thú nhìn nhau, ngư yêu cúi đầu thưa:

- trên người thần có huyết mạch phải chăng là huyết mạch của hỗn độn thần thú.

Ba người Lý Thông và gióng ngạc nhiên hỏi:

- cái gì là hỗn độn thần thú??

Năm yêu thú nhìn nhau ngạc nhiên không kém các vị đại nhân lại không biết???

- các vị đại nhân không biết hỗn độn thần thú??

Cả đám lắc đầu. Ngư yêu thấy vậy bèn từ tốn trả lời:

- thần, các vị đại nhân. Thần ở đây được coi là thần của yêu thú, tương truyền từ khi tu chân giới được hình thành đến nay yêu thú được chia làm: phạm thú, yêu thú, thần thú, trên thần thú được chúng thú tôn kính gọi là thần. Phạm thú bình sinh không thể tu luyện, yêu thú ở trên phạm thú đã có thể tu luyện nhưng cấp độ huyết mạch thấp đến đáng thương, thần thú có huyết mạch cao hơn có bốn cấp như tam vị đại nhân là hạ trên hạ là trung, thượng, siêu. Trên thần thú được gọi là thần chính là hỗn độn thần thú, tương truyền đây là những thần thú sinh ra trong hỗn độn họ là khởi nguyên của tất cả yêu thú trên thế gian.

Gióng và ba người chăm chú lắng nghe. Gióng có chút hiểu vậy chẳng phải nói Cha Long là hỗn độn thần thú sao??

Vậy xong mẹ thì sao??

- vậy còn đây thì sao??

Gióng xoè đôi cánh nhỏ viền hồng sau lưng. Bọn Lý Thông không quá lạ với đôi cánh này vì trên người thạch sanh cũng đã thấy mấy lần.

Ngư yêu thần thái ngây ngốc:

- thần có hai loại huyết mạch hỗn độn??

Giống được chúng thú kiến giải thì có chút đắc ý, món quà của cha mẹ quá lớn đi.

Năm người ngu yêu lần nữa quỳ xuống đại lễ khẩn thiết nói:

- xin thần cho chúng tiểu yêu được theo hầu.

Giống hơi bất ngờ

- tại sao, việc theo ta có lợi ích gì à?!

- truyền thuyết còn nói rằng nếu yêu thú ở bên cạnh thần sẽ ngày càng cường đại và huyết mạch Sẽ được cải thiện.

Giống ngẫm nghĩ lại còn như vậy nữa

- được rồi. Đứng lên đi đúng lúc ta cũng cần đến các người.

- vâng. Tạ ơn thần khai ân.

Cả bọn vui mừng cung kính, tự nhủ sẽ làm tốt việc mà thần giao phó

Ba người Lý Thông tò mò hỏi:

- thần à công tử sao người lại có huyết mạch hỗn độn này?? Hơn nữa trên người thạch đường chủ hình như cũng có nhưng có vẻ không như của người???

Bọn ngu yêu như bị nghe tin động trời lấp bắp hỏi:

- các vị đại nhân nói sao?? Còn có người khác mang trên mình loại huyết mạch này??

Lý Thông gật đầu

- phải ah, không chỉ một người mà còn vài người ah

Triệt để bùng nổ năm yêu thú, thân thể run rẩy đứng có cảm giác không vững. Giống cười cười nói với bọn Lý Thông tay chỉ lên trời cao:

- ba người các người quên, ta và các người đến từ đâu và do ai mang đến đây. Nơi đó có một truyền thuyết. Ta nói các người hiểu chứ??

Năm yêu thú làm sao hiểu được lời giống nói. Nhưng ba người Lý Thông nghe sao không hiểu nhìn lên trời cao theo tay giống chỉ, từng hình ảnh câu chuyện hiện ra trong đầu. Bộc trướng rồng tiên khởi nguồn của người Đại Việt.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Giữa đường gặp cướp

Đoàn người Việt tông tiếp tục trở về. Vẫn như những ngày trước, vừa đi vừa đề tân đệ được tu luyện. Nhưng chỉ khác là lúc này đã có thêm năm người có tu vi cường đại.

Năm người này tên là hỏa ngu, ngân lang, bạch trư, Bích thiềm, cường hùng. Họ luôn cung kính đặc biệt với vị tiểu công tử khiến chúng nhân ngạc nhiên vô cùng.

Vì cả ngày phi hành nên pháp lực của các tân đệ tử đã phần nào cạn kiệt. Nên mọi người Hạ xuống tìm chỗ nghỉ ngơi. Mọi người vừa đi vừa cười đùa vui vẻ nhưng một cảnh tượng khiến chúng nhân sững sờ.

Một tráng hán vác một cây gỗ lớn, từ trong bụi cây nhảy ra chắn đường mọi người. Gã tay chống khúc gỗ xuống đất, một tay chống nạnh mắt trừng to, chân dạng ngang vai, thân hình to lớn, mặt vuông chữ điền, râu quai nón xum xuê. Thấy mọi người ngần ngại tưởng bị mình hù không nhẹ, hán đắc ý tay chỉ mặt đất rồi đến cây cối cát giọng ồm ồm:

- đất này do ta mở, cây này do ta trồng. Ai muốn đi qua trả tiền lộ phí.

Mọi người sau giây phút ngần ngại thì cười lớn:

- hahaha có sơn tặc

- ý tứ thật có ý tứ một mình mà đi trấn lột hơn một ngàn người

- hảo khí phách.

Một gã chấp sự nói

- vị huynh đệ này thật sự muốn thu lệ phí của chúng ta??

Tráng hán nhìn tên chấp sự gầy còm như nhìn kẻ ngốc nói:

- ngươi bị ngu à?? Hay ngươi bị điên?? muốn đi qua thì trả tiền lệ phí, không có tiền thì quay về đi đừng nói nhiều làm ta đói bụng sắp đến giờ cơm rồi.

Đám tân đệ tử ngẩn ngơ, gã này cũng quá to gan đi. Chấp sự bị chửi tái mặt cầm kiếm lao vào chửi:

- chết tiệt ngươi biết ta là ai không hả?? Ta giết ngươi..

Mọi người nhìn tráng hán lắc đầu thảm than cho số phận bị thương. Nhưng sự việc diễn ra lại trái với những suy nghĩ này.

Tên chấp sự hùng hực khí thế bay vào bị tráng cầm cây gỗ đập bay quay trở lại làm xô mấy người ngã dúi dụi. Mọi người thất kinh vị chấp sự này có tu vi kết đan kỳ ah lại bị hán tử không có dao động linh lực trên người quất bay như một con ruồi??

Đám chấp sự thấy tình trạng của đồng bạn thì biết gã trước mặt này không phải kẻ đơn giản, bọn họ nhìn nhau rồi năm người gật đầu rồi bay ra bao vây gã tráng hán này lại.

Năm người xuất kiếm luồng quang mang tấn công về phía tráng hán. Tráng hán lạnh lẽo tránh né khi thì vung cột gỗ tấn công, chiến loạn một đoàn, khói bụi mù mịt. Một lúc sau năm người thở phì phò không ra hơi mà tráng hán vẫn như thường, năm người bị tráng hán quất ra mỗi người một nơi miệng học máu tươi.

Xung quanh một mảng tĩnh lặng, tráng hán cười lớn đắc ý nói:

- hahaha ta đã nói rồi trả tiền lệ phí thì được đi, không nghe thì chỉ có ăn đòn.

Đám tân đệ tử bị tráng cánh khùng bỏ làm cho chết lặng chẳng biết nói gì. Gió và đám người đứng sau vốn dĩ bọn họ đã phát hiện tráng hán này nấp ở trong bụi cây kia từ sớm nhưng đợi xem tráng hán này định làm gì nhưng bây giờ thấy tráng hán người không có giao động linh lực mà chiến mấy tên chấp sự nhẹ nhàng như vậy mà chỉ có dùng đến mạn lực thì hơi ngạc nhiên.

Gióng cười cười nói với chúng nhân xung quanh mình

- thú vị, quả là một hán tử thú vị! Ai ra thử sức một chút đi.

Mọi người nhìn nhau, phong cách chiến đấu cục súc này trong nhóm cũng có vài người ah, Lý Thông lắc đầu, Ngô ngạn ngó lơ cầm thùng rượu nốc ừng ực. Hoà ngưu muốn đi thì bị Cường Hùng nói nhỏ rồi hán tiến lên trước chấp nói:

- công tử, để tiểu hùng lên một chút. Thể loại chiến đấu này rất phù hợp với ta.

Gióng gật đầu, tiểu hùng phi hành lên phía trước đám người đứng đối diện với tráng hán nói:

- lão gia gia của ngươi không có tiền nhưng mà muốn đi qua ngươi muốn ngăn thì lại đây.

Tráng hán nhìn kẻ to lớn mới đến này, hán cũng cao to như gã, có phần còn cao hơn một chút. Thấy lão xưng là gia gia của mình thì bụng tức dâng lên, tráng hán hai tay cầm cây gỗ vung mạnh vào mạng sườn kẻ mới đến này.

Cây gỗ vung mạnh phát ra tiếng vù vù khiến lớp bụi cùng lá khô trên mặt đất lay động. Cường Hùng cười cười xoay người hai tay ra thế đón lấy cây gỗ, sức mạnh của cú vung khiến hán khá ngạc nhiên hán bị lùi ra sau mấy bước chân cày lên mặt đất một khoảng mới trụ lại được.

Cường Hùng giữ được cây gỗ, tay trái vòng qua kẹp cây gỗ vào nách, người khẽ xoay đối diện với tráng hán, tay phải đưa vòng qua phía dưới cây rồi ra sức hất cây ra khỏi sự chống đỡ của hai tay tráng hán.

Bất ngờ vì đòn đánh bị chặn lại, vì hai cần cây gỗ không có điểm tựa nên tráng hán bị mất vũ khí chưa kịp hoàn hồn thì tiếng nói tiếp theo của cường hùng khiến tráng hán sực tỉnh phòng ngự.

- giờ đến lượt ta tấn công.

Nói rồi Cường Hùng ôm cây gỗ đâm thẳng vào người tráng hán. Tráng hán trùng chân xuống tấn đưa hai tay đón lấy cây gỗ nhưng vì lực quá mạnh cây gỗ trượt khỏi tay đâm vào ngực, tráng hán chân lùi từng bước về sau, từng bước chân in xuống mặt đất đến bước thứ sáu mới dừng lại được. Hấn ra sức bước từng bước lên phía trước đẩy lại về phía cường hùng, cường hùng bị đẩy lùi về phía sau thì ra sức đẩy lại tráng hán.

Hai người giăng co đẩy đi đẩy lại một lúc sau cây gỗ dường như hết sức chịu đựng sức lực của hai người, từng vết rạn xuất hiện trên cây gỗ càng lúc càng nhiều cây gỗ bị nứt ở giữa rồi hai bên đâm vào vào từng mảnh gỗ trên thân gỗ bị bắn toé tung ra. Hai người mất trụ thân thể bị chúi về phía trước một vài bước chân mới dừng lại được.

Cường Hùng phe phẩy đôi tay tán dương tráng hán

- sức lực rất khá, không biết quyền cước thể nào

Tráng hán không yếu thể lao vào nói:

- thử biết ngay

Tráng hán lao vào giờ quyền đâm thẳng xe gió. Cường hùng thấy quyền đầu của tráng hán phóng thẳng vào mặt mình cường hùng bước chân trái hơi xéo tới, sát mình tráng hán, đồng thời bắt tay hầu phải, để vuốt theo quả đâm của tráng hán. Còn tay trái thì chộp vai gã, để lên gối vào ngực

Tráng hán bị đòn đau bất ngờ người khom lại, cường hùng dùng chân đạp mạnh tráng hán ngã úp mặt xuống đất.

Tráng hán đứng dậy ôm ngang người cường hùng, cường hùng dùng cùi trỏ tui vào lưng hán mấy cái không thấy buông ra thì dùng đầu gối hất lên vào ngực tráng hán. Tráng hán chịu đau đầy cường hùng nằm xuống đất rồi nhanh chân ngồi lên bụng cường hùng tay quai liên tục. Cường hùng giờ hai tay đỡ mặt rồi giẫy giụa hất tráng hán ngã sang bên phải rồi co chân đạp vào ngực tráng hán khiến hán bay đi đằng xa, chiến loạn bụi mù mịt, hai người như hai con trâu quần nhau, một lúc sau tráng hán nằm găm đất một đống. Cường hùng thì quần áo xộc xệch, bụi đất bám đầy mặt mũi bị mấy đòn tím bầm

Giống và đám người Lý Thông tiến lại nhìn thăm trạng của cuộc đánh lộn, lắc đầu cũng khá bất ngờ vì lực chiến của gã tráng hán này có thể đánh nhau như vậy với hắc hùng chắc phải có điều kì dị nhưng dường như gã này hơi ngốc chiến đấu không một chiêu thức hoàn chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Người đi cùng ta kiếm cơm thể nào?

Một vùng trống bụi mù mịt, mặt đất bị cây xói thành những vết sâu. cây cối xung quanh đổ rạp, tráng hán thân hình cao lớn nằm úp mặt ngấm cỏ non. Một tràng cảnh buồn cười nhưng đám đông im lặng, vị tráng hán này thật sự khiến họ bất ngờ. không chỉ có thể hạ gục các vị chấp sự kết đàn kỳ mà còn có thể đánh gần như ngang tay vị phó đường chủ, nguyên anh trung kỳ mới thu nhận của yêu đường này.

Giống và chúng nhân cũng cảm thấy ngạc nhiên vì điều này, họ hiểu rõ sức mạnh thân thể của Cường Hùng như nào. Cường Hùng là yêu thú ah, yêu thú vốn là loại động vật có sức mạnh thân thể lớn hơn rất nhiều so với thường nhân. Cùng cấp độ tu luyện thông thường yêu thú hình hơn về lực lượng, nhưng tráng hán này dường như vượt khỏi đánh giá của họ, thân thể không có dao động linh lực chỉ thuần túy là lực lượng xác thịt và có thể chiến đấu với yêu thú hùng tộc vốn nổi tiếng trâu chó này.

Cường Hùng đưa tay phủi lớp bụi dính trên y phục của mình, nhìn đối thủ của mình lúc này đã hôn mê dưới mặt đất, ánh mắt có chút tán thưởng bội phục. từ lúc tu luyện đến giờ ở thiên lam thành này chưa có nhân loại nào có thể đơn thuần so sánh lực lượng với hán như vậy ah.

Hán quay lưng lại thấy các vị đại nhân lúc này đã hạ xuống thì chấp tay “công tử, các vị đại nhân”

“hán ta sao rồi??”

Giống tiến lên gần Cường Hùng

Cường Hùng chấp tay cung kính “ công tử, hán chỉ là đau quá ngất đi mà thôi, có lẽ một lúc nữa sẽ tỉnh.”

Giống gật đầu có chút suy tư mở miệng “ giao chiến với hán người có cảm giác gì đặc biệt không??”

“ Công tử, từ khi bắt đầu tu luyện đến giờ tiểu nhân chưa hề gặp một đối thủ nào có thể chiến đấu bằng thân thể với tiểu nhân như vậy. nếu có vận dụng linh lực thì không nói nhưng hán ta lại đơn giản chỉ bằng lực lượng nhục thân. Tiểu nhân có thể nói hán có lực lượng thân thể tương đương với yêu thú nguyên anh sơ kỳ đỉnh” Cường Hùng tỉnh tê cảm nhận.

“ lực lượng thân thể có thể tương đương với yêu thú nguyên anh?? kẻ này không phải là người tầm thường” giống nghe Cường Hùng trầm tư.

Những người khác nghe vậy thì trở mắt ngờ ngàng lực lượng nhân loại có thể mạnh như vậy sao? không lẽ kẻ này chuyên luyện thể, thân thể quá biến thái đi à nha.

“ làm hắt tỉnh lại đi” Thánh Gióng nói với chúng nhân.

Một gã chấp sự tiến lại, hấn dùng thủy lĩnh lực tạo thành một luồng nước tiến về phía mặt của Tráng Hán, khiến cho cả đầu gã lẫn khoảng đất gã úp mặt bị ướt sũng, tóc tai gã bết lại như thể một gã khất cái bị ướt mưa.

Tráng Hán bị Cường Hùng đánh một trận đau điếng bất tỉnh lại bị nước hắt làm cho thức tỉnh, gã nhấc đầu lên nhỏ chút cỏ lẫn đất đá trong miệng ra “phì, phì, khặc khặc” gã chống tay đẩy cơ thể ngồi dậy, cảm thấy toàn thân vận vẹo đau đớn gã rủa “tên chết tiệt, đánh ta đau quá”

Tráng Hán lầm ba, lầm bầm khiến đám đông càng cảm thấy thú vị, xôn xao nhìn nhau có vài thiếu nữ cười cười che miệng lại “khúc khích, khúc khích”. Gã nghe tiếng cười ngoảnh mặt sang thấy cả đám người này đang chăm chú nhìn mình, gã hơi ngẩn ngơ.

Thanh giọng quay mặt về Cường Hùng mở miệng “ngươi lòi hấn lại đây, ta có chuyện hỏi hấn.”

“vâng, công tử.” Cường Hùng, tiến lại chỗ tráng hán đưa tay cầm cổ tráng hán lòi xềnh xệch về phía công tử.

“buông ta ra, tên chết tiệt buông ra. Ta đánh với ngươi mấy trăm hiệp, buông ra” Tráng Hán bị lòi đi, thân thể đã thoát lực chỉ biết la mắng

Cường Hùng lòi gã đến thả trước mặt công tử rồi gã đứng lùi ra phía bên cạnh.

"ngươi là ai? Sao lại chặn đường chúng ta" Giọng đứng chấp tay sau lưng nhìn chằm chằm gã chờ đợi câu trả lời.

"tiểu nam hài, ngươi là ai mà dám hỏi ta như vậy? Coi chừng ta téet mông ngươi. Hừ hừ tên chết tiệt, làm ta đau hết cả người" Tráng hán lầm bầm rồi đưa tay xoa xoa vai trúng chỗ đau mặt mũi nhăn nhúm lại.

Cường Hùng đứng ở bên cạnh tiến tới một chút đưa quyền đâm vào mặt gã hai phát chỉ mặt "bốp bốp. thẳng son tặc, ai cho ngươi dám ăn nói như vậy với công tử nhà ta."

Giống gờ tay ra hiệu cho Cường Hùng dừng lại. Cường Hùng liền dừng tay lùi lại vị trí cũ.

Tráng hán bị đâm cho hai quyền ngã dúi dụi sang một bên, sợ hãi "tên hài tử này có thân phận cao như vậy sao?? Gã đưa mắt nhìn về vị tiểu công tử, rồi quỳ về vị trí lúc nãy

"công tử, tha tội tiểu nhân lỡ lời, tiểu nhân tên là Khải Đức, hôm nay tiểu nhân chỉ là muốn kiếm chút cơm ăn thôi. Xin công tử tha mạng"

Giống nhìn gã hỏi

"ngươi là người ở đâu? Ta thấy gần đây không có thôn trang nào ah??"

Tráng hán nghe vậy thì nói" công tử tiểu nhân vốn cùng tộc nhân sinh sống trong rừng, nhưng mọi người đã bị yêu thú giết hết. Chỉ còn lại tiểu nhân lang thang kiếm ăn trong rừng đi không biết bao nhiêu lâu thì tiểu nhân lạc đến đây, đang lúc đói thì bắt gặp đám người công tử."

"ngươi sống cùng tộc nhân ở trong rừng?? "Giống ngẫm nghĩ

"vâng đúng là vậy thứ công tử." Gã khẳng định.

"ngươi là người luyện thể sao??" Giống nhìn gã chờ đợi.

Tráng hán mù mịt "công tử, luyện thể là cái gì??"

Giống và mọi người ngẩn ngơ nhìn nhau khó hiểu

"không phải luyện thể sao?? Vậy thân thể ngươi sao lại mạnh mẽ như vậy?? Giống hỏi tiếp

"công tử thân thể ta cứ tự nhiên như bình thường thôi"

"tự nhiên như bình thường, vậy những tộc nhân của ngươi trước kia cũng vậy sao??" Giống trở nên hiếu kỳ

"đúng vậy ah, có người mạnh người yếu. Lớn lên đều như vậy ah, cũng có người mạnh người yếu hơn tiểu nhân nhưng không có tu luyện cái gì là luyện thể cả"

Tất cả mọi người nghe vậy thì càng chấn kinh, đây là tộc người gì vậy?? Cứ bình thường, lớn lên đều mạnh như vậy cả mà không hề có tu luyện.

"Lý đường chủ ngươi lấy một cái Trắc thí thạch lại đây" giống đưa tay về phía Lý thông

Lý Thông vâng lời lấy từ giới chỉ ra một quả cầu đưa sang. Giống nhận lấy thạch cầu rồi nói:

"ngươi đặt tay lên thạch cầu này"

"vâng, công tử" gã tráng hán không biết sao phải làm như vậy nhưng vẫn làm theo đưa bàn tay đặt lên thạch cầu.

Thạch cầu dưới bàn tay trắng hán không hề có một chút thay đổi nào cả vẫn im lìm như lúc mới lấy ra từ gói chỉ của Lý Thông.

"không thể nào, không có linh căn. Thế này là thế nào??" giọng và đám người ở phía sau thấy vậy thì sững sốt.

Trắng hán nhìn thấy thái độ của mọi người như vậy thì nhìn tay mình rồi nhìn thạch cầu, gã không hiểu linh căn là cái gì? Quan trọng lắm sao?

"công tử cùng mọi người sao vậy??" Gã gật đầu, gật tai hỏi

Nghe trắng hán hỏi Gióng và mọi người mới từ trong sừng sốt mới từ từ tỉnh táo lại nhưng ánh mắt từng tia kỳ dị vẫn nhìn về phía gã quái vật này.

Gióng nhìn gã nói "không có gì, chuyện linh căn thì rồi từ từ ngươi sẽ hiểu. Thường ngày ngươi vẫn săn yêu thú và ngủ trong rừng sao??"

Trắng hán gật đầu "vâng chính là vậy"

"từ giờ ngươi đi cùng ta kiểm com thế nào??" Gióng nhìn gã mong đợi.

"đi săn thú cùng với công tử sao??" Trắng hán hỏi lại

"thi thoảng có săn, đánh nhau là nhiều hơn. Bình thường thì cũng không làm gì có chuyện gì ta bảo ngươi làm thì ngươi cứ làm theo là được." Gióng nói đơn giản.

"vậy được, ta nghe lời công tử, ta theo người đi kiểm com." Gã đập đầu mấy cái.

Gióng hài lòng vỗ vỗ mấy cái vào vai gã "tốt, chỉ cần nghe lời thì không thiếu com cho ngươi. Đứng lên đi "

Trắng hán nghe lệnh xiêu vẹo đứng dậy Lão đảo hần nhiên là vẫn thoát lực. Gióng thấy vậy thì lấy một viên hồi khí đan vứt cho hắn. Gióng ngẫm nghĩ tay đầm này là một hảo thủ sao này về phải nghiền cứu thân thể gã thật kỹ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ta muốn ngươi đánh với ta một trận

Việt Tông tại bản doanh của lục lâm bang trước kia, là một thung lũng rộng được bao quanh bảy ngọn núi cao. Ngọn núi cao nhất được đặt chủ phong, nơi có đại sảnh đường và nơi ở của tông chủ, sáu ngọn núi khác tượng trưng cho sáu đường và nơi cư ngụ của các đệ tử trong đường.

Chiến sơn, sảnh đường nam tử cao lớn ngồi trên chủ vị đưa tay xoa cằm. Nhắm tính

"đám người huynh trưởng đi tuyển trạch đệ tử chắc cũng đã sắp đến nơi rồi"

Nam tử này chính là Thạch Sanh đường chủ chiến đương. Người được giao ở lại tọa trấn, mặc dù hơi muốn đi vào thành dạo chơi nhưng đây là ý của công tử ah, hắn không thể làm trái được cho dù tu vi người giờ còn nhỏ yếu nhưng người là chủ lực của hoạt động lần này và hơn cả nữa là trong thâm tâm của hắn hay bất cứ nam nhân đại Việt nào người là một biểu tượng của sức mạnh. Được chiến đấu bên cạnh người là một vinh dự cao quý.

Tính toán có lẽ sắp đến thời gian, hắn mở thần thức ra khắp không gian xung quanh Việt tông. Một lúc sau hắn mỉm cười đứng dậy

"trở về đã trở về rồi. Thu hoạch không tệ, ồ còn có thêm vài nhân vật lạ. Ta phải đi đón công tử và bọn họ mới được"

Thạch Sanh bước ra khỏi chiến sảnh, hai gã hộ vệ ngoài sảnh cúi đầu "đường chủ, có việc gì phân phó??"

Hắn gật đầu "đi gọi các chấp sự lại đây"

"vâng" một gã nhanh nhẩu thưa rồi chạy đi.

Một lúc sau gã trở về phía sau là sáu gã chấp sự. Sáu gã cung kính cúi đầu mở miệng "Đường chủ, chúng tiểu nhân đã đến "

"các ngươi đi theo ta ra cổng đón công tử và các vị đường chủ đi tuyển Trạch trở về" nói rồi Thạch Sanh ngự không đi trước.

"vâng" sáu người đáp lời rồi tiến theo sau.

Trên đường đi đến cổng Việt tông, những chấp sự của các đường khác đều nhập vào cùng đi, đến nơi phía sau Thạch Sanh đã có ba mươi gã chấp sự.

Thạch Sanh hạ người xuống trước cổng, mọi người cũng xuống theo cung kính chờ đợi. Cổng gỗ lớn án ngữ trước con đường độc đạo tiến vào trong

tông.

Giống và đoàn người đang sắp sửa đến địa phận Việt tông. Hắc Tuyên mỉm cười " công tử, Thạch đường chủ dẫn người đón tiếp chúng ta ở cổng rồi ah"

Giống nghe vậy cũng cười " xem ra mới có mấy ngày, ở một mình cũng có chút không quen"

" chưa biết chừng hẳn nhớ thanh muội nha " Lý Thông đưa mắt nháy nháy với mỹ nữ thanh y.

" hừ, hẳn mà dám. Nguyệt Nga chắc chẳng tha, ta cũng không cần hẳn nhớ ta. Lý huynh thì ta cho phép đấy" Tiểu Thanh nói

Cả đám người ha hả, những người khác thì tò mò về vị Lý đường chủ trong lời nói của họ.

" đi chúng ta nhanh trở về, để Lý đường chủ khỏi phải chờ mọi chân ah." Giống phát phát tay ra hiệu mọi người tăng tốc độ. Một lúc sau thì đã thấy Thạch Sanh và mấy đường chủ đứng ở phía trước, họ liền hạ xuống đứng đối diện nhau.

Thạch Sanh và đám chấp sự thấy vậy tiến lên chấp tay cung kính cúi đầu

" công tử và các vị đường chủ đã trở về".

Giống gật đầu" chúng ta về đại sảnh đường nói sau "

Thạch Sanh ra hiệu cho đám chấp sự tránh sang hai bên để lộ ra một con đường rồi ra tư thế mời

" mời công tử"

Giống đi trước bước vào Thạch Sanh đứng vào hàng của bọn Lý Thông, phía sau là Ngô Ngạn và Khải Đức cùng ngũ yêu phía sau là đám chấp sự lúc này đã đông hơn trước vì những chấp sự khác đã hoà vào cuối cùng là nhị nữ dẫn đầu một ngàn hai trăm tân đệ tử. Mọi người cùng phi hành nhàn nhả trở vào.

Đại sảnh đường chủ sơn giống ngồi vào chủ vị, bốn người Đường chủ cũng ngồi vào vị trí của mình. đám người khác thì đứng giữa sảnh chấp tay cung kính, ngũ yêu thì cảm thấy đây là điều tất nhiên, đám chấp sự không có gì ngạc nhiên nhưng đám tân đệ tử thì bất ngờ trước địa vị của công tử, người đang ngồi vị trí của tông chủ ah?? Người có thân phận gì??

Giống ngồi chủ vị nhìn đám người rồi mở miệng:

" lần này tuyển trạch các vị đường chủ đã làm rất tốt. Một ngàn hai trăm đệ tử này, trở về các đường chủ cùng chấp sự nhớ sắp xếp vào các nơi phù hợp theo quy định đi."

Đường chủ và đám chấp sự cung kính chấp tay " đã rõ thưa công tử "

Giống gật đầu" giờ các chấp sự đưa tân đệ tử đi thu xếp chỗ nghỉ ngơi, còn Bốn vị đường chủ cùng với Ngô Ngạn, Khải Đức. Ứm năm người nữa ở lại đi."

" vâng thưa công tử" đám chấp sự dẫn các tân đệ tử rời khỏi đại sảnh. Ngô Ngạn thì đứng về phía sau lưng sư phụ, ngũ yêu đứng cung kính, Khải Đức thì gãi gãi đầu không biết đi đâu.

Thạch Sanh chấp tay về phía giống " công tử lần tuyển trạch này ra sao?? Chúng ta lại thu được nhiều đệ tử như vậy ah, tư chất họ không tồi. Còn hai vị hảo hán này cùng ngũ vị yêu thú này là?? "

Thạch Sanh nhìn về bảy người tò mò, hẳn rất ngạc nhiên vì những người này tu vi cũng không đơn giản ah, còn tráng hán ngờ nghệch thì có chút kỳ quái.

Bốn người giống nhìn thấy hẳn tò mò ngạc nhiên như vậy thì nhìn nhau rồi nhìn hẳn từng từng cười không ai nói gì.

Đợi một lúc sau không thấy ai trả lời mà nhìn mình cười cười Thạch Sanh mặt khó chịu

" mọi người đừng như vậy ah đều là nam nhân thẳng thì nói thẳng ra đi đừng cong cong như thế "

" phì, phì, khặc khặc..haha..hihi..Bốn người cười nghiêng ngả.

" ta không phải là nam nhân ah, cong hay thẳng không can hệ đến ta hihi " tiểu Thanh cười duyên

" thôi đi, coi như ta năn nỉ mọi người kể cho ta ah " Thạch Sanh ra vẻ khổ sở xin sỏ.

" Lý đường chủ kể lại chuyện cho hẳn nghe đi" giống bảo Lý Thông.

" vâng, công tử" Lý Thông chấp tay rồi từ tốn kể lại mọi chuyện từ tuyển trạch rồi việc diệt sát người các tông môn, các sự việc sau này.

Thạch Sanh ngồi nghe chăm chú, khi vỗ đùi đen đét, khi ngạc nhiên nhìn về hai hán tử to lớn rồi ngũ thú. Lý Thông kể xong thì hẳn giờ ngón cái về Lý

Thông

"tốt tốt không hổ là huynh trưởng của ta"

"haha ta là ai chứ? " Lý Thông được khen thì đắc ý cười.

Thạch Sanh nhìn Ngô Ngạn sau lưng Lý Thông "vị này là đồ đệ của huynh trưởng ah, ta thấy tư chất không tệ nhưng thiếu đi chút gian xảo của huynh mà lại thêm phần hào sảng hơn ah "

"đây là đồ đệ đang khen đồ đệ của ta hay đang chê ta ah?"

"cả hai, cả hai. Từ trước đến nay huynh vẫn luôn hiểu đệ ah"

Đám người cười vui vẻ, nhân sinh thật vi diệu những người trước đây đều từng là kẻ thù nhưng lúc này lại cười đùa vui vẻ.

"Ngô Ngạn đây là Thạch sư thúc của ngươi, chào hỏi sư thúc của ngươi đi. Sư thúc ngươi cũng là người có am hiểu rượu ah" Lý Thông nói với đệ tử.

Ngô Ngạn chấp tay cúi đầu "đệ tử bái kiến sư thúc, mong sau này được người chiếu cố nhiều hơn"

Thạch Sanh tán thưởng gật đầu "đơn lĩnh căn thủy hệ, tư chất tốt sau này chăm chú tu luyện là được. Còn rượu ah, ngày xưa ta cũng chỉ được sư phụ ngươi chỉ dẫn sơ sơ không đáng nói, không đáng nói"

"vâng, sư thúc " chấp tay lần nữa rồi hấn nghiêm chỉnh đứng đắn.

"công tử còn ngũ vị yêu thú này người định để họ vào yêu đường sao??" Thạch Sanh chấp tay hỏi

Giống ngẫm nghĩ" đúng vậy, ta mở thêm yêu đường. Tiểu Thanh tạm thời chuyển sang làm đường chủ yêu đường."

"vâng, công tử. Vậy còn nữ đường thì thế nào??" Tiểu Thanh hỏi

"ta sẽ thử thuyết phục mẫu thân ta đảm nhận. Dù sao ta cũng muốn về Việt tông tu luyện một phen"

"phu nhân đúng là nhân tuyển tốt nhất" Thạch Sanh nói.

Mọi người cũng gật đầu ý là phải. Thanh Hà biến dị bằng linh căn hai mươi tuổi hơn đã là nguyên anh hậu kỳ cường giả. Nếu nói không phù hợp thì ở đây ai dám tin hơn nữa là mẫu thân công tử ah.

"còn hán tử lực lưỡng này?? Thân thể thật sự mạnh như vậy sao?" Thạch Sanh nhìn gã kỳ quái hỏi.

"ngươi có thể tự xem" giống cười mở miệng

"vâng" Thạch Sanh chăm chú nhưng hán tử đưa tay vẫy vẫy "ngươi lại đây"

Khải Đức đưa tay chỉ chỉ vào mặt mình ngần ngợ nhìn về Giống.

Giống gật đầu "ngươi lại cho đường chủ xem"

Khải Đức tiến lại trước mặt Thạch Sanh. Thạch Sanh dùng thần thức tỉ mỉ quan sát cơ thể của hán

"cơ thể thật kì quái, linh khí liên tục thẩm thấu vào da thịt cường hoá tăng sức lực của cơ thể"

Thạch Sanh xoa cằm ngẫm nghĩ rồi đứng dậy mở miệng "theo ta ra ngoài"

Hán chấp tay sau lưng không đợi Khải Đức trả lời.

Khải Đức mù mờ không hiểu chuyện gì nhưng vẫn đi theo. Giống nói "chúng ta cũng ra xem sao"

Khoảng sân trước đại sảnh đường, hai người đứng đối diện nhau. Giống và những người còn lại đứng trước cửa theo dõi

"ta muốn ngươi đánh với ta một trận, yên tâm ta sẽ không dùng linh lực" Thạch Sanh nhìn Khải Đức nói

"chuyện này, đường chủ thân thể ta rất mạnh ah. Người không dùng linh lực không sao chứ??" Khải Đức chần chừ.

"ta không phải người yếu đuối như vậy. Ra tay đi" Thạch Sanh chấp tay sau lưng nói.

"đường chủ phải cẩn thận rồi " Khải Đức chấp tay nói rồi lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Thu đệ tử phải có phong cách

Quang cảnh từ trên chu sơn nhìn xuống các đường sơn khác rất đẹp, không khí thoáng mát gió thổi vì vu khiến người ta thư thái. Sân trước đại sảnh đường rộng lớn được lát bằng những khối đá xanh, thường ngày được các đệ tử quét dọn nên khá sạch sẽ.

Thạch Sanh chấp tay ra sau lưng nhìn Khai Đức đang sông tới thì mỉm cười " đúng là chiến đấu một cách đơn thuần lực lượng, đơn giản không theo chiêu thức hệ thống gì cả. Được đề ta ném thử một đòn của ngươi xem sao"

Khai Đức vùng quyền vào chính giữa ngực Thạch Sanh. Thấy hắn không đỡ thì ngẩn người lo lắng " đường chủ sao người không đỡ??"

Thạch Sanh bị kinh lực của quyền đầu đẩy về sau năm mét im lặng cúi đầu không nói.

Khai Đức và chúng nhân kinh ngạc đây là thuần túy là muốn ăn đòn ah.

Cường Hùng người đã từng giao đấu với Khai Đức từ trước lo lắng " công tử, Thạch đường chủ sẽ không sao chứ "

" không phải lo, hắn không phải người bình thường. Còn nhớ ta từng nói có mấy người có huyết mạch giống ta chứ?? Hắn chính là một trong số đó." Gióng cười nhìn Cường Hùng.

Cường Hùng cùng đám người Hoả Ngưu nghe Gióng nói vậy thì mắt sáng rõ nhìn chằm chằm Thạch Sanh, mới đầu ở người này bọn họ cảm thấy có chút áp lực ngỡ rằng do tu vi cường đại thì ra là do huyết mạch mang lại.

" tốt, tốt, lực lượng rất không rồi. Đúng là có thể coi khoảng sơ kỳ đỉnh." Thạch sanh ngẩng đầu sắc mặt thân thể như không hề có gì xảy ra.

" cái này, đường chủ người quá cường đại đi. " Khai Đức há hốc miệng

Gióng và chúng nhân cũng kinh ngạc về sức mạnh của Thạch Sanh. Đúng là gã biến thái chịu một cú đấm như không có chuyện gì xảy ra cả.

" tiếp tục đi? Ra tay toàn lực vào " Thạch Sanh phì phì ngực áo nói

Thấy Thạch Sanh không hề hấn gì Khai Đức không còn lo lắng suy nghĩ gì nữa mà toàn lực đánh đấm.

Vì Khai Đức không hề có chiêu thức gì cả nên hắn như một người phạm chỉ biết đánh lung tung quyền. Thạch Sanh cười cười phòng ngự trước những đòn đánh của hắn cực kỳ đơn giản, Thi thoảng còn ra một số quyền để thử sức phòng ngự của Khai Đức.

Khai Đức càng đánh càng mệt, hơi thở phì phò. Trên người đã dính đầy bụi đất, mặt có vài vết tím bầm, hắn lại tiếp tục lao vào hùng hục.

Thạch Sanh hài lòng với tinh thần chiến đấu của tên này, lực chiến, phòng ngự đều tốt nếu được hướng dẫn thêm về chiêu thức thì hắn Sẽ ngày càng mạnh hơn. Tâm trí tuy hơi ngờ nghệch nhưng thật ra lại là một điều tốt, tâm trí quá rồi ren cũng không phải là tốt.

Thạch Sanh giờ tay nắm lấy đầu quyền của Khai Đức nói " đến đây là được rồi "

Khai Đức ngồi bệt xuống đất thở hổn hển. Thạch Sanh nhìn hắn cười rồi đi về phía Gióng chấp tay.

Gióng nhìn vị đại chiến tướng của mình mở miệng

" ngươi cảm thấy gã thế nào? "

" công tử, Khai Đức này thân thể không có linh căn để lưu giữ linh khí, nên linh khí lại thường xuyên tiến vào da thịt cốt cách cường hoá nên sức mạnh thân thể rất mạnh. Có thể nói hắn chính là kỳ tài luyện thể ah " Thạch Sanh cảm thán.

" ngươi nói đúng sức mạnh thân thể của hắn rất đáng kinh ngạc. Đáng tiếc tộc nhân của hắn đều đã chết, không thì thành lập một chi quân đội đều là những kẻ mạnh như này là điều không tồi" Gióng lắc đầu.

Thạch Sanh ngẫm nghĩ rồi hỏi " công tử, Khai Đức này người định sắp xếp như thế nào?"

Gióng nhìn Thạch Sanh rồi nhìn Khai Đức bên kia nói " ban đầu khi thu nhận hắn, ta đã tính để cho hắn vào chiến đường của ngươi. Ở Việt tông ngươi cũng thấy đầy các đường chủ khác đều là yêu thú nên người chỉ dẫn hắn hợp nhất chỉ có ngươi thôi."

" vâng, công tử" Thạch sanh cúi đầu chấp nhận rồi giờ tay vẫy gọi " Khai Đức ngồi mãi à?? Mau lại đây đi "

Khải Đức đứng dậy phủi sạch y phục rồi chạy lại.

Nhìn hấn đến Thạch Sanh nói " từ giờ ngươi sẽ gia nhập chiến đường của ta thế nào?? Có ý kiến gì không "

Khải Đức nghe vậy thì cung kính cúi đầu " tiểu nhân đồng ý, ý kiến thì thật ra tiểu nhân đúng là có "

Thạch Sanh và chúng nhân đưa mắt nhìn hấn. Gióng cười " Oh nhurai có ý kiến gì thì cứ nói đi. Ngươi muốn linh thạch hay cái gì thiên tài địa bảo ah?"

Khải Đức chấp tay " tiểu nhân nào dám muốn lấy những thứ ấy."

" Tiểu nhân chỉ là muốn xin Thạch Đường chủ nhận ta làm đệ tử ah "

Mọi người chột hiểu, thì ra là vậy ah tên này dường như cũng đâu có quá ngờ nghệch. Thạch Sanh chưa nói gì. Gióng thì thần nhiên " ngươi đã muốn vậy thì ngươi bái sư đi "

" rầm rầm xin đường chủ nhận ta làm đệ tử " Khải Đức thả hai đầu gối đập xuống đất thật mạnh.

Thạch Sanh suy ngẫm " ngươi muốn ta dạy gì cho ngươi?"

" tiểu nhân muốn trở nên cường đại giống người, chỉ có trở nên thật cường đại tiểu nhân mới bảo vệ được mọi thứ của mình" Khải Đức cung kính dập đầu thưa.

" như thế này không được " thạch sanh xoa xoa cằm

" xin đường chủ thành toàn, xin hãy nhận ta làm đệ tử" Khải Đức lo lắng cầu xin vì hấn thấy người này có thể khiến hấn trở nên cường đại hơn hấn lúc này.

" ý ta không phải vậy ah, đệ tử như ngươi, ta không nhận thì hoá ra ta không có mắt." Thạch Sanh nói.

" vậy ý đường chủ là sao??"

Gióng và chúng nhân ngẩn ngơ mù mịt khó hiểu nhìn về Thạch Sanh bảo muốn nhận nhưng không được thế là thế nào.

" thu đồ đệ cũng phải có phong cách ah" Thạch Sanh lấy từ trong nhẫn trữ vật một cái bàn tròn, một cái ghế vớt ra sân" rầm " " rầm" rồi lại lấy ra một cái ấm và hai cái chén đặt xuống bàn " cạch" " cạch"

" thu đồ đệ từ xưa đến nay đã có tục lệ lưu truyền. Ta là người cổ hủ ah, không thể chấp nhận việc lấy chay hay như ai đó nhận đệ tử ngay trong tủi lâu được" Thạch sanh cười cười.

" hừ.. Hừ... Tiểu đệ được lắm, lại nói ta nhận đồ đệ không hợp quy củ." Lý Thông nóng mặt nói.

" a ha huynh trưởng đệ lỡ lời. Huynh bỏ quá a, người lớn tuổi đừng quá hẹp hòi dễ bị giảm cân đấy" nháy nháy mắt Thạch Sanh bông đùa.

Chúng nhân ai nấy cười khoái chí, Lý Thông hằm hằm cũng lấy ra một cái ghế và hai cái chén đặt xuống bàn ngồi.

Thạch Sanh bắt ngờ " huynh trưởng có ý gì đây??"

" ta làm lại cho có phong cách được không??" Lý Thông trừng mắt

" haha song hy lâm môn, sao lại không được ta cũng đang muốn uống trà của đệ tử huynh đây, ta là sư thúc ah vừa hay vừa hay" Thạch Sanh gạt gù.

" ai có hoá linh căn nấu ta ấm trà " Thạch Sanh hỏi chúng nhân.

Hòa nguru cung kính lại gần" có tiểu nhân"

Một lúc sau nước đã sôi trà đã pha. " Ngô Ngạn" " Khải Đức" " lại đây đi" hai người hô hai đệ tử của mình lại. Lý Thông xoa bụng" theo thông lệ từ trước đến nay đệ tử phải dâng trà bái sư, các con làm việc đi. "

Cả hai đồng thanh đáp " vâng"

Ngô Ngạn tính ra là sư huynh vì nhập môn trước, hấn rót ra một chén trà rồi quỳ xuống dâng lên " tiểu nhân Ngô Ngạn, xin được bái nhập làm đệ tử của sư phụ"

Lý Thông nhận lấy trà " tốt trà này ta nhận, đệ tử này ta thu. Đứng dậy đi "

Ngô Ngạn dập đầu mấy cái thùm thụp " đa tạ sư phụ đã thành toàn" nói rồi đứng dậy cũng không quên rót trà mời sư thúc Thạch Sanh, Thạch Sanh nhận trà gạt đầu nói vài câu động viên rồi đưa cho hấn mấy chai rượu làm quà khiến hấn vui mừng ra mặt.

Khải Đức nhìn các động tác của Ngô Ngạn thì cũng đã nắm bắt được quá trình dâng trà bái sư, buổi lễ thành công hai huynh đệ nhận cho mình mỗi người một đệ tử đắc ý, mọi người ai cũng vui vẻ vì Việt tông ngày càng cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Dạy bồ cùi thật sao??

Đám người giống nhìn khung cảnh dâng trà bái sư trong sân mỉm cười, hai gã này thật biết bày trò. Họ cũng vui vì họ những người đến từ phương xa lại có thể có được tinh thần ở nơi đây, có thể thời gian ở lại đây còn rất dài vậy Sẽ bớt quạnh hiu đi phần nào.

Thạch Sanh nhận trà từ tay Khải Đức gật đầu uống cạn" tốt trà này ta nhận, Ngươi người đệ tử này ta thu."

Hắn lấy từ trong giới chỉ ra một chiếc rìu lớn đưa cho đệ tử " đây là món quà ta tặng ngươi, ta thấy ngươi rất hợp sử dụng nó"

Nói đến sức công phá thì rìu loại rất đáng sợ tuy nhiên nó ít được dùng phổ biến trong phạm nhân cũng đặc biệt trong tu chân giới. Rìu được xếp vào loại vũ khí hạng nặng, chỉ thích hợp cho những ai có sức khỏe tốt và sức mạnh hơn người như Khải Đức

" tạ ơn sư phụ" Khải Đức cầm cây rìu trong tay cảm nhận sức nặng vừa vặn, lưỡi rìu bản to sắc bén, cán gỗ dài không biết gỗ gì nhưng cảm thấy chắc nặng bất ngờ. Cầm cảm vững lung tung như đứa trẻ được món quà yêu thích.

Lý Thông cười " tiểu đệ, ngươi tặng gì không tặng lại tặng rìu bồ cùi sao??"

" huynh trưởng không biết rồi, đây cũng đâu phải rìu thường ah" Thạch Sanh cười bí hiểm nói

Giống và hai người hắc tuyến tiểu thanh ngồi bên cạnh cũng hiếu kỳ nhìn về bí hiểm của hắn, vì lúc này đã bái sư xong Thạch Sanh lấy ghế bảo họ cùng ngồi xuống.

Giống có điều ngẫm nghĩ

" ta thấy chiếc rìu này rất giống với cây rìu của ngươi"

Thạch Sanh chấp tay " công tử thật có tuệ nhãn, cây rìu này với cây của tiểu nhân vốn là năm xưa khi Thiên Lôi thần hạ giới dạy bảo tiểu nhân võ nghệ, tiên pháp đã tặng lại cho tiểu nhân"

" Thì ra là đồ của lôi bàn từ lúc theo lệnh bệ hạ xuống giúp đỡ ngươi, Tên đó đúng là tên ưu thích loại vũ khí này." Giống có chút nhớ về chuyện năm đó, lần Thiên Lôi hạ giới hắn cũng biết.

" năm đó cũng vất vả cho một thái tử như ngươi" giống cảm thán.

" công tử, quá lời rồi có gì vất vả đâu. Tiểu nhân cũng chỉ là phụng mệnh bề trên. Tiểu nhân hiện tại là Thạch Sanh, tiểu nhân đã không còn là thái tử nữa." Thạch Sanh bình thản, chuyện qua đã lâu hắn cũng có gì tiếc nuối cái thân phận ấy nữa.

Những người khác nghe hai người nói chuyện thì rất tò mò về thân phận của vị Thạch Đường chủ này.

" công tử hai cây rìu này lưỡi được làm bằng thiên ngoại văn thiết hiếm có, chuôi gỗ được làm bằng cành của Mộc lão yêu ah" Thạch Sanh giải thích.

Giống và hai người khác ngạc nhiên, đây đều không phải phạm vật, là cành của mộc tinh lão yêu thụ đã tu luyện không biết bao nhiêu năm tháng nha.

" thể nhân đều nói ta dùng rìu bồ cùi để giết hai con hàng này, nhưng ah hai con này đâu phải đơn giản đều là lũ nặng cân ah rìu bồ cùi bồ sao nổi đầu chúng "

" hừ" "xi" " coi như ngươi biết hàng năm đó thua ngươi coi như không oan" Hắc Tuyên, Tiểu Thanh nhìn hắn nói.

Thạch Sanh cười cười tự tin " coi như không oan?? Ta chỉ nói là rìu bồ cùi không bỏ được các ngươi, nhưng ta tay không vẫn hạ tốt ah "

Hai người nhìn lại hắn toé lửa, Thạch Sanh ý nhị nhìn" sao nào không tin muốn thử sao?"

" Dừng đi! Lộn xộn lắm thế. Thạch Sanh ngươi nhìn ah, tên đồ đệ của ngươi xem ra dùng rìu cũng không được khá cho lắm nên đi dạy hắn bồ cùi đi "

Giống nói tay chỉ Khải Đức đang vung vẩy rìu

Thanh xà che miệng cười " Thạch huynh vốn là đại sư lâm tặc ah, đệ tử mà không biết bồ cùi thì sao dám gặp người đây??"

Bốn người cười nghiêng ngả, Thạch xanh hơi xấu hổ quát " Khỏi Đức ngươi đang làm gì vậy?"

Khải Đức đang vui vẻ giật mình chạy lại " sư phụ ta đang thử rìu ah"

Thạch sanh đứng dậy đá đít hấn mấy cái" thử mà thử như vậy à? Ngươi không biết dùng rìu sao?"

Khải Đức gãi đầu " sư phụ, đệ tử thật là lần đầu dùng. Trước toàn dùng cây que nha."

" ta kháo, đưa đây nhìn cho ra ta dạy ngươi cách dùng như nào" Thạch Sanh giật cây rìu trong tay hấn.

Khải Đức ngoan ngoãn đứng chăm chú xem, mọi người trong sân thì hứng thú dõi theo.

Thạch Sanh cầm rìu lớn đứng giữa sân quát:

" kéo" hấn đưa nhanh cây rìu về phía trước rồi kéo nhanh trở về. " xoay" hấn cầm rìu ngang hông rồi xoay rìu quanh người, khi thì đứng yên, khi thì vừa đi chuyển vừa xoay kinh phong xung quanh kêu vù vù. " chặt" tay cầm rìu lúc chặt thấp, chặt cao, ngang rồi chéo trên mặt đất xuất hiện những vết rìu sâu hoắm. " bỏ" hấn đứng bỏ, bật cao để bỏ mặt sân xuất hiện Vết sâu kéo dài. "

Khải Đức mắt nhìn theo loé sáng háo hức. Gióng và ba người thì nhìn nhau cái này tuy nhìn uy mãnh, sức công phá lớn ah phá hết cả sân rồi nhưng dạy bỏ củi thật sao??

Thạch Sanh dừng lại ném rìu lại cho Khải Đức " nhìn rõ chưa? Tạm thời ngươi cứ tập như vậy đi."

" đã rõ thưa sư phụ" Khải Đức đón lấy rìu rồi múa theo những gì mình vừa thấy trong sân

Thạch Sanh nhìn hấn rồi gật đầu quay lại ngồi về bàn nhìn thấy bốn người công tử đang nhìn mình " mặt ta có bụi sao??"

Bốn người lắc đầu. Thạch Sanh gãi gãi đầu " vậy sao lại nhìn như vậy?"

Lý Thông mở miệng tò mò" đệ dạy hấn bỏ củi thật sao?"

" đúng vậy, tập cho quen tay." Thạch Sanh thành thật trả lời.

" phì" "phì" "phì" khặc khặc" " ha ha" " rầm...rầm.." Bốn người nhìn hấn cười xặc xặc, Lý Thông khoa trương đập bàn cười lớn. Thạch Sanh mặt đỏ như gấc gãi gãi đầu.

Gióng cười cười " thôi chúng ta vào trong. để cho Đệ tử của hấn xong bỏ củi"

Bốn người nghe lời vừa đi theo vừa vỗ vai Thạch Sanh cười đùa vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Vô đề

Đại sảnh đường. Gióng ngồi vào chủ vị mấy người Lý Thông cũng ngồi trở về vị trí của mình. Ngô Ngạn đứng sau lưng sư phụ, ngũ yêu lúc này đã đứng gia nhập yêu đường làm phó đường chủ thì đứng sau lưng Tiểu Thanh.

Gióng nhìn mọi người một lượt " bây giờ chúng ta sẽ bàn bạc một chút về phương hướng tiếp theo của Việt tông."

Chúng nhân chăm chú lắng nghe " vâng, công tử "

" đầu tiên, là chúng ta cần lập ra các khu vực thí luyện cho các đệ tử của bản môn. Thạch Sanh, sau hôm nay ngươi cùng người của yêu đường đi tìm kiếm các khu vực xung quanh đây lập các khu thí luyện cho các bậc đệ tử tạm thời là luyện khí với trúc đan đi, các yêu thú trong đây không được quá mạnh so với tu vi của đệ tử. Ừm hơn một đại cảnh giới trở xuống, sử dụng pháp trận quây lại " giọng ngậm ngùi nói

" Tiểu Thanh và những người yêu đường chọn ra các yêu thú thích hợp sơn tu vi từ trúc cơ trở lên tu chất tốt một chút đưa lên núi đi, còn ngũ yêu thời gian này ngươi dùng hiện bản thể ở trước mặt người khác cho ta"

" Lý Thông, ngươi lập chế độ nhiệm vụ, thưởng hợp lý một chút không được quá dễ dàng, cũng đừng quá vô lý. Mở các lời đãi để các đệ tử cò cọt, thiên tài bằng để chúng có động lực cạnh tranh. Về phần Thiên Việt thì mở thêm hệ thống đấu giá hội, ừm mở thêm vài tửu lâu cho đệ tử ngươi bán rượu đi."

" Hắc Tuyên, ngươi mở một tụ sát lâu nhận các nhiệm vụ ám sát vừa để thao luyện đệ tử vừa kiểm soát thông tin. Mở rộng hệ thống gián điệp ở các nơi

trong thành ta muốn nắm người nắm được mọi Thông tin sảy ra tại thành lam thiên này. Đặc biệt là các tông môn"

" các người cho người giám soát chặt chẽ các tông môn cho ta. Ta không tin Việt tông phát triển bọn chúng sẽ dễ yên, ta không muốn gây thù chuốc oán kiếm kẻ thù nhưng nếu chúng không chịu ngoan ngoãn thì nhổ hết gốc rễ chúng lên cho ta"

Đám người nghe Gióng phân phó nhiệm vụ thì đứng dậy chấp tay cung kính

" vâng thưa công tử "

Gióng đứng dậy " giờ tất cả giải tán đi, có gì thì cho người đến báo cho ta. Làm việc thì làm việc nhưng nhớ đừng lơ là tu luyện"

Mọi người trong sảnh chấp tay cung kính rồi quay người rời đi làm nhiệm vụ mình được giao. Gióng nhìn họ rời đi thì tiến cũng tiến xuống chủ sơn,

Gióng phi hành xuống xem xét xung quanh, chủ sơn là một ngọn núi cao cây cối rậm rạp vốn núi này để xây dựng nhà ở cho các đệ tử hạch tâm nhưng vì hiện tại chưa có nên vẫn để nguyên. đường đi xuống là những bậc thang đá kéo dài từ chân lên đến đỉnh núi.

Gióng phải ngự không một lúc mới có thể xuống đến chân núi. Hai gã hộ vệ đứng gác dưới núi thấy Gióng thì chấp tay cung kính" công tử"

Gióng gật đầu " các người cứ làm việc đi, ta đi dạo một lát"

" vâng" hai gã đáp rồi đứng gác thật nghiêm chỉnh, hai gã đều có tu vi Trúc Cơ được tuyển từ quân số của Lục Lâm bang. Quân số của Lục Lâm bang và ngũ lang trại đều được sàng lọc rồi cử vào những vị trí thích hợp.

Gióng đi chấp tay sau lưng đi khắp các nơi trong tông môn từ sảnh nhiệm vụ nơi các đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ. tầng thư lâu nơi đệ tử vào tìm kiếm bí tịch, công pháp tu luyện. sảnh đồi thường nơi khi đệ tử hoàn thành nhiệm vụ đến để lấy vật phẩm được thưởng hay lấy các vật phẩm được phân phát hàng tháng. Dược phòng nơi khám và chữa thương. Tủ lâu khu ăn uống của đệ tử và các chấp sự. Dược viên nơi trồng các loại thuốc của dược phòng. Tháp tu luyện nơi đệ tử vào tu luyện. Luyện khí thất nơi luyện khí. Ở trung tâm tông môn là một quảng trường rộng ở giữa quảng trường có những bia đá lớn đặt trên lưng rùa chúng xếp lại với nhau thành một vòng tròn, những rìa những bia đá này được trạm trổ hoa văn thường thấy trên trống đồng. Trên bia ghi tác dụng của chúng như nhiệm vụ bảng, đấu trường bảng, vạn hoa bảng, thiên tháp bảng, công hiến bảng, thiên tài bảng... Trên bảng chưa ghi gì cả hiện nhiên mới được dựng lên không lâu.

Gióng đi lòng vòng cũng mất gần cả buổi chiều, mọi thứ khiến gióng khá hài lòng nhưng vẫn phải cải thiện nhiều. Những nơi Gióng đi qua đệ tử thấy đều cúi đầu chào cung kính, họ không biết thân phận Gióng ra sao nhưng chỉ biết các vị đường chủ cũng phải cung kính đối với tiểu công tử này, những nữ đệ tử đôi theo yêu thích nhưng ngại thân phận không dám lại gần, Gióng thấy chúng nhân cung kính thì gật đầu thì thoáng vẫy vẫy tay với chúng nữ làm họ đỏ mặt thẹn thùng.

Tiểu Thanh cùng kim thiềm phi hành từ trên chủ sơn xuống tìm gióng.

Chúng đệ tử thấy hai nàng thì cung kính" đệ tử Bái kiến Thanh đường chủ, Bái kiến kim phó đường chủ"

Hai nàng gật đầu vói vói chúng đệ tử rồi yếu điệu nhún chân hạ thấp người như thị nữ mở miệng:

" công tử về dùng cơm thôi! Mọi người đang chờ rồi!"

Gióng cười cười " Các nàng phải bế ta trở về ah"

Tiểu Thanh cười hoa nở giữa mùa xuân nhẹ nhàng bế công tử vào lòng.

Kim Thiềm có chút ngượng ngùng thẹn thùng " công tử, Thanh đường chủ tiểu nữ có thể bế công tử được không?"

Tiểu Thanh mắt nhìn gióng ý hỏi, Gióng gật đầu " cũng được, ta còn chưa được tiểu Kim bế lần nào đây"

Tiểu Kim e lệ bế Gióng trong lòng, nâng niu thận trọng. Gióng cười nhỏ nhỏ vào tai nàng

" không cần phải căng thẳng vậy đâu, ta không sợ ngã ah, ta không có ăn thịt nàng đâu"

Kim Thiềm má nên hồng gật đầu rồi bế gióng cùng Tiểu Thanh ngự không về núi, để lại đám đệ tử trẻ tuổi nhìn theo tấm tắc càng kỳ lạ về thân phận vị công tử nhỏ tuổi này.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Trở về nhà

Trúc giả trang vẫn mang một mảnh bình dị, nhẹ nhàng. Nơi đây dường như còn yên lặng hơn khi mà những hài tử đã được thu vào Việt tông tu luyện từ lúc bảy tuổi khi mà đã xác định được linh căn trong cơ thể.

Thanh Hà ngồi diệt lửa bên hiên nhà ánh mắt đôi khi lơ đãng nhìn xa xăm, nhi tử nàng đi đã được một tuần lễ. Đây là lần đầu tiên nàng xa con lâu như vậy. Ngôi nhà dường như lạnh lẽo hơn khi thiếu đi tiếng cười đùa của con trẻ, nàng có đôi chút không quen thuộc.

Nàng dừng đưa thoi, đứng dậy mắt nhìn qua rừng trúc, trên khuôn mặt xinh tươi hiện lên nụ cười như mùa xuân mới chớm, làn gió như kẻ thích đùa làm tà áo bay bay.

Thiếu nữ bé trên tay một tiểu hài đồng từ trên cao hạ xuống sân nhà, tiểu hài đồng vui vẻ nhảy xuống đất giang hai tay chạy về phía nàng líu lo:

"Mẫu thân, mình mình về rồi!"

Thanh Hà đưa tay đón nhi tử vào lòng, nàng ôm thân thể nhỏ bé ấy thật chặt, khẽ hít hà mùi hương trên mái tóc, nàng thom nhẹ lên vầng trán, nàng nói giọng hiền dịu:

"uh! Mình mình đi chơi có vui không?"

Giống cảm nhận sự thân thuộc trong lòng mẫu thân, thật ấm áp "mình mình vui, nhưng rất nhớ người"

"mẫu thân, cũng rất nhớ mình mình" nàng thủ thỉ

Nhìn thấy trong sân thiếu nữ lạ mặt đang đứng nhìn hai mẫu tử mình. Thanh Hà cảm nhận được hơi thở yêu khí cường đại của yêu thú nguyên anh trung kỳ hơi ngạc nhiên Việt tông lại có thêm nhân vật lợi hại mới sao?

Nàng khẽ nhủ từ xuống đất đưa tay xoa xoa mái tóc non mềm mượt "mình mình vị tiểu thư này là ai vậy??"

Giống nghe mẫu thân hỏi thì bị bỏ "mẫu thân nàng là kim thiềm, người mà bọn mình mình gặp ở thành lam thiên, hiện làm phía đường chủ Việt tông"

"vậy à! Xem ra lần này có không ít chuyện đây, tối mình mình kể lại cho ta nghe nhé!"nàng cười nói

Giống gật gật đầu. Kim thiềm nghe thấy công tử và mẫu thân nhắc đến mình thì tiến lên chùng chân lễ phép"Kim Thiềm bái kiến phu nhân"

Thanh Hà gật đầu"kim phó đường chủ khách khí rồi. Ta phải cảm tạ người đã đưa nhi tử ta quay trở về an toàn mới đúng."

Kim Thiềm lắc lắc đầu không dám "đó là việc Kim Thiềm nên làm. Đầu dám để phu nhân cảm tạ."

Thanh Hà dùng thần thức đảo qua người của Kim Thiềm. Kim Thiềm không ngăn trở vì phu nhân là mẫu thân của công tử, hơn nữa nàng không ngăn trở được vì qua lời của mọi người nàng đã biết sự cường đại của phu nhân.

Thanh Hà nhìn Kim Thiềm rồi lẩm bẩm ngạc nhiên"Kim Thiềm Thử. Yêu thú hiếm có ah, lại là nguyên anh trung kỳ Việt tông nhất được bảo rồi."

Kim Thiềm ngạc nhiên vì rất ít người biết được danh tự của nàng "phu nhân thật học rộng hiểu sâu, Kim Thiềm đúng là có tên như vậy"

"ta cũng chỉ là đọc qua một vài bản cổ thư nhắc về người thôi chứ đây là lần đầu tiên gặp được ah. Không ngờ ở lam thiên thành nhỏ bé này lại xuất hiện." Nàng lắc đầu

Thánh Giống cũng kinh ngạc, Kim Thiềm Thử này Giống cũng biết nhưng nhất thời không nhớ đến thì ra lại đúng là Kim Thiềm thử còn được gọi là Chiêu Tài Thiềm có khả năng hút tiền ah đúng là nhất được bảo, phen này tiền vào như nước biển đông rồi càng nghĩ mắt giống càng loé sáng

Thanh Hà hơi cảm khái về vận khí của Việt tông, hẳn là sau này Việt Tông còn phát triển rất mạnh.

"cũng sắp đến giờ cơm tối rồi, Kim Thiềm ở lại ăn cơm với nhà ta rồi nghỉ ngơi ở phòng Xuân Mai đi ngày mai hãy trở về." Thanh Hà ngắt nghỉ nói

"việc này thì..." Kim Thiềm do dự suy nghĩ.

Nghe mẫu thân nói vậy, Giống nhìn Kim Thiềm dù sao có thêm người nhà cũng cảm giác ấm cúng, tươi mới hơn. Giống bảo"người ở lại đi"

Được công tử đồng ý, Kim Thiềm liền gật đầu đáp ứng.

Thanh Hà bẹo bẹo má Giống "mình mình muốn ăn gì để mẫu thân đi nấu nào??"

Giống chạy quanh mẫu thân tung hô "chỉ cần là mẫu thân nấu món gì cũng ngon, mình mình đều thích hết"

"cộc cộc tiểu tử lẻo mép, chỉ biết nịnh nọt là giỏi" Thanh Hà vui vẻ cốc đầu giống mấy cái trách yêu.

"được ta đi nấu cơm đây" nói rồi Thanh Hà quay lưng đi vào bếp.

" công tử, tiểu kim đi giúp phu nhân."

" uk, nàng đi đi. "

Kim Thiềm đi vào bếp phụ Thanh Hà. Gióng ra sạp nằm ngồi đợi ngẫm nghĩ về việc thuyết phục mẫu thân chấp nhận việc làm đường chủ nữ đường. Không biết người có đồng ý không vì người trước đây phong bế tu vi hẳn là có nguyên do gì đó.

Gióng Nằm suy nghĩ một hồi thì ngủ thiếp đi lúc nào không biết, có lẽ vì ở nhà rất thoải mái nên Gióng được tâm thần được thả lỏng.

Nấu nướng xong xuôi, cơm nước đã được dọn đầy đủ lên nhà. Nhìn nhi tử ngủ ngon trên sạp, nàng nói " Kim Thiềm, gọi công tử vào nhà dùng cơm đi."

" vâng, thưa phu nhân" Kim Thiềm đáp lời rồi tiến về phía sạp lay lay tay Gióng " công tử dậy dùng cơm đi kéo nguội."

Gióng mở mắt gật đầu đứng dậy tiến vào nhà, kim thiềm leo theo sau. Cơm nước đều là những món đơn giản ba người quây quần quanh chiếc mâm nhỏ ăn uống. Gióng kể lại cho mẫu thân những chuyện xảy ra trong kỳ tuyển Trạch đệ tử ở thành lam nhien rồi chuyện huynh đệ thạch sanh nhận đồ đệ như thế nào, dạy đệ tử bỏ củi ra sao, nhị nữ nghe chuyện Gióng kể kết hợp với lời bình luận khôi hài của Gióng thì liên tục cười vui vẻ. Không khí trong ngôi nhà tranh nhỏ trở nên tươi sáng hơn rất nhiều, bởi tình thân.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Chưa bao giờ mẹ kể (1)

Màn đêm trúc gia trang chìm vào trong tĩnh lặng, gió rì rào đùa trên những lúc đung đưa tạo ra những âm thanh đồng quê yên ả, đó những ánh đèn le lói từ những ngôi nhỏ lập loè.

Gióng nằm gối đầu trên đùi mẫu thân hưởng thụ khoảng không gian yên bình. Gióng nhớ về hạ giới ngày xưa nó cũng yên bình như vậy, năm đó Gióng ba tuổi còn không biết nói, nằm ngửa không ngồi dậy được cũng thường hay gối đầu trên đùi mẹ già, mẹ thường dùng quạt nan khe khẽ quạt cho Gióng những đêm hè rồi kể những câu truyện về những vị anh hùng đất Việt về cha long và những chiến công thừa khai thiên.

Thanh Hà thấy nhi tử trầm tư thì đưa tay xoa xoa những sợi tóc lưa thưa của Gióng " mình mình đang nghĩ gì thế? "

Gióng nghe thấy mẫu thân hỏi thì ngẩng đầu nhìn người " mẫu thân chắc mai mình mình lên Việt tông tu luyện, kim liên, bình nhi với xuân mai cũng ở đó tu luyện rồi"

Thanh Hà cảm động " mình mình lo mẫu thân ở nhà một mình buồn sao?? Vậy thì năng về thăm mẫu thân là được"

" mẫu thân, hay người lên Việt tông với mình mình đi. Mọi người cũng đang muốn mời người lên làm đường chủ nữ đường " Gióng líu lo hỏi.

" vậy à"

Gióng gật đầu chờ đợi đáp án. Thanh Hà đôi chút trầm tư suy nghĩ không trả lời mà lảng tránh " bây giờ mình mình thích gì nào?"

Biết mẫu thân không muốn đề cập chuyện đấy thì gióng cũng không có gượng ép " mẫu thân kể chuyện cho mình mình nghe đi "

Thanh Hà gật đầu dịu dàng" mình mình muốn nghe chuyện gì nào cổ tích chuyện cười?? "

" mẫu thân kể chuyện về người và phụ thân đi. Chưa bao giờ người kể cả." Gióng nũng nịu ngoe nguẩy cái đầu.

Thanh Hà cười " thôi được "

Nàng trầm tư hồi tưởng trên khoé môi xuất hiện nụ cười nhẹ nhẹ. Gióng chờ đợi, Kim Thiềm đứng yên lặng sau lưng hai mẫu tử cũng mong chờ.

Thanh Hà cất lời nhẹ dịu, thanh âm như tiếng nhạc du dương khiến lòng người thổn thức.

*

**

Hoàng Liên thành, một thành chỉ nhỏ nằm sát bờ biển tây thuộc tây vực. Một tiểu nữ hải cầm chiếc vỏ sò lông lánh lấy từ dải cát lên tay hua hua gọi " nguyên trí ca ca, Thanh Hà nhặt được một chiếc vỏ xò nè "

Thiếu niên mười hai tuổi có làn da nâu sạm vì gió biển nghe tiếng gọi thì chạy lại giờ tay cốc vào đầu nữ hải nghiêm khắc "ta đã bảo bao nhiêu lần rồi mọii

không được lại gần mặt biển như thế"

Tiểu nữ hài xì mặt ôm lấy đầu, Nguyên Trí lúng túng" đừng khóc ta xin lỗi muội"

Nguyên Trí đi loanh quanh Thanh Hà ân ủi làm lành, Thanh Hà lại quay mặt đi không thèm nhìn hắn. Tiếng sóng lớn ngoài xa khiến hai người nhìn ra biển, những con sóng như những ngọn núi lớn đang kéo về từ ngoài xa, trong con sóng ẩn hiện những loài thủy quái khổng lồ. Đứng trên ngọn sóng một lão giả thân nửa người, nửa cá cầm đỉnh ba chỉ thẳng về hoàng liên.

Hai người sững sờ, Nguyên Trí kéo tay Thanh Hà chạy nhanh trở về, những cô bé bị ngã xuống bờ cát, sóng thần càng đến gần, hắn liền công năng trên lưng vừa chạy vừa hô lớn "Thủy quái đến... Thủy quái..."

Thanh Hà nằm trên lưng Nguyên Trí cảm thấy một cảm giác an toàn, tin tưởng kỳ lạ, bờ vai ấy thật ấm áp không hiểu sao khiến trái tim non của nữ hài chín tuổi ấy chột sao xuyên.

Nguyên trí là một đứa trẻ mồ côi làm gia đình trong phủ thành chủ, còn nàng là thiên kim tiêu thư chủ nhân của hắn. Nhưng hắn luôn bao bọc chở che cho nàng dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, nó khiến nàng cảm thấy một sự chân thành không phải nịnh hót như mấy vị công tử, thiếu gia luôn vây quanh nàng.

Tiếng hô của Nguyên trí như một tiếng chuông cảnh tỉnh những người trong thành sẵn sàng chiến đấu, pháp trận bảo vệ được mở ra, những thanh niên trai tráng các vị cường giả dưới sự chỉ huy của Tăng Hồng đứng trên thành sẵn sàng chiến đấu. Nhưng đoàn thủy quái này quá mạnh, thế trận một chiều diễn ra, nhân loại bị cắn nuốt ăn thịt, Tăng Hồng bị găm trên chiếc đỉnh ba của gã cầm đầu thủy quái.

Hắn được mệnh danh và vua biển tây Phan Thiết có mái tóc bạch kim bông bênh, thân hình to lớn người để trần bên dưới là tám xúc tu dài to, mỗi xúc tu của hắn cuốn lấy những vị cường giả Hoàng Liên Thành, Hắn quá mạnh.

Pháp trận đã bị phá, cường giả đã bại. Lũ binh, tằm tướng qua ồ ạt vào thành đồ diệt. Một màn gió tanh mưa máu, thành Hoàng Liên chìm vào trong đỏ nát.

Thanh Hà ngồi trên lưng Nguyên Trí ngoái nhìn phụ thân chết trong tay Phan Thiết mà lòng quặn thắt, nước mắt lưng tròng. Mẫu thân nàng mất sớm vì khó sinh nàng, nên từ khi nàng còn nhỏ người luôn lo lắng nàng thiếu thốn tình cảm nên mặc dù là thành chủ bận rộn nhưng người luôn dành thời gian chơi đùa cùng nàng, người yêu thương chiều chuộng, người dạy nàng tu luyện uốn nắn từng chiêu thức, người trò chuyện và chăm lo mỗi khi ốm đau, khẽ hát ru bằng cái giọng khàn ồm ồm cho nàng say giấc ngủ. Mỗi hình ảnh phụ thân hiện về trong tâm trí nàng, nàng đau lắm nàng muốn khóc thật to nhưng cố cắn răng mặc kệ lệ hoà với dòng máu nơi khoe môi vì cha luôn dặn dù là nữ nhi những phải nhớ luôn mạnh mẽ. Nàng úp mặt vào lưng Nguyên Trí nơi duy nhất nàng có thể cảm thấy sự ấm áp thân thuộc.

Nguyên Trí cảm nhận được nỗi đau qua sự run rẩy và từng giọt lệ ướt lạnh trên lưng mình, hắn không biết nói gì chỉ biết gồng mình chạy thực mạng để rời khỏi thành nhanh nhất, hắn tự nhủ muội ấy phải được an toàn vì đó là thiên chức của một gia nhân như hắn vì nàng là người duy nhất không coi hắn là một kẻ nô bộc nghèo hèn.

Nhưng dù hắn mới chỉ mười hai tuổi đã có sức lực vóc dáng như một thanh niên trưởng, thì cũng làm sao có thể thoát được sự truy đuổi của lũ thủy quái này, hắn bị đám thủy quái quây vào giữa, những tên thủy quái lớp da xanh với khuôn mặt dữ tợn.

Nguyên trí dừng lại nhìn đám thủy quái, rồi triệu hồi một thanh đao đỏ rực màu máu, hắn lùi dần lùi dần về phía tường nhà ven đường, lũ thủy quái không một ai ngăn cản. Hắn đặt nàng ngồi dựa vào hiên nhà khẽ lau đi giọt lệ trên khoé mi cong cười:

" muội muội ngoan, đừng sợ có Nguyên trí ca ca ở đây rồi sẽ không sao đâu"

Nguyên Trí quay đi tay cầm chắc huyết đao trong tay nhìn lũ thủy quái hét lớn

" kẻ nào dám vào đây, ta giết" gần mặt hắn trợn trừng, từng tia máu chạy đỏ rực.

Thanh Hà nhìn bóng lưng rộng lớn trước mặt khẽ lau dòng lệ, nàng gỡ chiếc trâm bạc di vật của mẫu thân xuống, bàn tay nhỏ nắm chặt ánh mắt kiên định nếu như Nguyên Trí có bị làm sao nàng sẽ đi cùng làm bạn, nàng sẽ đi gặp cha cả ba người sẽ lại ở bên nhau.

Nguyên Trí đứng sừng sững giong huyết đao chỉ thẳng vào đám đông chờ đợi, từng con thủy quái nhìn nhau rồi xông vào, huyết đao được bao quanh một ngọn tia xung, hiệu đột. Từng tên thủy quái gục xuống, nhưng hết tên này lại đến tên khác lao vào, trên người Nguyên Trí từng vết thương xuất hiện, máu chảy ướt hết một thân áo xám, hắn khụy gối rồi lại đứng lên, kiên trì trụ lại.

Giật phăng dây búi tóc hắn buộc tay mình chặt lại với chuỗi đao để khỏi bị đánh rơi. Hắn cười lớn " hahaha đám nghiệt súc các ngươi chỉ có vậy thôi sao??"

Sự khiêu khích của hắn khiến đám đông tức giận cả đám lao vào như kiến lửa. Nguyên Trí gồng sức chống đỡ nhưng dù sao hắn cũng chỉ là luyện khí tầng tám mà thôi linh lực dần cạn kiệt, chân hắn lùi dần, trong lúc hỗn loạn hắn bị một gã cào vào người một trảo trên ngực hắn xuất hiện ba vết thương sâu hoắm lộ cả xương trắng hếu.

Hắn bị đa văng đập người vào tường cạnh nơi Thanh Hà đang ngồi, máu tươi trong miệng học ra ngậm máu đặc sệt, hắn đưa tay lau miệng gắng gượng đẩy thân mình đứng dậy rồi lại bị đánh bay trở lại.

Thanh Hà nhìn hấn bị thương nặng như vậy mà không bỏ cuộc thì lòng quặn thắt, dòng lệ bất chợt ùa ra.

Đám thủy quái tiến về phía nàng xì xỏ nói với nhau có kẻ định tiến về phía nàng. Nguyên Trí lao tới chém đầu hấn gãy lìa, rồi một là gục xuống cạnh nàng.

Thấy đồng bọn bị giết đám thủy quái điên cuồng tính giết luôn cả hai người.

Chúng ò ạt cầm vũ khí lao đến, Nguyên Trí dùng thân thể của gồng mình hai tay chống vào tường dùng lưng mình làm lá chắn cho nàng mặc kệ từng vết thương máu chảy bởi đao kiếm hấn nhìn thật sâu vào mắt nàng cười ngờ ngạc lấp lấp "muội không sao chứ?? Yên tâm ta sẽ... "

Một chiếc gậy lớn đập vào đầu hấn hấn khiến máu đỏ thành dòng "bảo...vệ.. Muội"

Thanh Hà bị máu của hấn chảy xuống mặt áp áp, nàng lặng người nhìn khuôn đang cười từ từ gục xuống lòng nàng. Nàng đưa tay xoa xoa cái đầu nam nhân dính đầy máu nhầy nhụa

"không... Không... Khô ô ô ô ông" Nàng hét lớn, từng luồng khí lạnh từ trong thân thể nàng tỏa ra xung quanh, từng lớp băng mỏng xuất hiện trên tường, trên mặt đất rồi lan tỏa đến thân thể đám thủy quái chúng sợ hãi lùi dần về sau. Không khí xung quanh đang mùa hè mà trở nên lạnh lẽo run người. Đau đớn, mất mát, thần thờ nàng tay cầm trâm bạc của nàng từ từ đưa lên cổ ngọc.

Nhưng chợt một bóng người xuất hiện ngăn cản tay nàng, rồi nàng bắt tri bất giác ngúc đầu vào đầu Nguyên Trí bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy nàng thấy mình đang nằm trên giường trong một căn phòng nhỏ, một thiếu nữ đang ngồi ngực cạnh giường nàng. Thấy nàng cử động thiếu nữ liền hét toáng "tông chủ, cô bé tỉnh rồi "

Nàng bật dậy khỏi giường chạy đi, thiếu nữ đuổi theo kéo nàng lại "muội, sư muội nàng đi đâu vậy?"

Nàng hất văng tay thiếu nữ ra "tỷ buông ta ra ta phải tìm Nguyên trí ca ca."

Nàng toan chạy đi thì một người ngự không hạ xuống chặn đường "vân thanh chuyện gì vậy?"

Thiếu nữ tên Vân Thanh cúi đầu nói "Tông chủ sư muội định đi tìm người nào đó hấn là người bảo vệ nàng lúc trước"

Vị tông chủ này nhìn nàng rồi hỏi "vậy hấn đâu?"

Vân Thanh ngần ngừ" Tông chủ lúc bọn đệ tử đến thiếu niên ấy dường như đã đoạn khí "

"không thể nào" chân nàng loạng choạng rồi toan chạy đi.

Nữ nhân tông chủ ngăn lại nói" được rồi chúng ta mạnh người đi"

Nói rồi liền nhắc nàng và Vân Thanh bay đến nơi chiến đấu lúc trước, lúc này tầng băng nhỏ đã tan rã bởi nắng hè, những Đống đổ nát lộn xộn, xác thủy quái tứ tung nhưng không thấy Nguyên Trí đâu nàng tìm kiếm trong hy vọng đưa tay lật từng phiến đá nhưng cũng chẳng thấy.

Vân thanh thương cảm " có khí được gom lại với những xác chết khác rồi cũng nên. "

Ba người bay đến nơi người ta gom xác chết nhân loại để tìm kiếm nhưng đến nơi đã thấy một ngọn đồi mọc lên sừng sững.

Vân Thanh chạy đi hỏi rồi chạy lại nói " người ta đã chôn tất cả rồi, họ bảo rằng để lâu sợ dễ gây dịch bệnh"

" không, Nguyên Trí ca ca, phụ thân" Nàng chạy lại chân ngọn đồi, tay Ngọc ra sức cào đất làm toé máu.

Nữ tông chủ lắc đầu nắm vai nàng lắc lư " đừng quá bi thương như vậy, người phải sống để báo thù cho họ "

Nàng thất thần " ta có thể sao?? Bọn chúng rất mạnh"

" Người có thể, ta sẽ dạy người" nữ tông chủ gạt đầu

Nàng quỳ xuống dập đầu ba cái " phụ thân, Nguyên Trí ca ca. ta đi rồi sẽ trở lại thăm mọi người"

Nàng đứng dậy nhìn ngọn đồi một lúc rồi đứng dậy. Rồi đi rồi đi cùng với mọi người nàng nắm chặt đôi bàn tay nhỏ ánh mắt kiên định nhìn về phía trước không hề ngoảnh đầu lại. Vì nàng biết nếu vậy nàng sẽ không nỡ lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chưa bao giờ mẹ kể (2)

Nguyên trí ngồi trong đồng đồ nát cách ngọn đồi chôn xác không xa, nhìn thấy cảnh tượng đau thương của Thanh Hà nhưng lúc này hắn đã hết sức rồi chỉ yên lặng nhìn. Nghe thấy những lời nữ phụ lạ mặt khi nói với Thanh Hà, hắn hiểu lúc này hắn cũng không nên xuất hiện để tránh ảnh hưởng đến quyết định của nàng.

Hắn nghĩ đây là cơ hội tốt đối với nàng vì nãy hắn nghe loáng thoáng đây dường như là Tông chủ của Băng tông, tông môn cường đại ở tây vực này, hắn cố lay động cơ thể nhưng không thể, hắn cười khò rồi một môi tiếp đi.

Một năm sau đó Nguyên Trí gia nhập vào một tông môn trung đẳng tu luyện.

Thanh Hà từ lúc rời khỏi thành Hoàng Liên tiến về Băng tông phía Bắc tây vực tu luyện, băng tông quanh năm băng tuyết bao phủ lạnh lẽo trắng xóa đệ tử ở đây đa phần là tu sĩ thủy hệ.

Vì quyết tâm báo thù cho phụ và Nguyên Trí nàng tu luyện một cách điên cuồng, vốn dĩ trước đây Trắc thí linh căn nàng là đơn hệ thủy linh căn những sau ngày đó linh căn biến dị thành hệ băng, theo sư phụ Đắc Ly Tông chủ nói thì sự biến đổi này là vì nàng là băng phách linh thể nên tốc độ tu luyện của nàng tiến triển một cách kinh người, năm mười hai tuổi đột phá trúc cơ kì, năm mười sáu tuổi là kết đan tu sĩ, năm hai mươi tuổi đột phá nguyên anh kỳ. Nàng được sắc phong là thánh nữ băng tông trẻ tuổi nhất.

Băng cơ, Ngọc cốt dung mạo thiên tiên làm điên đảo lòng người. Biết bao nhiêu nam tử tài Tuấn theo đuổi nhưng chẳng ai có thể dành được của nàng một nụ cười, từng người bỏ cuộc vì có một người có thân phận đặc thù Môn Khánh hẳn là nhi tử của một cường giả trên thân sơn.

Hắn bị nàng cự tuyệt nhiều lần nên lòng mang hắc ý. Một lần đại hội các tông môn tây vực, trong khu thí luyện nhân lúc Thanh Hà bị trọng thương sau khi chiến đấu với Hoạt Nham Thú, liền nhân dịp giờ trò chơi bại.

Thanh Hà bị hất văng mạnh vào một gốc đại thụ, môi hồng học máu tươi làm nhuộm màu y phục trắng. Nàng nhìn hắn với ánh mắt chán ghét

"ngươi mà lại đây ta cần lười tự tận" nàng điềm nhiên nói như không.

Hắn cười dâm dăng " dù ngươi có tự tận, thì thân xác vẫn còn đó. Nhân lúc còn hơi ấm cũng đủ để ta hưởng dụng"

Nói rồi hắn lao đến như một con thú động dục, nàng toan cần lười thì một tiếng nói từ không trung

" Khoan " "rầm " một vết chém xuống ngay mũi chân của Môn Khánh làm khiến hắn đổ mồ hôi rớt chân lại nhìn lên không trung quát" kẻ nào dám phá hư chuyện tốt của ta "

Từ trên không trung một hán tử cao lớn vận hắc y đáp xuống ngay trước Người Thanh Hà, tay hắn cầm một thanh Huyết đao đỏ rực " có ta ở đây các ngươi đừng hòng động đến nàng"

Thành Hà nhìn bóng lưng to lớn vừa quen thuộc vừa xa lạ này, khuôn mặt lạnh lùng như hồi tưởng ngày trước. Nhưng không thể nào nàng lắc đầu.

Môn Khánh lùi ra sau đứng gần lũ hạ nhân hất hàm " ngươi là ai? Đây là muốn chết sao??"

Hán tử đứng thẳng mặt lạnh lùng đầy sát khí " ta là hộ vệ của tiểu thư. Kẻ muốn chết không phải ta mà là các ngươi "

Câu nói quen thuộc khiến đôi mắt nàng nhoè lệ hình ảnh hán tử hoành đao trước đám đông thủy quái hiện về trong lòng nàng nàng hỏi trong mong đợi " Nguyên Trí ca ca là người sao??"

Hán tử nghe tiếng gọi người run rẩy, quay đầu lại, trên mặt có một vết sẹo dài ghê rợn gập đầu nở một nụ cười ngây ngô " muội không sao chứ? Yên tâm ta sẽ bảo vệ muội"

Nàng nhớ đến câu nói này, đó là lời cuối cùng từ lần chia xa trước nàng đưa tay áo lau dòng lệ trên khoé mi mỉm cười gật đầu " ừm"

Môn Khánh từ xa thấy nàng cười như vậy với kẻ xa lạ này thì nổi điên ah vì cái gì mà lâu nay hắn cung phụng nàng như vậy lại không có được, hắn phát tay với đám Hạ nhân giận dữ " lên giết hắn cho ta "

Năm gã hạ nhân xông đến, Nguyên nắm chặt huyết đao gầm lớn " kẻ nào tới đây ta giết" hắn cầm đao xông tới năm người như một mảnh hồ sản mỗi huyết đao đỏ rực tung hoành ngang dọc từng cái xác đổ gục xuống, trên người hắn y phục rách nát bởi từng vết chém khiến thân trên của hắn lộ ra cơ bắp cuộn cuộn với từng vết sẹo lớn nhỏ chồng chất nhất là ba vết sẹo lớn trên ngực.

Thành Hà nhìn những vết thương này lòng như rỉ máu.

Năm gã hạ nhân bị chém giết nằm trên vũng máu. Nguyên Trí cầm đao tiến về phía Môn Khánh, Môn Khánh lùi từng bước về sau tuy hắn là người có tu vi không tệ nhưng nhìn cảnh huyết hồng vừa rồi khiến hắn sợ hãi thanh kiếm trong tay run run

" ngươi dừng lại đây, ta là Môn Khánh nhi tử của Môn Thần. Đụng đến ta ngươi phải trả giá đắt "

Không nói, không rằng Nguyên trí vung đao, hai người giao chiến được chục hiệp thì Môn Khánh đã nằm thở phì phò dưới đất. Nguyên Trí cười khinh miệt cắt đao dùng quyền dả cho hấn rằng máu văng tung toé.

Môn Khánh lấp bắp miệng không nói nên lời

"ca ca giữ mạng lại cho hấn đi, giết ke này chỉ bần tay thôi" Thanh Hà không biết từ lúc nào đã đứng dậy tiến lại đặt tay lên tay hấn ngăn lại.

"ừm" Nguyên Trí gật đầu cảm cổ hấn lảng ra ngoài xa.

Thanh Hà đưa tay sờ lên những vết sẹo lớn trên ngực Nguyên Trí mà ngẩn lẹ. Nguyên Trí nắm bàn tay nhỏ lạnh lẽo mím cười nói "ta không sao cả, muội đừng lo chỉ là vết thương nhỏ thôi"

Nàng úp mặt vào ngực hấn khóc nức lên, Hấn ngẩn ngừ đưa tay vòng qua eo nàng ôm chặt lại "đừng khóc nữa được không, ta không biết dỗ nữa hải "

Nàng gật đầu đưa tay ôm lấy thân hình to lớn nhưng vẫn có những tiếng thút thít nho nhỏ.

Hai người dòi đi khỏi nơi đầy máu huyết lộn xộn này, trong thời gian thí luyện họ luôn ở bên nhau kể cho nhau những chuyện xảy ra từ khu chia cách, nàng kể cho hấn mình đã điên cuồng tu luyện thế nào, hấn kể cho nàng biết việc hấn bỏ ra khỏi đám xác người rồi gia nhập đao vương tông ra sao.

Những ngày bình dị này tình cảm vun đắp, từ những nhớ mong cảm xúc đọng đầy từ thừa thớt ấu. Họ nhận ra đối phương với mình chiếm một vị trí rất quan trọng nhường nào. Họ đã thề nguyện, và trao cho nhau một tình yêu nồng nhiệt.

Thí luyện rồi cũng đến ngày kết thúc, họ nắm tay nhau cùng với các đệ tử của các tông môn khác rời khỏi khu thí luyện, họ buông tay nhau hứa hẹn trở về rồi tông môn rồi gặp lại nhau tại hoàng liên thành. Những họ không biết rằng khi họ rời đi có một đôi mắt nhìn theo đầy oán độc.

Nguyên Trí về tông môn đến hoàng liên thành chờ đợi Thanh Hà nhưng chờ mãi hơn mười ngày không thấy nàng đâu. Hấn phát hiện lệnh truy nã của hấn được treo đầy các phố xá với tội danh giết người của thần sơn. Hấn liền thay đổi dung mạo hỏi thăm tin tức gần đây thì biết Thanh Hà sắp được gả cho Môn Khánh, hấn quay về tông môn để tìm người giúp đỡ thì chỉ thấy một mảng hoang tàn đổ nát, xác người chất Đống hấn khế nắm chặt đôi bàn tay, ngón tay chảy ra dòng máu đỏ tươi. Hấn quỳ xuống dập đầu trước khung cảnh từ xa vì hấn thấy có người canh gác bên cạnh đồng thi thể đó

" Môn Khánh lần này ngươi không còn giữ được mạng rồi"

Hấn kéo cái mũ trùm đầu lên quay lưng đi, hấn tìm mua vài viên dịch dung đan trong thương hành rồi tiến về Băng tông.

Thanh Hà sau khi trở về băng tông thì bị sư phụ mình phong ấn lại tu vi, giam giữ trong phòng không cho ra ngoài

" sư phụ thả ta ra "

Nàng gào thét trong vô vọng, móng tay vì đập cửa,vì cào mà đầy máu bầm dập

" sư phụ thả ta ra, ta phải đi gặp ca ca "

" thả ta ra, không ta chết cho các ngươi xem "

Nàng đập vỡ một cái lọ sành, lấy mảnh nhọn cửa vào cổ tay mình một vết rách nhỏ một dòng máu chảy ra từ đó thành một vũng dập dềnh, mắt nàng mơ hồ, dần dần chìm vào trong hư vô, tiếng ai đó la hét rồi từng tiếng bước chân dồn dập.

Nàng tỉnh giấc thấy mình đang nằm trên chiếc giường nhưng, sư phụ nàng đang ngồi kê bên nhìn nàng khổ sở.

" sư phụ, người thả ta ra đi. Ta phải đi gặp Nguyên Trí ca ca." Nàng suy yếu gắng gượng cố nâng người.

Đắc Ly mắt đầy thương cảm " Thanh Hà ta không thể để con đi được, Nguyên Trí đang bị truy nã giờ không biết sống chết thế nào."

" không được, con phải đi tìm chàng " Nàng năn nỉ

" nếu để con đi băng tông ta sẽ bị tận diệt, và Nguyên Trí chắc chắn phải chết. Mấy hôm nữa người của Môn Khánh và thần sơn sẽ đến rước con về đó con nên làm gì ta nghĩ chắc con đã hiểu."

" ta xin lỗi vì đã không báo vệ được con" Đắc Ly đưa tay vuốt ve đôi má đệ tử rồi đứng dậy rời đi.

Thanh Hà nhìn theo bóng lưng hao gầy của sư phụ, từng dòng lệ ướt đầm khoé mi.

Nguyên Trí đến băng thành lạnh giá, tìm hiểu tin tức hấn biết được bốn ngày nữa Môn Khánh sẽ đến rước dâu. Hấn lo lắng đi lại xung quanh gần khu công băng tông suy nghĩ, chợt hấn thấy người quen. Hấn tiến gần lại đi song song với người đó truyền âm

" Văn Thanh tỷ, ta là Nguyên Trí "

Văn Thanh đang đi trên đường thấy người lạ đi đến cạnh mình hơi chút lo sợ thì nghe thấy truyền âm nàng cố trấn tĩnh đáp lời

"Nguyên Trí, sao ngươi đến đây? Xung quanh đây có người Môn Khánh theo dõi ah "

Nguyên Trí mặc kệ " ta không quan tâm, tỷ giúp ta gặp Thanh Hà đi. Xin tỷ"

" thôi được, ngày mai ngươi giả trang thành đại phu đi lại gần đây rồi ta sẽ ra tìm và đưa ngươi vào " Văn Thanh đáp lời rồi đi hướng khác

Hắn thấy Văn Thanh đáp ứng thì cảm tạ rồi đi vào một quán rượu như bình thường.

Ngày hôm sau như đã hẹn hắn dịch dung thành một gã lang y tay cầm một bảng hiệu bằng lụa rêu rao trên đường, Văn Thanh xuất hiện và như tìm kiếm rồi gọi hắn đưa vào Băng tông.

Khi hắn tiến vào phòng Thanh Hà thấy nàng đang nằm trên giường nét mặt tái nhợt, phờ phạc, cổ tay được băng một dải lụa trắng. Nhìn nàng khổ sở như vậy hắn lòng đau như cắt bàn tay bất giác nắm chặt.

Hắn tiến lại ngồi xuống bên cạnh giường nhìn nàng, khẽ nắm lấy đôi bàn tay bé nhỏ đặt lên má mình. Hắn yên lặng nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang ngủ say, thi thoảng khẽ nhăn nhó như gặp điều gì đó kinh khủng trong giấc mơ.

Thanh Hà choàng tỉnh bật dậy hoảng hốt" không được, không được" nàng phát hiện một người lạ đang ở bên cạnh nắm tay mình. nhưng khi cảm nhận được hơi ấm quen thuộc truyền đến nàng nghẹn ngào

" Nguyên Trí, sao chàng đến đây nguy hiểm lắm "

Nàng ôm trâm lấy người nàng thương, ôm thật chặt như sợ bị đánh mất. Nguyên trí cũng vòng đôi bàn tay lớn như cột đình giữ nàng trong lòng, đưa tay khẽ vuốt mái tóc mây. Hai người ôm lấy nhau thật chặt mặc kệ thời gian trôi hay ngoài kia giông bão.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Chưa bao giờ mẹ kể (3)

Hai người ôm nhau hồi lâu trong thinh lặng, nhịp đập con tim như hoà quyện vào nhau. Họ mong sau giây phút này là mãi mãi, chỉ đến khi tiếng bước chân đến gần và cánh cửa phòng được mở ra họ mới rời tay.

Đắc Ly bước vào nhìn đội uyên ương trẻ tuổi. Đắc Ly nói " Thanh nhi, các con ra đây ngồi đi"

Hai người người ra ngồi xuống chiếc bàn nhìn Đắc Ly, Đắc Ly nhìn hai người một lúc sau mở miệng

" Thanh nhi, Nguyên Trí chuyện xảy ra như thế này các ngươi không muốn và ngay cả ta cũng vậy. Như ta đã nói với Thanh Hà từ trước ta không thể để nó rời đi khỏi đây"

Thanh Hà nắm chặt tay nguyên chí khó sử" sư phụ "

Đắc Ly gờ tay ngắt lời nàng " điều đó không thể thay đổi nhưng đó chỉ là trong băng tông, ngoài băng tông thì lại khác. Bất kỳ ai cũng không thể động đến băng tông ta."

" các con làm gì ngoài băng tông, bọn họ cũng không thể đẩy lên đầu chúng ta được. Ta nói vậy các con hiểu chứ?"

Hai người nhìn nhau gật đầu, Đắc Ly gờ tay giải khai phong ấn đan điền cho Thanh Hà, da thịt nàng hồng hào trở lại.

" tuy băng tông ta không thể ra mặt nhưng trợ giúp một chút trong bóng tối thì có thể. Hai con nên bàn bạc phương án cụ thể" Đắc Ly nói rồi nhắm mắt chờ chờ đợi.

Thanh Hà, Nguyên Trí bàn bạc với nhau to nhỏ một lúc lâu sau thì đã xong nàng kể lại kế hoạch cho sư phụ.

Đắc Ly chăm chú nghe rồi gật đầu

" trở lại Hoàng Liên thành bái tế phụ mẫu là ý không tồi, hôm đấy có nhiều người chắc Môn Khánh vì thể diện hắn không thể từ chối. Còn Nguyên Trí ngươi không thể đi theo đoàn từ đấy để tránh nghi ngờ. Ta nghĩ ngươi nên dịch dung thành một người quen của Thanh Hà tại Hoàng Liên rồi lấy thân phận người làm lễ để hành động."

" đây là phi hành pháp bảo và hai nghìn viên thượng phẩm linh thạch để các con vận dụng pháp bảo đây là mặt nạ che dấu khí tức cũng như dịch dung. Ta chỉ giúp được như vậy thôi, nhớ bảo trọng" Đắc Ly lấy từ giới chỉ đưa cho hai người.

Thanh Hà quỳ xuống nước lưng trông đập đầu "sư phụ, đồ nhi tạ ơn người. Đồ nhi bất hiếu không thể ở bên phụng dưỡng người"

Đắc Ly nhìn đệ tử mình của mình tay run run nâng nàng đứng lên nói "đồ nhi ngoan đứng lên đi. Con ở bên ta từ khi chỉ là một hài tử ta coi con như nhi nữ của mình, làm sao ta có thể nhìn con bị tên phế vật đó nhúng chàm nhưng tiếc là ta còn có một băng tông phải lo nên không thể giúp đc nhiều. Hãy tha thứ cho ta."

Nàng bật khóc nức nở những hình ảnh sư phụ hiền dịu, chăm lo cho nàng nhưng khi trái gió dờ trời, lúc nàng khắc khổ tu luyện mà hủy hoại thân thể người luôn ở bên "mẫu thân, nếu có kiếp sau Thanh Hà hi vọng vẫn được ở bên người "

Nguyên Trí cũng quỳ xuống đập đầu"nhạc mẫu đại nhân, cảm tạ người."

Đắc Ly nhìn hai đứa nhỏ không ngăn cản nữa, khoé mi nàng cũng đã ướt "được hai từ mẫu thân này ta nhận. Hứa với ta hai con nhất định phải thoát được, nhớ phải sống thật hạnh phúc. Nguyên Trí đừng có bắt nạt nhi nữ của ta nếu không dù các ngươi ở đâu ta Sẽ không tha thứ cho ngươi."

Hai người vâng dạ rồi đứng dậy. Nguyên Trí rời đi Hoàng Liên trước để thu xếp vì ở lâu quá dễ sinh nghi. Thanh Hà ở lại bầu bạn với Đắc Ly những ngày cuối cùng này.

Thời gian dần trôi từng ngày lại qua. Đoàn dươc dẫu của Môn Khánh đã đến đông nghịt cả tông môn, Thanh Hà mặc y phục cưới màu đỏ hoa lệ, khuôn trắng đầy đặn hài hoà, thân thể mỹ miều đầy sức sống khiến những ánh mắt thèm thuồng nhỏ dãi. Môn Khánh nhìn mỹ nhân sắp trở thành vợ mình thì vênh vao tự đắc.

Nàng quỳ gối hành đại lễ với sư phụ và chúng nhân băng tông rồi bước lên kiệu hoa rời đi. Đúng như mọi người dự đoán ban đầu Môn Khánh đồng ý cho nàng về hoàng liên thành bái tế phụ mẫu thân sinh đẻ ra về ta đây hào phóng vì chặng đường cũng khá dài kèn trống náo nhiệt nên các vị cường giả thành chủ.. Đổ ra nỏ nức tặng quà khiến hân hạnh phơi phới cho rằng đây là một việc tốt.

Đoàn rước dẫu vì nhận quà nên mất năm sáu ngày mới có thể đến Hoàng Liên thành tuy vậy Môn Khánh vẫn rất vui mừng vì hân hạnh nhận được nhiều đồ tốt và Thanh Hà rất ngoan ngoãn nghe lời đôi khi trò chuyện vui đùa với hân khiến hân càng cảm thấy lâng lâng nên hân cũng rất mực chiều chuộng nàng.

Nguyên Trí đã chờ đợi ở đây từ lâu, hân không lo lắng vì phải chờ đợi vì khi đoàn dẫu xuất phát từ băng tông đến hoàng liên hân đã được thông báo trước, và chuyện người đến tặng quà cũng chính là hân trên đường trở về loan tin đám rước dẫu sẽ đi qua nếu ai không thể hiện thành ý sẽ phải nhận sự trừng trị từ thần sơn nên ai cũng chọn đồ đặc trân quý nhất của mình làm đồ biếu, hân hi vọng những niềm vui bất chợt này sẽ khiến Môn Khánh bớt đề phòng đi.

Như dự tính đã đặt ra khi đoàn đón dẫu đến hoàng liên thành, Nguyên Trí xuất hiện với cương vị một vị trưởng bối trong tộc và được Thanh Hà nhờ làm người đại diện chủ lễ.

Nàng đến ngọn đồi chôn xác tập trung ngày trước quỳ gối đập đầu hành lễ, Nguyên Trí đốt giấy vàng, đưa hương cho nàng như một người tri lễ thực thụ. Rồi gọi ý cho nàng ra mỏm đá trắng ngoài bờ biển bái tế mẫu thân vì mẫu thân nàng lúc mất tro được vãi ở ngoài đấy, và việc này không cần nhiều người đi theo ỡn ả tránh ảnh hưởng đến cõi linh thiêng. Nàng ra về chần trừ rồi nũng nịu nói

"phụ quân việc này, chàng cho phép thiệp được chứ??"

Môn Khánh nghe thanh âm ma mị nũng nịu của Thanh Hà mà nhũn cả lòng, hân ngẫm nghĩ Thanh Hà đã bị phong ấn đan điền, còn già già khom gàn đất xa trời mới luyện khí tầng bảy này có thể làm gì được chứ?? Đây thuần túy chỉ là bái tế thôi, hân sáng khoái đáp ứng

"được nghe lời nương tử vậy, các ngươi ở lại trong thành đi phụ phụ ta đi ra ngoài bái tế nhạc mẫu đại nhân" ra về hào phóng, cao thượng hân đưa tay ra hiệu với đám người rồi theo Thanh Hà và Nguyên Trí ra bờ biển, biển xanh như một bức tranh tĩnh lặng.

Ba người đứng trên mỏm đá trắng, gió mạnh làm tà áo bay phấp phật. Họ yên lặng nhìn ra biển, biển vẫn như trong tiềm thức hồi nhỏ của họ. Môn Khánh đợi một lúc không thấy ai nói

" mau bái tế đi thôi nương tử"

Nguyên Trí cười mỉa mai "chưa đến lượt ngươi lên tiếng ở đây"

Môn Khánh nghe lão khom nói vậy thì tức giận đang sắp sửa nổi bão thì một thanh đao kẻ vào cổ hân, hân nhìn thanh đao quen thuộc này lòng hoảng hốt

"ngươi là... Ngươi là Nguyên Trí??"

Nguyên Trí đưa tay tháo chiếc mặt nạ ra khỏi mặt. Để lộ ra khuôn mặt góc cạnh có một vết sẹo dài trên mặt nói" Môn Khánh công ngươi đoán đúng rồi nhưng rất tiếc không có thưởng. Ta chỉ có thể tiễn ngươi một đoạn đường thế nào?? Công tử đồng ý chứ??"

Môn Khánh chân run rẩy nhưng cố tỏ ra bình tĩnh đe dọa "t là Môn Khánh con trai của Môn Thần núi thần sơn. Nếu ngươi giết ta ngươi sẽ bị diệt tộc, khôn hồn mau thả ta ra may còn đường sống"

"hahaha... Vẫn câu nói cũ ấy nhỉ? Đáng tiếc ah bây giờ không ai giữ được mạng cho ngươi nữa rồi!" Dứt lời Nguyên Trí đưa đao cắt đứt cổ của Môn

Khánh, máu huyết trong cổ hần học ra, hần cố đưa hai tay bịt cuống họng những không thể hần gục xuống vũng máu mất trọn từng.

Nguyên Trí gọi ra phi hành pháp bảo nói "nuơng tử chúng ta đi thôi" rồi nắm lấy tay Thanh Hà dắt nàng bước vào.

Thanh Hà nắm chặt tay hần "phu quân giờ chúng ta đi đâu?"

Nguyên Trí ngâm nghĩ "Tây vực đã không thể ở lại nữa. Chúng ta chỉ có thể tiến ra biển đến đông vực"

"đến đâu cũng được chỉ cần có chàng vậy là đủ rồi" Thanh Hà dựa đầu vào vai Nguyên Trí thủ thi.

Phi hành pháp bảo đóng lại rồi tiến sâu vào lòng biển sâu. Đám rước dâu đợi mãi không thấy công tử trở lại thì đi ra ngoài tìm kiếm thì thấy công tử hai tay ôm cổ mất trọn ngược trong Vũng máu thì hoảng hốt người quay trở về bẩm báo Môn thần, đám còn lại thì tỏa ra tìm kiếm nhưng chẳng thấy một ai cả chứng ngăn ngấm lặc đầu phen này mạng chúng xong rồi.

Môn Thần nghe thấy tin nhi tử bị chết thì như nổi điên, cho người lật tung cả tây vực nhưng chẳng thấy tăm hơi ai cả, hần lao ra biển nhưng biển rộng mênh mông biết tìm nơi nào?? Hần bị cường giả tứ hải bắt đuổi trở về. Hần đành tìm kiếm ở tây vực trong vô vọng, đến mãi sau này lệnh truy nã của hai người vẫn được dẫn trên đường phố tây vực.

Hai người phi hành dưới lòng biển hơn ba mươi ngày thì linh thạch mang theo cũng đã cạn kiệt. Nên đành nổi lên mặt biển lênh đênh, may mắn gặp một đội thương thuyền trên biển nội địa. Họ liền nhờ đi vào đất liền, thuyền nhập vào cảnh nhỏ Thanh Khâu, họ sinh sống ở đây một thời gian thì kết thân với một người là Trúc Thanh, nghe Trúc Thanh kể về Trúc gia trang liền cảm thấy đây là một nơi sinh sống không tệ, không quá gần biển, cũng không quá sâu vào sơn mạch liền đồng ý theo Trúc Thanh đến trúc gia trang.

Khung cảnh yên bình ở đây khiến họ hài lòng. Nguyên Trí tham dự đội săn thú của gia trang vì kinh nghiệm săn bắn có từ trước cũng vì tu vi kết đan hậu kỳ cường đại mà chat mấy chốc hần được lên làm đội trưởng, hàng ngày chồng đi săn bắn vợ ở nhà dệt lụa cuộc sống giản dị trôi qua một năm, hai năm.

Những mọi thứ không được như mong muốn, nhân mệnh phải chăng là cỏ rác dưới chân thiên đạo. Ngày trước Thủy triều cuốn đi, giờ đây thú triều lại đến mang theo vết cứa vào tâm hồn lênh đênh.

Một trưa yên ả, từng tiếng động từ ngoài pháp trận truyền vào. Pháp trận bị công phá bởi một đợt thú triều Thanh Hà ra sức bảo vệ Thôn trang này, và nàng đã thành công nhưng có phu quân của nàng đã không trở về, thứ mọi người mang về chỉ là một cánh tay nắm chặt nửa thanh huyết đao quyen thuộc.

Nàng đau, nàng đau lắm ruột gan như bị bàn tay vô hình nào đó ra sức vò xé, nàng gào khóc những giọt lệ lăn dài trên khoé mắt, nàng ôm chặt cánh tay đã không còn hơi ấm vào lòng, nàng thần thờ. Từng luồng khí lạnh từ cơ thể nàng toát ra làm cho cả trúc gia trang biến thành một miền tuyết trắng xoá.

Nàng phong bế đan điền lại, tay lấy gỡ trăm bạc cài tóc nhẹ nhàng đưa lên cổ "phụ thân, mẫu thân, phu quân mọi người đợi ta, chờ ta với. Sự phụ, đệ tử xin lỗi vì đã không giữ lời hứa với người"

Chiếc trâm nề nề ấn vào cổ, giọt máu nhỏ rom róm trên đầu trâm. Nhưng nó chợt dừng lại, nàng như nghe một tiếng thì thào bên tai, trong bụng nàng một nhịp đập trái tim nhỏ xíu. Chiếc trâm cài trong tay rơi xuống nàng thần thờ đưa tay lên bụng cảm nhận

"phu quân, nhi tử của chúng ta. Thiếp sẽ chăm sóc nó thật tốt" nàng thủ thi rồi đứng dậy mang cánh tay cùng thanh huyết đao trở về nhà cử hành tang lễ và an táng cánh tay ấy. Đặt nửa thanh huyết đao trước bên cạnh bài vị, nàng sống trong thình lạng chờ đợi nhi tử của mình ra đời.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Nếu không thể bảo vệ được người thân vậy tu đạo để làm gì?

Một câu chuyện dài đầy máu và nước mắt, cuộc sống này vốn vậy dù ở bất cứ nơi đâu niềm vui luôn đồng hành cùng nỗi buồn. Chỉ là phàm nhân hay người tu đạo, con người ta thật có thể khiến mọi thứ như mình mong muốn không??

Màn đêm buông kín không gian, từng tia sáng đã tắt dần từ những căn nhà phía xa. Một mảnh thình lạng chỉ có tiếng lá xào xạc, rung rinh theo từng cơn gió nhẹ nhẹ.

Thanh Hà kết thúc câu chuyện của mình thì mắt đã ướt lệ, nàng nhìn xa xăm thôn thức khẽ buông tiếng thở dài. Kim Thiềm dường như cũng đồng cảm với nàng trở nên trầm mặc hơn.

Giống trở mình ôm lấy cổ mẫu thân, đôi mắt đỏ hoe. Nghe những điều mẫu thân trải qua, giống tự hỏi người đã phải đau khổ đến nhường nào?

Thanh Hà vòng tay ôm lấy nhĩ tử vào lòng " mẫu thân làm mình buồn rồi ah, ta xin lỗi con "

Giống lúc đầu, thủ thi " tại mình mình đòi người phải kể chuyện, khiến người nhớ lại chuyện không vui, là mình mình có lỗi!"

Nàng xoa đầu Giống vỗ về" mình mình ngoan, chuyện đã qua lâu rồi ta không sao cả."

Cảm thấy Kim Thiềm cũng bị chuyện mình kể khiến trầm tư suy nghĩ. Nàng cười nhẹ " khiến Kim Thiềm cô nương mất hứng rồi!"

Kim Thiềm cung kính cúi đầu " xin phu nhân đừng nói vậy, chỉ là Kim Thiềm nhớ về chút chuyện xưa thôi!"

Nàng có chút hiếu kỳ " chuyện xưa gì vậy? Có thể nói ta nghe được không?"

Kim Thiềm ngẫm nghĩ " chỉ sợ phu nhân và công tử chê cười thôi!".

" Làm sao có thể vậy chứ, ta cũng muốn biết đôi chút về người " Giống lúc đầu nói.

Công tử đã nói vậy rồi thì nàng kể lại câu chuyện cũ của mình, câu chuyện đã từ rất lâu rồi nhưng nàng chưa từng một lần quên.

Từ khi nàng còn là một con cóc nhỏ sống trong một bãi lầy vạn tượng sơn mạch. nàng có một người đồng hành cùng chung sống tu luyện, hắn đã chiếu cố rất nhiều từ chia sẻ thức ăn đến bảo vệ nàng khỏi các loại yêu thú săn mồi khác có lần vì cứu nàng khỏi miệng măng xà mà hắn bị mất một chân, rồi một lần nọ hắn lại vì nàng mà giúp nàng thoát khỏi sự truy bắt của đám dong binh nhân loại nhưng vì thế mà hắn đã bị bắt đi. Nàng vì hắn mà cố gắng tu luyện, khi cường đại rồi nàng tìm được những người đã bắt hắn đi nhưng những người đó nói đã bán hắn cho một cường giả ở tam tông tứ môn có lẽ giờ hắn đã bị giết hay đã bị luyện thành pháp khí chiêu tài rồi cũng nên. Nàng muốn đến tìm hắn nhưng biết bản thân tu vi còn chưa đủ nên trở về điên cuồng tu luyện, hi vọng một ngày đó có thể đi tìm kiếm câu trả lời.

Nàng cố gắng giữ bình tĩnh kể hết chuyện nhưng có lẽ vì cảm xúc trở lại khiến giọng nàng run run.

Thanh Hà nắm lấy tay nàng " thiên địa bất nhân coi chúng nhân như cỏ rác, mỗi người đều có một số phận nhưng nó lại không nằm trong tay chính mình"

" người còn có cơ hội để đi tìm kiếm đáp án của mình, cố gắng lên. Ta mong một ngày nào đó người sẽ gặp lại được hân"

" tạ ơn phu nhân" Kim Thiềm nhún mình tạ ơn.

Thanh Hà nhìn sâu về phía rừng trúc " giá như ta còn có cơ hội như người. Đáng tiếc đáp án của ta đã hiện rõ trước mắt rồi!"

Thanh Hà trầm ngâm " nếu như được chọn lựa một lần nữa, ta thà là một phạm nhân chẳng cầu trường sinh hay cường đại chỉ cầu được sống một cuộc sống yên bình, trọn vẹn bên người thân của mình vậy là đủ rồi!"

" linh căn, tu vi, trường sinh để làm gì? Nhìn những người bên cạnh mình từng người dần dần rời xa mình, mà mình không thể thay đổi được gì."

" nếu không bảo vệ được người thân vậy ta tu đạo để làm gì?"

Nghe những lời nàng nói khiến Giống và Kim Thiềm có điều suy nghĩ. Kim Thiềm thưa:

" phu nhân, Kim Thiềm thấy bản thân phải trở nên cường đại trước khi biến cố ập tới mới có thể bảo vệ được người thân."

Thanh Hà nhìn nàng" vậy như nào mới là cường đại để có thể đứng vững trước biến cố?"

Kim Thiềm suy nghĩ kiên định nói " điều này ta không biết, nhưng ít nhất có thể làm hết sức thay vì chỉ biết đứng nhìn bất lực."

" người nói đúng, ít ra có thể làm những điều mình có thể thay vì chỉ biết đứng nhìn. Ta tu vi cao hơn Nguyên Trí nhưng ta không thể bảo vệ chàng phải chăng ta chính là một kẻ thất bại" mắt Thanh Hà loé ra tia khổ sở.

Kim Thiềm cung kính giải thích " việc xảy ra với lão gia vốn dĩ không phải do phu nhân không thể làm gì, ta tin chắc nếu phu nhân ở tại chính nơi lão gia xảy ra chuyện người sẽ hết sức bảo vệ lão gia, thậm chí sẵn sàng hi sinh mạng sống của mình."

" ý Kim Thiềm chính là còn có một người phu nhân phải bảo vệ, nên phu nhân cũng phải trở nên cường đại thậm chí rất cường đại "

Thanh Hà nghe Kim Thiềm nói cảm nhận hơi ấm trong lòng mình nhìn nàng cảm kích nói:

" cảm tạ người đã giải khúc mắc trong lòng ta. Người nói đúng ta phải trở nên cường đại hơn để bảo vệ nhĩ tử của ta."

" có lẽ ta phải cực kỳ cường đại ah. Vì nhĩ tử ta không phải là tầm thường, ít nhất ta phải đủ cường đại để quản lý đám con cháu mà tên này mang về " nàng cười cười vớt vet cái lưng bé nhỏ của giống.

Giống biết mẫu thân đã có câu trả lời về việc làm đường chủ của Việt tông. Nên Giống cũng cảm thấy vui mừng vì như vậy Giống vừa có thể tu luyện vừa có thể ở cạnh người. Những có một bản khoản khiến Giống suy nghĩ khi nghe hết câu chuyện giữa phụ mẫu của mình.

Chương 79: Tìm kiếm tung tích phụ thân

Không gian như yên ắng bởi những câu chuyện xưa đậm nỗi buồn của những người thiếu nữ, ai cũng mang trong mình nhưng tâm tư thầm lặng, đôi mắt nhìn phương xa khoé mi cong thần thức.

Giống ôm mẫu thân thật lâu bỗng hỏi làm phá vỡ không khí

" mẫu thân, phụ thân là người như nào vậy? "

Thanh Hà vuốt ve đầu Gióng hồi tưởng mắt lấp lánh niềm thương " phụ thân con vốn là một cô nhi từ nhỏ đã làm gia nhân cho nhà ta, huynh ấy tuy chỉ là nhị lĩnh căn nhưng có một ý chí kiên cường không bao giờ chịu khuất phục, có đam mê chiến đấu điên cuồng ngoài tu luyện trong tông môn thì việc làm nhiều nhất đó là tôi luyện trong sơn mạch, săn bắt yêu thú vì vậy tu vi huynh ấy cũng vào tầng thứ cao trong tầng lớp nhị lĩnh căn, thậm chí có thể chiến đấu vượt giai "

Giống nghe vậy ngẫm nghĩ hoặc " như mẫu thân kể thì phụ thân có thể chịu đòn của đám đông yêu thú, thậm chí bị hai vết thương chí mạng mà vẫn có thể còn sống mà lết ra khỏi một núi xác chết khi mới luyện khí?? Thân thể người có gì đặc biệt sao??"

Thanh Hà gật đầu "quả là thân thể có đôi chút kỳ lạ, từ nhỏ đã có khí lực rất lớn, tốc độ hồi phục vết thương nhanh hơn thường nhân cộng thêm cả linh căn hệ mộc có công hiệu trị liệu nên cũng là một quái nhân."

Giống ngạc nhiên quả nhiên có điều kỳ lạ " mẫu thân vậy lúc phụ thân mất người chiến đấu với kẻ nào? Người và kẻ đó có tu vi ra sao?"

" tu vi phụ thân con lúc đó là kết đan hậu kỳ đỉnh phong, nghe người của đội yêu thú kể lại thì chàng chiến đấu với một con liệt hỏa nham sư nguyên anh trung kỳ và khi họ trở lại thì chỉ có thấy đống đổ nát cháy khét và một cánh tay của cha con" Thanh Hà hồi tưởng lại ngày đó

" vậy không thấy thi thể sao?? Còn con yêu thú kia đâu? Người có đến kiểm tra chưa?" Giống giọng nghi vấn

Thanh Hà có điều suy nghĩ " ta có đến kiểm tra thì phát hiện con yêu thú bị nổ nát, cả nơi ấy phát ra hoả linh lực nồng đậm hẳn chiến đấu rất ác liệt, có vẻ như đồng quy vu tận."

Kim Thiềm yên lặng bỗng mở miệng" phu nhân nếu đồng quy vu tận sao lại còn cánh tay sót lại??"

" việc này... Ý người là " Thanh Hà băn khoăn

" ý tiểu nhân là nếu đồng quy vu tận thì cánh tay này cũng đã phải biến mất, rất khả năng lão gia còn sống" Kim Thiềm suy luận

" nhưng ta đã kiểm tra khu vực xung quanh nhưng không có gì khác lạ cả, nếu chàng còn sống thì sao lại không trở về?" Thanh Hà dần mất bình tĩnh, giọng càng ngày càng dòn dập.

" mẫu thân mai chúng ta đi tìm lại một lần xem thế nào?? Có tiểu Kim ở đây không biết chừng có thể tìm được dấu vết gì đó " Giống khuyên nhủ

Kim Thiềm tiếp lời " đúng vậy phu nhân, ta là yêu thú đôi khi cảm quan khác với nhân loại hơn nữa ta là Kim Thiềm Thử ah biết đâu được."

Thanh Hà ngẫm nghĩ " thôi được biết đâu kiếm được gì hữu ích, có khi do lúc trước tâm hồn ta không ổn định bỏ sót điều gì, với lại tu vi của người trực gia trang lại không qua cao rất có thể không tra xét được kĩ càng."

Hai người thấy Thanh Hà đồng ý thì nhìn nhau gật đầu. Trời cũng đã khuya, mọi người trở vào nhà nghỉ ngơi, Kim Thiềm nghỉ lại phòng dựng cho Xuân Mai trước kia. Cả một đêm Thanh Hà thao thức không ngủ được vì nằng có đôi chút hi vọng.

Sáng sớm tinh mơ sương trắng phảng phất giữa những tán trúc khiến khung cảnh mang lại một cảm giác nhẹ nhàng. Giống thức dậy rất sớm như một thói quen vùng vậy tay chân một lúc rồi tham lam hít không khí trong lành.

Kim Thiềm hé mở cửa phòng, khuôn mặt xinh xắn vẫn còn đôi chút ngái ngủ, thấy công tử đã dậy từ sớm nàng khẽ cúi chào " công tử, dậy thật sớm"

Giống quay người lại gật đầu " nàng cũng dậy rất sớm, đêm qua không lạ nhà chứ?"

" không, tiểu Kim đâu phải tiểu thư khuyê các gì mà lạ hay không " nàng nhu thuận đáp

" nếu mà có công tử ngủ cạnh thì sẽ ngon hơn rất nhiều" đùa giỡn đôi chút

Giống cười cười " khi nào khó ngủ thì qua ngủ với ta cũng được, một mỹ nhân như ngươi ah dù sao ta cũng là nam nhân đấy "

" công tử nói thật chứ? Tiểu Kim rất mong chờ ah " nàng má hơi phớt hồng

" nếu nàng không lo có lỗi với người nào đó ah" Giống chọc ghẹo

" công tử nói tam cúc ư? Tiểu nữ chỉ coi hấn như một người bạn tốt thôi, không có tình yêu nam nữ ah. Tiểu nữ chỉ sợ người chê ta là yêu thủ thấp kém " Nàng nhanh nhẩy giải thích

" hahaha chuyện Ấy để sau hẵng nói ah, ta vẫn chỉ là một hải đồng thôi! Nàng đi chuẩn bị đi." Giống lảng tránh câu hỏi

" xì, dạ vâng thưa công tử" Nàng ngúng nguẩy đi sửa soạn đôi chút.

Giống nhìn nàng rời đi, đưa tay gãi gãi cằm lẩm bầm " vóc giáng không tệ, Thủy mị nét na cũng được cũng được cũng được "

" cộc cộc" " ai ui" Giống ôm đầu quay lại cười khi

" mới tí tuổi đầu, cái gì không tệ, cái gì cũng được cũng được?? Học đâu cách ghẹo nữ nhân rồi thế?? " Thanh Hà đã dậy từ này và nghe được hết cuộc trò chuyện nàng có chút không biết nói sao, tên tiểu tử này khác với vẻ khờ khạo của Nguyễn Trí ah, bắt quá nhiều con dâu cũng không tệ khai chi tán diệp.

Mọi người chuẩn bị xong thì bắt đầu phi hành vào vạn tượng sơn mạch nơi xảy ra trận chiến của Nguyễn Trí ngày trước. Nơi ấy cũng khá trùng khớp cũng tại đèo mã phục cách động hoá linh thạch không xa, khi đi qua thì bắt gặp người của trúc gia trang đang khai thác hoạt linh thạch bên trong vì từ lúc thu thập ngũ lang trại thì trúc gia trang chịu trách nhiệm khai thác hộ Việt tông và được phân chia xứng đáng mà không lo bị những thế lực khác dòm ngó.

Thấy đám người Thanh Hà đi tới, Trương Phi đang ngồi trên một tàng cây bay ra chào hỏi

" Tần nương tử, tần minh công tử, Kim phó đường chủ ba người đi đâu vậy?" Sở dĩ chào hỏi cả Giống và Kim Thiềm vì hấn biết Giống có thân phận không nhỏ đến cả mấy vị đường chủ còn phải cung kính đối xử, còn về Kim Thiềm thì nhi mới nhậm chức đã được truyền tin đến trúc gia trang.

Ba người gật đầu đáp lại, Thanh Hà nói nguyên do chuyến đi cho Trương Phi,

Trương Phi nghe vậy thì ngẫm nghĩ " có thể cho ta đi cùng được không? lần đó ta cũng có trong đội săn, Tần ca đã giúp ta rất nhiều."

" vậy cũng được, Trương thúc đi cùng đi" Giống đáp ứng dù sao có người đi cùng cũng bớt chút thời gian.

Bốn người phi hành một chút thì cũng đến địa điểm đây là một vạt rừng trống cây cối đổ rạp xuống nhiều cây bị đốt cháy, cỏ cũng mọc được lên đôi chút, hấn nhiên mặt đất bị nung cứng nên thực vật phát triển chậm hơn, trên nền đất nhiều nơi lồi lõm do va chạm

Thanh Hà nhìn xung quanh nói" chính là nơi này"

Trương Phi gật đầu " đúng vậy, khi đó chúng ta đi săn trở về. Đi vòng qua đây để trốn gặp thú triều thì bắt gặp Liệt Hoả Nham Sư ở đúng chỗ này, Tần huynh trợ giúp chặn yêu thú lại kêu chúng ta chạy đi rồi nói mình sẽ đi theo sau nhưng đáng tiếc."

Mọi người gật đầu, Thanh Hà nói với mọi người " chúng ta bắt đầu tìm kiếm đi, xem có hi vọng gì không.

Trương phi đi ra một góc tìm kiếm, Thanh Hà thì bay lên không trung mở thần thức tìm tòi. Giống nói với Kim Thiềm " nàng tinh tế cảm nhận một chút cho ta "

" vâng, công tử" đáp lời nàng ngồi khụy xuống đưa tay đặt lên mặt đất, mắt nhắm lại.

Giống cũng không ngồi yên mà tìm kiếm xung quanh cùng mọi người, thời gian dần dần trôi qua nhưng chưa có phát hiện gì mới, mọi người suy nghĩ chuyến đi này là vô ích rồi chẳng, họ trở về đứng bên cạnh Kim Thiềm chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Phương pháp mở cửa quái dị

Một khoảng đất trống giữa một rừng cây um tùm, bên trên là ngọn núi, bên dưới là dốc núi thăm thẳm. Mọi người đứng chờ Kim Thiềm một hồi lâu thì thấy Kim Thiềm mở mắt trầm ngâm.

Kim Thiềm nói " công tử, phu nhân đi theo ta" rồi nàng dẫn đầu đi trước.

Mọi người nghe nàng nói vậy thì gật đầu đi theo sau. Đi được hơn hai mươi bước chân thì nàng dừng lại cúi xuống lấy tay phui phui lớp đất hiện ra một mũi dao màu huyết hồng, nàng kéo mũi dao lên đưa cho Thanh Hà.

Thanh Hà mũi dao gật đầu " đây chính là phần bị mất của hỏa huyết đao của Nguyên Trí, tiểu kim còn có phát hiện gì không? "

" phu nhân mời qua bên này " nàng dẫn mọi người đi tiếp đến một vách đá rồi đứng lại.

Đưa tay đặt lên vách cảm nhận một lúc. Gióng hỏi" ở trong đó có gì kỳ lạ à?"

Kim Thiềm gật đầu " công tử, ta cảm nhận ở bên bên trong có giao động của linh thạch "

Trương Phi ngẫm nghĩ " là mỏ linh thạch chăng?"

Kim Thiềm lắc đầu phủ nhận" không tuy có khá nhiều linh thạch nhưng chắc chắn không phải mỏ linh thạch, vì ta còn cảm thấy có sự giao động của kim khí, linh thảo, huyết dịch."

Ba người nhìn nhau, đưa thần thức đào vào tìm tòi nhưng ngẩn ngơ khó hiểu.

" ta vẫn thấy bình thường, bên trong chỉ là lòng đất đá bình thường thôi mà??" Trương Phi nói

Thanh Hà gật đầu đồng ý " ta cũng thấy vậy không có gì như người nói"

Kim Thiềm kiên định " phu nhân, thiên phú của ta chưa bao giờ sai, chắc chắn trong này phải có gì đó. Phu nhân hẳn là cũng biết thần thức cũng có thể bị đánh lạc hướng bởi một vài biện pháp đi "

Thanh Hà suy nghĩ" ý người là phía trong có thứ gì đó khiến thần thức của chúng ta bị sai lệch??"

Kim Thiềm gật đầu.Gióng nhìn Kim Thiềm tin tưởng " Trương Thúc, người dùng lực thử phá một lối vào đi "

" được, mọi người tránh ra" đợi mọi người lùi sang hai bên hần tự thổ nguyên lực lại cánh tay mình hình thành một cánh tay đất to lớn hần dấm mạnh vào vách đá. " rầm" " rầm" " rầm" nhưng vách đá không hề có một chút di chuyển nào.

Gióng nhìn nhìn rồi nói" Trương thúc, dừng lại đi"

Trương phi ngừng lại hỏi " sao vậy công tử??"

" quả nhiên có điều cổ quái, mọi người có nhận ra đây là loại đá gì không?" Gióng đưa tay sờ sờ hỏi

Ba người lắc cũng sờ vách đá lắc đầu, họ không biết đây là thứ đá gì nhưng độ cứng rắn thật sự không tòi kim đan hậu kì cũng không thể làm sứt mẻ nó.

" để ta thử xem" Thành Hà dùng chưởng bằng chưởng mạnh vào vách đá nhưng chỉ có thể in ở trên đó một vết tay mờ, nàng định tiếp tục ra tay thì gióng ngăn cản nói

" nẫu thân, xem ra dùng lực không thể phá được vậy xem ra một là đá này cứng rắn, hai là ta nghĩ nó được pháp trận duy trì."

Trương Phi gãi gãi đầu " vậy thì làm sao có thể vào được?"

Gióng ngẫm nghĩ nói " nếu đã có cửa thì nhất định phải có chìa khoá, mọi người tìm kiếm xung quanh xem có cái gì bất thường không"

Ba người gật đầu tìm kiếm quanh vách đá người tìm dưới mặt đất, người tìm bên này, bên kia sờ sờ mó mó

" công tử ta thấy cái này" Kim Thiềm gọi mà mặt hơi phiền hồng.

Mọi người thấy biểu hiện của nàng như vậy thì hơi kỳ quái lại xem. Đến gần nhìn lên vách chỗ Kim Thiềm thì thấy vách đã đã được quyết xước rong rêu. Trên vách đá vẽ một hình ảnh người thiếu nữ lộ thể, dựa lưng vào vách núi một tay đặt lên ngực bộ ngực là nơi vách nơi nhô hẳn ra ngoài lại có hai cái núm nhô cao ra, ngón trỏ và ngón cái đang ra thế bóp vào núm, phía dưới chân thiếu nữ đang rộng để lộ bộ vị mẫn cảm là một vết rách lõm vào trong, một tay kia của thiếu nữ đặt ngay ở chỗ đó bốn Ngón tay giữ thẳng ngón giữ thì mất đi hai đốt.

Bốn người nhìn bức hình, Kim Thiềm và Thanh Hà mặt phỉếm hồng. Hình vẽ này cũng quá giống đi kích cỡ như người như người thật.

Trương Phi nhìn nhìn trở mắt, Gióng vỗ vỗ tay hần, hần giật mình bết là hơi ló hơi gương " công tử, phải chăng đây là chìa khoá mà người nói?"

" Có thể lắm, Trương Thúc thử mở đi, cái này hẳn là Thúc có kinh nghiệm ah"

" hahaha được để ta " Trương Phi cười lớn tiến đưa tay tiến lên.

"hừ" "hừ" "hai tiếng hừ lạnh của hai nữ giới đằng sau khiến hân lạnh gáy đưa tay gãi gãi đầu nói " phu nhân, phó đường chủ ah, xin dời mắt đi nơi khác, phi lễ chó nhìn ah."

Hai người quay đi nhìn hướng khác, Trương phu đưa tay lên bức tranh, lúc bên dưới lúc bên trên, ngón trỏ của hân hơi ươn ướt, nhưng mà không thấy điều gì xảy ra. Hân nhìn về phía giọng ý hỏi.

Giống ngẫm nghĩ hỏi " có phải phía trên có hai chỗ nhô nhất có thể xoay chuyển, phía dưới vào rất sâu đúng không??"

Trương phi gạt đầu " đúng vậy, công tử đoán như thần"

" phi" "phi" " hừ" " hừ" " khúc khích.." hai nữ nhân đưa tay bùm miệng cười khiến Lão Trương mặt đỏ bừng.

Giống cũng hơi gượng gạo nói " bây giờ thế này nhá! Thúc một tay kéo chỗ nhô ra, một tay thọc vào chỗ sâu đến tận cùng nhớ phải chạm đến điểm cuối cùng không vào được nữa thì mới thôi. Thúc nhớ phải làm cùng một lúc. Ta không tin không ra cái gì. "

Trương phi gạt đầu chuẩn bị tư thế. Thanh Hà đưa tay cốc đầu Giống Khiến hân đau điếng nói" xú tiểu tử, gì mà không ra cái gì?? Sao ngươi am hiểu thế??"

Giống xoa xoa đầu lầm bầm " thì con đoán vậy, người làm sung hết đầu con rồi.

Trương Phi khởi động tay đôi chút chuẩn bị hành động, Giống chăm chú theo dõi. Còn nhị nữ vẫn quay đi nhưng trong lòng chờ mong, và cũng thầm chờ nể không biết tay nào nghĩ ra phương pháp mở cửa quái dị này.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Di chỉ Hợp Hoan Phái, phụ thân còn sống

Trương Phi tỉ mỉ chuẩn xác làm theo phương án Giống đề cử, mọi người im lặng chờ đợi hi vọng có thể mở được theo đúng Giống nói.

" cạch, cạch" hai tiếng vang lên từ phía tay Trương Phi, khiến mọi người quay lại nhìn vách đá.

" cạch, cạch, cạch.." Từng tiếng động vang lên như tiếng vận chuyển của một hệ thống từ phía trong phát ra.

" rầm... Rầm.." Vách đá tách dần ra hai bên lộ ra một thông đạo mù mịt kéo dài xuống phía dưới, phía trên trước cửa vào có một bức hoành phi lớn.

Thanh Hà nhìn bức hoành phi lầm bầm " Hợp Hoan phái, thì ra Hợp Hoan phái hỏi sao lại có phương pháp như vậy"

Ba người Giống nhìn nhau mờ mịt, Kim Thiềm tò mò hỏi " phu nhân người biết gì về Hợp Hoan phái này sao??"

Thanh Hà gạt đầu " đây là môn phái thuộc nhóm hàng đầu Ma vực, có danh khí không nhỏ một vì sự cường đại hai là vì là một môn phái chủ yếu sử dụng song tu công pháp"

Mọi người gạt đầu thì ra tu luyện song tu hỏi sao phương pháp mở cửa lại đặc thù đến vậy, thậm chí cái để mở cửa ở phía trong lại là hình vẽ nam nhân với cái cần gạt nước.

" phu nhân chúng ta vào chứ" Kim Thiềm hỏi ý kiến

Thanh Hà nhìn thông đạo tối mịt gạt đầu " đã mở được thì tất nhiên phải vào rồi, hy vọng có thể tìm được gì hữu ích."

Trương Phi đưa thần thức đảo ra xung quanh " lại có cảm thần thức, ta không thể nào cảm nhận được phía trước"

Mọi người nghe vậy thì cũng thử xem nhưng chặt ai có thể cảm nhận được gì

" xem ra chỉ có thể nhìn bằng mắt thường thôi, nhưng càng xuống càng tối ah" Kim Thiềm ngẫm nghĩ nói

" chúng ta lại không chuẩn bị gì để phát sáng"

Mọi người nhìn nhau lắc đầu, ý bản thân cũng không có gì để phát sáng được, Giống suy nghĩ rồi một viên bi sắt đen xuất hiện trong tay, chính là thiết mã biến thành ngày trước Giống điều động suy nghĩ viên bi bay lên biến đổi thành một cây gậy sắt dài có đầu là một viên cầu tròn từ viên cầu một đốm lửa nóng rực xuất hiện soi sáng cả một khoảng không.

Thanh Hà cùng hai người nhìn sự biến đổi này với ánh mắt Ngạc nhiên " Pháp bảo có thể biến đổi hình thái"

Giống cười không nói đưa cho Trương Phi nói " Trương Thúc người dẫn đường thế nào?"

Trương Phi đang ngạc nhiên thì bưng tỉnh, đưa tay nhân lấy gậy sắt chuyện này đương nhiên là hắn phải làm ah hắn la nam nhân, gậy đầu " được để ta "

Hắn cầm gậy tiến vào thông đạo, ánh lửa từ gậy chiếu sáng đoạn đường mọi người đi xuống, Thông đạo này là một bậc thang khéo xuống dưới bên hai bên vách là những hình ảnh nam nữ với các tư thế kì quái.

Mọi người tiến xuống thông đạo quanh co gần một dặm một dặm thì một khoảng không gian rộng lớn xuất hiện. Gậy sắt liền rời tay Trương Phi rồi biến đổi thành một thiết mã tứ chi lửa bốc ngùn ngụt, chiếc bồm và đuôi là dải lửa hùng hực khiến mọi người nhìn càng rõ xung quanh.

Đây là một không gian hình chảo úp ngược ở giữa là hồ nước lớn ở trung tâm hồ một bức tượng nữ nhân lồ thể lớn tay cầm một trái tim màu đỏ, hai bên vách là những căn nhà được mở vào sâu vào trong vách núi trên dường như là các phòng ở, phía dưới có các phòng như được, khí, nhiệm vụ, từ lâu... Trước những căn là một con đường rộng đủ một hàng năm người đi được gần cách vôi hồ là một hàng rào thấp.

Ngựa sắt từng bước tiến vào, mọi người bước theo sau, họ tìm kiếm các phòng phía dưới nhưng chỉ là một đồng bụi mù chai lọ vỡ ngổn ngang, những thứ khác thì đã mục nát xem ra thời gian bỏ hoang cũng đã rất lâu rồi. Những binh khí đã rỉ sét chẳng còn gì có thể dùng được, bảo khó trông rỗng. Xem ra trước khi đám người này rời đi đã dọn dẹp sạch sẽ.

" công tử, xem ra cũng chẳng lưu lại thứ gì hay ho " Trương Phi bốt đi chút háo hức ban đầu

Giống gật đầu chỉ tay " thôi khỏi tìm chúng ta đến phía bên phòng lớn kia xem"

Mọi người gật đầu đi về phía căn phòng lớn có ghi đại sảnh đường để xem xét, căn phòng này chắc đúng để hội họp. Đại sảnh đường nằm đối diện với bức tượng nữ nhân, trước sảnh là một khoảng sân rộng giữa sân là sáu cái trụ đá lớn.

Mọi người tiến lại trong sảnh đường, sảnh đường khá rộng đủ để gần nghìn người đứng tập trung, mấy cái toạ mộc đã mục chỉ cần động một chút có lẽ sẽ thành một đồng bụi.

Mọi người rời khỏi sảnh ra sân nhìn về mấy cái trụ quay thành một hình tròn. Kim Thiềm đưa tay đưa tay lên cái trụ, nó liền đổ sụp xuống thành một phần năng cảm nhận bụi phần trong tay nói " phu nhân, công tử cột trụ này là Hạ phẩm linh thạch nhưng đã cạn kiệt linh khí."

Mọi người nhìn năm cái trụ linh thạch còn lại cũng tình trạng như vậy thì biết chúng cũng vô tác dụng rồi.

" là linh thạch, nhưng sao lại cấm ngoài sân thế này?? Sao không để tu luyện?"

Trương phi tiếc rẻ nói

Thanh Hà đi xung quanh nhìn rồi ngồi xuống khẽ phát chút bụi thì phát hiện dưới đất có vết khắc in hẳn xuống nền năng nói " mọi người tránh ra đi "

Ba người nghe vậy lùi ra, Thanh Hà khẽ phát tay lớp bụi trên mặt đất bay đi để lộ một đồ án được bao quanh bởi một vòng tròn nhìn đồ án này năng ngẫm nghĩ

" đây truyền tống pháp trận"

Giống và mọi người ngạc nhiên nhìn đồ án dưới chân này, năm trụ bên ngoài được nối với nhau thành một ngôi sao, một cột trụ nằm ở vị trí chính giữa. Kim Thiềm bước vào trong đồ án nhìn kĩ thì gọi " phu nhân ở đây có dòng chữ người lại nhìn xem "

Thanh Hà nghe gọi thì tiến vào, Giống và Trương Phi cũng tiến vào. Mọi người nhìn theo hướng Kim Thiềm chỉ dưới nền mọi người lẩm nhẩm đọc

" Thanh Hà, ta vô tình tiến vào đây, không may pháp trận này lại tự khởi động, ta không biết nó sẽ đưa ta đi đâu. Những dù là ở chỗ nào một ngày ta sẽ trở lại, muội hãy chờ ta."

Mọi người nhìn dòng chữ vui mừng thì quay lại chúc mừng Thanh Hà

" phu nhân, lão gia xong sống" Kim Thiềm vui vẻ

"Hahaha ta nên đoán được từ sớm, lão ca không thể dễ chết vậy, chúc mừng tẩu tẩu rồi" Trương Phi cười lớn

Giống chạy loanh quanh Thanh Hà hồ vui vẻ " mẫu thân, phụ thân còn sống"

Thanh Hà ôm mặt khóc nức nở, gật đầu với mọi người, năng cúi xuống ôm Giống vào lòng " Uh, phụ thân còn sống"

Nàng nức nở đôi chút rồi bình tĩnh lại " còn sống là tốt rồi, nhưng không biết bị truyền tống đi đâu ah."

Những người còn lại nhìn nhau, cái này thì không biết pháp trận đã bị hủy rồi ah. Giống ngẫm nghĩ

" mẫu thân, người nói Hợp Hoan phái là một môn phái nam vực địa chứ?"

Thanh Hà gật đầu " đúng vậy, ý con là?!"

" đây hẳn là phân đà trước đây của Hợp Hoan, mình mình nghĩ đây hẳn là pháp trận thông với Hợp Hoan bên nam vực" Gióng ngẫm nghĩ nói

Mọi người mắt loé sáng hơn hẳn là vậy rồi, nhưng hiện tại đi nam vực rất khó ah, mà cũng nguy hiểm rất lớn, ma vực vốn cũng là nhân tộc nhưng tu luyện ma đạo thân thể bị biến đổi rồi tự hình thành một tộc quần riêng biệt.

Kim Thiềm lo lắng" phu nhân liệu lão gia có gặp nguy hiểm không?"

" nguy hiểm dĩ nhiên là có, nhưng ta nghĩ hẳn Sẽ không sao. Chẳng là kẻ đã từng nhiều lần vào sinh ra tử, " Thanh Hà tin tưởng nói

" Ta cũng nghĩ phụ thân mạng con gian khó giết ah" Gióng gật gù.

" cộc" "cộc" " phụ thân ngươi là gián thì ngươi cũng là gián ah" Thanh Hà cốc đầu Gióng mấy cái đầu.

" chúng ta trở về thôi" Thanh Hà nói với ba người,

Mọi người gật đầu theo thiết mã trở về theo đường cũ, Gióng bảo Trương Phi đóng cửa lại và dặn hẳn giữ bí mật chuyện hôm nay, không được nói với bất cứ ai, hẳn chợt nghĩ đến một điều đây không phải là nơi thích hợp nhất để Âm đường của Hắc Tuyên làm đại bản doanh sao.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Mỗi người mỗi dự định

Mọi người trở về từ di chỉ Hợp Hoan phái tâm trạng trở nên vui vẻ hơn nhiều, Trương Phi trở lại mô hoá linh thạch tiếp tục công việc, còn Gióng và mẫu thân cùng với Kim Thiềm trở về nhà.

Bữa cơm tối được dọn lên nhà, tuy chỉ có ba người ăn nhưng Thanh Hà làm rất nhiều món, vì hôm nay nàng rất vui khi biết tin Nguyên Trí còn sống mặc dù địa điểm ma vực chỉ là trong phòng đoán nhưng dù ở bất cứ nơi nào thì có cơ hội vẫn là đã tốt lắm rồi, ngoài các món ăn nàng còn đặc biệt lấy ra vỏ rượu táo mèo của Lý Thông để lại từ hồi tết vẫn còn. Hôm nay phải uống ah

Nhị nữ một hải đồng vừa ăn, vừa uống cười đùa vui vẻ, nhị nữ má thêm hồng vì men rượu cay. Gióng cũng thi thoảng uống đôi chút, ngôi nhà nhỏ đơn sơ như đầy sức sống hơn.

Gióng cũng cười, thấy mẫu thân vui như vậy thì còn gì bằng. Đêm dần khuya, ăn uống xong xuôi thì cũng đến lúc nghỉ ngơi sau một ngày mệt nhọc, mỗi người về nơi về giường của mình nhưng trong lòng ai cũng mang tâm sự riêng.

Gióng nằm trên giường thấy mẫu thân giường bên đã nhắm mắt chập chờn, có lẽ tối nay người uống hơi nhiều một chút rồi. Gióng mỉm cười đưa tay gãi gãi trán nhìn lên trần nhà suy nghĩ, bỗng một tiếng gõ bên vách truyền đến " cộc" "cộc" Gióng đoán chỉ có thể là Tiểu Kim

" Tiểu Kim nàng có chuyện gì mà chưa ngủ thế?" Gióng hỏi nhỏ.

" công tử, Tiểu Kim không ngủ được, người có thể ra đây một lát không?" Kim Thiềm ngập ngừng

Gióng ngẫm nghĩ rồi nói" thôi được nàng ở đó chờ ta"

Nói rồi Gióng nhẹ nhàng rời giường đi ra ngoài, tránh gây tiếng động. Thực ra lẽ hai người đã quen ah cả hai đều là tu sĩ mà không truyền âm nói chuyện có lẽ đôi lúc nghĩ đến Gióng còn là một hải tử nên không nhớ.

Thanh Hà nằm giường bên thấy nhi tử rồi đi thì mỉm cười, mọi thứ làm sao qua được mắt một nguyên anh hậu kỳ như nàng, nàng khề trở mình suy nghĩ" Nguyên Trí giờ chàng đang ở đâu? Mình mình nhi tử của chàng đã được bốn tuổi rồi đây mà chàng còn chưa biết sự tồn tại của nó. Nó đã biết trêu đùa nữ nhân rồi khắc hẳn với vẻ ngờ nghệch của chàng ngày xưa, đứa nhỏ rất hiểu chuyện có lẽ vì xa chàng mà nó cũng trở nên trưởng thành hơn rất nhiều. Thiếp sẽ đợi chàng trở về, nếu chàng không về thì đợi khi mình mình lớn hơn, có lẽ mười năm nữa đi thiếp sẽ đi tìm chàng."

" rồi cả gia đình ta cùng sống bên nhau, không xa rời nữa, chàng biết không mình mình được rất nhiều nữ nhân ưa thích sau này chúng ta già trở thành gia gia, nãi nãi sẽ phải trông một lũ lóc nhóc ah, Tàn gia sẽ đông đúc hơn rất nhiều đấy"

Gióng rời nhà ra sân thấy Kim Thiềm, mặc một bộ y phục trắng mỏng bên trong là lớp nội y màu đỏ, để lộ làn da trắng hồng mềm mại, mái tóc nàng đen dài, thướt tha

Nàng nhìn Gióng hồi lâu ngập ngừng " công tử, Tiểu Kim không làm người thức giấc chứ?"

" không sao, ta vẫn chưa ngủ mà!" Gióng lắc đầu nói.

" người có thể ở cùng . cùng ta đêm nay được không? " nàng tay vo vo tà áo ngượng ngùng, đôi má hồng như cánh đào phai một buổi sớm mai đón những tia nắng đầu tiên.

Gióng hơi bất ngờ vì yêu cầu của nàng một phần vì vẻ ngoài e lệ, dịu dàng khiến cho người khác cảm thấy yên bình,

Thấy công tử không nói gì Kim Thiềm hơi xấu hổ, phải chăng yêu cầu của mình hơi kỳ quái?? Cũng phải ah một nữ nhân nói muốn một nam nhân ở với mình một đêm, nàng càng nghĩ mà má đỏ bừng...phải chăng công tử đang nghĩ đến điều gì?

" công không như người nghĩ đâu" nàng luống cuống đưa tay lắc lắc phủ định

" nàng nghĩ ta đang nghĩ đến điều gì sao? " Gióng nhìn nàng mỉm cười

" không phải người nghĩ đến chuyện nam nữ gì đấy chứ?" Nàng đôi chút suy nghĩ phải chăng hôm nay vừa trở về từ Hợp Hoan Phái nên công tử có chút nghiến

" ta mới có bốn tuổi ah, còn thuần khiết ah. Nghĩ đến chuyện đấy thì không hợp lẽ thường"

Nàng đưa tay vỗ ngực thờ phào, nhưng câu tiếp theo khiến nàng không biết giấu mặt vào đâu

" sao nàng cho rằng ta đang nghĩ đến chuyện đó? Không phải đó chính là điều nàng đang nghĩ chứ? Nàng muốn làm chuyện đó với ta sao? Nàng khiến ta nghĩ về chuyện đó rồi đấy" Gióng nhìn nàng cười hỏi

" không, không phải tiểu Kim nghĩ đến chuyện đó đâu, nếu muốn làm cũng phải đợi công tử trưởng thành ah,... Nếu... Công tử muốn ngay giờ thì cũng không phải không được" nàng phủ định lắc lắc đầu, rồi thẹn thùng đáp ứng.

Gióng gãi gãi đầu bất giác nhìn một lượt thân thể nàng khiến nàng càng thẹn cúi mặt nhìn chân đang day day dưới đất, gióng cười " ta chỉ đùa thôi, vậy nàng nói đi sao nàng lại muốn ta ở cùng nàng?"

" tiểu Kim không ngủ được, chỉ muốn tâm sự chút thôi. Với lại chuyện này lại tốt cho cả hai người ah " Kim Thiềm úp mở nói

Gióng ngạc nhiên nhìn nàng " không làm gì cả mà tốt cho hai sao??"

" công tử người cũng biết đấy tiểu Kim là Kim Thiềm Thử ah, ở cạnh ta có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện Kim linh căn của người, mà ở cạnh công tử mà sẽ dẫn đẩy nhanh cái tạo huyết mạch, nếu song tu thì tốt nhất nhưng đáng tiếc người còn qua nhỏ" nàng giải thích gọn gẽ

Gióng bất ngờ thì ra còn có loại lợi ích như vậy nữa, Gióng liền dắt tay Kim Thiềm tiến vào phòng " vậy còn chờ đợi gì nữa đi vào giường thôi!"

Tiểu Kim bị gióng kéo tay vào phòng, nếu như là một nam nhân trưởng thành thì ai cũng nghĩ ngay là làm gì đó, nhưng chỉ là một hài tử tuy vậy vẫn khiến nàng thẹn thùng, lẽo đẽo theo sau.

Hai người nằm trên chiếc giường đôi nhìn lên trần nhà có chút không biết nói gì. Gióng cảm nhận sự tăng tiến của Kim linh lực quả nhiên có nhanh hơn bình thường đôi chút nói" quả nhiên đúng như nàng nói"

Nàng e thẹn dò hỏi" công tử, tiểu Kim ôm người được chứ?"

Gióng gật đầu tiến người vào lòng nàng cảm nhận sự mềm mại, tươi mát của lớp da thịt, hương thơm thoang thoảng nhẹ dịu. Khiến Gióng có cảm giác khoan khoái.

Kim Thiềm nói đầu sự tiếp xúc thì hơi gượng gịu, má nàng thoáng đỏ, nhất là khi phía ngực bị áp vào khiến nàng có đôi chút run rẩy, nàng vòng tay ôm chặt Gióng đung đưa.

Gióng ở yên trong vòng tay nàng có chút suy nghĩ " chuyện hôm qua nàng kể với ta là sự thật sao?"

Kim Thiềm gật đầu thủ thủ " công tử không tin tiểu kim sao?"

Gióng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp hài hoà này " vậy nàng và tên đó thật sự chỉ là đồng bạn thôi chứ?"

Kim Thiềm có điều suy nghĩ " hần là huynh trưởng của ta ah, việc này có gì quan trọng sao?"

" quan trọng chứ, ta không muốn tự dưng có thêm một kẻ thù. Vì nữ nhân xinh đẹp như nàng, lại có tác dụng đặc biệt như nàng thì ta phải giữ lại không buông rồi!" Gióng nửa đùa, nửa thật nói

Kim Thiềm hơi thẹn thùng " công tử nói thật chứ? Tiểu Kim cũng không muốn rời người, cả kiếp này chỉ muốn ở bên cạnh người thôi! "

" từ mai nàng lên chủ phong với ta nhé! Ta cách chức phó đường chủ của nàng, làm thị nữ cho ta thế nào??" Gióng bá đạo nói, rồi dụi mặt vào ngực

nàng.

Kim Thiềm có chút nhột nhột nhưng nàng thích cảm giác này" tùy công tử, thiếp thân là của người rồi!"

" Tam cước huynh trưởng nàng, đang ở tam tông tứ môn ah?" Gióng ngẫm nghĩ hỏi.

" vâng, thế nên thiếp mới cố gắng cường đại hơn để có thể tìm lại hấn ah" Kim Thiềm kiên định

" yên tâm, theo ta nàng Sẽ này càng cường đại hơn, chỉ là tam tông tứ môn thôi, dù cả tu chân giới này chỉ cần nàng muốn đi ta sẽ đưa nàng đi, nàng tin ta chứ??" Gióng suy nghĩ rồi chắc chắn nói

" thiếp tin người" nàng gật đầu nhu thuận.

" công tử, vậy còn chuyện lão gia thì sao, người tính như thế nào?" Kim Thiềm tò mò

" còn sống là tốt rồi, đợi khi nào ta đủ thực lực sẽ lật tung cả Nam Vực, ta không tin không tìm được ra" Gióng Trầm ngâm.

Kim Thiềm không nói gì, nàng tin Gióng có thể làm được, thời gian cứ chậm chậm trôi qua, hai người nằm bên nhau chìm vào trong giấc ngủ, ngoài trời không gian thình lạng. Đôi khi có tiếng xào xạc của lá trúc cọ sát vào nhau như để bảo vệ nhau trước những cơn gió lang thang.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Ta vốn là một Nam Thần thuần khiết

Sáng hôm sau theo dự định tính toán từ trước, Thanh Hà đã đồng ý theo Gióng và Kim Thiềm đến Việt tông, phần vì nàng muốn được ở gần nhi tử, phần vì nàng cũng cần tu luyện để trở nên cường đại hơn và tìm kiếm vật dụng để sau này có thể lên đường tìm phu quân của mình.

Ba người ngự trên băng kiếm lớn của Thanh Hà trên không trung, Kim Thiềm nắm tay Gióng suốt chặng đường có lẽ vì chuyện tối qua mà hai người trở nên liên kết với nhau hơn.

Tin tức Gióng và Thanh Hà trở về tông môn khiến mọi người vui mừng, vì không cần phải đi đi lại lại xin chỉ thị như trước. Đặc biệt chúng nữ càng cảm thấy vui mừng vì từ khi gia nhập Việt tông ít có cơ hội được quay trở lại Trúc gia trang để gặp mặt.

Ba người vừa đến Việt tông bóng người từ các Đường sơn bay ra chào đón đầy đủ, Thạch Sanh, Lý Thông, Hắc Tuyên, Tiểu Thanh, Xuân Mai, Kim Liên, Bình Nhi, Ngô Ngan, Khải Đức, Tử yêu Thức Hiên sơn, còn có một tiểu nữ hài bạch y lấp lo sau đoàn người, vừa thấy ba người hạ xuống từ không trung thì tất cả đều cung kính cúi chào

" Bái kiến phu nhân, báo kiến công tử "

Gióng và Thanh Hà gật đầu nhìn chúng nhân, Thanh Hà có đôi nghiến trước đội hình này, nhìn vào tương quan lực lượng thì cũng đã đứng vào đội ngũ hàng đầu trung phẩm tông môn ah, đây mới là vừa thành lập không lâu, nếu như có thêm thời gian thì không biết sẽ phát triển đến mức độ nào.

Gióng nhìn mọi người rồi nói " tất cả lên chủ sơn nói chuyện đi "

Chúng nhân gật đầu theo Gióng và Thanh Hà dẫn đầu tiến vào. Thấy Trúc Linh len lỏi trong đám người, Thanh Hà cười gọi " Linh Nhi lại đây với ta "

Trúc Linh nghe tiếng gọi thì hứng khởi " vâng thăm thăm"

Trúc Linh nhanh nhẩu tiến lại bên cạnh Thanh Hà nhu thuận, Thanh Hà mái tóc đen nhánh của nữ hài, nàng khá thích cô bé này, khi còn ở Trúc gia trang hay sang nhà mình chơi.

Trúc linh giờ đã lên chín tuổi, thân thể dong dỏng cao, khuôn mặt xinh xắn, tóc đen dài được búi ra sau bởi một dải lụa trắng thắt hình chiếc nơ, tổng thể khiến cô bé như một tiểu tiên nữ hạ phàm, nang tính nghịch nháy mắt với Gióng rồi lè lưỡi trêu đùa. Gióng cười cười nháy mắt mấy cái khiến nàng thích thú.

Đại sảnh đường chủ sơn, Gióng sai người đặt thêm một chiếc ghế nay cạnh mình để Thanh Hà ngồi, rồi Gióng ngồi chủ vị đưa tay ra hiệu cho chúng nhân về vị trí Thạch Sanh và các đường chủ ngồi xuống chỗ hay ngồi, vị trí nữ đường hiện đang bỏ trống, người thuộc đường nào thì đứng ngay sau ghế của đường chủ.

Thấy mọi người đã ổn định, Gióng mở miệng bắt đầu

" vốn dĩ định nhờ mẫu thân ta đảm nhiệm đường chủ Nữ đường, nhưng ngẫm lại ta không thể nào ra lệnh cho mẫu thân ta được."

Chúng nhân gật đầu, cái này mọi người cũng hiểu ah con cái không thể ngồi lên đầu lên cổ phụ mẫu chỉ tay được.

Giống ngẫm nghĩ, rồi tiếp tục " vậy nên ta quyết định người sẽ là thái thượng trưởng lão. Những lúc ta không ở đây có việc cần hỏi ý kiến thì hỏi người là được. Mọi người không có ý kiến gì chứ?"

Chúng nhân nhìn nhau lắc đầu biểu thị không có ý kiến gì

" còn đường chút nữ đường do Xuân Mai tiếp quản, Xuân Mai ngồi vào ghế đi." Sở dĩ Giống chọn Nàng vì tu vi cũng đủ, hơn nữa vì nàng từng trại chủ nên ít nhiều cũng có kinh nghiệm quản lý.

Xuân Mai nghe lệnh ngồi xuống ghế đường chủ, Bọn Lý Thông quay ra chúc mừng

" chúc mừng Bàng đường chủ rồi, sau này có gì nhớ trợ giúp nhiều hơn."

Xuân Mai cười đáp lễ " các vị tiền bối khách khí rồi, sau này xin các vị dạy bảo nhiều."

Một màn khách sao qua lại, mọi người trở lại chính sự. Giống nhìn chúng nhân rồi phất tay nói

" mọi việc vẫn như trước đã bàn bạc, mọi người tích cực nhanh chóng hoàn thành, chúng ta phải tăng tốc độ phát triển lên"

Mọi người đứng dậy chấp tay " vâng, công tử" rồi từng người rời khỏi đại sảnh đường về làm việc của mình.

Còn chúng nữ đường như không có ý tứ rời đi, Giống cười gượng gạo " các nàng cũng trở về đi chứ"

" tối qua công tử đã nói rồi, từ giờ Tiểu Kim là tì nữ của người ah, chỉ phụ trách chăm sóc công tử thôi " Kim Thiềm lè lưỡi.

" chúng muội là đệ tử phải ở lại phụ dưỡng sư phụ ah" Kim Liên, Bình nhi nhanh nhẩu tiến lại người xoa bóp người đấm lưng cho Thanh Hà.

" sư phụ người thấy thoải mái chứ??"

Giống gãi gãi đầu nhìn Xuân Mai, nàng đứng dậy " Xuân Mai đi dọn dẹp phòng cho phu nhân, Xuân Mai là thị nữ của phu nhân ah, công tử người quyền rồi sao"

Nàng không đợi Giống đáp lời nàng gọi nhị nữ " Kim Nhi, bình nhi đưa phu nhân về xem phòng nào"

Nhị nữ đáp lời " vâng, thưa đường chủ" rồi đỡ Thanh Hà đứng dậy bước ra ngoài.

Thanh Hà nhìn cảnh tượng oanh oanh yến yến của thiếu nữ kiếm cớ không rời đi này, nàng không nói gì vì chuyện này nàng muốn thuận tự nhiên. Dù sao nàng cũng không ngại có nhiều cô con dâu, Nàng cười gật đầu với chúng nữ rồi rời đi.

" khoan, đợi đã ta đi hàn huyên với thăm thăm" Trúc Lin gọi với rồi không thèm nhìn Giống chạy theo chúng nữ lắc đầu xem ra phải chấn chỉnh lại đám nữ nhân này rồi, không thì làm sao yên ổn được đây.

" còn nàng Tiểu Thanh ah, nàng thì sao nào??" Giống chú mục vào thiếu nữ thanh y xinh đẹp này.

Tiểu Thanh, vuốt sợi tóc mái dài, rồi ngón tay thon dài trắng muốt vô ý vuốt qua ngực đầy đặn, nháy mắt với Giống rồi liếc qua Kim thiềm " Tiểu Thanh muốn ở lại tiếp chuyện công tử, công tử Sẽ không đuổi ta đi chứ?? Hay công tử có mới mới cũ, hương đồng gió nội nên quên ta rồi?"

Giống cạn lời " thôi tùy nàng vậy, ra sân ngắm cảnh với ta thế nào??" Rồi bước xuống ghế đi ra sân

" hihi vâng, thưa công tử" nàng đứng dậy cầm tay Giống cùng ra ngoài không quên ngoái lại nói " Kim Thiềm, pha cho ta và công tử ấm trà thế nào?"

Kim Thiềm nhu thuận " vâng, thưa đường chủ, Tiểu Kim sẽ mang ra ngay."

Khoảng sân rộng ngoài sảnh đường, có một bộ bàn ghế bằng đá dưới gốc liễu già từ đây ngồi có thể nhìn toàn bộ Việt tông từ trên cao và nhìn ra xa phía hướng trúc già trang và lam nhiên thành. Cảnh quan rừng núi liên miên rất đẹp.

Giống ngồi xuống nhìn Tiểu Thanh " nàng cũng ngồi xuống đi"

Tiểu Thanh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Giống" vâng"

" Hôm nay nàng rất đẹp " Giống nhìn tiểu Thanh nàng mặc thanh y, pha đôi chút màu trắng để lộ bờ vai mịn màng, phần ngực trên trắng muốt, đôi chân dài miên man bàn chân nhỏ được xỏ đôi hài xanh tinh tế tôn lên vóc dáng hài hoà.

" thế mọi khi, Tiểu Thanh không đẹp sao?" được khen khiến đôi má khẽ phớt hồng.

" không phải vậy, chỉ là hôm nay được quan sát kĩ hơn nên phát hiện nàng rất đẹp" Giống cười nói

"hihi.. Công tử cứ đùa thôi. Ta phát hiện công tử khác trước đây rất nhiều " Tiểu Thanh cười nói

" khác về dung mạo sao, hay tính cách?" Gióng có chút hứng thú, với sự thay đổi của mình trong mắt của Tiểu Thanh như thế nào.

" trong mắt thế nhân, người là một anh hùng là một biểu tượng của sức chiến đấu, sự kiên cường của nam nhân. Nhưng về đời sống riêng tư người, không có gì quá đặc sắc, nhất là nữ nhân ah, ta chưa hề thấy bên cạnh của người có một bóng hồng nào." Tiểu Thanh ngẫm nghĩ nói

" trước đây quả thật là như vậy, trong vô tận tuế nguyệt việc ta làm chỉ là chiến đấu bảo vệ và mở mang bờ cõi, săn giết yêu ma quỷ quái làm hại người hại nước. Nữ nhi thường tình ta chưa từng nghĩ qua " Gióng ngẫm nghĩ về trước kia

" nhưng bây giờ người rất khác, nữ nhân theo người không ít và ta thấy có lẽ sau này sẽ còn nhiều thêm nữa ah " Tiểu Thanh cười cười

" có lẽ là bệnh lý hậu xuyên không ah, nhan sắc này không tệ bằng dù chưa bằng trước kia, một phần là huyết mạch cao quý trong huyết quản của ta, khiến mọi người ưa thích ta. Những ta lại không biết cách khiến các nàng đau buồn, ta không muốn khiến các nàng khổ sở, ta không biết cách từ chối nữ nhân ah. Trước đây ta vốn là một nam thần thuần khiết, bây giờ ta vẫn vậy ah"

Gióng suy ngẫm bộc bạch.

" ta biết là người thuần khiết rồi, ta vẫn giữ ý kiến ngày trước. Nó cảm giác thật sự không tệ, nếu một ngày nào đó người muốn thì Tiểu Thanh luôn là của người"

" ta chỉ xin một điều, nếu sau này người bị thêm nhiều nữ nhân khác theo đuổi, thì đừng bao giờ quên ta. Được chứ?" Tiểu Thanh thò thè

" việc này, nếu lúc đó nàng vẫn có ý thì hãy nói đi" Gióng lảng tránh câu hỏi

" công tử, Thanh đường chủ xin mời dùng trà " Kim Thiềm đặt trà xuống bàn nói

" nàng cũng ngồi xuống đi." Gióng cười chỉ vào ghế bên cạnh nói

" vâng" nàng nhu thuận vâng lời ngồi xuống kế bên gióng.

Gióng nhìn nàng rồi quay nói với Tiểu Thanh " Tiểu Thanh, Kim Thiềm từ giờ sẽ không làm phó đường chủ nữa mà đi bên cạnh ta. Việc này có lợi cho tu luyện của ta cũng như sự thay đổi huyết mạch của Kim Thiềm, nàng không có ý kiến gì chứ?"

Tiểu Thanh đưa mắt nhìn qua lại giữa Gióng và Kim Thiềm ý cười nhàn nhạt

" Tiểu Thanh thật sự có ý kiến đấy"

Bị nàng nhìn như vậy khiến hai người có chút gượng gạo, Kim Thiềm má hây hây

" nàng có ý kiến như thế nào? Chúng ta thật sự là chỉ như vậy thôi ah "

Gióng kể lại sự tăng tốc độ hấp thu của kim linh căn của mình khi ở cạnh Kim Thiềm. Tiểu Thanh nghe xong mỉm cười" Tiểu Thanh vẫn có ý kiến nha "

Cười khỏ " nàng có ý kiến như thế nào? Thì mới đồng ý đây?"

Nàng ngập ngừng rồi nháy mắt " Tiểu Thanh cũng muốn thay đổi huyết mạch ah "

Gióng cười cười nháy mắt ý tứ " thôi được, không có việc gì thì nàng cứ lên đây, tối ngủ lại với ta, ta cũng thấy nhớ thân thể nàng rồi đấy, nó thật sự không tệ chút nào "

" công tử cứ túy hứng hưởng dụng thôi, dù sao tiểu Thanh có gì thì người cũng đã tận mục sở thị cả rồi " nàng khẽ đung đưa hàng nóng, khiến Gióng và Kim Thiềm phì cười.

Ba người ngồi uống trà, nhìn khung cảnh phía xa. Đôi khi chỉ trò những điều thú vị, gió khẽ đùa làm làn váy

đung đưa, tiếng cười thiếu nữ như chuông bạc khiến không gian trở nên hài hoà đẹp đẽ như chốn tiên cảnh dưới trần.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Thập nhất tông môn tự Lam Nhiên

Thành Lam Nhiên người ra tất bật ồn ào, các thương đội vào ra vội vã để chuẩn bị cho chuyến hàng toát đi khắp nơi, mọi thứ giương như không thấy đổi như trước đây.

Hoắc Kỳ ngồi trong phủ thành chủ ngồi ngắm nghĩ về những chuyện mới xảy ra trong kỳ tuyển trạch tân đệ tử vừa rồi thì tiếng người chạy vào thông báo khiến hắn tỉnh táo lại, hắn nhìn rõ thì đây là tên cận vệ ngoài cổng phủ, hắn nhìn gã hỏi:

"Triệu Cân chuyện gì thế?"

Triệu Cân dừng lại chấp tay bẩm báo "Đại nhân người các tông môn đã đến cả rồi đang đợi ngài trong sảnh. "

"tốt, người đi ra ngoài đi" khẽ phát tay bảo hắn ra ngoài, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, không thể trốn tránh được. Hắn đợi gần mười ngày nay cuối cùng bọn họ cũng đã đến, hi vọng mọi việc không quá rùm beng lên.

Chống tay đẩy người đứng dậy, hắn vừa đi vừa suy nghĩ. Chuyện này cũng có hắn tham dự một phần trong đó, bây giờ sửa đổi thì đã không còn kịp nữa rồi, chỉ hi vọng Việt tông thật sự cường đại như đã nói nếu không Hoắc Kỳ hẳn lần này xong rồi.

Hắn bước chân đến đại sảnh, thấy mười một người đại diện cho các tông môn đã đến ngồi sẵn chờ đợi, hắn khẽ chỉnh đốn lại thần thái bước vào chấp tay thi lễ với chúng nhân " để cho các vị chờ lâu, xin được thứ lỗi "

Đám người chấp tay hoàn lễ khách khí " Hoắc huynh bận trăm công, nghìn việc. Đừng nói như vậy, là chúng ta lượng thứ xin huynh đừng để bụng "

Hoắc Kỳ cũng khách khí đôi ba câu, rồi về vị trí chủ vị ngồi, dù những người đang ngồi ở đây đều là những người đại diện cho tông môn cao có thấp có, tu vi cũng là cấp bậc nguyên anh nhưng hắn là thành chủ ở đây ah vị trí này vẫn là hắn đến ngồi.

Nhìn mọi người một lượt, hắn cất giọng tiếu nạo " như trong thư tín ta đã sai hạ nhân thông báo đến quý tông, hẳn chư vị cũng đã hiểu nguyên do, mọi việc thật đáng tiếc đây một phần cũng là lỗi lầm của ta. Xin được tạ lỗi với chư vị "

Nói rồi hắn chấp tay một lần nữa với mọi người hơi cúi thấp đầu, đám người nhìn nhau, nhìn hắn suy nghĩ.

Trần Khởi tông chủ Huyền Hưng tông, một trong tứ môn trong khu vực phía đông nam thành, chấp tay hướng Hoắc Kỳ " Hoắc huynh, trong thư huynh đã nói, nhưng lần này chúng ta đến đây mong huynh nói cụ thể lại mọi việc được không?"

Mười người khác cũng gật đầu biểu thị đây cũng là ý kiến của mình rồi dời ánh mắt về Hoắc Kỳ chờ đợi. Hoắc Kỳ nhìn họ rồi nhớ lại những gì đã bàn bạc với Lý Thông ngày trước rồi nét mặt bàng hoàng như mọi chuyện đang diễn ra trước mắt

" các vị đã có ý thì, tại hạ xin kể lại nguồn cơn. Ngày hôm đó sau khi kết thúc tuyển trạch chúng ta ngồi đàm đạo với nhau ở Nam Danh lâu, trong quá trình thì Từ trưởng lão của Bách Hoa tông nói rằng bà phát hiện một cây Huyết Lan thảo đã một ngàn năm tuổi ở trong Thức Hiên sơn. Các vị cũng biết đây Huyết Lan thảo ah, bổ sung khí huyết cường tráng thân thể, nếu có thể kiếm được dù chỉ là một chiếc lá đem về luyện đan thì độ kiếp Hoá Thân gia tăng tỉ lệ thành công được bao nhiêu chứ? "

Đám người nhìn nhau, Huyết Lan thảo quả thật đủ trân quý nha nếu bọn họ biết được thông tin về đồ vật này thì cũng bằng mọi giá chiếm được vào tay. Nên cả lũ gật đầu.

Hoắc Kỳ kể tiếp " sự việc khiến chúng ta hào hứng bàn luận, khi biết được yêu thú thủ hộ chỉ là ba con yêu thú nguyên anh trung kỳ. Mọi người họp bàn hợp sức lại bốn trung kỳ với tám sơ kỳ, thì ba nguyên anh trung kỳ yêu thú dù lực lượng có hơn hẳn nhân loại cùng cấp thì chúng ta vẫn có thể tiêu diệt được tốt, nhưng chúng ta sai lầm rồi khi đến đây thì một con yêu thú trong đó đã đột phá nguyên anh hậu kỳ và còn có thêm hai sơ kỳ yêu thú, chúng ta biết mình không thể làm gì được liền trở về. Ai dè mới quay đi thì bị phát hiện, bọn chúng đồ cho chúng ta đã lấy cấp Huyết Lan Thảo ah, chúng ta còn chưa kịp động vào cơ mà! Dù có biện minh thế nào chúng cũng không chịu tin, lũ yêu thú đồ sát chúng ta kiểm tra suy xét giới chỉ tìm kiếm, ta may mắn thoát được là nhờ Huyền lão huyết kiếm tông trợ giúp nhưng cũng bị tám ngàn yêu thú truy sát đến tận cổng thành mới toàn mạng. "

Chúng nhân nghe Hoắc Kỳ thao thao bất tuyệt thì cũng nắm rõ sự việc. Mạnh Vân đà chủ Huyết Kiếm tông thành Nhiên Lam tân nhiệm chấp tay đề nghị:

" Hoắc lão đệ dẫn chúng ta đến nơi đó xem xét một chút thế nào?"

Hoắc Kỳ gật đầu " được, mời các vị theo ta "

Nói rồi hắn bay vút ra ngoài hướng Thức Hiên, đám người thấy vậy đuổi sát theo sau. Phi hành một lúc lâu thì đã đến chân Thức Hiên sơn nơi xảy ra cuộc chiến ngày đó, đây là một khoảng lộn xộn với huyết dịch đã khô ráo dần hết, cây cối đổ rạp tứ tung, dưới đất đầy hố to nhỏ, những thi thể bẹp dúm như đậu hũ bị nghiền nát không còn nhận ra được hình dạng.

Mọi người nhìn khung cảnh cũng cảm thấy được chiến đấu ác liệt thế nào, khẽ lắc đầu cảm khái.

Trần Khởi chấp tay với Mạnh Vân nói " Mạnh huynh không biết huynh có để ta hay không, trong Thức Hiên sơn yêu thú cường đại trên trúc cơ dường như đã không còn thấy đâu cả chỉ còn những yêu thú thấp kém "

Mạnh Vân gật đầu " đúng vậy xem ra sau khi từ Lam Nhiên trở lại bọn chúng đã rời đi, xem ra sợ chúng ta hỏi tội. "

Mọi người nhìn nhau. Mạnh Vân cười khổ " chuyện này xem ra cũng đành thôi, giờ bọn chúng đã biến mất, Vạn Tượng sơn mạch này biết tìm ở đâu mà

xuy với trả xét, đã không kiểm được nắm gạo mà mất cả mạng chỉ trách họ số đã tận. Thôi chúng ta trở về "

Đại sảnh phủ thành chủ, đám đông trở lại ngồi trầm ngâm, Tuyết Hoa đã chủ Bách Hoa tông hỏi " Hoắc huynh, chuyện cái chế của những người kia xem như là xui xẻo đi vậy còn những người khác của tông môn chúng ta đâu?"

" việc này, ta bị chúng truy sát đến Lam Nhiên thì đám đông yêu thú cũng đuổi đến nơi, pháp trận bảo vệ thành cũng bị đánh nát, chúng ta ra sức ngăn cản yêu thú rồi thay nhau khuyên nhủ chúng mới chịu dừng lại chỉ đưa ra yêu cầu kiểm tra giới chỉ của chúng ta và người của các tông môn nên chúng ta đành phải chấp nhận. Việc này các vị hiểu chứ trong thành Lam Nhiên này có hơn mười ngàn người nhưng không phải ai cũng có tu vi để có thể chống đỡ tám nghìn yêu thú cường đại như vậy cả nên việc chấp nhận để bị họ kiểm tra giới chỉ là việc bắt buộc ta phải chấp nhận ah, ta không muốn bị đồ thành."

Trần Khởi chấp tay tán dương " Hoắc huynh vì mọi người mà làm việc như vậy thì ai có thể trách móc huynh được chứ? Sau đó thế nào giờ mọi người đâu cả rồi?"

" Đáng tiếc vì lực lượng nhỏ yếu ah, chúng ta bị yêu thú treu đùa. Chúng kiểm tra xong thì giết sạch hơn một trăm người của các tông môn rồi phải đi chỉ để lại một câu hiểu lầm lũ chết tiệt" " rầm " Hoắc Kỳ tức giận đập mạnh vào tay ghế khiến nó bị gãy rơi xuống đất.

Chúng nhân nghe vậy thì nóng mặt, sát khí toát ra đặc biệt cả đại sảnh, từng tiếng thía mọ làm rộn cả lên

" chết cả, hơn trăm người"

" bọn cầm thú"

" lũ súc sinh, bội tín"

" đm. Ta muốn rút gân bọn chúng"

" lũ khốn chạy nhanh lắm "

" haizzz lần này tổn thất quá nhiều rồi, chỉ hi vọng tuyển Trạch có thể thu được nhiều tân đệ tử có tư chất một chút để bù lại ah. Hoắc huynh lần tuyển Trạch này kết quả ra sao?" Tuyết Hoa ngẫm nghĩ hỏi

Hoắc Kỳ nhìn nàng " lần này tuyển trạch đạt yêu cầu một ngàn tám trăm người trong đó có mười lăm nhị linh căn"

" Oh số lượng hơn hẳn lần trước, lại có đến những mười lăm nhị linh căn, tốt tốt " lão giả Đà chủ Thiên Nguyệt tông vuốt râu ca ngợi

Trần Khởi cũng vỗ đùi bôm bốp " Hoắc huynh số lượng nhân tuyển vào các tông môn ra sao?"

" việc này thì..." Hoắc kỳ ngần ngại

Lão giả Thiên Nguyệt tông kỳ lạ " sao vậy Hoắc đệ? Không lẽ lại bị yêu thú xử lý nốt rồi sao?"

Chúng nhân nhìn về Hoắc Kỳ nếu lại là yêu thú thì lần này các tông môn biết giấu mặt vào đâu??

" không phải là yêu thú mà là con người"

" con người ý là sao?"

" lần này nhân tuyển các tông môn nhận được là sáu trăm người, trong đó có bảy nhị linh căn chia đều vào tam tông tứ môn. Tám người còn lại và một ngàn hai trăm nhân tuyển thì tấn nhập vào Việt tông."

Mười một gã ngẩn tò te nhìn nhau, " Việt tông là ai?? Lúc nào có tông môn như này?" Mạnh Vân nghi hoặc

" Việt tông này mới được thành lập không lâu, là sự sát nhập của Ngũ Lang trại và Lục Lâm Bang. " Hoắc Kỳ giải thích.

" Việt Tông này không đơn giản ah, hôm tuyển trạch đến ba gã đường chủ trong đó có hai người là linh căn biến bị phong, độc, một thổ đơn linh căn tu vi nguyên anh trung kỳ. Nghe họ nói còn có những người phía trên tu vi cường đại hơn và đơn linh căn, biến dị linh căn không thiếu ah" Hoắc Kỳ tặc lưỡi về sự cường đại này.

Chúng nhân cũng ngẩn ngơ, tông môn mới thành lập mà cường đại như vậy sao?? Linh căn quý hiếm bao giờ trở thành đậu hủ thối bao giờ thế?

Mạnh vân tức giận vỗ bàn, khiến cốc trà trên bàn đổ cả ra " Hừ cường đại như vậy thì thế nào? Dám chặn đường các tông môn ta sao? Cũng chỉ là nghe nói ai biết thật giả thế nào "

Nghe vậy khiến mọi người xôn xao đúng ah một tông môn mới thành lập mà thôi dù cường đại thì làm sao có thể bằng tất cả tông môn ở đây gộp lại, hơn nữa đây cũng chỉ lời nói từ phía Việt Tông làm gì đã có ai thấy và xác nhận đâu.

Trần Khởi chấp tay " ý Mạnh huynh là..?"

"ta thấy Việt tông này không nên tồn tại nữa rồi chứ vị tính sao?" Mạnh Vân mắt lơ đãng trả lời

Chúng nhân nhìn nhau rồi gật đầu xác nhận ý kiến của mình.

Tuyết Hoa hỏi dò " vậy chúng ta nên làm như thế nào?"

" trước hết cho bọn chúng đả sát một thời gian đi, giờ chúng ta không mang quá nhiều nhân lực, lại còn phải đưa đám đệ tử mới nhận trở về tông môn nữa không thể để chúng chờ đợi quá lâu được. Thế này đi một tháng sau không phải có võ hội tứ tông ở Lam Nhiên sao? Chọn ngày đó đi. Chứ vị thấy thế nào? " Mạnh Vân ngầm nghĩ đáp

" được ngày đó đi "

" tốt "

Quan điểm được thống nhất, mọi người rời phủ thành chủ đề đi chuẩn bị đưa tân đệ tử hồi tông. Hoắc Kỳ ngồi yên lặng trên ghế nhìn những người các tông môn từng người phi hành đi không nói. Hắn nghĩ lại từng lời nói hành động của đám người Việt tông lúc trước tuy sự cường đại chỉ là nói miệng nhưng sự tự tin của họ và cách làm việc thì khiến hắn tin tưởng đó là sự thật. Hắn nắm chặt bàn tay đứng dậy, hắn đã có quyết định của mình lần này hắn sẽ đánh cược.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Dạy dỗ nữ nhân

Chủ sơn Việt tông từ khi Gióng và Thanh Hà đến thì đông đúc hơn hẳn, đôi khi mọi người tụ tập chề chén, đàm đạo. Thị nữ, cận vệ cũng được tuyển chọn để đưa tới, nên cũng có nhiều người hơn trước.

Các thiếu nữ cũng thường xuyên lui tới, khiến tiếng cười đùa của nữ nhân rộn rã. Kim Liên với Bình Nhi thì lấy cớ ở bên phụng dưỡng sư phụ nên dường như ở lại hẳn, Xuân Mai ngày cũng lên đôi ba lần, Tiểu Thanh thì ở lì không đi nên yêu đường xoa việc gì thì người đều lên tìm nàng ở đây, Trúc Linh thì qua lại trò chuyện với Thanh Hà. Khiến cho chủ sơn đầy sắc hoa xinh đẹp.

Gióng đôi lúc cũng cảm thấy có chút phiền vì chúng nữ dù là kiếm lý do gì nhưng cũng loay hoay bên giống một lúc lâu. Nên để chán chường lại liền tụ chúng nữ lại để nói chuyện chung một lần.

Lục nữ đứng khép nép giữa đại sảnh đường hơi lo lắng liếc nhìn công tử ngồi lúc lâu trên chủ vị, người thì cúi gằm mặt xuống đất, người thì tay vo vo tà áo. Nếu có người bình tĩnh nhất ở đây thì đó là Kim Thiềm vì nàng đã được cho phép từ trước.

Gióng ngồi nhìn chúng nữ, ai nấy đều là mỹ nhân khiến người khác phải cảm khái, giống cười nhìn vẻ lo lắng của họ nói:

"ta gọi các nàng đến đây chỉ để nói đôi điều, không phải trách mắng gì nên đừng lo lắng như vậy "

Chúng nữ hạ thấp người thờ phào " vâng công tử "

Mặc dù Gióng nói vậy những ngón tay gõ gõ vào tay ghế những nhịp điệu nhanh chậm cũng vẫn khiến nhịp đập trái tim họ bất ổn.

"ta không thể cấm cản nàng lên chủ sơn, cũng không cấm các nàng có ý đồ gì với ta ah! Mỗi người đều có sự lựa chọn của mình "

Nghe vậy chúng nữ cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng biết đây mới chỉ là khúc dạo đầu thôi!

"ta cũng có sự lựa chọn của mình, chẳng đường ta đi còn rất dài, đó là điều ta muốn và ta nhất định phải hoàn thành, ta nói như vậy ở đây có lẽ chỉ có Tiểu Thanh hiểu rõ ràng nhất, còn các nàng về sau rồi sẽ biết. Đứng không tiểu thanh??"

Tiểu Thanh nghiêm chỉnh gật đầu

" Tiểu Thanh biết thưa công tử "

Chúng nữ nhìn nàng tò mò, ai cũng muốn biết, nhưng nàng không nói gì chỉ im lặng lắng nghe.

"ta phải trở nên cường đại một cách nhanh nhất có thể, vì vậy thời gian của ta rảnh rồi không quá nhiều, cả thời gian dành cho các nàng cũng vậy. Các nàng có đến tìm ta, ta cũng sẽ không tiếp các nàng được. "

Lục nữ cúi đầu mất mát, xì mặt vậy mà bảo không trách mắng người ta sao??

" nếu các nàng cứ như vậy cả ngày chỉ quanh quẩn chỉ tìm kiếm ta, bây giờ có lẽ còn được một ngày nào đó các nàng sẽ chẳng thể gặp được ta nữa đâu."

" tu chân giới này kẻ mạnh là kẻ chiến thắng, ta phải luôn luôn tiến về phía trước. Nếu các nàng cứ như vậy thì càng ngày khoảng cách giữa chúng ta sẽ ngày càng xa hơn, ta không thể ngồi lại đằng sau để theo dõi bảo vệ các nàng được, ta sẽ không vì bất cứ ai mà dừng bước chân của mình."

" nếu các nàng muốn trở thành nữ nhân của ta, không muốn bị ta bỏ lại phía sau, thì phải cũng trở nên cường đại lên, việc các nàng đang làm chỉ là lãng phí thời gian của cả hai. Hiểu chứ? "

Chúng nữ gật đầu im lặng, cả đại sảnh đường lặng thinh, Gióng nhìn từng con người này tư chất đều không tệ. Nhưng điều hắn nói tuy hơi quá nhưng trên vai Gióng có sứ mệnh ah không phải hắn muốn hay không làm cũng được, còn có những người đang chờ hắn ở phía xa.

" vì vậy các nàng nên lựa chọn đi, nếu lòng vẫn hướng về ta thì hãy trở về tu luyện đi, trở nên cường đại đi, là nữ nhân của ta thì hãy đồng hành cùng ta đừng nhìn theo bóng lưng ta rồi trách móc, ta sẽ không bảo vệ các nàng đâu."

Gióng đứng dậy nhìn mọi người một lượt" các nàng cứ suy nghĩ đi " rồi cất bước đi ra ngoài để mặc chúng nữ vẫn đứng trong sảnh đường. Gióng ngồi lại bàn đá ngoài sân nhìn khoảng không gian rộng lớn phía xa xăm, trầm tư.

Chúng nữ dõi theo Gióng rời đi, nhìn bóng lưng cô đơn dưới rừng liễu rủ. Chúng nữ quay lại nhìn nhau đưa mắt chẳng ai nói gì. Tiểu Thanh trở về ghế mình ngồi, Xuân Mai thấy vậy thì ngồi xuống ghế nữ đường hỏi " Thanh đường chủ chuyện này.."

Những người khác cũng nhìn về Tiểu Thanh chờ đợi vì có lẽ ở đây người thân cận nhất với công tử là nàng ah. Nàng biết những điều họ không biết.

Tiểu Thanh vuốt sợi tóc mái dài trùm ngăm " còn sao nữa y theo công tử nói ah, lựa chọn, lựa chọn muốn ở bên công tử càng lâu thì trở về tu luyện thôi, tích cực vào "

Trúc Linh ngẩng thờ hỏi " nhưng công tử sẽ vượt được ta và các vị tỷ tỷ sao? Công tử mới bốn tuổi ah còn chưa tu luyện sao có thể chứ? Dù là thiên tài thì cũng còn rất lâu mới đủ "

Kim Liên, Bình Nhi, Kim Thiềm đều gật đầu ý là phải ah. Xuân Mai cười nhìn Tiểu Thanh rồi nhìn chúng nữ " công tử tu luyện từ lâu rồi ah, năm ngoái người đã độ kiếp trúc cơ rồi!"

" cái gì....."

" không thể nào "

" công tử tu luyện thế nào vậy "

" ta giờ chín tuổi mới luyện khí tầng bảy ah"

Trúc Linh ngồi bệt dưới đất, mặt ngẩn tò te, chúng nữ thì há hốc miệng. Cái này quá rung động rồi nha xong muốn người khác sống sao đây?? Người này là quái vật sao??

Xuân Mai nhìn mọi người như vậy, nàng nhớ khi được chứng kiến tận mắt quá trình độ kiếp của công tử, đạo tâm của nàng xuyt sụp đổ ah.

Tiểu Thanh nhìn chúng nữ" việc này bản thân biết là được rồi, đừng nói cho người khác biết. Nếu ai để lộ là ngoài thì không cần công tử trách phạt, ta sẽ tự mình ra tay"

Sát khí từ nàng tỏa ra khiến cho chúng nữ tỉnh táo lại, lấy tay che miệng đưa mắt nhìn xung quanh không thấy ai thì thở phào.

" không được ta phải về tu luyện ta không muốn bị bỏ rơi ah" Trúc Linh ngồi dưới đất đứng dậy chạy xuống núi.

" ta cũng đi" Kim Bình nhìn nhau rồi cũng quay người chạy xuống núi.

Tiểu Thanh nhìn Xuân Mai cười " Bằng đường chủ chúng ta có lẽ cũng nên trở về thôi, cũng không thể lơ là ah "

Xuân Mai gật đầu hai người bước ra sảnh rồi ngự không bay về núi của mình.

Kim Thiềm còn một mình, quay nhìn công tử chân chừ,

" Tiểu Kim cũng đi tranh thủ tu luyện đi."

Thành Hà từ phòng phía trong bước ra, vỗ vai Kim Thiềm nói.

Kim Thiềm bị dọa sợ hết hồn, quay lại thấy thì ra là phu nhân thì thở phào hạ người

" vâng thưa phu nhân"

Nói rồi nàng chạy ra khỏi sảnh đường về phòng đóng chặt cửa lại.

Thanh Hà nhìn bóng lưng con trai phía ngoài ngắm nghĩ hải tử này giữ bí mật cũng quá giỏi đi ah, bao lâu nay mà nàng không biết, đã trúc cơ rồi đấy các thứ được coi là thiên tài sẽ là gì khi ao sánh với nó đây?? Nàng bước chân ra ngoài.

Giống ngồi nhìn ngoài sân thấy cảnh tượng từng người vội vã rồi đi thì mỉm cười xem ra họ cũng đã có lựa chọn của mình. Từ giờ thì bớt loạn đi rồi, đang vui thì đâu Giống bị ấn xuống

"minh minh, đang cười gì đấy? Dạy dỗ nữ nhân vui vậy sao?"

Giống ngẩng đầu lên cười "hi hi mẫu thân người cũng nghe hết rồi sao?"

Thanh Hà gật đầu" không những nghe hết mà xong phát hiện, minh minh dấu điểm ta nhiều thứ nha"

Giống gãi đầu, đứng dậy như trẻ con mắc lỗi, Thanh Hà nhìn Giống như vậy thì phì cười. Nàng ngồi xuống ghé rồi ra hiệu nhi tử ngồi vào lòng mình.

Giống ngồi vào lòng mẫu thân, Thanh Hà vòng tay ôm nhi tử vào lòng khe ngực đưa hỏi "minh minh tu luyện từ bao giờ mà lại dấu ta?"

"minh minh tu luyện từ tết năm ngoái rồi, sư phụ lão nhân gia dặn không được để lộ ra ngoài nếu không sẽ bị nguy hiểm" Giống vờ vịt đồ cho sư phụ

"Oh vậy thì cũng mới chỉ tu luyện được một năm thời gian thôi? Sao lại thăng cấp nhanh như vậy được không phải dùng đan dược nhiều quá chứ?" nàng ngạc nhiên một năm thời gian mà từ phạm nhân lên trúc cơ ah, không thể nào phải chăng làm điều mờ ám gì đó trên thân nhi tử mình. Nàng đưa thần thức kiểm tra cơ thể Giống nhưng không phát hiện điều gì cả thậm chí cả dấu hiệu linh lực cũng không thấy đâu, nhi tử vẫn như người bình thường.

Cảm nhận thấy thần thức của mẫu thân kiểm tra thân thể mình giống nói "sở dĩ nhanh như vậy là sư phụ đưa cho đồ nhi mấy đồ vật, trong đó có một món đồ gia tốc thời gian, vài món đồ phụ trợ tu luyện. Mẫu thân không cảm nhận được gì từ minh minh đúng không? Đó cũng là công dụng của món đồ đó đấy "

Thanh Hà ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ cần nhi tử mình không sao là nàng thấy vui rồi, cường đại cũng tốt, chỉ la phạm nhân cũng chẳng sao. Chỉ cần nó lớn lên mạnh khỏe là được, nàng đùa giỡn "vậy mẫu thân cũng phải đi tu luyện thật cường đại không sau này minh minh lại bỏ rơi ta mất."

"hi hi... Minh minh chỉ nói vậy thôi, chứ không làm như vậy đâu. Minh minh sẽ khiến mọi người càng mạng hơn" giống cười cười.

Thanh Hà cảm nhận nhi tử thay đổi rất nhiều sau khi ôm dậy thì ra đã bắt đầu tu luyện rồi lại còn gia tốc thời gian có lẽ vì vậy mới cảm thấy nó chín chắn như vậy, nhưng đôi lúc vẫn tính trẻ con của hải đồng khiến nàng càng yên tâm hơn.

"mẫu thân" như nhớ tới điều gì giống gọi.

"sao vậy minh minh? " Thanh Hà nhìn nhi tử.

"nhất định minh minh sẽ tìm phụ thân trở về cho người" Giống nhìn ra xa kiên định nói.

"tốt, ta tin con. Vậy ta sẽ dạy dỗ nữ nhân thay con." Thanh Hà dịu dàng hôn lên mái tóc nhi tử

"tốt, minh minh tin người."

"phì " "hi hi" "haha"... Tiếng cười đùa của hai mẫu tử vang cả sân.

Thanh Hà đứng dậy nói "đi vào thôi ở ngoài này bắt đầu lạnh rồi!"

"vâng "

Mẫu tử đứng dậy, dắt ta nhau trở vào hành liểu đứng đưa trong những cơn gió, ánh nắng tắt dần nhường địa vị thống trị cho màn đêm tĩnh lặng, chủ sơn im ắng tĩnh lặng sau một ngày dài.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Công tử, Hoắc Kỳ đến rồi!

Đình chủ sơn Việt tông sáng sớm ẩn mình trong lớp sương sớm, những đám mây bông bồng dưới những tia nắng sớm như những cục bông trôi nổi. Giống thức dậy nhìn nữ tử vẫn vẫn đang miên man trong bộ đồ ngủ mỏng manh để lộ những đường cong mềm mại mê người, khẽ lắc đầu tuy đây là

cách tu luyện không tệ nhưng sợ rằng sau này sức chống chịu với nữ nhân của hắn ngày càng cao ah có lẽ cũng là tốt.

Giống nhẹ nhàng rời giường để không ảnh hưởng đến giấc ngủ của hai nàng, giống bước ra sân khê giang đôi tay như muốn ôm trọn cả khoảng không gian này, hít thở thật sâu, bắt đầu những bài quyền quen thuộc.

Vì giờ chúng nữ đều đã biết về tu vi của Giống nên Giống không phải cố kị che giấu nữa, quyền kinh khi nhanh khi chậm khi là ánh lửa, khi ánh kim, khi ánh mộc luân phiên đẹp mắt, cước lúc cao, lúc thấp, lúc ngang dọc. Quyền cước khi uyển chuyển nhẹ nhàng, lúc dừng mãnh cương quyết, lại như lá rụng đưa rồi hoá sắt thành đồng.

Giống thu công vãi trời cao, tinh hoa võ Việt thâm sâu như biển khiến giống càng thấy cảm phục những bậc nhân kiệt có thể lãnh hội, sáng tạo chúng từ những hoạt động bình thường của phạm nhân.

" công tử, người vào ăn điểm tâm đi" tiếng gọi của Kim Thiềm từ phía trong, nàng đã dậy được một lúc thấy công tử đang luyện quyền cước nên lẳng lặng đi làm chút điểm tâm, giờ thấy người ngừng tập mới gọi.

" được, ta vào ngay" khê phui chút bụi vương trên vạt áo, giống đáp lời rồi tung tăng chạy trở vào.

Lam Nhiên Thành từng toán người các tông môn bắt đầu rồi đi để đưa tân đệ tử mới thu nhận trở về tông môn. Hoắc Kỳ chấp tay với mọi người

" các vị đạo hữu đi đường cẩn thận"

Mọi người hoàn lễ " Cảm tạ Hoắc thành chủ đưa tiễn rồi, hẹn thành chủ tháng sau gặp lại "

" nhất định, hẹn các vị lần tới" Hoắc Kỳ khách khí

" cáo từ "

" cáo từ"

Hoắc Kỳ nhìn đoàn người rời đi, thì quay lại nói với Tên tùy tùng " Bạch Thắng ngươi trở về đi, ta ra ngoài vài ngày"

Bạch Thắng cúi đầu " thanh chủ người đi đâu? Bao giờ thì về?"

Hoắc Kỳ ngẫm nghĩ rồi nói " ta đi thăm vài người bạn, đôi ba ngày rồi về, có chuyện gì ngươi tự xử lý."

" vâng"

Hoắc Kỳ ngự khí bay đi hướng ngược lại với đoàn người, Việt tông xây dựng trên bản doanh Lục Lâm bang ngày trước hắn đã từng đến vài lần để thu phí ah, nói ra thì hơi xấu hổ nhưng những hắc bang này vốn dĩ hoạt động được là nhờ những gã nắm quyền như hắn mắt nhắm, mắt mở lấy chút tiền lời chứ không làm sao tồn tại được.

Việt Tông, bốn gã trông cổng nhìn thấy hán tử để trần lưng vác cây búa lớn từ trong bước ra liền chấp tay chào hỏi:

" Khai Đại nhân lại đi săn đấy ạ "

Hán tử cười có đôi chút thuần phác " hề hề ta vào núi luyện tay chút "

Bốn gã xum xoe " đại nhân trở về để dành cho chúng ta chút thịt yêu thú nhắm rượu nhé "

" được rồi, các ngươi canh giữ cẩn thận vào, trở về ta tất có thưởng" hán tử vỗ vai gã đội trưởng mấy cái nói.

" tạ ơn đại nhân trước rồi, đại nhân đi thông thả." Gã đội trưởng cúi đầu tạ ơn rồi ra hiệu cho ba người còn lại

Cả ba đồng thanh " tạ ơn đại nhân"

Khai Đức phẩy tay rồi bước vào khu rừng phía xa, từ ngày gia nhập Việt tông hắn được phong làm phó đường chủ nhưng thực ra hắn cũng không phải làm gì nhiều, mà hắn cũng không biết làm gì thì thoảng đến chỗ Ngô Ngạn sư huynh làm người phẩm rượu mới. Thấy hắn ngồi không sư phó liền sai hắn vào núi luyện rìu, tiện thể kiểm tra vòng quanh, chuyện này vốn là nghề của hán tử trước rồi ah.

Bốn gã nhìn theo bóng dáng cao lớn của hán tử rồi trở lại vị trí, gã nhỏ tuổi mới đến hướng đội trưởng hỏi:

" niềm đội trưởng vị đại nhân này là ai?"

Niêm khánh cười nói " đó là Khai Đức đại nhân phó đường chủ chiến đường mới đến không lâu, là một quái nhân ah "

" tại sao lại nói là quái nhân vậy đội trưởng"

" Khai Đại nhân là người không có linh căn" Niêm khánh vẫn cảm thấy kinh ngạc

Gã trẻ tuổi bất ngờ " không có linh căn, lại có người như vậy sao?? Lại được phân chức cao như vậy? "

Niêm Khánh nhớ lại ngày trước " đúng vậy, tuy không có linh căn nhưng đại nhân có sức mạnh thân thể vượt xa thường nhân thậm chí có thể sánh ngang với yêu thú"

" thân thể lại mạnh kinh khủng như vậy được sao??" Gã há hốc miệng nhìn theo hướng hán tử vừa đi.

" có lần ta thấy đại nhân làm gỏi hai con hùng yêu kết đan quá mạn lực" hán xuất xoa cảm thán.

" thôi làm việc đứng đắn vào, hai ngày nữa trở về xoa thịt nhắm rượu rồi đại nhân đã nói thì luôn giữ lời " hán cắt đứt câu chuyện nói với những người còn lại.

" vâng, đội trưởng"

Mọi người trở lại canh gác cẩn mật, háo hức chờ đợi Khai Đức trở về, không biết sẽ mang món gì về cho bọn họ.

Ngư khí bay trên trời gần hai ngày trời thì Hoắc Kỳ cũng đến Việt tông hán hạ xuống trước cổng một đoạn đường rồi đi bộ tiến vào, dù sao đây cũng là tông môn người khác hẳn cũng không giám bay thẳng vào trong.

Niêm khánh thấy người lạ tiến đến thì ra hiệu gã trẻ tuổi lên kiểm tra, khẽ gạt đầu gã tiến lên trước một tay nắm lên chuỗi đao ở bên hông, một tay giơ ra trước ra hiệu người phía trước đứng lại

" người tới là ai? Đứng lại đây là địa phận của Việt tông"

Hoắc Kỳ chấp tay " ta là thành chủ Nhiên Lam thành, tới Bái phỏng quý môn. Nhờ huynh đệ vào Thông báo một tiếng "

Gã trẻ tuổi nhìn Hoắc Kỳ từ trên xuống dưới thấy gã ăn mặc cũng khá sang, nhưng nói thành chủ thì là thành chủ sao? Gã mới được phân đến đây làm nên cũng muốn làm việc quy củ chút để lấy lòng mấy tiền bối nên hẳn không xoay chuyển

" vậy xin mời xuất ra vật phẩm chứng nhận thân phận không thì đáng tiếc ta không thể phụng mệnh "

Hoắc Kỳ nghe vậy thì đưa tay tìm kiếm trong người nhưng không thấy lệnh bài đâu hình như hẳn quên mang theo, sở dĩ hắn đi lại ở Nhiên Lam này ít ai hỏi đến ah

" ta quên mang theo lệnh bài, nhưng huynh đệ cứ vào bẩm báo, hẳn sẽ có người xác nhận được ta "

Gã trẻ tuổi vẫn kiên định " không được, ta không thể rời vị trí khi chưa xác nhận được danh tính"

" hừ ngươi cứ vào là được, nói một câu là xong. Ta đứng đây có gì đâu mà không được." Hoắc Kỳ hơi tức giận khi bị một tên tiểu tốt làm khó.

Bàn đá chủ sơn Gióng đang ngồi đánh cờ tướng với Lý Thông, bộ cờ này Gióng sai người khác lại để ngồi chơi những lúc rảnh rỗi. Hai người ngồi đánh cờ, còn Kim Thiềm cung kính tiếp trà ở đằng sau.

" chiếu tướng, Lý Thông ngươi thua rồi" Gióng đặt con pháo xuống bàn nói

Lý Thông gãi đầu " công tử người quả là cao cờ ta chịu phục rồi"

Gióng nhìn hán cười cười, Lý Thông sắp các quân cờ định làm ván mới thì quay đầu về phía cổng cười nói " công tử, Hoắc Kỳ đến rồi đang bị người canh gác làm khó dễ ở cổng hahaha"

Gióng nghe nói vậy thì hơi bất ngờ " vậy sao? Mấy tên này làm việc cũng được đấy, để cho thành chủ này chịu thiệt chút cũng tốt, cảm giác bị ngăn trở trên đất của mình cũng khá thú vị đấy"

" haha công tử nói phải"

Hai người cười lớn đầy mong chờ, lại tiếp tục ván cờ mới được xếp xong.

Đại môn Việt tông hai người gác co, lời qua tiếng lại không biết lúc nào Hoắc Kỳ đã tiến sát lại gã trẻ tuổi, mặt hán đỏ lựng lên như đã say mấy cân rượu nặng.

Gã trẻ tuổi thấy hán lại gần thì lại giơ tay ra phía trước

" ta đã nói ngươi quay trở lại tìm chứng nhận thân phận, nếu ngươi tiến lại ta sẽ cho rằng ngươi có ý đồ xấu với Việt tông"

Hoắc kỳ thấy động tác quen thuộc này vài lần rồi tức giận gạt tay gã ra ngoài, nhưng có vẻ lực tay hắn lớn khiến gã trẻ tuổi loạng choạng lùi mấy bước suýt ngã.

" xoeng" tiếng đao tuốt khỏi vỏ, ánh đao sáng loáng. Gã trẻ tuổi cầm đao hoành ngang người nói

" các hạ, ta đã nói rồi các hạ nên trở về thì hơn"

Ba gã phía sau thấy tình trạng căng thẳng liền tiến lại " xoeng" xoeng" " xoeng" rút đao đứng cạnh gã nhìn Hoắc Kỳ.

Hoắc Kỳ tức giận nắm chặt tay sát khí bốc lên " mấy tên tiểu tốt này dám động đao kiếm với bản thành chủ sao??"

Bóng hắc ngẩng đầu lên trời một thân thể to lớn đang rơi xuống" rầm" mặt đất lún xuống một hố, hắc ngẩng người trước mắt hắc là một can bạch tí viên hầu cả người máu tươi nhoe nhoét.

Bốn gã canh cổng cũng há hốc mồm trước con viên hầu mới bay đến này,

" người nào dám đến gây sự ở đây?"

Khải Đức vác rìu từ trong rừng bước ra nói

Vốn dĩ hắc ra ngoài trở về thì từ xa thấy sát khí toát ra từ đây, thấy mấy người Niêm khánh dường như đang chuẩn bị động thủ thì gã cầm con viên hầu vác trên vai ném tới ngăn lại.

Đám người Niêm Khánh thấy người tới là Khải Đức Thì chấp tay

" Khải Đại nhân đã trở về "

Hoắc Kỳ nhìn người mới đến rồi lại nhìn bạch tí hầu viên trên mặt đất, từ xung động của vụ va chạm hắc có thể cảm nhận lực lượng này rất mạnh.

Khải Đức tiến lại đứng cạnh đám Niêm Khánh nhìn Hoắc Kỳ rồi hỏi:

" ở đây có chuyện gì? kẻ này là ai?"

Gã trẻ tuổi chấp tay báo lại:

" đại nhân, người này tự xưng là thành chủ Lam Nhiên thành, muốn tiến vào nhưng lại không đưa ra được xác nhận thân phận. Dường như còn có ý định động thủ.

Khải Đức nhìn từ trên xuống dưới Hoắc Kỳ từ trên xuống dưới, thấy gã ăn mặc cũng sang trọng của kẻ có tiền, tư thế đi lại cũng không phải kẻ tầm thường, ngầm nghĩ Khải Đức cũng chẳng biết thành chủ là thằng nào.

Trước đại sảnh đường chủ sơn, mọi người biết được Hoắc Kỳ đã đến thì tập trung ngồi lại nhìn lên hình ảnh đang chiếu trước mặt, Ngô Ngạn lấy ra mấy vỏ rượu nho để cho mọi người nhấp nhí

" công tử thấy Ngọc giản hình chiếu này thế nào??" Lý Thông tay cầm cốc rượu uống rồi xoa bụng hỏi

Giống khá hứng thú " hình ảnh, âm thanh rõ nét rất tốt người nên mua nhiều hơn về đặt ở mấy nơi trọng yếu trong tông cũng như xung quanh tông"

" vâng, đáng tiếc là nó chỉ truyền tải được trong phạm vi năm dặm trở lại, lại hơi hiếm có, không thì ngôi nhà cũng biết chuyện vạn lý ah " Lý Thông có chút tiếc nuối

" ồ công tử người xem, sơn tặc Khải Đức đến rồi" tiểu Thanh cầm chiếc ly nhỏ trên tay nhìn hình ảnh nói

Mọi người há hốc nhìn hình ảnh trên không. Giống nói

" Thạch Sanh, bảo Khải Đức chơi đùa với hắc một chút. Tiện thể cũng cho mọi người xem hắc tu luyện bỏ củi tiến triển ra sao đi"

" haha" " hi hi" "khà khà" đám đông nghe công tử nói thì cười ngả nghiêng.

Thạch sanh mặt hơi biến đổi ai bảo tên đồ đệ này là quái nhân ah

" vâng, công tử"

Nói rồi hắc truyền âm cho Khải Đức, Khải Đức đang quan sát Hoắc Kỳ thì thấy có thanh âm trong đầu

" Khải Đức, người chơi đùa với hắc một chút đi, công tử muốn biết tiến triển của người mấy ngày qua. Ừm điểm đến là dừng, rồi đưa hắc đến chủ phong"

Nhận được mệnh của sư phụ, biết rằng công tử và mọi người đang theo dõi mình làm việc. Hắc yên lặng một lúc rồi kéo rìu khỏi lưng tiến đến phía Hoắc Kỳ

"ngươi vừa nảy định động thủ sao?? Toát ra sát khí cũng khá nhiều đi "

Hoắc Kỳ chấp tay với kẻ trước mặt này hẳn biết người này không đơn giản qua cách xưng hô của mấy kẻ gác cổng cũng như con bạch tí viên hầu vừa rồi " vị đại nhân này, chuyện vừa rồi ta thật không cố ý "

" vậy sao? Nhưng ta không thích sát khí của ngươi "

Nói rồi không đợi Hoắc Kỳ đáp lời, Khải Đức tay cầm rìu, chân đạp mạnh đất thành một vệt dài xông vào

" Bỏ" quát lớn hất rìu bỏ vào đầu Hoắc Kỳ.

Hoắc Kỳ cười khở, tên này không biết nói lý ah, hẳn xuất thương trong tay đưa lên đỡ, hẳn ngạc nhiên lực lượng quá mạnh hẳn bị đẩy lùi về sau năm bước, tay cầm hơi run rẩy hẳn khẽ phẩy phẩy tay.

Không đợi Hoắc Kỳ rảnh tay quá lâu Khải Đức lại xông đến, Hoắc Kỳ hoảng hốt đưa thương ra đỡ bên sườn " xoay" " keng" " viu" " rầm" "hộc" Hoắc Kỳ bị lực lượng của cú xoay rìu hất văng mạnh vào gốc cây lớn học máu tươi, hẳn khó chống thương đứng dậy lâu ít máu dính trên miệng nhìn Khải Đức như nhìn quái vật.

Khải Đức nhìn gã chặt vật như vậy thì khoái chí tiếp tục lao vào " chặt" " ta chặt" Hoắc Kỳ vội vàng đạp cây ngự không bay về phía xa để tránh đòn

Không chặt trúng người, Khải Đức chặt chéo qua gốc cây, gốc cây đổ xầm xuống " rầm" " rào rào". Nhìn Hoắc Kỳ lơ lửng trên không trung, hẳn hừ lạnh hạ thấp chân xuống bật người nhảy cao lên không trung, Hoắc Kỳ lách người qua tránh, hẳn lại nhảy lên đôi ba lượt vẫn không đánh trúng đành thôi không thêm lên nữa phui tay tay nói " không đánh nữa ngươi xuống đây ta đưa ngươi vào "

Hoắc Kỳ trên không trung ngần ra thì ra tên này đã biết mình là ai nhưng vẫn muốn đánh một trận ah, hẳn cười khở lách đầu. Bỗng con bạch tí viên dưới đất bay thẳng về phía hẳn hất văng người ra sau tránh, con viên bay qua làm rõ xuống mặt hẳn một búng máu đỏ khôn nạn ah hẳn bị lừa rồi.

Nhìn búng máu trên mặt Hoắc Kỳ, Khải Đức cười lớn, bốn gã đằng sau che miệng khục khặc như mắc nghẹn mặt đỏ bừng.

" không hổ là Hoắc Thành chủ, phản ứng thật nhanh nhẹn chút mưu của ta bị lộ rồi " Khải Đức nói lớn

" vốn nghe danh Hoắc huynh nay gặp mặt, quả là đúng với câu, nghe danh không bằng gặp mặt. Tiểu đệ cam bái hạ phong " Khải Đức tâng bốc một tràng

" không dám, không dám, Khải đại nhân quá lời rồi!" Hoắc Kỳ lau mặt đáp xuống khách khí nói

" vừa rồi đã đắc tội Hoắc huynh bỏ quá cho" Khải Đức về áy nói

Rồi quay lại nói lớn với bốn người phía sau" các ngươi còn không mau ra mắt thành chủ, tạ lỗi với người đi. Ta đã bảo các ngươi rồi rành rồi thì đi vào thành giải ngộ đi, suốt ngày chỉ ở nhà uống rượu chút nữa là gây hiểu lầm rồi"

Niêm Khánh bốn người nhìn nhau thấy mùi vị là lạ ở đây nha ngài bảo bao giờ ah?? Chính người còn uống rượu với bọn ta cơ mà. Bụng nghĩ khác nhưng vẫn rít rít tạ lỗi với Hoắc Kỳ

" thành chủ đại nhân tha thứ, chúng tiểu nhân có mắt như mù"

Hoắc Kỳ về độ lượng phát tay " các vị chỉ làm đúng theo quy củ thôi, không sao cả"

Bốn người như được đặc xá rồi rít cảm tạ. Khải Đức tức giận đá đất tên trẻ tuổi mấy phát khiến hẳn ôm đít nhảy tung tung

" các ngươi dọn dẹp chỗ này đi, đi nhặt con bạch tí viên về bảo quản giúp ta nếu không làm ổn thỏa xem ta xử tội các ngươi thế nào" Khải Đức nhìn bọn chúng dạn dỏ như người lớn hằm hè mắt đứa nhỏ rồi đưa tay mời Hoắc Kỳ

" Hoắc huynh mời vào dùng khách khế"

Hoắc Kỳ cũng đưa tay thể mời

" mời Khải đại nhân"

Khải Đức dẫn Hoắc Kỳ vào trong lúc đi qua bốn người còn không quên nháy mắt ra hiệu mấy cái. Bốn người nhìn nhau, lúc này không hiểu nữa thì mấy năm trời ở Lục Lâm bang của bọn chúng bỏ phí rồi. Họ chấp tay cúi đầu cung kính tiễn đưa đồng thanh nói lớn

" các vị đại nhân đi thông thả"

Nhìn theo bóng lưng hai người khuất về sau, bốn người vui sướng chạy đi kéo con viên hầu về, đây là phần thưởng của Khải đại nhân cho chúng ah, chặt vật kéo mãi mới trở về được. Bọn họ càng ngạc nhiên quá nặng đi vậy mà bị tung như cục đá.

Giống và mọi người xem xong cười ôm bụng ngã nghiêng

"đệ tử của người nhìn hơi ngờ nghệch nhưng thật biết diễn kịch ah hahaha"

Tiếng cười rộn khắp sân quả là một vở kịch hay và đặc sắc. Một lúc sau đợi chờ mọi người giải tỏa cơ miệng, Gióng đứng dậy nói:" chúng ta vào trong xem ra mấy tông môn muốn kiểm chuyện rồi"

" vâng. Công tử" mọi người ứng lời

Gióng nắm tay mẫu thân đi trước mọi người đi theo sau cùng tiến vào đại sảnh đường đợi tin tức Hoắc Kỳ mang đến. Điều gì đến chính xác cũng đến, những có sao đâu, đến thì ta nhận là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Bàn bạc đối sách

Hoắc Kỳ theo sau lưng Khải Đức nhìn khung cảnh tu luyện trong Việt tông, tuy mới thành lập đệ tử không có nhiều nhưng có thêm nhân số của hai phái trước kia sát nhập vào nên người qua lại cũng không ít.

Cổng lên chủ sơn hai gã hộ vệ cúi chào

" Khải Đại nhân"

Khải Đức gật đầu đưa tay giới thiệu Hoắc Kỳ

" đây là Hoắc Kỳ thành chủ Lam Nhiên, công tử và các vị đại nhân có ở phía trên không?"

" gặp qua thành chủ đại nhân, Khải đại nhân công tử, phu nhân và các vị đường chủ đều ở trên đại sảnh đường"

" tốt, chúng ta lên thôi Hoắc huynh" Khải Đức dẫn Hoắc kỳ tiến lên chủ sơn. Hoắc Kỳ gật đầu đi lên theo, hai gã gác cổng cúi chào rồi quay trở lại canh gác nghiêm chỉnh.

Đại sảnh đường chủ sơn Gióng ngồi vị trí chủ vị, Thanh Hà ngồi kế bên trái phía dưới đám người các đường Lý Thông, Thạch Sanh, Hoắc Kỳ, Tiểu Thanh, Xuân Mai, Ngô Ngạn, Hoà Ngu Đường Tam, Ngân Lang Nam Tôn, Hùng Xám Cường Hùng, Bạch Trư Vinh Viễn đã ngồi vào vị trí ngay ngắn, Kim Liên Bình Nhi thì đứng sau lưng Thanh Hà, Kim Thiềm sau lưng Gióng phục thị.

Gã thị vệ canh gác chỗ kết thúc đường đá vào sân tiến vào cung kính " công tử, Khải đại nhân và Hoắc thành chủ đã đến đang đứng ở ngoài xin được vào tiếp kiến "

Gióng gật đầu " được bảo bọn họ vào đây"

" vâng, thưa công tử" tên này nhận lệnh rồi đi ra ngoài.

Một lúc sau Khải Đức dẫn Hoắc Kỳ vào đại sảnh, Khải Đức chấp tay cung kính" công tử, phu nhân, các vị đại nhân. Ta đã đưa Hoắc thành chủ đến đây"

Gióng phát tay ra hiệu cho Khải Đức về chỗ nói" người làm tốt lắm về chỗ đi"

" vâng công tử" Khải Đức vâng lệnh trở về ngồi ngay ngắn sau lưng Thạch Sanh, Thạch Sanh khẽ gật đầu ý bảo hắn làm tốt lắm, hắn cười nhẹ răng không nói rồi ngồi im lặng.

Hoắc Kỳ nhìn những người xung quanh ở đây có những người hắn đã gặp như Lý Thông, Hoắc Tuyên, Tiểu Thanh, Ngô Ngạn, ngũ yêu Thức Hiên son có mấy người hắn chưa gặp Xuân Mai thì hắn không để ý vì hắn nhìn ra tu vi của nàng nhưng có hai người hắn không nhìn ra sâu cạn chính là hán tử cao lớn và nữ nhân thanh y. Nhưng đặc biệt hơn cả những người này không phải người chủ trì mà lại là một hải đồng bốn, năm tuổi khiến đầu óc hắn mù đặc, tuy vậy nhưng hắn biết đây không phải nơi cũng không phải lúc hắn có thái độ nghi hoặc

Hoắc Kỳ chấp tay nói " Hoắc kỳ bái kiến các vị đại nhân"

Gióng nhìn Hoắc Kỳ thấy ánh mắt hắn loé ra kỳ quái thì biết hắn bất ngờ về việc hắn ngồi ở vị trí này, nhưng gióng thấy đây là một điều tốt, khiến hắn càng cảm thấy cổ quái thì hắn càng bị lún sâu vào u mê.

Gióng cười nói" chẳng mấy khi Hoắc thành chủ ghé qua, không tiếp đón từ xa đây là thất trách cả Việt tông rồi"

" công tử qua lời rồi, đáng nhẽ ra tại Hạ phải đến bái phỏng quý tông từ sớm mới đúng" Hoắc Kỳ không cho là phải xua xua tay.

" người đầu mang ghế cho thành chủ ngồi" giọng nói ra ngoài

Hai gã thị vệ đứng ngoài không một câu ghế đặt vào giữa sảnh, giọng phát tay cho họ ra ngoài rồi nhìn Hoắc kỳ đưa tay ra hiệu

" mời thành chủ ngồi"

" tạ ơn công tử" Hoắc Kỳ ngồi xuống ghế, nhưng càng khiến hắn đồ mồ hôi vì vị trí ngồi của hắn ở giữa trung tâm sảnh, đám người nhìn chăm chú vào hắn khiến hắn mất tự nhiên, nhất là ánh mắt của hắn từ cao lớn có sự sắc bén kỳ lạ, còn nữ nhân thanh y lại cho hắn cảm thấy buốt lạnh. Một người là kim linh căn, còn người kia lại là biến dị linh căn bằng linh căn hiếm thấy, trong đầu hắn đang lên dự cảm lần này xem ra hắn chọn đúng bên rồi.

Hiệu quả đúng như Gióng mong muốn giọng cười hỏi " Hoắc thành chủ lần này đến đây hẳn là vì chuyện tuyển trạch vừa rồi đi "

" công tử, quả là đúng như vậy" Hoắc kỳ chấp tay xác nhận nguyên do.

" Xin mời, thành chủ kiến giải cho chúng ta" Gióng chấp tay lại coi như có lễ.

Hoắc Kỳ kể lại lần gặp mặt với đám người các tông môn ba ngày trước, lần ước định xử lý Việt tông vào tháng sau cho Gióng và mọi người ở đây nghe.

Gióng và chúng nhân chăm chú, đến khi Hoắc Kỳ dứt lời thì mọi người nhìn nhau. Gióng mở miệng

" một tháng sau sau khi kết thúc võ hội tứ tông sẽ tiến hành đối phó với chúng ta??"

" vâng công tử, vì phải đưa tân đệ tử trở về nên đã ước định với nhau như vậy" Hoắc Kỳ gật đầu nói

Gióng lấy tay xoa xoa cằm" võ hội tứ tông là như thế nào?"

" công tử, võ hội tứ tông này do tứ tông trong thành Lam Nhiên tổ chức để kiểm tra thực lực của đệ tử cũng như để chúng cọ sát với nhau diễn ra năm một lần. Và có mời người tam tông tứ môn làm chủ trì" Hoắc Kỳ giải thích cặn kẽ.

" ra vậy, việc này cũng là hiển nhiên đối với đệ tử tu luyện" Gióng gật đầu

" vậy lực lượng bọn họ mang đến như thế nào người nắm rõ chứ??"

" công tử theo Thông lệ hàng năm mỗi tông môn cử ra hai người dẫn đội là một hậu kỳ, một trung kỳ, bảy tông môn lớn thì là một hậu kỳ. Lần này ta nghĩ cũng không sai biệt lắm vì dù sao vẫn phải để người ở lại trấn thủ tông môn" Hoắc Kỳ nói ra suy đoán của mình.

Gióng và mọi người đưa mắt nhìn nhau có đôi chút lo lắng ah, mỗi tông một hậu kỳ vậy là có đến mười một gã nguyên anh hậu kỳ tu với bốn gã trung kỳ nữa là mười năm gã cường giả trong khi bên mình mới có mười hai người. Ba hậu kỳ, bảy người Lý Thông là yêu thú tuy nói là có lực chiến hơn tu sĩ nhân loại đồng cấp nhưng mà đấu với hậu kỳ thì chưa chắc có thể đánh được phần thắng ah xem ra cái vụ này phải tìm kiếm phương án hợp lý mới được.

Gióng chấp tay " lần này may có Hoắc thành chủ báo trước rồi!"

" công tử bất tất khách khí, việc ta nên làm thôi! Công tử tiếp theo ta nên làm gì??" Hoắc Kỳ khách khí rồi hỏi mình nên làm thế nào ah dù sao hắn không thể ngồi yên được sẽ bị nghi ngờ nha.

" thành chủ cứ theo bọn họ lại đây, cùng diễn kịch là được. Yên tâm ta Sẽ không khiến thành chủ bị chút ảnh hưởng hay phát sinh gì " Gióng cười khẳng định

" vâng, vậy theo công tử sắp xếp" Hoắc Kỳ chấp tay nhận mệnh

"Ngô Ngạn, Khải Đức đưa Hoắc thành chủ đi nghỉ ngơi, nhớ tiếp đãi thành chủ chu đáo" Gióng ra lệnh cho hai người.

Khải Đức với Ngô Ngạn bước ra chấp tay

" vâng. Thưa công tử"

Gióng gật đầu, đợi ba người đi khuất thì Chúng nhân mới bắt đầu xôn xao. Thạch Sanh nói " công tử chúng ta nên làm như thế nào đây? Mười một gã nguyên anh hậu kỳ ah, số lượng không nhỏ"

Chúng nhân cũng đồng ý kiến nhìn Gióng chờ đợi. Gióng suy ngẫm cái này đúng là vấn đề, giọng nhìn Thạch Sanh và mẫu thân

" mẫu thân người có thể đối phó được với bao nhiêu người??"

Thanh Hà suy ngẫm rồi tự tin trả lời " một người thì ta có thể diệt sát được còn hai người thì chỉ có thể cầm cự thôi"

Gióng gật đầu, nhìn Thạch Sanh ý hỏi cũng vậy, Thạch Sanh thấy công tử nhìn mình thì chấp tay " công tử, nếu ta vận dụng hết khả năng thì có thể diệt

được hai tên nhưng tốn nhiều thời gian, ta tên thì khó nói ah hẳn cũng gắng gượng cảm cự thôi!"

Giống ngẫm nghĩ lời hai người nói " vậy thì mẫu thân sẽ đối phó một người, Thạch Sanh cố gắng cầm chân ba người, mẫu thân người cố diệt sát đối thủ nhanh một chút rồi đến giúp thạch sanh giải quyết nốt"

" Đường Tam còn nguoi thì sao " giống nhìn Hoà Ngu

" công tử ta có thể cầm chân hai người, nếu chỉ một người thì ta tin ta giết được hẳn "

" tốt vậy nguoi xử một gã cho ta "

" rõ " Đường Tam hô lớn

Vậy là lại đứng bảy người vừa ngang bằng với bảy người Lý Thông những mà liệu xử lý thế nào đây??

Lý Thông thấy giống suy nghĩ thì chưa cần hỏi thì đã nói " công tử nguyên anh hậu kỳ thì bình thường bọn ta có thể ngăn chặn nhưng dù sao vẫn hơn chúng ta một tiêu cảnh nếu bọn chúng có lực công kích sắc bén thì bọn ta cũng khó có thể nói trước được điều gì ah "

" việc này khó đây, cũng phải tính khả năng bọn chúng chạy trốn mất, ta muốn là diệt sát " giống thấy hơi khó nhai rồi.

" việc này không dễ ah, nếu bọn chúng thấy chạy thì thật sự khó mà giữ được lại, nếu chúng ta đều là hậu kỳ thì việc này không đến nỗi không được" Lý Thông nói nhưng lắc đầu, muốn đột phá ngay lúc này không phải được ah, đâu có báo thiên thất của công tử nhưng trong một năm sao mà được.

Giống nghe Lý Thông nói thì có điều ngẫm nghĩ một lúc sau hẳn nói:

" mẫu thân người đi nghỉ trước đi, kim liên, bình nhi các nàng đưa mẫu thân ta đi nghỉ đi"

Thanh Hà biết Giống có điều bàn bạc riêng với đám người còn lại nên nàng cũng không ý kiến, nàng tự nhủ hôm đây nàng cố gắng diệt sát tên đối thủ của mình nhanh nhất rồi trợ giúp mọi người là được.

" uhm, ta đi nghỉ chút. Con cứ bàn bạc với mọi người đi "

Nói rồi nàng đứng dậy khỏi ghế, nhị nữ vâng lời giống lẽo đẽo theo sau sư phụ.

Nhìn ba người rời đi khỏi, Giống đánh mắt với Xuân Mai mấy cái, Xuân Mai hiểu ý nhưng dùng dằng không đứng dậy. Giống truyền âm cho nàng:

" tối nay ta ngủ một mình đây, ý nàng sao?"

Xuân Mai nhận được lời mời dụ thì má hồng nhuận đứng dậy " công tử và mọi người cứ bàn bạc ah, Nữ đường của Xuân Mai có chút việc nên đi trước một bước"

Giống nhìn Đường Tam và tam yêu thú mở miệng nói ra suy nghĩ của mình " như các nguoi nói từ trước, nếu các nguoi ở cạnh ta lâu ngày thì huyết mạch các nguoi Sẽ được nâng cấp đúng vậy chẳng??"

Mọi người không hiểu sao Giống lại hỏi vấn đề đó vào lúc này nhưng ngưu yêu vẫn thật thà trả lời " đúng vậy công tử, huyết mạch của chúng ta Sẽ được sự công hưởng từ huyết mạch của người mà sảy ra biến đổi, nhưng điều đó không có thể một sớm một chiều là có thể được ah"

" vậy nếu ta cho các người hấp thụ tinh huyết của ta thì sao? Có thể sảy ra biến đổi không??" Giống hỏi tiếp

Lũ yêu thú nhìn nhau. Ngưu yêu nói tiếp " trên lý thuyết thì có khả năng. Nhưng ít nhất có thể thăng một cấp tu vi"

" thăng một cấp vậy là cũng đủ giải cục của các tông môn lần này rồi!" Giống gật đầu.

Lý Thông và chúng thú hiểu ra đây chính là lừa do Giống bảo mấy người khác rời đi ah, tuy trong lòng có chút sung sướng nhưng Lý Thông vẫn có chút áy náy ngăn cản " công tử việc này hay là thôi đi, tinh huyết của người quá quý trọng"

" đúng vậy, công tử" bát thú đồng thanh thưa, đề cao tu vi ai mà chẳng muốn nhưng mà nếu ảnh hưởng đến công tử thì việc này không đáng họ không muốn.

" không phải ngăn cản ta, ý ta đã quyết"

Giống gio tay ngắt lời mọi người.

Nói rồi kim linh lực hình thành một mũi nhọn giống cắm vào ngón tay khác một vết rách nhỏ, Giống điều khiển thần thức ép ra tám giọt tinh huyết có màu đỏ tươi bên trong nó có những ánh vàng, trắng, và hồng lấp lánh, giọt tinh huyết vừa ra không gian xung quanh hỗn loạn, bát thú bị uy áp huyết mạch quỳ xuống phủ phục.

Giống nét mặt nhợt nhạt, người khẽ run rẩy yếu ớt. Phân tinh huyết về phía mọi người,

Bọn họ ngẩng đầu nhìn thể trạng giống lúc này mà lòng đau nhói. Giống nhìn họ gật đầu cười " các ngươi yên tâm ta nghỉ vài hôm rồi Sẽ không sao, các ngươi nhận lấy đi đừng làm ta thất vọng"

Bát thú nhìn Giống thật sâu đập đầu

" tạ ơn công tử, tiểu nhân thà chết chứ không làm người thất vọng" rồi từng người nhận tinh huyết nâng niu trong tay.

Giống hài lòng nói " các ngươi buông lỏng tâm thần ta đưa các ngươi đến một nơi tu luyện, ở đó các ngươi cố gắng hấp thu thật tốt đi"

Bát thú gật đầu, bọn Lý Thông vì đã biết trước rồi nên không có gì tò mò nên dễ dàng biến mất. Đám Đường Tam thì biến mất sau đó một chút.

Giống quay đầu nhìn thiếu nữ Thuý mị đứng sau mình.

" sao nàng không tiến vào??"

Kim Thiềm khẽ môi thom hôn nhẹ vào má Giống lòng không nỡ " công tử đưa ta vào đi"

Giống gật đầu đưa Kim Thiềm vào báo thiên tháp, lắm bầm " báo thiên tháp tầng hai thời gian sắp sỉ một năm hi vọng có thể có hảo sự"

Thạch Sanh gật đầu " nếu vậy thì bọn các tông môn đau đầu rồi "

" haha "Hai người nhìn nhau cười.

Giống đứng dậy bước ra ngoài nhưng có lẽ do còn yếu giống lão đảo sắp ngã. Thạch Sanh nhanh tay đỡ Giống lại hỏi thăm " công tử, cẩn thận người không sao chứ"

Giống gật đầu " ta không sao, nghỉ mấy hôm rồi khỏe thôi! Rồi ngươi cùng ta vào thành hỏi thăm bọn chúng chút thế nào?"

" Được, công tử tiểu nhân cũng rất muốn gặp bọn chúng. Nhưng trước hết người phải nghỉ ngơi cho khỏe đã, ta sẽ bảo Ngô Ngạn lấy mấy vò rượu lên cho công tử. Tên sư diệt này quả là có tài nấu rượu như đại ca ah. " Thạch Sanh đáp lời rồi cười nói.

" Uh hai gã đúng là có duyên thầy trò. Lần này ta rất mong đợi tên Lý Thông này sau khi thăng cấp huyết mạch sẽ như thế nào?? Con bọ hung thì quả thật ta không tưởng tượng nó có thể biến đổi thành cái gì nha"

Thạch Sanh cũng cảm thấy mong đợi về sự thay đổi của bọn Lý Thông. Đặc biệt là Lý Thông vị anh em kết nghĩa này, Thạch Sanh điu Giống về phòng nghỉ ngơi rồi trở về chiến sơn dù sao trận chiến sắp tới này hẳn cũng phải thu xếp một chút mới có thể cùng công tử hạ sơn vui đùa cùng đám tam tông tứ môn được.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Hạ Sơn

Để hồi phục lại thân thể do ép ra tinh huyết giống phải nghỉ ngơi đến năm ngày mới trở lại bình thường được, sự hồi phục này một phần nhờ rượu thuốc của Ngô Ngạn, phần nhiều là vì Than mộc quyết trong ngũ quyết.

Hôm nay Giống triệu tập mọi người lai đại sảnh đường, bọn Lý Thông đã vào tu luyện trong báo thiên tháp rồi nên trong đại sảnh có phần vắng hơn chỉ có Thạch Sanh, Khải Đức, Ngô Ngạn, Xuân Mai, Thanh Hà cả Giống nữa là sáu người.

Thạch Sanh ngồi ghé chấp tay bẩm khoản " công tử, người đã hoàn toàn hồi phục rồi chứ?"

Mọi người nhìn về Giống, Khải Đức Ngô Ngạn không hiểu gì nhưng Thạch Cùng nhị nữ hiểu rõ ràng Giống suy yếu ra sao, mấy ngày qua Thanh Hà nhìn con như vậy đầy thương cảm ép hẳn nghỉ ngơi cấm hoạt động mạnh nhưng người có lẽ hiểu rõ nhất là Xuân Mai vì năm đêm rồi nàng ngủ cùng Giống, thấy người công tử lạnh buốt run cầm cập mặc dù trời đang mùa hạ nóng nực, nàng khổ sở thương tâm dùng thân thể mình ủ ấm cho người, thậm chí sợ ngần cách lớp quần áo không đủ ấm nàng lột bỏ y phục mình ôm lấy công tử vào lòng, công tử này ngủ không ngoan một chút nào cựa quậy trong lòng nàng khiến những bộ vị nắn cảm trên người nàng được chăm sóc làm nàng có chút ngại, và thẹn thùng mỗi khi gặp công tử đầu óc nàng luôn nghĩ miên man.

" ta khỏe rồi"

Giống gật đầu cười, không quyền quay ra khen Ngô Ngạn

" cũng nhờ công hiệu của rượu mà Ngô Ngạn nguoi. Xem ra nguoi học được không ít chân truyền của Lý Thông"

" công tử quá khen rồi, ta cũng chỉ mới học được chút da lông thôi, tửu học vô bờ ah" Ngô Ngạn xua tay không dám nhận nhưng mặt hân tươi hơn hớn.

" hay cho một câu tửu học vô bờ haha" giọng cười vui vẻ, nhị nữ che miệng cười tên này tính cách cũng không sai biệt Lý Thông là mấy chỉ là thiếu đi một sự xảo trá.

Giống giơ tay vào vấn đề chính

" lần này ta cho gọi mọi người đến đây có một vấn đề, ta định vào Thành mấy ngày Sẽ trở về trước khi người của tông môn công phá Việt Tông"

Thanh Hà nghe vậy thì hơi lo lắng sự an nguy của nhị tử của mình nhờ may có chuyện gì thì người mẫu thân như nàng sao mà sống được

" mình mình, vào thành giờ này không phải quá nguy hiểm sao? Nếu người các tông môn phát hiện thì không tốt"

Giống biết mẫu thân lo lắng thì cười " lần này mình mình đi cùng Thạch Sanh và Khải Đức nên người yên tâm, con nghĩ nghĩ thành Lam Nhiên này hẳn không ai làm hại đến ta hơn nữa cũng không mấy ai biết chúng ta là người Việt tông đi."

Thanh Hà biết Giống nói có lý nên cũng không ngăn cản nữa nói với hai người Thạch Sanh " thôi được, hai người các nguoi nhớ bảo vệ công tử cẩn thận "

" vâng, phu nhân" hai người đứng dậy chấp tay.

Nàng gật đầu, Tin tưởng, Thạch Sanh là nguyên anh hậu kỳ cũng đã là đỉnh tiêm ở Lam Nhiên thành này. Khải Đức tuy yếu nhưng thân thể kỳ dị lực chiến tâm nguyên anh trung kỳ, nếu không để lộ ra thân phận thì không có gì đáng lo ngại thật.

" mẫu thân, người cùng với Ngô Ngạn, Xuân Mai ở lại trấn thủ tông được chứ?"

" được"

" vâng, công tử "

" công tử ta.."

Thanh Hà cùng Ngô Ngạn nhận lời, Xuân Mai thì ngập ngừng nhìn Giống.

Giống nhìn nàng nghi hoặc

" có chuyện gì thế Xuân Mai??"

" công tử, ta muốn đi cùng công tử" Xuân Mai xin được đi theo, nàng không muốn ở lại một mình ah dù sao thì nữ đường hiện tại cũng không có chuyện gì quan trọng cần nàng xử lý, đi theo công tử dạo chơi cũng tốt tiện hâm nóng tình cảm nhà, từ khi rời trúc gia trang nàng ít khi gặp công tử, lúc công tử lên Việt tông thì lại có nhiều nữ nhân quá nàng cũng không tiện.

Giống ngẫm nghĩ dù sao nàng cũng từng là trại chủ ngũ lang trại, danh tiếng cũng không nhỏ có lẽ nhiều người đã gặp nàng.

Thấy công tử suy nghĩ, nàng liền nhanh nhẩu nói

" công tử, chuyện ta gia nhập Việt tông cũng chưa ai biết, với cả trước làm trại chủ ta chỉ tập trung tu luyện ah, danh ta có nhưng cũng chưa ra tay lần nào nên không ai rõ mặt mũi ta cả, có chăng chỉ có người nhớ ta là cô hàng nước thôi!"

Giống thấy nàng vội vàng như vậy thì cười cười, Thanh Hà nhìn Xuân Mai xin xỏ để đi thì nói

" mình mình, cho Xuân Mai đi cùng đi, có Xuân Mai chăm sóc con ta cũng an tâm hơn."

Xuân Mai thấy phu nhân cầu tình giúp mình thì lòng vui vẻ, người công tử nghe lời nhất chính là phu nhân ah chuyện này phần hơn là thành công rồi

Giống nghe mẫu thân nói vậy thì đành thôi " vậy cũng được, nhưng phải nghe lời không thì coi chừng cái mông nàng"

" Xuân Mai sẽ nghe lời, nếu không công tử muốn gì cũng được." Xuân Mai hứng chí nói

Giống chẳng thể nói gì ah, thân thể nàng có gì mà ta chưa từng thấy chưa từng động chạm qua có chăng chưa thể tiến sâu chạm sát thôi.

"Ngô Ngạn, nguoi dẫn dò mọi người cảnh giới cho kĩ, ừm bảo yêu đường cho yêu thú cảnh giới xung quanh tông năm dặm!" giống ngẫm nghĩ rồi bảo Ngô Ngạn.

" đã rõ công tử"

" được rồi! Giờ chúng ta đi " Gióng đứng dậy nói với mọi người, chúng nhân gặt đầu,

Thanh Hà và Ngô Ngạn nhìn bốn người Gióng đằng không bay đi. Thanh Hà quay lại nói

" Ngô Ngạn, người chờ về sắp xếp theo lời công tử đi "

" vâng, phu nhân" Ngô Ngạn cung kính ứng lời rồi đi xuống núi.

Thanh Hà nhìn những dãy nhà trên chủ sơn vắng tanh chỉ có mấy thị vệ đứng gác vài thị nữ làm việc vặt thì thở dài trở về hậu viện.

Trên tầng không bốn người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, Xuân Mai nhìn gióng " công tử người phi hành chậm quá ah, ta bế người được chứ?" Nàng đưa hai tay thon về hướng Gióng.

" Không được, ta không muốn" Gióng quay mặt đi giận dữ

" Xuân Mai chỉ là muốn đi theo người thôi mà!" Xuân Mai thu tay lại phụng phịu.

" ai bảo nàng, lấy mẫu thân ra ép ta ah"

" Xuân Mai đâu có đâu, tự phu nhân nói đấy chứ?"

" ta mặc kệ, Tiểu Khải cho ta ngồi trên vai người" gióng kệ nàng nói với Khải Đức.

" được công tử" Khải Đức nhắc bóng Gióng đặt lên vai mình.

Xuân Mai ngừng nguyền " công tử, không muốn Xuân Mai đi theo, thì ta trở về là được"

Nói rồi nàng quay người phi hành trở về. Gióng quát " nàng muốn đi là đi, muốn về thì về sao? Quay lại đây"

Xuân Mai khựng người lại, quay trở về chỗ Gióng mặt méo xệch, môi nàng run run lần đầu tiên nàng bị công tử quát nạt ah.

Nàng lững thững phi hành như người mất hồn, Gióng nhìn vậy thì cười

" không vui sao?? Là nàng muốn đi cơ mà!"

" không, chẳng có gì vui cả, Xuân Mai nên trở về thì hơn đỡ làm phiền công tử làm chuyện mờ ám"

" làm chuyện mờ ám gì chứ?"

" chuyện không muốn người khác biết "

" làm gì có chuyện đó"

" vậy sao không từ chối xử với ta như vậy?? Quát mắng ta?"

" nàng buồn lắm ah?"

" ừm.."

" ta chỉ đùa thôi!"

" đùa thật chứ???"

" vậy..."

" nàng muốn bế ta sao?"

" ừm..."

" hỏi thì phải trả lời chứ? Ừm gì mà ừm"

" Xuân Mai muốn bế công tử"

" thật không??"

" thật "

" vậy thì bế đi"

Giống nhào người từ trên vai Ngô Ngạn về phía Xuân Mai, nàng giang rộng tay đón Gióng vào lòng âu yếm, Gióng thò tay vào lớp y phục tìm thứ to lớn mềm mại tay bóp nhẹ nhàng, nó thật mềm ah, mấy đêm này bóp đã có chút quen tay.

Xuân Mai bị động tác của Gióng làm mặt nàng hồng lựng, còn hai người Thạch Sanh với Khải Đức ở đây ah, nàng quay sang nhìn hai người.

Thạch Sanh mắt nhìn sang phía khác không biết là biết hay giả vờ không biết, còn Khải Đức cười hềnh hếch huyết sáo.

Hơi ngượng nàng truyền âm vào tai Gióng " công tử, đừng làm như vậy được không?? Xuân Mai thực sự không chịu được, để đến tối người muốn làm gì cũng được"

Đang hoạt động nhiệt tình nghe Xuân Mai nói vậy thì Gióng hơi dừng lại

" sao vậy ta chỉ là con nít ah "

" tuy người là tiểu hài tử nhưng mà không ai coi người là như vậy ah" Xuân Mai nói

" thật vậy sao?? " gióng tò mò

" thật cảm giác công tử đem lại cho người khác không giống vậy ah, nếu công tử là người trưởng thành ta thật sự muốn là của người, thật sự là của người." Xuân Mai khẳng định nhìn gióng

Giống có đôi chút ngấm ngấm nhìn nàng tay lại xoa bóp nhanh hơn, thấy má nàng càng đỏ, hơi thở dồn dập, bờ môi khẽ run rẩy thì dừng lại nói

" ta không biết, ta xin lỗi ah "

Nàng lắc đầu " không sao cả, Xuân Mai thật sự thích nhưng mà lúc đông người Xuân Mai... Hơi ngại"

Giống cười rút tay ra vuốt mép y phục trên gò bồng đảo cho phẳng phiu lại

" vậy lúc không có người, ban đêm ta được phép chứ?!"

Xuân Mai má khẽ hồng gật đầu " Xuân Mai là của người, xin người cứ dày vò "

" được rồi "

Giống chấn chỉnh tư thế lại, giờ giống mới biết là Minh khiến mọi người có cảm giác như vậy ah. Xem ra sau này phải hạn chế đụng chạm nhưng khổ nỗi, trong Giống vẫn có một phần là hài tử nên vài sở thích sờ nắm vẫn khó bỏ ah, sau này lớn hơn chắc sẽ thay đổi.

" công tử"

Giống bị thanh âm làm cắt dòng suy nghĩ, giống nhìn Thạch Sanh hỏi

" sao vậy??"

Thạch Sanh chỉ tay về hướng xa nói

" ta phát hiện có dao động linh lực phía bên kia"

Giống và hai người Xuân Mai nhìn về phía tay Thạch Sanh chỉ. Giống hỏi:

" chỗ đó là chỗ nào??"

Thạch Sanh, Khải Đức nghe hỏi vậy thì lắc đầu biểu thị ý không rõ, bọn họ mới tới không lâu nên cũng không nắm rõ địa thế quá nhiều.

Xuân Mai ngấm ngấm rồi nói:

" Công tử hướng đó, nếu Xuân Mai không nhầm thì là Thạch gia trang."

Ba người lắng nghe Xuân Mai,

" Thạch gia trang, Thạch Sanh không phải người lập đấy chứ??"

Giống cười nói, khiến Khải Đức với Xuân Mai nhìn về phía Thạch Sanh cười.

" nào có lý đó, ta mới đến được gần nửa năm ah"

" nói cũng trùng hợp, vì Thạch gia trang là thôn trang mà Thạch gia, Thạch Minh thành lập ah, Thạch gia này thì cũng cùng cấp với Trúc gia Trúc gia

trang." Xuân Mai giải thích cho mọi người

Thạch Sanh khá hứng thú với Thạch gia này vì trùng họ với mình, ở đại Việt người họ Thạch hầu như chẳng có mấy. Hắn hỏi ý kiến Gióng

" công tử, chúng ta có nên đi xem thử không?"

Gióng nhìn thấy tia hứng thú trong mắt của Thạch Sanh thì cười

" được chúng ta đi xem thử"

Mọi người nhìn nhau rồi gật đầu phi hành theo Thạch Sanh về hướng hắn phát hiện động linh lực vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Thạch gia trang

Đi theo phương hướng phát ra giao động linh lực, càng đến gần thì sự cảm nhận càng rõ ràng hơn, đến như tu vi thấp như Gióng cũng có thể cảm nhận được, mùi vị tinh huyết nồng đậm được gió mang theo trên không trung.

Mọi người đi đến điểm cuối cùng thì phát hiện đây là một thôn trang đúng như Xuân Mai nói, hoành phi ghi tên thôn treo lủng lẳng trên chiếc cổng siêu vẹo, đoạn đường dẫn vào trong cây cối đổ rạp sang hai bên đường.

Trong khu trung tâm chỉ thấy một mảnh đồ nát, hoang tàn, các vết cắt của kim linh lực, những ụ đất thổ thương...

huyết dịch tung toé có những nơi máu huyết đọng lại thành vũng đặc sệt như món rượu nho của Ngô Ngạn, khắp nơi trên mặt đất thì thể nằm lộn xộn trên đồng gòn ngang, có những khối thi thể không trọn vẹn lẫn lộn.

Thi thể phụ nữ lơ lửng, trên người đầy những vết bầm tím tím tái r rỉ máu khuôn mặt ai nấy đầy thống khổ, đau đớn, Xuân mai che đôi môi nhỏ mắt nhoè lệ, Gióng đưa tay gạt đi

" nàng đừng khóc, khóc sẽ rất xấu"

" ưm" nàng gạt đầu, nhưng trong lòng thốn thức khê cắn chặt răng nhưng bờ môi run rẩy.

" có phải nàng rất thương tâm, cảm thấy thân phận nữ nhi bấp bênh yếu đuối" gióng hỏi Nàng

Xuân Mai gạt đầu, Gióng nhìn những thi thể lơ lửng này lắc đầu " nàng sai rồi! nữ nhi không yếu đuối như nàng nghĩ đâu, nữ nhi cũng là người mạnh mẽ họ mạnh mẽ với tín niệm của mình, họ thống khổ khi bị chà đạp danh tiết, bị đánh đập về thể xác, nhưng họ không khóc lóc cầu xin loài lang thú mà họ chịu đựng tất cả để bảo vệ hài nhi của mình, nàng thấy đấy ở xung quanh này không hề có một xác hài tử nào, "

Xuân Mai nghe vậy đưa mắt nhìn xung quanh quả thật đúng là vậy

" nữ nhi có một sức mạnh lớn ẩn sau vẻ ngoài kiều diễm, nàng đã từng nghe một người mẹ áo vải xả thân mình giữa mưa tên? Hay người thiếu nữ giết hổ cứu anh hùng? Bà mẹ thôn quê lần lượt tiễn đưa bảy người con và người phu quân của mình ra trận nhưng họ không gục ngã dùng đôi tay dệt vải của mình cầm đao khi giặc đến nhà, những người thiếu nữ chân trần mang trên vai gánh nặng chạy băng vạt dậm núi đồi, người thiếu nữ chém cá kình nơi biển sâu cuộn sóng, thần điều giang cánh bảo vệ cốt nhục giữa đàn quái thú hung ác. Họ mạnh hơn chính họ nghĩ, đó là khi trong lòng họ có tín niệm, cái tín niệm đó đôi khi cũng khiến Bắc Đẩu hải hùng.

Xuân Mai nghe vậy, vậy thì tâm trạng ổn định hơn rất nhiều, nàng cũng muốn là một người mạnh mẽ như vậy, tín niệm của nàng là gì?? Nàng nhìn Gióng thật sâu

" công tử, Bắc Đẩu là ai?? " Khải Đức tò mò hỏi

Gióng nghĩ đến Bắc Đẩu cười " hắn là một tên đại năng ah, một tên quái dị mạnh không hợp lẽ thường, một nét bút giết vạn người"

" lại có người kinh khủng vậy sao??" Khải Đức mắt to tròn lăm lăm cái này quá mức tưởng tượng đi, Xuân Mai cũng cảm thấy kinh ngạc nhìn Gióng.

" tên này sư phụ ngươi có biết đấy " gióng cười nhìn Thạch Sanh.

" đúng là có tên như vậy, kẻ này là kẻ tuyệt đối biến thái " Thạch Sanh gạt đầu ngẫm nghĩ.

" thôi không nhắc đến nữa, nhắc đến hắn ta lại cảm thấy lòng dạ không yên. Xuân Mai ngươi có nhận ra ai làm ra chuyện này không?"

" công tử, người xem " Xuân Mai lật một các chết lại trên ngực áo có thêu một chữ Phú Hưng trước ngực trái

" Phúc Hưng??" Ba người Gióng lăm bằm

" đây là bang phái nào?" Gióng nhìn thi thể rồi nhìn nàng

" Phúc Hưng trại là một son trại trong núi Cam Lung, cầm đầu là hai huynh kết đàn hậu kỳ Quang Phúc, Văn Hưng là son trại danh hung ác có tiếng." Xuân Mai giải thích cho mọi người, trước đây cũng là người trong ngành nên cũng có hiểu đôi chút về các bang phái trong thành Lam Nhiên này.

" những đám như này không nên tồn tại thì hơn, Thạch Sanh sau này có thời gian thì nhổ mấy cái gai này đi." Gióng nhìn Thạch Sanh nói.

Thạch Sanh mắt loé sát khí đáp ứng " đã rõ, công tử "

" các ngươi an táng cho những người Thạch gia trang này đi" Gióng nói với ba người rồi kiểm chỗ ngồi xuống.

Thạch Sanh và hai người nghe lệnh rồi tạo một cái hố lớn lồi các thi thể vút xuống dưới rồi lấp đất lại thành một ngọn núi nhỏ.

Gióng đứng trước ngọn núi, lấy ba cái que rồi dùng hỏa linh lực tạo thành ba que hương cắm xuống, lấy bình rượu trong giới chỉ đổ xuống đất một dòng nói:

" những điều ta có thể làm chỉ có vậy, các ngươi đi đường bình an. Nếu chẳng may có gặp một kẻ tên là Diêm Vương thì nói Xung Thiên có lời hỏi thăm."

Nói rồi quay người lại nói với mọi người " chúng ta đi thôi!"

Ba người gật đầu rồi đằng không phi hành rời khỏi Thạch gia trang

" Oh công tử có đám người gần đây, là bọn người Phúc Hưng trại bọn họ đang tìm kiếm gì đó." Thạch Sanh đưa thần thức ra xung quanh cảnh giới thì nói

" hẳn là đang tìm kiếm lũ hài tử Thạch gia trang ah " giọng suy nghĩ nói.

Xuân Mai nghe vậy nhìn gióng cầu xin " công tử, chúng ta không thể để điều ấy xảy ra với lũ trẻ ah "

" đang tính toán như vậy đây, giết hết tất cả đi." Gióng nhìn hai sư đồ Thạch Sanh gia hiệu.

Hai gã nhìn nhau rồi ngự khí bay đi, nhìn cả hai hành này giờ Gióng cứ cảm thấy buồn cười, vì Khai Đức không có linh căn nên không thể dự trữ linh lực nói chi đến điều khiển pháp khí, hẳn đứng chung cùng sư phụ trên một cái niêu com lớn úp ngược.

" chúng ta cũng đi theo xem thế nào"

" vâng công tử"

Xuân Mai đáp lời rồi bế Gióng đuổi theo hai người. Thạch Sanh cứ bay một đoạn lại dừng, Khai Đức lấy cung tên bắn vài phát rồi Thạch Sanh lại đổi hướng vòng quanh một lúc thì Thạch Sanh phi nhanh về phía xa như phát hiện điều gì quan trọng. Gióng thấy vậy cùng Xuân Mai cũng tăng tốc đuổi theo.

Trong một cái hang động rộng nhưng ngăn được cây cối phủ kín phía ngoài một đám người đang ngồi tụ tập lo lắng, đám người này phần lớn đều là hài đồng và nữ tử được bảo vệ bởi hơn mười hán tử, nhân số tất cả gần ba trăm người.

" mẫu thân, bao giờ chúng ta mới trở về?? Phụ thân và mọi người sẽ không sao chứ??" Một tiểu nữ hài lắc lắc tay thiếu phụ xinh đẹp

" An Nhiên ngoan, rất nhanh nữa thôi chúng ta sẽ trở về nhà, tất cả sẽ ổn thôi. Rồi mẫu thân sẽ làm bánh nướng cho An Nhiên thế nào??" Thiếu vuốt má nhi nữ dỗ dành.

" người sẽ làm bánh nướng thật chứ??" Nữ hài tử vui vẻ ôm chầm mẫu thân hỏi.

" tất nhiên rồi!" Thiếu phụ cười nhìn nhi nữ đầy yêu thương xác nhận.

Ngoài động tiếng bước chân sột xoạt khiến mọi người gia hiệu cho nhau yên lặng, những hán tử tay nắm chặt binh khí nhìn chăm chú ra ngoài, họ không dám sử dụng thần thức để nhìn vì sợ đánh động nên chỉ yên lặng chờ đợi, hi vọng sẽ không bị phát hiện nhưng tiếng cười nói sau đó khiến họ thất vọng rồi:

" khả khả tương trốn đâu thì ra ở đây"

Quang Phúc dẫn đầu đám người vén đám cỏ đại tiến vào phía sau lưng là ba trăm tên mặt mày hung ác nhìn đám nữ nhân thèm thuồng, đứng dàn ra che kín cửa động.

Những người Thạch gia trang sợ hãi lùi dần vào trong góc, các hán tử đứng vòng ngoài, phía sau là đám nữ nhân trong cùng là đám hài tử những đứa lớn hơn đứng trước nhỏ hơn đứng trong.

Quang Phúc nhìn đám người đang co cụm vào góc trong thì cười nói:

"khắc khắc, còn muốn chống cự sao?? Nam nhân tự sát đi, nữ nhân khôn hồn lột đồ dạng hàng ra cho các gia gia hưởng dụng, nếu hài lòng thì ta sẽ suy xét tha mạng cho các người "

"haha, nam nhân tự sát, nữ nhân dạng hàng"

Đám Phúc Hưng trại nghe trại chủ nói vậy thì kêu gào khiến đám trẻ Thút thút sợ hãi, đứa thì gào khóc âm ỉ.

Người lớn nhìn nhau cười khò ai mà ngu đi tin được đám người này chứ? Thà tự sát còn hơn, bọn chúng đến được đây thì xem ra Thạch gia trang xong rồi. Họ chửi mắng đám cầm thú

"lũ vô sĩ"

"bọn cầm thú"

"ta thà chết chứ không chịu nhục "

Mấy hán tử nhìn đồng bạn cười khò rồi cùng nhau rút kiếm hét lớn xông vào Quang Phúc.

Quang Phúc mĩa mai cầm đại đao hoành ngang chém từng người gục xuống đất. Hắn bước qua những cái xác này tiến về đám thiếu phụ, thiếu nữ lười khề liềm môi như một con hắc cầu cười dâm đãng nói:

"các mỹ nhân tới nào ai là kẻ đầu tiên?? Nhanh nào lão gia còn phải về ăn cơm."

Thiếu phụ xinh đẹp bước từng bước ra khỏi hàng nhỏ nước bọt vào mặt hắn mĩa mai nói "ngươi không xứng "

Quang Phúc vuốt mặt nhìn nàng cười, nữ nhân trước mặt này quả thực xinh đẹp mỹ miều hơn đám còn lại, nhìn thân thể đầy Đà cặp vũ phong ngạo nghễ khiến hắn nuốt nước bọt đánh ực một cái lớn cười thêm thều thề

"có cá tính, ta thích bắt đầu từ ngươi đi"

Hắn xông nhảy xổ vào phía nàng, nàng nhìn hắn trong tay xuất hiện thanh thủy kiếm đâm về phía hắn. Quang Phúc bất ngờ nhưng vẫn kịp phản ứng lách nghiêng người tránh kiếm, thanh kiếm sượt qua ngực hắn khiến hắn rách một đường trên ngực.

Hắn loạng choạng đứng lại thì thấy nữ nhân ám sát bắt thành đã cắt cổ tự vẫn ngã giữa hang huyết dịch từ cổ chảy ra hồng hộc, nàng người co giật một lúc thì dừng lại.

"con đi chết tiết, dám mưu hại lão tử, hừ ngươi tưởng tự sát là xong?? Lão tử hấp thi" Quang Phúc chửi rửa, tiến lại

"xoẹt" "xoẹt" hắn xé từng lớp y phục nàng ra, thân thể nàng trắng nõn nà, vũ phong ngạo nghễ, eo nhỏ săn chắc, cặp chân dài miên man.

Nhìn thắm trạng nàng những thiếu nữ, thiếu phụ kiên định nói:

"Thạch phu nhân, âm lộ lạnh lẽo ta đến với nàng làm bạn"

Nói rồi người lấy chủy thủ dấu bên hông, người cắn lưỡi, từng người, từng người gục xuống máu chảy hoà vào nhau thành vũng tanh nồng.

Đám hài tử thấy người thân mình tuyệt khí thì ngực xuống khóc nức nở, đứa gào thét, tiểu nữ hài nhìn ngẩn ngơ nhìn mẫu thân loã thể nằm sóng soài trên nền đất, một gã to lớn quần tụt đến gối đang dạng chân người ra chuẩn bị làm gì đó tiểu nữ hài gào khóc chạy về phía người.

Quang Phúc đang cười cười làm chuyện thô bỉ thấy nữ hài đến thì tát một cái khiến nàng bay ra một đoạn,

"nhóc con, ở đây mà nhìn "

Nữ hài đứng dậy lại xông vào, lại bị tát bay ra, nàng lại vào, Quang Phúc tức giận bỏ sở việc định làm đứng dậy tay nhắc nàng nói

"nhãi con, mi không cho ta làm mẫu thân ngươi thì ta làm ngươi vậy " hắn xé lớp váy dài của nàng rách nhăm nhò.

Nữ hài dấy đập trên không, cái cổ nhỏ bị bóp chặt khiến mặt nàng đỏ bừng, mắt nàng trợn ngược lên, chân nàng cử động nhẹ dần nhẹ dần tóc tưởng chừng như đã sắp ngừng.

Bỗng từ tay nàng xuất hiện ngọn lửa nhỏ, nó bao trùm lấy cả hai tay nàng và lớn dần lên. Quang Phúc giật mình ném nàng sang một bên, nàng đứng dậy ánh mắt chứa đầy hận thù tiến về phía hắn lửa từ dưới chân nàng xuất hiện lan rộng ra đỏ rực, Quang Phúc lùi dần về sau nhìn nữ hài ki dị trước mặt này.

Chương 90: Thạch An Nhiên

Thạch động như được thấp một ngọn hỏa diễm đỏ rực, An Nhiên bước từng bước nhỏ hai tay nàng nắm chặt lại, dưới đôi chân nó như được sự thúc đẩy lan ra trên nền đất đá.

Hỏa diễm lan đến chân lũ hải tử khiến chúng hoảng sợ, hoảng hốt kêu tên nàng:

"An Nhiên"

"Nhiên tiểu thư"

....

An Nhiên quay lại nhìn họ, thấy hỏa diễm sắp đến phía họ, nàng có chút sử lý sao khẽ xoay chuyển suy nghĩ hỏa liền dừng lại trước mặt đám hải tử và thi thể những nữ nhân.

Nàng đi về phía Quan Phúc và người của Phúc Hưng bang, bọn họ lùi lại phía sau mắt kinh ngạc nhìn về nữ hải tử trước mặt này, nàng mấp máy môi thanh âm nhỏ bé thốt ra:

"các ngươi, tất cả các ngươi đều phải chết"

Người Phúc Hưng trại lùi lại một chút, rồi quay hướng mắt nhìn về phía Trại chủ của mình dò hỏi

"Trại chủ, chuyện này có chút kỳ quái ah"

Quan Phúc ngẫm nghĩ gật đầu:

"đúng là có chút kỳ quái"

Đây là chuyện lần đầu họ thấy nha, một tiểu hải tử như một hỏa nhân, hỏa diễm cuộn trào xung quanh thân thể nàng, nó mới sáu, bảy tuổi thôi nếu là kẻ trưởng thành không biết sẽ kinh dị ra sao.

"hừ dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ thôi! Có thể làm gì được chứ?"

Quan Phúc hừ lạnh tinh táo nói với chúng nhân, linh lực từ trong cơ thể hắn trào ra ngăn cản lửa phía trước mình, quả nhiên chúng không thể tiến thêm nữa.

Thấy hành động và lời nói của trại chủ có hiệu quả thì chúng yên tâm thở phào cũng sử dụng linh lực bảo vệ bản thân cũng như lũ động vật yếu hơn trước đám lửa đỏ.

Giống và đám người Thạch Sanh đến đây lúc Quan Phúc chuẩn bị định hấp thi, vốn dĩ đã định ra tay nhưng thấy điều kì dị trên người nữ hải tử nhỏ tuổi thì ngại ngần dừng lại.

"công tử, đây là?? Hải tử này mới sáu, bảy tuổi thôi ah" Xuân mai mắt to tròn, miệng hơi hé.

"hỏa linh thể thức tình ah, tạm thời chưa ra tay ta muốn xem thử nàng có thể làm được gì?" Giống nhìn chăm chú tiểu nữ hải phía trong nói với mọi người.

Ba người gật đầu, lơ lửng trên không trung ngoài động nhìn vào nữ hải mong đợi.

An Nhiên đang đi thì giang hai tay ra sau nàng chạy nhanh tiến về phía Quan Phúc, hai tay nàng lửa hỏa diễm bốc lên ngàn ngọn. Nàng ném từng luồng hỏa diễm về phía hắn

Quan Phúc đưa tay hơi hốt gạt đi, những luồng hỏa diễm này chưa đủ uy lực để uy hiếp đến hắn được nó chỉ là như như đốm lửa của phạm nhân.

Nàng xông đến, hai tay đánh về phía hắn, một nữ hải tử đánh đám một gã hải tử cao lớn, quang mang hỏa thổ trao đổi qua lại, mặc dù nàng rất cố gắng nhưng.

Quan Phúc dễ dàng ngăn trở như người lớn chơi đùa với trẻ nhỏ, nhìn đôi mắt hận thù của An Nhiên hắn cười khinh miệt.

"mày hả bươi, bốp" nói rồi hắn vung tay tát vào mặt nàng khiến nàng bay ra đằng xa hỏa diễm trên thân yếu dần.

Nàng gắng gượng chống hai tay trên nền đất người run rẩy hết lớn

"aaaaaaaaaaaa" hoả diễm cuộn trào như đang tức giận, cả thân thể nhỏ bé hùng hục, mắt nàng như hai đốm hoả diễm đang khao khát thiêu rụi, đuôi mắt những vệt lửa kéo dài ra phía sau, mái tóc ngắn đen bay phất phơ trong hoả diễm từng chút một biến thành màu đỏ rực, hoả diễm bùng phát khiến khói bụi bay dạt ra sau.

Nàng đưa bàn tay nhỏ nhắn lên cao, từ bàn tay một hoả cầu lớn dần, lớn dần lên mang theo hơi nóng khủng khiếp, nàng như hoả thần bé nhỏ nâng lên cả một mặt trời trên tay.

"ta muốn ngươi phải chết" nàng ném mạnh hoả cầu lớn trong tay về phía Quang Phúc, rồi như thoát lực người nàng đổ về phía sau, mắt nhắm nghiền, da thịt tái nhợt, mẩn lửa xung quanh lịm dần vì không có sự điều khiển của nàng, mặt đất đen khói vẫn nghi ngút bùng rất.

Quang Phúc nhìn hoả cầu lớn bay về phía mình, hắn thấy một sự nguy hiểm dâng lên trong lồng ngực, hắn khẽ cầm đại đao xuống đất hai tay đan chéo vào nhau miệng lầm bầm, theo thanh âm trong miệng hắn, mặt đất dưới chân như được kêu gọi bay lên xung quanh hắn tạo thành một lớp giáp dày màu xám đen, lúc này thân thể hắn được bao phủ khiến hắn như một thổ nhân cao lớn.

Hắn hoàn thành xong thì hoả cầu cũng đã đến trước mặt mang theo hơi thở nóng rực, quả cầu đâm vào hắn rồi nổ tung tứ tán ra phía sau, lớp giáp đất của hắn bị bào mòn bay ra như những mũi hoả thương.

Đám người Phúc Hưng trại ảnh hưởng của vụ nổ hoả cầu nên bao trùm trong một biển lửa, nhiều tên bị hoả diễm đốt cháy hết y phục như một hỏa nhân lăn lộn, chạy lung tung sợ hãi, có những tên bị mảnh đất bắn từ giáp của Quang Phúc cắm xuyên người, từ vết thương huyết dịch bị nung nóng bùng rất. Từng người, từng người ngã xuống những tên tu vi trên trúc cơ may mắn sống sót nhưng quần áo bị cháy xém, lông tóc quần tít lại người bốc mùi khét như thịt nướng ngoài trời quá lửa.

Quang Phúc va chạm chính diện với hoả cầu nên hắn biết sức nóng của nó như thế nào, lớp thổ giáp hắn bị mài mòn, y phục bị cháy sạch để lộ ra cơ thể săn chắc đầy những thừa cơ cuộn cuộn đôi chỗ bị bỏng rộp, râu lá trên người hắn bị cháy sạch sẽ khiến hắn như một lão tăng thiếu lâm tay chấp trước ngực phía dưới con voi nhỏ có chiếc vòi dài lủng lẳng như đang ở hoang mạc vì cây cối đã cháy rụi.

Hắn mở mắt cảm nhận sự bùng rất của cơ thể, hắn thở phào vừa rồi quá nguy hiểm không ngờ đứa bé này có thể bộc phát ra được lực lượng mạnh như vậy. Hắn nghe âm thanh la hét phía sau mình thì quay lại nhìn lũ trại chúng, cười khổ ah hoả cầu này hắn cũng phải ăn thiệt thòi thì bọn chúng khó ở là điều đương nhiên, lũ luyện khí kỳ như cục than đỏ nằm la liệt, trúc cơ chặt vật như vừa băng qua hỏa diễm sơn.

Đưa mắt lại nhìn thân hình bé nhỏ nằm sóng soài trên nền đất, nữ hài này khiến bọn hắn tổn thất nặng nề ah gần hai trăm người giờ chỉ còn vồn vẹn bốn mươi người thương tích đầy mình, nữ hài này nếu để thoát khỏi tay sau này hắn không có ngày an ổn.

Hắn tiến cầm đại đao tiến lại, mối nguy này hắn phải diệt trừ để phòng hậu hoạn lần sau, dù ngươi là thiên tài nhưng thiên tài đã chết thì có thể xảy ra chuyện gì nữa được chứ?

Lũ trẻ đứng trong góc trong quan sát tràng diện hoả sắc thì ngừng khóc trở mắt nhìn, An Nhiên tiểu thư thường ngày bình dị nhưng không ngờ lại có mảng khủng bố hiện giờ. Thấy gã cầm đầu loa thể cầm đao tiến lại phía nàng thì chúng chạy ra ngăn lại, ai nấy mắt nhìn gã không nhường nhin, chúng muốn bảo vệ nàng chỉ cần nàng còn sống chúng có hi vọng báo thù cho những người đã chết.

Quang Phúc thấy bọn chúng dám ngăn trở mình thì tức giận hét lớn với bọn người còn lại

"lên giết hết cho ta"

Đám người nghe lệnh tuốt vũ khí xông lên chém giết, một cây rìu lớn phá không cắm xuống đất ngăn trở bước chân của chúng lại, thanh âm vang lên

"súc sinh, muốn chết"

Mọi người trong hang động nhìn cây rìu lớn cắm xuống đất thành một hố đất sâu thì thất thần, dừng mọi hoạt động lại.

"âm" một bóng người rơi từ trên xuống làm mặt đất lún xuống, đó là một tráng hán cao lớn đang ngồi khụy chân, từ từ đứng dậy phui phui đồ.

Tráng hán tay nắm lấy cán rìu nhỏ ra khỏi mặt đất rồi vác trên vai nói lớn

"sư phụ, lão nhân gia người cũng mạnh tay quá đi"

Đám đồng nhìn người mới xuất hiện này mà há hốc xuất hiện dị thường quá đi.

Người này nguyên lai là Khải Đức, khi Gióng thấy tràng diện rực rỡ kết thúc Quang phúc đang có ý định diệt sát thì

"Khải Đức ngươi xuống ngăn lại đi"

"vâng, công tử" hắn đáp lời rồi ném cây rìu vào hang, đang lựa chỗ nhảy xuống.

Thạch Sanh túm gáy hắn quanh hắn vào trong

"rè rà mất thời gian"

May mắn hần da dày thịt béo, tiếp đất an toàn nhìn đám người Phúc Hưng trại đang ngơ ngẩn hần ngoáy ngoáy lỗ tai nói

"đường này do ta mở, cây này do ta trồng. Muốn đi qua trả tiền mãi lộ"

Hần vừa mở miệng thì một quả táo cắn dở từ xa bay tới, hần đưa tay đón lấy cắn một miếng

"này người này ta bảo hộ chắc rồi"

Đám người Quang Phục từ trong ngơ ngẩn tỉnh lại nhìn lại Khải Đức rồi quay mặt nhìn nhau. Quang Phục nghiêng răng nữ hài này hần không thể giữ lại được

"không muốn chết thì lên giết cho ta "

Chúng nhân nghe vậy liền liều chết xông đến. Khải Đức nhìn vậy thì cầm rìu lớn đứng chờ đợi, đây là lần đầu sau khi hần đi theo sư phụ học tập mới giao chiến với người ah.

"Khải Đức, để gã cầm đầu lại còn lại giết cả đi"

Giống hai người Xuân Mai hạ xuống cạnh nữ hài nói với hần

"vâng, công tử" hần đáp lời cầm rìu xông vào đám đông như hồ lạc bầy hươu, chém giết làm máu huyết tung toé khắp nơi.

Quang Phúc nhìn thâm cảnh tàn sát một bề, nhìn đám người mới đến người thiếu nữ thì hần có thể nhìn ra tu vi là kết đan trung kỳ, còn hai nam tử cao lớn này hần không nhìn ra nông sâu ah. Quyết định nhanh chóng hần quay người phá không bỏ chạy khỏi hang không thèm nhìn lại.

Thấy Quanh Phục chạy trốn Giống nói với Thạch Sanh

"đi đưa hần về đây."

"vâng"

Thạch Sanh phá không đuổi theo

Giống nhìn Xuân Mai nói:

"nàng xem nữ hài có bị sao không?"

Xuân Mai gật đầu tiến đến, lũ trẻ biết nàng và mọi người không có ta xấu liền tách ra một bên, Xuân Mai lại gần An Nhiên xem xét một chút khẽ thờ phào rồi dứt vào miệng nàng một viên hoi khí đan.

"công tử, nàng chỉ bị kiệt sức thôi không có vấn đề gì lớn."

"tốt" Giống gật đầu, không có chuyện gì là tốt rồi! Một thiên tài như vậy nếu phải bỏ mình thì thật sự đáng tiếc.

Xuân Mai để An Nhiên nằm gối đầu lên đùi mình khẽ vuốt ve mái tóc ngắn màu đỏ của nữ hài mà thương cảm. Trong hang động Khải Đức vẫn đang mài mê chém giết, hần như một gã tiểu phu hăng say với công việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Thu nhận đám hài tử

Hang động đầy những thi thể ngổn ngang trong vũng máu đỏ tươi, nhưng thi thể của người Thạch gia trang được Giống cho vào giới chỉ để mang về an táng bên cạnh những người cùng trang, còn lũ người Phúc Hưng thì sau khi Khải Đức xử lý xong theo lệnh vứt vào một đồng rồi Giống cho một mũi lửa thiêu sạch sẽ để đỡ ảnh hưởng đến cảnh quan.

Quang Phúc được Thạch Sanh bắt trở lại, cả người loã lồ bên cạnh những vết bóng lúc trước thì có thêm những vết bầm tím, mặt méo xệch mồm máu tươi đỏ lôm, xem gia Thạch Sanh đã giáo huấn đôi chút vì hành vi của gã này khiến hần cự kỳ phản cảm.

Thạch Sanh kéo hần về trước Giống, đá mạnh vào chân cho hần quỳ rầm xuống trước mặt Giống, Giống nhìn hần rồi nói với

"Thạch Sanh, vớt cho hấn mảnh vải để quần thứ dơ dáy của hấn lại, nó khiến ta phản cảm"

Thạch Sanh gật đầu lấy trong gói chỉ vớt cho hấn một vài lụa trắng vừa đủ để hấn quần sũng ồng, nhìn hấn như đang mặc một chiếc váy ngắn cũn cỡn so với một thân hình đồ sộ.

"công tử, chúng ta xử lý hấn thế nào?" Khải Đức xoa xoa đôi bàn tay vẫn còn hơi dính chút máu dò hỏi, có vẻ như hấn vẫn chưa đã nghiền.

Giống ngẫm nghĩ nhìn về đám hài đồng trúc gia trang rồi nói

"kết nữa mang mấy thi thể đám nữ nhân về Thạch gia trang an táng rồi cho lũ hài đồng xử lý đi, xem như an ủi tinh thần cho người chết và cho lũ trẻ này một bài học"

Ba người nhìn Giống gật đầu, làm vậy tuy hơi máu huyết nhưng cũng để lũ trẻ giải tỏa tinh thần và hiểu về hiện thực tu chân giới này để có động lực sống hay tu luyện về sau.

"giờ chúng ta đi về Thạch gia trang" giống đứng dậy nói với mọi người rồi dẫn đầu ra khỏi hang.

Vì lũ hài tử này còn nhỏ không có khả năng phi hành với lại cũng quá đông người Giống và mọi người đành phải đi bộ vì họ không có pháp khi phi hành lớn như vậy. Thạch Sanh, Giống và Xuân Mai đi đầu, Khải Đức tay kéo xềnh xệch Quang Phúc như kéo một con chó đi phía sau bảo hộ, mọi người ra khỏi hang rồi biến mất vào rừng cây.

Thạch gia trang bên cạnh ngọn núi nhỏ mà bọn Thạch Sanh mới lập lúc trước đã được đào thêm một chiếc hố mới nhỏ hơn, lũ trẻ trên đầu quần khăn trắng cùng nhau đưa những thi thể nữ nhân của trang xuống, trong đó có mẫu thân, tỷ, thẩm... Của họ, khiến nước mắt lưng tròng từng tiếng thút thít đau lòng, khiến đám người Giống có chút không nỡ nhìn quay đi.

Xuân Mai dùng chiếc khăn tay hoa đào khẽ lau đi những vết nơ trên thi thể trắng muốt ngọc ngà của người mẹ trẻ, nàng lấy một bộ y phục mới đẹp để mặc lại ngọn gàng dù sao cũng không thể để cô ấy cứ như vậy mà ra đi.

"mẫu thân, mẫu thân" tiếng gọi mơ màng hoảng hốt, An Nhiên trong giấc mơ chợt choàng tỉnh giấc.

Nàng đưa mắt xung quanh tìm kiếm mẫu thân, Xuân Mai thấy nàng đã tỉnh thì dừng tay gọi:

"An Nhiên, lại đây chải tóc lại cho mẫu thân muối đi."

An Nhiên thấy vị tỷ tỷ lạ mặt đang mặc lại lớp y phục cho mẫu thân mình, thâm tâm nàng cảm kích gật đầu

"um" rồi tiến lại nhận chiếc lược bạc trên tay Xuân Mai, nhẹ nhàng chải lại mái tóc rối bởi dính đầy bụi đất của người, công việc nàng đã làm rất nhiều lần nhưng đây lại là lần cuối cùng, sau này nàng không còn mẫu thân nữa rồi!.

Bàn tay nhỏ bé run run, giọt lệ lăn dài trên cặp má bầu bĩnh vẫn còn lưu vết bầm tím do Quang Phúc gây ra, khung cảnh tang tóc khiến thân hình bé nhỏ như thêm phần lạc lõng, nàng khẽ quệt nước mắt

"hức hức..mẫu thân An Nhiên sẽ chải tóc cho người thật đẹp, người biết điều đó phải không?"

"mẫu thân, người nói sau này sẽ để An Nhiên chải tóc cho người mỗi ngày cho đến khi gả An nhiên đi."

"An nhiên nói muốn được ở bên người mãi sẽ không đi đâu cả, người mắng An Nhiên hư, làm nữ nhân ai rồi cũng sẽ ở bên người mình thương. Mẫu thân An Nhiên sẽ ngoan mà, An Nhiên hứa An Nhiên sẽ gả, người ở lại với An Nhiên đi huhu..."

Nàng vừa chải chuốt mái tóc dài đen tuyền của mẫu thân vừa nỉ non, từng giọt lệ như những hạt pha lê rơi trong nắng chiều, trái tim nhỏ bé của nàng như bị một bàn tay vô hình bóp thít lại, nàng nghĩ về những hình ảnh trong quá khứ, nó thật đẹp, thật vui vẻ khiến lòng nàng trở nên trống trải vô cùng.

Xuân Mai khẽ vòng tay ôm nàng vào lòng vỗ về, an ủi

"Nhiên nhi ngoan, đừng khóc nữa mẫu thân sẽ lo lắng đấy biết chưa? Mạnh mẽ lên, Nhiên nhi còn phải báo thù cho người nữa."

Nàng đưa cho An Nhiên một chiếc trâm cài đầu, ý bảo nàng cài cho mẫu thân mình, An Nhiên cảm tạ rồi cài qua búi tóc đã gọn gàng chín chu, và cùng mọi người đưa mẫu thân xuống ngôi mộ lớn.

Từng người dùng đôi tay của mình cùng nhau lấp đất lại, Thạch Sanh chặt một cây gỗ lớn rồi cắt làm một chiếc bia mộ khắc một dòng chữ "Thạch Gia Trang chi mộ" mang cắm ở trước hai ngôi mộ lớn.

Giống lấy ra một ấm rượu mới và thêm mấy cái chén đặt trước bia rồi nói

"ta đã mạng bọn họ trở về đây rồi, các vị có thể yên tâm mà an nghỉ, tạm biệt"

Khẽ cúi đầu rót một lượt rượu vào những chiếc chén nhỏ rồi Giống đi ra bên cạnh nhường chỗ cho mọi người.

Ba người Thạch Sanh cũng làm theo Gióng rồi đứng bên cạnh Gióng.

Gần năm trăm hài tử lớn nhỏ đầu chít khăn trắng phủ phục trước mộ dập đầu vái lạy tiễn đưa thân nhân của mình về với cát bụi, những tiếng gào khóc, tiếng thút thít khiến lòng người xao động. Gióng và mọi người thờ dài thương cảm.

Đám hài tử vái dài rồi từng người tiến lên thắp hương và đốt chút tiền vàng làm lộ phí đi dò cùng một chút y phục của người quá cố, gió thổi mạnh khiến cho khiến cho hương khói nghi ngút, tiền vàng bay ra phủ từng chiếc lên hai ngôi mộ lớn làm không gian đậm phần tang thương.

Nhìn mọi điều đại khái đã ổn thỏa giống ra hiệu cho Khai Đức

" đưa Quang Phục vào "

" Vâng, công tử" Khai Đức đáp lời rồi kéo hần tới trước bia mộ.

Quang Phục bị cầm cố linh lực nên giờ chẳng khác gì một phàm nhân có chăng hơn là đã cường hoá hơn nhiều nhưng làm sao chống đỡ được sức mạnh của loại quái nhân như Khai Đức. Khai Đức kéo hần lại trước bia mộ rồi đá mạnh vào chân hần khiến hần quỵ sụp xuống đất, không dừng lại ở đây Khai Đức còn dùng sức ấn đầu hần xuống đất vái mấy lần, rồi mới trở lại bên cạnh Gióng.

Quang Phục thoát khỏi tay Khai Đức, hần cố dậy dựa đứng lên nhưng bị uy áp cường đại của Thạch Sanh làm cho hần không thể cử động được, hần muốn mở miệng van xin lại không thể vì miệng hần lúc này đang ngậm một thanh gỗ nhỏ vướng buộc lại đằng sau gáy.

Đám hài tử nhìn thân thể to lớn của Quang Phục mà ánh mắt đầy thù hận, từng bàn tay nắm chặt lại rỉ máu chảy thành dòng trên nền đất.

Gióng nhìn họ rồi vút một cây chủy thủ cầm phập phía sau lưng Quang Phục rồi nói:

" sở dĩ ta giữ mạng của hần là muốn lúc này tự các ngươi phải trả thù cho thân nhân của mình, oh nếu các ngươi không có dũng khí để làm việc này thì bọn ta làm giúp các ngươi cũng chẳng sao "

Mọi người nhìn Gióng lắng nghe chăm chú rồi quay sang nhìn nhau ánh mắt kiên định. Từng người tiến lên cầm chủy thủ đâm vào người Quang Phục một lỗ máu, máu toé tung lên nền đất, lên y phục nhưng chúng không quan tâm.

Quang phục bị đâm đau đớn, mặt hần nhăn nhúm cả người hần lỗ máu chi chít, hần kêu lên như một lão trư bị chọc tiết, máu chảy ròng ra nhưng vì già dù sao cũng có tu vi kết đan hậu kỳ nên cơ thể đã được linh khí bảo dưỡng qua nên cuối cùng hần vẫn còn những hơi thở yếu ớt mỏng manh, nếu không được Thạch Sanh sử dụng linh lực giữ vững hần ở tư thế quỵ thẳng thì có lẽ hần đã ngục xuống từ lâu.

An Nhiên là người cuối cùng tiến lên nâng cầm chủy thủ trên tay, đặt nó trên lòng bàn tay nàng phủ phục xuống đất dập đầu ba cái rồi thủ thi:

" mẫu thân, phụ thân các vị hương thân phụ lão. An Nhiên báo thù cho mọi người đây."

Nàng đứng dậy ra sau lưng Quang Phục một tay nàng đặt lên trán hần khẽ kéo về đằng sau để mặt hần hơi ngửa lên. Một tay nàng đâm phập vào cổ hần rồi nàng dùng sức di động sao cho chủy thủ cắt dần vòng quanh cổ hần, chỉ để thừa một chút da sau gáy, đầu hần treo lủng lẳng ở sau lưng máu từ chiếc cổ phụt lên thành từng tia đỏ bắn cả vào chiếc bia mộ vào cả mặt nàng, nàng nhìn hần quay trở về hàng.

Cảnh tượng này khiến đám trẻ có đứa nôn thốc, nôn tháo mặt xám ngoét. Gióng nhìn An Nhiên đứng trong hàng người không nói, Gióng biết những gì nàng đã trải qua để lại trong nàng vết thương lớn như thế nào, làm như vậy có thể khiến nàng giải tỏa phần nào cũng tốt.

Gióng phát tay một hỏa cầu bay về phía thi thể Quang Phục làm thi thể Quang Phục dần dần biến thành một hỏa nhân chói hừng hực cho đến khi hần chỉ còn lại một lớp tro bụi thì hỏa diễm mới dừng lại.

Hành động của Gióng khiến đám hài tử ngạc nhiên mắt to tròn, nhất là An Nhiên mắt nàng ần ần loé lên tinh quang. Mọi người vốn nghi hoặc tại sao ba người cường đại như vậy lại nghe lời Gióng đến thế nhưng lúc này bọn họ có kết quả rồi thì ra vị công tử này cũng là người cường đại ah lại nhỏ tuổi như vậy Ah.

Gióng nhìn đám hài tử một lượt:

" sau này các ngươi có dự định gì không?"

Đám hài tử nhìn nhau lắc đầu mù mịt bọn chúng chỉ là hài tử ah, Lam Nhiên Thành thì xa cho dù có ở gần thì bọn chúng biết làm sao chứ?? sống ở trong Vạn Tượng chỉ là làm mỗi cho yêu thú mà thôi!

An Nhiên nhìn gióng rồi đánh bạo xin ý kiến, nàng phát hiện Gióng và bốn người Thạch Sanh không phải người đơn giản:

" công tử có thể chỉ cho An Nhiên và mọi người một con đường sáng được không??"

Gióng nhìn nàng, nàng cũng là người Thông minh e rằng hỏi như vậy thôi nhưng ý là muốn được đi theo họ rồi đây.

" thôi được, bây giờ thế này nhá! Nếu các ngươi đã không còn chỗ nào để đi thì có thể gia nhập Việt tông của ta. Đây là hai vị đường chủ và đây là phó

đường chủ" Gióng nói rồi chỉ tay về ba người giới thiệu.

Đám hài tử nhìn nhau ánh mắt loé sáng, An Nhiên nhanh nhẩu quỳ xuống dập đầu

" đệ tử bái kiến công tử cùng các vị đại nhân"

Những người khác thấy An Nhiên quỳ dưới đất thì cũng nhanh chóng quỳ xuống hành đại lễ với bốn người. Gióng gật đầu " được rồi! Đứng lên đi, ngày mai ta sẽ sai người đưa các ngươi về tông, giờ thì đi làm chút gì ăn, hẳn là các ngươi cũng đói cả rồi!"

" Vâng, tạ ơn công tử" đám hài tử tạ ơn đứng dậy trở về nhà tìm kiếm xem còn đồ gì ăn không.

Gióng nhìn đám hài tử rồi đi thì theo lời gạ của An Nhiên bốn người tiến vào Thạch gia nghỉ ngơi. Cả ngày hôm nay những chuyện xảy ra trước mắt cũng khiến tâm trạng có chút mệt mỏi ah, nghỉ ngơi thôi Xuân Mai nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Nghĩa tử, nghĩa nữ và đồ đệ

Thạch gia trang dưới ánh trăng đêm huyền ảo như tĩnh lặng và quạnh hiu hơn những ngày thường, lũ hài tử thất thần trong ngôi nhà trống vắng của mình, không còn bóng dáng người thân yêu khiến chúng cảm thấy sợ hãi giữa những nơi thân thuộc.

Không biết từ ai bắt đầu chúng tụ tập lại khoảng trống trước hai ngôi mộ lớn, chúng nhìn nhau rồi từng đứa chạy đi kiếm củi chất thành một đống ở giữa sân và đốt lửa lên, chúng ngồi yên lặng quan sát ánh lửa đỏ rực ánh mắt mờ mông lung ướt nhoè lệ.

Có lẽ chỉ có như vậy mới khiến chúng có thể ấm áp hơn xoa tan đi nỗi sợ hãi trong lòng mình, ngồi quây lại một vòng tròn lớn xung quanh đống lửa trầm tư không một ai mở lời với ai, có những hài tử một hai tuổi ngây thơ nằm trong lòng huynh tỷ mình nhìn vào ánh lửa thích thú nhưng chúng cũng dường như cảm thấy không gian tĩnh lặng nên cũng trở nên ngoan ngoãn hơn.

Gióng và mọi người ngồi uống trà trong nhà thấy ánh lửa bên ngoài Nhìn Xuân Mai

" nàng đi xem phía ngoài có chuyện gì "

Xuân Mai vâng lời đứng dậy đi ra ngoài tìm hiểu, một lúc sau nàng đã trở về

" công tử, đám hài tử đang đốt lửa trại ở ngoài kia "

Gióng nghe vậy ngẫm nghĩ nói:

" có vẻ như những chuyện mới diễn ra khiến chúng không thể ngủ được"

Ba người Thạch Sanh gật đầu, bọn chúng dù sao cũng chỉ là đám hài tử thôi người thân mất đi không còn một ai cả làm sao mà không sợ hãi? Làm sao mà có thể ngủ ngon giấc được. Khải Đức cảm giác rõ ràng nhất trước đây khi tộc nhân của hắn bị đồ sát trong vườn yêu thú hắn phải mất một thời gian mới ổn định được tâm lý ah.

Gióng nhìn mọi người nói: " chúng ta ra ngồi với chúng một chút, dù sao có người lớn ở bên sẽ khiến chúng yên tâm hơn."

" Vâng, công tử "

Thạch sanh cùng với hai người Xuân Mai gật đầu rồi theo sau lưng Gióng đi ra ngoài, sắp ra đến cửa thì có thanh âm vang lên

" Công tử, An Nhiên cũng muốn đi " An Nhiên vốn dĩ nằm trên giường trong phòng nằm nghỉ nhưng nàng không thể nào chợp mắt được nên đành nghe mọi người trò chuyện cho khuây khỏa giờ thấy mọi người rồi đi nàng thật sự không giám ở một mình, bóng tối khiến nàng sợ hãi.

Nàng cố gượng dậy, khuôn mặt non nớt hốc hác, nhưng thân thể nàng run rẩy không vững đi từng bước loạng choạng ngã nghiêng, nàng dựa tay vào những đồ vật trên đường đi bờ môi cắn chặt.

Bốn người Gióng nhìn An Nhiên mặc dù yếu ớt như vậy nhưng vẫn muốn theo mọi người ra ngoài, xem ra nàng không hề muốn ở một mình. Xuân Mai tiến lại dịu An Nhiên lại, Gióng nhìn nữ hài nói:

" thôi được! Thạch Sanh ngươi cũng nàng đi "

Thạch Sanh gật đầu nhận nàng từ Xuân Mai ân cần nói:

"Nhiên Nhi cẩn thận chút đề ta công con đi "

" ần" An Nhiên gạt đầu yếu ớt, nàng được Xuân Mai trợ giúp leo lên lưng Thạch Sanh.

Tấm lưng thật rộng và ấm áp, nàng khẽ gục mặt từng dòng lệ ngọc rơi xuống, bờ vai này khiến nàng nhớ đến phụ thân vai người cũng vậy thật lớn, người thường hay công nàng vui đùa hạnh phúc nhường nào nhưng giờ không còn nữa rồi.

Thấy An Nhiên đã yên vị trên lưng Thạch Sanh, Gióng ra hiệu nói với tất cả " chúng ta đi thôi! "

Mọi người bước đi trên hành lang Thạch gia, nhưng hành lang lá cây rơi đầy phát ra những tiếng xào xạc trong màn đêm mờ.

Thạch Sanh cảm nhận sự rung động của An Nhiên phía sau, nước mắt nàng làm lưng áo hắn thấm ướt

"Nhiên Nhi con khóc đấy ah?? "

" um, Nhiên nhi xin lỗi thúc..phụt phụt " nàng khẽ lau dòng lệ xin lỗi

Thạch Sanh đưa tay vỗ vỗ lưng nàng an ủi " Nhiên nhi đừng khóc nữa, con phải mau chóng khỏe lại. Có chuyện gì nói thúc và mọi người nghe"

" Nhiên nhi biết, Nhiên nhi sẽ khỏe lại thật nhanh để không làm ảnh hưởng đến mọi người, chỉ là... Chỉ là... Nhiên nhi nhớ phụ thân" An Nhiên gạt đầu ngập ngừng nói

Mọi người nghe An Nhiên nói vậy có chút bồi ngùi, nữ hài tử mệnh khổ mất đi người thân thì thôi lại tận mắt nhìn mẫu thân ra đi trong tình trạng không mảnh vải che thân như thế? Lão thiên ah.

Thạch Sanh nhìn vào khoảng không lơ mờ ánh trăng, hắn ngẫm nghĩ hắn nhớ Quỳnh Nga hai người lấy nhau đã lâu thật sự đã bao nhiêu nam thối rồi hắn không nhớ nổi nữa nhưng vẫn chưa có nổi một mụn con, nàng luôn mong ước được có một nhi nữ bầu bạn những lúc hắn đi săn lâu chưa về, hắn không hiểu là vì hắn bất lực nhưng không đúng ah, sức chiến phòng hắn rất mãnh liệt, có lẽ vì cả hai tu vi cao nên khả năng sinh nở có chút không như ý.

Hắn nghe An Nhiên nói bỗng dung lòng xao động hắn muốn che chở cho thân hình bé nhỏ như chim non lạc mẹ trong cơn mưa này

" Nhiên nhi đừng buồn nữa? Ta cũng họ Thạch cùng họ với con lại không có con cái nên ta cũng rất buồn giờ ta nhận con làm nghĩa nữ, ta sẽ chăm sóc và bảo vệ cho con như cha ruột của con được không??"

Gióng và những người khác khá bất ngờ về quyết định của hắn nhưng ngẫm nghĩ đây cũng là chuyện tốt An Nhiên rất đáng thương có người chăm sóc cũng tốt hơn nữa hai người lại cùng họ với nhau xem ra đây có lẽ là cái mà người ta gọi là duyên phận cũng nên.

An Nhiên được Thạch Sanh cong trên lưng cũng cảm thấy bất ngờ, nàng úp mặt trên tấm lưng rộng lớn cảm nhận sự ấm áp vững trãi truyền đến khiến long nàng thật bình ổn, nàng khe khẽ gật đầu.

" Vâng, Nhiên nhi tham khiến nghĩa phụ "

Thạch Sanh người khẽ rung rung lấp bắp nói

" con có thể gọi ta là phụ thân không??"

An Nhiên cảm thấy sự rung động của người nghĩa phụ này, làm con tim non nớt của nàng cảm nhận được sự thật lòng trân trọng đối với mình, nàng thoải mái

" phụ thân "

" hử"

" phụ thân" tưởng mình nói nhỏ quá Người không nghe rõ, nàng lại nói lớn hơn.

Hai từ phụ thân này Thạch Sanh đã chờ đợi rất lâu, hắn mong muốn nó như thế nào hắn không còn nhớ nữa nhưng cảm giác lúc này trong lòng hắn trở nên rất khó tả, hắn... Hắn có con rồi, Quỳnh Nga chúng ta có một đứa con gái như nàng mong muốn rồi! Nàng thấy không?? Nhi nữ của chúng ta đấy.

" haha ta có nhi nữ rồi! Công tử, người nghe thấy không? Mọi người nghe thấy không? Thạch Sanh ta có nhi nữ rồi!! Haha.." Thạch Sanh cười lớn, nhìn mọi người hỏi như không tin vào tai mình rồi lại cười lớn.

Gióng nhìn thấy sự kích động của Thạch Sanh ah đây là lần đầu tiên hắn thấy hắn kích động trước bất cứ điều gì, hắn vốn là người trầm ổn điềm tĩnh nha! xem ra việc này với hắn mức độ sát thương kinh khủng ah, Gióng cũng cười:

" ta nghe thấy rồi! Ngươi có nhi nữ ah một tiểu thiếu nữ xinh đẹp "

Thạch Sanh liên tục gạt đầu cười to, An Nhiên hai má đỏ ửng xấu hổ vì sự kích động của người phụ thân mới này phần nhiều là lời khen của Gióng ah

không hiểu sao nàng thấy e thẹn.

" chúc mừng! Thạch đường chủ rồi, người nhanh chân thật đấy. Xuân Mai cũng đang có ý định đó đấy, nhi nữ như vậy ta cũng muốn có ah " Xuân Mai nói ra vẻ gen tị

Thạch Sanh nhìn nàng như vậy càng thích thú hơn. Xuân Mai ngắt lời lấy từ trong giới chỉ ra một chiếc tiền nhỏ đưa cho An Nhiên

" đây là quà gặp mặt cho Nhiên nhi ah "

An Nhiên nhặt lấy cầm trong tay nhìn nàng nói

" đa tạ tỷ tỷ "

Giống và Xuân Mai đều đã chúc mừng riêng Khải Đức nhìn hai phụ tử Thạch Sanh có điều ngẫm nghĩ gãi đầu, Thạch Sanh nhìn hấn tự dung ngơ ngạc nhiên như vậy thì hỏi

" Khải Đức, ngươi làm sao vậy!!"

Khải Đức thấy sư phụ hỏi thì cười cười " sư phụ ah! Ta nên gọi An nhiên là gì cho tốt??"

Bốn người nhìn nhau tên này ah ngu đến giờ chỉ vì để nghĩ điều này sao?? Thạch Sanh đá đít hấn nói:

" thì ngươi gọi là sư muội chứ sao??"

Giống, Xuân Mai mỉm cười cặp sư đồ này thật không biết nói sao cho phải, An Nhiên sau lưng phụ thân nhìn vì sư huynh này che miệng cười, tiếng cười khiến không khí như sáng sủa hơn.

Khải Đức loay hoay đứng dậy phúi phúi đồ lau bàu

" sư phụ ah! Dù sao người cũng làm phụ thân rồi hành hạ trẻ em thế là không tốt đâu!"

" phì"

" phụt"

" hi hi "

" khách khách"

Trẻ em ah! Hai từ này phát ra lại từ một tên to con nhận mình là trẻ em thiên lý, thiên đạo đùa giỡn nhau sao?? Mọi người bật cười nắc nẻ

Thạch Sanh cũng không biết làm sao với tên đệ tử này

" người còn là trẻ em sao??"

Khải Đức thật thà gật đầu giải bày thân thế

" sư phụ! Ta cuối năm nay mới được tròn mười tám, giờ mới mười bảy tuổi hơn nha, ở chỗ ta ta vẫn là trẻ vị thành niên đó, chưa trưởng thành ah đánh đập nhiều sẽ ảnh hưởng đến phát triển nhân cách đó."

Ba người nhìn nhau lại còn cái lý đó tên này nói cũng phải nha đánh trẻ em quá nhiều là người lớn mang tội ah. Thạch Sanh lắc đầu

" thôi được rồi! Sau này ta bớt đánh ngươi một chút "

" hê hê sư phụ.." Khải Đức nghe vậy thì hơi sượng hấn ngập ngừng muốn nói điều gì đó

Thạch Sanh quắc mắt " còn chuyện gì nữa?? Không nói ta cho ăn đòn"

" sư phụ ta cũng là trẻ em, người thân cũng đã mất từ lâu, ta không có họ hay người.. Người cũng nhận ta làm nghĩa tử được chẳng??"

Mọi người ngẩn ngơ nhìn gã, Thạch Sanh nhìn gã tên này tuy to xác nhưng tâm tính chất phác đôi lúc như trẻ con, dù sao đã có một nghĩa nữ giờ nhận thêm một nghĩa nam hơn nữa lại là đệ tử mình trước kia cũng không tệ, chầy cối đủ cả vừa tròn.

Thạch Sanh gật đầu

" cũng không phải không được, nhưng sau này phải biết nghe lời ta và bảo vệ muội muội rõ chưa??"

Khải Đức như không tin vào tai mình, vốn hấn chỉ hỏi vu vơ nhưng không ngờ sư phụ lại đồng ý, hấn liền vội vàng quỳ xuống dập đầu mấy cái

" Khải Đức tạ ơn sư phụ, không tạ ơn phụ thân"

" tốt đứng lên đi "

Thạch Sanh nhìn hấn vui vẻ cười nói

Khải Đức đứng dậy néo néo má An Nhiên nói:" An Nhiên, gọi một tiếng đại ca đi. Ta là Khải Đức, a ta là Thạch Khải Đức sau này sẽ là đại ca của muội".

An Nhiên gật đầu " đại ca, ta là Thạch An Nhiên sau này sẽ là tiểu muội của người"

" haha tốt tốt muội yên tâm sau này có ta, ta sẽ bảo vệ muội " Khải Đức cười đưa tay vỗ vỗ vào bắp tay khẳng định nói.

" hi hi ta biết"

Nói rồi Khải Đức chia tay về phía Xuân Mai, Gióng hai người " công tử, tỷ tỷ ah"

Tên mặt dày này lại còn biết đòi quà ah, mọi người nhìn hấn mắt tròn mắt dẹt, Gióng quay mặt đi, Mai thu hai tay ra sau lưng nói:

" không có đâu, người chúng ta gặp lâu rồi! Hơn nữa người lớn rồi quà cáp nghĩ đi "

Khải Đức ra về xụ mặt, Thạch Sanh cười nói:

" Đức nhi làm vậy là không tốt ah, lớn rồi! Nếu mẫu thân các con biết được sẽ không vui đâu"

" phụ thân, mẫu thân ở đâu? Lúc nào An Nhiên mới được vấn an người?"

An Nhiên ôm cổ hấn thở thê, nàng rất tò mò về mẫu thân ah. Khải Đức nghe nàng hỏi vậy cũng đưa mắt chăm chú.

" mẫu thân con ở một nơi rất xa, ta cũng rất muốn gặp nàng nhưng hiện tại chưa được ah" Thạch Sanh lòng hơi băng khuâng nhớ nhưng khiến không khí trầm lắng lại.

Gióng thấy gã như vậy thì mỉm lòng, xem ra Thạch Sanh hay những người khác ngày thường nói cười nhưng nỗi nhớ quê hương luôn canh cánh trong lòng. Gióng cũng cảm thấy nhớ đại Việt, nơi tươi đẹp tuy còn gian khổ nhưng lại kiên cường.

Gióng phá vỡ không khí trầm lắng nói:

" sẽ không lâu đâu chúng ta sẽ trở lại! Thạch Sanh người yên tâm, tin tưởng ta, người sẽ gặp lại được nàng"

Thạch Sanh nhìn thật sâu vào đôi mắt kiên cường trong thân hình nhỏ bé nhưng khiến hấn cảm thấy người thật hùng vĩ

" công tử, ta xin lỗi đã khiến người bận tâm. Tất nhiên tin người"

" tốt, còn đây ta có món quà cho nhi nữ của người " nói rồi Gióng nhắm mắt lại.

An Nhiên đang yên lặng bỗng cảm thấy trong não hải của mình có từng dòng chữ xuất hiện, nàng nhắm mắt lại ghi nhớ từng câu, trên thân thể nàng hóa điểm khi có như không như thể gặp được điều gì đó sao động.

Mọi người nhìn An Nhiên rồi nhìn Gióng hai người nhắm mắt như đang trao đổi điều gì đó, họ cảm nhận hoá điểm trên người An Nhiên tò mò, Thạch Sanh cảm nhận sự xuất hiện của hoá điểm trên người nhi nữ liền kim linh lực hơi bao lại thân thể mình hấn có chút suy đoán nhưng không nói gì.

Một lúc sau Gióng mở mắt, An Nhiên theo sau một chút nàng nhìn Gióng băn khoăn

" công tử, công pháp này quá trân quý An Nhiên thật sự không thể nhận được "

Gióng nhìn nàng cười nói " người nhận đi, công pháp này rất phù hợp với người, cố gắng tu luyện cho tốt. Người còn phải đi báo thù nữa chứ, Phúc Hưng trại người quyền rồi sao?? Người hãy tự xử lý nó."

An Nhiên chăm chú lắng nghe từng lời Gióng nói, mắt tròn loé sáng kiên định gật đầu không từ chối nữa. Thạch Sanh nghe hai người đối thoại hấn biết nhưng suy nghĩ của mình là đúng rồi hấn bảo An Nhiên

" An Nhiên còn không bái sư đi "

" điều này"

Gióng cùng An Nhiên với hai người Xuân Mai kinh ngạc nhìn Thạch Sanh, Gióng lắc đầu

"điều này, ta không có ý như vậy, chỉ là ta thấy nàng tư chất không tồi rất phù hợp với bộ công pháp ta có mà thôi!"

"công tử ta biết điều đó, ta cũng biết công pháp công tử cho An Nhiên trân quý nhường nào, nếu ta đoán không sau hắn là thứ mà Người đã đưa cho công tử, nó thật sự không thể truyền ra ngoài" Thạch Sanh nói ra những điều mình nghĩ.

Giống cười khỏ, hắn không nghĩ đến điều này, liệu cha Long sẽ có ý kiến gì không điều này hắn không rõ ah, Nhưng Giống thật sự không hề có ý thu đồ đệ lúc này.

An Nhiên và mọi người nghe nói vậy thì càng thấy cái thứ ấy quá trân quý vượt lẽ thường và "Người" trong lời hai người được họ kính trọng rất mực. An Nhiên nói với phụ thân

"phụ thân người để ta xuống"

Thạch Sanh nghe vậy thì thả nàng đứng dưới đất. An Nhiên phủ phục xuống trước chân Giống, với khuôn mặt ngây thơ

"công tử, xin hãy nhận An Nhiên là đồ đệ"

Giống nhìn An Nhiên nét mặt ngây thơ, xanh xao nhìn mình ánh mắt mong đợi thì nói

"ngươi đứng dậy đi"

"công tử"

"công tử"

Phụ tử Thạch Sanh cùng nhau nói nhìn về Giống, Giống phát tay cười

"chuyện này để ngươi khỏe lại hãy nói, với lại ta thu đồ đệ không thể tùy tiện, thu đồ đệ phải có phong cách đúng không Thạch Sanh??"

"haha công tử nói đúng, chuyện này không thể tùy tiện được" Thạch Sanh cười đồng ý.

Xuân Mai, Khải Đức nhìn nhau cười, cái phong cách này họ biết ah Khải Đức đã từng phải làm y như vậy rồi. An Nhiên ngẩn tò te dưới đất không hiểu gì.

"Nhiên nhi, con đứng dậy đi hôm nào con phải làm đại lễ mới được" Thạch Sanh đỡ An Nhiên dậy bảo nàng.

"phụ thân, ý người là sao??" An Nhiên vẫn chưa thông suốt hỏi lại.

"hôm nào con khỏe thì làm lễ mới chính thức là đồ đệ của công tử, giờ thì chưa được" Thạch Sanh giải thích.

"vậy là công tử đã...?"

Thạch Sanh trêu mếu nhìn nàng gật đầu. An nhiên định phủ phục tạ ơn thì Giống giơ tay ngăn lại lắc đầu, nàng đành thôi! Đệ tử ah phải nghe lời sư phụ chứ.

"chúng ta ra ngoài thôi! Dừng đây hơi lâu rồi!" Giống quay lưng đi tiếp ra sân.

Mọi người lục tục đi theo Giống, đi về phía ánh sáng đang lan toả, chỉ một khoảng thời gian ngắn ngui trôi qua vừa rồi nhưng đã say ra những chuyện họ chưa từng nghĩ đến, họ chỉ biết rằng bây giờ cũng như bất cứ lúc nào họ phải đi về phía ánh sáng và bỏ lại màn đêm phía sau, họ sẽ đi theo bước chân người phía trước mặt mình này.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Kể chuyện dưới trăng: Thần Thú Hồn độn

Bước đi dưới trăng mờ, tiếng lá rơi xào xạc trên nền đất trong không gian tĩnh lặng. Ánh lửa dần dần xuất hiện trước những con mắt nhìn, gần năm trăm hài tử ngồi quây quần trầm tư bên ngọn lửa hồng.

Nghe tiếng bước chân tiến đến chúng quay lại nhìn rồi nhanh chóng đứng dậy

"công tử, các vị đại nhân"

Giống và đám người gật đầu tiến lại, lũ trẻ tách ra nhường ra một khoảng chỗ ngồi cho họ. Thạch Sanh thả An Nhiên xuống đất

" công tử, để ta lấy ghế cho người ngồi"

Giống nghe vậy khoát tay, rồi ngồi xuống nền đất lạnh cười ra hiệu với mọi người

" không cần lâu rồi ta cũng không có cảm giác dân già như vậy, các người cũng ngồi xuống đi."

" haha, Thạch Sanh cũng vậy ah " Thạch Sanh cười lòng nhớ lại cảm giác sinh hoạt bên gốc đa ngày nào, đêm nướng thịt giữa rừng già nhâm nhi chút men cay nồng cảm giác sự cuồng nhiệt trong huyết mạch.

Khẽ trái một chiếc chăn mỏng dưới nền đất Xuân Mai để An Nhiên nằm gối đầu trên đùi mình, rồi đắp một chiếc lên thân hình nhỏ bé, An Nhiên ngoan ngoãn nằm yên lặng. Khái Đức ngồi kê bên tay khẽ lau huyết dịch bám lên cây rìu của mình.

Giống nhìn đám hài tử đang trầm tư, ngơ ngẩn thì từ từ mở miệng

" các người có phải đang cảm thấy rất lạc lõng??, thấy sợ hãi với những điều xung quanh này??, thấy bản thân quá nhỏ bé giữa đêm đen vô vọng??"

Chúng im lặng lắng nghe mặt gục xuống nhìn mặt đất dưới chân như một câu trả lời

" các người rất buồn ta biết, những gì các người trải qua ta biết, chúng ta ở đây ai cũng biết "

Giống chỉ tay vào từng người

" hần mò côi từ nhỏ, hai lần suýt chết bởi vị huynh đệ kết nghĩa của mình, không ba lần một lần bị gài bẫy mà suýt chết trong ngục tù"

" hần cả tộc bị yêu thú tàn sát, một mình sinh sống trong rừng sâu núi thẳm"

" nàng trẻ mồ côi bị gia chủ hãm hại, bị đuổi giết hàng năm trời "

Lũ hài tử nhìn từng người Giống chỉ tay mà kinh ngạc không ngờ những người cường đại này đều có những kí bi thảm như vậy. Nhưng có một điều Giống không kể một vị thần chuyển thể thành một hài tử cảm nhận được từng hơi thở mất đi của dân tộc mình nhưng lại chưa thể làm gì vì chờ đợi một câu sấm truyền.

" mỗi người một số phận, người chết thì cũng đã chết nhưng người sống thì vẫn phải sống. Các người ừ dột như vậy thì có ích gì?? Họ có thể sống lại sao?? Điều các người phải làm là phải sống thật tốt, sống thêm phần của họ, sống thật đặc sắc vào. Các người còn phải báo thù cho họ không phải sao?? Phúc Hưng trại còn đó, còn đó đấy! Các người tự đi mà trả thù đi, ta Việt tông sẽ không trợ giúp các người không phải không thể chúng chẳng là gì cả nhưng điều đó mới khiến các người gỡ bỏ được nút thắt tâm hồn, Nếu các người không thể làm được thì đi đi Việt tông ta không nhận những kẻ yếu hèn." Giống nói một thôi một hồi dừng lại nhìn những người xung quanh này.

Lũ hài tử lắng nghe chăm chú rồi ngẩng mặt lên, ánh mắt trở nên kiên định hơn những bàn tay nhỏ bé nắm chặt, khẽ lau đi giọt lệ trên bờ mi non nớt chúng gật đầu

" công tử, chúng ta sẽ làm được, sẽ cường đại xin người cho chúng ta cơ hội. Nếu không được ta lấy mạng trả cho người." An Nhiên kiên định trả lời Giống

Những đứa còn lại chấp tay đồng thanh nói lớn " nếu không được chúng ta lấy mạng trả cho người"

Giống nhìn họ gật đầu đúng là trẻ nhỏ dễ dạy bảo, những người đã trải qua những nỗi đau tâm hồn nếu vượt qua được thì đó là những người sẽ thật sự khó gục ngã một lần nữa, mà sẽ đứng dậy sừng sững như đại thụ giữa đại ngàn.

" tốt, ta sẽ chờ đợi sự thể hiện của các người, thực ra nhận các người vào Việt tông lúc này thì thật thiệt thòi cho các người vì tông môn sắp xảy ra một trận đại chiến ah tam tông tứ môn đông vực tứ môn bản địa Lam Nhiên thành. Các người còn dám không??"

Quả bom này có thể khiến nhiều người sợ hãi ah, một mình mà chống lại những tông môn khác ném gạch hội đồng ah, đám hài tử mặc dù vậy nhưng cũng không bị lay động niềm tin về Giống về Việt tông đã bắt đầu nảy nở. Chính kiên định gật đầu tỏ ý lựa chọn của mình.

Giống cười nếu các người đã lựa chọn tin tưởng ta, thì ta sẽ không bao giờ khiến các người thất vọng, không phải ta tự phụ nhưng ta từng là một kẻ bất tử ah, ta cường đại ra sao ta cũng chẳng nhớ nữa chỉ là từ khi xuất thế ta chưa một lần thất bại.

" ta nghĩ ở đây có nhiều người chưa ăn uống gì đi??"

Từng người gãi đầu, có những tiếng kêu gào của chiếc bụng đói biểu tình cho sự chậm trễ này khiến từng khuôn mặt đỏ bừng vì ngại ngùng.

Giống quay qua bảo Thạch Sanh đang ngồi cạnh quan sát năm trăm hài tử số khổ này

" Thạch Sanh người đi bắt vài con yêu thú lại đây làm vài món dân dã thế nào??"

" được công tử chờ ta chút " Thạch Sanh đáp lời rồi phá không bay đi.

Một lúc sau đã thấy quay trở lại, lấy từ trong gói chỉ mấy con yêu thú to lớn. Hân và Khai Đức xử lý một chút rồi đặt lên rồi lập cột chống để quay trên đám lửa dưới sân. Khai Đức lấy một cái ghế cao ngồi cạnh để thi thoảng xoay con yêu thú cho chín đều.

Con yêu thú khá lớn nên thời gian đợi chúng chín thì có lẽ phải mất một lúc lâu nữa mới có thể được. Thời gian chờ đợi thấy có vẻ ngán ngẩm, Gióng nhìn mọi người cười nói:

" trong lúc chờ đợi ta kể cho các ngươi một câu chuyện cổ thể nào?? "

" sư phụ, không công tử kể đi An Nhiên muốn nghe ah " An Nhiên nằm trong chăn mỏng gối đầu trên đùi Xuân Mai thỏ thẻ, những người khác cũng gật đầu tập trung

Họ vẫn là những hài tử ah, ai cũng thích nghe những câu chuyện cổ, đặc biệt là những câu chuyện mang hơi hướng thần thoại xưa cũ.

Gióng trầm ngâm từng suy nghĩ xoay chuyển trong đầu nghĩ về câu chuyện khởi nguồn của đại Việt, Gióng cắt động từ tốn ánh mắt mông lung.

• **

Đã từ rất lâu, rất lâu rồi không ai có thể nhớ là từ khi nào. Chỉ biết đó là khi thiên địa mới sơ khai khắp nơi là giang sơn của những loài yêu thú cường đại, nhân loại chỉ là loài nhược tiểu luôn bị uy hiếp bởi sức mạnh của tự nhiên và nỗi lo yêu thú rình rập.

Một thần điều bay lượn trong vũ trụ hồng hoang, thần điều không lò mỵ lệ với một bộ lông vũ trắng muốt có những viền hồng bao quanh, chiều đuôi dài màu hồng với những hoa văn kỳ lạ, trên đầu là một dải lông hồng lay chuyển trong gió như từng gợn sóng. Thần điều cứ bay mãi bay mãi trong vô định.

Một hôm nàng đến một vùng đất nhỏ ven đại dương rộng lớn, vùng đất này rất xinh đẹp hài hoà nhưng đang bị bao phủ bởi giông bão từ biển kéo vào bao phủ, nàng phá không bay tới muốn tìm hiểu chuyện gì xảy ra với vùng đất này.

Khe khẽ vẩy đôi cánh những kinh phong xua tan những mây đen sầm chập trên đường mình đi, bất chợt nàng thấy có những con người đang dần bị nhấn chìm trong dòng nước lũ cuộn trào, nàng liền bay đến đưa họ trở lại trên những ngọn núi cao để tránh thoát khỏi nguy hiểm.

Nàng quyết tâm phải biết mọi sự đang diễn ra ở nơi đây, là thứ gì đang muốn tàn phá mảnh đất tươi đẹp này, nàng tiến về phía giông bão tập trung mạnh nhất này, nàng phát hiện kẻ đầu sỏ là một con thủy ngư khổng lồ như đang điên loạn vùng vẫy thân thể giữa biển khơi tác oai, tác quái. Nàng nhìn kẻ phá hoại này đầy tức giận toan tiến lên thì nàng đã chậm một bước.

Ở phía xa trong trong những đám mây đen vẫn vũ những tia sáng vàng loé dạng, nàng ngẩn ngơ nhìn tia sáng vàng dần dần xuất hiện rõ ràng đó là một đầu Thần Long thần tuần, uy vũ, trên thân những long lân sắc vàng long lánh như thấp sáng cả bầu trời đen tối, vẻ đẹp ấy khiến trái tim nàng thổn thức kỳ diệu.

Thần Long lơ lửng giữa trường không, ánh mắt sắc bén nhìn thủy ngư trên biển sâu, đôi long tu dài lân tăn ngọn sóng như thể hiện sự tức giận của chủ nhân, Thần long ngẩng đầu phát ra một tràng long khiếu khiến không gian xuất hiện đầy vết nứt chằng chịt, thủy ngư bên dưới bị đánh động nhìn lên không trung miệng gầm gừ.

Thần Long lao nhanh xuống phía dưới, thủy ngư thấy kẻ lạ mặt có ý đồ xấu thì há miệng lớn phun ra những luồng nước lớn về phía Thần Long uốn người tránh khỏi những luồng nước này không giảm tốc độ mà càng tăng tốc nhanh hơn khiến Thần Long như một ngọn thương ánh sáng đâm thẳng xuống gợn hai trào tấn công về phía đầu thủy ngư, thủy ngư quẫy đuôi tránh đưa miệng lại muốn tấp vào thân Thần Long, Thần Long nhanh trí dùng đuôi quét mạnh phía người Thủy ngư.

Thủy ngư ăn phải đòn có uy lực mạnh mẽ như vậy khiến nó bị đánh văng xuống tận đáy biển sâu, lớp vẩy trên lưng nó bong tróc cả ra, máu tươi lênh láng trên mặt biển. Thần Long nhìn vậy uốn lượn thân thể trên không trung đưa mắt tìm kiếm nhưng máu tươi thủy ngư trên mặt biển như lớp màng che khuất tầm nhìn.

Thủy Ngư đau đớn dưới vực sâu nhìn qua màn nước thấy Thần Long đang loay hoay tìm kiếm nó, nó ngẩng đầu thẳng người quạt nước phi mạnh lên như một mũi thủy tiễn phá hải lưu phi hấn lên không miệng ngoác rộng lộ ta hàm răng sắc bén bất ngờ cắn lấy trào Thần Long.

Long trào bị cắn chặt nhưng không khiến Thần Long đau đớn vì lớp long lân rất dày, nhưng sức nặng do sự quẫy đạp của Thủy Ngư khiến Thần Long bị kéo dần xuống biển mặc dù đã cố gắng gượng đập không bay lên, Thủy ngư đắc ý cắn càng thêm chặt sức trở lại mặt biển.

Thần điều từ xa nhìn cuộc chiến đấu ác liệt một long một ngư này, thấy nước biển ngày càng dâng cao nàng vỗ mạnh đôi cánh ngăn chặn lại để nó không thể lan rộng ra. Lúc trông thấy Thần Long bị

Thủy ngư ra sức kéo xuống nước, nàng liền phá không bay nhanh đến.

Sự xuất hiện bất ngờ của nàng khiến Thủy ngư và Thần Long bất ngờ trong giây lát trước sự mỵ lệ Thánh khiến ấy, nàng mở mạnh vào mắt thủy ngư mấy phát, Thủy ngư đau điếng há miệng lớn ra, nhân lúc này Thần Long nhanh chóng rút trào ra khỏi miệng nó rồi bay thẳng lên không trung.

Thần Long đưa mắt nhìn Thần Điều vừa giúp đỡ mình này truyền âm

" đa tạ người đã giúp đỡ, giờ người có thể giúp ta bảo vệ mọi người không? Ta phải diệt con quái vật này"

Thần Điều nhận được truyền âm của Thần Long thì gạt đầu bay đi. Nàng bay về phía gần bờ cánh chim vậy động tạo thành lớp màng chắn lớn trái dài chặn lại những rung động từ biển truyền đến. Thần Long thấy vậy thì yên tâm, long khiếu lại cất lên rồi bay lên trời cao cuộn mình ngẩng đầu nhìn trời xanh, từng tia sáng chói lóa xuất hiện qua những kẽ răng sắc nhọn.

Thần Long cúi đầu hướng thẳng về phía thủy ngư dưới biển, miệng há rộng một luồng ánh sáng bắn mạnh về phía Thủy ngư, Thủy Ngư nhìn tia sáng mạnh mẽ bắn tới liền há miệng máu đỏ của mình phóng ra luồng nước lớn đến chặn lại nhưng luồng ánh sáng quá mạnh mẽ xuyên thẳng qua luồng nước của nó khiến luồng nước biến thành hơi nước trắng xóa.

Thủy ngư sợ hãi muốn quẫy đuôi trở về đáy biển sâu nhưng không kịp nữa rồi, luồng ánh sáng bao trùm lấy nó, thân thể nó như được tắm bởi quang mang thần thánh từng lớp cơ thể nó tan rã với tốc độ nhanh khiến nó không thể phản ứng lại chỉ lơ lửng giữa biển khơi.

Thủy ngư bị tiêu diệt sắc trời mây đen, sấm chớp tan dần, bầu trời cao xanh xuất hiện rạng rỡ. Biển rộng trở nên bình hoà lặng lẽ như chưa từng có điều gì xảy ra cả.

Thần Long thấy đã giải quyết xong thì bay trở lại đất liền long thân co rút lại biến thành một thân hình nam tử Tuấn mỹ cao lớn rắn chắc, Thần Long nhìn về phía Thần Điều đang vũ động trên không thất thần lần đầu tiên Thần Long nhìn thấy vị lạ mặt này thật Mỹ Lệ động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Kể chuyện dưới trăng: Khai Thiên Tích Địa

Thần Điều đang án ngữ trên không thấy biển rộng yên ả, mây đen đã cuốn đi thì thở phào yên lòng, nàng nhìn thấy Thần Long đã hoá nhân hình trở về đất liền, khuôn mặt Tuấn lãng, vóc người hoàn hảo nở nang thân trên để trần với những hình xăm ẩn hiện, ánh mắt chàng bao trùm cả vũ trụ thiên khung.

Nàng thấy Thần Long nhìn mình chăm chú cũng có đôi chút ngượng ngùng vì đây là lần đầu tiên nàng gặp một người Tuấn mỹ mà lại gần như vậy. Nàng nhớ từ khi mình khởi sinh từ hỗn độn, một mặt bốn tấu thiên khung ngắm cảnh vật các vị diện cũng không tiếp xúc với những người phạm trần hay một ai khác, nàng ngỡ mình là người cô đơn giữa vũ trụ này nhưng hôm nay nàng đã nhầm nàng cảm nhận được hơi thở hỗn độn từ Thần Long này, nàng biết người này cũng như mình.

Thần Điều hai cánh chụp lại bao quanh thân thể rồi xoay vòng trên không mấy vòng khi Hạ xuống đất thì nàng đã hoá thành nhân hình, nàng một thân bạch y xung quanh thân thể nàng một dải lụa hồng lơ lửng trong không trung, dáng người nàng dong dong cao khuôn mặt hài hoà diễm lệ mà thanh thoát, mái tóc đen dài được buộc bởi một dải lụa hồng nhỏ, nàng như một tiên nữ hạ phàm không vương một chút bụi trần, muôn ngàn sắc hoa như lặng lẽ cúi đầu e thẹn.

Nam tuấn mỹ, nữ khuynh thành. Hai người chăm chú nhìn nhau cảm nhận hơi thở thân thuộc với mình mà ngỡ ngàng, đây là hơi thở họ đã tìm kiếm rất lâu trong thiên không này.

Nữ tử do Thần Điều hoá thành khẽ nhẹ nhàng hạ người hành lễ, thanh âm như suối nguồn thanh mát

" tiểu nữ Lạc Hồng Âu Cơ lần đầu gặp mặt "

Thần Long đang ngỡ ngàng trước dung nhan tuyệt thế của mỹ nhân, sừng sốt lúng túng nắm tay đáp lễ

" ta Thần Long Lạc Long Quân gặp qua tiên nữ, có gì bất kính mong nàng lượng thứ"

Nhận thấy sự lúng túng Âu Cơ lấy tay che miệng cười, khiến Long Quân ngượng ngùng gãi đầu.

" ta có lẽ khởi sinh muộn hơn chàng, chàng gọi thẳng tên ta là được, không cần khách khí như vậy"

Long Quân gạt đầu, hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ

" Âu Cơ, nàng lâu nay đã đi nhưng đâu"

Âu Cơ ngẫm nghĩ, nhưng mờ mịt lắc đầu

" ta cũng không nhớ rõ ta phá hỗn độn ra từ khi nào, ta du hành giữa muôn vàn tinh không, ta cứ bay miết như chờ đợi một thứ gì đó hư vô"

Long Quân chăm chú lắng nghe cảm nhận thấy nhưng điều này giống bản thân một cách kỳ lạ

" ta cũng giống nàng, ta khởi sinh từ hỗn độn, ta bay lượn một cách vô định như có một điều gì thôi thúc tâm trí ta "

Hai người nhìn sâu vào đôi mắt nhau thấy một sự cộng hưởng kỳ lạ, họ du hành vô định giữa thời không theo lời thúc dục hư vô và giờ họ gặp nhau ở nơi đây. Phải chăng thứ họ tìm kiếm bấy lâu nay là đối phương?? Họ được chú định ở bên nhau??

Một đám nhân loại chạy đến phía hai người hô to

" tạ ơn cha Long "

" tạ ơn cha Long"

...

Âu Cơ ngạc nhiên nhìn những người đang đến này, rồi nhìn Long Quân tò mò hỏi

" những người này đều là con của Long Quân chàng sao?? Chàng đã lập gia đình??"

" không phải, không phải à mà..." Long Quân vội vã xua xua tay, rồi khựng lại gãi đầu giải thích:

" ta chưa lập gia đình ah. Nhưng nếu nói họ là con ta thì có phần cũng đúng "

Âu Cơ mờ mịt nhìn Long Quân không hiểu ý như vậy là sao?

" vậy là ý gì??"

" Nàng nhìn mảnh đất này đi " Long Quân gọi ý bí hiểm

Âu Cơ đưa mắt nhìn dải đất ven biển này cùng phía sa ngoài biển khơi, từ hình dáng khí tức khiến mắt nàng ánh lên tia kinh ngạc lăm lăm

" Long khí, Long địa, Long châu mang khí tức hỗn độn nhàn nhạt. Điều này là...?"

" khi ta rời khỏi hỗn độn truy cầu sự thúc dục của thần hải, vì quá lâu ah ta khởi tạo cửu phân thân nhỏ để chúng bay đi khắp nơi tìm kiếm, có một phân thân pháp lực nhỏ yếu bay qua nơi đây trong lúc sơ ý thì bị chém rụng ah " Long Quân nhớ lại giải thích cho nàng.

Âu Cơ như người tỉnh mộng

" ý chàng là phân thân ấy rơi rụng xuống đã hình thành dải đất này??"

" đúng vậy Long thân hoá thành long địa, long khí thôn thiên toả rộng khiến mảnh đất này chú định là nơi hội tụ tinh hoa của thiên địa, ngoài khơi hai long châu tuy đã bị vỡ vụn nhưng Sẽ đem lại sự phát triển thủy vực " Long Quân cảm khái

" quả là mảnh đất thiên địa linh kiệt, nếu phát triển về sau sẽ trở thành một cường quốc hùng mạnh" Âu Cơ gật đầu.

" nhưng càng như vậy thì nguy hiểm càng lớn, miếng thịt ngon lắm kẻ thèm thuồng. Người nhân kiệt nhưng yêu thú cũng càng mạnh, không những vậy còn những người địa phương khác đặc biệt chỗ kia nàng thấy không mảnh đất có hình dấu bò đó?" Long Quân ngẫm nghĩ chỉ ra sa

Âu Cơ nhìn khối đại lục lớn ngay phía trên long địa gật đầu hỏi:

" chỗ đó có gì đặc biệt sao?"

" đó là cái cái đầu của kẻ đã hạ sát phân thân của ta, hắc tên là Bàn Cổ một kẻ háo chiến, phân thân ta trước khi tuyệt khí cũng vừa kịp diệt hắn. Nơi đó cũng đã diễn khai vạn vật, ta tin bọn chúng sẽ không bỏ qua cho nơi này"

Âu Cơ gật đầu có những thứ dần sinh ra đã là kẻ thù ah.

" nên ta đến đây vì mảnh đất này do chính ta hình thành, những người ở nơi này vì thân thể ta mà dần sinh, tuy lực lượng ta đã bị thời không nơi áp chế nhưng ta sẽ khiến họ đủ mạnh để giữ vững được mảnh đất này khi ta không còn ở đây nữa. Nàng ở lại giúp ta một tay chứ??"

Âu Cơ ngẫm nghĩ đáp ứng " được, ta ở lại với chàng, ta cũng rất thích nơi này"

Long Quân vui mừng cùng nàng tiến về những người đang tiến đến, nhìn những khuôn mặt anh khí, sáng ngời vui mừng xoay quanh mình và Âu Cơ, Long Quân ngẫm nghĩ phải làm sao để họ có thể có được cuộc sống tốt hơn.

Giữa đám đông một thiếu nữ, khẽ lùi từng bước về sau rồi lẩn khuất vào trong rừng sâu phía sau lưng nàng từng chiếc đuôi trắng mượt dài nhìn thật lâu phía hai người bên trong lăm lăm

" ngư tình ngư ai thật sự quá yếu đi, hừ các ngư ai cứ vui đi chẳng được mấy chốc đâu."

Thân hình nàng mất dần trong rừng rậm hoang vu.

Long Quân và Âu Cơ dẫn mọi người đi trở vào đất liền, tìm những mảnh đất bằng phẳng Long Quân đưa họ những hạt giống nhỏ dạy họ cách trồng cấy, dạy họ biết cách thu phục quái rừng về thuần hoá thành những vật nuôi để tăng thêm thực phẩm cũng như canh giữ thôn xóm khỏi những yêu thú bên ngoài đến, biết đánh cá ngoài khơi xa.

Âu Cơ dạy họ biết trồng cấy diệt vãi, làm các vật dụng sử dụng trong thường ngày cũng như sinh hoạt. Long Quân hướng dẫn họ cách dựng lên những ngôi nhà để họ không còn phải sống hang động ghồ ghề và dựng lên những hàng rào gỗ lớn bao quanh xóm làng lại để phòng ngự cũng như giữ an toàn.

Cuộc sống từng ngày dần dần trôi qua những người nơi đây cuộc sống đã đổi khác rất nhiều, những cánh đồng xanh mướt trải rộng, thú nuôi trong chuồng đầy rẫy, người người mặc trên mình những bộ y phục mới mẻ không còn rách sòn như trước tiếng cười nói xôn xao những khuôn mặt rạng rỡ.

Rừng sâu cửu vĩ hồ ngồi ngồi dài trên trường kỷ nghe yêu thú thuộc hạ báo cáo lại tức tối vô mạnh khiến tên thuộc hạ biến thành bột phấn. Nàng đứng dậy hủ dài chín chiếc đuôi trắng sau lưng rung rẩy tỏa rang quang mang nhàn nhạt, từ rừng sâu những tiếng mặt đất chấn động truyền đến, yêu thú gầm gào như đáp lại nàng.

Mặt đất rung chuyển, cây cối đổ rạp từng đàn, từng đàn yêu thú tập trung đến phủ phục dưới chân nàng, nàng đưa tay chỉ về phía thôn xóm nhân loại, chúng yêu thú nhìn theo rồi hùng hổ tiến đi, nàng ngồi lại nhâm nhi chén huyết dịch đỏ tươi.

Đám yêu thú tiến nhập thôn xóm phá đổ lớp tường bao quanh rồi lao thẳng vào tàn sát người thường từng tiếng kêu thảm thiết

"cha long cứu con"

"cha long cứu con "

....

Long Quân, Âu Cơ từ phương xa nghe tiếng cầu cứu tiến về cứu giúp, bản thể Long Lạc vùn vù trên không trung hạ xuống cứu từng người thoát khỏi răng hàm vuốt sói, đánh đuổi đi sự xâm phạm của yêu thú, nhìn khung cảnh đổ nát những xác người ngổ ngang xung quanh hai người thờ dài

"Long Quân đâu sao họ cũng chỉ là thường nhân ah thật khó chống lại sự tấn công của yêu thú" Âu Cơ lòng đau như sát muối nói.

Long Quân nhìn xung quanh, nghe lời Âu Cơ thì ngẫm nghĩ quất thật như vậy ah, nhân loại vốn sức lực yếu hơn yêu thú rất nhiều phải làm sao đây?? Đúng rồi có một thứ con người mạnh hơn yêu thú đó là trí khôn, trí khôn có thể xoay chuyển vạn vật.

"nàng nói đúng yêu thú rất mạnh, ta sẽ dạy họ đôi chút võ công và cách đặt bẫy rập đám yêu thú này "

Âu cơ nghe vậy gật đầu hiểu ý, như vậy thì những người này có thể tự bảo vệ mình khỏi yêu thú hay những khó khăn trong đời sống.

Như dự tính Long Quân dạy mọi người võ công và các phương pháp phòng chống yêu thú, như xây thành quách kiên cố, bẫy thú phòng ngự yêu thú từ xa tiến lại, sự an toàn được bảo đảm hơn trước nhiều nên các cuộc tấn công của yêu thú về sau mức độ thiệt hại càng giảm dần, cuộc sống no đủ, ruộng đồng kéo dài xanh mướt, những đàn gia súc đông đúc, cuộc sống an nhiên lành mạnh.

Long Quân, Âu Cơ từ trên đỉnh núi cao nhìn sự phát triển từng này càng cảm thấy vui mừng, nụ cười Âu Cơ như bông hoa mùa xuân rực rỡ khiến Long Quân như được đắm mình giữa sắc hoa ngập tràn. Khẽ nắm bàn tay nhỏ như được tạo bằng thứ ngọc quý của nàng Long Quân quý một chân xuống đất nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng.

Âu Cơ ngỡ ngàng trước hành động của Long Quân, nàng nhìn chàng với đôi mắt hiền dịu, gò má khẽ ửng đỏ, trống ngực rộn ràng. Long Quân đưa bàn tay nhỏ của nàng đặt lên gò má mình nhìn nàng nói:

"Âu Cơ, nàng làm thê tử của ta nhé! Ta muốn được cùng nàng đi khắp thế gian này. Cùng đi qua muôn vàn tuế nguyệt"

Âu cơ lắng nghe từng lời nói của Long Quân cảm nhận từng hơi ấm nơi bàn tay mình, trên bờ mi từng dòng lệ long lánh như pha lê chảy dài, lòng nàng như có một cảm xúc vỡ oà. Phải chăng nàng đã tìm thấy điều mình luôn hoài tìm kiếm giữa tình không vô tận. Nàng gật đầu tỏ vẻ

"Thiếp đồng ý! Thiếp muốn cùng chàng Vĩnh hằng với thời không"

Long Quân nhận được sự đồng ý, hạnh phúc dạt dào đứng dậy ôm nàng vào lòng quay trên không trung, mái tóc nàng tung bay trong gió nhẹ như làn nước mềm mại đầu thu, tiếng cười như tiếng chuông bạc vang vọng.

Long Quân bế nàng phi thân về thôn xóm

"các con, các con có mẹ rồi"

Nhưng thôn dân mừng rỡ, ở với nàng đã lâu họ đã coi nàng như vậy rồi giờ chỉ chờ xác nhận thôi! Người người quý xuống hô vang

"tham kiến mẹ Âu Cơ"

Âu cơ khẽ đập tay vào vai Phu quân ý bảo người thật mình xuống, nàng phát tay

" các con đứng dậy đi, đừng quỳ như vậy nữa"

Vâng lời mọi người đứng dậy rồi đi, khắp thôn xóm chẳng đèn kết hoa rực rỡ, tiếng hài tử nô đùa, người lớn tụ tập bên ngọn lửa lớn dưới sân nhảy múa hát vang ăn mừng ngày đại hỷ.

Khu rừng sâu cửu vĩ hồ lơ lửng trên không trung, những cái đuôi như có linh tính cử động xung quanh nàng thật đẹp mắt, nàng nhìn phía thôn xóm rực rỡ sắc màu, ánh mắt loé những tia khác lạ, không gian xung quanh nàng từng vết nứt li ti.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Kể chuyện dưới trăng: Bọc Trứng Rồng Tiên, Cử Vỹ Hồ Đát Kỷ

Mọi người hân hoan trong cuộc vui gần một tuần lễ thì cuộc sống trở lại yên ả như mọi ngày, đất đai ngày càng được khai mở thêm rộng rãi, yêu thú tấn công không còn là nỗi lo quá đáng sợ.

Hết niềm vui này đến niềm vui khác, sau một thời gian chung sống, Âu Cơ đã mang trên mình thần thai, người người hân hoan chờ đợi đứa con của những vị thần.

Chín tháng mười ngày trôi qua như nước chảy trôi đưa, ngày nàng sinh nở, mọi người tập trung trước thềm ngôi nhà lớn xôn xao, Long Quân đi đi lại lại lo lắng hướng mắt nhìn vào trong sót ruột, nhưng thời gian trôi qua không một tiếng động, không một tiếng khóc chào đời, khiến ai cũng lo lắng.

Một thiếu phụ khẽ mở cửa nhìn ánh mắt lo lắng của mọi người, nàng không biết nói gì, nàng nhìn Long Quân hành lễ

" Cha Long, mẹ nói muốn người vào trong "

Những người khác nhìn về phía Long Quân, Long Quân gạt đầu đẩy cửa vào trong nhà lòng lo lắng không nguôi Âu Cơ gọi mình có chuyện gì? Không lẽ có gì xấu xảy ra với nhi tử sao??

Âu Cơ gương mặt xinh đẹp hơi nhợt nhạt nhưng ánh mắt đầy vui mừng, dịu dàng ôm một quả trứng nhỏ trong lòng ngực âu yếm, Long Quân bước vào phòng nhìn nàng hỏi

" phu nhân nàng không sao chứ? Nhi tử của chúng ta đâu?"

Âu Cơ ngẩng mặt nhìn phu quân của mình vẫn ôm ấp quả trứng trong lòng thủ thi

" phu quân con chúng ta đây!"

Long Quân nhìn quả trứng nhờ lòng Âu Cơ ngạc nhiên, lắp bắp nói

" nàng đưa ta một chút được không? "

Long Quân nhìn quả trứng chăm chú, cảm thấy sự liên hệ huyết mạch kỳ diệu, một niềm vui của người cha trào dâng trong lòng.

Âu Cơ gạt đầu nâng quả trứng nhỏ trong lòng nữa cho phu quân, Long Quân hai tay cẩn thận nâng quả trứng trong tay ngắm nghía thích thú, khẽ nâng quả trứng chạm vào trán của mình rồi nhắm chặt mắt lại cảm nhận sâu phía trong.

" không chỉ là một mà rất nhiều sinh mệnh phía trong, là con ta những đứa con của ta. Âu Cơ nàng vất vả rồi!" Long Quân vui mừng, khẽ hôn lên trán Âu Cơ chân thành.

" nó cũng là con của ta mà! " Âu Cơ nắm lấy đôi bàn tay lớn cứng cáp cười.

" ha ha là con của chúng ta " Long Quân vui vẻ cười nói.

Quả trứng không nó không phải là quả trứng mà là một bọc trứng nhỏ, nó như cảm nhận được sự vui mừng của phụ mẫu, ở trên bàn tay lớn của Long Quân rung nhẹ rồi lơ lửng bay lên, biến cố bất ngờ khiến Long Quân và Âu Cơ kinh ngạc nhìn, quả trứng lơ lửng giữa không gian căn phòng lớp vỏ trắng chuyển thành màu vàng long lánh, tỏa ra quang mang rực rỡ trên vỏ hiện ra những hoa văn Thần Điều Lạc Hồng bay lượn, Thần Long uy nghi, linh khí đất trời dường như đều hướng về bên trong bọc trứng.

Trên nền trời bên ngoài hư ảnh Long Lạc hiện lên nền bay lượn, đám người bên ngoài nhìn hư ảnh trên không và từng tia sáng vàng phía trong của mẹ Âu

Cơ lấp loé phát ra thì đều quỳ xuống Bái lạy.

U ám sâm lâm, cửu vĩ hồ nằm trên tràng kỷ ngẩng đầu nhìn nền trời hai hư ảnh bay lượn, liền đưa mắt về phía thôn xóm nhân loại cảm nhận hành động của đám người, nàng phát tay ta lệnh cho đám thuộc hạ, một lang nhân cung kính đợi lệnh

"ngươi đi về hướng thôn xóm nhân loại tìm hiểu chuyện gì xảy ra cho ta!"

"vâng thưa đại vương"

Trong một khu sơn lâm xa xôi, những cỏ thụ rạp rạp, một cỏ thụ bỗng rung chuyển khiến lũ yêu cầm hoảng sợ bay loạn tan tác, trên thân cỏ thụ ngũ quan dần dần trồi ra khỏi lớp vỏ cây nhìn lên không trung lâm lâm

"hoi thở hỗn độn, không biết từ nơi nào?? Nếu ta có thể cắn nuốt được nó thì ta sẽ vượt ra khỏi giới hạn thiên địa này."

Cỏ thụ nhìn về hướng phát ra hoi thở ngon lành này, nhấc từng chiếc rễ của mình lên khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, cỏ thụ dần dần thu nhỏ thân hình lại hoá thành một thiếu nữ thanh y tuyệt sắc mang trên mình hoi thở cỏ hoa nhẹ dịu, nàng bước đi về phía phương xa.

Long Quân nhìn bọc trứng có sự biến đổi kinh người như vậy thì ngạc nhiên nhìn Âu Cơ ngẫm nghĩ

"Âu Cơ nàng ở lại nghỉ ngơi, ta mang con ra ngoài bố trí lát, nó đã muốn hấp thụ linh khí đất trời xem ra có lợi cho sự phát triển không nhỏ, ta nghĩ cách tăng tốc độ hấp thụ này"

"vâng"

Nói rồi Long Quân cầm bọc trứng nhỏ rời phòng, đám người phía ngoài thấy vậy nhường một lối đi rồi đi theo cha Long.

Long Quân vừa đi vừa lẩm nhẩm tính toán phương vị hợp lý

"tứ phương hội tụ, ngũ hành luân chuyển tốt ở đây đi"

Khẽ đặt tay xuống nền đất trung tâm thôn xóm, từ sâu dưới nền đất các loại khoáng vật tụ tập lại với nhau thành một một bậc đài đá cao trồi lên khỏi mặt đất, Long Quân phát tay bụi đất bám quanh bị thổi bay.

Bậc đài đá có hình vuông lớn bên dưới có những bậc thang dẫn lên một cái trụ đá lớn, Long Quân bước lên trụ đá bố trí một cái ngũ hành tụ linh trận rồi đặt xuống trung tâm trận một đóa thiên niên hoàng liên lớn có tác dụng bồi bổ sinh khí, huyết nhục.

Long Quân đặt bọc trứng của mình lên hoàng liên, bọc trứng nằm trên hoàng liên cảm nhận được sự bồi bổ của hoàng liên và linh khí tụ tập nhiều nhờ tụ linh trận thì như vui mừng rung nhẹ rồi lơ lửng trên không trung xoay tròn tỏa ra quanh mạng càng thêm rực rỡ.

Long quân nhìn vậy gật đầu, quay lại nói với những thôn dân rồi quay trở về nhà, thôn dân nhìn về phía bọc trứng rồi cất cử người ở lại trông coi còn những người khác trở về sinh hoạt bình thường nhưng trong lòng ai cũng mang nỗi niềm háo hức mong đợi.

Thời gian trôi qua từng ngày bọc trứng nhờ có sự trợ giúp thì lớn dần lên thành một bọc trứng khổng lồ, quang mang càng thêm rực rỡ nhưng vẫn chưa có dấu hiệu phá vỏ mà ra, vì sinh mệnh lực bên trong ngày càng cường đại nên mọi người không có ai lo lắng.

Một tráng hán thân thể trần chăm chú nhìn bọc trứng tỏa quang mang trên đài cao ngạc nhiên, mấy ngày qua hán nghe ngóng dân làng xôn xao hán cũng đã nắm rõ tình hình nhưng giờ tận mắt nhìn thấy vẫn khiến hán có rung động không nhỏ, khẽ lau nước miếng nhồm nhóp quanh miệng hán quay lưng rời khỏi thôn xóm, bìa u ám sâm lâm hán quay lại nhìn thôn xóm rồi hoá thành một con sói lớn biến mất dưới tán cây.

"đại vương, ta đã trở về" Ngân Lang quỳ xuống đất nói.

Cửu Vĩ Hồ ngồi trên trường kỷ nhìn gã gật đầu ý bảo hán nói tiếp

"đại vương, biến động lần trước là do Âu Cơ sinh hạ một bọc trứng, bọc trứng này hấp thụ thiên địa linh khí mà lớn dần lên, Long Quân còn dựng pháp trận và thiên niên linh vật phù trợ nữa"

Cửu Vĩ nghe bẩm báo ánh mắt loé tia kinh hãi, bọc trứng rồng tiên hấp thụ linh khí đất trời, nếu ta có thể ăn được nó thì chẳng phải đỡ mất bao nhiêu năm tu hành sao??

"tốt ngươi lui xuống đi"

Ngân lang kính cẩn lui ra ngoài, cửu vĩ nằm trên trường kỷ ngẫm nghĩ khí tức thượng đại yêu thú tàn sát đập ròn quỳ mị

"người đầu tập trung tất cả yêu thú u ám sâm lâm cho ta, ta muốn phá tan thôn xóm nhân loại này."

"vâng, đại vương"

Từng tiếng hò hét vang dội khắp núi rừng, các loại yêu thú triệu tập về từng đàn nhưng thân thể khổng lồ, yêu cầm, mãnh hổ gầm gừ, cửu vĩ hồ một thân

bạch y cửu vũ lay động tà mị đưa tay thon phát tay lên không trung.

Đám đông yêu thú nhất tề hú vang theo bóng lưng nàng hiệu triệu, mặt đất rung chuyển đầy khói bụi, những nơi yêu thú đi qua cây cối đổ rạp thành một con đường lớn.

Sự rung chuyển ngày càng lớn dần, khiến thôn dân sợ hãi tiếng khóc trẻ con như những khúc nhạc dồn dập, Long Quân đứng trên nhà ngang nhìn yêu khí phương xa, lâm bầm

"điều gì đến cũng sẽ đến, cửu vũ hồ ta biết ngươi tồn tại, tư chất ngươi không tệ vốn muốn cho ngươi tồn tại vì ngươi tu luyện vốn đâu dễ dàng, nhưng ngươi đã không lĩnh tình thì đừng trách ta, kẻ nào động đến con ta kẻ đó phải diệt"

"Long Quân, chàng..." Âu Cơ có đôi chút lo lắng cầm tay phu quân, Cửu Vũ Hồ tồn tại cường đại tại nhân giới này cũng chẳng phải quả hồng mềm.

"nàng yên tâm, sẽ không sao đâu nàng ở lại đây bảo vệ các nhi tử, ta đi rồi sẽ trở về" Long Quân vỗ về nàng an ủi.

"được, chàng nhớ cẩn thận"

Cảm nhận được sự lo lắng của thê tử mình, Long Quân lòng âm áp ánh mắt kiên định gạt đầu rồi phá không rời đi.

Ngoài thành quách những tráng hán choáng ngợp trước biển yêu thú đang đến gần nhưng chẳng một ai sợ hãi vẫn kiên định cầm chắc vũ khí trong tay.

Long Quân Xuất hiện trên tường thành tay cầm chiếc rìu lớn, thân vẫn để trần mắt nhìn xuống dưới không nói, đám tráng hán cúi đầu hành lễ chờ lệnh.

Long Quân nhìn họ gạt đầu

"các con lát nữa ở lại trên đây, nhớ chú ý cẩn thận"

"cha, chúng con muốn cùng người chiến đấu" đám người năn nỉ được xuất chiến.

"không được, yêu thú quá đông các con vẫn chưa thể là đối thủ của chúng được" Long Quân kiên quyết lắc đầu, thấy họ vẫn có ý định thì gờ tay ngăn lại, đám yêu thú quá cường đại, không thể để họ mạo hiểm được họ quá ít người.

Cửu Vũ Hồ cùng đám yêu thú dừng trước tường thành, nàng nhìn về phía thân ảnh cao lớn đứng phía trên ra hiệu cho chúng thú dừng lại. Nàng lơ lửng bay lên không trung, tiến lại phía tường cao,

Long Quân nhìn nàng thì cũng đạp bước trên không tiến đến, đối diện với Cửu Vũ nói:

"Đất Kỳ, vốn thấy ngươi tu hành không dễ, nhưng hôm nay ngươi đã đến đây thì đừng trở về nữa"

Đất Kỳ khẽ đung đưa Vũ hồ xinh đẹp cười nói:

"ta có lẽ nên gọi ngươi một tiếng cha long, nhờ người mới có ta nhưng tiên đạo một đường, ta là yêu người là thần vốn chẳng thể cùng một hướng đi, mục đích hôm nay ta đến có lẽ cha cũng đã biết, người không ngăn được ta đâu"

"ngươi nếu đã biết ta là thần, thì lần này ngươi đến là sai lầm rồi! Dù nhân giới này áp chế lực lượng của ta những để dạy dỗ một đứa trẻ hư hỏng như ngươi thì đã quá đủ."

"hừ, vậy sao? Tất cả lên cho ta, san bằng hết ta không muốn một bóng nhân loại nào xuất hiện sau hôm nay" Đất Kỳ tức giận phát tay với đám yêu thú phía dưới ra lệnh.

"à uôm"

"gừ gừ"

...

Đám yêu thú thờ phỉ phò, đạp đất xông vào phía tường thành, Long Quân nhìn đám đông lắc đầu khẽ lâm bầm nhưng câu không rõ, từ trong người Long Quân tám thân ảnh đủ màu sắc bước ra đứng thành một hàng ngang nhìn nhau rồi phóng về đám yêu thú.

Long Quân bản thể đối diện với Đất Kỳ nói

"tới đi, để ta xem ngươi đã tu luyện được những gì??"

Đất Kỳ nhìn tám phân thân tiến về đám yêu thú thì ngạc nhiên, những phân thân này cũn không hề yếu đuối một chút nào, đưa mắt nhìn Long Quân không lẽ lần này ta sai thật?? Chỉ cần ta có thể diệt được bản thể thì không phải được rồi sao?

Nàng huy động cửu vũ như những mũi thương bạc đâm về phía Long Quân, Long Quân thân thể uyển chuyển dễ dàng né tránh, cầm rìu bỏ ra những quang mang về phía Đất Kỳ, nàng phát tay hất quang mang ra phía xa, quang mang rơi xuống đám yêu thú cắt ngang thân những con xui xẻo.

Long Quân lơ lửng giữa trường không, tay nắm rìu khá ngưng trọng Đất Kỳ đúng là không phải kẻ yếu đuối, Đất Kỳ thấy không hiệu quả liền thu cừu vũ trở lại khẽ đưa tay sang ngang không trung một quả cầu xuất hiện xoay tròn nơi tay, thân hình nàng mờ dần rồi biến mất rồi lại xuất hiện ở một nơi khác, quả cầu phóng về phía Long Quân, Long Quân khẽ tránh quả cầu như có linh tính bay trở về, Đất Kỳ thoát ần thoát hiện quý mị quả cầu phóng ra liên tục.

Long Quân khi tránh khi dùng rìu bỏ nát mỉm cười

"muốn dùng tốc độ sao haha"

Nói rồi thân hình khẽ rung rung với giao động nhanh dần rồi như biến thành một tia chớp màu vàng đuổi theo bóng trắng của Đất Kỳ, một trắng một vàng đuổi nhau mọi góc ngách như những đường loằng ngoằng khắp chiến trường quang mang bay tứ tung, tiếng gió rít mạnh nhưng nơi đi qua xác thú ngổn ngang.

Đất Kỳ thở phì phò ra sức vừa chạy vừa dùng linh cầu tấn công, trên người nàng mồ hôi nhễ nhại, bộ y phục bị cắt trũng đôi chỗ dính huyết đỏ, nàng dừng lại trên không, Long Quân thấy nàng dừng lại thì cũng dừng nhìn xem nàng còn muốn giở trò gì.

Đất Kỳ nhìn Long Quân chán nản, khó đối phó quá đi xem ra đã tính sai sự cường đại của người này rồi! Nàng không cam tâm ah khẽ nhắm mắt lại cảm nhận hơi thở bốc trướng từ phía trong, nàng mở bừng mắt lăm lăm hai tay giang ngang trên không trung từng ngọn hỏa diễm màu xanh xuất hiện xung quanh nàng, nàng phát tay về phía Long Quân hỏa diễm nhận điều khiển của nàng bay từng đoàn đến.

Long Quân nhìn hỏa diễm hồ phóng tới thì khẽ phát tay một lớp quang trảo kim sắc bao phủ lấy thân hình lại ngăn chặn hỏa diễm hồ lại rồi đập chân mạnh vào không khí bắn ngược về phía Đất Kỳ.

Tốc độ quá nhanh khiến Đất Kỳ không kịp phản ứng đã bị Long Quân nắm chặt cổ nhấc lên không, cánh tay Long Quân hiện ra những chiếc long lân kim sắc, Đất Kỳ vùng vẫy chân nhưng không thể thoát nổi.

Long Quân nhấc nàng ném mạnh xuống nền đất khiến mặt đất lún sâu xuống như một chiếc chảo cỡ lớn, đau điếng dựng người chặt vật đứng dậy Đất Kỳ nhìn Long Quân ở trên không trung thì thấy một lưới kim nhận bỏ mạnh xuống, nàng vội vàng phóng người sang bên khác tránh né.

Kim nhận xé mặt đất thành một rãnh sâu kéo dài, Đất Kỳ nhìn vết chém toát mồ hôi khẽ quay mắt nhìn thì thể xác yêu thú xung quanh, nhìn tám phân thân như đang chém giết yêu thú như gặt lúa vụ xuân thì chán nản thân hình lẩn khuất biến mất.

"chạy cũng thật nhanh, coi như tha người lần này" Long Quân lăm bằm

Đám yêu thú còn lại thấy đại vương đã rời đi thì cũng bỏ chiến mà chạy về rừng.

Long Quân triệu hồi phân thân trở về, nhìn đám yêu thú chạy đi cũng chẳng ngăn cản mà quay lưng trở về. Đất Kỳ ẩn mình trong thâm lâm nhìn bóng lưng Long Quân quay đi thì thở dài trong chốc lát rồi cũng trở về, nàng biết lúc này nàng không đủ sức để chiếm tiện nghi từ tay người này được, xem ra phải tính toán thật kỹ càng mới được.

Đám trắng hán mở cổng ra thu dọn những xác chết yêu thú ngổn ngang bên ngoài, không thể cứ để như vậy đi đây cũng là lương thực ah, ai biết ngày sau còn có chuyện gì xảy ra cứ tích trữ trước đề phòng vậy, vừa thu dọn họ vừa thần phục cha long quá cường đại, nếu không có cha ở đây có lẽ thôn xóm đã chỉ còn là một đồng cỏ nát mà thôi.

Một khu rừng phía xa thiếu nữ thanh y đang loay hoay xử lý một xác yêu thú lớn, cánh tay nàng hoá thành một cái cọc nhọn cắm thẳng vào tim yêu thú máu huyết bắn ra làm ướt măng cỏ xanh, thân thể yêu thú co rút lại đến khi chỉ còn là một lớp da thú mỏng, nàng bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Kể chuyện dưới trăng: Hồng Hoang Mộc Tinh, vì đại Việt trường tồn

Đánh đuổi Đất Kỳ cùng thú triều khủng bố, khiến cuộc sống thôn trang ở lại yên ả như bình thường. Long Quân dẫn dắt mọi người khai khẩn đất hoang mở rộng đất trồng cấy, Âu Cơ đã khỏe lại sau kì sinh nở hướng dẫn nữ nhân thiêu thừa nhuộm vải, cảnh sống êm đềm trôi qua từng ngày nhưng bọc trứng vẫn kiên trì hấp thu linh khí đất trời, quang mang tỏa sáng ngày rực rỡ nhưng vẫn chưa thấy dấu hiệu phá vỏ mà ra nhưng ai nấy đều háo hức mong đợi.

Đất Kỳ trở về dưỡng thương một thời gian thì cũng đã bình ổn trở lại nhìn về hướng thôn xóm nghiền ngẫm hiện giờ nàng quả thật không có cách nào xử lý ah, thời gian càng dài nhân loại càng cường đại yêu thú bình thường cũng khó gây trở ngại, yêu thú cường đại thì Long Quân ra mặt thì cũng chẳng nhằm nhò gì, Long Quân quá cường đại đi.

"kẻ nào đứng lại "

"Rầm, rầm"

" ahhhh"

Tiếng huyền nào phía ngoài vang lại khiến Đất Kỳ thoát khỏi những suy nghĩ miên man nàng nói với ra ngoài,

Ngân Lang ngoài điện chạy vào cung kính thưa

" đại vương phía ngoài có một thiếu nữ thanh y xâm nhập đang đánh nhau với chúng yêu thú "

" hừ kẻ nào dám to gan xáo trộn địa bàn của ta, đi ra ngoài xem"

Đất Kỳ đứng dậy bước ra ngoài, Ngân Lang đi theo sau, đi ra ngoài tiếng kêu càng lớn hơn, yêu khí nồng đậm tỏa ra khiến Đất Kỳ có chút kinh hãi, từ khi nào mà u ám thâm lâm lại có kẻ cường đại như vậy mà nàng không biết nhỉ??

Dưới chân núi phía sau đại điện, Đất Kỳ nhìn khung cảnh huyết sắc tứ tung, xác yêu thú lộn xộn bị đóng đinh trên những cọc gỗ nhọn, một thiếu nữ thanh y kiều diễm thanh thoát cánh tay la một cột gỗ nhọn hoắt cắm xuyên qua một lão tượng nhấc bổng nó lên không trung, lão tượng to lớn da thịt héo hơn co cấp thu nhỏ lại có thể thấy bằng mắt thường.

Đất Kỳ nhìn Thanh y nữ tử ngạc nhiên về sự cường đại của nàng, nàng không dám chắc phần thắng của mình là bao nhiêu nếu đối đầu với quái thú này. Thanh y nữ tử từ lúc Đất Kỳ bước đến từ xa cũng đã phát hiện ra sự tồn tại của nàng, nữ tử quan sát Đất Kỳ lòng thầm tắc

" Cửu Vỹ Hồ Ly, cũng coi như cường đại, hẳn đã tu luyện mấy ngàn năm rồi, không tệ."

" một tỷ đề cao rồi! So với tỷ ta thấy mình quá nhỏ yếu, không biết hôm nay tỷ ghé qua bản điện có gì sau bảo?? Lũ tiểu yêu không có phép tắc mong tỷ đừng mất hứng" Đất Kỳ khách sáo vài câu, không ai lại muốn tự dung có thêm một đối thủ cường đại, nếu dĩ hoà vi quý được đó là điều tốt hơn cả.

Mộc Tinh nghe nàng nói vậy thì vút lải tượng lúc này chỉ còn da bọc xương xuống đất, thu các cọc gỗ xung quanh lại nhìn nàng nói

" ta muốn biết, hơi thở hỗn độn phát ra gần đây hẳn là Cửu muội có thể kiến giải đôi chút ah"

Đất Kỳ mắt lơ lửng quang sắc bén, đang suy nghĩ sao đối phó với Long Quân thì lại xuất hiện một quân cờ cường đại, nàng vờ như buột miệng

" Mộc tỷ ý nói đến bọc trứng rồng tiên ư??"

Mộc Tinh bị cụm từ bọc trứng rồng tiên khiến nàng chú ý, thảo nào thấy hấp dẫn như vậy bọc trứng rồng tiên lại có hơi thở hỗn độn

" bọc trứng rồng tiên là sao??"

" Mộc tỷ không cần vội chuyện này rất dài ah, để ta từ từ kể cho tỷ, tỷ theo ta vào đại điện ngồi nói chuyện thế nào?? Ở đây không tiện"

" được, mời Cửu muội dẫn đường"

Đất Kỳ gật đầu rồi cùng nàng phá không trở về đại điện, Đất Kỳ mời Mộc Tinh ngồi lên trường kỷ rồi nàng ngồi ở phía dưới, nói chuyện sơ qua thì ra Mộc Tinh vốn tên là Mộc Miên tu hành đã không biết bao lâu ở cách u ám thâm lâm khá xa, một ngày bỗng phát hiện hư ảnh Long Điều trên bầu trời và khí tức hỗn độn thức tỉnh mới tìm đến đây.

Thấy Mộc Miên có phần đôi chút nóng ruột nàng liền kể về sự tồn tại của Long Quân và Âu cơ cũng như bọc trứng rồng tiên, về sự việc nàng và đám yêu thú tấn công thôn xóm mà thất bại quay về

" Mộc Tỷ ah, bọc trứng rồng tiên hấp thu linh khí trời đất bấy lâu nay nếu có thể ăn được thì không biết tiết kiệm được bao nhiêu năm tháng tu luyện nha! Đáng tiếc muội tài hèn sức mọn."

Nghe kể đầu đuôi Mộc Miên ánh mắt lơ lửng sáng đúng là vậy ah nhưng gã Long Quân này có vẻ không dễ đối phó đây, nàng nhìn Đất Kỳ hỏi:

" Cửu muội, Long Quân thật cường đại như vậy sao? So với ta thế nào?"

" muội thấy hẳn cũng phải ngang ngửa với tỷ "

" vậy thì hơi khó xử lý rồi đây!" Mộc Miên suy ngẫm

Đất Kỳ nhìn Mộc Miên gợi ý

" Mộc tỷ, hay là thế này ta và chúng thú sẽ phù trợ tỷ, tỷ cầm chân Long Quân nếu giết được thì tốt nhất đây là thị rồng ah còn ta thì sẽ lên vào lấy bọc trứng giúp tỷ, xong việc chỉ hy vọng tỷ chia sẻ ta một chút gọi là thù lao là được "

Mộc Miên nghe vậy thì thấy cũng hợp lý, nếu có thêm Cửu Vĩ và đám yêu thú thì khả năng thành công đúng là lớn hơn nhiều

" như vậy, thì có thiệt thòi Cửu muội quá không??"

" tỷ tỷ nói đùa rồi, nếu không có tỷ ta cũng không có gì ah hơn nữa tỷ gánh trọng trách ta chỉ làm việc vặt thôi "

" tốt vậy chúng ta lên đường"

" tốt"

Hai người đứng dậy nắm tay trên không yêu khí toát ra nồng nặc một góc trời, trên không trung mây đen từ đại điện dần dần bao trùm, chúng thú u ám sầm lăm nhìn yêu khí ở đại điện thì gầm rú tập trung lại phủ phục dưới chân hai nữ nhân cường đại này.

Yêu khí hung hãn bao trùm thương khung tôn dân nhìn lên không mà toát mồ hôi hột tập trung tại sân lớn nhà ngang. Long Quân đứng trước hiên nhà vòng tay qua eo Âu Cơ nhìn phương yêu khí toát ra khê nhủ mây, khí tức này có của Đất Kỳ còn một khí tức khác cường đại hơn rất nhiều, kẻ lạ mặt này không đơn giản. thôn dân đã tụ tập lại người người khuôn mặt lo lắng hành lễ với hai người

" cha, mẹ lần này yêu thú rất cường đại làm sao đây??"

Âu Cơ nhìn các thôn dân rồi quay nhìn phu quân của mình cũng có đôi chút suy nghĩ hỏi

" Long Quân, khí tức này rất cường đại ah lại có thêm Đất Kỳ nữa rất không dễ đối phó, chàng nghĩ chúng ta nên làm sao?"

Long Quân dõi theo yêu khí ngày càng lan rộng, ánh mắt sắc bén nhìn thương khung

" làm sao ư?? Đánh, chỉ có đánh mà thôi! Binh đến trăm binh, nước đến đắp đê. Lựa chọn là ở bản thân, thành bại là do lòng mình đủ kiên định hay không "

" các con, theo ta đánh một trận thế nào?? "

Long Quân đưa mắt nhìn từng khuôn mặt thân quen, mọi người nhìn vị thần long tôn kính rồi quỳ xụp xuống đồng thanh

" can tuân ý chỉ của người "

" tốt các con đứng lên đi, như vậy mới không hổ là nhi tử của Long Quân ta. Đứng lên đi vì một đại Việt trường tồn!"

Nhìn từng khuôn mặt rạng ngời như ánh ban mai, Long Quân cảm thấy lòng tự hào về họ những con người nhỏ bé trong hồng hoang vắn vũ, khê nắm bàn tay thật chặt giờ thẳng lên trời cao mà hô lớn.

" vì một đại Việt trường tồn!"

Người người, đứng dậy nắm chặt tay mình gân máu như những con rạch nhỏ chạy chằng chịt ánh mắt kiên định, vì bản thân, vì gia đình, vì lý tưởng thân nam nhi ngẩng cao đầu ngai gì huyết hồng sẽ rơi.

Nam nhân vũ khí nắm chắc nơi tay, khê vuốt ve đôi má người thương, hải đồng nhào vào lòng cha chúng không không khóc, cũng không buồn chúng chỉ cười và nói " con chờ người" rồi theo mẫu thân rời đi, không một chút bịn rịn, khê đưa tay vẫy chào nhau, hẹn gặp lại bên bếp lửa hồng.

Long Quân nhìn Âu Cơ, nắm chặt bàn tay nhỏ bé dạn dò

" Âu Cơ, nàng ở lại trông chừng cho nhi tử của chúng ta nhớ cẩn thận, Đất Kỳ quý kẻ đa đoan nàng phải hết mực đề phòng, ta sẽ về sớm thôi "

Âu Cơ gật đầu gục đầu vào bộ ngực lớn của Long Quân

" chàng nhớ giữ gìn, thiếp và các con đợi chàng Khải hoàn trở về "

Long Quân kiên định gật đầu khê trừu mến vuốt mái đen dài của nàng rồi quay đi chỉ định vào người ở lại cùng Âu Cơ canh giữ bọc trứng rồi cùng những người khác lên thành chờ đợi.

Bầu trời mây đen kéo về cuộn cuộn như đại hạo kiếp bao phủ khắp đất trời, Long Quân nắm chặt cây rìu vàng trong tay mắt loé tinh quang nhìn về phương yêu thú kéo đến, yêu thú rất nhiều dẫn đầu bởi hai thiếu nữ xinh đẹp, một người là Đất Kỳ một thiếu nữ thanh y lạ mặt cường đại.

Mộc Miên và Đất Kỳ dẫn đầu chúng thú, Mộc Miên đi đến đâu cỏ xanh mọc lên rạp rạp che kín quân đoàn yêu thú hùng mạnh, cảm nhận được ánh mắt nhìn từ phía thôn xóm đến nàng đưa mắt đón nhìn lại miệng lẩm bầm

" kẻ này là Long Quân sao?? Quả nhiên cường đại"

Đất Kỳ cũng cảm nhận được ánh nhìn của Long Quân thấy Mộc Miên như vậy thì đáp lời

"đúng vậy! Một tỷ người thấy thế nào? Người có thể đánh được hấn không?"

Mộc Miên ngẫm nghĩ gật đầu

"đúng là cường đại như muối nói, muối ăn thiết thòi từ tay hấn không oan. Tồn tại như hấn tuy bị phép tắc hạn chế nhưng muốn giết thì khó nếu chỉ cầm chân để muối làm việc thì đơn giản thôi!"

Đất Kỳ vui mừng xem ra lần này cơ hội thành công không nhỏ rồi

"Tỷ yên tâm, muối sẽ không để tỷ thất vọng đâu"

Mộc Miên thấy hài lòng với lời hứa hẹn của vị Cửu muối này, nàng lẻ lười liếm quanh bờ môi nói

"tốt, muối sẽ nhận được phần hậu lễ xứng đáng. Chúng ta đi nhanh thôi! Càng đến gần hương vị càng kích thích người mà"

"tốt, tất cả các người nghe thấy rồi chứ? tăng tốc độ lên."

Đất Kỳ hào hứng phất tay ra lệnh cho chúng thú phía sau chạy lên, mặt đất rung chuyển bởi sức nặng của đám yêu thú, chúng chạy xuyên qua đám cỏ cây cao ngút mà Mộc Miên tạo ra để che khuất thân thể, từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy những đường ngoằn ngoèo đến cách chân tường thành một khoảnh thì im lặng như thể một đồng cỏ xanh bình thường.

Long Quân nhìn người cầm đầu của thôn dân gật đầu rồi lắc mình bước từng bước trên không trung, từng bước đi thì một bóng người y hệt lại hiện ra phân phối các vị trí trên tường thành cảnh giới sẵn sàng.

Long Quân lơ lửng trên không trung cầm rìu vàng trong tay, Mộc Miên nhìn thân ảnh nam tử trên không thì nói với Đất Kỳ

"cửu muối, cứ theo kế hoạch định ra, Long Quân để ta "

"được tỷ yên tâm " Đất Kỳ gật đầu đáp lời.

Mộc Miên nhận được lời đáp ứng thì đập chân lơ lửng bay lên không trung đối diện với nam tử tuấn tú mang tên Long Quân này.

Nàng quan sát Long Quân, thân thể cao lớn với những thứ cơ hài hoà ẩn chứa lực lượng hùng mạnh, khuôn mặt góc cạnh kiên nghị ánh mắt như vũ trụ bao la hút hồn người, nàng tâm đắc quả không là kẻ từ hỗn độn mà thành đáng tiếc không chung một lối đi.

Long Quân nhìn nữ tử thanh y xinh đẹp tà dị trước mắt cảm nhận yêu khí từ trên người nàng mà bất ngờ, nàng có lẽ là tồn tại cường đại thuộc hàng bậc nhất hạ giới này, nhìn nàng rồi nhìn Đất Kỳ đứng phía dưới thì lòng cũng đã hiểu hai nàng này tính toán thế nào rồi.

Đất Kỳ thấy Long Quân nhìn mình thì mặt mày cười rồi giờ tay ra hiệu với chúng thú

"lên san bằng hết cho ta!"

Đám yêu thú gầm rú ghê rợn, hỗn loạn rồi theo chỉ thị xông về phía tường thành, Đất Kỳ nhìn Long Quân rồi cửu vũ rung động tỏa quang mang huyền ảo năng biến thành chín thân ảnh giống y đúc nhau rồi lẫn vào đám yêu thú công thành.

Long Quân thấy cử động của Đất Kỳ và đám yêu thú thì giờ cây rìu vàng trong tay lên hết lớn

"vì đại Việt trường tồn"

Tám đại phân thân đứng trên tường thành cũng giờ cây rìu của mình lên, thôn dân cũng đồng loạt đưa vũ khí của mình hướng trời xanh hét lớn

"vì đại Việt trường tồn "

Phân thân có mái tóc đỏ rực hai tay phun những luồng xuống đám cỏ xanh phía dưới, không gian biến thành một biển lửa, đám yêu thú đập trên lửa xông lên như đám thiêu thân da dày thịt béo.

Phía trên tường thành thôn dân dùng tên bắn xuống như mưa, cây cối, đá các vật dụng có sức nặng được ném xuống để giết và ngăn chặn lũ yêu thú tiếp cận thành, yêu thú phi hành bay lượn trên bầu trời thì thoảng tìm đối tượng đáp xuống cầu xé, tám đại phân thân của Long Quân xông vào đám yêu thú chém giết quang mang rực rỡ tới lui, chẳng mấy chốc khung cảnh thảm liệt đã xuất hiện khắp nơi.

Long Quân cảm nhận được sự khốc liệt phía dưới nhưng không thể lơ là người trước mặt này được, nhìn nàng mà chẳng buồn nói nhiều

"tới đi!"

"được "

Mộc Miên giờ tay lên không, ngón tay nàng biến dài thành những chiếc rìu dài công về phía Long Quân với tốc độ kinh khủng sắc bén, Long Quân thân

hình thay đổi phương vị liên tục trên không tránh rẽ cây tấn công rồi riu chém đứt những chiếc rẽ này để tiếp cận Mộc Miên.

Mộc Miên cười nhạt, những chiếc rẽ của nàng bị Long Quân chặt đứt lại bằng một tốc độ nhanh bất ngờ mọc lại tiếp tục vây quanh Long Quân, thương khung rẽ cây di chuyển như những vết mực xanh đuối theo một vết trắng.

Phía dưới tường thành cuộc chiến nhân yêu vẫn diễn ra một cách khốc liệt, xác yêu thú nằm nhát nghiêng dưới chân thành tạo thành những bậc đệm để những con khác phi thân lên tường thành, có những con bị hạ ngay trên không có con tiến lên được tường thành thì cắn giết một đoàn hỗn loạn, những phân thân của Long Quân cùng với thôn dân ra sức chém giết thủ vững tường thành.

Trong giây phút hỗn loạn một bóng trắng lướt lên, hoá thành một bóng một thôn dân bình thường rồi lẩn trong đám người và từ từ nhân cơ hội tách mình khỏi đám đông rồi tường thành tiến về phía trong thôn.

Mộc Miên nhìn Long Quân thay đổi phương vị trên không tránh khỏi rẽ cây của nàng như cá trạch thì bất ngờ những cũng chẳng khiến nàng bận tâm, nàng chỉ cần cầm chân hắn là được.

Nhưng để yên tâm hơn nàng phải khiến quyền chủ động nắm chặt trong tay mình hơn, đầu óc xoay chuyển nàng nhìn phía dưới tường thành khẽ mỉm cười nói

"Long Quân, xem ra thành của nhân loại sắp không trụ được nữa rồi! Hahaha.. Ngươi vậy vùng vô ích thôi!"

Long Quân đang di chuyển trên không nghe vậy thì hơi khựng lại đưa thần thức quyết xuống phía dưới thấy chiến đấu tuy thảm liệt nhưng không đến mức đầu ah

"thôi chết mất bấy rồi!" Lắm bầm, Long Quân nhanh chóng biến đổi phương vị.

Nhưng không kịp nữa rồi, một chiếc rẽ cây cuốn chặt lấy chân rồi những chiếc rẽ khác tiến đến cuốn chặt người Long Quân, Long Quân dựa dựa phá hết lớp này thì lớp khác lại cuốn đến.

Phía dưới đất những rẽ cây lớn phá mặt đất mọc thẳng lên không trung đan lại xung quanh Long Quân như chiếc lồng giam nhốt Long Quân đang bị rẽ cây từ ngón tay Mộc Miên cuốn chặt.

Mộc Miên nhìn Long Quân vùng vẫy bên trong mỉm cười, thành công này ngoài dự đoán nàng nha, nàng cười nhạt

"haha, thần thú hỗn độn ở dưới phạm giới này này cũng không thể thoát khỏi tay ta. Long Quân, thật đáng tiếc để ta tiễn ngươi một đoạn đường."

Mộc Miên nói rồi một chiếc rẽ cây đứt ra như một cây thương nhọn không lồ bay ra xa lấy đà bay về phía Long Quân như muốn kết án tử, Long Quân nhìn vậy thì ra sức quấy động thân thể nhưng không thể nào thoát khỏi sự trói buộc của rẽ cây mà cây thương gỗ ngày càng đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Kể chuyện dưới trăng: Trăm Con Phá Bọc, Diệt Mộc Tinh

Hoà mình vào những lộn xộn trên tường thành, thân ảnh hán tử lách mình tránh đi ánh mắt dò xét tới từ những người xung quanh, hẩn men theo bậc thang theo những người đi tiếp tế mà rời khỏi.

Ngó nghiêng khắp thôn xóm vắng bóng người, hẩn nhìn về tường thành cười nhạt rồi cơ thể lay động trở thành một thiếu nữ bạch y xinh đẹp, Đất Kỷ đã thành công tiến vào, nàng thông thả tiến về nơi quang mang phát ra từ bọc trứng rồng tiên mà tiến đến.

Âu Cơ đứng trên bậc đá cao vuốt ve những nhi tử chưa thành hình của mình, tâm trạng lo lắng không thôi, từ sự thảm liệt phía ngoài truyền đến từ sát khí sôi trào sao nàng có thể yên tâm cho được.

Bốn người canh gác cảm thấy sự lo lắng từ mẹ Âu Cơ càng nắm chặt vũ khí trong tay thầm quyết tâm bảo vệ an toàn cho mẹ và bọc trứng an toàn.

Càng đến gần bọc trứng rồng tiên, Đất Kỷ càng háo hức mong đợi, bọc trứng càng hiện rõ quang mang thôi thúc nàng càng lớn, khẽ nép mình trong góc khuất nhìn Âu Cơ cùng với mấy người canh gác nơi đài cao, Đất Kỷ nhìn chăm chú vào thứ nàng đang tìm kiếm này quả không làm nàng thất vọng.

Khẽ ngẫm nghĩ làm sao để những người này rời đi, nàng huyền hoá mình thành một thiếu nữ giản dị giống như đúc những người thôn dân nhân loại này, nàng chạy ra khỏi chỗ nấp hát ha hát hải vừa chạy vừa kêu toáng lên

"Mẹ Âu Cơ, không xong rồi! Không xong rồi!"

" người đến đứng lại!"

Người canh gác thấy có người chạy đến thì ngăn lại nhưng thấy người này lo lắng vậy thì cũng cảm thấy lòng hơi hoảng hốt.

Âu Cơ đứng trên đài cao nhìn thiếu nữ có đôi phần giản dị nhưng hơi thờ lại khiến nàng có cảm giác gì đó vừa thân quen vừa lạ lẫm, khẽ giơ đôi tay ra hiệu cho người gác phía dưới rồi hỏi

" có chuyện gì mà ngươi vội vàng vậy??"

Đất Kỳ ra vẻ hỗn loạn trả lời

" không xong rồi! Yêu thú quá cuồng bạo, quá đông, quá nguy hiểm, cha Long sắp không chống nổi nữa rồi"

Bốn gã nhìn nhau, nhìn thiếu nữ rồi hướng mắt về phía Âu cơ hỏi

" mẹ Âu Cơ giờ sao đây?? "

Không đợi Âu Cơ trả lời Đất Kỳ đã nhanh nhẩu

" còn làm sao nữa mau đi giúp cha Long đi!"

" nhưng chúng ta phải canh gác ở đây, đó là lệnh của người "

" các ngươi đi đi, ở đây để ta chú ý cho"

Những người canh gác cảm thấy cũng có lý ah nhưng mà việc này là chống lại lệnh cha ban ah, họ đưa mắt nhìn Âu Cơ ý đồ hỏi.

Âu Cơ nghe thiếu nữ cùng mấy người này đối thoại giờ thấy họ nhìn mình thì gật đầu nói

" các con đi đi, thêm một phần sức cũng tốt"

" vâng thưa mẹ!" Họ đáp lời chấp tay cung kính rồi chạy về phía tường thành hồi hả.

Âu Cơ quan sát thiếu nữ giản dị trước mặt mình này, mỉm cười

" con cũng đi đi, đừng ở lại đây làm gì. Một mình ta canh gác ở đây được rồi!"

Đất Kỳ nhìn Tiên Cầm xinh đẹp trước mắt này tâm tắc dung mạo thiên tiên, vóc dáng hoàn mỹ cười nói

" ta nghĩ ngươi cũng đã đoán được thân phận của ta rồi đi, không cần phải giả vờ nữa "

Nói rồi Dung mạo, y phục của nàng khôi phục như ban đầu trở lại thành thiếu nữ diễm lệ nhìn Âu Cơ

" ngươi phát hiện ra từ lúc nào thế?? Ta tự hỏi ta diễn cũng không quá tệ "

Âu Cơ quan sát nàng thật kỹ, lần trước nàng chưa nhìn thấy được chân mục Đất Kỳ chỉ nhìn thấy khi tức giận chiến với Long Quân từ xa, quả không hổ là hô ly dung nhan ma mị

" ngay từ khi ngươi xuất hiện ta đã đoán biết ra thân phận của ngươi rồi!"

Đất Kỳ hứng thú " oh, vì cái gì thế?"

" tuy ngươi biến thành thiếu nữ thôn dân nhưng khí chất quá bất bình thường đi, khí chất vương giả xinh đẹp thôn nữ khó gặp lắm, mà ngươi cũng thấy đây hẳn ngươi từ ngoài tiến lại đây không hề thấy bóng một nữ nhân nào."

Đất Kỳ gật đầu, ra là vậy có lẽ vì nàng quá hứng thú nên không quan sát kỹ toang cục

" vậy là chỉ có mấy gã khờ kia không nhận ra ta sao?? "

" ngươi quá coi thường người khác rồi, những người đó cũng đã nhận ra từ sớm, vì sự thật nó hiện ra trước mắt rõ ràng vậy mà!"

" thế sao ngươi lại cho bọn họ rời đi "

" vì họ ở lại đây không phải chết vô ích dưới tay ngươi sao?? Ra phía ngoài đánh giết yêu thú trợ giúp mọi người hẳn là tốt hơn nhiều "

" bộp, bộp... Ra vậy ta không nghĩ mình lại thiếu sót như thế " Đất Kỳ vỗ tay

" người còn sai ở một điểm nữa "

Âu Cơ nhìn nàng cười nói

" là điểm nào?? Xin phu nhân cho ta kiến giải "

" nam nhân chân chính thì cho dù khó khăn đến mức độ nào cũng sẽ không hạ mình cầu cạnh nữ nhân, nhất là Long Quân chàng biết sự quan trọng của nhi tử mình chàng dù chết cũng phải bảo vệ nó." Âu Cơ nhìn phương xa Long Quân đang thoát ần thoát hiện giữ những vết xanh nói.

Đất Kỳ nhìn Âu cơ, nữ nhân này bằng thanh Ngọc khiết trí tuệ hơn người, thật khó có thể qua mặt được nàng

" phu nhân, ta biết người sẽ không để ta động đến bọc trứng này, nhưng đáng tiếc ta phải đoạt đến trong tay, đắc tội rồi!"

Nói rồi cửu vĩ xuất hiện vũ động sau lưng nàng, yêu khí tỏa ra khiến không gian xung quanh gọn sóng nhỏ, cửu vĩ như những bạch xà uốn lượn tấn công về phía Âu Cơ.

Âu Cơ bình tĩnh nhìn hành động của Đất Kỳ, cửu vĩ mang lực lượng cường đại khiến tà áo nàng tung bay, phía sau lưng nàng một cánh chim lớn màu trắng viền hồng xuất hiện bao trùm cả người nàng vào trong tránh khỏi sự tấn công của cửu vĩ.

Cửu vĩ tấn công như vũ bão nhưng không thể khiến đôi cánh mảy may một vết xước nhỏ hay thân thể Âu Cơ xoay chuyển chút nào, lực phòng ngự cường đại khiến Đất Kỳ phải kinh ngạc.

Dừng lại nhìn Âu Cơ chăm chú, Âu Cơ thấy tấn công đã dừng lại thì đôi cánh giang rộng trên không trung nói

" ta Sẽ không để người hay bất cứ ai động đến các con của ta, dù cho ta phải trả giá bằng mạng sống của mình"

Đôi cánh nàng đập mạnh khiến bụi đất toán loạn, từng chiếc lông cánh mang theo hoạt điểm đỏ rực như những mũi tên xé gió bắn về phía Đất Kỳ.

Đất Kỳ chân đạp đất bắn người lên không trung phía sau, thân hình lay động các phương vị tránh né, xung quanh nàng từng đốm hoa diễm hồ bay lượn hoá giải thế tấn công của Âu Cơ rồi theo hướng tay của nàng trả đòn lại.

Âu Cơ hai đưa lên tạo một tường lửa trước người ngăn chặn hoả diễm hồ lại, Đất Kỳ di chuyển nhanh chóng xung quanh tường lửa phóng hoả diễm hồ lại, Âu Cơ thân hình di chuyển xuất hiện xung quanh bậc đài chấn hoả diễm hồ này đồng thời từng chiếc lông liên tục phóng về Đất Kỳ.

Âu Cơ tạo một màng chắn bao quanh bảo vệ bọc trứng khỏi giao động rồi, vũ cánh phóng tới Người Đất kỳ, Đất Kỳ đập không biến thành một quang mang màu trắng di chuyển trên không, Âu Cơ như một quang mang màu đỏ đuổi sát theo sao, hoả diễm xanh đỏ từng vết dài,

Âu Cơ tốc độ nhanh khiến Đất Kỳ lúng túng không thôi, nàng nhận ra người này không hề kém cạnh Long Quân là mấy phương diện lực lượng có lẽ còn kém nhưng tốc độ quá mức kinh khủng không hổ là tiên cầm hồn độn.

Âu Cơ phương vị biến đổi linh hoạt, lông vũ mang sắc diễm hồng phóng tới Đất Kỳ như thể muốn cắt đi sinh mệnh, trên cửu vĩ của Đất kỳ có những nơi bị cháy xem, nhiều vết sẹo mờ, Đất Kỳ chặt vật tránh né nhưng vẫn không thể tránh được hết.

Đất Kỳ bị Âu Cơ xuất hiện bất ngờ sau lưng, hai vai bị nắm chặt da thịt nàng như bị chiếc kim sắt khoá chặt, da thịt bị ngón tay Âu Cơ cắm thành lỗ sâu huyết dịch chảy như dòng nước nhỏ ướt cả y phục, da mặt nàng tái nhợt khẽ nhăn lại vùng vẫy hồng thoát thân nhưng không thể.

Âu Cơ nắm chặt bả vai Đất Kỳ ném mạnh nàng về phía dưới, thân thể Đất Kỳ như khúc gỗ lớn đâm sầm xuống khiến mặt đất thành một rãnh sâu kéo dài cắt đôi dãy nhà của các thôn dân, nhà cửa đổ sập xuống khối bụi bắn ra tứ phía.

Âu cơ đập cánh lơ lửng trên không nhìn đồng hồ nát bên dưới chờ đợi, nàng biết như vậy chưa thể hạ được Đất Kỳ ah, yêu thú tu luyện đến mức độ này thân thể không phải loại kém cỏi.

Đúng như dự đoán, Đồng hồ nát rung động rồi bắt hết ra xung quanh, Đất Kỳ hoá thành bản thể một con Cửu vĩ hồ ly khổng lồ, bộ lông trắng tuyết, miệng máu ruộng ngọc, quanh thân yêu khí tăng lên một cách kinh khủng, đôi mắt xanh như nước biển khơi nhìn thẳng lên không trung.

Đất Kỳ mở miệng thật lớn hoả diễm hồ

Cuộn tròn trong miệng nàng như đang tích sức lực lượng không gian xung quanh từng vết nứt dần xuất hiện rồi lan toả ra rộng ra, hơi nước trong không khí như bị bốc hơi, nhiệt lượng khủng khiếp khiến mọi thứ như mờ ảo run rẩy.

Hoả diễm hồ từ miệng Đất Kỳ phun ra thành một luồng lớn mạnh mẽ mang theo sức nóng phá không về phía Âu Cơ, Âu Cơ tay chấp trước mặt sau lưng hư ảnh chim Lạc khổng lồ vũ động hồng sắc ngập trời khẽ ngẩng đầu khiến thiên khung rồi hư ảnh đập cánh đâm thẳng vào lòng hoả diễm hồ.

Hư ảnh chim Lạc đâm xuyên qua giữa sắc xanh của lòng hoả diễm hồ, nơi hư ảnh đi qua hoả diễm hồ bị đốt cháy hoà tan, Đất Kỳ nhìn hư ảnh Chim lạc ngày càng tiến gần mạnh mẽ thì hoảng hốt

" hồn độn hoả, không, không thể nào"

Quay lưng toan chạy trốn nhưng không kịp nữa rồi hư ảnh đâm xuyên người Đất Kỳ, Đất Kỳ học bùng máu lớn xuống nền đất, nền đất biến thành một mảng đỏ rực bốc khói nghi ngút, tứ chi lao đảo đồ sụp xuống mất trọn tròn, huyết hồng chảy ra từ miệng như những dòng dung nham sôi sục, sinh mệnh yếu ớt dần trôi đi.

Âu Cơ thở ra một hơi dài, thân thể có chút ẽ oải hạ xuống bên bọc trứng nhưng Đất kỳ thoi thóp trên nền đất lắc đầu rồi đưa âu yếm vuốt ve bọc trứng thủ thi

" Sẽ không sao đâu, các con đừng lo lắng"

Bọc trứng như hiểu được tiếng của người mẹ khẽ rung động rồi ra sức hút linh khí đất trời mạnh mẽ, linh khí như thủy triều lũ lượt kéo về rồi biến mất vào trong, Âu Cơ mỉm cười nhưng hành động của những đứa con chưa gặp mặt này.

Một tiếng cười lớn từ phía chiến đấu của Long Quân truyền lại kèm theo sau đó là thanh âm nữ nhân khiến Âu Cơ sững người

" haha, thần thú hỗn độn ở dưới phạm giới này này cũng không thể thoát khỏi tay ta. Long Quân, thật đáng tiếc để ta tiễn ngươi một đoạn đường."

Âu Cơ nhìn lại phương xa thấy Long Quân bị cuốn chặt trong đám rễ cây, một thương gỗ nhọn lớn đang chuẩn bị đâm tới, thể nàng khẽ run rẩy dòng lệ như những hạt ngọc châu lóng lánh chảy dài bờ má.

Khẽ thom nhẹ bờ môi lên những đứa con chưa thành hình thủ thi

" các con, ta phải đi "

Nói rồi nàng hoá thành bản thể phá không về nơi Long Quân đang gặp nguy hiểm

Những giọt lệ của nàng rơi trên bọc trứng, khiến nó như cảm nhận được niềm xót thương mà rung động dữ dội linh khí thiên địa như bị thúc dục ào ào tiến về trong bọc trứng, không gian xung quanh nó từng vết nứt lớn như một chiếc gương vỡ do sự va chạm cường đại.

Trên bọc trứng từng vết nứt lan rộng ra một luồng ánh sáng vàng từ bên trong phá vỡ đỉnh lớp vỏ phóng thẳng lên trời cao thành một cột sáng rực rỡ xua tan bóng đêm của yêu khí.

Biến cố bất ngờ khiến cả người lẫn yêu trên chiến trường thảm liệt ngược mắt lại nhìn, Âu Cơ đôi cánh ngừng đập quay người lừng lự trên không trung nhìn dị tượng các con của mình gây ra mà ngỡ ngàng, Long Quân như cảm ứng được điều gì thì nhìn Mộc Miên, Mộc Miên nhìn luồng ánh sáng phá không ngẩn ngơ.

Ánh sáng vàng xua tan đêm tối, bao trùm lên mọi người khiến họ như được ấm mình trong sự thư thái, từng vết thương trên cơ thể lành lặn, Âu Cơ đôi má càng thêm hồng nhuận, nét mặt môi bị xua tan đi trên khuôn mặt của nàng, nhưng thôn dân khẽ nắm đôi tay vịn vẹo cơ thể thể cảm nhận lực lượng hồi phục như ban đầu thì mừng rỡ, những người bị thương hay hấp hối hoạt náo bật dậy người nhìn ta ta nhìn người cười lớn nắm lấy vũ khí tiếp tục xông vào đám yêu thú một cách cuồng nhiệt.

Long Quân nhìn ánh sáng vàng bao trùm cơ thể mình, nắm chặt đôi tay từng thớ cơ trên thân thể như những rung động tích xúc lực lượng gồng phá tan xiềng xích bằng rễ cây, Long Quân hoá bản thể thần long phóng lên trời uốn lượn vẫy vùng.

Mộc Miên thấy Long Quân phá tan trời buộc thì mừng tình điều động rễ cây tấn công về phía Long Quân lúc này đã hoá Bay lượn trên thương khung, mà tức tối chỉ một chút nữa thôi thì đã thành công rồi.

Long Quân long thân uốn lượn xuyên mây, Long vĩ quất nát những rễ cây của Mộc Miên rồi dừng lại ngẩng cao đầu há lớn miệng một luồng sáng vàng mạnh mẽ từ từ trong Long khẩu phóng mạnh về phía Mộc Miên.

Luồng sáng phá tan hết thảy rễ cây lớn ngăn cản trên đường đi khiến chúng thành những mảnh vụn li ti, Mộc Miên nhận thấy sự cường đại của đòn thể này liền hoá thành bản thể một đại thụ che trời sừng sững, những cành lá xum xêm gấp lại bảo vệ trước thân xung quanh đại thụ là một lớp quang mang xanh ròn.

Luồng sáng đâm thẳng vào lớp màng bảo vệ rồi xuyên qua, đâm đến cành lá bảo vệ đại thụ, giữa luồng sáng vàng mạnh mẽ cành lá như bị phân hoá thành những bụi nhỏ lơ lửng trong không khí, thân đại thụ bị luồng sáng xuyên thủng thân thể như bị co rút lại với tốc độ mắt thường thấy rõ ràng từng vòng từng, đến khi luồng sáng tan đi đại thụ chỉ còn là một gốc cây nhỏ trơ trọi rơi trên nền đất.

Trên tường thành chiến đấu giữa các thôn dân và yêu thua cũng đã dừng lại, xác yêu thú nhón ngang máu huyết tứ chi, lục phủ ngũ tạng rơi vãi đầy rẫy, chúng nhân ôm chầm lấy nhau hò hét cười nói ăn mừng thắng lợi.

Long Quân trên không hoá nhân hình nhìn đám con vui mừng khẽ mỉm cười, cảm nhận thấy phương xa Âu Cơ cũng cười nhìn mình thì gật đầu với nàng, rồi hạ xuống trước gốc cây nhỏ trơ trọi.

Khẽ giang cánh tay ra, cây rìu vàng không biết đàn rơi nơi nào phá không bay tới như một vệt sáng rồi nằm gọn trên tay, toan đưa rìu chặt bỏ gốc mộc tinh này.

Mộc Miên lúc này chỉ là một cây gỗ nhỏ trơ trọi héo hon như sắp chết vì hạn hán nhìn hành động của Long Quân thì trên thân cây lòi ra khuôn mặt nữ nhân miệng nấp mấy vang tiếng cầu xin

"Long Quân, không cha Long ta cũng từ người diễn sinh mà ra, cầu xin người tha cho ta lần này, ta hứa sẽ không bao giờ động tới mọi người nữa bất kể là ai là nhân loại hay yêu thú, ta nguyện chỉ cả đời này chỉ là một gốc thụ bình thường, van người mở lòng thương"

Long Quân nghe vậy thì ngần ngừ đôi chút, Mộc Miên thấy Long Quân chần chừ thì vui mừng lòng loé lên tia xảo quyết sâu dưới mặt từng chiếc rễ cây của nàng đâm ra như những con rắn lan toả đi khắp nơi tìm những xác yêu thú đã chết hút cạn thân thể linh lực còn sót lại.

Đất Kỷ thoai thóp thò, bị một rễ cây đâm xuyên người lắm lắm

"Mộc tinh, ngươi được lắm"

Thân thể nàng héo quắt lại, nhìn cơ thể tiều tụy thần hồn nàng từ trong đầu chui ra rồi bỏ thân thể nhìn về phương xa rồi dứt khoát quay lưng rời đi.

Long Quân nhìn mộc tinh chăm chú hỏi lại

"ngươi Sẽ làm như vậy thật chứ??"

Mộc Miên ra sức gật đầu khẳng định

"ta Sẽ làm như vậy, ta có thể thề trước thiên địa này"

Long Quân ngẫm nghĩ cười nói

"vậy ngươi thề đi, ta thật sự Sẽ tha cho ngươi không biết chừng "

Mộc Miên trầm ngâm cảm nhận lực lượng do hấp thụ xác yêu thú được kéo lên thì mừng rỡ cười lớn

"ta suy nghĩ lại rồi! Tất cả các ngươi phải chết haha...."

Theo tiếng cười Mộc Miên vang vọng, thân thể nàng lớn dần lên, Long Quân thấy vậy thì cười biết rằng kẻ này tính xấu khó bỏ nhất quyết phải trừ đi.

Gió riu lên trời cao cây riu hoá thành to lớn chém về phía Mộc Miên, Mộc Miên chiếc cành cây lớn gió lên đón đỡ nắm chặt cây riu ném về phương xa. Long Quân thấy vậy bật người bay lên không trung cách xa Mộc Miên một khoảng lớn nhìn Mộc Miên ngày càng khổng lồ thậm chí còn lớn hơn trước đây.

Nhìn không gian ánh sáng vàng dị tượng do các con mình gây ra trong đầu loé tinh quang, hai tay vũ động theo hình tròn trên thương khung một hư ảnh tròn lớn hiện ra khê về thêm những hoa văn đẹp đẽ, ở giữa là mặt trời, xung quanh là hình thù những thôn dân đầu đội mũ lông chim vai khoác áo lông chim, những võ sĩ cầm vũ khí giáo mác, những người gĩa gạo, hay những chiếc thuyền vượt sóng ngoài khơi, viên ngoài là hình ảnh chim Lạc bay lượn giữa thiên khung vô tận.

Hư ảnh lớn trên thương khung như thể vật thể sống động di chuyển theo quỹ tích đẹp đẽ phía trung tâm hư ảnh một cột trụ vàng tách ra lơ lửng, hư ảnh xoay dọc gần cách giữa Long Quân và Mộc Miên, Long Quân ngự không bay lên tay cầm cột trụ vàng đứng trước hư ảnh nhìn Mộc Miên khổng lồ phía dưới.

Mộc Miên nhìn hư ảnh trên không cười nhạt, gió cành lớn chỉ về phía Long Quân hàng ngàn vạn cành, rễ nhọn hoát như ngọn thương mũi giáo phóng thẳng tới Long Quân.

Long Quân lắc đầu hai tay cầm cột trụ vàng gõ mạnh vào hư ảnh lớn, từng thanh âm phát ra khiến thiên địa rung chuyển, những chiếc cành rễ của Mộc Miên đánh tới bị thanh âm cường đại đánh nát, thanh âm bao trùm Mộc Miên thân thể nàng tan rã rơi rụng như chưa từng tồn tại, nàng trợ trợn mắt kinh hãi muốn chạy trốn nhưng không thể lay động một chút nào,

Thanh âm hư ảnh phát ra đến khi đại thụ to lớn biến mất giữa thiên địa mới dừng lại, mây đen dần tan, ánh sáng chan hoà phủ khắp núi đồi, cây cối xanh tươi với tốc độ kinh ngạc mọc lên trên những Đổng đồ nát, người người reo hò vui vẻ.

Long Quân nắm tay Âu Cơ chờ đợi, những thôn dân thấy vậy thì im lặng háo hức, cột ánh sáng vàng từ bọc trứng phá thẳng lên trời cao mờ dần, mờ dần rồi tắt hẳn, trên không trung những đốm sáng như những ngôi sao vàng bay lượn thích thú rồi từng cái, từng cái hạ xuống đất hoá thành những đứa trẻ nhỏ chúng nhìn không gian xung quanh nhìn những thôn dân rồi tập trung ánh mắt nhìn Long Quân và Âu Cơ chúng cười toe như những đóa hoa rực rỡ sắc màu.

Từng đốm sáng hạ xuống hoá thành một trăm hài tử thân thể hài hoà, anh tuấn sáng ngời, chúng cùng nhau chạy ủa lại vây quanh Long Quân và Âu Cơ miệng nhí nha

"cha, mẹ"

Mọi người nhìn một trăm hài tử này vui mừng hơn hở, Long Quân Âu Cơ hạnh phúc dạt dào nhìn nhau, nghe tiếng gọi của đàn con thơ thì gật đầu bế từng đứa yêu thích không rời.

Không gian bị sự xuất hiện của những hài tử khiến cho trở nên rộn ràng náo nhiệt hẳn lên, mọi người trở về thôn làng cùng nhau dọn dẹp những phế tích

đổ nát sau trận chiến, những người đã rời đi được cho người đi gọi trở về, gặp lại nhau tay bắt mặt mừng, tuy cũng có nhiều người không thể gặp lại nữa những chiến đấu đầu thế tránh những hi sinh, họ an ủi giúp đỡ lẫn nhau qua những sự mất mát và hướng đến những điều tốt đẹp.

Một trăm hài tử như những luồng gió mới xua tan đi sự tăm tối của cõi hồng hoang mờ mịt, thôn xóm như rộn rã tiếng cười đùa của trẻ thơ chúng lớn lên từng ngày rạng rỡ. đồng ruộng được mở mang rộng lớn, cây tốt tươi cuộc sống êm đềm sau những ngày đông tố.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Kể chuyện dưới trăng: Đứng Lên Đi Vì Một Đại Việt Trường Tôn, Đại Việt Bất Diệt

Thời gian thấm thoát trôi đi, thôn xóm nhân loại ngày càng được mở rộng, ruộng đồng khai khẩn thênh thang, cuộc sống được cải thiện rõ rệt người người ấm no.

Sau cuộc đại chiến với thú triều thảm liệt ngày ấy, những yêu thú cường đại như vậy hầu như không còn nữa có chăng cũng đã ẩn thân nơi núi rừng sâu thẳm, không dám bén mảng tới thôn xóm nhân loại nữa.

Long Quân và Âu Cơ sống những ngày tháng vui vẻ cùng đàn con thơ, nhìn chúng lớn lên từng ngày mạnh khoẻ ai nấy đều cao lớn, anh tuấn sáng ngời, trí tuệ tài năng, nam Tuấn lãng hào hoa, nữ Mỹ lệ đoan trang, thì với cả hai đó điều khiến họ cảm thấy hạnh phúc nhất.

Long Quân đứng trên đỉnh núi cao nhìn mảnh đất hình thành bởi phân thân của mình ngắm nghĩ mặc kệ gió lớn làm từng sợi tóc tung bay, dải đất ven biển hẹp dài uốn lượn, biển khơi xa xanh biếc một màu giàu tôm cá nhưng nhân loại vẫn chỉ là giống loài lưa thưa nhỏ yếu, đưa mắt về phương bắc nơi đó đất rộng người đông nếu như chúng tiến đánh về đây chẳng phải mọi thứ Sẽ tan như bọt biển sâu sao?? Khẽ nắm chặt đôi tay ánh mắt kiên định, mọi thứ đã bắt đầu thì ta sẽ không thể để bất cứ một ai phá hỏng nó.

Quay lưng xuống núi đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, nhìn những thôn dân hăng say với công việc thường ngày, Tiếng cười trẻ thơ vui đùa trong nắng vàng như những chú chim non háo hức vì được sai cánh giữa trường không.

Long Quân mở miệng thanh âm như tiếng nói sát bên tai văng vẳng lan tỏa khắp phương, những thôn dân nhìn về phía thôn xóm, dừng tay lại lắng nghe một cách rõ ràng

" đêm nay tất cả mọi người tập trung tại sân trung tâm, Long Quân ta có muốn chuyện thông báo."

Người người nhìn nhau, rồi ra sức làm cho xong công việc để trở về nghe lời cha dậy bảo, Âu Cơ đứng trên hiên nhà ngang nghe thấy lời Long Quân vọng về thì tò mò về việc Long Quân muốn thông báo là gì?.

Long Quân Thông báo tập trung với mọi người rồi quay trở về nhà, việc này người trước tiên phải bàn bạc là người đầu ấp tay gối của mình, nếu muốn tiến hành được thì ý kiến của nàng là điều quyết định tất cả.

Cách một khoảng xa đã thấy Âu Cơ ngồi dệt lụa bên hiên nhà, những đứa trẻ vui đùa đuổi bắt xung quanh tíu tít, Long Quân mỉm cười cuộc sống yên bình bên gia đình những người mình yêu thương nhất có ai mà muốn ly biệt, ánh mắt loé đôi chút muộn phiền không nở.

Âu Cơ đôi bàn tay thon dài thoăn thoắt đưa thoi khẽ ngừng đầu nhìn về phía Long Quân đang đứng, nàng cảm nhận được Phu Quân có điều gì bận lòng, buông thoi trong tay nàng đứng dậy vẫy tay mỉm cười,

" Long Quân chàng đã về "

Long Quân đang ngần ngừ nghe tiếng gọi hiền dịu quen thuộc, đưa mắt nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ phía xa, nàng vẫn đẹp như lần đầu gặp mặt nét thanh xuân chẳng hề vương bận vì thời gian, Long Quân cười vẫy tay đáp lại.

Đám hài đồng nghe tiếng mẹ gọi cha, dừng chơi đùa chạy ủa ra đón mừng, Long Quân ôm bổng người con cả lên không trung, tay xoa đầu từng đứa nhỏ

" các con ở nhà chơi có ngoan không?"

" chúng con ngoan " đám trẻ đồng thanh nhai nha đáp.

Long Quân cười, đám trẻ đều là những đứa thông minh ngoan ngoãn nghe lời khiến Long Quân rất yên tâm

" các con đi chơi đi, ta có chuyện với mẹ các con"

" vâng ạ"

Nói rồi chúng chạy chơi nơi khoảng sân rộng rãi, Long Quân hải lòng bước lên nhà khê đưa tay cầm lấy bàn tay mềm mại của Âu Cơ dịu dàng ngồi xuống chiếc ghế ở bên hiên nhìn đám hải tử vui đùa.

Âu Cơ nhìn các con mỉm cười bàn tay đặt lên tay Long Quân, dựa đầu vào vai trần mạnh mẽ của nam nhân thủ thi:

"Long Quân, chàng thấy không đó là con của chúng ta, tất cả là con của chúng ta, chúng lớn thật nhanh và mạnh khoẻ, vậy điều gì khiến lòng chàng mang nỗi ưu tư?"

Long Quân nhìn phương xa nghe lời Âu Cơ hỏi thì chậm rãi nói

"ta nghĩ đến chuyện ngày sau, một ngày nào đó nếu chúng ta sẽ phải rời đi, nơi đây sẽ thế nào? Liệu họ có thể chống đỡ lại với thiên nhiên này? Còn các con nữa chúng sẽ ra sao?"

Âu Cơ chăm chú lắng nghe từng lời Long Quân nói, đôi mắt long lanh chớp động suy nghĩ

"Long Quân, chúng ta không thể ở lại mãi nơi này sao?"

Long Quân lắc đầu

"mỗi vị diện đều có giới hạn chịu đựng của riêng mình, một khi có sự tồn tại vượt quá sẽ khiến vị diện đó bài xích, nếu chúng ta ở lại quá lâu có thể gây ảnh hưởng xấu đến quá trình phát triển của nó."

Âu Cơ cũng hiểu điều này nhưng nếu phải rời đi mảnh đất xinh đẹp này quả thật không nỡ, phải xa những nhi tử của mình đối với những người làm cha làm mẹ nó là điều đau xót biết nhường nào.

"vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?? Không thể để mặc không quan tâm được "

"ta muốn khiến cho tất cả trở nên đủ mạnh mẽ để có thể bảo vệ bản thân khỏi những tác động bên ngoài."

Âu Cơ gật đầu chỉ có bản thân đủ mạnh mẽ con người mới có thể bảo vệ bản thân và những điều mà mình trân quý

"chàng nói vậy hẳn là cũng đã có kế hoạch rồi đi "

"nàng thấy đấy mảnh đất này tuy nhỏ hẹp bao la nhưng đã được chú định là nơi địa linh nhân kiệt, đất đai màu mỡ sản vật phong phú chỉ chờ người gặt hái nhưng nhân loại còn quá ít, trừ những thôn dân ở đây thì những nơi khác nhân loại đều rải rác riêng rẽ, họ đều do phần thân của ta diễn luyện mà sinh, ta muốn tập trung họ lại thành một khối đoàn kết vì nàng biết đấy một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Sức mạnh tập thể là một sức mạnh có thể dời non lấp bể, bẻ cong mọi định luật."

"chàng muốn hai ta tập trung tất cả nhân loại về chung một mối để cùng nhau đối chọi ngoại lực?"

"đúng vậy là hai ta mà cũng không đúng mà là tất cả chúng ta "

Long Quân gật đầu chỉ về đám hải tử của mình đang vui đùa trên sân nào nhiệt ồ ã.

Âu Cơ theo hướng tay Long Quân nhìn những đứa con mà lòng suy nghĩ miên man không dám khẳng định suy nghĩ của Long Quân.

"ý chàng là.. "

"ý ta là đợi khi trưởng thành các con Sẽ phân tán đi khắp nơi trên mảnh đất này hội tụ các nhân loại lại thành một khối thống nhất cường đại, những điều này có lẽ sẽ khiến nàng đau lòng"

"chàng cứ nói, thiếp biết đây là đại cục, ta Sẽ không để cảm xúc lấn áp đâu"

Long Quân gật đầu nói ra ý định của mình

"Ta là loài rồng, sinh trưởng ở thủy tộc; nàng là giống tiên, người trên đất, bay lượn giữa trường không. Bây giờ có lẽ phải ly biệt, ta đem năm mươi con về Thủy phủ, phân trị các xứ, năm mươi con theo nàng ở trên cao sơn, chia nước mà cai trị, cùng nhau khai cơ mở nghiệp, tạo thế cho con cái và dân chúng dài lâu, dù lên núi hay xuống nước nhưng hề có việc thì cùng nhau góp sức đồng lòng bảo vệ giang sơn này."

Âu cơ nắm chặt tay Long Quân nhìn đàn con nghĩ đến một ngày phải xa chúng khoé mắt nàng ướt nhoè những vẫn cố gắng gạt đầu thổn thức, Long Quân cảm nhận thấy bàn tay nhỏ run rẩy thì Long quân đau nhưng chẳng biết phải nói gì chỉ khê im lặng choàng tay lên đôi vai gầy của nàng nhưng thời gian dần trôi.

Trời trở tối thôn dân lục tục từ những ngôi nhà trong thôn xóm tề tụ đông đủ, giữa sân một ngọn đốc lớn cháy hừng hực làm không gian đêm tối sáng bừng ánh lửa, mọi người ngồi quây quần bên Đống lửa hướng mắt về phía cha mẹ, Long Quân cùng Âu Cơ ngồi trên một bộ ghế lớn được làm bằng gỗ mộc tinh lần trước, Long Quân đưa mắt quan sát từng khuôn mặt thân quen này.

Long Quân từ tốn nói hết dự định của mình đã bang trước với Âu Cơ cho các thôn dân nắm rõ, mọi người trầm ngâm, suy nghĩ ai cũng biết đó là biện pháp để nhân loại trở nên cường đại để có thể chiến thắng được tự nhiên, yêu thú và những thế lực thù địch khác nhưng thật sự không ai muốn phải rời xa hai người.

Người đứng đầu chấp tay cung kính thưa

"cha Long, chúng con có thể đi theo cha mẹ được không??"

Long Quân lắc đầu nhìn gã và mọi người nói

"ta và mẹ các con sẽ tách biệt nhau đi hai địa phương khác nhau đó là cao sơn và thủy phủ, chúng ta cũng không nỡ phải rời xa các con nhưng ta hi vọng các con có thể ở lại nơi này, vì những ruộng đồng đã khai phá chúng ta không thể bỏ phí vì các con cũng đã quen thuộc với cuộc sống nơi đây hơn cả đi nhiều người qua cũng khó bề sắp xếp, các con yên tâm mọi chuyện ta đã có suy tính chu toàn."

"vâng, cần tuân ý chỉ của người"

Mọi người đồng thanh chấp tay cúi đầu nhận mệnh.

Long Quân dặn dò tất cả cố gắng luyện tập võ nghệ, tích cực trồng cấy để thúc đẩy sự phát triển lâu dài, rồi cùng Âu Cơ trở về nhà nghỉ ngơi, mọi người ghi nhớ từng lời dặn dò rồi lục tục kéo nhau rời đi tự nhủ sau này khi cha mẹ không còn ở đây nữa bản thân luôn cố gắng cường đại hơn để bảo vệ tín niệm của mình.

Ngày tháng bình lặng qua đi, cuộc sống thôn xóm ngày càng phát triển người người ấm no, dân số ngày càng tăng lên đông đúc hơn náo nhiệt hơn, nhưng trong lòng mỗi người đều biết rằng giờ phút chia ly đã dần dần đến, ánh mắt hướng về ngôi nhà lớn nam thanh nữ tú nhộn nhịp mà loé lên những tia cảm xúc không đành.

Trăm hải tử giờ đã trưởng thành, nam anh Tuấn lực lưỡng, nữ sắc nước hương trời, trí tuệ vô song văn võ toàn tài, khiến người người kính ngưỡng không thôi.

Long Quân nắm tay Âu Cơ ra giữa sân lớn triệu tập tất cả mọi người, thời gian cũng đã đến lúc phải thực hiện kế hoạch đã định sẵn, giữa sân trăm nam thanh nữ tử đứng nghiêm chỉnh, phía ngoài các thôn dân tập trung lại vây quanh thành một vòng tròn chặt kín, đưa ánh mắt về Cha Long mẹ Âu Cơ chờ đợi.

Long Quân nhìn một trăm hải tử của mình kiên định từ tốn nói:

"như ta đã nói từ trước với tất cả các con, giờ các con đều đã trưởng thành vậy nên cũng đã đến lúc chúng ta phải tạm biệt nhau ở đây, các con tự chọn đi theo ta hay ở lại với mẹ các con."

Một trăm người cúi đầu vâng lệnh rồi đưa mắt nhìn nhau quyến luyến, nắm chặt tay nhau, rồi từng người tách về đứng hai nơi khác biệt, mỗi nơi năm mươi người.

Hùng Vương người con trai cả tiến lên chấp tay cúi đầu thưa:

"cha, mẹ, chúng con đã chuẩn bị xong"

Long Quân gật đầu hỏi:

"các con chuẩn bị như thế nào?"

Hùng vương đưa tay chỉ về mình rồi chỉ về năm mươi người em bên tay trái thưa:

"cha, chúng con theo như người dạy bảo đã chia hai đội ngũ mỗi đội năm mươi người, con sẽ là người dẫn đầu một đội theo mẹ lên non, nhị đệ thì dẫn đội theo cha xuống biển."

Một nam tử cũng tiến từ nam người khác tiến lên chấp tay đó chính là người con thứ hai, Long Quân và Âu Cơ nhìn các con gật đầu, Âu Cơ nói:

"dù là người ở lại hay người ra đi thì các con phải nhớ một điều các con là anh em là con của chúng ta, phải luôn nhớ bảo vệ đùm bọc lẫn nhau."

Một trạm người con chấp tay đồng thanh

"vâng, thưa mẹ"

Long Quân nhìn người vợ hiền của mình khẽ đưa bàn tay đưa nhẹ vớt đôi má như hồng ngọc của nàng ân cần nói:

"Âu Cơ, nàng ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe, khi các con và mọi việc đã đâu vào đấy, hai ta sẽ cùng nhau tiếp tục khám phá vũ trụ tinh không mãi mãi không rời."

Âu Cơ đặt bàn tay lên bang tay trên mà mình cười

" vâng, một ngày đó sẽ đến nhanh thôi, chàng và các con cũng nhớ cẩn thận "

Long Quân gật đầu rồi, tiến tới với năm mươi người con sẽ đi theo mình,

Năm mươi người con phải rời đi, quỳ sụp xuống đất mắt nhoe lệ nói:

" mẹ, chúng con phải đi không thể ở lại tận hiếu với người, người nhớ giữ gìn bản thân."

Âu Cơ lệ ngọc thôn thức khẽ phát tay ra hiệu mọi người đứng dậy:

" các con cũng bảo trọng, nhớ nghe lời cha dạy bảo "

" vâng"

Đáp lời tất cả đứng dậy chấp tay với những người anh em ở lại gật đầu, Hùng Vương cùng những người còn lại cũng chấp tay đáp lại, cả trăm người không ai nói một lời nhưng chỉ cần nhìn vào ánh mắt để thấy sự kiện định, một điều không thể thay đổi họ là anh em.

Long Quân nhìn mọi người rồi giơ tay lên trời nói lớn:

" chúng ta đi "

Nói rồi dẫn đầu những đứa con của mình bắt đầu rời đi, thôn dân cùng Hùng Vương với bốn mươi chín người ở lại quỳ xuống dập đầu đồng thanh:

" chúc cha lên đường bình an "

" chúc cha lên đường bình an"

Tiếng hô vang vọng cả một vùng thương khung, Long Quân gật đầu cùng bước đi khỏi thôn xóm mà mình sinh sống bấy lâu nay, lòng bùi ngùi nhưng bàn chân không chùn bước mà tiến về phía trước.

Đi một khoảng xa cách thôn xóm Long Quân cùng các con quay lưng lại đưa tay vẫy chào mọi người, Âu Cơ và những người ở lại cũng giơ tay vẫy chào tạm biệt, Long Quân cùng các con Kiên định hướng về phía biển xa bước đi.

Sau khi Long Quân và năm mươi người con rời đi, Âu Cơ cùng năm mươi người con ở tại Phong Châu, thôn dân suy tôn người con trưởng lên làm vua, hiệu là Hùng Vương, đặt quốc hiệu là Văn Lang. Hùng Vương cử các em chia ra đi các nơi trên đất liền khai quang mở cõi lập thành trấn rồi ở lại đó quản lý hướng dẫn các thôn dân võ nghệ, cách chống đỡ yêu thú cũng như khai thác trồng cấy, những nơi đó được gọi là các bộ, đặt em thứ làm Tướng võ, Tướng văn. Tướng văn gọi là Lạc Hầu, Tướng võ là Lạc Tướng, thay đời truyền nhau hiệu là Hùng Vương không đổi.

Long Quân các con từ lúc rời đi một đường hướng biển, đi đến những vùng đất kề biển, trông thấy sông nước mênh mang, đất đai trù phú liền truyền cho các con dừng chân dựng trại, nấu lửa nấu ăn. Tính toán thiên đạo tìm hiểu khí vận khắp vùng một lượt, thấy thế đất nơi đây màu mỡ, sông suối lượn quanh, bèn quyết định chọn đất này làm nơi dựng xây cơ nghiệp.

Long Quân truyền cho các con tỏa đi khắp vùng duyên hải triệu tập các nhân loại tập trung lại một chỗ dạy họ võ công, dạy cách trồng dâu nuôi tằm dệt vải, đuổi diệt thú dữ. Lại khẩn đất hoang canh tác, lấn biển mở mang bờ cõi...

Long Quân cử người con thứ hai của mình xuống biển làm vua thủy tề cai quản vùng biển sâu để bảo vệ đất liền khỏi thủy quái và trợ giúp những người ngư dân dong thuyền đánh bắt, những người con khác đi đến những hòn đảo bao quanh khu biển ở điểm tận cùng tạo thành một vành đai bảo vệ vùng biển và vùng đất liền.

Chẳng bao lâu, sự phân chia người lên vùng núi người xuống miền biển của Long Quân và Âu Cơ đã có thành quả như mong đợi, làng xóm ngày một mở rộng dân cư trở nên đông đúc, cuộc sống trở trù phú, hình thành nên những làng xóm, thành trấn báo nhiệt đông vui.

Theo đúng lời hẹn từ trước đợi khi tất cả vào quỹ đạo phát triển Long Quân và Âu cơ gặp lại nhau, đứng trên thiên khung nhìn cảnh tượng dân chúng khắp nơi yên vui thanh bình ấm no thì mỉm cười Âu Cơ nắm chặt đôi bàn lớn ấm áp của Vị phụ quân đã cách xa lâu ngày nói:

" Long Quân, phải chăng cũng đã sắp đến lúc chúng ta nên rời đi??"

" đúng vậy, ta cảm thấy nơi này mức độ bài xích ngày càng lớn và ta cũng muốn nâng cùng ta đi lên vị diện cao hơn phạm giới này mở mang thêm cho bước tiến của giống nòi chúng ta."

Long Quân nhìn lên thiên khung gật đầu, rồi xoay lại nhìn Âu Cơ nói.

Âu Cơ suy nghĩ thấy cũng phải vì nếu một lúc nào đó khi nhân loại trở nên cường đại vượt qua phạm vi phạm giới thì không còn có thể ở lại được nữa, chỉ có một cách là chết hoặc đi đến vị diện cao hơn

" lúc nào chúng ta nên rời đi?"

Long Quân cười nói:

"sau khi, ta xử lý một người quen cũ đã, người này nàng cũng biết đấy haha"

Âu Cơ nghe vậy mắt hơi loé sáng nhìn phương xa, khí tức nói là quen thuộc ấy giờ tuy nhỏ yếu nhưng nàng vẫn chưa từng quên ah

"chàng nói đúng, để lại Đất Kỳ này đúng là một sự nguy hại không nhỏ đâu này."

"nàng đợi ta một lát ta đi tìm cô ta một chút rồi sẽ trở lại ngay thôi!"

"được, chàng đi rồi về sớm"

Long Quân gật đầu rồi cơ thể rung động rồi biến mất giữa thương khung như chưa từng ở đó, Âu Cơ đưa thần thức tìm kiếm các nhĩ tử của mình rồi cũng rời đi.

Đất Kỳ Sau đại chiến, thân thể bị Mộc Miên hủy mất chỉ còn một tàn hồn vất vưởng trốn tránh trong một hang đá sâu, ngày biến thành nam thanh nữ tú nhập vào đám người nhân loại dụ hoặc bắt về hang để hút sinh khí khôi phục một thân tu vi.

Long Quân đứng trên hang sâu nơi trú ngụ lúc này của đất kỳ ngẫm nghĩ rồi lăm bầm đôi câu, một lúc sau một thanh niên da xanh tay cầm đinh ba lực lưỡng xuất hiện thấy Long Quân thì quỳ xuống hành lễ

"cha Long, Thủy Tinh có mặt xin cha phân phó"

Long Quân gật đầu rồi ra lệnh Thủy Tinh dâng nước lên phá vỡ hang đá phía dưới, làm thành một hồ nước lớn mênh mông.

Đất Kỳ dưới hang sâu thấy nước dâng lên mạnh mẽ thì bay thẳng lên không trung, nhìn thấy Long Quân và Thủy Tinh thì không nói nhiều chạy thẳng vì nàng biết nàng chưa đủ hồi phục để đối đầu với hai người trước mặt này. thấy con cừu vỹ hồ ly chạy đi, Thủy Tinh toan chạy đuổi theo những thấy một bóng đen còn nhanh hơn hẳn đó là phân thân của Long Quân.

Phân thân Long Quân đuổi theo chém giết với Đất Kỳ một hồi đến làng phù đồng thì thành công hạ sát linh hồn của Đất kỳ mới trở lại hồ nước mới được Thủy Tinh dâng lên này lập miếu trấn áp yêu khí bên trong, rồi cất tiếng vang vọng trong không trung

"yêu hồ đã bị tiêu diệt, các con trở về đi "

Nói rồi thân thể biến mất trên không trung, Thủy Tinh cúi đầu tiễn đưa một lúc rồi trở về cung thủy tề. Dân chúng xung quanh nghe âm thanh vang lên biết rằng người mới tiêu diệt yêu hồ là vị Cha Long truyền thuyết vì vui mừng trở về sinh sống trên bờ hồ mới này. Một đốm trắng lơ lửng trong bóng đêm nhìn tất cả tức tức

"Long Quân ah, người hại Đất Kỳ ta thật thảm, để xem ta xử lý các con của ngươi ra sao, mảnh đất đầu bò rộng lớn không phải kẻ thù của các ngươi sao? Hahaha"

Người ta nói cừu vỹ hồ ly cứu mạng khó giết là vậy xem ra chẳng sai, Đất Kỳ cười lớn rồi bay ngược lên đại lục phương Bắc rộng lớn.

Long Quân trở về thì thấy Âu Cơ và các con đã tập trung đầy đủ lại thì gật đầu hiểu ý nói

"các con, đại Việt đã hình thành có lẽ đã đến lúc ta và mẹ các con cũng cần phải rời khỏi thế giới này để tránh khỏi làm lệch sự cân bằng của thiên địa, "

Từng tiếng xôn xao, từng ánh mắt nhìn nhau, Hùng Vương đưa tay ra hiệu các em im lặng tiến lên chấp tay hỏi:

"cha mẹ, cha mẹ định đi đâu?? Liệu bao giờ chúng con có thể gặp lại cha mẹ?"

Long Quân vỗ vai Hùng Vương nhìn các con mồm miệng nói:

"hai ta sẽ lên vị diện cao hơn nơi này và khai mở một thiên địa mới cho tất cả mọi người, còn khi nào gặp lại thì đến một ngày các con đủ cường đại sẽ tìm thấy con đường để đến "

"vâng, nhất định chúng con sẽ đến gặp cha mẹ, cha mẹ hãy đợi chúng con" Hùng Vương và chín chín người quỳ sụp xuống chân hai người khẳng định ý chí của mình.

Long Quân, Âu cơ nhìn đàn con ánh mắt đầy thân thương tin tưởng, thiên khung mây đen kéo về từ khắp nơi bỗng nhiên nổi đông gió, sấm chớp lóe sáng cả vùng, người người trong khối thiên địa đều hướng về nơi này quỳ xuống vì họ cảm thấy nơi này hơi thở của giống nòi cường đại.

Long Quân nhìn những thương khung dị tượng nhìn về các con, đôi bàn tay đang rộng, một tay Long Quân một con rùa nhỏ từ một cái hồ nào đó phá không như bị hút lại về tay Long Quân, một tay một quang mang kim sắc rực rỡ tụ tập lại hình thành một thanh bảo kiếm toát ra vương giả khí tức nồng đậm

Con rùa trên tay kia được Kim sắc bao trùm thì thân thể lơ lửng trên không trung mà lớn dần lên, vốn từ một con rùa bé trở thành một con rùa khổng lồ, từ màu xanh xám biến thành một con rùa vàng, rùa vàng lớn hoá hình thành một lão giả cung kính đứng sau Long Quân.

Long Quân cầm thanh kiếm trong tay thanh âm phát ra từ miệng vang ra khắp nơi trên đại Việt khiến ai cũng có thể nghe thấy một cách rõ ràng

"đây là Thuận Thiên Kiếm, thanh kiếm mang theo một phần ý chí của ta, nó sẽ trợ giúp các con một phần giúp đỡ những lúc đất nước gặp an nguy, còn người này là Kim Quy là sứ giả của ta, tạm thời Thuận Thiên Kiếm ta để chỗ hắc, đến thời điểm thích hợp hắc sẽ đưa lại cho các con, giờ đến lúc chúng ta phải đi rồi!"

"nhớ lấy lời ta, các con là anh em"

"Đứng lên đi! Vì một đại Việt trường tồn"

Trong lòng trăm người con cũng như những người trên thiên địa này thanh âm vang vọng họ nắm chặt tay, chặt lấy tay nhau hô vang khiến thiên địa như rung động dữ dội

" Vì một Đại Việt trường tồn"

Long Quân Âu Cơ nhìn tất cả mỉm cười rồi họ biến thành hai luồng ánh sáng, một hồng một vàng phá thiên biến mất khỏi thế gian, những người con quý một hồi lâu rồi trở về, giữ kỷ lời dặn dò trong tâm can.

Đại Việt mảnh đất Long hình, nơi thiên địa linh khí hướng về, đứng dự đoán của Long Quân từ trước luôn phải hứng chịu sự tham lam của những thế lực tham lam thềm muốn, đặc biệt là đại lục đầu bò luôn tìm cách chiếm hữu, những dù bất cứ thời điểm nào và cho dù bị chia cắt đàn áp từ mọi phương dù đối phương có cường đại như thế nào những vẫn luôn Sẽ có anh hùng hào kiệt lớp lớp xuất hiện tay dương cao Thuận Thiên Kiếm phá tan mọi trở ngại xiềng xích.

-----✂-----

“Dù ai đi ngược về xuôi

Nhớ ngày Giỗ Tổ mùng mười tháng ba

Khắp miền truyền mãi câu ca

Nước non vẫn nước non nhà ngàn năm”

10/3/2018, chúc tất cả mọi người một ngày lễ ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Thần vẫn luôn tồn tại

Đêm thanh gió mát, ánh trăng non lơ lửng trên cao tỏa ra thứ ánh sáng huyền diệu nhẹ nhàng, khiến người ta cảm thấy thích thú một cách kỳ lạ bởi vậy xưa nay trăng là một hiện tượng thiên nhiên được người đời ca tụng, đối ẩm ngắm trăng, trăng như một người tri kỷ của những người mang tâm sự.

Ngon lửa giữa sân vẫn sáng rực soi rõ từng khuôn mặt ngây thơ non nớt đang lắng tai chăm chú nghe câu chuyện xưa man đầy màu sắc huyền thoại, biểu cảm trên khuôn mặt thay đổi theo từng nhịp chuyện có lo lắng, có kinh ngạc, có mơ mộng thích thú.

Giống dừng câu chuyện dài về nguồn gốc dân tộc mình mắt nhìn trời cao thẩn thức, Giống tự hào vì mình được sinh ra trong một dân tộc như vậy và bản thân mình cũng đang tiếp tục viết lên một phần nhỏ trong hành trình bất diệt ấy.

Thạch Sanh ngồi chống cằm suy nghĩ miên man, hắc nhớ câu chuyện truyền thuyết rồng tiên này câu chuyện được nghe người mẹ già kể lúc hắc còn nằm nôi những trưa hè tiếng sao điều du dương, lời cha dặn dò lúc tọa hóa "Sanh nhi, nam nhi Đại Việt ta, phải biết tự cường sống sao cho không không phụ huyết mạch rồng tiên, dù bão táp mưa xa vẫn hiên ngang đứng đầu phá bỏ mọi chướng ngại."

Mỗi người mang tâm tư, Thạch Sanh nhìn công tử tuy người còn nhỏ bé nhưng bóng lưng như một người khổng lồ khí tức thôn thiên cường đại, Giống cảm nhận được ánh mắt của Thạch Sanh thì cười truyền âm nói:

"Thạch Sanh, câu chuyện có phải rất quen thuộc đúng không? Cùng ta viết thêm một trang nhỏ trong hành trình ấy thế nào??"

"công tử, đúng vậy ah câu chuyện này ta đã không biết đã nghe bao lần rồi, được cùng người đi trên hành trình này là vinh hạnh của ta "

"được đồng hành cùng các người cũng là vinh hạnh của ta "

Hai người nhìn nhau gật đầu, những người khác thì vẫn còn đang hồi tưởng lại câu chuyện này, An Nhiên gogi đầu trên đùi Xuân Mai ánh mắt đen láy mờ mắng hỏi:

" công tử, câu chuyện là có thật sao??"

Giống gật đầu trầm ngâm:

" đúng đây là câu chuyện có thật chỉ có điều nó đã từ rất lâu về trước, đất nước ấy vẫn tồn tại, những con người ấy vẫn đang đấu tranh và viết tiếp lên hành trình bất diệt"

" vậy thần thật sự tồn tại sao??"

" đúng vậy thần thật sự tồn tại, thần vẫn luôn tồn tại."

" vậy tại sao thần không cứu giúp chúng sinh??"

" sao nàng biết thần không cứu giúp chúng sinh??"

" chúng tiểu nữ không phải là mình chúng lúc này sao?"

An Nhiên nhìn Giống chính vào bản thân mình, Giống hiểu điều nữ hài suy nghĩ, suy ngẫm rồi trả lời:

" chúng sinh thiên địa này có rất nhiều, thần là đại năng giả cũng là kẻ có trái tim nhìn chúng sinh đau khổ sao mà không muốn giúp?? Nhưng có giúp được hết sao? Mỗi một phiên thiên địa đều mang theo những quy tắc, mọi thứ đều hình thành và phát triển theo quy luật của nó, thần là kẻ có thể phá vỡ những quy tắc này nhưng để làm điều đó Sẽ làm rối loạn sự phát triển và vận hành quy luật của thiên địa đó, người thấy đấy thiên địa có giới hạn tu vi khi người vượt quá mức giới hạn sẽ gây ảnh hưởng và dẫn đến sự bài trừ từ đó phải đi đến thiên địa khác cũng giống như người đun một ấm nước sôi sẽ hoá thành dạng hơi. Nếu để giúp một người đc sống lại phải đánh đổi đến sự nguy hiểm của rất nhiều người khác vậy người lựa chọn thế nào?"

Giống nhìn tất cả mọi người rồi nhìn An nhiên hỏi, mọi người cúi đầu, An Nhiên ngẩn ngơ

" việc này tiểu nữ..."

Giống cười nói:

" rất khó đúng không??"

" vâng"

An Nhiên gật đầu đáp, nếu nàng phải đứng giữa sự lựa chọn như vậy thì thật khó để tìm được đáp án, nàng cứu đc người thân của mình nhưng nếu hành động đó khiến nhiều đứa trẻ hơn nữa lại mất đi người thân, nặng hơn là làm sụp đổ quy tắc hay phá vỡ vị diện thì sẽ trở thành tội nhân muôn đời.

" thần cũng vậy nhưng vấn đề nào cũng có biện pháp, đó là truyền đạt ý niệm, ý niệm của thần là thứ mờ mịt ít người biết về điều này, có bao giờ người đứng trước khó khăn bỗng nhiên có một tia sáng xuất hiện trong đầu mình và người nhận ra mình có phương pháp để giải thế cục đó?? Đây gọi là thần giác hay khi người bỗng nhiên xuất hiện một cách tình cờ mà cứu giúp một người nào đó?? Đây là thần dẫn... Hoặc khi người vô tình tìm được thứ gì đó tốt đẹp? Mà người chưa bao giờ gặp được vậy tại sao lại đc gặp được một cách vô tình? Đó là thần vận. Ngay cả bây giờ người gặp đc chúng ta đó gọi là thần duyên, là sự sắp xếp của chư thần, chỉ là chúng ta chưa từng biết mà thôi"

" thần luôn tồn tại và quan sát tất cả nhưng thần khó có thể hạ thế một là vì vị diện áp chế hai là vì thế lực đối nghịch"

" thế lực đối nghịch??" Người người lăm bầm hiểu kỳ về cái gọi như vậy

Giống gật đầu nói:

" đúng vậy đối nghịch ở đây tức là đối nghịch với thần, vạn vật trên thế gian đều có hai mặt đối nghịch bài trừ nhau, đối nghịch với thần đó là ác thần, ác thần truyền đạt những tư tưởng xấu suy nghĩ xấu khiến con người hành động theo lối xấu để bài trừ đi phần thiện, nên mới có phần hai mặt thiện ác trong các quy luật."

" công tử vậy những người như chúng ta chỉ có thể theo sự áo đặt đó sao??" An Nhiên ngẫm nghĩ đặt nghi vấn

" phải mà cũng không phải, con người chỉ có thể làm chủ khi bản thân đủ mạnh mẽ ví như các người hôm nay nếu các người đủ mạnh thì mọi điều sẽ không diễn ra như vậy, nếu một ngày các người đủ mạnh như thần các người sẽ thoát khỏi mọi điều và nắm giữ nó, và hơn hết các người phải mang trong lòng tín niệm kiên định của bản thân để phân biệt được điều mình phải đi theo."

Mọi người trầm ngâm suy nghĩ khiến không gian trở nên tĩnh lặng hơn, con yêu trư lớn Khải Đức quay trên Đổng lửa đã chín toả ra hương vị thơm nồng khiến những chiếc bụng đói như những kẻ phản đối đầu óc đua nhau cất tiếng phản pháo như những tiếng éch nhái kêu sau cơn mưa, bọn trẻ xấu hổ lúng túng.

Giống cười nói với chúng

" nếu đã chín rồi thì cùng nhau dùng thôi!"

Những đĩa lớn hơn tiến lại xẻ những miếng thịt chia cho những đĩa còn lại, chúng vui mừng cầm thịt trong tay nhai ngấu nghiến cả ngày hôm nay chúng đã chưa có gì vào bụng rồi.

Khải Đức xẻ chút thịt chạy lại cung kính đưa cho công tử, sư phụ, với Xuân Mai và một phần cho vị muối muối đáng yêu rồi ngồi cạnh nàng vừa ăn vừa trò chuyện.

Giống lấy từ trong giỏ chỉ ra hai vỏ rượu rồi đưa một vỏ cho Thạch Sanh một vỏ thì vừa ăn vừa uống một chút, Thạch Sanh nhận rượu cười

" công tử, nhắm rượu bên bếp lửa dưới ánh trăng đúng là cảm giác không tệ"

" đúng vậy ah, không gian này đúng là thích hợp " giống cười gật đầu.

Thạch Sanh nhìn lũ hài tử này rồi hỏi

" công tử, người định sắp xếp họ như thế nào đây?"

Ngẫm nghĩ đôi chút giống từ tốn

" vốn dĩ ta định để Khải Đức đưa bọn chúng một đường trở về tông môn nhưng giờ nghĩ lại như vậy thật có chút không thuật đáng, bọn họ đều không thể phi hành, ngay cả Khải Đức cũng vậy dọc đường yêu thú nhân loại phúc Hung bang khó tránh khỏi gặp bất trắc, Khải Đức tuy cường đại nhưng chung quy cũng chỉ thuần thể lực lại là người thuần phác, ta thấy mình không nên đánh cược thì hơn."

" ta sẽ đưa bọn chúng vào báo thiên tháp đợi khi chúng ta trở về tông môn thì sẽ đưa bọn họ ra, tuy có thể hơi bức bối với chúng nhưng trong thời gian đó có thể để chúng tranh thủ tu luyện đôi chút."

Thạch Sanh gật đầu đồng ý, những điều công tử nói hoang toàn hợp lý, và hẳn cũng không thấy việc để Khải Đức dẫn đội có đội chút nguy hiểm không phải không tin tưởng chỉ là đề phòng vạn nhất mà thôi.

" công tử, bọn hắc ưng giờ thế nào rồi?"

Giống đưa thần thức vào kiểm tra trong báo thiên tháp thì lắc đầu

" chưa có gì đặc biệt, vẫn đang tập trung luyện hoá thôi, ta thật sự mong chờ vào sự biến đổi sau khi hoang thành của bọn chúng, chỉ lo thời gian không đủ mà thôi!"

Thạch Sanh ngẫm nghĩ thưa:

" công tử yên tâm, ba mươi ngày thì trong đấy là ba trăm ngày ta nghĩ cũng đủ để họ tăng lên một tiểu cấp độ rồi!"

" mong là như vậy, nếu không lần này quả thật có đội chút khó khăn, còn người tu vi hiện giờ thế nào? Đã cảm ứng được thiên kiếp chưa?"

Giống trầm tư hỏi Thạch Sanh dù sao nếu có cơ hội vẫn là tốt nhất

Thạch Sanh lắc đầu " công tử, ta chỉ mới bước chân vào hậu kỳ đỉnh phong, cũng chưa biết lúc nào mới độ kiếp hoá thần, nếu như có thiên tài địa bảo phụ trợ thì như đan dược thì có lẽ có cơ hội"

" đan dược thì đúng là hiếm có, thiên tài địa bảo phù hợp thì cũng không dễ tìm "

" đúng vậy nên việc của ta ít nhất phải mất thời gian khá lâu vì ngoài tăng trưởng linh lực thì cảm ngộ cũng là một phần cần thời gian."

Giống ngẫm nghĩ tia sáng loé lên trong đầu thiên địa linh vật hệ kim không phải giống có sao?? Nghĩ là làm, Giống chìa tay ra viên bi sắt xuất hiện nơi tay.

Thạch Sanh nhìn bi sắt trong tay giống ngỡ ngàng kim linh khí thật nồng đậm ngoài ra tốc độ nó thu nạp linh khí rất nhanh, hẳn nhận nghiệm hỏi:

" công tử, vậy này là??"

Giống cười nhìn hắn

" đây chính là ngựa sắt của ta ah, nó cũng chính là thiên địa linh vật "

Thạch Sanh há hốc miệng nhìn như không tin vào tai mình

" ngựa sắt được Hùng Vương rèn cho người lại có thể là thiên địa linh vật? Quá trân quý ah, phạm nhân giới lại có thể có thứ này "

" mới đầu ta cũng rất ngạc nhiên vì nó nhưng nghĩ lại cũng chẳng có gì lạ, đại Việt ta như nào người cũng hiểu đi "

Thạch Sanh ngẫm nghĩ cũng không phủ nhận phần thân của cha Long đầu phải là đơn giản, thiên tài địa bảo đại Việt không thiếu chỉ là chuyện tu luyện nó không phải là vấn đề đơn giản như ở đây mà thôi.

Viên bi sắt trong tay Gióng theo thần niệm của gióng phân liệt thành một viên nhỏ hơn, Gióng cắt đứt liên hệ với viên bi nhỏ đưa cho Thạch Sanh nói:

"ngươi trích huyết nhận chủ đi, có nó thì tu luyện của ngươi sẽ có sự trợ giúp không nhỏ "

Thạch Sanh nhìn viên bi sắt trước mặt lắc đầu

" công tử, điều này quá trân quý rồi, ta không thể nhận được nó Sẽ làm giảm đi sức mạnh của pháp bảo của người ah"

Gióng cười nói

" đây là pháp bảo có thể hoá hình, và phát triển nhờ sự hấp thụ linh khí nên không lâu sẽ hồi phục thôi. Ngươi cầm lấy đi, hãy nhớ hành trình của chúng ta chỉ mới bắt đầu thật chính ta còn phải cường đại hơn rất nhiều"

Thạch Sanh ngẫm nghĩ rồi quỳ xuống hai tay nhận lấy rồi tạ ơn

" vậy Thạch Sanh xin nhận, đa tạ công tử, Thạch Sanh sẽ không khiến người thất vọng"

Nói rồi Thạch Sanh cầm viên bi sắt trích huyết nhận chủ rồi khoanh chân ngồi tại chỗ luyện hoá viên bi sắt.

Gióng nhìn hán rồi uống nốt chút rượu rồi khoanh chân đã toạ tu luyện.

Đám hải tử ăn uống song trời cũng đã khuya nằm xung quanh đám lửa ngủ say mê mệt, Khải Đức nhìn mọi người đã đi ngủ hết thì đứng dậy đưa thêm củi vào để lửa thêm đỏ hán ngồi khêu than canh chừng cho mọi người say giấc vừa nhâm nhi bầu rượu của sư huynh Ngô Ngạn cho mang theo một tay cầm chiếc đuôi heo ăn uống nhiệt tình.

● **

" Đừng hỏi anh vì sao?

Thuyền tình chẳng đưa lối

Bởi duyên kiếp đã tận

Ta lỡ mất nhịp yêu"

22h47 ngày 25/5/2018

Tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Thành Lam Nhiên, mẫu tử hắc y

Sáng sớm tiếng chim hót véo von trên những nhánh cây đung đưa như lời chào ngày mới, Thạch gia trang như một đồng hồ nát hoang tàn, lũ trẻ thức dậy sau một đêm dài ánh mắt nhìn ngôi làng thân thuộc của mình, cố gắng ghi nhớ lại mọi thứ khế thờ dài đi đến trước hai ngôi mộ lớn vãi dài rồi nắm chặt đôi bàn tay nhỏ của mình rồi đi mà không thêm một lần ngoái lại.

Gióng cùng mấy người khác đợi đám hải tử ở đầu gia trang, nhìn từng người đến tập trung xếp hàng ngay ngắn, Gióng gật đầu hài lòng coi như không tệ có quy củ, Gióng nói lớn:

" vốn dĩ ban đầu ta định để các ngươi cùng với vị Khải Đức phó Đường chủ chiến đường này về tông môn trước nhưng giờ nghĩ kĩ lại đường về xa xôi, Phúc Hưng bang còn đó nên có thể bất chắc nên các ngươi tạm thời vào đây ở đã"

Nói rồi Gióng triệu Tháp Báo Thiên ra ngoài biến thành một ngọn tháp cao, tháp xuất hiện khiến lũ hải tử ngạc nhiên không thôi, Gióng nói:

" các ngươi tạm thời tiến vào tầng một tu luyện một thời gian đi, khi nào trở về Việt Tông ta sẽ để các ngươi ta "

" vâng công tử"

Mọi người đáp ứng rồi tiến vào trong tầng một tiểu tháp, An Nhiên nắm tay Xuân Mai nói:

" công tử, ta ở ngoài được không?"

Giống nhìn nàng lắc đầu khuyên nhủ:

"nàng vẫn còn chưa khỏe hẳn, đường dài mệt mỏi, nàng vào nghỉ ngơi lại sức, lúc nào khỏe rồi ta đưa ngươi ra "

Thạch Sanh nhìn nhi nữ gật đầu:

" công tử nói đúng, con nên vào trong đi rất nhanh con sẽ khỏe lại thôi!"

Hai người đa bảo vậy An Nhiên đành phải nghe lời thôi, nàng nhìn mọi người rồi tiến vào. Giống nói với Xuân Mai:

"nàng cũng vào đi, kiểm tra tư chất của lũ trẻ rồi chọn công pháp bí tịch phù hợp cấp cho chúng để chúng tu luyện cho đỡ buồn, việc này Sẽ không lâu lắm được chứ?"

" vâng, công tử"

Xuân Mai vâng lời tiến vào tháp, Giống thu hồi tháp vào trong cơ thể rồi nói với hai cha con Thạch Sanh:

" chúng ta đi thôi!"

" vâng"

Thạch Sanh lấy ra chiếc niêu lớn, ba người đứng lên rồi phi hành tiến về thành Nhiên Lam, trên đường đi Thạch Sanh một mực dùng thần thức toả ra xung quanh để cảnh giới, thân thể phát ra khí tức nguyên anh để yêu thú không mù quáng tấn công.

Giống nhìn niêu com dưới chân tò mò hỏi Thạch Sanh:

" đây chính là cái niêu com ngươi được Vua Thủy Tề tặng sao? Cái niêu nấu com mà bao nhiêu giặc phương Bắc ăn không hết com?"

Khải Đức tuy không biết giặc phương bắc trong lời công tử là gì nhưng thấy bảo có thể nấu com mà nhiều người ăn không hết thì kinh ngạc nhìn cha chờ đợi.

Thạch Sanh cười gật đầu xác nhận nói:

" vâng công tử, chiếc niêu này là khi ta cứu vị thế tử của vua Thủy Tề, được người tặng cho, thế nhân nói vậy cũng đúng vì không gian trong niêu không nhỏ khi ta thu nhỏ niêu lại thì không gian cũng không đổi, lần đó vì phải nấu com mà phải đo biết bao nhiêu gạo của cả nước và hứng rất nhiều nước sông hồng mới nấu được như thế ah, chứ niêu này nào có thể sinh ra nhiều com thế được. Giặc phương Bắc vì hạn hán thiên tai mà nghèo đói nên dẫn quân sang hồng chiếm đoạt lương thực vật tư để sống, chúng ta tuy có thể dẹp yên bằng vũ lực nhưng cũng sẽ tổn hao về nhân lực thả bỏ ra chút com gạo coi như giúp đỡ người khó khăn vừa yên ấm cửa nhà mình."

Giống nghe Thạch Sanh nói vậy gật đầu đồng ý, đại Việt tuy đất hẹp dân thưa nhưng nhân tài hào kiệt đời nào cũng có chỉ là an nhiên sống cuộc đời dân dã, yên vui ưa cuộc sống hoà bình thanh nhả nhưng nếu như có kẻ xâm phạm chủ quyền thổ quốc thì như những luồng sóng hùng mạnh đứng lên để bảo vệ dù cho phải hi sinh bản thân mình, là những người nhân nghĩa ghét chiến tranh nên sẵn sàng tha thứ tội lỗi của những kẻ xâm lược dù chúng không phải lần một lần hai xâm phạm lãnh thổ của mình.

" giặc phương bắc ah, từ xưa xa xưa bao lần xâm phạm nhưng vẫn chưa từng từ bỏ ý xấu, những kẻ này thật cứng đầu thật muốn chém tận giết tuyệt chúng đi nhưng như vậy thật quá sát sinh sẽ khiến bao nhiêu gia đình tan nát? Bao nhiêu đứa trẻ phải mất đi cha mẹ người thân, sao bọn chúng không thể hiểu lòng tốt của người khác như vậy chứ?"

" công tử nói đúng nhưng biết làm sao được khi họ sinh ra đã vậy rồi thì Haizz chẳng biết phải làm thế nào? Thôi thì giặc đến ta lại đánh vậy "

Thạch Sanh nghiền ngẫm nhưng cũng chẳng thể nào tìm ra được được biện pháp để lý giải chỉ còn cách là đánh chặn.

Giống gật đầu không nói chuyện ấy nữa mà chuyển sang cây đàn đi đôi với chiếc niêu com trong truyền thuyết này:

" còn cây đàn của ngươi thì sao? Nó đi đâu rồi có công dụng gì chẳng?"

Nhắc đến cây đàn ấy, nó như minh chứng cho tình yêu của Thạch Sanh với người vợ của mình, Thạch Sanh mất mộng lung hồi tưởng trả lời:

" chiếc niêu với cây đàn vốn là Hạ phẩm thần khí thật ra công dụng cũng chẳng có bao nhiêu, chiếc đàn thanh âm vang một giới xoa tan mệt mỏi khích lệ tinh thần bài trừ yêu tà, chiếc đàn này giờ đang ở bên người nàng ấy vì đó vốn là vật định tình của hai ta"

Giống nhớ về cây đàn ấy, gầy lên nỗi nhớ nhà của những kẻ tha hương, gửi lời yêu thương đến người mình nhớ, nhờ cây đàn mà Thạch Sanh có thể ở bên nữ nhân của mình nên trở thành tin vật cũng là điều dĩ nhiên.

" nhắc đến đồ dùng ta phát hiện ra Thạch Sanh ngươì đúng là có không ít đây này song rìu, cung tiễn, niều đàn khiến người khác thật ngưỡng vọng

" công tử chê cười rồi! So với ngựa sắt thiên biến vạn hoá, thần giáp kim quang của người thì nào có đáng vào đâu"

Thạch Sanh khách khí nói nhưng đó cũng chính là sự thật ah, ngựa sắt phun lửa phá giặc Ân Kim quang thần giáp người bất tử.

Ngựa sắt giờ vẫn ở bên, nhưng Kim Quang thần giáp thì đã phân tán khắp nơi tiên giới đại Việt để trấn áp tà ma chỉ khi nào Gióng trở về thiên đình mới có thể triệu hồi được nó.

Ba người vừa đi vừa hàn huyên vui vẻ một ngày sau thì Xuân Mai cũng từ Tháp Báo Thiên ra ngoài đồng hành cùng mọi người vì việc Trắc thí rồi phân phát bí tịch cho vài trăm người cũng không mất quá bao nhiêu thời gian cả, nằng dùng năm ngày trong đó chủ yếu chơi đùa với An Nhiên để khiến cô bé đỡ cô đơn mà thôi.

Bốn người phi hành mất thêm hai ngày thời gian thì cũng đến được Thành Nhiên Lam, toà thành cũng không có gì thay đổi so với những ngày trước vẫn đông đúc người qua lại, các thương đoàn thương hội đưa hàng hoá đến rồi lại rời đi.

Gióng cùng mấy người Thạch Sanh đứng trong đoàn người xếp hàng nộp phí vào thành, bốn người mất bốn viên hạ phẩm linh thạch, nhìn đám người đông đúc này thầm nghĩ tên Hoắc Kỳ này hẳn nhiên thu lợi không ít hỏi sao giữ chức thành chủ bất lâu nay.

Bước vào thành mọi người thông thả đi giữa dòng người trên phố, Thạch Sanh hỏi nhỏ:

" công tử, chúng ta nên đi đâu bây giờ? Phải chăng đến Thiên Việt Thương Hội?"

Gióng ngẫm nghĩ đáp lời:

" không, chúng ta không nên đến Thiên Việt thì hơn đỡ làm rõ ra phong mang liên hệ giữa hai bên, "

Xuân Mai ngắm cảnh Sắc bên đường hỏi;

" vậy giờ chúng ta đi đâu?"

Gióng ngẫm nghĩ rồi phân phó cho Xuân Mai cùng Thạch Sanh:

" Xuân Mai nằng đi đến Thiên Việt coi như thông báo cho Viên Thừa Chí là chúng ta mới đến, ừm thu thập thông tin xem kinh thương có gì đặc biệt không, còn Thạch Sanh ngươì đi đến phủ thành chủ tìm hiểu một chút thành Nhiên Lam có gì phải chú ý trong mấy ngày qua nhớ bí mật một chút đừng để lộ ra thân phận với người khác tránh bị chú ý. Ta với Khải Đức đi dạo một chút rồi thuê phòng ở Nam Doanh khách điểm chờ các ngươì."

" vâng công tử "

Hai người đáp lời rồi mỗi người một hướng đi, theo sự phân phó của công tử.

Gióng nhìn theo hai người rồi nói với Khải Đức phía sau:

" chúng đi dạo một lúc, chắc hẳn ngươì chưa từng đến thành thị như thế này đi"

Khải Đức cười hềnh hếch, đúng là hẳn chưa đến nơi đông đúc như này bao giờ, trước đây hẳn sống trong núi cùng các tộc dân toàn rừng rú nào có mấy người.

" vâng, mọi thứ thật mới lạ với tiểu nhân hề hề "

" ừm, đi lại cẩn thận chút đừng gây xích mích với người khác là được"

Gióng kêu Khải Đức công kênh mình lên vai rồi Gióng chỉ đường cho hẳn đi, Khải Đức như đứa trẻ ngó nghiêng lung tung thấy gì lạ đều sán vào xem, rồi hỏi Gióng đủ lời, Gióng kiên nhẫn giải thích cho hẳn những điều mà Gióng biết.

Gióng nhìn thấy có người bán hồ lô liền kêu Khải Đức lấy hai xiên, mỗi người cầm một xiên đi lại trên đường, Khải Đức thân để trần vác chiếc rìu lớn để lộ những hình xăm kỳ quái một đứa hài tử ngồi trên vai vắt vẻo mà không ngã khiến người đi đường nhìn kỳ quái.

Khải Đức thấy phía trước một đám đông đang chụm lại quanh một tấm bảng lớn xôn xao, chỉ tay về phía đó hỏi ý kiến công tử:

" công tử, chỗ kia đông người vậy chúng ta tiến lại xem thử thế nào??"

Gióng nhìn theo hướng Khải Đức nói thấy khá tò mò vì đó không phải cửa hiệu hay gì khác lại khiến người khác bu quanh thì gặt đầu

" đi xem thử"

Khải Đức nhận mệnh tiến về phía đám đông, hai tay rẽ những người trước mặt khiến vài người lão đảo nhiều kẻ muốn quay lại chửi nhưng thấy Khải

Đức người to lớn kỳ quái nhất là cây rìu lớn trên vai thì hết hồn tránh ra hai bên để hở một con đường cho hai người vào.

Trước mặt là một tấm biển trên đó dán một tờ giấy lớn vẽ hình người tóc búi sau đầu, trên mặt có một vết chém chéo qua từ trán qua sống mũi đến má, bên cạnh là những dòng chữ.

Khải Đức gãi gãi đầu hỏi công tử:

" công tử đây là cái gì? "

Giống nhìn kĩ cái bức tranh trên bảng và đọc dòng chữ nói:

" đây là cáo thị truy nã của thành Thanh Khâu, người trong bức tranh đó là bị truy nã vì giết nhi tử của thành chủ, người này có tu vi Nguyên anh hậu kỳ, vũ khí hai thanh kiếm một thanh ngắn một thanh dài, ai bắt được người này được thưởng một trăm năm mươi nghìn linh thạch thượng phẩm "

" một trăm năm mươi nghìn linh thạch thượng phẩm có phải rất nhiều không công tử? Chúng ta có nên đi bắt hắc linh thượng không? "

Giống lắc đầu, nguyên anh hậu kỳ bị truy nã làm gì dễ bắt như vậy, nếu không cẩn thận còn ăn thiệt thòi như chơi, đắc tội với kẻ đơn độc cường đại là điều không phải ai cũng muốn đâu đây giết được thì tốt nếu không thì thoả hắc xuất hiện gạt đi một mạng trong gia đình người thì chỉ có mà đau đầu.

" không, nhớ kĩ mặt để sau này đề phòng là được rồi! Chứ không phải mua việc vào người, còn nếu hắc có ý xấu với chúng ta lúc đó giết sau. "

" vâng "

" chính ta đến Nam Doanh khách điểm đi trưa rồi! "

Khải Đức gật đầu, quay ra ngoài đi theo hướng chỉ của công tử, lúc đi ra vô tình chạm vào một hắc y đội chiếc nón rộng vành có lớp vải phủ xuống che đi cả khuôn mặt.

Khải Đức cười hề hềch vỗ vai người này xin lỗi:

" xin lỗi, ta không cố ý "

Hắc y nhân tránh người khỏi cái vỗ Khải Đức nói:

" không sao, không sao "

Rồi khẽ kéo chiếc nón xuống lách qua đám người rồi đi vội vã,

Khải Đức không có ý kiến gì tiếp tục rời đi, Giống nhìn theo hắc y nhân mắt loé tia nghi hoặc lăm lăm

" kẻ này là kẻ bị truy nã sao?? Hai kiếm bên hông, hắc y gốc mộc nhưng hình như đây lại là nữ nhân ah "

" công tử người nói gì thế? "

Khải Đức ngó nghiêng nghe giống nói gì đó không rõ hỏi lại.

" không có gì, đi khách điểm dùng bữa đi tối rồi "

" vâng "

Nam Doanh khách điểm là khách điểm lớn nhất thành Nhiên Lam, đây chính là nơi ngày trước Hoắc Kỳ cùng mười một người tông môn bang bạc xử lý người Việt tông sau tuyển Trạch đệ tử.

Khách Điểm người đông đúc các bàn như đã chật kín người.

Giống nói Khải Đức đến quầy phục vụ đặt bốn phòng và một bàn ăn, Giống kiếm bàn ngồi đợi nhìn quanh người người ăn uống sôi nổi nói chuyện rôm rả.

Khải Đức trở lại ngồi xuống cầm chén trà uống cạn nói:

" công tử, đặt xong cả rồi "

" được, đợi hai người phụ thân người trở về rồi ăn uống sau "

" vâng, à mà công tử... " Khải Đức ngập ngừng.

Giống cười nhìn hắc: " có gì nói đi "

"người có rượu không? Ta không thích trà " Khải Đức gãi đầu nói.

Giống gật đầu nhìn xung, tuy có nhưng lấy ra ở đây không tiện ah

"phòng chúng ta phòng nào? Đợi ta lên lấy cho người"

"vâng, phòng thập tam đến thập thất"

Giống đứng dậy đi lên tầng hai tìm kiếm phòng mà Khải Đức nói, Giống nhìn từng phòng lắm lắm:

"cửu, thập, thập nhị"

"kết" cánh cửa phòng thập nhị mở ra hắc y nhân mà hai người Giống bước ra nhìn thấy Giống thì cúi xuống xoa đầu hiền dịu hỏi:

"tiểu mỹ nam đang làm gì thế??"

Giống cười khoa tay múa chân nói:

"tỷ tỷ, ta đang tìm phòng thập tam, nhiều phòng quá đang tìm đây"

Hắc y nữ nhân nhìn quanh chỉ về phía bên kia nói:

"bên kia kia"

"đa tạ tỷ, chào tỷ"

Giống vẫy tay chào nữ hắc y rồi quay đi, phía sau có tiếng vang trè nhỏ khiến Giống quay lại nhìn.

"mẫu thân ai vậy"

Một cô bé, tay chống gậy bước ra hỏi hắc y nữ nhân, nàng xoa đầu cô bé nói:

"một tiểu hài tử đáng yêu, Thi Nguyệt ở phòng ngoan mẫu thân đi ra ngoài chút rồi về"

"vâng, mẫu thân về sớm"

Thi Nguyệt gật đầu, hắc y nữ tử nói rồi rời đi, Thi Nguyệt thấy Giống đang nhìn mình thì lè lưỡi trêu đùa rồi đóng cửa lại.

Giống nhìn Thi Nguyệt, cô bé chỉ cỡ sáu tuổi xinh xắn nhưng bị mất một chân phải chống gậy trông khá khổ sở khi đi lại, thấy cô bé đùa mình giống cười vẫy tay đáp lại, đợi cánh cửa đóng lại Giống mới tiến về phòng này Hắc y nữ tử chỉ cho.

Căn phòng khá rộng rãi, Giống đưa thần thức vào Tháp thấy mọi người Lý Thông vẫn chăm chỉ luyện hoá giọt huyết dịch, đám trẻ khoanh chân tu luyện nhiều đưa đang đùa chơi giải trí, An Nhiên khoanh chân ngồi cạnh mấy vò rượu ủ.

Giống triệu ra mấy vò nhỏ, An Nhiên mở choàng mắt nhảy nhót xua tay hô:

"công tử, cho An Nhiên ra ngoài đi"

An Nhiên nghỉ ngơi trong tầng một đã được mười năm ngày có lẽ đã hồi phục được khá nhiều, đa dè hồng hào trở lại Giống thấy vậy thì nghĩ chắc cô bé ở phía trong có lẽ cũng có chút chán nản rồi liền đưa nàng ra.

An Nhiên hiện ra giữa căn phòng, thích thú nhìn xung quanh thấy công tử thì cười hi hi:

"công tử"

"ở trong chán rồi hả, đã khỏe rồi chứ??" Giống cười nhìn nàng.

"An Nhiên khỏe rồi, công tử cho ta ra ngoài này luôn nhé! Đi mà!" An Nhiên nắm cánh tay công tử đứng đưa.

"được rồi, nàng xách mấy vò rượu này theo ta, chúng ta đi ăn cơm" Giống gật đầu chỉ tay vào mấy vò rượu nhỏ.

"vâng"

An Nhiên ôm mấy vò rượu lẻo đẻo theo sau Giống đi xuống dưới tầng một, khi đi qua phòng thập nhị, cánh cửa hé nhỏ một đôi mắt đen tuyền nhìn theo bóng lưng hai người đến khi khuất tầm mắt mới đóng chặt cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Lời nhắn từ Hằng Nga

Nam Doanh khách điểm tâng một người đông đúc xôn xao, Gióng cùng An Nhiên bước xuống đến nơi thì cũng đã thấy Thạch Sanh và Xuân Mai đã trở về đang ngồi trên bàn trò chuyện.

Thấy Công tử hai người gật đầu chào:

" công tử chúng ta đã trở về"

Gióng gật đầu ngồi xuống, An Nhiên để ba vò rượu nhỏ xuống bàn rồi ngồi ghé giữa phụ thân và đại ca, Thạch Sanh xoa đầu nàng yêu thích, An Nhiên toe toét cười.

Gióng nhìn mọi người rồi cầm bát đưa ra hiệu mọi người dùng nói:

" chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện"

Mọi người gật đầu bắt đầu động đũa, Xuân Mai cầm vò châm tửu cho mọi người, nàng gấp thức ăn cho công tử với An Nhiên rồi mới nhỏ nhẹ ăn.

Gióng gật đầu với nàng nói: " nàng cũng ăn nhiều một chút đi "

" cảm ơn tỷ"

Xuân Mai cười nhưng không nói, thi thoảng lại gấp đồ rồi châm tửu cho mọi người, Gióng nhìn Thạch Sanh mở miệng hỏi:

" bên Hoắc Kỳ có đưa thông tin gì không?"

Thạch Sanh cầm bát rượu uống một hơi đáp: " công tử, các tông môn đã có nhiều người tụ tập lại đây vì nghe nói vài ngày nữa có đấu giá hội lớn "

Xuân Mai nghe vậy tiếp lời: " đúng rồi công tử, Chuyện này Viên Thừa Chí cũng đã nói lại với ta, Hai ngày nữa Vạn Niên thương hội mở cuộc đấu giá lưu động như thường niên, lần này đôi chút đặc biệt vì có viên Hoá Thần phá chương đan cùng với Hồi Nhục đan nên rất thu hút các cường giả trong khu vực đến"

Gióng yên lặng nghe hai người nói xong thì suy nghĩ đôi chút, Hoá Thần đan này đúng là trân quý với những người đã nguyên anh đặc biệt là nguyên anh hậu kì nếu có được nó thì đương nhiên sẽ có thêm một Hoá Thần cường giả đó là điều tốt lúc này, còn Hồi nhục Đan gây dựng lại các bộ phận thân thể cũng là đồ tốt.

" Xuân Mai, lát ăn xong nàng lại đi Thiên Việt một chuyến thu tiền tài lại đây, viên Hoá Thần này có lẽ giá trị lớn nhưng ta muốn đấu giá một phen"

" vâng, " Xuân Mai gật đầu thưa.

Khải Đức tay cầm chiếc đùi gà, tay kia cầm bát rượu, miệng nhai nhồm nhoàm nói:

" công tử, sao chúng ta không cướp lấy sao phải mất tiền chứ?"

Xuân Mai nhìn hấn như người từ trên trời rơi xuống nói:

" Vạn Niên thương hội đấu giá cường giả bảo hộ nghiêm ngặt người nghĩ chỉ mấy những người chúng ta cướp được sao? Chẳng lẽ người làm cướp quen rồi "

" không cướp ở đấu giá thì cướp kẻ đấu giá được lúc chúng rời khỏi " Khải Đức lầu bầu.

Gióng nhìn hấn cười nói: " ai biết được gã nào đấu giá được, coi như biết thì cướp được không phải dễ, hơn nữa tuy Hoá Thần Đan này có giá trị nhưng ta không thích làm kẻ cướp, cái gì của ta thì Sê là của ta "

" công tử còn chuyện nữa" Thạch Sanh rót cho mình thêm một bát rượu mao xà mà Lý Thông ủ nhờ chỗ công tử, rượu này khá ngon uống vào khi lực tăng đôi chút, hôm nay không có Thanh Xà nên có thể uống thoải mái chút chứ mọi khi chỉ cần nghĩ thấy Thanh Xà đã xả cho một trận.

Thạch Sanh với tay châm cho Gióng một bát, Gióng tuy nhỏ nhưng rượu thì không có gì đáng kể, say hay tỉnh đó là do tinh thần, linh hồn cường hay nhược, hơn nữa người tu luyện có thể bức hơi rượu ta khỏi cơ thể nên không có gì đáng lo lắng.

Gióng cầm bát gờ qua để Thạch Sanh rót hỏi:

" chuyện gì thế?"

Thạch Sanh rót xong đặt vò xuống từ tốn mở miệng:

" là chuyện về tên kiếm khách bị truy nã, hần hiện đã đang ở trong thành Lam Nhiên này, tên này tu vi Nguyên anh hậu kỳ nhưng vì là Kiếm khách nên sức tấn công mạnh mẽ sắc bén, Hoắc Kỳ nhắc nhở nếu gặp người này thì chúng ta nên cẩn thận."

Giống gật đầu, Kiếm Khách tu kiếm đạo sát thương thuộc loại trực tiếp nhất, sắc bén cho dù là phạm nhân hay tu tiên Kiếm là vũ khí hàng vương giả.

" người có tìm hiểu được kỹ lý do vì sao kẻ này lại bị truy sát không??"

" công tử, Tên này bị truy nã vì giết thiếu thành chủ thành Thanh Khâu, nghe đâu vì tên quân là áo lượt này vì có ý định những tràn vợ của tên kiếm khách này nên mới bị hần dùng kiếm xé đôi người." Thạch Sanh nhớ lại chuyện mà Hoắc Kỳ kể lại cho mình.

" lại có chuyện như vậy, xem ra gã mặt sẹo này là tên quyết đoán, huyết sát, có kẻ thù như này đúng là một mối đấy, các người nhờ kỹ nhận dạng hần lờ mà gặp tránh đi thì hơn"

" vâng, công tử"

Mọi người ăn uống vui vẻ nói chuyện phiếm, sỗ dĩ mọi người nói những chuyện mang tính cơ mật ở đây là vì Thạch Sanh dựng lên bình chương cách âm nên mọi người khác cũng không nghe thấy gì, biết là có bình chương nhưng đều xa lạ chẳng ai đại gì mà đi kiếm chuyện về mình.

Xuân Mai rời đi, Giống cùng mấy người khác trở lên tầng gọi tiểu nhị mang lên một ấm trà, ngồi nói chuyện phiếm trên lan can tầng hai đợi nàng trở về.

Giống nhìn mặt trăng ở phía xa, nó gần đây dần xem ra hai ngày nữa có lẽ cũng là ngày rằm, ánh trăng sáng khiến không gian như khoác trên mình một cảm giác huyền diệu nhẹ nhàng.

Giống Chợt nhớ đến cặp đôi mà ai cũng biết lắm lắm:

" những ngày trăng là những ngày đẹp, mà không biết Tên Cuội ngồi nghếch với Hằng Nga tiên tử có tiến triển gì không cứ chờ đợi mãi biết ngày nào về ??"

Thạch Sanh cười: " Cuội vốn là người thật thà nhân nghĩa cứu sống biết bao nhiêu người, gã đã có vợ ở quê tuy vợ hần bị người hại mà thay đổi rất nhiều nhưng một ngày chần gối vạn kiếp không quên, Hằng Nga tiên tử tuy làm bạn với hần bấy lâu nhưng lòng vẫn nhớ người người chồng đã chết,

" Có đái thì đái bên Tây, chớ đái bên Đông, cây đồng lên trời! Haizz những người số khổ, kẻ một lòng chung trinh người vợ phương xa, người thì cũng vì một chữ tình mà bị đẩy nơi cung trăng, hai người bầu bạn vô tận tuế nguyệt, tình ah một chữ tình khiến lòng người khắc khoải"

Giống lắc đầu chữ tình là gì mà khiến người ta khắc ghi sâu đến vậy??"

" ta thật mong hai người đó mở lòng đón nhận nhau dù sao người mà họ mong đợi đã không còn nữa rồi "

" ta cũng mong vậy giống công tử ah, cung trăng lạnh lẽo"

Thạch Sanh gật đầu, cái chuyện hai người có thể quên đi quá khứ để đến với nhau rất nhiều mong đợi.

An Nhiên rót trà ở bên tò mò nhìn phụ thân và công tử hỏi:

" phụ thân, công tử. Hai người đó là ai vậy?"

" đó là hai vị bằng hữu của chúng ta "

Thạch Sanh xoa đầu nàng cười nói.

Ngoài trời đang lặng lẽ, bỗng đổ một trận mưa to, rồi sau đó một tiếp lại chồng tơi, khiến bên dưới là một mảnh xuân xanh, tiếng bước chân dồn dập để tránh đi cơn mưa bất chợt.

Giống nhìn Thạch Sanh hiểu ý cười vui vẻ xem ra, việc hai người nói xem ra đã bị phát hiện rồi.

Một nơi xa, một cung điện trắng Ngọc, một góc đa lớn toả lá xum xuê, một nam tử mặc bộ quần áo nâu đầu vấn khăn, hần ngồi dựa lưng vào góc đa thổi sáo tiếng sáo vi vu trong khoảng không thính lặng, một thiếu nữ lơ lửng trên không trung tà áo bay trong khoảng không, những dải lụa hồng vờn quanh, nàng yên lặng nghe tiếng sáo mắt chăm chú nhìn nơi Hạ giới như tìm kiếm điều gì đó.

Nam tử đang say xưa thổi khúc nhạc đồng quê bỗng dừng lại nhẩn nhẩn mũi:

" Hơ hơ.... Hắt...xì.. Khịt khịt khịt.."

Thiếu nữ giật mình bị đánh thức khỏi miền man, nàng nhìn hần hỏi:

"Cuội ngơ sao vậy? Lại bị cảm ah?"

Cuội lắc đầu nói: "không, tự dưng ta ngứa mũi hình như có ai đang nói gì sau lưng ta"

Thiếu nữ che miệng cười nhưng bỗng nhiên chiếc mũi xinh của nàng khẽ nhần lại, nàng chưa kịp đưa tay che lại thì:

"Hơ hơ.... Hắt...xi. "

Cuội vỗ đùi vui vẻ:" haha.. Hằng Nga xem ra nàng và ta đều bị người nói xấu"

Hằng Nga tức tối tà áo tung bay toát ra khí thế thượng tiên nói:

" khịt khịt.... Ta phải xem gã nào hừ nói xấu tên nhà quê thì thôi đi, lại dám nói bản tiên"

Mái tóc đen dài óng mượt không gió mà tung bay, nàng nhắm mắt lại tay bấm chỉ tính toán, miệng lẩm nhẩm, Cuội ngồi yên lặng chờ đợi, hần cũng rất mong chờ danh tính hai người này.

Tâm trí nàng như vẩn mây mà hướng đi, từng lớp màn ngăn cách bị nàng xuyên thủng từng bốn bóng người bên bàn trà hiện ra, hai lớn hai nhỏ, hai người xa lạ, một người nàng nhận đó là Thạch Sanh, Thạch Sanh đang cùng với một nam hài nhìn trời mưa cười vui vẻ.

Hằng Nga nét mặt kinh ngạc xen lẫn vui mừng, Cuội nhìn nàng như vậy càng khiến tò mò không thôi hỏi:

" là ai mà khiến nàng mừng như vậy??"

Hằng Nga lấp bắp " là....Xung Thiên huynh, còn có Thạch Sanh.."

Cuội bật dậy không tin vào tai mình " là Thần Vương thật sao? Quá tốt rồi cũng cùng cũng có tin tức "

Hằng Nga vui vẻ gật đầu liên tục, khoe miệng dòng máu hồng chảy ra, khuôn mặt tái nhợt thân hình run rẩy choạng vạng, Cuội phi thân lên đỡ nàng hỏi:

" nàng sao vậy? Đừng coi nữa"

" quy tắc cản trở, nơi ấy qua xa, chàng đỡ ta một chút ta phải gửi lời nhắn tới người " Hằng Nga gắng gượng mặc kệ thân thể run rẩy miệng lấp bắp nói.

Cuội gạt đầu tay đưa đặt lên vai nàng quang mang điệp lục tán mát tiến vào thân thể Hằng Nga.

Hằng Nga gạt đầu ta on rồi nhắm mắt lại tập trung tư tưởng,

Thành Lam Nhiên cơn mưa đông bắt chợt đến nhanh rồi qua đi cũng nhanh, mọi người bước ra ngoài nhìn lên bầu trời mây đen cũng dần tán ra, bắt chợt nền trời trên cao một khuôn mặt thiếu nữ như nhô ra, một khuôn mặt lớn ngũ quan hài hoà, khiến người xôn xao chỉ trỏ.

Giống cùng Thạch Sanh nghe tiếng xôn xao phía dưới ngẩng đầu nhìn thiên khung, bắt gặp Khuôn mặt thân quen thì đứng dậy tiến ra lan can chờ đợi.

Thạch Sanh nhìn khuôn mặt ấy nói với công tử:

" công tử, quả là nàng đã nhận ra chúng ta nói xấu nàng ah"

Giống cười có đôi điều suy nghĩ:

" nơi nào có anh trắng đôi mắt của nàng có thể nhìn đến, nhưng tự tập thiên địa để vượt vị diện cách biệt như vậy xem ra là có sự trợ giúp của Cuội rồi, nàng muốn xả chúng ta đây"

" haha... Chờ xem nào!" Thạch Sanh cười thích thú.

Khải Đức, An Nhiên nghe hai người nói thì ngạc nhiên há hốc miệng, phụ thân với công tử lại có bằng hữu cường đại như vậy sao? Người đó có thể tạo ra dị tượng như vậy? Nhưng hai người không hỏi nhìn khuôn mặt phía trên ao chờ đợi.

Khuôn mặt được Hằng Nga tạo ra mờ mắt nhìn về hướng Giống với Thạch Sanh mỉm cười miệng mấp máy từng âm thanh như vang động khắp thế gian, khiến người người rung động không thôi.

" Xung Thiên thì ra là hai huynh đang bày trò nói xấu bản tiên, đừng tưởng ở xa thì bản tiên không biết ah, hình dạng người bây giờ thật khiến ta yêu thích đây, nhanh trở về đi! Chúng ta đợi huynh."

Khuôn mặt mờ dần chợt cất tiếng:

" à tên nhà quê gửi lời rằng, lâu rồi huynh không đến! Huynh mau trở về mà đổi ấm"

"phụt.. Hộc... Ái zà quy tắc cần trà, á

Ngươi động vào đâu đấy?? Ta phải đi đây, Xung Thiên mọi người đợi huynh, tái ngộ"

Khuôn mặt Hằng Nga biến mất, thiên khung trở lại bình thường như chưa có gì xảy ra cả, nền trời quang đàng ánh trăng chiếu rọi muôn nơi, nhưng khắp nơi trên tu chân giới người người cái danh tự Xung Thiên vang vọng, ai cũng tự hỏi Xung Thiên là người nào mà khiến người cường đại như vậy quan tâm và những người khác phải đợi như vậy? Những người này là ai??

Giống mỉm cười lắng nghe từng lời nhả của Hằng Nga, đến khi thiên khung trở lại bình thường mới trở về bàn ngồi, ba phụ tử Thạch Sanh cũng trở lại.

Thạch Sanh cầm chén trà suy ngẫm nói:

" quy tắc cần trà xem ra nàng phải bỏ ra đại giá khi nhìn trộm ah"

Giống gật đầu: " hi vọng nàng vẫn ổn, nếu không chúng ta mang tội lớn ah, "

An Nhiên nghe hai người nói lúc này mới bạo gan hỏi: " phụ thân, công tử người đó thật là bằng hữu của mọi người sao?"

" đúng vậy Ah, Xung Thiên mà người ấy nhắc đến chính là công tử của các con " Thạch Sanh cười nói.

Hai người ngây ngốc nhưng công tử, công tử mới bốn tuổi thôi ah việc này quá khó tin đi. Nhìn biểu cảm của hai người Giống chỉ biết cười khổ, Thạch xoa đầu An Nhiên nói:

" các con còn nhớ câu chuyện mà công tử kể ở Thạch gia trang không?"

Hai người An Nhiên gật đầu, Thạch Sanh tiếp lời:

" đó là câu chuyện về đất nước, dân tộc của ta và công tử cũng như mấy vị đường chủ khác trên Việt tông "

Khải Đức ngẫm nghĩ hỏi:

" ý người là sư bá, hắc đường chủ, Thanh đường chủ sao?"

" đúng vậy, chúng ta đều từ nơi đó đến đây theo lệnh cha Long, sở dĩ ta nói cho các con biết vì các con là con ta cũng là đệ tử của chúng ta nhưng các con biết đây là bí mật hiệu không?"

Khải Đức An Nhiên gật đầu đáp ứng, chúng biết điều không phải việc có thể nói lung tung được.

Thạch Sanh xoa đầu An Nhiên nói:

" con còn không mau Bái sư đi ah"

Giống cầm chén trà trên tay cười:

" Thạch Sanh ngươi nói ra như vậy là ép ta phải nhận An Nhiên làm đệ tử sao?"

" đâu có, đâu có, không phải công tử đã chấp nhận từ trước rồi sao chỉ là thiếu thủ tục thôi, chuyện ta nói chỉ là giải thích cho chúng hiểu thôi dù sao chúng cũng chứng kiến tận mắt rồi "

Giống đặt chén xuống xoay người ra sau chờ đợi.

An Nhiên ngần ngừ không hiểu, Khải Đức là người có kinh nghiệm Bái lần trước, hần rót một chén trà đưa cho nàng nói:

" muội mau quỳ xuống dâng trà, xin công tử thu nhận nàng làm đệ tử đi "

An Nhiên nghe vậy gật đầu, cầm lấy rồi quỳ xuống trước người Công tử hai tay dâng chén trà nói:

" xin công tử nhận An Nhiên làm đệ tử "

Giống nhìn cô bé có mái tóc hồng xinh xắn này cười đưa tay nhận trà nói:

" tốt, đệ tử này ta nhận, đứng lên đi "

" An Nhiên tạ ơn sư phụ"

An Nhiên vui mừng dập đầu mất cái rồi đứng dậy, ra sau lưng sư phụ bóp bóp vai khiến mọi người cười vui vẻ.

Cung Trăng, Hằng Nga uể oải ngã người ra sau, Cuội vội vàng đỡ nàng vào lòng mà chưa xốt nói:

"nàng quá cố sức rồi! Nếu có chuyện gì ta thật không biết phải làm sao đây"

Hằng Nga dựa người trong lòng Cuội nhìn về mặt lo lắng của hắn thì mỉm cười yếu ớt hỏi:

"tên nhà quê, chàng đang lo lắng cho ta sao?"

"không lẽ là ta đang nói thô Ngọc?? Nàng không sao chứ?"

Cuội đưa tay lau dòng huyết trên khoé môi Hằng nga lo lắng hỏi han.

"ta không sao, nghỉ ngơi một thời gian chắc sẽ khỏe, hi vọng kịp lúc Xung huynh trở về"

"vậy để ta đưa nàng về nghỉ ngơi"

Hằng Nga khẽ gạt đầu để mặc Cuội bế nàng tiến về cung, dựa đầu vào lồng ngực nam nhân thân thuộc này cảm giác thật ấm áp nàng nói nhỏ:

"kít chàng thông báo việc của Xung huynh cho mọi người trong thiên đình biết,"

Nói rồi nàng suy yếu lâm vào trầm mê, nhìn nàng mê mết như một đứa trẻ ngủ yên giấc sau một ngày chơi đùa, Cuội hôn nhẹ lên chiếc trán nhỏ, rồi ngượng ngùng tiến về cung điện hoa lệ phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Hắc y nhân

Thiên Đình đại Việt rung động khi nhận được tin Cuội truyền đến, tuy rằng lần thức tỉnh huyết mạch rồng tiên là một tín hiệu, nhưng lần này Hằng Nga tiên tử tận mắt nhìn thấy thần vương lại là một chuyện khác, tiên nhân hảo hức xông xáo, bàn tán náo nức.

Thần Vương đang trên con đường gánh vác sứ mệnh, tiên nhân người người bắt đầu tu luyện chờ đợi ngày thần vương áo gấm vinh quy, cất cao lá cờ đại Việt lên thần giới tụ hội với cha mẹ.

Nam Doanh khách điểm trời dần khuya Gióng cùng mọi người nói chuyện ngấm trăng đợi Xuân Mai đi Thiên Việt trở về. Qua cuộc nói chuyện với Phụ thân và công tử, Khải Đức An Nhiên càng trở nên ngưỡng vọng với dân tộc đại Việt, phụ thân, công tử đặc biệt công tử một vị thần vương hàng thật giá thật tứ bát tử, tứ trụ chiến lược.

Họ cuồng nhiệt vì được đứng trong đội ngũ này được làm đệ tử, càng háo hức mong đợi ngày được gặp vị cửu ngũ chí thần, công tham tạo hoá trí hướng thiên khung hỗn độn thần thú, để được đứng dưới ngọn cờ đặt gót giày mình lên tam giới.

Xuân Mai đi khá lâu mới trở về thấy mọi người thăm trà biên hiên đàm đạo, thì vui vẻ vẫy tay chào tiến lại ngồi cùng mọi người, nàng trình bày về chuyến đi này với công tử cùng mọi người xác định về cuộc đấu giá hội:

"công tử, Thiên Việt hình thành chưa lâu nguồn thu mới chưa được ổn định thêm nữa, đây từ lâu mới mở mở để Ngô Ngạn thi triển tài nghệ được đầu tư vào nên lần này Xuân Mai qua cũng không thể mang về bao nhiêu cả, tròn một ức Hạ phẩm linh thạch"

Gióng chăm chú nghe nàng nói mà suy ngẫm nói:

"xem ra lần đấu giá này với Việt tông chúng ta vô duyên rồi, mấy tông môn tích trữ kinh doanh lâu dài tài phú không phải chuyện đùa"

Chúng nhân gạt đầu Việt tông tuy được thành lập có thu thập tài phú của hai bang phái dong binh thảo khấu nhưng cái lũ tạp nham có thì ăn uống no say nào có tích trữ được gì đâu.

"công tử, ta thấy theo ta nói lúc đầu ah, cướp, cướp là được cần gì mất tiền?"

Khải Đức lâu bầu đập bàn.

"bốp"

"ái, phụ thân đánh đâu thì đánh đừng chọi đầu, thức hải lung lay ah"

Thạch Sanh vỗ đầu hắn:

"ngươi có suy nghĩ đâu mà cần thức hải?! Nói chuyện suy nghĩ chút đi."

Giống ngón tay gõ bàn lạch cách nói:

" cướp không phải không được, nếu rơi vào tay kẻ xấu thì nên cướp chớ để chúng làm hại người, nếu người tốt thì thôi đi coi như làm phúc."

"đấy, phụ thân thấy chưa? Công tử cũng tán thành nha!" Khải Đức hua tay múa chân nói.

Thạch Sanh cười nói: " cướp phải có chân lý của cướp, đầu phải Bạ người nào cũng như ngươi nhẩy ra đất này ngươi trông đòi tiền lộ phí đầu "

Mọi người cười vui về nhớ lại chuyện Khải Đức vác cây đòi tiền lần trước, An Nhiên không rõ nhìn đại ca tò mò, Khải Đức thấy mọi người nhắc lại chuyện cũ trước mặt muội muội mình thì gãi đầu cười toe.

" giờ ta mong nhất là người của các tông môn đang có ý định đối đầu với chúng ta, lấy đồ của kẻ thù là cái thú không tệ"

" đúng là không tệ " Thạch Sanh xoa cằm nói.

Những người khác gật đầu đồng ý, đã xác định là đối thủ thì lấy đồ của hắn để giảm bớt đi sự cường đại của đối phương vừa làm tinh thần mình vui vẻ thì đã chiến thắng về mặt tinh thần rồi.

" Mai hai người đi tìm hiểu có những người nào có ý định tham dự đấu giá, tốt nhất tìm hiểu kỹ tu vi số lượng người đi theo... Qua Thiên Việt, Hoắc Kỳ hỏi, ừm đặc biệt mấy cái tửu lâu mà Ngô Ngạn mới mở bảo họ chú ý, kiểm thông tin ở những nơi như vậy là dễ nhất."

Xuân Mai cùng Thạch Sanh gật đầu đáp: " đã rõ công tử"

Khải Đức chỉ chỉ tay vào mình dò hỏi:

" còn ta thì sao công tử? Ta cũng muốn có cái gì làm ah"

Giống nhìn hắn ngẫm nghĩ chút cười:

" ngươi thì... Là, ừm cho ngươi đi uống rượu tiện thể điều tra thông tin luôn, nhớ không để lộ ý định, lộ thân phận là được "

" hắc hắc công tử yên tâm, bản lĩnh uống của ta được sư huynh, sư bá bồi dưỡng đã lên hạng cao thủ rồi!"

Khải Đức vỗ ngực tự tin nói về khả năng chè chén của mình.

" bốp"

" ừ"

" suốt ngày lo uống rượu, ngươi bị hai kẻ đó làm hư rồi! Sau này bớt lại cho ta"

" vâng con biết rồi!"

Khải Đức ngoan ngoãn nghe lời cầm chén trà lên uống mà mặt nhăn nhúm, ngẫm nghĩ uống trà thì có gì ngon nhỉ? Rượu vừa bổ vừa khoái chẳng phải thích hơn sao?

An Nhiên vo vo tà áo noi:

" sư phụ còn An Nhiên làm gì bây giờ??"

" con đi cùng ta dạo phố, hẳn con chưa từng đến đây đi " Giống cười nói, sư đồ còn bé tí teo làm cái gì mà làm? Đi chơi còn gì nữa.

An Nhiên vui vẻ hớn hở, trước giờ luôn ở trong trang nào có đi đâu náo nhiệt như vậy bao giờ:

" vâng sư phụ"

" ở ở ngoài gọi ta là công tử được rồi! "

" vâng công tử sư phụ"

" công tử là công tử, công tử sư phụ là cái gì?"

" vâng..."

" bây giờ đi ngủ thôi! An Nhiên cùng phòng với Xuân Mai, hai cha con ngươi mỗi người một phòng, ta một phòng "

Mọi người gật đầu tiến về phòng của mình, đi được vài bước Thạch Sanh mắt loé sáng, xoay người lại tay chém ra kim nhận về phía góc cửa sổ nói:

" ai? Ra đây đi "

Giống cùng mọi người giật mình quay lại nhìn theo hướng Kim nhận bay đi, người đến bí mật khiến bọn họ không hay biết mà chỉ có Thạch Sanh rõ ràng thì xem ra cảnh giới cũng xấp xỉ Thạch Sanh.

Kim nhận bay đến gần cửa sổ một ánh kiếm sắc bén loé lên cắt đôi kim nhận, chỗ vốn nghĩ không có gì không gian rung rung một bóng hắc y tóc buộc đuôi gà trên mặt đeo chiếc mặt nạ che đi nửa khuôn mặt dần dần hiện ra.

Giống cùng những người khác kinh ngạc không thôi, người này ẩn thân thật khiến người khác phải sợ hãi, thầm nghĩ nếu tu vi yếu người bình thường đi qua khó mà biết được, nếu có kẻ thù như vậy thì cái chết khó mà giữ nổi.

Đây nếu theo nghiệp sát thủ thì đúng là phù hợp, hai bên nhìn nhau kinh ngạc, toàn người Giống thì bất ngờ vì sự xuất hiện của hắc y này, hắc y thì nhìn Thạch Sanh chăm chú tựa như người này linh giác nhạy bén tu vi lại cường đại như vậy.

Hắc y đem kiếm xỏ vào bao bên hông chấp tay nói:

" tại hạ không có ý gì với chư vị, mong chư vị thứ lỗi "

Thạch Sanh chấp tay sau lưng mở miệng nghi hoặc:

" vậy sao người lên lút ở phía sau chúng ta? Ẩn thân thuật không tệ đi "

" tại hạ tới đây có chút việc, thật sự không hề có ý xấu" hắc y giải thích rồi đưa mắt nhìn xung quanh ngó nghiêng.

" hừ, không có ý xấu? Ăn một rìu của ta rồi nói sau" Khải Đức rút cây rìu xông đến hắc y nhân đeo mặt nạ.

" này.."

Thạch Sanh đưa tay lên định ngăn lại nhưng không kịp, đang tính lao lên thì Giống ngăn lại lắc đầu nói:

" cứ để hắn ăn chút thiệt thòi cho rút kinh nghiệm đi."

" nhưng mà.. Kẻ này Khải Đức không phải là đối thủ ah " Thạch Sanh bắn khoả nhìn công tử nói.

" người này có thể ở trước mắt người giết Khải Đức được sao? Cây non không thể ở mãi trong lòng phụ mẫu người hiểu chứ?" Giống nhìn hai người đang đi chuyện nói.

" công tử dạy chí phải, kẻ này tuy cường đại hơn bình thường nhưng ta vẫn đối phó được" Thạch Sanh gật đầu đáp lời, hắn có đủ tự tin có mình ở đây Khải Đức có thể an toàn, trên người hắn toát ra khí tức cường đại, chăm chú theo dõi trận đấu.

Hắc y nhân giao thủ vài chiêu với Khải Đức thì lòng kinh ngạc không thôi, hán tử này không dùng linh lực chiến đấu mà chỉ thuần sức mạnh nhưng sức mạnh này qua cường đại đi, hắn tránh cường ngạnh với Khải Đức mà di chuyển nhanh nhẹn tránh né trả đòn, cảm giác được khí tức cường đại từ người cao lớn phía kia, hắn biết mình không phải đối thủ, cũng biết người này không có ý định đối đầu với mình chỉ muốn thao luyện cho thanh niên này mà thôi.

Hắc y nhân nhìn về cánh cửa phòng thấp nhất trong lòng cười khò không thôi, xem ra ý định không thực hiện được rồi, giao chiến một lúc lâu những người các phòng khác kéo ra xem, nữ nhân phòng thấp nhất mở cửa bước ra nàng mặc chiếc áo trắng váy đen chân đeo găng mộc, trên mặt một chiếc khăn loan trắng mỏng chỉ để lộ đôi mắt nhưng huyền trong veo, nép dưới chân nàng là nữ hài tàn tật Thi Nguyệt.

Mọi người nhìn cuộc chiến giữa sánh mà kinh ngạc, xôn xao, cường giả bảo vệ khách điểm bước lên toan rút đao xông đến, Giống liếc nhìn Thạch Sanh lắc đầu ra hiệu Thạch Sanh hiểu ý đưa tay ngăn lại nói:

" mọi người yên tâm không sao, chuyện này chúng ta giải quyết được, nếu có tổn thất lát chúng ta đền bù cho"

Bọn họ nghe vậy mới yên tâm đứng xem chỉ chò bàn tán.

Nữ nhân phòng thấp nhất nhìn hắc y nhân đang giao thủ với tráng hán đề trần to lớn mà bờ vai run rẩy nhẹ nhàng, Thi Nguyệt mắt ướt đỏ ngọt vào người nữ nhân, nữ nhân ôm Thi Nguyệt vào lòng vỗ về, chứng nhân không quá chú ý đến mẫu tử họ mà chỉ nghĩ cô bé tật nguyền ấy sợ hãi.

Giống nhìn hai người nữ nhân này mắt hơi loé nhận ra điều gì đó, quả nhiên hắc y nhân này đến vì hai người này, không phải là vì sát nhân mà giữa họ có quan hệ mật thiết, nhưng nếu chuyện Giống và mọi người nói hôm nay hắc y nhân nghe được hết nếu nói ra ngoài thì không tốt cho lắm.

Giống truyền âm cho Thạch Sanh căn dặn " người này ta nghĩ là tên đang bị truy nã gần đây, không rõ hắn có nghe được gì không? Lát người bí mật theo sát hắn xem thế nào, nếu hắn biết quá nhiều thì diệt đi."

Thạch Sanh ngẫm nghĩ trả lời:" công tử có cần đi lĩnh thưởng không?"

" không, nhớ làm bí mật hai mẫu tử phòng thập nhất có vẻ có liên hệ với nhau, ta không chắc còn ai nữa không nhưng có kẻ như vậy không quá yên tâm "

" đã rõ, vậy nếu phải diệt thì mẹ con nàng ta tính sao? Diệt hay không?"

" không, người nữ sao?"

" ai mà nữ được ah, công tử rõ tính ta mà "

Thạch Sanh hơi liếc nhìn hai mẫu tử phòng thập nhất đáp lời.

Hắc y nhân thấy mọi người đông đủ xông xáo, nhìn hai mẫu tử thì chém mạnh về phía Khai Đức, Khai Đức bị lực lượng cường đại đẩy lùi về phía sau, Thạch Sanh phải tiến lên đặt tay lên vai hắn tán đi lực lượng mới khiến hắn dừng lại được.

Hắc y nhân biến mất khỏi căn phòng tiến ra ngoài không trung như những vết mực tàu biến mất giữa màn đêm, Thạch Sanh gật đầu với Công tử rồi cũng biến mất đuổi theo sát phía sau.

Đám khách trọ xông xáo trở về phòng, hai mẫu tử nhìn theo lo lắng không thôi, vì nàng nhận ra sự cường đại của người đi theo này, nàng nhìn về phía Gióng và những người khác nàng nhận ra nam tử để trần này nàng đã gặp ở nơi dân cáo thị lúc chiều, nàng không nói gì kéo tay đóng cánh cửa.

Gióng nhìn nàng nói: " vị tỷ tỷ này, Thi Nguyệt có vẻ sợ hãi, hai người qua phòng chúng ta ngồi chút chứ dù sao đông người Thi Nguyệt đỡ sợ hơn nhiều."

Mấy người Khai Đức không hiểu sao công tử lại nói vậy nhưng nghĩ chắc có lý do gì đó nên đưa mắt nhìn về phía hai mẫu tử.

Nữ nhân dừng tay lại nhìn Gióng và mọi người, nhìn ánh mắt thân thiện của nam hài không hiểu sao nàng cảm thấy tin cậy gật đầu:

" được, vậy thì hai mẫu tử ta quấy quả chứ vị một phen"

Gióng đưa tay vỗ mông Xuân Mai khiến nàng giật mình liếc Gióng nói:

" có gì đâu mà, tỷ nói vậy? Xin mời"

Nữ nhân gật đầu đóng cửa phòng tiến lại chỗ mọi người.

" mẫu thân để Thi Nguyệt tự đi" Thi Nguyệt thủ thi nói.

Nữ nhân mỉm cười thả cô bé xuống đất, cô bé cắp chiếc nàng gỗ nhỏ từ từ đi từng bước, nữ nhân như hơi lo lắng chăm chú theo sao đón đỡ, An Nhiên nhìn nàng thấy thương cảm cô bé chạc tuổi mình liền chạy tới đỡ nàng, hai người cười nhìn nhau vui vẻ.

Nữ nhân nhìn nhi nữ mình vui vẻ như vậy thì thở dài, nàng khổ tâm không thôi đứa con của nàng đã lâu không được chơi đùa cùng đồng bạn cùng lứa rồi.

Màn đêm ngoài bia rừng thành Lam Nhiên Thạch Sanh đứng chặn lại hắc y nhân trước lối vào rừng, hắn chấp tay

Sau lưng nhìn người trước mặt này, người này tuy mới bước vào nguyên anh hậu kỳ nhưng tốc độ quả là nhanh hơn bình thường.

Hắc y nhân khiếp sợ trước tốc độ của Thạch Sanh cười khò nắm chặt chuỗi kiếm bên hông nói:

" các hạ tu vi thật cao cường khiến tại hạ Bái phục không thôi! Quả thật tại hạ không có ý xấu với chư vị, xin các hạ mở cho ta một con đường sống"

Thạch Sanh điềm nhiên chấp tay sau lưng từ tốn nói:

" ta biết các hạ không có ý xấu với bọn ta, nhưng đường sống của người ta thật khó nghĩ"

Hắc y nhân cảnh giác hỏi:

" vì sao các hạ lại nhất quyết như vậy chứ?? nước sông không phạm nước giếng không được sao?"

" chỉ trách các hạ xuất hiện không đúng lúc thôi, có những chuyện người khác nghe được là không tốt"

Thạch Sanh nói rồi chiếc riu xuất hiện nơi tay khí tức kéo lên cao.

" tại hạ lúc các hạ nhìn thấy thì vừa đến thời, chưa có nghe được mọi người nói chuyện gì cả "

" thật vậy chăng?" Thạch Sanh khí tức dừng lại nghi hoặc.

" thật, ta có thể thề với nhật nguyệt cao xanh" hắn giơ tay lên thề thốt.

Thạch Sanh nhìn gã gật đầu

"ta có thể tin người, ta biết người đến vì hai mẫu từ phòng thập nhất, nhi tử ta đang ở đó, ta cũng chắc hẳn người là kẻ đang bị truy nã người ta không có ý định lấy tiền thưởng, người hiểu ý ta chứ?"

Hắc y nhân run người gật đầu:

"ta hiểu, ta thật sự không nghe được gì xin người hãy tin tưởng ta, đừng làm hại vợ con ta."

Hoắc Kỳ vốn ở phòng thành chủ cảm nhận thấy hai khí tức cường đại rượt đuổi ngang không trung thành thì phóng theo nhưng mãi mới đến, theo sau hắn là đám đông các cường giết khác gặp trên đường thấy hai người Thạch Sanh đang đối diện nói chuyện bên bia rừng thì gọi với từ xa:

"Thạch đại nhân có chuyện gì thế?"

Thấy tiếng gọi của Hoắc Kỳ, Thạch Sanh ngoái nhìn rồi nói với hắc y nhân:

"người đi đi bọn họ để ta lo, nhớ kỹ lời người nói."

"Tiêu Mạt tạ ơn không giết"

Hắc y cúi người tạ ơn rồi biến mất vào rừng sâu, Thạch Sanh nhìn theo không nói.

Hoắc Kỳ cùng những người khác tới thì bóng hắn đã khuất sau màn đêm, Thạch Sanh chấp tay với Hoắc Kỳ cùng đám người nói:"bằng hữu cũ lâu ngày gặp lại, có chút hứng chí Thạch Sanh ta khiến thành chủ cùng chư vị chê cười rồi"

Hoắc Kỳ xua xua tay nói:"nào có, nào có tại hạ cùng chư vị đây chỉ đi theo xem náo nhiệt thôi đang lo Thạch Đại nhân mất hứng"

"haha.. Hoắc huynh đệ của ta khách khí rồi! Ta đi về trước hẹn Hoắc huynh đệ khi khác làm vài chung"

Thạch Sanh vỗ vai Hoắc Kỳ rồi phá không rời đi.

Hoắc Kỳ nhìn theo lòng cười khỏ, người đã nói ta là huynh đệ thì hậu sự này ta phải sử lý rồi!

Hắn quay người nói: "các vị đại nhân chúng ta trở về thôi! Không có gì thú vị rồi!"

"Hoắc huynh, nhớ đầu người đó là kẻ bị tầm nã thì sao?" Một người trong đám đông hỏi.

Hoắc Kỳ lắc đầu ngự khí lơ lửng nói:

"Thạch huynh đã nói là bằng hữu của huynh đấy thì rõ ràng không phải rồi! "

"Hoắc lão đệ, vị Thạch gia này là ai? Tu vi quả cường đại " một lão giả bị kinh hãi bởi khí thế cường đại của Thạch Sanh tò mò hỏi.

"một vị huynh đệ vào sinh ra tử với ta, nhờ hắn mà ta lúc này mới còn mạng đi cùng chư vị ah, chúng ta trở về thôi!"

Nói rồi hắn phá không trở về, chúng nhân nhìn nhau nhìn khu rừng rồi quay trở về theo, mọi người đi khuất một lúc lâu hắc y nhân từ trong bóng tối thân hình hiện lộ lăm lăm

"Thạch đại nhân ah, ta xin lỗi vì nói dối người chuyện ta chưa nghe gì hết. Nhưng yên tâm ta là kẻ giữ lời,"

Hắc y nhân xoay người vào núi nhưng vừa đặt chân xuống đất thì hắn sững sờ vì giọng nói vang lên trong đầu:

"Ta biết và ta chọn tin tưởng người"

Hắc y nhân quay đầu nhìn về hướng thành Lam Nhiên cười khỏ không thôi, thì ra người ta đã biết cả.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tính toán với người gặp khó khăn

Trời dần khuya, người đi lại ít dần mọi thứ dần chìm vào thinh lặng, Trong phòng Gióng Thi Nguyệt ngồi trò chuyện với An Nhiên trên chiếc giường, hai đứa trẻ cảm thông cho nhau về hoàn cảnh người kia.

Nữ nhân ngồi nói chuyện với Gióng và Xuân Mai qua cuộc nói chuyện mọi người cũng biết nữ nhân vốn tên Thu Mai người thành Phù Tang toà thành nổi tiếng là thành của những sát thủ và những chiến binh, những người nơi này lớn lên với thanh kiếm bên mình, và người ta dùng kiếm làm vật mạnh theo đến thế giới bên kia.

Thu Mai bỏ chiếc khăn che mặt xuống để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp dịu hiền, ngũ quan hài hoà như tranh vẽ đôi mắt nhưng có con ngươi đen láy trong veo như nước hồ thu, khiến Gióng hiểu ra vì sao nàng có thể khiến tên quân là áo lượt thành Thanh Khâu có thể vì muốn chiếm hữu nàng mà mất đi tính mạng như vậy.

Mọi người ngồi hần huyền nhưng trong mắt Thu Mai luôn vương niềm lo lắng vì người đuổi theo Tiêu Mạt vẫn chưa về, không biết có chuyện gì xảy ra không? Nếu có mẫu tử nàng thật không biết sẽ như thế nào?

Gióng nhìn nàng cười nói: "tỷ đang lo lắng cho hắc y nhân đó sao?"

Thu Mai giật mình lắc đầu: "đâu có, công tử nói đùa rồi! Ta sao có thể lo lắng cho hắc tử?"

"tỷ không giấu được ta đâu, ta biết hắc tử đến đây là vì tỷ và Thi Nguyệt, hắc tử là người đang bị truy nã đi."

Xuân Mai và những người khác ngạc nhiên nhìn về Gióng, Thi Nguyệt lo lắng chống nạng về đứng sau mẫu thân nhìn Gióng chăm chăm

Thu Mai chén trà đưa trên môi khẽ rung làm nước rơi là ngoài, nàng đặt chén xuống bàn tay nắm chặt nhìn Gióng hỏi:

"công tử, tới nơi này là vì theo dõi chúng ta sao? Mọi người muốn bắt hắc tử để lĩnh thưởng? Giờ muốn giữ chúng ta để làm con tin sao?"

Gióng nhúng ngón tay xuống chút nước trà vương trên mặt bàn viết lên một chữ "sát" Gióng nhìn nàng trong mắt lộ ra sát khí, Thu Mai mở mắt nhìn trên trán, Xuân Mai nhìn hai người không nói gì chờ đợi, Khái Đức đặt vò rượu xuống bàn im lặng.

Không khí trong phòng lặng thinh, thời gian như chậm lại, Gióng từ tốn nói:

"nếu quả thật là như vậy thì sao?"

Thu Mai không trả lời giờ cánh tay sang bên cạnh

"rầm" "rầm" một thanh kiếm dài cong bay từ phòng nàng ra xuyên thủng cánh cửa gỗ mỏng nằm yên vị trong tay nàng, khí tức quanh thân chợt chùng, khí tức khiến Xuân Mai thấy cả thân mình trầm trọng.

Khái Đức đưa tay nắm lấy cán rìu trên lưng, Gióng cười ngăn Khái Đức rồi sát khí như có như không tan đi, Gióng xoa đi chữ viết trên bàn nói:

"theo dõi ư? Ta chưa rảnh đến mức đó, còn nếu muốn bắt hắc tử nghĩ Ngươi của ta không bắt được sao? Còn việc bắt hai người làm con tin thì với một nguyên anh trung kỳ như tỷ không phải dễ ah "

"vậy công tử có ý gì? Khái Đức thiếu gia nếu sử dụng linh lực thì ta chưa chắc là đối thủ đi." Thu Mai nhìn Gióng rồi nhìn Khái Đức đang hớp rượu nhưng vẫn giữ đề phòng nói.

Gióng gõ nhẹ tay trên bàn theo nhịp điệu nhanh chậm cười nói:

"ta chỉ muốn hai người ở lại đây cho đến khi Thạch Sanh quay lại, vì ta cần một lời hứa từ miệng của hắc y nhân đó"

Thu Mai dựa thanh kiếm vào bàn nghi hoặc hỏi:

"công tử cần lời hứa gì từ phu quân ta? Nếu cần ta hứa với công tử là được"

Gióng lắc đầu "hắc tử đến đây lúc chúng ta đang bàn chuyện, ta cần hắc tử quên đi những điều đã nghe thấy, còn nếu hắc tử không thể thì ta đành giữ lại các người một thời gian"

"công tử tin chắc sẽ giữ được chúng ta sao?" Thu Mai nhìn Gióng hỏi rồi chén trà lên miệng từ từ uống chờ đợi.

"Tỷ tin không? " Gióng không đáp mà hỏi lại nàng.

Thu Mai không đáp gật đầu xác nhận câu trả lời của mình, nàng có cảm giác người nam hài này không đơn giản, nếu muốn có lẽ thật sự mình không thể rời đi.

"câu trả lời về rồi đây!"

Gióng vừa nói xong thì cánh cửa được đẩy vào, Thạch Sanh nhìn mọi người, nhìn qua hai mẫu tử Thu Mai, thấy thanh kiếm chống trên bàn, thanh kiếm này rất dài cong được quấn một sợi dây thừng nhờ màu đỏ khá bắt mắt, cảm nhận không khí như chậm chạp trong phòng.

Thạch Sanh bước vào gật đầu nói: "Công tử ta đã về "

Giống ra hiệu Thạch Sanh ngồi xuống, đợi hấn yên vị, Mới hỏi:

"mọi chuyện thế nào? Giết hay không giết?"

Mọi người xung quanh im lặng chờ đợi câu trả lời của Thạch Sanh, Thu Mai bàn tay nắm chặt khiến từng chiếc ngón nhỏ hiện lên từng đường rãnh xanh trên bàn tay nằng, Thi Nguyệt bờ môi cắn chặt vai rung nhẹ đứng ép người vào lưng mẫu thân lo lắng.

Thạch Sanh nhìn hai mẫu tử Thu Mai, nói:

"công tử, hấn quả thật đã nghe được cuộc nói chuyện của chúng ta "

Hai mẫu tử chết lặng, vậy chẳng phải xong rồi sao?

"rồi sao nữa? Người có diệt hấn như ta bảo không?" Giống dò hỏi nhìn Thạch Sanh.

Thạch Sanh lắc đầu nhìn Giống nói: "xin lỗi công tử, ta thật sự không nở xuống tay, hấn là người tốt ta tin hấn Sẽ giữ lời hơn nữa hấn cũng chỉ vừa đến có nghe cũng chỉ nghe đoạn sau thôi..."

"Dừng, cuối cùng là không giết đúng không?" Giống ngăn lại.

"xin công tử trách phạt " Thạch Sanh nói rồi cúi đầu

"không ngoài dự đoán của ta tốt lắm!"

Mọi người khó hiểu nhìn Công tử, mẫu tử Thu Mai thờ phào từng hơi, Thạch Sanh có chút khó hiểu nghi hoặc hỏi:

"không phải công tử bảo ta giết hấn sao??"

Giống cười nói: "ta thật sự cũng không muốn giết hấn, nhưng lại nói như vậy vì ta muốn các người không nhất thiết phải y đúc lời ta mà thực hiện vì ta không cần cái máy mà cần những người có sự suy nghĩ của mình có niềm tin của mình, nếu thấy sai thì nói, thấy sửa ở đâu thì sửa, nhưng hãy nhớ nếu đó là lựa chọn của các người thì các người phải chịu trách nhiệm với nó"

Thạch Sanh và chúng nhân gật đầu cung kính nói:

"vâng, công tử"

Thu Mai nắm tay Thi Nguyệt đứng dậy nhún người trước Giống nói:

"tạ ơn công tử không giết "

Giống nhìn hai người không ngăn cản:

"các người trở về đi, những ngày này chúng ta sẽ giám sát các người, tốt nhất đừng có ý định gì xấu nếu như có thông tin lộ ra ta không chắc sẽ giữ lại cho các người một con đường sống đâu"

"tốt, ta sẽ như vậy, công tử hãy tin tưởng Tiêu Mạt, chẳng sẽ không tiết lộ điều gì đâu"

Thu Mai nói rồi cáo biệt rồi đi, nhìn theo bóng lưng hai mẫu tử Giống ra hiệu đóng cửa lại nói:

"Thạch Sanh, người thật sự thả hấn sao?"

"vâng công tử " Thạch Sanh đáp lời.

"tốt" Giống cười gật đầu.

"người thật sự muốn tha cho hấn sao? Không sợ lộ bí mật chăng?" Xuân Mai nhìn Giống bắn khoả hỏi.

"bí mật gì chứ?? Hấn nói ra có người tin sao? Hơn nữa việc muốn đánh cướp thì đã sao? Bọn chúng làm gì được ta " Giống cười chẳng có gì to tát cả.

Mọi người gật đầu, một kẻ bị truy nã thì giám đi nói với người khác sao? Trừ khi muốn bán mạng mình, ưk thì ta nói chúng ta Sẽ cướp oh nhưng chúng ta đã cướp đâu? Người đến hỏi ta thì ta chỉ nói chúng ta nói phiếm thế ai cấm được nào?.

Thạch Sanh suy ngẫm đôi chút không hiểu hỏi:

"vậy sao công tử lại bảo ta đi giết hấn?"

Giống ngẫm nghĩ nói:"ta biết khi người biết Tiêu Mạt đó có liên quan đến mẫu tử tàn tật đó, dựa vào việc hấn vì nữ nhân mà không tiếc nguy hiểm mà

đổi địch một toà thành, người chắc sẽ tha cho hần thôi đúng không?"

"nếu ta thật sự giết hần thì sao?"

"vậy thì người đã thay đổi rồi! Điều này đáng lo ngại đấy"

"công tử là người hiểu ta ah " Thạch Sanh gật gù.

"Thực ra ta làm như vậy là vì muốn hần nhận của chúng ta nhân tình này" Gióng nhấp trà nói.

Mọi người khó hiểu nhìn Gióng, Gióng:

"nếu ta đoán không sau thì, hắc y nhân sau khi giết người lại trốn ở Lam Nhiên thành này vì đấu giá hội, nói chuẩn hơn chắc hần là vì hồi nhục đan để chữa chân cho Thi Nguyệt"

Ra vậy chúng nhân vỡ lẽ như hiểu ra gật gù giờ ngón cái về phía công tử, Gióng nói tiếp:

"hai người này sẽ dùng phương pháp đấu giá không? "

Thạch Sanh lắc đầu: "ta không nghĩ bọn họ có nhiều tiền như vậy, chúng đang bị tróc nã ah"

Gióng quay qua hỏi Khải Đức:"vậy thì Khải Đức người nghĩ chúng sẽ dùng biện pháp gì?"

"còn gì nữa ngoài cướp?" Khải Đức cười hềnh hếch

"sư phụ ý người là nhân lúc họ cướp lấy hồi nhục đan, chúng ta cướp lấy Hoá thần đan rồi để họ mang tội thay chúng ta sao?" An Nhiên dò hỏi.

Gióng gật đầu, giờ ngón cái cho nàng nói: "đồ nhi có chút thông minh."

"nhưng vậy không phải là tính toán với người khó khăn sao?? Họ là người đáng thương ah " Xuân Mai có chút không đành lòng nói.

"có thể đúng có thể sai, họ là người khó khăn, nhưng chúng ta tính toán vậy thì cũng không sao cả, họ đang bị tróc nã mang thêm tội nữa thì cũng là một tội chết mà thôi! "

"Nhưng ta vẫn thấy nó thủ đoạn không hay cho lắm đây " Xuân Mai nhăn mũi phản đối.

"nàng nghĩ họ có thể thực sự lấy được hồi nhục đan sao? Chúng ta sẽ trợ giúp họ lấy nó, họ gánh cho chúng ta thì cũng huề mà thôi!" Gióng mỉm cười tự tin.

Mọi người gật đầu với phương án mà công tử đưa ra nó không tệ chút nào có thêm hai kiếm khách, một trung kỳ, một hậu Kỳ là một trợ lực không nhỏ, khả năng thành công sẽ lớn hơn rất nhiều.

"nhớ chú ý nhất cử nhất động của hai mẫu tử họ vào "

"vâng, công tử "

Mọi người cung kính chấp tay vâng lệnh. Gióng hài lòng gật đầu nói:

"còn việc ta nói các người không nhất thiết phải thực hiện đúng theo phương án ta đề ra, mà phải có niềm tin vào lựa chọn của mình và chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn đó cũng là nói thật"

"sau này các người mỗi người lĩnh quân một nơi, các người cần có suy nghĩ của bản thân, và niềm tin vào lựa chọn đó trên cơ sở mục tiêu chung mà chúng ta đề ra, ta là thần nhưng không phải lúc nào cũng đúng, ta không thể lúc nào cũng ở bên cạnh các người, ta cũng có những thiếu sót các người cũng phải có suy nghĩ riêng độc lập để bổ sung cho ta hay cũng như những người khác như vậy mới có thể hoàn thành công việc một cách tốt nhất"

Chúng nhân gật đầu đáp ứng:

"vâng, thưa công tử"

"tốt, giờ ai về phòng nấy nghỉ ngơi đi mai ai đi làm việc người nấy" Gióng khoát tay nói.

Chúng nhân lục tục đứng dậy rời phòng trở về phòng của mình, Gióng cũng đứng dậy xấp xếp chăn màn để chuẩn bị nghỉ ngơi, tu luyện là chuyện tốt nhưng phải giữ gìn sức khỏe mới là điều cốt yếu, sức khỏe có tốt thì tinh thần mới minh mẫn ah, dù sao vẫn còn nhỏ tuổi tu luyện nhiều vẫn chưa tốt lắm đời thân thể hoàn thiện đó mới là phù hợp nhất.

Gióng chuẩn bị bước lên giường thì tiếng gõ cửa vang lên kèm theo tiếng Xuân Mai:

"công tử, Xuân Mai vào được không?"

Giống mở cửa nhìn thấy Xuân Mai nang đứng ngoài, nàng mặc một bộ y phục mỏng thân thể nước nôi đầy đủ dập dềnh bắt mắt mái tóc dài thả xuống xuống bên hông mềm mại.

Giống nhìn nàng từ đầu đến chân một chút rồi hỏi:

"nàng có chuyện gì thế? Sao mà chưa nghỉ đi?"

Xuân Mai nhìn Giống mong đợi nói:

"công tử, đêm nay Xuân Mai ngủ cùng công tử được không?"

Giống lắc đầu "nàng ngủ với An Nhiên đi, không thể để cô bé ngủ một mình được "

Xuân Mai bịn rịn" nhưng người ta muốn ngủ cùng công tử"

"nàng trở về đi, An Nhiên là đệ tử của ta nàng phải chăm sóc thật tốt đấy, về đi "

Giống nói rồi đóng cánh cửa lại, mặc kệ nàng, tiếng gõ cửa lại vang lên

"cộc" "cộc" "công tử, từ đã nào"

Cánh cửa lại được mở ra lần nữa Xuân Mai quỳ một gối xuống ôm Giống vào lòng một lúc lâu, rồi mới buông ra hôn nhẹ vào môi Giống, đưa tay Giống vào ngực mình xoa bóp một lúc má mới đỏ ửng rồi đứng định trở về phòng mình.

Giống lắc đầu cười khổ không cần phải như thế chứ, Giống đóng cửa lại trở về giường nghỉ ngơi, thân thể trẻ nhỏ dễ ngủ nằm một chút Giống đã chìm vào trong giấc mộng, thi thoảng khoẻ môi mỉm cười khẽ nhắc lên dường như đang mơ một giấc mơ đẹp nào đó.

Ngoài trời màn đêm thanh vắng dưới ánh trăng mờ ảo, thi thoảng có tiếng yêu thú từ phương xa vọng lại, một bóng người lướt qua những mái nhà nhẹ nhàng uyển chuyển, đến Nam Doanh Khách điểm tầng hai khẽ gạt chốt trong tiến vào rồi mất hút sau cánh cửa phòng thập nhất.

Thạch Sanh đang ngồi tu luyện khẽ mở mắt rồi mắt nhắm trở lại như lão tăng thiền định trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chiếc mặt nạ

Quần mình như con sâu đo, chân gối mỗi thứ một nơi Giống mơ màng, mắt khẽ nhắm lại vì tia sáng chiếu vào từ cửa sổ, tiếng gõ cửa bên ngoài khiến Giống đưa tay dụi mắt ngáp dài nói:

"ai đấy vào đi"

"dạ"

Tiếng An Nhiên vang lên, nàng đẩy cửa vào trên tay cầm một thau nước với một chiếc khăn trắng, nàng mặc một thân bạch y mái tóc đỏ ngắn được búi cao ra, ăn mặc tươm tất khiến nàng lộ ra nét khả ái, trong sáng.

Nàng đặt thau nước lên chiếc giá canh giường nói:

"sư phụ dậy đi, sáng rồi! Mọi người đang đợi phía ngoài"

Giống vươn vai ngáp lớn khiến An Nhiên che miệng cười không thôi, đưa tay về phía An Nhiên nói:

"đưa khăn mặt cho ta "

An Nhiên vắt khăn trong chậu nước, lắc đầu nói:

"để An Nhiên phục vụ cho sư phụ ah, hìhì"

Giống gật đầu không ý kiến, An Nhiên rửa mặt rửa chân cho Giống lấy nước súc miệng cho Giống rồi đợi Giống thay đồ xong mới dọn dẹp rồi đi, vốn dĩ nàng muốn giúp thay đồ nhưng sư phụ nói không cần thì nàng cũng đành thôi.

Giống có chút cảm khái, có lẽ từ quả thật không tệ, việc này nàng làm hẳn là do dặn dò của Thạch Sanh đi hẳn vốn là người quy củ mà, giống mặc thân thanh y mái tóc cắt ngắn, tay cầm cây tre đằng ngà nhỏ có đục lỗ như sáo trúc bước ra ngoài tuy bộ dáng hài từ nhưng đi lại có chút tiêu sái.

Thạch Sanh cùng mọi người ngồi xung quanh chiếc bàn ngoài sảnh tầng hai, trên bàn là một đĩa bánh bao nhân thịt yêu thú và một ấm trà mới, thấy Giống tới thì mọi người đứng dậy cung kính chào hỏi.

Giống gật đầu ngồi lên ghế, An Nhiên nhanh nhẹn rót cho sư phụ chén trà rồi đứng sau chấp tay, Giống cười nói:

"con cũng ngồi xuống đi, không phải như vậy đâu"

"hì hì vâng"

An Nhiên vui vẻ ngồi xuống, cầm chiếc bánh bao gặm bị Thạch Sanh liếc mắt thì hơi dừng lại bỏ xuống, cầm lấy chiếc khác hai tay đưa cho sư phụ nói:

"sư phụ người ăn sáng đi."

Giống cầm lấy nhìn Thạch Sanh nói:

"mọi thứ là người dặn nàng sao?? Nàng vẫn là một đứa trẻ ah mọi thứ nên tự nhiên thì tốt hơn"

Thạch Sanh xoa đầu An Nhiên nhìn công tử nói: "công tử, An Nhiên cũng đã bảy tuổi rồi phải học cho quen đi, sư phụ như cha thân là đệ tử đó là những điều nên làm thì mới xứng làm người, nếu không người khác lại nói ta không biết dạy con."

An Nhiên cười toe, ngặm bánh bao như một chú cún nhỏ vừa ăn vừa ghi nhớ lời phụ thân dặn dò.

Giống nhìn hai phụ tử không nói gì nữa mà đục mọi người mau ăn rồi đi thực hiện chuyện đã bàn bạc.

Tiếng cửa phòng thập nhất mở ra, Thu Mai nhưng thấy mọi người đang ngồi gật đầu chào hỏi, Giống nhìn nàng nói:

"hai mẹ con tỷ cũng lại đây ăn đi"

Thu Mai ngẫm nghĩ một chút gật đầu, dù sao nàng cũng đang bị họ giám sát nàng cũng đang muốn xuống dưới kiểm gì cho Thi Nguyệt ăn.

"vậy cũng được"

Thu Mai đáp ứng tiến lại, phía sau Thi Nguyệt chống nạng theo sau, tiếng nàng va xuống sàn những tiếng "cộc" "cộc" khiến người ta không khỏi nhìn xuống đôi chân nàng mà thương cảm.

An Nhiên đỡ Thi Nguyệt ngồi lên ghế, rồi với chiếc bánh bao đưa cho nàng, Thi Nguyệt cười nhận lấy nói:

"cảm ơn Nhiên tỷ"

An Nhiên nhoèn miệng cười tươi rồi cầm cùi ăn chiếc bánh của mình thì thoảng thoảng hỏi nàng vào câu vu vơ.

Thạch Sanh ăn một chút rồi làm hộp rượu buổi sáng rồi nhìn ra hướng cửa hiên nói:

"Tiêu Mạt, đã gặp thì ngồi lại một lát đi"

Mấy người Giống nghe vậy nhìn nhau cười khỏ, thoát ần thoát hiện như vậy thì thật khiến người khác không biết đường nào phòng bị cả.

Không gian đôi chút rung động, Tiêu Mạt hiện ra vẫn y phục như đêm qua, Tiêu Mạt nhìn mọi người chấp tay nói:

"gặp lại chư vị rồi! Vẫn bị Thạch đại nhân nhìn ra, sau này ta phải tu luyện chăm chỉ hơn"

Khải Đức nắm rìu trên vai, Thạch Sanh ngăn lại nhìn Tiêu Mạt cười:

"ân thân thuật quả là cao minh nếu như cùng cảnh giới không để ý quả có thể không nhận ra"

"Đại nhân có sự cảnh giác hơn hẳn thường nhân" Tiêu Mạt cảm khái nhìn Thạch Sanh, nếu ai cũng như vậy thì mạng hắn khó giữ rồi!

"ngươi lại đây ngồi đi" Giống nhìn gã nói.

Tiêu Mạt nhìn nam hài này, hẳn đã được Thu Mai kể lại cuộc nói chuyện đêm qua biết được rằng nam hài nhỏ tuổi nhưng lại là trung tâm của đoàn đội này, hắn chấp tay từ chối:

"công tử bỏ quá cho, thân phận ta ở lại không tiện"

Giống cười chỉ vào ghế:

"ngươi cứ lại đây ngồi đi, ta biết ngươi không tiện nhưng ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Tiêu Mạt nhìn xung quanh thấy không có ai thì lại bàn ngồi cạnh Thu Mai, Thạch Sanh đưa cho hắn vò rượu của mình, hắn cười nhận làm hơi nói:

"đã tạ đại nhân rồi, chuyện tối qua mong đại nhân thứ lỗi" Tiêu Mạt nghĩ việc mình nói dối bị đối phương phát hiện ra thì áy náy.

Giống nghe vậy nghi hoặc nhìn hai người, Thạch Sanh phất tay màn chướng cách âm được hình thành, hôm qua lúc Xuân Mai trở về hắn có đôi chút sợ sót may không có gì, Thạch Sanh kể lại việc hắn nói lầm bầm bị Thạch Sanh nghe được, khiến mọi người cười không ngớt.

"công tử, người yên tâm chuyện liên quan đến Hoá Thân đan ta Sẽ không để lộ cho bất kỳ ai" Khẽ chấp tay Tiêu Mạt nói khẳng định.

"chúng ta tin ngươi, nhưng nay ta có chuyện muốn hợp tác với ngươi"

"xin công tử cứ nói"

Tiếng bước chân khách nhân đi tới, Tiêu Mạt hơi tránh mặt đi, người khách nhân này hơi liếc về Tiêu Mạt như có điều gì nghi hoặc rồi đi.

Tiêu Mạt đứng dậy chấp tay nói:

"công tử, có lẽ ta nên đi không sẽ gây ảnh hưởng đến mọi người "

Giống ngẫm nghĩ lắc đầu, Tiêu Mạt khó hiểu ngồi xuống, Giống lấy từ trong giới chỉ một chiếc mặt nạ ném về phía hắn:

"ngươi đeo vào đi"

Tiêu Mạt bắt lấy chiếc mặt nạ lật đi lật lại nhìn Giống hỏi:

"công tử đây là..."

Giống cười nói "ngươi đeo vào rồi suy nghĩ huyễn hoá diện mục khác là được"

Tiêu Mạt nửa tin nửa ngờ tháo nửa chiếc mặt nạ quý của mình xuống, rồi đeo chiếc mặt nạ mà Giống đưa cho, chiếc mặt nạ không dây khi được áp vào mặt thì như vật thể sống bám chặt vào da thịt, Tiêu Mạt giật mình nhưng tay vẫn giữ chặt.

Mọi người nhìn hắn chờ đợi, mẫu tử Thu Mai trông đợi nhìn hắn mong chờ nếu như thành công thì họ có thể đường hoàng gặp nhau mà không phải trốn tránh nữa.

Một lúc sau Tiêu Mạt buông đôi tay ra, hiện hữu trước mặt mọi người là một khuôn mặt Tuấn mỹ xa lạ, chiếc mặt nạ đồng nhất với màu da thịt như nó vốn như vậy, mọi người nhìn mà khiếp sợ không thôi không ai nhận ra đây là thật hay giả được.

Thu Mai, Thạch Sanh đưa thần thức kiểm tra nhưng cũng không nhận ra thật giả, Thu Mai đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt mới của Tiêu Mạt mà há hốc miệng

"thật không thể tin nổi, như thể đây vốn là khuôn mặt thật của chàng vậy"

Tiêu Mạt thấy mọi người kinh ngạc nhìn mình, nghe Thu Mai nói vậy thì trầm tư trong tay xuất hiện một chiếc gương tròn nhìn thật kỹ, hắn kinh hãi không thôi miệng lắp bắp:

"hơn cả giả trang của nhữn thuật sư, tốt quá rồi ta giờ có thể ở bên hai mẹ con nàng"

Thạch Sanh rời khỏi kinh ngạc nhìn công tử hỏi:

"công tử, chiếc mặt nạ này quá thần kỳ, ngay cả ta cũng không thể tra xét diện mục thật giả của hắn, người kiếm cái này ở đâu vậy?"

Giống nhìn mọi người chuyển từ kinh ngạc sang tò mò hướng về mình, ngay cả gia đình Tiêu Mạt cũng mong đợi thì cười nói:

"cái mặt nạ này là của sư phụ mẫu thân ta đưa tặng lúc hai người chạy trốn khỏi tây vực, nghe nói dưới luyện hư khó có người có thể nhận ra trừ khi có phương pháp đặc thù"

"ra vậy, đúng là đồ tốt"

Thạch Sanh gạt đầu xuyết xoa, chứng nhân cũng gạt gù không thôi, dưới luyện hư khó nhận ra thì ở nơi này hoá thần còn chẳng thấy bóng vậy là quá an tâm rồi.

Tiêu Mạt buông mẫu tử Thu Mai ra rồi quỳ một chân xuống đất hướng Giống nói:

"công tử, ơn này ta không biết nói gì hơn chỉ biết cúi đầu trước người"

Thu Mai dịu nhai nữ cũng quỳ xuống tạ ơn:

" chúng ta tạ ơn công tử"

Giống nhìn gia đình Tiêu Mạt quỳ dưới sàn không ngăn cản, khoát tay nói:

" các người đứng dậy đi, ơn huệ gì? Đó chỉ là ta cho các người mượn một thời gian thôi!"

Tiêu Mạt dịu vợ con đứng dậy trở lại chỗ ngồi, cung kính nói:

" dù chỉ là mượn thôi cũng đã là ơn, được ở với mẫu tử nàng ấy đã là niềm hạnh phúc lớn của ta."

Thu Mai nước mắt lưng trong gạt đầu ánh mắt mang theo niềm cảm tạ nhìn Giống.

" thôi được rồi! Ta muốn vào việc chính với người" Giống chuyển đề tài nói.

Mọi người chăm chú hơn, Tiêu Mạt chấp tay thưa:" xin công tử cứ nói"

Giống gạt đầu ngẫm nghĩ miệng hé môi chưa kịp cất lời thì tiếng động phía dưới tầng một khiến Giống dừng lại.

Ba gã nguyên anh đảo thân thúc xuống dưới tầng một, Thạch Sanh mở miệng:

" công tử, là tên khách nhân vừa nãy hấn trở lại dẫn tro quan binh với mấy tên cường giả nguyên anh à còn có cả Hoắc Kỳ nữa."

Thu Mai nắm chặt tay, Tiêu Mạt lo lắng không thôi lắp bắp:

" chuyện này làm sao đây?"

Giống cười trấn an gia đình ba người nói:

" không sao đâu người quen cả, các người cứ tỏ ra bình thường là được mọi chuyện để Thạch Sanh lo đi."

" vâng, công tử "

Thạch Sanh và gia đình Tiêu Mạt gạt đầu đáp ứng, tiếng bước chân sầm sập trên cầu thang tiếng nói Hoắc Kỳ vang vọng lên:

" người nói tên bị tróc nã đang ở đây? Hấn vẫn chưa đi chứ?"

Gã khách nhân xoa xoa tay nói:

" đúng vậy thành chủ, ta cho người canh gác chưa thấy hấn rồi đi"

" tốt nếu đúng người sẽ nhận đc thưởng hậu hĩnh, các người lên theo ta"

Nhóm người Hoắc Kỳ triệu binh khí phi người ra bay lên sảnh tầng hai nhìn xung quanh, tên khách nhân kéo áo Hoắc Kỳ chỉ về hướng bàn Giống nói:

" đại nhân chính là tên hắc y đó "

Hoắc Kỳ nhìn theo hướng Tên khách nhân nói nhìn thì thấy Giống và đám người Thạch Sanh thì lòng gọn sóng ah, một mình gã đi thì không sao cả lại có thêm binh lính với đám người tông môn nữa, nếu gã hắc y này đúng là tên bị truy nã mà giờ lại liên quan đến Việt tông thì hấn không biết xử trí sao cả.

" Hoắc huynh, chúng ta bắt hấn thôi còn chần chừ gì nữa?"

" hả"

Hoắc Kỳ trầm tư gạt mình, Thạch Sanh đưa tay vẫy hấn:

" Hoắc huynh đệ, qua mới nói đến bãi phóng thì hôm nay đã đến thật, đội hình cường đại ah lại đây đi "

Hoắc Kỳ nghe gọi thì hiểu ý cười đáp:

" Thạch huynh, ra là huynh ở đây "

Nói rồi Hoắc Kỳ tiến lại bàn, đám người phía sau nhìn nhau rồi bước theo tay vẫn lăm lăm vũ khí lặng lẽ vây chiếc bàn từ bên ngoài.

Thạch Sanh kêu Khải Đức kéo lại một chiếc ghế rồi nhìn Hoắc Kỳ cười nói:

" Hoắc huynh đệ ngồi xuống uống với chúng ta một bát rượu nào, lâu rồi chúng ta không vui vẻ uống cùng nhau "

Hoắc Kỳ ngồi xuống ghé đôi diện với gia đình Tiêu Mạt, khẽ liếc nhìn Gióng rồi cười khổ nói:

" Thạch Huynh, phải để lần sau rồi Hoắc Kỳ ta tạ tội với huynh, giờ ta sự vụ trong người khó mà đáp ứng ah"

Thạch Sanh cầm bầu rượu đang rót chợt dừng lại thờ dài tiếc nuối:

" không biết huynh đệ có sự vụ ở nơi này? Có thể cho chúng ta biết đôi điều chăng?"

Hoắc Kỳ chỉ tên khách nhân mặt báo kia rồi chỉ vào Tiêu Mạt nói:

" Thạch huynh, chuyện là vị khách nhân kia nói vị đạo hữu heo mặt nạ này chính là người đang bị tróc nã ráo riết gần đây, nên ta phải đến kiểm tra đôi chút"

Thạch Sanh lắc đầu nói: " chắc có chuyện nhầm lẫn rồi, đây là lão đệ kết nghĩa của ta, tối qua còn giao thủ một chút, đệ cũng biết mà "

Tiêu Mạt đang dứt bánh cho Thi Nguyệt nghe vậy thì cũng dừng tay lại nói khẩn khoản:

" Thành chủ mình xét ah, gia đình ta du ngoạn sơn thủy qua nơi này tình cờ bắt gặp huynh trưởng từ lúc nào lại trở thành kẻ bị tróc nã được chứ? Oan uổng ta rồi!"

Mẫu tử Thu Mai phối hợp gật ra về úy khuấy, Hoắc Kỳ nhìn gia đình Tiêu Mạt chăm chú rồi liếc nhìn mấy người khác đặc biệt tên khách nhân đó mắt loé tia khác lạ khiến hắn giật thót gãi đầu lúng túng.

Hoắc Kỳ khó xử nói:

" việc này, ta chỉ làm theo quy tắc có người báo án thì ta phải suy xét, các hạ có thể bỏ mặt nạ ra để chúng ta đối chiếu được chăng?"

Tiêu Mạt nhìn Thạch Sanh rồi Hoắc Kỳ ngập ngừng

" việc này "

Đám đông vây quanh hơi di động sẵn sàng nếu có cố sự xảy ra, Hoắc Kỳ thì nhìn Tiêu Mạt chờ đợi.

Thạch Sanh thờ dài nhìn Tiêu Mạt khuyên nhủ:

" haizz Tiêu đệ, thôi thì nguoi bỏ ra đi, ta nghĩ hần đệ cũng bỏ thói quen sợ hãi lúc nhỏ đi được rồi! Tránh gây rắc rối không cần thiết"

Tiêu Mạt ngẫm nghĩ gật đầu:

" đệ nghe lời huynh trưởng vậy, xin mời Thành chủ"

Nói rồi Tiêu Mạt gỡ nửa chiếc mặt nạ trên mặt xuống để lộ khuôn mặt tuấn mỹ tiêu sái của mình trước mặt mọi người.

Mọi người chăm chú nhìn hần đối chiếu với bức hình truy được mình lưu giữ trong đầu, Hoắc Kỳ giờ bức hình ra trực tiếp so sánh, thần thức của mọi người thi nhau quét qua quét lại trên khuôn mặt Tiêu Mạt mà ngán ngấm lắc đầu, nhìn gã khách nhân mà mắt toé lửa giận, tên khách nhân cả người run rẩy xụi lơ ngã xuống đất.

Hoắc Kỳ cất hình truy nã đứng dậy chấp tay cúi đầu nhận sai với mọi người nói:

" Thạch huynh, Tiêu huynh, chư vị thật mong mọi người thứ lỗi, là thông báo sai sự thật"

Tiêu Mạt chấp tay lại thưa gửi:

" nào có, Thành chủ công tư phân minh, khiến tại hạ kính ngưỡng không thôi!"

" các hạ, quá lời rồi tại hạ nào có làm được gì?"

Khách khí với nhau đôi lời Hoắc Kỳ quay lại nói với những người đi theo mình:

" chư vị đây chỉ là thông báo mang tính chất hư huyền hần các vị cũng tận mắt xác nhận rồi "

Chúng nhân gật đầu thu hồi binh khí trở lại nói:

" đúng vậy, có lẽ Hoắc thành chủ muốn ở lại hàn huyên với bằng hữu chúng ta cáo từ trước"

Hoắc Kỳ chấp tay lại nói với mọi người:

"mong chư vị Thông cảm, chư vị đi thông thả"

Chúng nhân khách khí chấp tay đáp lại rồi lục tục rời đi, đám binh lính vẫn còn ở lại hỏi:

"Thành chủ, còn tên này thì sao?"

Tên khách nhân xoa xoa tay ánh mắt cầu xin nhìn hướng Hoắc Kỳ, Hoắc Kỳ nhìn hẩn chán ghét nói:

"các ngươi đem ra ngoài Nam Doanh đánh hẩn một trăm trượng cho ta, nhớ rõ nói cho những người xem biết đây là kết quả cho việc thông báo vớ vẩn"

Đám binh lính nhận mệnh rồi túm tóc tên khách nhân lôi xuống sàn khiến cả khách điểm nào loạn chỉ chó không thôi.

Đội mọi người rời đi, không gian vắng tanh Hoắc Kỳ mới đứng dậy chấp tay hành lễ:

"Hoắc Kỳ tham kiến công tử, tham kiến chư vị đường chủ, phó đường chủ"

Tiêu Mạt cùng gia đình nghe vậy thì nghi hoặc về thân phận của những người Gióng không thôi, nhưng biết không phải lúc tò mò chỉ im lặng nghe ngóng.

Gióng nhìn Hoắc Kỳ gật đầu nói:

"ngươi ngồi xuống uống bát rượu một lúc rồi hãy đi, dù sao cũng đã báo là ở lại hẩn huyền rồi!"

"vâng, công tử" Hoắc Kỳ đáp lại rồi ngồi xuống nhận bát rượu từ tay Khải Đức uống cạn, sau đó báo cáo một lượt tình hình gần đây của thành Lam Nhiên, việc truy nã, đấu giá hội rồi mới cung kính cáo biệt rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Viên bi của người thật tuyệt vời!

Đội Hoắc Kỳ đi một lúc lâu mọi người mới quay trở lại chuyện của mình đang bàn bạc dở dang khi trước, Gióng nhìn mọi người, ba người hiểu ý tạo nên ba bức màn chướng cách âm ra xung quanh để phòng việc bị người nghe lén.

Tiêu Mạt nói ra suy nghĩ của lúc này tò mò:

"công tử, chư vị là người tông môn nào sao?"

Gióng cười nói:

"chúng ta là người Việt tông, tông môn nhỏ thôi những người bên ngoài đến như các ngươi chưa biết đâu."

Tiêu Mạt cùng mẫu tử Thu Mai nhìn nhau, thầm nghĩ phải nhớ kĩ danh tự này, tuy nói là tông môn nhỏ nhưng có những người này thì một ngày nào đó danh chấn là điều dễ hiểu.

Gióng ngẫm nghĩ đôi điều rồi nhìn Tiêu Mạt nói:

"ta nghĩ ngươi đang bị truy nã mà vẫn ở lại thành Lam Nhiên này, hẳn là vì có í định với Hồi Nhục đàn sẽ được đấu giá mấy ngày sau này đi "

Tiêu Mạt nhìn vị công tử nhỏ tuổi này kinh ngạc không thôi gật đầu:

"công tử, tuệ nhãn như đuốc quả thật ta và Nương tử muốn nắm vào trong tay thứ này để có cơ hội chữa trị cho Thi Nguyệt."

Khải Đức cầm vò rượu nốc một hơi cười nói: "haha... Và ngươi không định mua đúng không?"

"cộc"

"ái"

"con ngồi yên mà nghe đi, mà ta đã nói bỏ bớt rượu đi"

"vâng, vâng"

Hai cha con Thạch Sanh khiến mọi người vui vẻ thoải mái hơn, Tiêu Mạt gật đầu:

"đúng là không định mua, chúng ta không có nhiều tiền đến thế, nhưng bắt buộc phải có nó"

Giống cười nhìn hấn: "ngươi muốn thứ đó chúng ta lại muốn có Hoá Thần đan nên ta có một ý tưởng thế này"

Tiêu Mạt mắt loé sáng nhìn Giống nói: "xin được nghe, ý tưởng của công tử"

"thực ra nói ý tưởng thì quá cao siêu đi, đơn giản là ngươi giúp ta lấy đồ ta muốn, ta sẽ giúp ngươi lấy đồ ngươi cần, không va chạm lợi ích, chúng ta cùng vui. Ngươi thấy thế nào?" Giống mân mê chén trà trong tay nói.

Tiêu Mạt ngẫm nghĩ hồi lâu nhìn Thu Mai rồi Thi Nguyệt đang đợi quyết định của mình, hấn muốn có đan dược để chữa trị cho Thi Nguyệt hơn cả Hoá Thần đan, nhưng muốn nắm nó trong tay không phải là điều dễ dàng, hấn gật đầu:

"được chúng ta theo ý công tử, công tử định thực hiện như thế nào?"

"tốt, phòng đấu giá sẽ có cường giả bảo trụ nên việc lấy đồ từ đó ra rất khó đi, nói thẳng là đừng mơ đối với chúng ta hiện tại" Giống suy tính nói.

Tiêu Mạt cùng mọi người chăm chú lắng nghe không bỏ sót một từ nào gật đầu xác nhận, người ta giám bỏ ra vật phẩm đấu giá dĩ nhiên có thứ dựa vào nếu không chẳng phải dâng mờ miệng mèo sao?

"vậy nên chúng ta sẽ ghi nhớ kẻ nào đấu giá những vật phẩm này và tìm cơ hội đoạt vào tay, như hôm qua ta đã nói ngày hôm nay các ngươi phải đi tìm hiểu những cường giả hay những thế lực khác tham gia đấu giá, tìm hiểu về ngoại hình, giọng nói, khí tức, chỗ ăn nghỉ.. Của bọn chúng, rồi lựa đúng cơ hội đúng người mà ra tay"

Xuân Mai ngẫm nghĩ dò hỏi:

"công tử, nếu bọn chúng quá cường đại thì sao? Nếu chúng tổ hợp lại với nhau?"

Giống cười nói: "cường đại lắm ta nghĩ cũng chỉ là nguyên anh là cùng, của ngon lắm kẻ dèm pha, bọn chúng không cướp đoạt của nhau đã là nhân nghĩa, tổ hợp ư? Khó mà thành, ta còn đang mong chúng chém giết này lửa ah cảm giác không tệ"

Thạch Sanh mỉm cười ngẫm nghĩ nói:

"ý công tử là: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau sao?"

Giống tựa lưng vào ghế ngửa đầu ra sau: "nếu được làm Hùng ưng thì càng tốt chứ sao?"

"hahaha..."

Mấy nam nhân cười vui vẻ, nữ nhân che miệng cười nhẹ nhàng, hai tiểu mỹ nhân đang nói chuyện xí xón nghe câu được câu không cũng cười toe toét.

Giống cầm sáo tre xoay qua từng ngón tay nhỏ nói: "giờ các ngươi đi tìm hiểu đi, trước khi đấu giá bắt đầu ta muốn các ngươi nắm rõ được mọi tình tiết"

"vâng, công tử"

Mọi người đáp lời rồi rời đi, Xuân Mai, Thạch Sanh, Khải Đức thấy phụ thân đi trước rồi thì cầm vò rượu uống vui vẻ nói:

"công tử Khải Đức cũng xin phép đi đây"

"ngươi là công việc nặng nhọc nhất đấy, giờ đã uống rồi lát còn uống nổi sao?" Giống nhìn tên này, tên này khiến Giống lo lắng nhất ah.

Khải Đức vỗ vỗ cái bụng sáu múi tự tin nói: "uống rượu là đúng sở trường của tiểu Đức rồi! Người yên tâm ah"

Khải Đức cúi đầu toan đi thì Giống đưa tay ngăn lại, nhìn Tiêu Mạt đang vui vẻ bên vợ con nói:

"Tiêu Mạt, ngươi đi cùng Khải Đức đi"

Tiêu Mạt nghe vậy đứng dậy xoa đầu Thi Nguyệt đáp ứng nói:

"vâng, công tử"

Giống gật đầu có Tiêu Mạt đi cùng thì Giống yên tâm hơn nhiều, một người say một người tỉnh dù ở đâu cũng là điều hợp lý hơn cả.

Thu Mai nắm lấy tay Tiêu Mạt dặn dò đôi câu:

"chàng nhớ cẩn thận"

Tiêu Mạt cười vuốt ve đôi má người thương dịu dàng nói:

"ta biết rồi! Nàng ở lại chơi đùa với Thi Nguyệt, xong việc ta sẽ trở về."

Hai người sánh vai rời đi, không gian trong sảnh trở nên rộng rãi hơn nhiều, An Nhiên đang trò chuyện với Thi Nguyệt thấy mọi người đi cả thì quay qua Gióng nũng nịu:

"sư phụ, chúng ta đi dạo phố đi, hôm qua người đã nói rồi mà! Đồ nhi muốn đi, đi mà"

Một tiểu nữ hài bảy tuổi nũng nịu gọi vị nam hài bốn tuổi khiến mẫu tử Thu Mai cười rũ rượi. Thi Nguyệt cười trêu đùa:

"Nhiên tử, công tử là sư phụ người thật sao? Người còn rất nhỏ ah"

"um, thật phụ thân ta để ta Bái công tử làm sư phụ đó " An nhiên thành thật

"sư phụ tuy nhỏ nhưng rất cường đại đấy"

"xì" "muội không tin" Thi Nguyệt bữu môi dài thượt.

An Nhiên ánh mắt to tròn cầm tay sư phụ đứng đưa nói:"sư phụ, người cho muội ấy biết sự lợi hại của người đi"

"cốp"

"úi za... Hix hix.."

Gióng cóc đầu An Nhiên mấy cái khiến nàng ôm đầu thút thút, rồi nói:

"ta và cha ngươi nói gì ngươi quên rồi sao?"

"An Nhiên chưa nhưng đây là chuyện khác mà hix hix" An Nhiên thút thút viện lý.

Thi Nguyệt thấy vì mình đùa mà An Nhiên chịu đau, mặt áy náy nói:

"thôi đi, ta chỉ đùa thôi mà!"

Gióng nhìn hai nữ hài cười khỏ, Thu Mai cười thích thú nàng lâu rồi chưa thấy Thi Nguyệt vui đùa cùng bạn bè, thấy nàng như vậy nàng cũng cảm thấy vui hơn.

Gióng gật đầu nói: "được rồi! Xem thì xem"

Ba người nhìn về phía Gióng, An Nhiên cười tươi quên vẫn đang ôm đầu tí tê, mẫu tử Thu Mai thì nhìn Gióng không tin tưởng cho lắm ah.

Gióng thân thanh y khí tức kéo lên, sáo tre trên tay được hoá điểm bao trùm như cây củi cháy trong lò, rồi gió nhanh chóng thu lại.

Mẫu tử Thu Mai ngây ngốc miệng há nhìn đến khi mọi thứ trở lại bình thường mới nhìn Gióng với ánh mắt như nhìn quái thai, tuy biết Gióng là người bất phàm nhưng trình độ này thì chẳng lẽ tu luyện từ trong bài thai sao?

Thu Mai nhìn Gióng lắp bắp:

"trúc cơ sơ kỳ,...đường như cũng sắp đột phá trung kỳ?...Không thể nào? Sao có thể được chứ....?"

Phản ứng này đúng như dự đoán ah, ai cũng vậy cả thôi, Gióng đưa tay hua hua trước mặt mình nói:

"đây là bí mật ah, ta tin tưởng các ngươi, coi các ngươi là bằng hữu vậy các ngươi có thể giữ bí mật giúp ta được không?"

Ba nữ nhân lớn bé gật đầu như gà mổ thóc, mẫu tử Thu Mai vẫn ngờ ngẩn không thôi! An Nhiên thấy vậy thì đắc ý quay lại chủ đề trước:

"sư phụ đi dạo phố đi mà!"

Gióng cười nói: "được rồi! Đi chứ ở phòng làm gì?"

"hoan hô, sư phụ là nhất!" An Nhiên nhảy nhót vui vẻ.

Nàng chạy lại cầm tay Thi Nguyệt nói:

"muội đi cùng chúng ta luôn nhé!"

Thi Nguyệt ngập ngừng nhìn chân mình rồi nhìn An Nhiên buồn bã lắc đầu:

"tỷ đi đi, muội ở nhà thôi!"

An Nhiên biết mình sai rồi nhìn Thi Nguyệt buồn như vậy nàng cảm thấy áy náy không thôi:

"tỷ xin lỗi muội, ta không cố ý"

Thi Nguyệt nhoen miệng cố cười thật tươi:

"muội không sao cả, tỷ nhớ mua quà về cho muội nhé!"

"nhất định, ta sẽ mua thật nhiều" An Nhiên vui vẻ đưa hai vế một vòng tròn to trên không diễn tả sự to lớn mà nàng nói.

Thi Nguyệt cười hi hi nhưng trong đáy mắt đem theo nỗi buồn man mác, Thu Mai khẽ xoa đầu nàng nói:

"ta bế con đi cùng An Nhiên nhé!"

Thi Nguyệt lắc đầu, cặp đôi nặng gổ toan bước về phòng. Gió nhìn bóng lưng nhỏ bé thất lạc này suy nghĩ nói:

"có thể cho ta xem chân nàng một chút được không?"

Ba người quay lại nhìn Gió nghi hoặc không thôi, Gió thấy mọi người nhìn mình thì nói:

"chưa biết chừng ta có biện pháp để nàng tự đi bằng chân của mình dạo phố cũng nên."

Thi Nguyệt chần chừ nhìn mẫu thân, Thu Mai gậy đầu biết đâu vị công tử này có thể, từ người công tử này điều khiến họ ngạc nhiên đâu phải ít đi,

"con lại cho công tử xem"

"vâng"

Thi Nguyệt đáp lời chò lại ngồi trên ghế, đưa chân gác qua ghế bên cạnh rồi kéo chiếc váy dài lên để lộ cái chân cụt ngắn từ ngang ống đồng được bao bọc bởi một chiếc tất trắng.

An Nhiên nhìn chân Thi Nguyệt mà đau xót không thôi, Thu Mai trầm lặng buồn bã, Gió cười chiếc tất trắng ra nhìn đầu ống xương tròn lẳn như bị người ta dùng lực ép vào thăm nghĩ người làm việc này là tên thiếu thành chủ kia sao? Thẳng mắt đi nhân tính chết không hết tội.

Gió sờ nắn chân nàng mà thất thần đôi chút, Thi Nguyệt ngại ngùng nói nhỏ:

"công tử"

"à, ta xin lỗi, chân nàng cũng trắng mềm quá đi."

"phụt.."

"phì.."

Mấy nữ nhân cười ngọt không thôi! Công tử cũng cực phẩm quá đi.

Gióng gãi đầu nói:

"có chút thất thần ngại quá"

Gióng giỡn bàn tay ra viên bi sắt đen nhánh xuất hiện trong tay, rồi đặt nó vào đầu chiếc xương bị đứt, Ba người không hiểu Gióng có ý gì nhưng hết sức chăm chú nhìn viên bi này.

Bi sắt nằm yên lặng một chút rồi lay động nhẹ nhàng, rồi nó từ từ biến đổi bám lên tận đầu gối nàng rồi mới dừng lại, lại yên lặng không một tiếng động.

Thi Nguyệt cùng hai người kinh ngạc há hốc nhìn cái này thật kỳ quái, nhưng sự kì quái ấy vẫn chưa dừng lại, phía dưới từng lớp sắt đen từ từ kéo xuống hình thành ống đồng, mắt cá, gót chân rồi đến bàn chân và chia ra các ngón chân nhỏ.

Mọi người kinh ngạc nhìn về cái chân màu đen bóng này không thôi, Gióng cũng không ngờ một ta tưởng nhỏ lại thành hiện thực như vậy, giờ chỉ còn xem chúng có hoạt động không thôi.

"Thi Nguyệt nàng thử tưởng tượng mình đang cử động các ngón chân xem nào"

"um"

Thị Nguyệt nhấc chân bên kia lên đặt cạnh nhau nhìn hai chân chăm chú, tưởng tượng mình đang cử động cả hai chân.

Chân phải cử động bình thường, chân trái vẫn yên lặng, Gióng động viên nàng:

"thử lần nữa đi"

"um"

Lần này chân sắt đen cũng cử động theo ý nàng mới đầu có chút cứng ngoắc về sau uyển chuyển hơn, thậm chí bề mặt còn hiển hiện sự chuyển động của da thịt thớ cơ như thật.

Thu Mai cố ngăn dòng nước mắt ngừng rơi che miệng đi vào phòng nói:

"mẫu thân vào lấy guốc cho con"

"dạ" Thị Nguyệt thích thú nhìn chiếc chân sắt này,

An Nhiên vui mừng ôm cổ Thị Nguyệt lắc lư, Gióng nhưng mọi người vui vẻ nói: "ta xỏ tất lại giúp nàng"

Gióng lấy chiếc tất trắng lại nhẹ nhàng xỏ chiếc chân sắt lại, Thị Nguyệt nhìn công tử nhỏ này, vành tai nàng khẽ ửng đỏ má bầu phớt hồng.

Chân sắt được nằm gọn ngē trong chiếc tất trắng nhìn như một bàn chân bình thường, khẽ chiếc váy xuống trùm lấy đôi chân nhỏ.

Thu Mai từ trong phòng mang ra một chân guốc mộc đặt xuống bên cạnh nhìn chân Thị Nguyệt được ẩn trong lớp tất trắng và chiếc váy đen nàng mỉm cười nói:

"Nguyệt nhi thử đi lại xem nào"

"dạ"

Thị Nguyệt nhấc chân xuống ghé cho bàn chân mới xỏ vào chiếc guốc mộc xỏ ngón, nàng khẽ nhấc chân lên rồi từ từ thả xuống, tiếng guốc mộc chạm sàn gỗ vang lên tiếng "cộc " "cộc" vui tai, nét vui tươi nở trên khuôn mặt xinh xắn, khiến mọi người mỉm cười.

Nàng đi nốt chân kia rồi giữ thành bàn thả hai chân xuống đất, Thu Mai đưa tay đỡ, Thị Nguyệt lắc đầu nói:

"mẫu thân để tự con"

"uh được rồi!"

Thu Mai ngồi lại ghế chăm chú nhìn nhi nữ mình dò dẫm từng bước chân trên sàn gỗ.

"cộc" "cộc"

"cộc" "cộc" "cộc"

"Cộc" "cộc".....

"hi hi"....

Tiếng guốc mộc từ chậm chuyển sang nhanh dần, nàng từ đi từng bước chậm chững rồi nhanh hơn rồi chạy nhảy, An Nhiên tung tăng xung quanh nô đùa vui mừng.

Thị Nguyệt chạy ào vào lòng mẫu thân thủ thi: "mẫu thân, mẫu thân..."

Thu Mai cười vui mà nước mắt lăn dài trên gò má, bờ vai run nhè nhẹ, tuy chỉ là chân giệt nhưng nhìn thấy Thị Nguyệt đi từng bước với nụ cười tươi khiến lòng nàng nức nở không thôi, chiếc nút thắt trong lòng như được gỡ bỏ từng chút một.

An Nhiên nắm tay sư phụ nói nhỏ như không muốn ảnh hưởng đến hai người:

"sư phụ, viên bi của người thật thật tuyệt vời ah"

"viên bi hả?? Ừ ờ đồ của ta cái gì cũng tuyệt vời cả"

"sao người không cho luôn để họ đỡ phải đi cướp giết cho mệt"

"bếp"

"úi, sao người vô mộng con?"

" con bị ngốc ah, chân giả chung quy vẫn là giả sao mà so với thật được "

" à vâng"

" hơn nữa, thứ này không cho được"

" tại sao vậy? Nó là bảo vật quốc gia"

" bảo vật quốc gia?"

" đúng được tinh luyện từ tinh thiết quý hiếm của cả nước ta mà sinh ra thần chí, nguoi cho được không?"

" không"

" cái này ta cũng chỉ có cho phụ thân nguoi một ít thôi chứ chưa từng cho ai cả, nhưng nếu thật sự không lấy được Hồi Nhục đan có thể ta sẽ cho nàng một chút chỉ là không biết có hiệu quả không "

" hay nguoi cho con một ít đi?"

" không"

" tại sao không?"

" bảo vật làm con nguoi lười tu luyện"

" keo kiệt "

Mẫu tử Thu Mai ôm nhau một lúc lâu, những điều sư đồ công tử nói nàng nghe rõ ràng từng chữ, khiến nàng cảm động mang ơn người bấy nhiêu, thứ quý giá như vậy mà nguoi sẵn lòng vì nhi tử mình mà từ bỏ, nàng thầm nghĩ việc Cướp đoạn lần này nên bàn bạc với phu quân thật tốt để đáp trả ơn nghĩa này.

Thu Mai vỗ nhẹ vai nhi nữ nói nhỏ: " Nguyệt nhi con còn chưa tạ ơn công tử kia, đừng để nguoi chê cười"

Thi Nguyệt gạt đầu thút thít rồi lòng mẫu thân quay về phía Gióng vừa đi vừa lau dòng lệ ướt,

" cộc" "cộc"

Gióng xua tay: " không cần, không cần đâu"

" cộc "" cộc"

Thi Nguyệt cúi xuống ôm công tử vào lòng thút thít: " hức hức, Thi Nguyệt cảm ơn nguoi công tử"

" được rồi nàng đừng làm ướt áo của ta, như vậy sẽ làm ta mất tiêu sái"

" ưm"

" chụt" " chụt"

Khẽ thơm hai bên má công tử nàng đứng một chỗ nàng lấy tay áo lau sạch dòng nước mắt noãn miêng cười lè lưỡi với công tử,

Gióng lau chút ươn ướt trên má nói:

" thôi đi chơi "

" vâng"

Bốn người đi chơi vui vẻ, hai nữ hài tung tăng ngó nghiêng khắp chốn, Thu Mai cầm chiếc ô về những cánh hoa đào che nắng cho công tử, hai người nhìn hai nữ hài như những cánh chim nhỏ trên phố phường thì mỉm cười tuổi thơ đó là một điều kì diệu.

Thời gian dần trôi những tia nắng cuối này dần nhường chỗ cho màu xám đen, hai tráng hán lững lờ đi trên đường lớn nguoi đầy hơi men,

Tráng hán nguoi để trần khoác trên ngất ngưỡng dụi mắt như thấy điều gì kỳ quái nói:

" Tiêu Huynh, huynh nhìn xem kia có phải Thi Nguyệt không? Ta say rồi hay sao mà thấy nó đang chạy đuổi muội muội ta?"

" Đức đệ say rồi! Từ lượng tề thế đã đến ngày mai đâu?"

Tiêu Mạt ngất ngưỡng không kém chê cười Khải Đức nhưng vẫn đưa mắt theo hướng tay hắn chỉ.

Tiêu Mạt sững người lại, đưa tay dụi mắt như thể kiểm tra mình còn tỉnh táo không, hất hai tay tát mạnh vào má mình

"bốp" "bốp"

Khẽ lắc đầu cho ba bốn hình trong mắt nhập vào làm một, hắn vung tay đấm mạnh vào mặt Khải Đức

"bốp"

Khải Đức như khúc gỗ đổ rầm xuống la oai oái:

"Huỳnh say quá bị điên ah?"

"là Nguyệt nhi, thật sự là Nguyệt nhi" Tiêu Mạt lăm bằm người run rẩy.

Khải Đức bị ăn đòn tỉnh táo hẳn nghe hắn nói vậy thì nhìn hướng phía trước:

"ù ủa là thật mà ba! Từu lượng của ta thật cao cường nhưng đau quá!"

Đám đông trên đường thấy xô xát giữa hai gã say xin thì đứng lại chỉ chỗ, hai người này kẻ nằm tên đứng như tượng gỗ cả hai đều lâu như bị sét đánh trời mưa.

Nghe tiếng xô xát phía xa Gióng và Thu Mai quay lại nhìn thì phát hiện ra người quen nhưng thật thảm hại ah, Thu Mai mắt hoen lệ ướt nhìn thân hình sừng sững giữa trời, nàng lớn tiếng gọi Thi Nguyệt.

"Nguyệt nhi.... Nguyệt nhi..."

Thi Nguyệt đang đuổi bắt với An Nhiên nghe tiếng gọi chạy lại hỏi:

"gì vậy mẩu thân"

"Nguyệt nhi lại với phụ thân đi!"

Thi Nguyệt nghe vậy thì nghi hoặc nhìn quanh, phía xa thân ảnh yên lặng như tượng gỗ nhìn về phía nàng, nàng chạy thật nhanh giọt lệ rơi ra hai bên lông mày như những viên ngọc trong suốt nàng cất tiếng gọi:

"cộc" "cộc"

"phụ thân, phụ thân"

"bịch"

Vấp ngã trên nền đá, nàng gắng gượng đứng dậy nước mắt vẫn lăn dài miệng

Vẫn hoài gọi tên:

"phụ thân"

Tiêu Mạt như bừng tỉnh sau một giấc mơ dài nghe tiếng gọi thân thương, âm gốc mộc quen thuộc, thân hình nhỏ bé sóng soài trên nền đất, hắn đập tung hòn đá dưới chân lao nhanh về phía bóng hình nhỏ, gạt bay những người đứng trước mặt.

"tránh ra, mẹ nó"

"Nguyệt nhi"

"Nguyệt nhi"

Hắn dang rộng cánh tay, Thi Nguyệt như một cách chim nhỏ tập bay nhào vào lòng phụ thân trong nắng chiều dần tan, không gian như tĩnh lặng để dành riêng cho niềm vui và nước mắt của một thứ tình cảm thiêng liêng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Ngày đấu giá hội

Vạn Niên thương hội, thương hội lớn thuộc hàng bậc nhất Đông vực, có hệ thống kinh doanh trải dài khắp các thập nhị thành trì mỗi năm thu lợi về tay không xiết tiền tài danh vọng, khiến người ngoài chổng mắt nhìn mà rõ nước dài mà thềm thường nhưng chẳng ai hay bất cứ tông môn nào động đến vì mạng lưới quan hệ một phần vì câu nói "tiền tài có thể sai được quỷ thần"

Thành Lam nhiên là một toà thành vòng ngoài thuộc dạng nông thôn vùng núi nhưng theo thông lệ hàng năm cũng được Vạn Niên thương hội tiến hành buổi đấu giá hội có đôi chút thứ tốt, hữu dụng nên các cường giả các tông môn trong khu vực hay các cường giả phân đà của thất tông môn tụ họp, cường giả tán tu, người lưu lạc tập trung đến với hy vọng kiếm chén canh.

Phân đà Vạn Niên thương hội, phòng đấu giá người vào tấp nập, kẻ chấp chào hỏi người kia mặt thiết nhưng chưa biết chừng khi trở ra lại thành kẻ thù vì một chữ "lợi"

Thạch Sanh cầm trên tay tấm lệnh bài số hiệu mười bảy thuận lợi tiến vào theo sau là bảy người Gióng, đấu giá hội có ba mươi phòng với mức giá khác nhau, vì để có được tấm lệnh bài này Thiên Việt mất một khoản tiền không nhỏ, những người không đặt phòng thì phải mất năm trăm linh thạch hạ phẩm để tiến vào lấy một ghế ngồi trong sảnh.

Mỗi phòng có thể được pháp ngồi mười người, toàn người Gióng cũng không nhiều người nên đưa hai nữ hài đi xem nào nhiệt cũng tốt, ba mươi phòng này được ngăn cách thần thức ra xét nên người bên ngoài không thể nhìn thấy những gì bên trong nhưng người trong lại có thể nhìn thấy mọi thứ rõ ràng.

Mấy người Thạch Sanh chỉ trở những người từ nguyên anh hậu kỳ trở lên cho Gióng biết trong giây phút chờ đợi đấu giá được bắt đầu:

"công tử, người râu quai nón to béo đó là Ngô Quảng tán tu Phong Lang Sơn tiếp giáp Thành Thanh Khâu."

"hắc y huyết đao là Bạch Tiểu Quân tán tu Phách Tuyết Sơn mạch"

"ngân y bạch tạng, Thao Sảng núi Hoài xương"

"Xuân tóc đỏ, Phương Xuân kẻ lưu lạc đến từ tây vực"

"còn lại trong sảnh không ai đáng lo ngại nữa,"

Gióng gật đầu nhìn các phòng khác hỏi:

"vậy các bọn người tông môn đâu?"

Tiêu Mạt chấp tay nói:

"công tử từ phòng từ một đến bảy là người tam tông từ môn, thứ tự là: Thiên Kiếm, Bách Hoa, Cửu Trọng, Huyền Hưng, Nhân Khí, Triều Nguyên, Khải Hoan, mỗi nơi hai hậu kỳ, tổng cộng có mười tám trung kỳ, hai năm tiền kỳ"

"từ tám đến đến mười hai là tứ tông môn thành Lam Nhiên, là Hắc Huyền, Thanh Liên, Hương Sơn, Ngũ thổ, mỗi nơi một hậu kỳ, hai trung, ba tiền"

"mười ba đến mười sáu là tứ bang, Bạch Hồ, Ngự Triều, Khoái Nhân, Trảm Mã, một hậu, hai trung, tứ tiền"

Gióng ngồi dựa lưng vào ghế nói: "lực lượng không tệ, phải nói ở Lam Nhiên này đã là đỉnh cao, còn người bảo hộ Vạn Niên?"

Xuân Mai ngồi cạnh rót trà thưa: "công tử, theo Viên Thừa Chí tìm hiểu qua thì Vạn Niên có tứ vị trấn thủ nguyên anh hậu kỳ, được gọi là: kim, Ngân, Hoài, Bạch, Trung kỳ mười năm người, tiền kỳ hai hai"

"oh, vậy sao trước không thấy đâu?" Gióng ngạc nhiên nếu lực lượng như vậy lần trước sao không thấy xuất hiện ngăn cản thú triều?

Xuân Mai đưa trà cho Gióng cười nói:

"thực ra vì lần đấu giá hội này bọn họ mới tới đây, có thể nói chúng là đấu giá lưu động, sau khi kết thúc sẽ đến thành khác để cử hành tiếp"

"nói vậy là bọn họ mang theo nhiều đồ trên người mà không sợ cướp đường sao?" Gióng ngẫm nghĩ hỏi

Tuy lực lượng bảo hộ không ít nhưng tiền tài ah, thiên tài địa bảo vật phẩm phụ trợ tu luyện ai mà không muốn có để phát triển bản thân đây?

Xuân Mai lắc đầu:

"công tử, ở những thành trì vùng biên như chúng ta lực lượng này đã coi là cường đại hơn nữa lại được cường giết các thành hỗ trợ lại vì danh tiếng Vạn Niên nếu cướp đồ mà lộ ra thì sao có đường sống? Vạn Niên chỉ cần bỏ ra chút lợi tức thì cả đông vực này gọn sống tìm kiếm kẻ trộm ngay "

Tiêu Mạt gật đầu đồng ý với Xuân Mai hướng Công tử nói:

"muốn cướp được đồ từ tay những người Vạn Niên này trừ khi lực lượng đủ cường đại để diệt sát tất cả những người hộ tống và phải đảm bảo không một ai biết, không một thông tin rò rỉ nếu không thì không có đường sống tại đông vực này"

Giống nhìn xuống sảnh đấu giá, người vẫn tiếp tục tiến vào ghế ngồi trong sảnh càng lúc càng chật kín người ngồi, tiếng đàm luận xôn xao nhưng giống không cảm nhận được chút khí tức nào của yêu thú, yêu thú sau khi hoá hình thì bắt đầu quá trình tu luyện giống với nhân loại nên thiên tài địa bảo, Đan dược các loại cũng hữu dụng không kém, phải chăng lũ này đang lẫn khuất đâu đây?

Giống đưa chén trà lên miệng nhấp một hớp nhỏ hỏi:

"không có dấu hiệu gì của yêu thú cường đại sao? Ta không tin bọn chúng lại ngồi yên như vậy ah "

Thạch Sang gạt vò rượu mà Khải Đức đang định đưa lên miệng, khiến hắn ịu xiu không thôi, Thạch Sang làm một hơi lớn nói:

"công tử, yêu thú rất ít khi trà trộn vào nơi ở của nhân loại, tuy chúng đã hoá hình nhưng cũng vẫn thích lối sống hoang dã cùng tộc loại hơn với nhân loại"

Giống gật đầu khẽ chau mày:

"nhưng những đồ vật này cũng có lợi cho tu luyện của chúng đi nha "

"công Tử nói phải, nếu ta đoán không lầm bọn chúng đã thu hồi khí tức lại lẫn vào xem đấu giá, chúng không mua mà chỉ vào xem ai lấy được đồ mà thôi! Nghe Hoắc Kỳ nói thì mấy đợt đấu giá đợt trước cũng có vài xung đột ngoài thành có bóng dáng yêu thú " Thạch Sanh trầm tư nói, xem ra hành động lần này khó khăn khá cao đi.

Giống không quá bất ngờ vì điều này, chìm chết vì mỗi người bán mạng vì lợi ích, ai cũng vậy mà thôi, ngẫm nghĩ gật đầu nói:

"xem ra lần này Sẽ là một trận nhốn nháo, sôi động đi chúng ta xem tình hình nếu khó quá thic cũng thôi tránh mất mát không đáng có"

"vâng, công tử"

Những người khác cúi đầu nhận chỉ thị, giống gật đầu nhìn Thi Nguyệt đang chỉ trò dưới sảnh cười nói với mẫu thân, Giống ngẫm nghĩ rồi nói:

"ừm, cổ mà nắm được hồi nhục Đan là được, Thạch Sanh không có hoá thần đan nguoi vẫn vào được hoá thần đi "

Thạch Sanh dốc một chút rượu cười nói:

"công tử, đó là dĩ nhiên ta có tự tin vào bản thân mình, chỉ là thêm chút thời gian thôi!"

"tốt, ta cũng rất tin tưởng nguoi "

Giống nhìn Thạch Sanh tự tin như vậy thì cũng rất hài lòng, những người theo Giống từ đại Việt đến đây không một ai không là những kẻ xuất chúng thiên tư nghịch thiên.

Tiêu Mạt công tử dặn dò mọi người cố nắm lấy đan dược cho Thi Nguyệt mà cảm động không thôi, chấp tay nói:

"công tử, chuyện đan dược của gia đình ta cảm tạ người ưu ái nhưng nếu mọi người đã bỏ đồ vật mình muốn thì hợp tác giữa chúng ta cũng đã hết hiệu lực đi, mọi người lại vẫn trợ giúp ta, điều này thật khiến ta áy náy không thôi! Thật không biết làm sao để tạ ân này,"

Giống phát tay nói:

"gặp nhau đã là hữu duyên hơn nữa nhìn Thi Nguyệt còn nhỏ mà chịu mất mát như vậy ta không đành lòng, ta nghĩ hẳn những người ở đây cũng nghĩ vậy đi."

Thạch Sanh cùng cũng nhân gật đầu xác nhận, Khải Đức vỗ vỗ vai Tiêu Mạt nói:

"Tiêu huynh, không cần phải áy náy nếu coi chúng ta là bằng hữu thì đây là việc bằng hữu nên làm "

"haha, Khải Đức nói đúng lắm nguoi không cần phải như vậy "

Giống và mọi người cười nói với Tiêu Mạt, hẳn gật đầu tạ ơn rồi trở về ngồi cạnh mẫu tử Thanh Mai nhìn Thi Nguyệt đang lú lo mà hi vọng hành động hôm nay sẽ thành công như dự định của mình và mọi người.

Thu Mai dựa đầu vào vai của Tiêu Mạt những điều mà mọi người nói nãy giờ nàng cũng nghe được rõ ràng, nàng ngẫm nghĩ truyền âm cho phu quân:

"phu quân, ân nghĩa của công tử chúng ta phải báo đáp nếu không lòng thiếp thật khó nghĩ "

"nàng nói đúng, việc công tử muốn nắm được hoá thần đan này chúng ta phải hết sức trợ giúp người " Tiêu Mạt nghe Thanh Mai nói vậy thì cũng cho là phải, việc Việt tông đang sắp phải đổi mặt và hoá thần đan có ý nghĩa như thế nào thì hẳn cũng đã tìm hiểu qua rõ ràng, nên hẳn tự nhủ sẽ cố gắng để có thể giúp mọi người được phần nào đó.

"phụ quân, việc thành Phù Tang chúng ta có nên nhờ công tử trợ giúp đôi chút không??" Thu Mai ngẫm nghĩ hỏi.

Tiêu Mạt trầm tư nói:

"việc đó khi trở về ta sẽ tìm kiếm bằng hữu trợ giúp, còn công tử đang xử lý công việc Việt tông khoảng cách với thành Phù Tang quá xa không có tiện đi lại hơn nữa công tử giúp chúng ta quá nhiều rồi, nếu thêm chuyện ấy nữa ta thật sự không biết phải tạ ơn người như thế nào nữa đây"

Thu Mai nghe vậy cũng hiểu đưa mắt nhờ khi từng khuôn mặt xung quanh này một cách tinh tế.

Giống ngồi trầm ngâm nhìn đám người vẫn đang lục tục đổ dồn vào trong sảnh đấu giá thì thoáng chỉ trở những người khả nghi hỏi mọi người về Thông tin cần thiết.

Thạch Sanh cùng mọi người lần lượt giới thiệu về điều mình biết rồi chăm chú nghe sự dẫn dắt của công tử về hành động và những điều cần chú ý hơn.

An Nhiên đứng sau lưng bóp vai cho sự phụ khiến Giống không còn ta kiển nữa dù gì đây cũng là điều nàng được dạy bảo từ Thạch Sanh ah, Giống đã nhắc nhở không cần như vậy nhưng Thạch Sanh liếc mắt cái là mọi việc lại đầu vào đấy.

Phía dưới sảnh mọi người cũng đã yên vị ngồi ghế của mình, người đi lại cũng ít hơn ai cũng chờ đợi, đấu giá hẳn cũng sắp bắt đầu tiến hành rồi.

Trên khán đài chiếc rèm đỏ dần được kéo ra để lộ một khán đài rộng rãi, phía gần với hàng ghế đầu của những hàng ghế đã đầy người ngồi là một chiếc bục cao lag nơi dành cho người chủ trì buổi đấu giá ngày hôm nay.

"cộc" "cộc" "cộc"

Tiếng bước chân vang vọng trên khán đài một bóng yếu điệu thướt tha, khuôn mặt mỉm cười như rót mật vào mắt người nhìn khiến mọi người "oh" lên thích thú.

Thiếu nữ hồng y trẻ tuổi xinh đẹp tựa như một đoá hoàng liên, thân thể hài hoà với những đường cong gọn sóng, đi từng bước lên bục đưa mắt nhìn mọi người gật đầu giọng nói êm dịu cất lên nhẹ nhàng:

"tiểu Niêm Trì xin được có lời chào đến các vị tiền bối, được sự phân phó của phía trên hôm nay Niêm Trì sẽ là người chủ trì buổi đấu giá ngày hôm nay, kính mong các vị tiền bối giúp đỡ"

Đám đông ồn ào nghị luận, nhiều đôi mắt nhìn Niêm Trì như muốn ăn tươi nuốt sống thềm thường, mấy người Khách khí nói:

"Niêm Trì tiểu thư xin cứ bắt đầu, mọi người sẽ hết sức giúp đỡ tiểu thư hoàn thành buổi đấu giá ngày hôm nay"

"đúng đó, tiểu thư yên tâm"

Người người tiếp lời xác nhận, đùa sao sau giây phút hơi thất thần vì vẻ ngoài nữ tử nhận ra khí tức nguyên anh sơ kỳ, nữ tử trẻ tuổi này mới đôi mươi xem ra có địa vị không nhỏ đâu đây.

Giống ngồi trên phòng nhìn nữ tử đang đứng trên bục này hơi có chút hứng thú tu vi như vậy tư chất linh căn không phải thường nhân.

Xuân Mai thấy công tử có hứng thú với nữ nhân này thì nói nhỏ:

"công tử, nữ nhân này là Vạn Niên Trì tam tiểu thư Vạn Niên Phụ trách các thành vòng ngoài, nghe đồn là đơn hệ mộc linh căn mới đột phá nguyên anh cuối năm ngoài"

Giống gật đầu, thì ra là đơn hệ linh căn lại là tam tiểu thư nhà giàu bậc nhất như vậy thì tu vi như vậy không có gì lạ đi.

Niêm trì hơi phát khí tức nhận được sự đáp ứng của mọi người thì khẽ gật đầu cảm tạ rồi cất cao giọng nói:

"vậy tiểu nữ xin Thông báo, đấu giá hàng niên của Vạn Niên thương hội xin chính thức được bắt đầu..."

Lời vừa dứt từng tràng pháo tay vang dội khắp khán phòng đấu giá hội, mọi người yên lặng chờ đợi những món đồ được Thông báo đấu giá với hi vọng có thể kiếm được thứ mình mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 107: Chúng ta quá nghèo!

Không gian phòng đầu giá lạng thình, người người chờ đợi những vật phẩm xuất hiện trên bục đầu giá, không một tiếng xôn xao ồn ã chỉ có những ánh mắt lấp loé, những người được coi là cường giả thì nhắm mắt dưỡng thần.

Thi thoảng từng đợt thần thức như có như không đảo qua lại, nhưng chẳng một ai ý kiến vì có lẽ cho rằng đó là thần thức của tứ đại hộ vệ của Vạn Niên, Thạch Sanh hơi nheo mắt đôi chút thần thức này có thể lướt đi vào phòng trong khi hắn lại không thể đưa thần thức của mình ra ngoài nên cái cảm giác như bị nhìn trộm này khiến hắn tương đối không thích.

Dường như cảm nhận được sự bất mãn của hắn có lẽ cũng vì khí thế trên người hắn cố ý toát ra mà chủ nhân của tia thần thức này có chút ý tứ truyền âm:

"mong đạo hữu thông cảm đây là quy tắc Vạn Niên chúng ta, để phòng kẻ gian nên có gì bỏ quá cho, đạo hữu yên tâm chúng ta không tra xét gì quá phận cũng như danh tính thân phận của chư vị sẽ được chúng ta giữ bí mật"

Thạch Sanh gật đầu tỏ ý hiểu truyền âm lại:

"tốt, đã là quy củ thì không sao, nhưng mong các vị giữ lời "

"đạo hữu yên tâm, chúng ta mà không giữ chữ tín thì đã không có Vạn Niên ngày hôm nay" chủ nhân thần thức truyền âm khẳng khái với tu vi cường đại của Thạch Sanh cũng đủ để hắn giữ lời hắn tin mình không phải là đối thủ hay bất kỳ ai trong những người đồng hành của mình cũng vậy, người này có lẽ đã bước chân vào bán thần.

Thạch Sanh đợi thần thức đó rời đi thì truyền âm báo cáo công tử đôi chút rồi vuốt ve mái tóc nhí nữ, kiên trì giải đáp cho nàng những thắc mắc của lứa tuổi hiếu kì.

Giống nghe truyền âm chỉ khe khẽ gật đầu mà không có ý kiến gì, đưa mắt nhìn những khuôn mặt đáng chú ý dưới sảnh, có một nhóm đội mũ trùm ngời gần nhau khiến Giống khá chú ý, đưa tay chỉ hỏi:

"Đám người đó là ai? Có thông tin gì không?"

Mọi người nhìn theo hướng tay Giống tìm tòi thông tin mình tìm hiểu được,

Xuân Mai ngẫm nghĩ nói:

"công tử, năm mươi sáu đến sáu mươi mốt theo tin Viên Thừa Chí đưa lại thì là ghế của Phúc Hưng bang là ba nam hai nữ, Quang Hưng dẫn đầu chân diện mục của họ Xuân Mai đã nhìn qua."

Giống nghe tới Phúc Hưng bang thì quay lại nhìn An Nhiên có đôi chút suy nghĩ hỏi nàng:

"có muốn ta giúp ngươi trả thù không?"

An Nhiên nghe Mai tỷ nhắc đến kẻ thù thì đưa mắt nhìn xuống những người này nhiệt độ xung quanh cơ thể nàng tăng lên, bờ vai nhỏ nhắn run run đôi mắt hắn lên những đường chỉ đỏ.

Thạch Sanh nắm lấy đôi tay nàng nói:

"chỉ cần con nói ý của con là được, chúng ta sẽ giúp con xử lý."

Mọi người nhìn An Nhiên chờ đợi câu trả lời của nàng, một Phúc Hưng bang mà thôi ở đây tuy tiện một hai người cũng xử lý được nhưng điều đáng nói là có giải quyết được tâm ma của nàng hay không mà thôi.

An Nhiên gật đầu bình tĩnh lại suy nghĩ kiên định nói:

"sư phụ, con muốn tự mình rửa mối thù này, người là sư phụ con người có thể giúp con cường đại hơn không?"

Giống nhìn đôi mắt mong chờ của nàng nhìn mình cười nói:

"tốt, chỉ có tâm ngươi có tin tưởng thì sớm muộn gì ngươi sẽ là được còn giúp ngươi trở nên cường đại thì người làm sư phụ như ta tất nhiên phải làm "

Phía dưới sảnh đầu giá, Niêm Trì nhìn những người phía dưới đang háo mong chờ dường như sắp đến giới hạn thì mở miệng kêu mị nói:

"vâng, không để chư vị chờ lâu trước khi bắt đầu đưa những vật phẩm đầu tiên, Niêm Trì xin được nói ngắn gọn đôi chút về những vật phẩm lần này."

"đầu giá hôm nay gồm mười năm vật phẩm, giá trị các vật phẩm sẽ cao dần về sau, như các vị đã biết qua thông tin Vạn Niên ta đưa ra hai vật phẩm áp trực lần này là hồi nhục Đan và hóa thân Đan, nhưng sau khi thương thảo chúng ta quyết định tăng số lượng hai vật phẩm này lên là ba mai hồi nhục đan và hai mai hoá thân đan."

Thông tin khiến đám đông như vỡ oà, tăng thêm số lượng thì khả năng có thể có một phần là dễ dàng hơn nhiều so với trước đây, những cường giả đang nhắm mắt dưỡng thần mà mắt loé tinh quang lấp lánh, đặc biệt là các tông môn vì đây là hai hoá thân nha! Nếu nắm được trong tay thì tông môn mình sẽ

bước lên một tầng mới.

Niên tri nhìn đám đông sôi trào mà mừng thầm trong lòng không thôi, đây lag hiệu quả nàng mong muốn ah, tranh đoạt đi nào người được lợi cuối cùng vẫn là nàng thôi! Hai vật này đối với mấy vùng heo hút này là cả một vấn đề nhưng với Vạn Niên hay các thành khác tuy vẫn thuộc loại quý nhưng không phải là không quá hiếm.

Giọng nói nàng lạnh lạnh cất lên kèm theo đôi chút nguyên lực khiến cho thanh âm như lan toả rõ ràng khiến lòng người rạo rức hẳn lên:

"vật phẩm đầu tiên là hai mươi mai trúc cơ đan, chia thành năm mai một lần, giá khởi điểm một trăm năm mươi ngàn hạ phẩm linh thạch... Bắt đầu...!"

"một trăm sau mươi ngàn "

"một trăm bảy mươi"

...

Vật phẩm vừa ra, giá cả mấy chốc đã được đẩy lên cao nhưng phần lớn là những thế lực nhỏ trong thành Lam Nhiên tham gia đấu giá, hẳn nhiên mặt hàng này với các tông môn không quá quý trọng đi.

Giống nhìn người đấu giá mà có chút oải, lấy từ Thiên Việt được hơn ức hạ phẩm linh thạch mà mới món đầu tiên giá khởi điểm đã một trăm năm mươi nghìn, Việt tông khó mà tham gia nổi.

Mọi người Thạch Sanh nhìn nhau bất đắc dĩ, Giống nhẹ nhàng ngum trà cười nói:

"xem ra lần này là mở mang tầm mắt ah, chúng ta quá nghèo đi."

Xuân Mai đợi công tử đặt tách xuống thì nhẹ nhàng châm thêm chút trà hỏi:

"công tử, vậy chúng ta không định đấu giá vật phẩm gì sao?"

Những người khác đưa mắt nhìn Giống dò hỏi, Giống ngẫm nghĩ nói:

"với giá cả như vậy thì khó có được vật như ý, ừm xem thế nào nếu có ngưng đan cho tiểu Mai thì tốt dù sao nàng cũng kết Đan hậu kì rồi! Làm đường chủ cũng phải có chút tu vi đi "

Xuân Mai xen lẫn vui mừng, nàng đã đột phá hậu kì từ hơn tháng trước nhưng muốn đạt tới nguyên anh thì phải mất một thời gian nữa, các đường chủ khác đều là nguyên anh cường giả cũng khiến nàng cảm thấy có đôi chút thua thiệt.

"cảm tạ công tử, nhưng sao chúng ta không kiếm một ít trúc cơ đan với vài đan dược phá giới kết đan cho đệ tử "

Tuy vui mừng nhưng nàng cũng cảm thấy có chút không đành lòng như mình lấy đi lợi tức của đệ tử nên có chút băn khoăn.

Giống lắc đầu giảng giải:

"đan dược tuy tốt nhưng lạm dụng nó quá nhiều sẽ khiến lòng người ỷ lại và thôi chột ý chí, dễ làm chênh lệch giữa tu vi và lực chiến, trúc cơ? Kết đan? Mấy cảnh giới này là bước đầu của tu tiên nên cần nền móng vững chắc, ta mong chúng tự thân phá vỡ hơn là dùng đan dược, còn nếu không thể làm được thì tự chất cần xem lại, còn nàng tuy mới hậu kỳ nhưng thực lực nhiệm tương xứng nên sẽ không gây ảnh hưởng gì tới căn cơ hơn nữa lần này nếu nàng đột phá nguyên anh thành công cũng thêm một phần lực chiến"

"vâng, Xuân Mai rõ rồi!"

Xuân Mai chăm chú đáp lời, những người khác gật đầu ghi nhớ từng lời nói của Giống, đặc biệt An Nhiên cùng Thi Nguyệt thì ánh mắt kiên định tuy chúng chưa tu luyện nhưng nắm chặt tay kiên định hơn.

Khải Đức gãi đầu chán nản lầm bầm:

"công tử còn Khải Đức thì sao?? Ta nên tu luyện thế nào ah?"

Sự quái dị của Khải Đức cao tăng Việt tông không ai xa lạ gì, phụ phụ Tiêu Mạt mới đầu nghĩ hẳn có sở thích thân chiến nhưng về sau được biết chuyện của hắn thì tâm tắc không thôi! Ai cũng chờ đợi sự kiến giải của Công tử về quái nhân này.

Giống nhìn Khải Đức cũng như mọi người thấy sự mong đợi thì cười nói:

"ngươi thì mấy loại đan dược phá giới thì hẳn nhiên không cần rồi, còn tu luyện như thế nào thì ta nghĩ nghĩa phụ ngươi đã có phương án, hẳn là bậc thầy thế tu này ah ngay cả mấy vị đường chủ khác vẫn phải thua hắn một bậc đấy, ta chỉ khuyên ngươi tăng cường khả năng xử lý thực chiến đặc biệt không chiến và đánh tâm xa, ừm ngươi có thể tìm sư bá ngươi xin chút rượu để cải thiện thể chất rất có lợi đấy"

Khải Đức cúi người vâng dạ rồi nhìn về Thạch Sanh, hẳn đã nghe mọi người nói nhiều về nghĩa phụ và cũng được giao thủ cùng người lần trước và ăn

thiệt thòi không ít nhưng mà vẫn chưa được người dạy cho gì nhiều ngoài vài chiêu bỏ cùi lần trước ah.

Thạch Sanh nhìn thẳng con này ngẫm nghĩ nói:

" việc cho con tu luyện thế nào ta cũng đã nghĩ tới, đợi qua lần này sẽ bắt đầu nhưng ta nói trước sẽ rất khổ sở đấy, phải nói là cực hình lúc này dù công tử cũng không giúp được người đâu."

Thạch Sanh nói mà ánh mắt loé sáng nhớ lại thời gian mà mình chịu sự huấn luyện của Thiên Lô thần, mặt hắn trở nên quái dị hẳn, những người khác nhìn hắn mà tò mò không thôi, phương pháp khiến một người cường đại như hắn mà nói như vậy thì độ khó sẽ như thế nào đây??

Khải Đức nhìn cha mà mồ hôi chảy thành giọt bắn khoăn:

" phụ thân, đừng dọa ta ah "

" sợ rồi sao?? Con trai ta lại hèn yếu như vậy? Nếu không muốn thì thôi! Nhưng lần sau đi đâu đừng nói người có quan hệ gì với ta, ừm đặc biệt một người ta không muốn bị ăn búa của hắn nha!"

Thạch Sanh cười nhìn vẻ mặt của con trai nói, lại nghĩ đến người dạy mình trước kia mà đoán nếu hắn mà biết mình dùng phương pháp hắn dạy mình mà dạy người khác lại không ra gì thì không biết sẽ ra sao đây?? Hắn là tên gần nhất thiên đình đấy.

Khải Đức kiên định nói:

" sợ đâu mà sợ?? Khải Đức tiếp hết. Như người đó là ai vậy?"

Giống cười nhìn hai cha con nói:

" người đó có thể nói là sư phụ của cha ngươi ah, một tên thích lấy rìu đánh người làm vui, nếu hắn gặp người như ngươi hẳn Sẽ khiến hắn thích thú đấy đúng không Thạch Sanh?"

Thạch Sanh cười khò gật đầu:

" công tử nói đúng ah, người ấy đã dạy dỗ ta tu tiên nhưng lại không nhận ta làm đệ tử, tuy tính tình nóng nảy nhưng một chân thực lực phi phàm, sau này con và An Nhiên gặp sẽ biết, ừm gọi là sư công đi chắc không chối từ đâu "

Huynh muội Khải Đức nghe vậy thì sợ tò mò về người sư công chưa gặp này, từ lời nói của của nghĩa phụ cùng công tử thì có thể thấy là người cường đại, sau này phải chú ý mới được.

Phía dưới sảnh đấu giá mọi người vẫn đang cạnh tranh giá cả náo nhiệt, hai mươi mai trúc cơ đan cuối cùng cũng được trả giá xong, năm mai giá ba trăm năm mươi ngàn hạ phẩm linh thạch đã có chủ nhân của riêng mình, những vật phẩm này sẽ được đưa đến cho chủ nhân của nó sau khi đấu giá kết thúc để tránh lộn xộn.

Còn việc ai ra giá mà không có tiền trả thì sẽ phải lấy đồ ngang giá thế chấp, và dĩ nhiên chẳng ai ra giá mua rồi cuối cùng không cấp tiền ra trả cả vì làm như vậy là trêu đùa vào sự quái ah.

Những vật phẩm mới lại được đưa lên bục chúng được che bởi lớp khăn che có thể ngăn cảm nhận thức của người khác dò xét nên khiến ai cũng trở nên tò mò chờ đợi Niệm Trì giới thiệu về vật phẩm.

Niệm Trì lại cố gắng kéo chút thời gian để gây sốt ruột cho người khác, nàng nhìn lướt qua những khuôn mặt háo hức mỉm cười nói:

" thưa chư vị tiếp theo là vật phẩm thứ hai"

Nàng đưa tay cầm góc khăn đang che lớp lửng nói rồi dừng lại đợi chút rồi

Giật khăn ra để lộ ba hộp ngọc đồng thời mở miệng:

" đây là ba hộp Ngọc trong mỗi hộp có ba viên đan được dùng để đột phá kết đan kỳ "

" ồ " " xì xào " đám đông bắt đầu xôn xao, ở lam nhiên tu sĩ cường đại nhất là nguyên anh còn kết đan cũng đã là một thế lực nắm giữ thế lực nhỏ rồi.

Niệm Trì cầm một hộp ngọc mở ra rồi hơi đưa tay cầm hộp đưa sang, hương vị đan dược linh khí tỏa ra khiến người khác tấm tắc, từng luồng thần thức tiến đến đảo qua đan dược gạt đầu.

Niệm Trì lại đóng nắp lại để linh khí đan dược không bị tiêu thoát, nàng cất giọng oanh yến:

" giá khởi điểm là ba trăm ngàn linh thạch hạ phẩm, xin phép được bắt đầu"

" cộp cộp "

Nàng gõ búa xuống nhìn mọi người nói, người người nhìn nhau không biết ai là người cất tiếng đầu tiên:

"ba trăm năm mươi ngàn"

"bốn trăm ngàn"

...

Sảnh đấu giá từng tiếng người ra giá vang lên, phòng Gióng và những người Thạch Sanh vẫn im lặng theo dõi, Khải Đức nhìn sự báo nhiệt phía dưới thích thú nói:

"việc ra giá hẳn phải thích thú lắm đây"

Gióng nhìn hần cười:

"ngươi muốn ra giá sao?"

Khải Đức gật đầu:

"công tử, ta chưa làm như vậy lần nào ah?"

Hắn quả thật chưa từng tham gia tràng diện như này lần nào cả nên nhìn mọi thứ thích thú, việc ra giá như này cảm xúc có lẽ không tẻ.

"vậy ngươi ra giá đi" Gióng ra hiệu nói

"vâng," Khải Đức được sự cho phép cao hứng nói lớn:

"bốn trăm năm mươi ngàn"

Nghe giọng hần cất lên đám đông phía dưới ngẩng đầu lên nhìn, Khải Đức thấy vậy cười khắc khắc tuy biết rằng họ không nhìn thấy mình nhưng cảm giác ánh mắt tập trung lại nhìn mình thật không tệ.

Thạch Sanh nhìn hần lắc đầu nói:

"công tử, chuyện này??"

Gióng hua tay nói:

"không sao, cứ ra giá nhưng nhớ chú ý đừng quá đà đề hớ là được, dù sao ngồi không cũng chán, uhm đặc biệt người khác thì hạn chế chút nhưng với các tông môn thì haha khiến bọn chúng xuất huyết một chút cũng vui."

Mọi người gật đầu không thôi! Làm khó địch nhân của mình là thứ khiến lòng mình vui vẻ không hề nhẹ, các cuộc đấu giá vẫn tiếp tục diễn ra, được sự cho phép của Gióng những người trong phòng thi thoảng cũng ra giá nhưng đến mức độ thì liền dừng lại để tránh phải quả đắng.

Vật phẩm thứ hai, rồi tiếp theo có binh khí, đan dược, yêu đan, linh thảo được đưa lên, người người tranh nhau đấu giá, Phòng Gióng thi thoảng tiếng ra giá vẫn vang lên nhưng chẳng mua món đồ nào khiến dường như người khác mặc định cho rằng phòng Gióng muốn đẩy giá làm khó mọi người, những người mua đồ hơi lệch giá nhìn lên mà mắt lấp loé, đặc biệt mắt khu tông môn này.

Như hiểu ý nhau mọi người tính cho Gióng ăn quả đắng, khi lượt đấu giá nguyên anh đan Gióng vừa ra giá sau hai ba lượt thì chẳng một ai ra giá nữa mà nhìn nhau cười cười chờ phòng Gióng gặp rắc rối.

Niệm Trì tay đưa búa gõ trong tay chân chừ chưa gõ xuống báo giá cuối cùng, nàng nhìn biểu cảm mấy khuôn mặt phía dưới mà lòng cười khổ không thôi, viên nguyên anh đan này khởi điểm bảy trăm qua vài lượt giờ phòng kia mới báo giá một ức mà tất cả đã dừng lại, lúc này nàng không hiểu nữa thì mấy năm nàng làm việc coi như vớt vớt rồi! Có vẻ phòng này không có nhiều tiền chỉ báo giá cho vui khiến người ta lẫn cầu tuyệt hại rồi! Ài quy tắc ah nếu không trả tiền nàng đành phải xử lý thôi!

"vật phẩm nguyên anh đan giá cuối cùng một ức linh thạch hạ phẩm đã thuộc về chừ vị phòng số mười chín"

"xin hỏi chừ vị có thể trả số tiền này không? Nếu không chúng ta sẽ coi đây là việc chừ vị làm trái với quy định của chúng ta, bắt buộc chúng ta phải xử lý"

Nàng nói xong chờ đợi tiếng đáp, những người trong sảnh nhìn lên phòng mà cười mĩa hóng trò hay, phía sau bốn luồng thần thức cường đại theo nhau tập trung hướng về bọn họ tuy biết Thạch Sanh cường đại nhưng nếu đây là hành vi trái ngược thì họ vẫn phải ra tay vì miếng cơm ah.

Gióng nhìn tất cát đang hướng về phòng mình thì ra hiệu cho Thạch Sanh, Thạch Sanh hiểu ý từ tốn không nhanh không chậm mở miệng:

"tiểu thư nói vậy là ý gì?? Cho rằng Thạch gia ta không có tiền? Hừ đây là quy củ của Vạn Niên? Khinh khi người khác sao? Một ức mà thôi! Cũng chỉ như mua kẹo cho hài tử có gì đáng nói?"

Niệm Trì cùng cả sảnh ngăn người, nếu vậy thì ai là người lấn cầu tuyết? Ai là người bị hại? Nhưng giá này thì nàng thua thiệt ah, khuôn mặt nàng hơi biến đổi, đám đông bị hớ mặt xàm xi không thôi!

Niệm Trì rất nhanh trở lại bình thường vì nàng nhận được truyền âm của thủ hộ giả, nàng lời lẽ trở nên cứng hơn xin lỗi:

"mong tiền bối thứ lỗi, Niệm Trì không hề có ý khinh khi người, đây là sơ xuất của tiểu nữ chứ không phải của Vạn Niên mong người hiểu cho"

Lời nói của nàng khiến người khác tròn mắt không thôi mà lo lắng, người này là cường giả ah vị tam tiểu thư này là cường giả nguyên anh mà vẫn phải xưng một tiếng tiền bối thì ai dám đắc tội đây? Những nụ cười mỉa mai nhanh chóng được thu lại, những kẻ trước còn chửi rủa thì bịn rịn chấp tay cúi đầu mong tha thứ.

Thạch Sanh cũng không muốn nói nhiều để tránh quá lộ:

"kát mang đồ đến cho ta theo quy củ là được, danh tự Vạn Niên vẫn là thứ ta tin tưởng"

Niệm Trì thở phào trở lại đấu giá, tuy vừa bán đồ không được giá nhưng nàng hy vọng sẽ kéo lại ở phần sau, người này đã nói như vậy thì nàng tin tưởng, với sự cường đại của đôi phương lời nói không chỉ để cho vui, tuy hơi lỗ cùng lắm nàng bỏ chút tiền túi bù là được còn hơn là rước thêm phiền phức vào.

Bên dưới đấu giá vẫn tiếp tục nhưng trên phòng Gióng mọi người cười vui vẻ, mua được đồ rẻ khiến thoải mái không thôi! Những vật phẩm sau thì thoảng vẫn báo giá nhưng không quá thường xuyên nhưng phía dưới chẳng ai có ý kiến gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.